ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

ΑΡ. 951

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ "ΕΧΕΙ ΠΕΙΣΜΑ

'Η ἀγάπη δὲν ἔπαυσε νὰ εὐλογῆ τὸ σπίτι τους...

ΠΕΝΤΕ ἐτῶν ἱστορία. Τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν πῆρε. Δὲν ἦταν ὁ περιζήτητος. Οὔτε μόρφωσι, οὔτε δουλειά. Φυσικὸ ν' ἀντιδράση τὸ σπίτι. "Αν τὰ παιδιὰ ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὴν καρδιά, οἱ γονεῖς ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὴ σκέψι. Τὰ παιδιὰ μετροῦν τοὺς παλμούς, οἱ γονεῖς βάνουν κάτω τὰ νούμερα καὶ λογαριάζουν ἂν οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ τοὺς ζήσουν. Ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ πλουσιόπαιδα, ὁπότε θέμα δὲν ὑπάρχει. Τὰ πλούτη ὅμως εἶναι ἡ ἐξαίρεσι. Τὰ μέτρια ἢ τὰ σφιχτὰ οἰκονομικά, ἀποτελοῦν τὸν κανόνα.

Δὲ φαίνεται ν' ἀνήκη στοὺς πλούσιους ὁ πατέρας ποὺ δὲ συγκατατέθηκε στὴν ἕνωσι τῆς κόρης του μὲ τὸν ἄφεγγο καὶ τὸν ἄμορφωτο νέο. "Αρνησι κατηγορηματική. Μαζὶ δὲ μὲ τὴν ἄρνησι καὶ ἡ δήλωσι, ὅτι, ἂν ἔπαιρνε τὸ κορίτσι τὸ νέο ποὺ ἀγαποῦσε, θὰ τὸ ἔξεγραφε ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ζᾶ παυε νὰ τὸ θεωρῆ παιδί του.

Πολλοὶ τὰ λένε κάτι τέτοια. Μόλις βρεθοῦν ὅμως ἐμπρὸς σὲ τετελεσμένα γεγονότα, κάνουν τὰ πικρὰ γλυκὰ καὶ ἀνακαλοῦν τὶς ἀπειλές τους. Δὲν εἶναι ἡ μετάνοια ποὺ τοὺς κάνει ν' ἀλλάξουν γνώμη· δὲν σκέπτονται ὅτι εἶχαν ἄδικο ν' ἀντιταχθοῦν σ' ἕνα γάμο ποὺ θεωροῦν ἀταίριαστο, ἢ ποὺ βλέπουν ὅτι λείπουν ἀπ' αὐτὸν οἱ οἰκονομικὲς βάσεις. Ἀλλά — σοῦ λένε — μιὰ ποὺ ἔγινε ὅ,τι ἦταν νὰ γίνη, ποιὰ ἔννοια τάχα θὰ εἶχε ἡ ἐπιμονὴ στὴν ἀρχικὴ στάσι: Μήπως θ' ἀλλάξη ἡ κατάστασι; Μήτως θὰ μεταβληθοῦν οἱ συνθῆκες; Μόνο ποὺ χαλοῦν τὶς καρδιές, γίνονται κακοὶ καὶ δηλητηριάζουν τὴ ζωὴ τοὺς καὶ τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν τους. Μὲ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτούς, ποὺ εἶναι οἱ πιὸ φρόνιμοι καὶ οἱ πιὸ ἀνθρώπινοι, συμβιβάζονται μὲ τὴν πραγματικότητα, λησμονοῦν ὅσα εἶπον καὶ ἀνοίγουν τὶς ἀγκαλιὲς στὰ παιδιά, ποὺ δὲν ἀκολούθησαν τὶς συμβουλές τους.

Διαφορετικὰ ἔγιναν τὰ πράγματα στὴ σημερινὴ περίπτωσι. 'Αρνητικός, εἴπαμε, ὁ πατέρας. 'Επίμονο τὸ κορίτσι. 'Η φωνὴ τοῦ ἔσωτα στάθηκε πιὸ ἐπιβλητικὴ ἀπὸ τὴν πατρικὴ φωνή. "Εφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ ἑνωθῆ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε. Δὲν ἀντέδρασε ὁ πατέρας στὴν ἀναχώρησί της. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἄλλαξε γνώμη ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο, ποὺ ἀρνήθηκε νὰ τὸν εὐλογήση. Τὸ ἤξερε ἡ κόρη. "Ηξερε, ὅτι ὁ πατέρας θὰ πραγματοποιοῦσε τὶς ἀπειλές του· ὅτι, ἂν προχωροῦσε σὲ γάμο, ἔπρεπε νὰ θεωρῆ νεκρὸ τὸν πατέρα της. «Ὁ πατέρας μου ἔχει μὲν ἀπέραντη καλωσύνη, εἶναι ὅμως καὶ ἄνθρωπος ποὺ μένει συνεπὴς καὶ ἀλύγιστος σὲ ὅ,τι ὑποσχεθῆ ἢ σὲ ὅ,τι ἀπειλήση».

'Ο Θεὸς ξέρει τί δράμα ζῆ κι' αὐτὸς μέσα του. 'Αλλὰ οὔτε βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ παντρεύτηκε ἡ κόρη του, κομμένη κάθε ἐπικοινωνία μαζί της. Τὴν ἀγνοεῖ. Σὰ νὰ μὴν ὑπάρχη. Νὰ ζῆς στὴν ἴδια πόλι μὲ τὴν κόρη σου καὶ νὰ μὴ τὴ βλέπης, νὰ μὴ τὴν ἀφίνης νὰ σὲ πλησιάση!

"Αν, τουλάχιστον, ἐπαλήθευαν τὰ προγνωστικά του. Τὴ δυστυχία εἶχε προβλέψει γιὰ τὴν κόρη του. Δὲν εἶναι ὁ Παράδεισος αὐτὸς ποὺ θεμελίωσε μὲ τὸ γάμο της ἐκείνη. Ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἡ κόλασι. «Τὰ οἰκονομικά μας εἶναι σχεδὸν καλά». Βοήθησε μιὰ θέσι γιὰ νὰ κερδίζη τὸ καθημερινό του ὁ σύζυγος. "Ενα ἀγοράκι ἀπόκτησαν ἀπὸ τὸ γάμο τους. 'Η ἀγάπη δὲν ἔπαυσε νὰ εὐλογῆ τὸ σπίτι τους. «Μὲ ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μ' ἀγαποῦσε ποὶν μὲ στεφανωθῆ».

Βλέπετε, ἡ ὠμὴ λογικὴ δὲν εἶναι πάντα λογική. Τὰ δύο καὶ δύο δὲν κάνουν πάντα τέσσερα. Εἶναι φορὲς ποὺ κάνουν τρία, εἶναι φορὲς ποὺ κάνουν πέντε... "Αν βάζατε κάτω τὴ λογικὴ καὶ τὰ νούμερα, θὰ προεξοφλούσατε τὴν ἐξαθλίωσι τῶν ἐρωτευμένων. Χωρὶς δουλειά, δίχως ἐφόδια, ποὺ τὸ πάτε· "Ηοθαν ὅμως βολικὰ τὰ πράγματα καὶ τὸ ζευγάρι ποὺ ξεκίνησε καταδικασμένο ἀπὸ τὴ λογική, τὰ καταφέρνει νὰ στέκεται στὰ πόδια του καὶ νὰ εἶναι εὐχαριστημένο ἀπὸ τὴ μέτριο ζωή του. "Οσα δὲ μπορεῖ νὰ καλύψη μὲ τὸ χρῆμα, τὰ καλύπτει μὲ τὴν ἀγάπη.

Καί, ὅπως τελειώνουν τὰ παραμύθια, θὰ ἦταν κι' αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα, ἂν δὲν συνεχιζόταν τὸ πατρικὸ πεῖσμα.

'Επιμένει ὁ πατέρας σ' αὐτὸ ποὺ εἶπε. Καμμιὰ συνθηκολόγησι. Δὲν βριζει, δὲν ἀγριεύει, δὲν κατηγορεῖ. Σωπαίνει. 'Αγνοεῖ ἐκείνην, ποὺ εἶναι αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα του· δὲ θέλει νὰ ξέρη τὸ ἐγγονάκι του, ποὺ εἶναι δυὸ φορὲς παιδί του, ποὺ θὰ συνεχίση στὸ χρόνο τὴ ζωὴ τὴ δική του.

Πόσες ἐπιστολὲς ἔστειλε τὸ κορίτσι... 'Επιστολὲς ἱκετευτικές, ὅπου τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴ συχωρέση, νὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ τὸν βλέπη. Καμμιὰ ἀπάντησι. Πονᾶ ἡ κόρη. Δὲν κατηγορεῖ. 'Αγαπᾶ πολὺ τὸν πατέρα της, γιὰ νὰ πῆ κακὸ ἐναντίον του. 'Υποφέρει ὅμως ἡ ἴδια. Φαντάζομαι, ὅτι δὲ θὰ εἶναι μικρότερος καὶ τοῦ πατέρα ὁ καϋμός. Ἀλλὰ ὑπάρχει τὸ πεῖσμα, πανίσχυρο, καταστρεπτικό, ὁλέθριο, ὅταν δὲν τὸ βέτουμε στὴν ὑπηρεσία μιᾶς πίστεως μιᾶς ἰδεολογίας, ἑνὸς ἰδανικοῦ, ἀλλὰ εἶναι τὸ πεῖσμα γιὰ τὸ πεῖσμα, γιὰ μιὰ κακῶς ἐννοουμένη ἀξιοπρέπεια.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τοῦ χωρισμοῦ, μιὰ φορὰ συνωντήθηκε ἡ κόρη μὲ τὸν πατέρα. Τυχαία διασταύρωσι στὸ δρόμο. "Ηταν οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ χρόνου.

— Πατέρα!

Σταμάτησε ἐκεῖνος. Δὲν ἀρνήθηκε νὰ μιλήση μαζί της. Μὲ τὴ μάσκα τοῦ ψυχροῦ, τοῦ ἀπαθοῦς, τοῦ ἀδιάφορου. Τίποτα ποὺ νὰ μαρτυρῆ τὴ συγκίνησί του. Ξέρω, τοῦ εἶπε, ὅτι μὲ βλέπεις σὰν ξένη, σὰν κάποια ποὺ κάποτε σοῦ ἦταν γνωστή· ξέρω, ὅτι δὲν πρόκειται ν' ἀναθεωρήσης τὴν ἀπόφασί σου, καὶ πάντα θὰ μὲ κρατᾶς μακρυά σου. Ἀλλὰ καὶ στοὺς ξένους δὲν ἀρνιόμαστε τὴν καλωσύνη. Κάνε καὶ σὲ μένα μιὰ χάρι. "Αφοῦ δὲ μοῦ ἀνοίγεις τὴν πόρτα σου, πάρε μιὰ μέρα τὴ μάννα μου, τὸν ἀδελφό καὶ τὴν ἀδελφή μου καὶ καθῆστε ὅλοι μαζὶ σ' ἕνα κέντρο. Νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ κάπου καὶ χωρὶς νὰ μὲ βλέπετε, νὰ σᾶς βλέπω ἀπὸ μακρυά...

Δέχτηκε ὁ πατέρας, ὡρίστηκε τὸ ραντεβού.

'Ανύπεπτη ἡ οἰκογένεια. Μόνο ὁ πατέρας ἤξερε, ὅτι ἀπὸ καιρὸ τοὺς ἔβλεπε ἡ ἀπόβλητη...

«... 'Επὶ σαράντα λεπτὰ τῆς ὥρας δὲν ἐχόρταινα νὰ τοὺς βλέπω ἴδιος τὸν ἀδελφό μου, ποὺ τὸν ἄφησα παιδὶ καὶ τὸν εἶδα ἄντρα. Σᾶς φαίνεται ἴσως ψέμμα· καὶ ὅμως εἶναι γεγονός...», μᾶς γράφει ἡ ἐπιστολογράφος μας.

Δὲν πρόκειται δὲ γιὰ καμμιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολή. 'Επιστολὴ μὲ ὑπογραφή.

Ποιὸς μυθιστοριογράφος, ποιὸς θεατρικὸς συγγραφέας, ὅσο τεχνίτες κι' ἂν εἶναι, θὰ μᾶς ἔπειθαν γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἑνὸς τέτοιου περιστατικοῦ;

Τὸ παρατήρησα πολλὲς φορές: Τὰ ἔργα τῆς ζωῆς εἶναι πιὸ ἀπίθανα ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς φαντασίας.

Δυσκολεύεται νὰ συλλάβη ἀνθρώπινος νοῦς τέτοια τραγωδία. 'Η ἰσχυρογνωμοσύνη ποὺ καταστρέφει τόσες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Εἶμαι βέβαιος, δὲν εἶναι θησίο ὁ πατέρας. Τὸ πεῖσμα ὅμως εἶναι χειρότερο ἀπὸ τὴ θηριωδία καὶ ἀπὸ τὴν ὀργή. Τὸ θησίο κάποτε ἡμερεύει, ὁ ὀργισμένος συνέρχεται. 'Ο πεισματάρης ὅμως εἶναι ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ὑποτάξη τὸ πεῖσμα του.

Τὸ θέλει, μὰ δὲν τὸ μπορεῖ. Καὶ ὑποφέρει, ἴσως καὶ χειρότερα ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ πείσματός του.

Πόσο θὰ ζήσουμε, καϋμένε πατέρα· Περισσότεροι ἀπὸ τὴ ζωή. Ἔρχεται ἡ στιγμὴ τοῦ τέρματος, καὶ τότε καταλαβαίνουμε πόσο ἀδικήσαμε τὸν ἑαυτό μας, προσθέτοντος σὲ ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ μᾶς ταλαιπωροῦν, καὶ τὸ πεῖσμα μας.

Μιὰ προσπάθεια, κύριε πατέρα. Νικηφόρα μάχη ἐναντίον τοῦ πείσματος θὰ ἀνοίξη σὲ σένα καὶ στοὺς γύρω σου τοὺς δρόμους τῆς ἀγαλλιάσεως.

"Αν ἤθελες νὰ δοκιμάσης...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

❂❂

Ἑκατομμύρια γιὰ τσίκλες!

Κατὰ τὸ 1955, οἱ 'Αμερικανοὶ ἐξώδευσαν 264 ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ τσίκλες. Μιὰ ἄλλη στατιστικὴ ἀναφέρει, ὅτι οἱ 'Αμερικανοὶ ἤπιαν κατὰ τὸ 1955 ὁ ἑκατομμύριο κιλὰ βότκα.

Χωρὶς λόγια

— Θέλω μιὰ μεγάλη μύτη για νὰ μασκαρευτῶ...

— Ἔτσι, αὔριο θὰ μοῦ αὐξήση ὁπωσδήποτε τὸ μισθό.

Η σκηνὴ σὲ μιὰ ἔκθεσι ζωγραφικῆς. Μπαίνει μέσα ἕνας νεόπλουτος—ἀπ' τοὺς ἐπιζήσαντες τύπους τῶν μαυραγοριτῶν τῆς Κατοχῆς. 'Ο ἄνθρωπος κυττᾶ δεξιά, κυττᾶ ἀριστερά, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν κατάλογο ποὺ τοῦ ἔδωσαν κι' ὕστερα ἀπευθύνεται στὸν ζωγράφο, ποὺ τὸν πλησιάζει βλέποντας τὴν ἀμηχανία του.

— Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω σὲ τίποτα κύριε; τὸν ρωτᾶ ἐκεῖνος.

— Εἴστε τοῦ... μαγαζιοῦ;

'Ο ζωγράφος καταλαβαίνει καὶ χαμογελᾶ:

— Μάλιστα.

— Τὸ λοιπὸν θέλω μερικὰ

καδράκια. "Ενα γιὰ τραπεζαρία, ἕνα γιὰ σαλόνι, ἕνα γιὰ κρεβατοκάμαρα καὶ βλέπουμε.

'Ο ζωγράφος ξεροκαταπίνει κι' ὕστερα λέει:

— Τί σᾶς ἀρέσει ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐδῶ ποὺ βλέπετε;

— Τίποτα.

— Κανένα;

— Κανένα.

— Μὰ τότε, λοιπόν;

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ φτιάξετε τίποτα... παραγγελίες;

'Ο ζωγράφος ξαναζερόθηκε. Καὶ ὁ ἀκηκοὼς μεμαρτύρηκε. Πάντως δὲν ἐγνώσθη ἂν τελικὰ ὁ ἀτυχὴς ζωγράφος ἀνέλαβε τὶς παραγγελίες...

★

Ο κύριος εἶναι ἀρκετὰ ἡλικιωμένος. 'Η κυρία εἶναι μᾶλλον νεαρά. 'Ο κύριος φαίνεται ἀρκετὰ ταιγνούνης. 'Η κυρία εἶναι μᾶλλον ἀπαιτητική. Στὴ στασι τῶν λεωφορείων τοῦ Συντάγματος καυγαδίζει χαμηλοφώνως τὸ ζευγάρι.

— Μὲ πέθανες καϋμένε! λέει ἡ κυρία, φώναξε, ἐπὶ τέλους, ἕνα ταξί.

— Μὰ γιατί νὰ πάρουμε ταξί; 'Αφοῦ τώρα θάρθη τὸ λεωφορεῖο.

— Μὰ τόση ὥρα περιμέ-

νουμε λεωφορεῖο καὶ λεωφορεῖο δὲν ὑπάρχει!

— "Ηλθαν τρία ἀλλὰ δὲ μπήκες! ἐπιμένει νευρικὰ ὁ κύριος.

— Δὲν τῶξερα νὰ στριμοχτῶ μέσα σὲ τόσο κόσμο! διαμαρτύρεται ἡ κυρία.

Κι' ἕνας πιτοιρίκος, ποὺ παρακολουθεῖ, προφανῶς, τὸν καυγᾶ:

— Ταξί!... φωνάζει σ' ἔναν περαστικὸ σωφέρ. "Ελα δῶ!

'Ο σωφὲρ σταματᾶ κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο.

— 'Ο κύριος ζητᾶ ταξί, λέει στὸ σωφὲρ κλείνοντας τὸ μάτι.

Καὶ ὁ τσιγκούνης τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος, μπαίνει, ἐπὶ τέλους, μαζὶ μὲ τὴν κυρία, ἐνῶ ὁ πιτοιρίκος στρέφει στοὺς ἄλλους ἀναμένοντας στὴ στάσι:

— 'Ἄκοῦς ἐκεῖ τέτοια γυναῖκα καὶ νὰ μὴ τῆς παίρνη ἕνα ταξί! "Αν ἤμουν ἐγὼ... μ' ἀεροπλάνα θὰ τὴν πήγαινα!

★

Ε ΙΝΑΙ γνωστὸ ὅτι ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς μας Βασίλης Λογοθετίδης θὰ ταξιδέψη μὲ τὸν θίασό του τὸν ἐρχόμενο Μάϊο στὴν 'Αμερική, ὅπου καὶ θὰ δώση παραστάσεις στὶς μεγαλύτερες πόλεις. Μὲ τὸν θίασο θὰ συνταξιδέψουν καὶ οἱ συγγραφεῖς Δ. Ψαθᾶς καὶ Σακελλάριος.

Τρίτος συγγραφεύς, ποὺ ζήλεψε τὸ ταξίδι τῶν δύο συγγραφέων, παρουσιάστηκε στὸν Λογοθετίδη καὶ τοῦ διετύπωσε τὰ παράπονά του.

—Γιατί, Βασίλη, δὲ φρόντισες νὰ πάρης μαζί σου καὶ κανέναν ἄλλο ἀπὸ μᾶς;

Κι' ὁ Λογοθετίδης μὲ τὸ γνωστό του χιοῦμορ:

— Μὰ δὲ σκέπτομαι νὰ πάω θίασο συγγραφέων στὴν 'Αμερική, ἀγαπητέ μου. "Ἠδη καὶ μὲ τοὺς δύο ὁ... συνωστισμὸς θὰ εἶναι ἀρκετός, νομίζω.

Καὶ δὲν εἶχε, βέβαια, ἄδικο.

★

Μεταξὺ πατεράδων:

—'Ο γυιός μου σπουδάζει στὸ ἐξωτερικό.

— Ποῦ ἀκριβῶς;

— Στὴ Γερμανία. 'Ο δικός σου;

— Στὴν Αὐστρία.

— "Εδωσε ἐξετάσεις;

— Πῶς. "Εδωσε καὶ αὐτὲς τὶς μέρες μᾶς ἔρχεται μὲ τὸ ἀπολυτήριό του.

— Τελείωσε κι' ὅλας;

— Ναί... Παντρεύτηκε μιὰ Αὐστριακιά!

'Ο πρῶτος κουνᾶ τὸ κε-

φάλι του:

— 'Ο δικός μου, εὐτυχῶς, ἀπορρίφτηκε.

— Στὶς ἐξετάσεις;

— "Οχι. Σὲ μιὰ αἴτησι γάμου.

Κι' ἕνας τρίτος ποὺ ἀκούει:

— Μωρὲ ἀλήθεια, θαυμάσιες σπουδὲς κάνουν τὰ παιδιὰ σας!

★

Διηγοῦνται γιὰ διακεκριμένο ἀφηρημένο συμπολίτη μας. Εἶχε πάει σὲ μιὰ κηδεία — στὴν ἐκκλησία — καὶ παρακολούθησε συγκινημένος ὁλόκληρη τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. 'Ο νεκρὸς ἦταν φίλος του ἢ μᾶλλον αὐτὸς ποὺ ὑπέθετε ὅτι βρισκόταν μέσα στὴ κάσσα...

'Ὅμως ὁ ἀφηρημένος εἶχε κάνει λάθος καὶ πῆγε σὲ ἄλλη ἐκκλησία, ὅπου γινόταν ἡ κηδεία μιᾶς γυναίκας. "Οταν, λοιπόν, ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ ἀσπασθῆ τὸ νεκρό, σκύβοντας ἀπάνω στὸ φέρετρο εἶδε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ γυναίκα καὶ τραβήχτηκε ταραγμένος λέγοντας στὴ νεκρή:

— Ὦ, παρντόν!

Καὶ οἱ παριστάμενοι, φυσικά, παρὰ τὴν βαρειὰ ἀ

τμόσφαιρα τοῦ περιβάλλοντος, δὲ μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τους.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΘ—ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1957—ΑΡ. 951

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Σκίτσα της Εποχής

Εὔθυμα ἐναντανδὲ

ΛΟΓΟ ΑΠΟΚΡΕΩ...

Μολονότι δέρνει, μᾶνες, ἡ ἀνέχεια κι' ἡ κρίσις
πλείστους ὅσους μικρεμπόρους καὶ κατοίκους τῆς (Λαρίσης
τοὺς χτυπᾶ κι' ὁ ἔφορός τους, ποϋχει πάρει αἰσίως, (φόρα
κι' ἔχει κόψει... ἑφτὰ χιλιάδες ἐνταλμάτων γιὰ τὴν (ὥρα!

★

Στὶς ἑφτὰ χιλιάδες φτάνουν τὰ ἐντάλματά τους ἤδη
μ' ὅλα ταῦτα κι' ἄλλα τέτοια τὸ ταμεῖον τους ἐκδίδει.
Καὶ κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει οὔτε κι' ἔχει ἀντιρρή- (σεις
ὅτι στὴν ἐφετεινὴ μας Καρναβαλοεορτὴ
στοὺς κατοίκους τῆς Λαρίσης,
τὰ ἐντάλματα θὰ πέφτουν σὰν νὰ εἶναι «κομφετί».

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα ἔγινε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Ὅταν ὁ γιατρὸς ἔφτασε στὸ σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναίκα, αὐτὸς διεπίστωσε ἁπλᾶ τὸ θάνατό τους. Ὁ ἄντρας ἦταν ὁ γνωστὸς πολιτικὸς μηχανικὸς Ρενὲ Μοράν, ἡλικίας 36 χρόνων. Ἡ γυναίκα ποὺ τὸν συνόδευε δὲν εἶχε καμμιὰ ταυτότητα. Ὁ ἀστυνόμος, ποὺ ρώτησε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔμενε ὁ Μοράν, δὲν μπόρεσε νὰ μάθη καμμιὰ σχετικὴ πληροφορία. Τοῦ εἶπαν μόνο πὼς ὁ ἄτυχος μηχανικὸς τὴν εἶχε παρουσιάσει γιὰ γυναίκα του.

Ὅταν ὁ ἀστυνόμος πληροφόρησε τὸν προϊστάμενό του γιὰ τὸ δυστύχημα, ὁ διευθυντὴς τηλεφώνησε ἀμέσως στὸ Μπορντώ, ὅπου συνήθως ἔμενε ὁ Μοράν. Σὲ λίγο ἔφτασαν οἱ πληροφορίες.

—Ἡ σύζυγος τοῦ μηχανικοῦ Μοράν, τοῦ εἶπαν, εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Μπορντὼ χθὲς τὸ πρωῒ γιὰ τὰ Παρίσι, δίχως τὸν ἄντρα της. Τὰ χαρακτηριστικὰ της ἀνταποκρίνονταν μ' ἐκεῖνα τοῦ θύματος: Ξανθή, μέτριο ἀνάστημα, εἴκοσι ἑφτὰ χρόνων. Φοροῦσε, ὅταν ἔφυγε, ἕνα παλτὸ καμηλό...

Ὅταν ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, ἕνας ἀστυνομικὸς χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ διευθυντοῦ.

— Τί τρέχει, Ζάν;

— Μιὰ γυναῖκα θέλει νὰ σᾶς μιλήση γιὰ τὸ δυστύχημα.

—"Ας περάση, εἶπε ὁ διευθυντής.

Ὅταν ἡ ἄγνωστη κάθισε, ἄρχισε νὰ λέη:

— Εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς πῶ πὼς ἤξερα πολὺ καλὰ τὸ μηχανικὸ Μοράν κι' αὐτὴ τὴ γυναίκα. Δὲν ἦταν σύζυγός του. Ἡ Κλαιρὲτ ζοῦσε στὸ Παρίσι καὶ γνωριστήκαμε σ' ἕνα ταξίδι μου. Ἐγὼ ἤμουν παντρεμένη καὶ εἶχα ἕνα ἀγοράκι. Ὁ ἄντρας μου μοῦ σύστησε κάποια βράδυ τὴν Κλαιρὲτ σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο καὶ γνωριμάκαμε γρήγορα φιλενάδες.

—"Ηταν παντρεμένη αὐτὴ ἡ Κλαιρέτ;

— Ζοῦσε μ' ἕναν ἄντρα καὶ εἶχε καὶ παιδί, μὰ δὲν ἦταν νόμιμη γυναίκα του. Ἡ Κλαιρὲτ ἦταν μιὰ γυναίκα ὡραία, ἔξυπνη, εὔθυμη, χαριτωμένη. Ὡστόσο εἶχε πάντα μιὰ θλῖψη στὴν ψυχή της. γιατὶ δὲν εἶχε συναντήσει στὴ ζωή της τὸν πραγματικὸ ἄντρα ποὺ θὰ τὴν ἀγαποῦσε εἰλικρινά. Μιὰ μέρα ὅμως μοῦ ἐξομολογήθηκε πώς, ἐπὶ τέλους, εἶχε βρῆ τὸν ἄντρα τῶν ὀνείρων της.

— Τό μηχανικὸ Μοράν ; ρώτησε ὁ διευθυντής.

—'Ακριβῶς. "Αλλωστε, ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὸ Παρίσι γιὰ τὸ Μπορντὼ, ὁ ἴδιος ὁ Μοράν μοῦ μίλησε γιὰ τὴν Κλαιρέτ, λέγοντάς μου πὼς δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ τὴ νόμιμη γυναίκα του. Δὲν τὴν παρατοῦσε ὅμως ἐξ αἰτίας τοῦ παιδιοῦ του. Μιὰ μεγάλη ἀγάπη, κύριε διευθυντά, τί λέω, ἐρωτικὸ πάθος μετοξύ τους.

— Καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Μοράν;

— Τὸν εἶχε παντρευτῆ περισσότερο ἀπὸ συμφέρον παρὰ ἀπὸ ἔρωτα. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε μεταξύ τους κανένας αἰσθηματικὸς δεσμός. Ὅταν ἡ Κλαιρὲτ ἀργότερα ἔφυγε γιὰ τὰ Παρίσι, ὁ Μοράν πῆγε νὰ τὴ βρῆ.

—Ὡραῖα, εἶπε ὁ διευθυντής, ἀλλὰ δὲ μοῦ εἴπατε ἀκόμη πῶς τὰ ξέρετε ὅλ' αὐτά, τόσες λεπτομέρειες. Εἶστε ἀδελφὴ τοῦ Μοράν;

—"Οχι, εἶμαι ἡ Ρίτα Μοράν. Ὁ Μοράν ἦταν νόμιμος σύζυγός μου.

—"Α! λυπᾶμαι πολύ... Τὸν εἴχατε παρακολουθήσει;...

— Κυττάξετε τί εἶχα μαζί μου, εἶπε ἡ Ρίτα, βγάζοντας ἀπ' τὴν τσάντα της ἕνα μικρὸ περίστροφο. Εἶχα παρακολουθήσει τὸν ἄντρα μου μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιατὶ ἤμουν σίγουρη πὼς θὰ συναντιόταν μὲ τὴν Κλαιρέτ. Δὲν ἤμουνα ἐρωτευμένη μαζί του, ἐνοιωθα ὅμως τὸν ἑαυτό μου ταπεινωμένο, παραμελημένο καὶ ἤθελα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Ἤθελα νὰ τὸν σκοτώσω. Ὕστερα ὅμως σκέφτηκα τὸ παιδί μου κι' ἄλλαξα σχέδιο. Ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν ἄντρα μου στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ νὰ τοῦ πῶ πὼς ἦταν ἐλεύθερος, πὼς ἤμουνα πρόθυμη νὰ τοῦ δώσω τὸ διαζύγιο. Ἀλλά, δυστυχῶς, ἔφτασα πολὺ ἀργά. Τὸ δυστύχημα εἶχε γίνει.

— Λέτε πὼς εἴστε ἡ σύζυγος τοῦ Μοράν, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντής. Ἐμεῖς μάθαμε πὼς ἡ γυναίκα του φοροῦσε ἕνα παλτὸ καμηλό, σὰν ἔφυγε ἀπ' τὸ Μπορντὼ γιὰ τὰ Παρίσι. Πραγματικά, τὸ θῦμα φοροῦσε ἕνα τέτοιο παλτό, ἐνῶ ἐσεῖς ὄχι. Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό;

— Εἶχα πάρει μαζί μου τὸ παλτὸ καὶ εἶναι στὰ αὐτοκίνητό μου. Νά, ἡ ταυτότητά μου, θὰ δῆτε γραμμένο πὼς τὰ μαλλιά μου εἶναι μαῦρα. Τὰ τελευταία χρόνια ὅμως τὰ εἶχα βάψει ξανθά, γιατὶ ἤθελα νὰ μοιάζω ὅσο μποροῦσα μὲ τὴν Κλαιρέτ.

— Μὰ σεῖς εἴπατε πρὶν πὼς δὲν ἀγαπούσατε τὸν ἄντρα σας.

— Εἶχα σφάλει καὶ σ' αὐτό, ὅπως ἔσφαλα σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

—"Ηταν ἕνα μεγάλο δυστύχημα ὅ,τι ἔγινε. Καὶ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τώρα πιὰ τίποτα γιὰ σᾶς.

— Κυττάξτε ν' ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλο. Νὰ μὴ γράψουν οἱ ἐφημερίδες λεπτομέρειες, ὄχι γιὰ μένα, γιὰ τὰ παιδί μου...

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, κυρία μου, εἶπε ὁ διευθυντής.

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ τμῆμα, ἡ Ρίτα Μοράν ἦταν κλαμμένη. Ἔκλαιγε γιὰ τὸν ἄντρα της, γιὰ τὴν ἄχαρη ζωὴ ποὺ εἶχε περάσει τόσα χρόνια. Δὲν τῆς ἀπόμενε παρὰ νὰ ὑπερασπίζη τὴ μνήμη τοῦ ἀντρός της γιὰ τὸ παιδί της — γιὰ νὰ μὴ μάθη ποτὲ τὴν ἀπιστία του, τὰ δεσμό του. Τὸ μόνο ποὺ τὴν παρηγοροῦσε τώρα στὴ ζωή της ἦταν αὐτὸ τὸ ἀγόρι της, ὁ μικρὸς Ζάν, ποὺ ἦταν δώδεκα χρόνων...

ΕΡΝΕΣΤ ΚΡΕΠΕΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Γιὰ πρώτη φορά, τὸ θέατρο «Μουσούρη» θὰ ἀνεβάση, ἂν βεβαια το ἐπιτρέψουν οἱ παραστάσεις τῆς μεγάλης ἐφετεινῆς ἐπιτυχίας «Τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἄννας Φράνκ», ἕνα ἑλληνικὸ ἔργο. Πρόκειται γιὰ μιὰ κομεντὶ ποὺ γράφουν οἱ κ. κ. Ἀλ. Σακελλάριος καὶ Χρ. Γιαννακόπουλος.

✪ Ἡ Σοφία Βεμπο ετοιμάζει γιὰ τὸ καλοκαιρινό της θέατρο, μὲ τὴ συνεργασία τοῦ διαλεκτοῦ κωμικοῦ Χρ. Εὐθυμίου, ποὺ ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Θέατρο, ἕνα ἐντελῶς πρωτότυπο εἶδος θεάτρου. Πρόκειται γιὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ συνεχόμενα σκέτς, ὅπως παλαιότερα τὸ «Τζιτζίκι» τοῦ Μωραϊτίνη καὶ κατόπιν τὸ «Μούϊτου» τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη, ποὺ τόση εἶχε σημειώσει ἐπιτυχία στὸ θέατρο «Μουσούρη».

— Ὑποψήφιοι συνεργάτες τοῦ νέου θιάσου φέρονται ὁ Ἀλ. Λειβαδίτης, ἡ Ρένα Ντόρ, ὁ Τάκης Μηλιάδης, ἡ Μπέττυ Μοσχονά. Ἐπίσης γίνονται διαπραγματεύσεις καὶ γιὰ ἕνα ξένο μπαλλέτο.

— Στὰ πλαίσια τῆς πρωτοτυπίας αὐτῆς, ἡ Βέμπο ἑτοιμάζει γιὰ τὸ καλοκαίρι καὶ δυὸ νέα ρεαλιστικὰ τραγούδια, τὴ «Χαρτοπαίχτρα» καὶ τὸ «Ἂν γύριζαν τὰ χρόνια τὰ παληά».

✪ Τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο ἑτοιμάζει τὸ ἔργο τοῦ κ. Γ. Θεοτοκᾶ «Συναπάντημα στὴν Πεντέλη», ποὺ θὰ ἀνεβαστῆ μὲ πρωτότυπα σκηνικά.

✪ Ἡ Μαρία Καλογεροπούλου-Μενεγκίνι, ποὺ θὰ ἔρθη στὴν Ἑλλάδα τὸ καλοκαίρι, γιὰ νὰ λάβη μέρος στὸ φεστιβὰλ Ἀθηνῶν, θὰ ἐμφανισθῆ ἐντελῶς ἀγνώριστη, ἀφοῦ σ' ἐλάχιστους μῆνες, ἔχασε 20 κιλά!

✪ Ἡ Ἑλλη Λαμπέτη ἔχει προτάσεις γιὰ νὰ παίξη σὲ μιὰ ταινία τῆς «Μέτρο Γκόλντουϊν» μὲ ἀμοιβὴ 50 χιλιάδες δολλάρια.

✪ Στὴν Ἱσπανία, δυὸ Ἑλληνίδες καλλιτέχνιδες, ποὺ ἐργάζονται ἐκεῖ τὸν τελευταῖο καιρό, ἡ χορεύτρια Μπέμπα Ροζαλίν καὶ ἡ τραγουδίστρια Ζωΐτσα Κουρούκλη, ποὺ δὲ μποροῦν εὔκολα νὰ ξεχάσουν τὴν Ἑλλάδα, βρίσκουν μόνη παρηγοριὰ τὸ ραδιόφωνο καὶ κάθε βράδυ παρακολουθοῦν μὲ πολλὴ νοσταλγία τὰ προγράμματα τοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν.

✪ Ἡ Καίτη Παρίτση, λανσάρει στὴν Ἀθήνα τὸ μοντέλο ποὺ παρουσίασε ἡ Κατερίνα Βαλέντε στὸ φίλμ «Μπονζοὺρ Κατερίν» καὶ ποὺ τῆς τὸ ἔστειλαν ἀπὸ τὸ Παρίσι.

✪ Πολὺς λόγος γίνεται γιὰ ἕνα καινούργιο τραγουδιστή, τὸ Λευτέρη Λιβανό, ποὺ καλύπτει μὲ τὴν ἔκτασι τῆς φωνῆς του τρεῖς ὀκτάβες καὶ ποὺ ἀπεκάλυψε ἡ Δανάη. Ὁ Λιβανὸς εἶναι 26 ἐτῶν, ἐργαζόταν δὲ ὡς τώρα σὲ ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα στὸν Πειραιά.

✪ Ἕνα πολὺ πικάντικο λαϊκὸ τραγουδάκι ἐκτελεῖ ἡ Μπέμπα Κυριακίδου στὸ νέο ἑλληνικὸ φίλμ «Ὁ γυναικᾶς», μὲ τὸν τίτλο «Τρία ἀν..».

✪ Τὰ ἑνωμένα ἑλληνικὰ μπαλλέτα Ντέρη-Γιούρα, σημειώνουν τὸν τελευταῖο καιρὸ μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Τεχεράνη.

✪ Καλλιτεχνικὰ γεγονὸς ἀπετέλεσε στὸ Λαύριο ἡ σύγκισνη ἐμφάνισι τῆς Δανάης καὶ τοῦ Γούναρη σὲ μιὰ ἔκτακτη πρωϊνὴ συναυλία. Ἀπὸ τὴν παρουσίαση, ὅλα τὰ εἰσιτήρια εἶχαν ἐξαντληθῆ καὶ τὸ πρωῒ περισσότεροι ἀπὸ πεντακόσιοι ὅρθιοι ἀκροαταὶ κατέκλυσαν τὸ κινηματοθέατρο «Ρίο» γιὰ νὰ χειροκροτήσουν τοὺς καλλιτέχνες.

✪ Ὁ μαέστρος Γ. Μουζάκης, μὲ ὁλόκληρη τὴν ὀρχήστρα του, τὸ «Τρίο Μπελκάντο» καὶ τὸν Λοβάττι, θὰ ταξιδεύση μὲ τὸ «Βασίλισσα Φρειδερίκη» γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

— Τὸ ταξίδι αὐτὸ εἶναι σχετικὸ μὲ τὶς καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, οἱ ὁποῖες ἑτοιμάζονται πρὸς τιμὴν τῶν μελῶν τῆς «Ἀχέπαινς», ποὺ θὰ ἔλθουν μὲ τὸ ἴδιο ὑπερωκεάνειο στὴν Ἑλλάδα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Βέτο

Νοιώθων ἀνίας πολλαπλὰς καὶ πλήξεις φεῦ! μεγάλας
εἰς θέατρον τοῦ ἄστεως μετέβην τὰς προάλλας
πρὸς τὸν σκοπὸν τὸ θέαμα νὰ ἴδω κατ' ἀρχὴν
κι' ἐρωτικῶς—εἰ δυνατὸν—νὰ δράσω κατ' εὐκήν.
Κι' ἐπ' ἀρκετὸν ἠμβάνιζον καὶ δὴ μετὰ λατρείας
τὰς ἀσματούσας ἀοιδοὺς κοινῶς τραγουδιστρίας,
ὅτε ἐν μέσῳ θαυμασμοῦ καὶ φωτισμῶν ἁπλέτων
ἀπὸ σκηνῆς, ὦ Ἄπολλον, ἐξῆλθε τὸ μπαλλέτον!
Κι' ὁ φουκαρεὺς ἀπώλεσον τὸν μβούσουλα καινῶς
κι' ἀνέκραξον: «Ἀνάψατε εἰσέτι δέκα λάμπας,
ἵνα ὁρῶ ἀπὸ σκηνῆς ἀνέτως κι' ἐκτενῶς
τῶν ὀρχηστριῶν τὰς λευκὰς καὶ ὀνειρώδεις γάμπας!»
Ἐν ὄψει τοῦ θεάματος τουτέστιν τοῦ λαμβροῦ
κατεπειγόντως ἔδραμον χυδαϊστὶ «ντουγρού»
κι' ἐπὶ σκηνῆς ἐφόρμησον ἵνα ἐπικειρήσω
τὰς χορευτρίας τοιγαροῦν ἐνθέρμως νὰ φιλήσω.
— Θὰ σᾶς φιλήσω! ἔκραζον πρὸς ταύ- (τας πομπωδῶς
κι' ἐπέδραμον ἐν ἀκαρεῖ δίκην κυνὸς (λυσσώντος
κι' ἁρξάμην λαύρους ἀσπασμοὺς νὰ δί- (δω ἀφειδῶς
ἐνῶ τὰ πλήθη κάτωθι ὠρύοντο δεόντως.
— Τί ἔκαμες, ρὲ μασκαρᾶ; ἐφώναζον (σφοδρῶς
— Τί ἔκαμον; ἀπήντησον ἐγὼ προθύ- (μων («βέτο»)
τὰς τοῦ μπαλλέτου δέκα Μὶς ἠσπάσθην (φλογερῶς
κι' ἰδοὺ ὁ ἀναμάρτητος τὸν λίθον του (...μπαλλέτω!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σὰν ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ. ΨΑΘΑ

Ἀξιοπρέπεια καὶ λεφτὰ

Κ ΑΘΩΣ ὁ κ. Σπυρίδων ἔτρωγε στὸ ἐστιατόριο μὲ ὄρεξι, εἶδε στὸ πλησὶὸ τραπέζι μεγάλη φασαρία. Ἦταν ἕνας κύριος μελαχρινός, συμπαθητικός, ποὺ μάλις εἶχε φάει καὶ καταταραγμένος προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸ γκαρσόνι ὅτι ἦταν τίμιος ἄνθρωπος κι' ὅτι αὐτὸ ποὺ τοῦ συνέβαινε μποροῦσε νὰ συμβῆ στὸν καθένα.

—"Ακουσε, σὲ παρακαλῶ, ἔλεγε μὲ χαμηλὴ φωνή, μὴ φωνάζης, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν εἶμαι κανένας ἀπατεών. Ἁπλούστατα ἔχασα τὸ πορτοφόλι μου.

Ἀλλὰ τὸ γκαρσόνι δὲν ἦταν καθόλου διατεθειμένο νὰ συγκινηθῆ ἀπ' τὸ παρακλητικὸ καὶ σεμνὸ ὕφος τοῦ πελάτη:

— Αὐτὰ τὰ κόλπα τὰ ξέρουμε, κύριε. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν παθαίνω.

Καὶ φώναξε ἀπὸ μακρυά:

— Κύριε Γιάγκο!

Ὁ κύριος Γιάγκος —ἕνας βαρὺς τύπος μὲ μουστάκες— κατέβηκε στὸ μπάγκο καὶ φάνηκε πὼς δὲν ἄκουσε. Ἀλλὰ τὸ γκαρσόνι φώναξε δυνατώτερα:

— Κύριε Γιάγκο ἐδῶ τὸ 4 δὲν πληρώνει!...

Ὁ κ. Γιάγκος, στὰ λόγια αὐτά, ἄφησε τὸν μπάγκο, σηκώθηκε, ἔστριψε τὸ μουστάκι καὶ πλησίασε μὲ ὕφος ἐχθρικό.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε καὶ μέτρησε τὸν πελάτη μὲ τὴ ματιά του.

— Κανόνι! εἶπε μονολεκτικὰ τὸ γκαρσόνι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε καταταραγμένος ὁ πελάτης, μοῦ συμβαίνει ἕνα μικρὸ ἀτύχημα. Ἔξασα τὸ πορτοφόλι μου ἢ τὸ ἔχασα στὸ δρόμο. Ὀνομάζομαι Ἐμμανουὴλ Λοξοπάτης καὶ εἶμαι γνωστὸς σὲ πολὺ κόσμο.

— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα; εἶπε ἀπότομα ὁ καταστηματάρχης.

— Σᾶς παρακαλῶ θερμότατα, εἶπε μὲ τὸ ἴδιο ὕφος ὁ πελάτης, μὴν κάνετε φασαρία. Σὲ μισὴ ὥρα τὸ πολὺ θὰ σᾶς φέρω τὰ χρήματα.

—Ἀπ' αὐτὰ τὰ κόλπα ἔχουμε χορτάσει! εἶπε ὁ καταστηματάρχης. Νίκο, φώναξε ἕναν ἀστυφύλακα.

Ἡ στάσι τοῦ καταστηματάρχη ἐξαγρίωσε τὸν κ. Σπυρίδωνα. Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξευτελίζουν ἔτσι ἕναν κύριο, ἐπειδὴ τοῦ συνέβη τὸ μικρὸ ἀτύχημα νὰ χάση ἢ νὰ ξεχάση τὸ πορτοφόλι του; Σηκώθηκε ἀμέσως ἀπάνω κι' ἀποφάσισε νὰ πληρώση τὸ λογαριασμὸ τοῦ ἀγνώστου ἀνθρώπου.

— Σᾶς παρακαλῶ κ. καταστηματάρχα, εἶπε, μὴ δημιουργῆτε τόση φασαρία γιὰ τὸ τίποτα. Ἂν ὁ κύριος μοῦ ἐπιτρέπη, θὰ πληρώσω ἐγὼ τὸ λογαριασμό του καὶ μοῦ τὰ ἐπιστρέφει.

Τὰ μάτια τοῦ πελάτη γύρισαν γεμάτα εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν ἄγνωστο σωτῆρα του:

—"Ω κύριε μου, εἴσαστε πολὺ εὐγενικός, τοῦ εἶπε κατασυγκινημένος. Μὲ σώζετε ἀπὸ ἕναν ἀνόητο καὶ ἄδικο ἐξευτελισμό!

—Παρακαλῶ, κύριε, δὲν εἶναι ζήτημα... ἀπάντησε ὁ κ. Σπυρίδων.

Κι' ὕστερα γύρισε στὸ γκαρσόν:

— Νὰ μοῦ φέρης τὸ λογαριασμὸ τοῦ κυρίου στὸ τραπέζι μου.

— Μάλιστα κύριε, εἶπε τὸ γκαρσόνι.

Ὁ καταστηματάρχης, ντροπιασμένος θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ δώση ἐξηγήσεις:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, γιὰ τὸν τράπο μου, εἶπε, ἀλλὰ κάτι τέτοια μᾶς συμβαίνουν συχνὰ κι' ἔχουμε χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη μας.

— Μὰ δὲ βλέπετε τὸν κύριο; εἶπε καταγαναχτισμένος ὁ κ. Σπυρίδωνας. Δὲν μπορεῖτε ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισί του νὰ καταλάβετε ὅτι πρόκειται περὶ κυρίου;

—"Ισα-ἴσα κάτι τέτοιοι μᾶς τὴ σκάνε, εἶπε ὁ καταστηματάρχης. Δὲν ξέρω γιὰ τὸν κύριο, καὶ τοῦ ζητῶ συγνώμη, ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἀπατεῶνες εἶναι καλοντυμένοι.

Ὅταν ἔφυγε ὁ καταστηματάρχης κι' ἀπομακρύνθηκε τὸ γκαρσόνι, ὁ ἄγνωστος πελάτης δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκφράση τὴν εὐγνωμοσύνη του στὸ σωτῆρα του.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, τοῦ εἶπε, τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ ἔχω πάθει ποτέ! Νὰ κινδυνεύω νὰ ρεζιλευτῶ γιὰ μερικὲς πενταροδεκάρες! Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι κύριε. Σᾶς εὐγνωμονῶ!

— Παρακαλῶ, κύριε, μὴ τὸ συζητᾶτε.

— Μὰ τί λέτε, κύριε! Ξέρετε τί εἶναι στὰ καλὰ καθούμενα νὰ γίνετε ρεζίλι;

— Εἴσαστε πολὺ εὐγενικὸς ἄνθρωπος, τοῦ εἶπε ὁ κ. Σπυρίδωνας. Ἐγὼ στὴ θέσι σας θὰ τοῦ ἔσπαζα τὰ μοῦτρα τοῦ γαϊδάρου! "Υστερα θὰ φώναζα ἕναν ἀστυφύλακα, θὰ τὸν ἔπαιρνα μαζί μου καὶ θὰ πήγαινα στὸ σπίτι μου νὰ τὸν πληρώσω. Ἀμέ! Ἐπειδὴ μοῦ συνέβη ἕνα μικρὸ ἀτύχημα, θὰ τὸν ἄφινα νὰ μὲ ρεζιλέψη;

"Οσο μιλαγε ὁ κ. Σπυρίδωνας, τόσο φούντωνε:

— Λόγω τιμῆς σᾶς λέω θὰ τοῦ ἔσπαζα τὰ μοῦτρα! Ἀμέ; Γιὰ λίγες πενταροδεκάρες, ὅπως πολὺ σωστὰ λέτε. Θὰ τὸν ἄφινα νὰ μὲ διαπομπεύση; Τὸ γαϊδαρο! Τὸ ζῶον! Τὸ κτῆνος! Τὸν παληάνθρωπο! Αὐτὸς ἤθελε ξύλο! Σίγουρα ἤθελε ξύλο!... "Α, γιὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια ἐγὼ σὲ κάτι τέτοια δὲ χαρίζω κάστανα. Γιὰ μιὰ ἀξιοπρέπεια ζῆ ὁ ἄνθρωπος!

Καὶ δόστου:

— Τὸ ζῶον! Τὸ κτῆνος! Τὸ γαϊδαρο!

Τέλος ὁ ἄγνωστος κύριος τὸν εὐχαρίστησε ἀκόμα μιὰ φορά, τοῦ ζήτησε τὴ διεύθυνσι τοῦ γραφείου του καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι τὸ ἀπόγευμα θὰ περνοῦσε νὰ τοῦ πληρώση τὸ χρέος του.

Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε καὶ ὁ κ. Σπυρίδωνας συνέχισε τὸ φαΐ του, ἤπιε δυὸ μπύρες ἀκόμα καὶ καθὼς ἔφερε τὸ χέρι του στὴ θέσι τοῦ πορτοφολιοῦ, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀντιλήφτηκε ὅτι ἡ θέσι ἦταν ἄδεια.

—Ἀμάν! ἔκανε μὲ φρίκη.

Ὕψωσε, τί φοβερὴ σύμπτωσι καὶ τί πάθημα ἦταν αὐτό: Μὲ ἀγωνία ἀρχισε νὰ ψάχνεται δεξιά, ἀριστερά, πίσω, μπρός, ἀλλὰ πορτοφόλι δὲν ὑπῆρχε πουθενά. "Ενας κρῦος ἱδρώτας τὸν ἔλουσε καὶ τὸ ἠθικό του καταρρακώθηκε.

«—Τί γίνεται τώρα;» σκέφτηκε.

— "Η θὰ πληρώσης τὸ λογαριασμὸ ἢ θὰ φωνάξω τὸν ἀστυφύλακα...

Νὰ τηλεφωνήση στὸ σπίτι του; Δυστυχῶς ἡ γυναίκα του ἔφυγε ταξίδι —γι' αὐτό, ἄλλωστε, κι' ἔτρωγε ἔξω. Νὰ τηλεφωνήση σὲ κανένα φίλο του; Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ καλύτερη λύσι. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ το γκαρσόνι ἔτρεξε ἀμέσως.

— Ποῦ εἶναι τὸ τηλέφωνό σας; ρώτησε.

— Δυστυχῶς εἶναι χαλασμένο, κύριε.

— Δὲν ἔχει πουθενὰ ἄλλου κοντὰ ἐδῶ τηλέφωνο;

— Πῶς. Θὰ βρῆτε παρακάτω. Νὰ σᾶς κάνω τὸν λογαριασμό σας;

Ὁ κ. Σπυρίδωνας ἀνατρίχιασε:

—"Οχι. Φέρε μου μιὰ μπύρα ἀκόμα.

—Ἀμέσως κύριε.

Τὸ γκαρσόνι ἔφυγε κι' ὁ κ. Σπυρίδωνας βάλθηκε νὰ χρησιμοποιήση τὸ διάστημα ποὺ θὰ μεσολαβοῦσε ὥσπου νὰ πιῆ τὴ μπύρα στὴν εὕρεσι μιᾶς λύσεως τοῦ ἀπροσόκλητου τούτου προβλήματός του. Ἡ μπύρα ἤλθε ἀλλὰ λύσι δὲ βρισκόταν. Καὶ τὸ γκαρσόνι ὅλο τὸν ἔφερνε βόλτα.

— Νὰ σᾶς κάνω τὸ λογαριασμό σας;

—"Οχι. Φέρε μιὰ μπύρα ἀκόμα!

—Ἀμέσως κύριε.

Τὸ γκαρσόνι ξανάφυγε κι' ὁ κ. Σπυρίδωνας εἶχε πελαγώσει μέσα στὸ ἀδιέξοδο: Ποῦ διάβολο ἔχασε τὸ πορτοφόλι του; Καὶ πῶς συνέβη νὰ τὸ χάση τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ τὸ ἔχασε κι' ὁ ἄλλος; Καὶ τί θὰ ἔλεγε στὸν κ. Γιάγκο μὲ τὶς μουστάκες; Ἡ ἀξιοπρέπειά του κινδύνευε νὰ στραπατσαριστῆ μὲ τὸ φοβερώτερο τρόπο κι' ὄχι νὰ κάνη καυγὰ καὶ νὰ σπάση τὰ μοῦτρα τοῦ καταστηματάρχη —ὅπως ἀπειλοῦσε καταγαναχτισμένος λέγο πρίν— δὲν εἶχε κουράγιο ἀλλὰ οὔτε κὰν νὰ δικαιολογηθῆ. Δὲν εὕρισκε λόγια κατάλληλα.

—'Αμάν τί ἔπαθα! σκεφτόταν μέσα σὲ τριχυμισμένο πέλαγος ἀμηχανίας. Πῶ, πῶ, τί φοβερὸ πρᾶμμα εἶναι νὰ βρεθῆς χωρὶς λεφτά. Τρίχες γίνεσαι δίχως τὰ λεφτά! Ποῦ νὰ προστατέψης τὴν ἀξιοπρέπειά σου δίχως λεφτά! Πῶ, πῶ, τί δύναμι ἔχουν τὰ λεφτά!

Τὸ ἀφιλότιμο γκαρσόνι ξαναζύγωσε:

— Νὰ σᾶς κάνω τὸ λογαριασμό σας;

—"Οχι. Φέρε μιὰ μπύρα ἀκόμα.

— Μάλιστα, κύριε.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ γκαρσόνι τοῦ ἔρριξε μιὰ λοξή, φιλύποπτη ματιὰ καὶ ὁ κ. Σπυρίδωνας ἀνατρίχιασε. Τώρα πιά, καθώς, μάλιστα, τὸ κεφάλι του ἦταν ζαλισμένο ἀπ' τὶς μπύρες, δὲ μποροῦσε νὰ σκεφτῆ τίποτα καὶ ἔπεσε σὲ μιὰ κατάστασι ἀπελπισίας, ἀποθλακώσεως.

— Νὰ σᾶς κάνω, κύριε, τὸ λογαριασμό σας;

—"Οχι. Φέρε μιὰ μπύρα ἀκόμα!

Τὸ γκαρσόνι, ὁμως, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶπε κάμεσως κύριε».

— Ἐγὼ παραδίνω, κύριε, τοῦ εἶπε. Πληρῶστε με καὶ συνεχίζετε...

Καὶ συγχρόνως τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω, ἔτσι ποὺ τὰ μάτια του φτάσαν μέχρι τὰ πόδια τοῦ τραπεζιοῦ.

Σᾶς ἔπεσε τὸ πορτοφόλι, κύριε, τοῦ εἶπε καὶ ἔσκυψε νὰ τὸ μαζέψη κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.

"Αν χάριζαν τὸν παράδεισο στὸν κ. Σπυρίδωνα δὲ θὰ ἔνοιωθε τέτοια ἀγαλλίασι ὁ κ. Σπυρίδωνας. Πῆρε τὸ πορτοφόλι —ποὺ προφανῶς εἶχε γλυστρήσει ἀπ' την τσέπη του— πλήρωσε, ἄφησε κι' ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ στὸ γκαρσόνι καὶ μουρμούρισε:

— Δίχως λεφτὰ ἀξιοπρέπεια δὲν ὑπάρχει.

"Ας τα νὰ πᾶν στὸ διάολο!...

Καὶ βγῆκε θριαμβευτικά, ἀπ' τὸ μοιραῖο ἐστιατόριο, τρικλίζοντας.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ὁ Ζὰν Λουῒ παίρνει τὸ γεῦμα του μὲ τὸ μπιμπερόν.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ἑπτὰ μῆνες!...

Μιὰ παράξενη ἰατρικὴ περίπτωσι

Τὴν περασμένη βδομάδα, ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, στὴν πόλι Τουλούζη τῆς Γαλλίας, ξανάδωσε κουράγιο σὲ μιὰ μητέρα, ποὺ ἑπτὰ μῆνες τώρα, ζῆ μέσα σὲ μεγάλη ἀγωνία. Ἀπαντώντας σὲ μιὰ ἔκκλησι τοῦ γαλλικοῦ Τύπου, ὁ μεγαλύτερος εἰδικὸς στὰ ζητήματα τῆς χειρουργικῆς τοῦ ἐγκεφάλου Ἄγγλος καθηγητὴς Ραουμπόθαμ, τηλεγράφησε πὼς πάει στὴ Γαλλία, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ «ξυπνήσῃ» ἕνα παιδάκι ἑπτὰ χρόνων, τὸ Ζὰν Λουῒ Φερναντές, ποὺ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, βρίσκεται πάνω ἀπὸ μισὸ χρόνο χωρὶς αἰσθήσεις.

Ὁ καθηγητὴς Ροουμπόουμ εἶναι ὁ χειρούργος ποὺ ἔχει κάνει ἤδη σ' ἄλλη περίπτωσι, ἕνα τέτοιο θαῦμα, μοναδικὸ στὰ ἰατρικὰ χρονικὰ τοῦ κόσμου. Ξύπνησε ἀπὸ ἕνα παρόμοιο μακροχρόνιο κῶμα τὴν ὁμορφη κοιμωμένη τοῦ Νιουκάστλ, μιὰ νεαρὴ γυναῖκα ποὺ λέγεται "Ελλεν Μοὺρ κι εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της γιὰ 169 μέρες, ὕστερα ἀπὸ ἕνα τραυματισμό της στὸ κεφάλι. Ἡ μητέρα, λοιπόν, τοῦ Ζὰν Λουῒ, πιστεύει πὼς τὸ ἴδιο ἀκριβῶς θαῦμα μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ στὸ παιδάκι της.

Ἡ περίπτωσι τοῦ Ζὰν Λουῒ ἦρθε στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος στὶς ἀρχὲς αὐτοῦ τοῦ μηνός. Σὲ μιὰ βιλλίτσα, στὴν ἄκρη τῆς Τουλούζης, μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια ἐαγρυπνᾶ νύχτα καὶ μέρα, γεμάτη ἀγωνία, πλάϊ στὸ κρεβατάκι του. Ἀπὸ μῆνες τώρα, ἡ μητέρα τοῦ Ναταλί, ὁ ἄντρας της Ροζέ, τὰ παιδιά τους Σιμόν, Ὑβέτ, Ζακελίν, Ζανπιὲρ καὶ Μισέλ, ἐναλλάσσονται πλάϊ στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀγαπημένου τους Ζὰν Λουῒ, ποὺ ἀπ' τὴ μέρα τοῦ δυστυχήματος δὲν ξαναβρῆκε τὶς αἰσθήσεις του.

Γύρω ἀπὸ κεῖνο τὸ κρεβατάκι, ἡ ἀναμονὴ γίνεται μέρα μὲ τὴ μέρα πιὸ βασανιστική. Οἱ δικοί του πιστεύουν πὼς ὁ Ζὰν Λουῒ τὰ αἰσθάνεται ὅλα, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ οὔτε τὸ παραμικρὸ νεῦμα.

Ὁ Ζὰν Λουῒ εἶναι ζωντανός, γιατὶ ὁ ὀργανισμός του κάνει ὅλες τὶς λειτουργίες ποὺ διατηροῦν τὴ ζωή. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ σῶμα, ποὺ τρέφεται κι' ἀναπνέει, ὅπως θὰ τροφόταν καὶ θ' ἀνέπνεε ἕνα δέντρο, ὁ ἐγκέφαλος δὲν ἀντιδρᾶ στοὺς ἐξωτερικοὺς ἐρεθισμούς. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ ἕνα σῶμα ποὺ εἶναι ὁλόκληρο βυθισμένο σὲ κάποιο παράξενο καὶ ἀκατανίκητο λήθαργο.

Στὶς 17 τοῦ περασμένου Μάη, ὅταν συνέβηκε τὸ μοιραῖο δυστύχημα, ὁ Ζὰν Λουῒ, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ μικρότερο ἀδελφάκι του, τὸν Μισέλ, πήγαινε στὸ κατηχητικό. Τὰ δυὸ παιδάκια εἶχαν μόλις ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους, ὅταν ὁ Ζὰν Λουῒ θυμήθηκε πὼς δὲν εἶχε πάρει μαζί του τὸ βιβλιαράκι τῶν προσευχῶν.

— Περίμενε μιὰ στιγμή, εἶπε στὸ Μισέλ.

Ὕστερα ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι τους. Ἀλλά, καθὼς διέσχιζε τὸ δρόμο, ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸν χτύπησε δυνατὰ μὲ τὸ φτερό του, τὸν τίναξε στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ φτωχὸ παιδάκι χτύπησε ἄσχημα στὸ κεφάλι.

Ὁ Μισέλ, λίγα βήματα πιὸ ἐκεῖ, ὑπῆρξε ὁ μοναδικὸς μάρτυρας τῆς σκηνῆς. Ἡ κυρία Φερναντὲζ ἄκουσε τὸ στρίγγλισμα τῶν φρένων καὶ τὶς φωνὲς τοῦ μικρότερου παιδιοῦ της. Βγῆκε στὸ δρόμο καὶ βρῆκε τὸ Ζὰν Λουῒ ἀναίσθητο, μὲ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ κρανίο.

Τὸ παιδάκι μεταφέρθηκε ἀμέσως σὲ κλινική, ἀλλὰ ἡ κατάστασί του, ὅπως διαπίστωσαν οἱ γιατροί, ἦταν ἀπελπιστική. Ἐγχείρησι ἦταν ἀδύνατο νὰ τοῦ κάνουν, γιατὶ θάρχότανε ἔτσι ἀναπόφευκτα τὸ τέλος. Κατέφυγαν, λοιπόν, στὴ μοναδικὴ λύσι, ποὺ τοὺς ἀπόμενε, γιὰ νὰ τὸ συγκρατήσουν στὴ ζωή. Τοῦ κατέβασαν τεχνητὰ τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καινούργιες μεθόδους, ποὺ ἀκολουθοῦνται σὲ περιπτώσεις πολὺ δύσκολες, ὁπότε ἡ ἐγχείρησι γίνεται ἀργότερα, χωρὶς ὁ ὀργανισμὸς νὰ παρουσιάζῃ ἐπικίνδυνες ἀντιδράσεις, λόγω τῆς μεγάλης ὑποθερμίας στὴν ὁποία βρίσκεται.

Ὁ Ζὰν Λουῒ, πάντα σὲ κωματώδη κατάστασι, κρατήθηκε στὴ ζωὴ χάρις στὴν ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου καὶ τὴ δέκατη τρίτη μέρα, ἔγινε ἡ ἐγχείρησι, ποὺ πέτυχε ἀπόλυτα.

Ἡ ζωὴ του πιὰ δὲν κινδύνευε.

Ἀλλὰ συνέβηκε κάτι ἄλλο, ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν εἶχαν προβλέψει. Τὸ παιδάκι δὲν συνῆλθε ἀπὸ τὸ κῶμα. Ἐξακολουθοῦσε νὰ «κοιμᾶται» κι' ὅλες οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ συνέλθῃ, ἔμειναν ἄκαρπες.

Ἔτσι, ἀφοῦ οἱ γιατροὶ εἶδαν κι' ἀπόειδαν, ἔδωσαν, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες, τὴν ἄδεια στοὺς γονεῖς του νὰ τὸ πάρουν στὸ σπίτι τους.

Ἀπὸ τὸν περασμένο Ἰούλιο, λοιπόν, ὁ Ζὰν Λουῒ βρίσκεται στὸ σπίτι του. Ὁ μικρὸς ἄρρωστος ξαναπότι του. Ὁ μικρὸς ἄρρωστος ξαναπότι του. Ὁ μικρὸς ἄρρωστος ξαναπότ

Ημιωρισιούλαμας

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑΚΗΣ: Εὔπορος νεαρός, ἐπάγγελμα «γυιὸς τοῦ μπαμπᾶ» του, μεγαλεμπόρου τῆς Ἀθήνας. ΠΑΡΙΣΙΑΔΗΣ: Εὔπορος βιομήχανος. ΛΟΥΣΙ: Χαριτωμένη, προκλητική, ἐντυπωσιακὴ ἐνσάρκωσι πικάντικης «στάρλετ». ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα μικρὸ καφφενεῖο στοᾶς).

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Ἕνα γλυκὺ βραστό. (Κάθεται στὸ βάθος τῆς γωνίας καὶ βγάζει τὸ σημειωματάριό του).

ΛΟΥΣΙ: (Μπαίνει καὶ γεμίζει ἀσφυκτικὰ τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὸ ἔντονο ἄρωμά της). Μπορῶ νὰ τηλεφωνήσω;

Ο ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Εὐχαρίστως.

ΛΟΥΣΙ: (Τηλεφωνεῖ). «Ἑταιρία Τουβλοποιίας»; Παρακαλῶ μοῦ δίνετε τὸν κύριο Παρισιάδη; Εὐχαριστῶ. (Περιμένει λίγο). Ἐμπρός... Ὁ κύριος Παρισιάδης; Ἐσὺ εἶσαι, Νίκο; Λουσὶ ἐδῶ. Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, Νίκο... (σὰ νὰ τάχη καλὰ μελετήσει κι' ἀποστηθίσει)... δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ συνεχιστῇ αὐτὴ ἡ κατάσταση. Ἐγὼ εἶμαι μιὰ νέα κοπέλλα, ζωντοχήρα ποὺ θέλω νὰ ταχτοποιήσω τὸ μέλλον μου. Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι καθαρά. Ἔχω κι' ἕνα κάνουν δύο. Ἢ μ' ἀγαπᾶς καὶ μὲ θέλεις δική σου ἢ νὰ «σπάσουμε»! Νὰ τακτοποιήσῃς λοιπὸν τὴ θέσι σου ἀπέναντί μου. Σπὰ λέω τηλεφωνικῶς γιατὶ ὅποτε ἀρχίσουμε αὐτὴ τὴν κουβέντα μοῦ τὴν κόβεις καὶ μοῦ τὰ στρίβεις... Ἔ;... Εὐχαρίστως, νὰ συναντηθοῦμε. Ποῦ θέλεις; Στοῦ «Φλόκα» στὶς δώδεκα; Ἐν τάξει. Ὡρεὐουάρ.

(Πληρώνει καὶ φεύγει).

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Ζαλίστηκα σὰ νὰ ἔχω πῆ ὀχτὼ οὐΐσκυ. Μπουκάλια ἐννοῶ!... (Πάει στὸ τηλέφωνο καὶ κυττάζει τὸν κατάλογο καὶ πηλεφωνεῖ). Ἐμπρός... (Διαβάζει ἀπ' τὸ καρνέ του). Ἑταιρία Τουβλοποιίας; Μοῦ δίνετε παρακαλῶ τὸν κ. Παρισιάδη;... (Περιμένει). Μὲ συγχωρεῖτε κύριε Παρισιάδη, ἐδῶ ὁ γραμματεὺς τοῦ κ. ὑπουργοῦ Ἐμπορίου. Ὁ κ. ὑπουργὸς σᾶς θέλει προσωπικῶς γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι τῆς ἑταιρίας στὶς δώδεκα ἀκριβῶς. Πῶς;... Μάλιστα, στὶς δώδεκα. Δὲν ἔχει ἄλλη ὥρα διαθέσιμη. Θάρρητε; Εὐχαριστῶ. Καλημέρα σας.

Ο ΚΑΦΦΕΤΖΗΣ: Τί θὰ κάνετε;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Θὰ πάω ἐγὼ στοῦ «Φλόκα». Ἀλλὰ θὰ κάνης τώρα κι' ἐσὺ ἕνα τηλεφώνημα. Θὰ πάρης τὸν ἀριθμὸ ποὺ θὰ σοῦ δώσω. Θὰ ζητήσῃς τὸν κ. Παρισιάδη καὶ θὰ πῆς ὅτι ἡ κυρία Λουσὶ δὲ θὰ μπορέσῃ νάρθῃ στὸ σαντεβοῦ καὶ θὰ τὸν πάρη αὔριο στὸ τηλέφωνο.

Ο ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Ἐν τάξει.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Θὰ πῆς ὅτι εἶσαι ὁ ξάδελφός της.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στοῦ Φλόκα).

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (πλησιάζει εὐγενῶς καὶ βγάζει τὸ καπέλλο του): Χαρίσημος Γυναικάκης. Ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Παρισιάδη.

ΛΟΥΣΙ: Χαίρω πολύ. Καθῆστε. Μήπως δὲ θάρρη;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Ναί, κάτι ἀπρόοπτο τοῦ ἔτυχε.

ΛΟΥΣΙ: "Ολο «ἀπρόοπτα» τοῦ τυχαίνουν αὐτουνοῦ ὅταν πρόκειται νὰ συζητήσῃ σοβαρὰ μαζί μου. Εἶστε φίλος του;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Ναί. Δηλαδή... φίλοι δὲν ὑπάρχουν στὴ σημερινὴ κοινωνία...

ΛΟΥΣΙ: "Οπως δὲν ὑπάρχουν κι' αἰσθήματα. Καθένας κυττάζει τὸ συμφέρον του.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

ΛΟΥΣΙ: Δυστυχῶς. (Παῦσις).

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Εἶναι... κάπως δύσκολη ἡ ἀποστολή μου.

ΛΟΥΣΙ: Τὸ φαντάζομαι. Τί σᾶς εἶπε; Νὰ χωρίσουμε;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (κομπιασμένα): Δηλαδή... ὄχι ἀκριβῶς αὐτό.

ΛΟΥΣΙ: Τί θὰ πῇ «ὄχι ἀκριβῶς αὐτό»; "Η χωρίζει κανείς ἢ δὲ χωρίζει!

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Μὴν ἐξάπτεσθε. Θέλω νὰ μιλήσωμε λογικὰ καὶ πρακτικά.

ΛΟΥΣΙ: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Καθαρὰ καὶ σταράτα. Αὐτὸ ποῦ εἶπα καὶ στὸ τηλέφωνο.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: "Α, βλέπετε, λοιπὸν ποὺ ἀρχίζουμε μὲ μιὰ σύμπτωσι ἀπόψεων; "Ας ἔρθουμε ἀμέσως στὸ προκείμενο. Ἐσεῖς τί ἐπιθυμεῖτε; Γάμο;

ΛΟΥΣΙ: Γάμο; Μὰ... ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι παντρεμένος κι' ἔχει τρία παιδιά; Τί γάμο μοῦ λέτε;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Αὐτὸ ἑτοιμαζόμουνα νὰ σᾶς πῶ κι' ἐγώ! "Ωστε ἀποκλείουμε τὸ γάμο.

ΛΟΥΣΙ: Φυσικά. Ἀποκλείεται μόνος του.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Πολὺ καλά. Σκέπτεσθε περίφημα! Καὶ προχωροῦμε, ἀγαπητὴ δεσποινίς. Ἀφοῦ δὲ θέλετε γάμο, τί θέλετε;

ΛΟΥΣΙ: "Αλλο πάλι καὶ τοῦτο! Τί θὰ πῇ «τί θέλω»;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Τὸν ἔρωτά του;

ΛΟΥΣΙ (νευρικά): Μὲ δουλεύετε; Μὲ τὰ κρεμμυδάκια; Θέλω μιὰ ἠθικὴ ἀποκατάστασι!

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν καταλαβαίνω. Τί ἐννοεῖτε «ἠθικὴ ἀποκατάστασι»;

ΛΟΥΣΙ: Λεφτά! Τί ἄλλο νὰ ἐννοῶ; Γοῦνες, φουστάνια, κιμπιζοῦϊ, νὰ μοῦ ἐπιπλώσῃ διαμέρισμα ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ ἀξιοπρεπεῖς κύριοι ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ μιὰ σοβαρὴ καὶ τίμια κοπέλλα καὶ νὰ μοῦ τραβάῃ τὰ ξέροδα. Ἐξηγοῦμαι;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Σαφέστατα! Μόνο ποὺ εἶσθε... λιγάκι ἀπαιτητική.

ΛΟΥΣΙ: Ἄ, ναί! Φτωχοερωτιάρα δὲν εἶμαι! Ἐγὼ εἶμαι κυρία!

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Τὸ πᾶτε ἀμέσως στὴν ὑπερβολή!

ΛΟΥΣΙ: "Ε, ποῦ νὰ τὸ πάω; Ἐγὼ εἶμαι κι' ἀλλοιῶς συνηθισμένη. Κάθε μέρα ἔκανα τὸ μπάιο μου. Δεκάξη δωμάτια καὶ δυὸ λουτρὰ κρατάγαμε στὸ Κολωνάκι.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Μὲ τὴ μαμᾶ σας;

ΛΟΥΣΙ: "Οχι, καλέ! Μὲ τὴν κυρία μου! Δὲ σᾶς εἶπε ὁ κ. Παρισιάδης ποὺ μὲ ξεμυάλισε ἀπ' τὴν κυρία καὶ μὲ ξεσπίτωσε τάζοντάς μου λαγοὺς μὲ πετραχεῖλια;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (καπνίζει): Δὲ μοῦ τά εἶπε καὶ λεπτομερῶς. Πάντως... ἂν θάγλουμε τὰ πετραχεῖλια ἀπὸ τοὺς λαγούς... νομίζω πὼς θὰ συνεννοηθοῦμε.

ΛΟΥΣΙ: Ἡ κυρία μου τὰ κανόνιζε αὐτὰ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ μὲ τοὺς κυρίους. «Χρειάζομαι, σερί, τόσα τὸ μῆνα», ἔλεγε.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: "Ωραῖα! Πέστε καὶ σεῖς!

ΛΟΥΣΙ: Νὰ σᾶς πῶ... τὴ μεγαλύτερη ὑποχώρησι ποὺ μπορῶ νὰ κάνω. Ἑ;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Ναί. Μὴν τὸ τραινάρετε καὶ πολύ, γιατὶ δὲν εἶναι καὶ τόσο ποιητικὸ αὐτὸ τὸ παζάρι! Νομίζω πὼς θ' ἀγοράσω διαμέρισμα.

ΛΟΥΣΙ: Μιὰ σοβαρὴ κοπέλλα, ἔχει φαντάζομαι περισσότερη ἀξία! Καὶ μιὰ ποὺ εἴπατε «διαμέρισμα» ἂς ἀρχίσουμε ἀπ' αὐτό.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (διακόπτει): Δηλαδή... δέκα χιλιάδες τὸ μῆνα, φτάνουν;

ΛΟΥΣΙ: Ἔ;... Θὰ τὶς δώσῃ αὐτὸς ὁ τσιγγούναρος;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Θὰ τὶς δώσῃ!

ΛΟΥΣΙ: Πῶς τὸ ξέρετε;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Θὰ τὸν κατηφέρω. Φτάνει... νάχω κι' ἐγὼ τὴν προμήθειά μου;

ΛΟΥΣΙ (ἀπότομα): Δηλαδή;... Νὰ σᾶς δίνω λεφτά;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: "Α, ὄχι. Δὲν ἐννοῶ... εἰς χρῆμα! "Εναν ὡραῖο περίπατο κάθε τόσο, σὲ μακρυνὸ μέρος. Κι' «ἀ προπὸ» ἂν πηγαίναμε τώρα νὰ φᾶμε κάπου στὴν ἐξοχὴ θὰ τὰ λέγαμε καλλίτερα.

ΛΟΥΣΙ (σηκώνεται): Πληρῶστε τὸ οὐΐσκυ. Ἐλπίζω νὰ εἴσαστε τίμιος στὶς συναλλαγές σας.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Πολύ.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ἕξη μῆνες σ' ἕνα «πάρτυ»).

ΠΑΡΙΣΙΑΔΗΣ (συνεχίζει ἀφήγησι): Λοιπόν, ποὺ λέτε αὐτὴ ἡ Λουσὶ ἦταν πολὺ ὠμορφη ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνη κολλιτσίδα. Εὐτυχῶς βρῆκε ἕναν ἡλίθιο ποὺ τῆς σκάει τώρα εἰκοσι χιλιάρικα τὸ μῆνα. Δέκα τῆς ἔδινε, ἀλλὰ «τσιμπήθηκε» φαίνεται καὶ γιὰ νὰ μὴν τὴν χάσῃ, ἔφτασε στὶς εἴκοσι. (Πίνει). Ἐγὼ τὴ βλέπω καμμιὰ φορὰ καὶ μοῦ τὰ λέει. (Πίνει). Καὶ γελᾶμε.

ΕΝΑΣ: Μὰ ὑπάρχουν σήμερα τέτοιοι κορόϊδα;

ΠΑΡΙΣΙΑΔΗΣ: Φαίνεται πὼς ὑπάρχουν. Ἔ, ὄχι βέβαια στὴν ἡλικία τοῦ κ. Γυναικάκη! Ἀλλὰ σὲ μᾶς τοὺς πενηντάρηδες, συμβαίνουν κι' αὐτά. Τί λέτε κ. Γυναικάκη; Ἐσεῖς θἄχετε ἀκούσει πολλά. Ἀπόψε ποὺ γνωσιτήκαμε μοῦ κάνατε τὴν ἐντύπωσι κατακτητοῦ.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (κάθιδρος): Λέτε;

ΠΑΡΙΣΙΑΔΗ (εἰρωνικά): Καὶ πιστεύω ὅτι ἡ ἐντύπωσις εἶναι βάσιμη. Ἐσεῖς π.χ. δὲν θὰ πέφτατε ποτὲ τόσο βλακωδῶς στὴ λοῦμπα, ὅπως ὁ βλακώδης διάδοχός μου. Ἔτσι δὲν εἶναι;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (που δαγκώνεται): Ναί... βέβαια ..

ΠΑΡΙΣΙΑΔΗΣ (ἐνῶ τὸν κυττάζει στὰ μάτια): Λοιπόν, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν γνωρίσω, γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσω τὶς θερμές μου εὐχαριστίες. Εἶναι εὐεργέτης μου. Μὲ γλύτωσε ἀπὸ ἕνα μπελᾶ ποὺ τὸν εἶχα ὑποπολογίσει πὼς θὰ μοῦ στοίχιζε πολὺ ἀκριβά. Ἄμα τὸν γνωρίσω, θὰ τοῦ πάρω τὸ χέρι (τοῦ τὸ παίρνει καὶ τοῦ τὸ σφίγγει) θὰ τοῦ τὸ σφίξω δυνατὰ καὶ θὰ τοῦ πῶ: «Σοῦ ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, κορόϊδο!...» Λέτε νὰ τοῦ κακοφανῇ ὁ τίτλος;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (κιτρινοπράσινος): Δὲν φαντάζομαι... Γιατὶ τοῦ ἀξίζει!

ΑΥΛΑΙΑ

ΕΨΙΛΟΝ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΤΣΑΝΤΑ

Ὁ οἶκος μόδας Γκλὰνς τοῦ Μιλάνου, λανσάρει τὴν τσάντα - καρποῦζι, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, κατάλληλη ἰδίως γιὰ ἐκδρομές. Τὸ ἐξωτερικὸ της εἶναι ἀπὸ πράσινο, σκοῦρο καὶ γυαλιστερὸ ὕφασμα, τὸ δὲ ἐσωτερικὸ της ρόδινο μὲ μεγάλες μαῦρες κουκκίδες, ποὺ ἔχουν τὸ σχῆμα τῶν κουκουτσιῶν τοῦ καρπουζιοῦ.

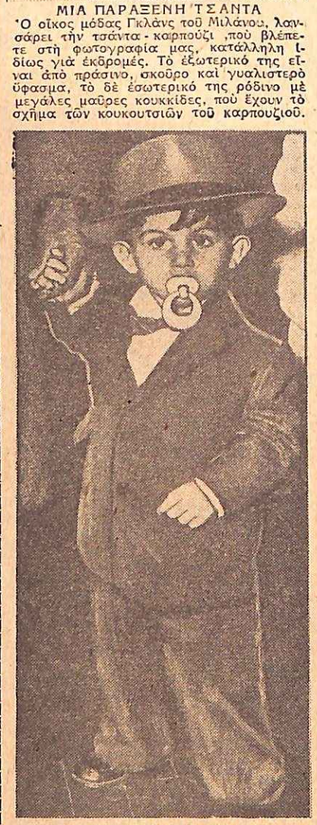

ΜΑΚΡΥΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ ΚΑΙ...ΠΙΠΙΛΑ

Ὁ κομψὸς αὐτὸς νέος μὲ τὰ μακρυὰ παντελόνια καὶ μὲ τὴν πιπίλα στὸ στόμα; ἀποτελεῖ ἕνα ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ τί μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα παιδί, ὅταν καταλάβῃ πὼς οἱ γονεῖς του δὲν τοῦ χαλοῦν ποτὲ τό... χατῆρι του. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας Σπιτέρι, ποὺ εἶναι μόλις δύο χρόνων, ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του νὰ τοῦ φτιάξουν ἕνα κοστοῦμι μὲ μακρυὰ παντελόνια. Ἐπειδὴ ἀπὸ μωρὸ δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν πιπίλα ποὺ βλέπετε, οἱ γονεῖς του ἔκαναν μαζί του μιὰ συμφωνία: Θὰ τοῦ ἔφτιαχναν τὸ κοστούμι ποὺ ζητοῦσε σὲ ἀντάλλαγμα ὅμως αὐτὸς δὲν θὰ ξανάβαζε στὸ στόμα τὴν πιπίλα. Ἡ συμφωνία κλείστηκε. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως, ἀφοῦ φόρεσε τὰ μακρυὰ παντελόνια, ὁ μικρὸς Σπιτέρι ἔβαλε τὰ κλάματα καὶ ὑποχρέωσε τοὺς γονεῖς του νὰ τοῦ ξαναβάλουν μόνοι τους τὴν πιπίλα στὸ στόμα!...

1400 χρόνων ζωὴ ΤΗΣ ΑΓΙΟΤΑΦΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκλογῆς τοῦ Βενεδίκτου

Τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀπέκτησε πρὶν λίγες μέρες τὸν ἀξιο ἡγέτη του: τὸν Μητροπολίτη Τιβεριάδος Βενέδικτο, ποὺ μὲ τὴν ἐκλογὴ του ἀνεδείχθη αὐτομάτως καὶ ἡγέτης τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος.

Ὁ νέος Πατριάρχης εἶναι γνωστότατος στὴν Ἀθήνα, ὅπου σπούδασε καὶ κατόπιν διηύθυνε ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὴν Ἐξαρχία τοῦ Παναγίου Τάφου. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους κληρικοὺς τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας. Μὲ βαθειὰ μόρφωσι, μὲ γνώσεις ξένων γλωσσῶν, μὲ ἀπόλυτη προσήλωσι στὶς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδοξίας.

Στὴν Παλαιστίνη καὶ γενικὰ στὴν ἀραβικὴ γῆ φορεὺς τῶν παραδόσεων αὐτῶν εἶναι ἡ Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότης, μέσα στὸ παλαιὸ κτιριακὸ συγκρότημα τῆς ὁποίας εἶναι ἐγκατεστημένη καὶ ἡ ἕδρα τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἡ ἀδελφότης ἀποτελεῖ ἕνα μοναχικὸ τάγμα ποὺ συντηρεῖ καὶ προστατεύει τὰ ἀκατάλυτα μνημεῖα τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Οὐσιαστικὰ αὐτὴ ἐκφράζει τὴν ὑπόστασι τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ ἰδρυσί της ἀνάγεται στοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους καὶ ἡ ἱστορία της εἶναι γεμάτη ἀγῶνες, περιπέτειες, ἀντιδράσεις ἐναντίον διαφόρων κατακτητῶν καὶ αὐθαιρέτων διεκδικητῶν τῆς κυριότητός ἐπάνω στὰ χριστιανικὰ μνημεῖα.

Ἡ πρώτη συγκροτημένη ἐμφάνισι τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 314 μ. Χ., ὅταν ὁ ἐπίσκοπος Μακάριος ὁ Α' ἵδρυσε μὲ τὴ συνδρομὴ τῆς Ἁγίας Ἑλένης, τὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Μιὰ ὁμὰς μοναχῶν πῆρε τότε τὸ προνόμιο νὰ φρουρῇ καὶ προστατεύῃ τὸν Ἅγιο Τάφο καὶ τοῦτο ἀπετέλεσε τὸν πρῶτο πυρῆνα τῆς κατόπιν τεραστίας μοναχικῆς ὀργανώσεως ποὺ ἐξελίχτηκε στὴν Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότητα, ἡ ἀρχικὴ ὀνομασία της ὁποίας ἦταν («Τάγμα τῶν Σπουδαίων τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως»). Τὸ 494 ἐπὶ Πατριάρχου Ἡλία τοῦ Α' χτίστηκε ἡ μονὴ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕκτοτε τὴν ἕδρα τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Στὴν περιοχὴ τῆς μονῆς ἀνηγέρθησαν μὲ τὸν καιρὸ διάφορα κτίσματα, κελλιὰ τῶν καλογήρων καὶ παρεκκλήσια. Ὅμως ἡ ζωὴ τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν ἀφοσιωθῇ στὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ κυρίου σκοποῦ τῆς Μονῆς, ποὺ ἦταν ἡ προστασία τοῦ Ἁγίου Τάφου, βρισκόταν πάντα μέσα σὲ φοβεροὺς κινδύνους. Κάθε τόσο ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους νέοι ἐπιδρομεῖς. Ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ διαθέσεις ἀπέναντι τῶν καλογήρων ἦσαν ἐχθρικώτατες.

Τὸ 638 ὁ Χαλίφης τῶν Ἀράβων Ὁμὰρ Χατὰμ κυρίευσε τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ σεβάστηκε τὴν ἑλληνικὴ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Κάτι περισσότερο: Παρεχώρησε στὸν Πατριάρχη Σωφρόνιο προνόμια, χάρις στὰ ὁποῖα ὁ πυρὴν ἐκείνος τῆς χριστιανικῆς πίστεως ὄχι μόνο ἀπέφυγε τὸν κίνδυνο ἐκμηδενίσεως, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ διευρυνθῇ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ νέα δύναμι.

Παρὰ τὶς ἀντιζοότητες ποὺ ἀκολούθησαν, ἡ Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότης διατηρήθηκε στὴ ζωὴ καὶ ἔθεσε ὑπὸ τὸν ἔλεγχό της ὅλα σχεδὸν τὰ ἱστορικὰ μνημεῖα τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Ἤδη κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ ἑνδεκάτου αἰῶνος τὸ κτιριακὸ συγκρότημα τῆς Ἀδελφότητος κατελάμβανε ἤδη σημαντικὸ τμῆμα τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ οἱ Ἕλληνες μοναχοὶ – μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἦσαν βαθυτάτης μορφώσεως – ὑπερέβαιναν τοὺς 300.

Ἡ δραματικώτερη περίοδος τῆς ἱστορίας τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ἀνάγεται στὴν ἐποχὴ τῶν Σταυροφόρων, οἱ ὁποῖοι κατέλαβαν τὰ Ἱεροσόλυμα τὸ 1099 καὶ θέσαν ὑπὸ ἄγριο δίωγμὸ κάθε τι τὸ ἑλληνικό, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ γίνουν κύριοι τῶν σεπτῶν μνημείων τῆς χριστιανωσύνης. Μὲ τὰ ποτάπώτερα μέσα, μὲ τὴ βία καὶ τὴν τρομοκρατία, οἱ Λατῖνοι κληρικοὶ ποὺ ἀκολουθοῦσαν τοὺς Σταυροφόρους ἔδιωξαν τοὺς Ἕλληνες μοναχοὺς ἀπὸ τὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα προσκυνήματα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες κληρικοὺς ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ ἀντιδράσουν σ' αὐτὴ τὴν ἁρπακτικὴ ἐπιδρομὴ συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν ἢ ἀνασκολοπίστηκαν.

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ περιπέτεια κρύπτησε ὡς τὸ 1187, ὅταν ὁ Σαλαχεδδὶν κατενίκησε τοὺς Σταυροφόρους. Ἡ Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότης ἐγινε πάλι κυρία τῶν ἱστορικῶν μνημείων καὶ ἔκτοτε συνεχίζει τὴν προσπάθειά της, χωρὶς διακοπή, ὡς τὶς ἡμέρες μας. Βέβαια πέρασε πάλι περιόδους περιπετειῶν, οἱ ὁποίες ὅμως δὲ μποροῦσαν νὰ παραβληθοῦν μὲ ἐκεῖνες τῆς ἐποχῆς τῶν Σταυροφόρων.

Μέσα στὴ μοναχικὴ αὐτὴ πολιτεία σταματάει ἡ ζωὴ κατὰ τὶς 8 μ. μ. Οἱ κεντρικὲς πύλες τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος κλείνουν καὶ δὲν ἀνοίγουν παρὰ μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Οἱ διακόσιοι περίπου τιλοῦκοι καὶ μοναχοὶ ἀποσύρονται στὰ κελλιά τους καὶ στὰ στενὰ λιθόστρωτα δὲν ἀκούγεται οὔτε βῆμα ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ σημάνῃ ὁ ὄρθρος.

Ὁ νέος Πατριάρχης Βενέδικτος ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ μεγάλα προβλήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἰκονομικά. Γιατί, ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ Ἀδελφότης δὲ διαθέτει πλέον παρὰ ἀσήμαντη περιουσία. Ἐξ ἄλλου ἔχασε τὶς μεγάλες δωρεὲς τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ κυρίως τῆς τσαρικῆς Ρωσίας, οἱ ὁποίες κάλυπταν τὶς σημαντικώτερες ἀνάγκες τοῦ Πατριαρχείου.

Πῶς θὰ ἀντιμετωπιστῇ ἡ κατάστασι εἶναι ἕνα μεγάλο πρόβλημα. Ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ νέος ἡγέτης τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότητα στὴν παλαιά τους ἀκμή.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

✿✿

Τὸ «σάντουϊτς» ποὺ φωτίζει

Τόσο οἱ κοινὲς ἠλεκτρικὲς λάμπες, ὅσο καὶ οἱ λαμπτῆρες φθορισμοῦ, κινδυνεύουν νὰ ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὰ καινούργια ἀμερικανικὰ σπίτια. Ἔχουν ἀρχίσει πράγματι νὰ δίνουν τὴ θέσι τους σ' ἕνα νέο καὶ ἐπαναστατικὸ σύστημα φωτισμοῦ, τὸ «ἠλεκτρονικὸ σάντουϊτς». Σ' αὐτό, τὸ φῶς παράγεται ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ σκόνη φωσφοροῦχο, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα σ' ἕνα μεταλλίνο ἔλασμα καὶ σ' ἕνα εὐπλεκτραγωγὸ γυαλί.

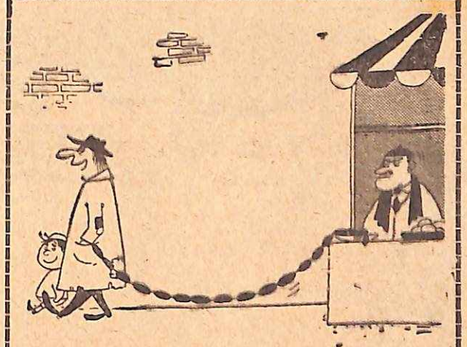

— *Κάνε πὼς δὲν καταλαβαίνεις, γιὰ νὰ μὴν πάρη εἴδησι πὼς τοῦ κλέψαμε δυὸ λουκάνικα!*

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Ὁ Ρωμηός, ὅστις, συνήθως, στό... φασόλι διά- (πρέπει
μὲ κατάπληξιν ἀκούει ἢ στὰ ἔντυπά του βλέπει,
ὅτι πᾶς ἀρμόδιός μας τὶς προσπάθειες ἐντείνει
ἡ ἀρχαία Ὀλυμπία «χάρμα ἰδέσθαι» γιὰ νὰ γίνῃ!

★

Ζῆλον δείχνει ἐπιπροσθέτως καὶ μεράκι περισσό,
ὥστε γ' ἀναπαραστήσῃ τόν... «Χιτῶνα τὸν χρυσό»!
Κι' ὅλα ταῦτα, κύριοί μου, θὰ συμβοῦν σ' ἕναν (αἰῶνα,
ποὺ πολλοὶ Ρωμηοὶ δὲν ἔχουν οὔτε... μάλλινο χι- (τώνα!

ΑΛΛΑΓΗ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Συνελήφθη κάποια σπεῖρα ποὺ ἔκανε ὡς μόνιμη δου- (λειὰ
γραμματόσημα νὰ παίρνη καὶ χαρτόσημα παληά,
τὰ ὁποῖα, ἔννοεῖται, τὰ φρεσκάριζε μὲ φούρια
καὶ στὰ κιόσκια καὶ στὴν πιάτσα τὰ πουλοῦσε γιὰ (καινούρια!

★

Κάποιος Πράσινος ἡγεῖτο τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης (σπείρας
ποὺ τὸν κόσμο ἐξαπατοῦσε μὲ ἐμπόδιο οὐδὲν
κι' ἡ Δικαιοσύνη, τώρα ποὺ τὸν ἔβαλε εἰς χεῖρας,
ἀπό... Πράσινον, πιστεύω, θὰ τὸν κάνῃ... «μπλὲ (μαρέν»!

ΟΠΩΣ ΠΑΕΙ...

Τὸν ἀνήφορο ἔπιρε κι' ἡ τιμὴ τοῦ γιουρτιοῦ,
ποὺ τὸ πρόγειρο φαγάκι θεωρεῖται τοῦ σπιτιοῦ
καὶ θ' ἀνηση αὐτὸ τὸ χρόνο, ἡ τιμὴ τοῦ γιαουρτᾶ
τοὺς ἀπόρους συμπολίτες αἰσθητῶς νὰ...ζεματᾶ!

★

Δηλαδὴ θὰ ντάση ἡ μέρα ἤ, ἂν θέλετε, ἡ ὥρα,
ποὺ θὰ πάρη αὐτὸ τὸ εἶδος πρὸς τὰ νέφη κι' ἄλλη (φορα
καὶ θὰ φτάση στὸ σπυελόν, λόγω αὐτῆς του τῆς (φορᾶς,
νὰ φυσᾶ καὶ τό... γιαοῦρτι ὁ Ρωμηὸς ὁ φουκαρᾶς!

«ΞΕΠΟΥΛΗΜΑΤΑ»

Ἡ πλειὰς τῶν γνωστέρων, ἢ μικρῶν καταστη- (μάτων,
εἰς τὸ «κῦμα» τῶνει ρίξει τῶν γερῶν ξεπουλη- (μάτων
καὶ μὲ τυμπανοκρουσία κι' ἀουνήθιστη ρεκλάμα,
κοπανᾶ, πρωὶ καὶ βράδυ: «Πάρε κόσμε...τζάμπα (πράμα»!
Κάτω ἀκόμα καὶ τοῦ κόστους πλεῖστα εἴδη ξεπου- (λάει
καὶ μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία,
ἡ καλή σου ἡ κυρία,
πότε δέματα καὶ πάκα, πότε τόπια κουβαλάει...
Κὰι μοιραίως, παντρεμένε, φουκαρᾶ μου, ἐτοιμά- (σου,
νὰ βρεθῇς κι' ἐσὺ ταχέως στὸ γερό...ξεπούλημά (σου!

Π. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἑλληνικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ὁ Ἔφηβος ΜΕ Τ' ΑΘΑΝΑΤΑ ΜΑΤΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ πλούσιος Ἀθηναῖος Δημόκος καὶ ἡ γυναῖκα του φαιναρέτη πηγαίνουν στοὺς Δελφοὺς τὴν ὁμορφη κορη τους, τὴ Δάφνη, ποὺ βασανίζεται ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἀρρωστεια, νὰ ζητήσουν ἕνα χρησμὸ ἀπὸ τὸ μαντεῖο, γιὰ τὴν θεραπεία της. Στὸ δρόμο τοὺς ἐπιτίθενται λησταί, ἀλλ' ἕνας ὡραῖος νέος μὲ δυὸ μάτια σὰν ἀστρα τοὺς σώζει. Ἔτσι, φτάνουν στοὺς Δελφοὺς καὶ βρίσκουν ἕνα δωμάτιο, κοντὰ στὸ ναὸ τῆς Προνάου Ἀθηνᾶς. Ὁ Δημόνικος, ἀνάμεσα στοὺς σκλάβους, εἶχε πάρει μαζί του κι' ἕναν ὡραῖο ξανθὸ νέο, τὸ Νίκανδρο ποὺ τραγουδοῦσε μὲ μελωδικὴ φωνὴ καὶ ποὺ τὸν συμπαθοῦσε ἡ Δάφνη. Στοὺς Δελφοὺς εἶχαν ἔρθει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀθληταὶ γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὰ Πύθια. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ ὡραῖος Μεγακλῆς, ὁ νέος ποὺ τοὺς εἶχε σώσει ἀπὸ τοὺς λῃστάς. Ὁ χρησμὸς ποὺ πῆραν κατόπιν ἦταν παράξενος γιὰ τὴ Δάφνη: "Ἐπρεπε νὰ φύγη γιὰ νὰ σωθῆ... Τὸ βράδυ τῆς ἰδιας ἡμέρας, ἡ Δάφνη ἀνοιξε τὴν καρδιὰ της στὴ μητέρα της. Τῆς ἐξωμολογήθηκε ὅτι πρῶτα ἀγαποῦσε τὸ Νίκανδρο κι' ὅτι τώρα ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸ Μεγακλῆ. Ἡ Δάφνη ζήτησε νὰ τὸν συναντήση καὶ τοῦ ἐξωμολογήθηκε πὼς ἤθελε νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἐξήγησε ὅτι ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ στολίζη τὸ μέτωπό του μὲ δάφνη... Ἀπὸ τὸ Νίκανδρο πάλι, ἡ νέα ἔμαθε ὅτι εἶχε γενηθῆ ἐλεύθερος κι' ὄχι σκλάβος. Ὁ Μεγακλῆς εἶχε στοὺς ἀγῶνες ἕναν ἀσπονδο ἐχθρὸ τὸν Τήλεφο, ποὺ ἀμφισβήτησε τὴ νίκη του. Ἔτσι, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀγωνίστηκαν πάλι τὴν ἄλλη ἡμέρα καὶ πάλι νίκησε ὁ Μεγακλῆς. Ὁ Τήλεφος τὴ νύχτα τὸν κατηγόρησε ὅτι εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ τὸν σκοτώση καὶ ὁ ὡραῖος ἀθλητὴς συνελήφθη ἀπὸ τοὺς φρουρούς. Ὁ Νίκανδρος τὸν βοήθησε κατόπιν νὰ δραπετεύση, ἀλλὰ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν φρουρῶν καὶ κλείστηκε στὴ φυλακή. Ὁ Δημόνικος, γιὰ νὰ σώση τὸ σκλάβο του, προτείνει στὸν Τήλεφο νὰ τοῦ δώση χρήματα. Ἐκεῖνος ὅμως ζητάει τὴ Δάφνη γυναῖκα του. Ὁ Μεγακλῆς τότε ξαναγυρίζει στὴ φυλακὴ κι' ἐλευθερώνεται ὁ Νίκανδρος. Τὸ δικαστήριο κατόπιν ἀποφασίζει νὰ ρωτηθῆ ἡ Πυθία τίνος γιὸς εἶναι ὁ Μεγακλῆς κι' ἐκείνη ἀπαντάει ὅτι πατέρας του εἶναι ὁ Γέλων!

Τὸν — Βλέπω ὄνειρα! συλλογιζόταν. Τώρα θὰ ξυπνήσω, καὶ ποιὸς ξέρει ποῦ θὰ βρεθῶ. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνειρεύομαι, ὅτι εἶμαι κοντὰ στὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα, ὅτι πῆγε ὁ Μεγακλῆς νὰ ζητήση μαντεία, ὅτι ἡ Πυθία ἀποκρίθηκε πὼς εἶναι γιὸς τοῦ Γέλωνος. Εἶχα στὸ νοῦ μου τὸ Νίκανδρο, γι' αὐτὸ βλέπω αὐτὸ τὸ ὄνειρο.

Κάποιος τὴ σκούντησε. Γύρισε. Εἶδε τὰ μάτια τοῦ Νίκανδρου, τὰ γαλανά, οὐράνια του μάτια ἐρωτηματικά, γεμάτα ἀπορία καὶ φόβο.

Τότε μόνον πίστεψε πὼς δὲν ἔβλεπε ὄνειρο.

— Τ' ἄκουσες κι' ἐσύ; τὸν ρώτησε.

— Ναί, Δάφνη... Τὰ γόνατά μου λύγισαν, δὲν ξέρω τί νὰ πιστέψω.

— Δάφνη τῆς εἶπε ἡ μητέρα της ἐξαλλη ἀπὸ χαρά. Τ' ἄκουσες: Εἶναι γιὸς τοῦ Γέλωνος.

Ἡ κοπέλλα δὲ μιλοῦσε. Κύτταζε τὸ Νίκανδρο, λὲς καὶ στὸ πρόσωπό του μποροῦσε νὰ διαβάση τὴ λύση τοῦ μυστηρίου.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως τίναξε τὸ κεφάλι της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξη ἀκόμη τ' ὄνειρο.

— Λάθος! συλλογίστηκε. Δὲν εἶναι δυνατόν.

Ὁ κόσμος ἀναδεύοταν τώρα, ἔκανε θέσι στὸ Μεγακλῆ νὰ περάση. Οἱ ἐπευφημίες ἦταν πιὸ ζωηρές. Τὸν δέχονταν σὰν νὰ τὸν ἔβλεπαν πρώτη φορά, σὰν νὰ ἦταν τὸ βλαστάρι ἑνὸς βασιλικοῦ οἴκου. Κι' ὁ Μεγακλῆς προχωροῦσε μὲ τὸ ἴδιο σεμνό του ὕφος ἀλλὰ μὲ κάποια ἱκανοποίησι στὰ φωτερά του μάτια.

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὴ Δάφνη στάθηκε.

— Δημόνικε, πρόφερε σταθερά, θὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω.

Προχώρησαν ἀργά, μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Δημόνικου, κι' ἡ Δάφνη νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται ὅταν ξανάδε τὸν ἀγαπημένο της κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη.

«Θέλω νὰ μάθω ποιὰ ἦταν ἡ μητέρα μου»

— Σὲ χαιρετῶ σὰν γυιὸ Βασιληᾶ, Μεγακλῆ, εἶπε ὁ Δημόνικος ἁπλᾶ, ἀλλὰ μὲ σεβασμό.

— Φίλε Δημόνικε, ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι, ἤρθα σ' ἐσένα ἐπειδὴ δὲν αἰσθάνομαι κανένα ἄλλον ἀληθινὸ φίλο ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸν τόπο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βοσκὸ Κουρίτη ποὺ μὲ ἀνέθρεψε σὰν παιδί του, κανεὶς ἄλλος δὲ μ' ἀγαπάει ἀληθινά.

— Τώρα δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη, ἀποκρίθηκε ὁ Δημόνικος. Τώρα ξέρεις πὼς δὲν πρέπει νὰ ντρέπεσαι γιὰ τὴ γέννησί σου.

— Γιὰ τὸν πατέρα μου, ναί, ξέρω πὼς μπορῶ νὰ ὑπερηφανεύωμαι. Γιὰ τὴ μητέρα μου ὅμως;

Σήκωσε ὁ Δημόνικος ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

— Μὴ στενοχωριέσαι πιά, Μεγακλῆ. Τὸ κύριο πάντων εἶναι νὰ ξέρη ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα του.

—"Οχι, τὸν ἔκοψε ὁ νεαρὸς ἀθλητής. Γιὰ μένα ἔχει σημασία νὰ ξέρω ποιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ μὲ παρέδωσε σὲ ξένα χέρια.

— Αὐτὴ ἡ σκέψι νὰ μὴ σὲ βασανίζη. Δὲν πρόκειται νὰ τὸ μάθης ποτέ. Ποιὰ γυναῖκα θὰ διαλαλήση ποτὲ τὴ ντροπή της; Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀποφάσισε νὰ χωριστῆ ἀπὸ τὸ παιδί της τόκανε μετὰ βαθειὰ σκέψι. "Αν ζῆ τώρα—γιατὶ μπορεῖ ἡ λύπη νὰ τὴ θανάτωσε — ἂν ζῆ, δὲ θὰ τολμήση νὰ φανερωθῆ.

— Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ μάθω, εἶπε ζωηρὰ ὁ νέος καὶ χτύπησε τὴ γροθιὰ του στὸ τραπέζι. Θέλω νὰ μάθω, Δημόνικε.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ;

— Ἐσύ; Φυσικά, δὲ μπορεῖς.

— Γιατί δὲν ρώτησες τὴν Πυθία;

— Τὴ ρώτησα, ἀποκρίθηκε ὁ νέος σκοτεινός. Τὴ ρώτησα.

— Λοιπόν;

—'Αρνήθηκε ν' ἀπαντήση. Χτυπιόταν. Τὴν ἄκουγα ποὺ μούγκριζε σὰν λαβωμένα ζῶα. Ἔτσι μούγκριζε, ὅταν τὴν ρώτησα καὶ γιὰ τὸν πατέρα μου. Ἐπὶ τέλους ὅμως ὑποχώρησε, μίλησε. Γιὰ τὴ μητέρα μου ὅμως στάθηκε ἀδύνατον νὰ μιλήση.

— Παράξενο! μουρμούρισε ὁ Ἀθηναῖος.

— Ναί, ἡ σιωπή της αὐτὴ μοῦ φαίνεται παράξενη καὶ μὲ τρομάζει.

— Δὲν πρέπει νὰ σὲ τρομάζη. Γιὰ τὸν πατέρα σου, μάλιστα. "Ηταν πιθανὸν—ἂν καὶ τὸ παρουσιαστικό σου τὸ διέψευδε—νὰ εἶσαι γυιὸς ταπεινοῦ πατέρα. Γιὰ τὴ μητέρα σου ὅμως δὲν ἔχει σημασία. Καὶ σκλάβα ἀκόμη ἂν ἦταν, δὲν ἔχει σημασία.

Ὁ Μεγακλῆς σήκωσε τὰ μάτια του. Συνάντησε τὴ ματιὰ τῆς Δάφνης ποὺ τὸν κύτταζε ἁπλωτα, γεμάτη συμπόνοια. Αὐτὴ τὸν καταλάβαινε· γι' αὐτὸ ὁ νέος ἀπευθύνθηκε σ' αὐτήν.

—"Εχει σημασία. Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβης ἐσύ, Δημόνικε. Θάθελα νὰ τὴ γνωρίσω τὴ μητέρα μου.

— Τί μπορεῖς νὰ κάνης;

— Θὰ ξαναρωτήσω τὴν Πυθία, εἶπε τὸ παλληκάρι μὲ πεῖσμα.

—'Ελπίζεις νὰ μιλήση;...

— Θὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ μιλήση, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ κρύψη ποιὰ εἶναι ἡ μητέρα μου.

— Ἴσως νὰ μὴ τῆς τὴ φανερώνει ὁ Θεός.

— Εἶμαι σίγουρος πὼς ξέρει. Οἱ φωνές της, τὰ βογγητά της δείχνουν πὼς ξέρει καὶ πὼς βασανίζεται στὴ σκέψι ὅτι πρέπει νὰ τὴν μαρτυρήση.

— Ρώτησέ την λοιπὸν πάλι! εἶπε ὁ Δημόνικος.

Ἡ Φαιναρέτη ὅμως μπῆκε στὴ μέση.

— Γιατί, παιδί μου; Καλύτερα νὰ μὴν ἐκβιάζουμε τὴ θέλησι τῶν θεῶν. Γιὰ νὰ μὴ μιλῆ ἡ Πυθία, σημαίνει πὼς ὁ 'Απόλλων προτιμάει νὰ σωπάση...

—'Εγὼ ὅμως θέλω νὰ μιλήση. Μονάχα τ' ὄνομα τῆς μητέρας μου νὰ μοῦ πῆ, τίποτα ἄλλο, κι' ἂς πεθάνω...

Σταμάτησε, ἐπειδὴ εἶδε τὸν τρόμο καὶ τὰ παράπονο στὴ ματιὰ τῆς Δάφνης.

— Κανένας δὲν πεθαίνει μὲ τὰ λόγια, εἶπε βιαστικά, γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάση. Εὐτυχῶς ποὺ τὰ λόγια δὲν εἶναι φονικὰ ὅπλα.

— Ποῦ ξέρεις; μουρμούρισε ἡ μητέρα. Καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ λόγια γίνονται ὅπλα, πιὸ φονικὰ ἀπὸ σπαθιὰ κι' ἀπὸ μαχαίρια.

— Μ' ἕνα ὄνομα ποὺ θὰ μοῦ πῆ δὲν θὰ γίνη τίποτε! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Μεγακλῆς, καὶ σηκώθηκε.

— Ποῦ πᾶς; ρώτησε ἡ Φαινάρετη.

— Πάω ξανὰ στὸ μαντεῖο, πρὶν φύγη ἡ Πυθία ἀπὸ τὸ ἱερό.

—"Εχει κι' ἄλλους χρησμοὺς νὰ δώση;

— Ναί, πολλοὶ πῆγαν νὰ τὴ ρωτήσουν, μιὰ καὶ τὴν εἶδαν νὰ μπαίνη στὸ ἱερό.

Ἡ Δάφνη μόλις τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται νὰ φύγη, ἀναστατώθηκε· πέθαινε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐξακριβώση τὸ μυστικό. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ ντρεπόταν αὐτὴ νὰ τὸ ζητήση, ψιθύρισε στὴ μητέρα της:

— Πές του νὰ ἰδοῦμε τὸ φυλαχτό του.

— Μεγακλῆ, εἶπε ἡ Φαιναρέτη, θὰ θέλαμε, ἡ κόρη μου κι' ἐγώ, νὰ ἰδοῦμε τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα σου.

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε αὐτός.

Μὲ μιὰ ζωηρὴ κίνησι τράβηξε τὴ χρυσὴ ἁλυσσίδα ἀπὸ τὸ λαιμό του, καὶ τοὺς ἔδειξε ἕνα νόμισμα ποὺ κρεμόταν στὴν ἄκρη της.

"Ενα χρυσὸ νόμισμα ποὺ ἀστραποβολοῦσε...

Ἡ Δάφνη ἔσκυψε καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ξεφωνίση. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε τρεμάμενη:

— Τὸ ἴδιο. Εἶναι τὸ ἴδιο!...

— Τί ἔπαθες Δάφνη; ρώτησε ὁ πατέρας της. Τὸ φέρσιμό σου εἶναι παράξενο, τρελλό!

— Νίκανδρε! ξεφώνισε ἡ κοπέλλα.

Ὁ νεαρὸς σκλάβος παρουσιάστηκε ἀμέσως. Στὸ κάλεσμα τῆς φωνῆς της ἔτρεχε ὅπου καὶ νὰ βρισκόταν.

— Νίκανδρε! φώναξε ἡ Δάφνη λαχανιασμένη. Δεῖξε τὸ φυλαχτὸ ποὺχεις κι' ἐσὺ στὸ λαιμό σου.

Τράβηξε ἀπὸ τὸ στῆθος του τὴ χρυσὴ ἁλυσσίδα ὁ νεαρὸς τραγουδιστής. Ὅλοι ἔσκυψαν ἀπάνω στὸ χρυσὸ νόμισμα, κι' ὅλοι ἔμειναν ἀπολιθωμένοι.

Ὁ Δημόνικος κύτταξε μιὰ στὸ Νίκανδρο, μιὰ τὸ Μεγακλῆ, κι' ὁ Μεγακλῆς κύτταξε τὸ νεαρὸ ξανθόμαλλο σκλάβο μὲ μάτια πελώρια.

— Ποῦ τὸ βρῆκες ἐσὺ αὐτὸ τὸ νόμισμα; ρώτησε ἐπὶ τέλους.

— Εἶναι ὁ πατέρας μου! ἀποκρίθηκε ἁπλᾶ τὸ παλληκάρι.

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα τὰ δυὸ παιδιὰ κυττάχτηκαν στὰ μάτια. "Επειτα, μὲ μιὰ κίνησι τρελλὴς χαρᾶς ὁ Μεγακλῆς ἄνοιξε τὴν ἁγκαλιά του.

Λυγμοὶ συντάραζαν τὸ στῆθος τῶν δύο παλληκαριῶν καθὼς σφίγγονταν μὲ λατρεία ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον.

—'Άδελφέ μου! εἶπε πρῶτος ὁ Μεγακλῆς.

—'Άδελφέ μου! ἀποκρίθηκε ὁ Νίκανδρος μὲ φωνὴ κομμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Ὁ Δημόνικος δὲν καταλάβαινε καλὰ-καλὰ τί εἶχε συμβῆ. Ἡ Φαιναρέτη σκούπιζε τὰ μάτια της ἐνῶ ἡ Δάφνη, σὲ μιὰ γωνιὰ ἔκλαιγε μὲ λυγμοὺς κι' αὐτή. Τώρα δὲν ἤξερε στ' ἀλήθεια γιατὶ ἔκλαιγε. Ἀπὸ χαρά; Ἀπὸ συγκίνησι; "Η ἀπὸ ἀπελπισία ποὺ ἡ τύχη τὸ εἶχε φέρει ἔτσι ν' ἀγαπήση δυὸ ἀδέλφια, ποὺ ὁπωσδήποτε θάκανε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο δυστυχισμένο μὲ τὴν ἀγάπη της;

— Μά, γιὰ σταθῆτε, εἶπε ὁ Μεγακλῆς ἐπὶ τέλους, δὲν καταλαβαίνω. Ὁ Νίκανδρος γεννήθηκε...

— Ψηλά, στὴ Θράκη...

— Κι' ἐσύ, Μεγακλῆ;

—Δὲν ξέρω. Μοῦ φαίνεται ἡ μέσα στοὺς Δελφοὺς ἢ κοντά...

—Τώρα μιὰ στιγμή! ἔκανε ὁ Δημόνικος. Καὶ φάνηκε συλλογισμένος. "Επειτα, τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε:

— Εἶναι ἀλήθεια. Εἴσαστε πραγματικὰ ἀδέρφια! εἶπε ἐπίσημα, λὲς καὶ μὲ τὰ λόγια του σφράγιζε τὴν ἀνακάλυψι ποὺ εἶχε κάνει ἡ κόρη του. Ὁ Γέλων ταξίδεψε στὴν Ἑλλάδα. Πῆγε καὶ στὴ Θράκη... Ναί, τάχω ἀκούσει αὐτά. Εἴσαστε στ' ἀλήθεια γυιοὶ τοῦ Γέλωνος. Ὁ Βασιληᾶς πατέρας σας, φαίνεται ἦταν λάτρης τῆς γυναικείας ὁμορφιάς.

—'Η δική μου ἡ μητέρα ἦταν ὡραία σὰν τὴν αὐγή, τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Νίκανδρος.

— Καὶ τοῦ Μεγακλῆ ἡ μητέρα θὰ ἦταν ὡραία.

—'Η δική μου ἡ μητέρα ἦταν ἐλεύθερη, ὄχι σκλάβα, εἶπε ὁ Νίκανδρος μὲ καμάρι.

—'Εγὼ δὲν ξέρω ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πῶ τὸ ἴδιο γιὰ τὴ δική μου τὴ μητέρα, πρόφερε ὁ Μεγακλῆς μὲ στενοχώρια. Γι' αὐτό, πρώτη μου σκέψι εἶναι νὰ πάω νὰ ξεδιαλύνω κι' αὐτὸ τὸ μυστήριο. Δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν μάθω.

Σηκώθηκε μὲ πρόσωπο ξαναμμένο, καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἡ Δάφνη αἰσθάνόταν τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη πάλι μὲ φόβο.

Θάθελε νὰ τὸν φωνάξη πίσω. Θάθελε νὰ τοῦ πῆ:

— Μεγακλῆ! Ἀρκετὰ μάθαμε ἐως ἐδῶ. Ἀρκετά. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βασανίζεσαι ἄλλο. Καμμιὰ φορὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὀδυνηρή.

Δὲν τόλμησε ὅμως. Κι' ἔτσι τὸν ἄφησε νὰ φύγη, μὲ τὴν καρδιὰ τρεμάμενη, νεμάτη ἀγωνία.

Ὁ Τήλεφος ἐξορίζεται

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἦρθε κάποιος κι' ἔφερε τὰ νέα τοῦ Δημόνικου:

— Τὸ δικαστήριο ἐξώρισε τὸν Τήλεφο. Ἀποδείχτηκε πὼς ἡ δίθεν διλοφονικὴ ἀπόπειρα ἦταν σκηνοθεσία. Ὁ ἴδιος πλήγωσε τὸ χέρι του. Τὰ μαρτύρησε ὅλα κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους του, ποὺ θύμωσε μαζί του. Τώρα καμμιὰ κατηγορία δὲ βαραίνει πιὰ τὸ Μεγακλῆ. Τὸν Τήλεφο τὸν ἐξώρισαν μακρυὰ ἀπὸ τοὺς Δελφούς.

—"Ωστε ἔφυγε; Μποροῦμε ν' ἀνασάνουμε; ρώτησε ὁ Δημόνικος μὲ ἀνακούφιση.

—"Εφυγε, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Πάντως ἂν ἔχετε δοσοληψίες μαζί του, καλὰ εἶναι νὰ προσέχετε. Ὁ Τήλεφος εἶναι λησταῖς. Ποιὸς ἐγγυᾶται πὼς δὲ θὰ στήση καπτερὶ πιὸ ἔξω, νὰ σᾶς κάνη κακό; "Η ποιὸς ἐγγυᾶται πὼς δὲ θὰ θελήση νὰ δολοφονήση τὸ Μεγακλῆ; Πρέπει κι' ἐσεῖς νὰ προσέχετε καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμη ὁ Μεγακλῆς.

— Θὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας, συμφώνησε ὁ Δημόνικος. Πάντως, πούφυγε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς Δελφούς, εἶναι εὐχάριστο. Ἐδῶ τουλάχιστον μποροῦμε νάμαστε ἥσυχοι.

— Ναί, ἐδῶ μέσα δὲν εἶναι. Αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Δὲ θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ παραβῆ τὴ διαταγὴ τοῦ δικαστηρίου. Ξέρει πὼς αὐτὸ θὰ σήμαινε θάνατο γι' αὐτόν.

Ἡ Δάφνη αἰσθάνθηκε πάλι τὰ στῆθος της ἐλεύθερο μ' αὐτὰ τὰ νέα. Τουλάχιστον ἔφευγε αὐτὸς ὁ βραχνᾶς. Ἀρκετὰ γινόταν μάχη μέσα της ἀκόμη. Ἀρκετὰ δὲν ἤξερε πιὰ πῶς ν' ἀντικρύση τὸ Νίκανδρο.

Σὲ λίγο θὰ ἦταν κι' αὐτὸς ἐλεύθερος. Ὁ πατέρας της θὰ τὸν ἐλευθέρωνε, ἔτσι χωρὶς λύτρα. Τότε; Πῶς θὰ στέκονταν τὰ δυὸ ἀδέλφια μπροστά της, ξέροντας πὼς ὁ ἕνας ἔκλεβε τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου;

Ἡ χαρά της γιὰ ὅλα τὰ εὐτυχισμένα γεγονότα θάμπωνε μ' αὐτὴ τὴ σκέψι.

— Φοῖβε, προσευχήθηκε θερμά, ἐσὺ ποὺ βρίσκεις λύσεις γιὰ ὅλα, βοήθησέ με!

"Ηταν ἡ ἀπάντησι στὴν προσευχή της; "Ενα μακρυνὸ μπουμπουνητὸ τὴν τρόμαξε. Σήκωσε τὰ μάτια της στὸν οὐρανό. Πότε εἶχαν μαζευτῆ τὰ σύννεφα; Πότε εἶχαν στολίσει μὲ τὰ φανταστικά τους σχήματα τὸν Ἱερὸ Λόφο; Πότε εἶχε σκοτεινιάσει ἡ πλάσι;

Φοβήθηκε. Φοβόταν πάντα τ' ἀστραπόβροντα, πιὸ πολὺ ὅμως τώρα ποὺ ἡ βροντὴ ἀκολουθοῦσε σὰν ἀπάντησι στὴν προσευχή της.

— "Ω, θεὲ τοῦ φωτός, προσευχήθηκε πάλι, μὴ μοῦ ἀπαντᾶς μὲ τὴ βροντή. Ρίξε τὶς ἀχτίδες σου, σκόρπισε τὰ σκοτάδια. Διῶξε τὰ σύννεφα...

"Αλλο ἕνα μπουμπουνητό.

— Θάχουμε μπόρα δυνατή, εἶπε ὁ Δημόνικος. Πῶς θὰ ταξιδέψουμε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. "Επιασαν φέτος νωρὶς τὰ πρωτοβρόχια. Κι' οἱ δρόμοι εἶναι ἐπικίνδυνοι μέσα στὰ βουνά.

Ἡ χαρὰ φάνηκε νὰ σβύνη ξαφνικὰ στὸ σπίτι. Ὁ πατέρας ὅμως, τὴν ἄλλη στιγμή, πετάχτηκε. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε χαρούμενη:

— Νίκανδρε! Ποῦ εἶσαι:

Ὁ νεαρὸς τραγουδιστὴς παρουσιάστηκε.

— "Ελα μαζί μου. Θὰ πάμε νὰ ἐγγραφῆς στὸν κατάλογο τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων.

— "Ω, ἀφέντη... ἔκανε μὲ φωνὴ κομμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι ὁ νεαρὸς σκλάβος.

— Δὲ θὰ μὲ λὲς πιὰ ἀφέντη. Θὰ μὲ φωνάζης Δημόνικο. Δὲν ταιριάζει ἐγώ, ἕνας ἁπλὸς θνητός, νάχω δοῦλο τὸ γυιὸ ἑνὸς βασιλιᾶ. Οὔτε καὶ ταιριάζει νάχω δοῦλο τὸν ἄντρα ποὺ μοῦσωσε τὴ ζωὴ καὶ μὲ ἐξυπηρέτησε τόσες φορές. Θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, Νίκανδρε καὶ σὰν ἐλεύθερος, μπορεῖς νὰ διαλέξης τὸν τόπο τῆς διαμονῆς σου καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς σου. Πάντως, τὸ σπίτι μου θὰ εἶναι σπίτι σου, ὅσο τὸ θέλεις ἐσύ.

Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ἔκανε νὰ γονατίση ὁ Νίκανδρος. Ὁ Δημόνικος ὅμως τὸν ἐμπόδισε.

— "Ελα, πᾶμε, πρὶν πιάση μπόρα. Θὰ φύγης σὰν ἐλεύθερος ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς Δελφούς.

Ὁ Νίκανδρος ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴ Δάφνη. Αὐτὴ ἔνοιωθε τὸ αἷμα της νὰ βουΐζη στὶς φλέβες της. Χαρὰ καὶ ἀγωνία μαζί. Θάθελε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της, νὰ τὸν εὐχαριστήση. Θάθελε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νίκανδρου, νὰ κλάψη ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ λύπη μαζί.

"Οταν ἔφυγαν οἱ ἄντρες, ἄφησε τὰ δάκρυά της ἐλεύθερα. Ἡ μητέρα της τὴν ἀγκάλιασε.

— Πάλι κλαῖς, κορούλα μου; Τί τρέχει; "Ολα δὲν ἤλθαν κατ' εὐχήν; Τίποτα δὲν πρέπει νὰ σὲ στενοχωρῆ τώρα. Ὁ Μεγακλῆς θὰ σὲ ζητήση ἀπὸ τὸν πατέρα σου. Ὁ πατέρας δὲ θὰ φέρη ἀντίρρησι. Ὁ Μεγακλῆς θὰ ἐλθη νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀθήνα, θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι.

— Κι' ὁ Νίκανδρος;

—Δάφνη! τῆς εἶπε ἡ Φαιναρέτη. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀγαπᾶς; Ἀλλοίμονο ἂν ἐσὺ ἡ ἴδια δὲν ξέρης τί θέλεις!

Ἐνταῦθα

Βάσανα ἔτσι κι' ἀλλοιῶς

Ἡ Μαρία κι' ἡ Καλλιόπη εἶναι δυὸ νόστιμες ὑπηρετριοῦλες σὲ μοντέρνα σπίτια, μὲ πολὺ μοντέρνα ἀφεντικά.

Κι' οἱ δυό τους, ὅμως, ἂν καὶ ἔχουν χρόνια στὴν Ἀθήνα, δὲν μποροῦν νὰ ξεχάσουν εὔκολα τὸ χωριό τους καὶ γι' αὐτὸ συναντῶνται κάθε Κυριακὴ γιὰ νὰ ποῦνε τὰ δικά τους.

Ἔτσι, μιὰ Κυριακή, ἡ Μαρία ἔρχεται κλαμμένη στὸ ραντεβοῦ.

— Τί ἔπαθες, κακομοίρα, καὶ κλαῖς; τὴν ρωτάει ἀνήσυχη ἡ φίλη της.

— Εἶναι ἀνυπόφορο πιά! στενάζει ἡ Μαρία. Δὲν ἀντέχω πιὸ πολύ! Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ λέω: «Μάλιστα, κυρία», «Ἐχετε δίκηο, κυρία», «Ὅπως θέλετε, κυρία»...

Μὰ ἡ Καλλιόπη, χαμογελῶντας πονηρά, τῆς λέει:

— Σπουδαία τὰ λάχανα! Καὶ γι' αὐτὸ κάθεσαι καὶ κλαῖς...

Ἡ Μαρία κατάπληκτη τὴν ρωτάει:

— Δηλαδή, τὰ δικά σου βάσανα εἶναι ἀκόμη πιὸ μεγάλα;

— Καὶ βέβαια εἶναι πιὸ μεγάλα! ἀποκρίνεται, κουνῶντας τὰ κεφάλι της ἡ Καλλιόπη. Γιατί, τί νὰ πῶ ἐγὼ ἡ καύμένη ποὺ ὅλη τὴ μέρα δὲ κάνω ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ λέω: («Ὄχι, κυρίε!», «Σᾶς παρακαλῶ, κυρίε», «Καθίστε φρόνιμα κυρίε!...»)

Ὁ ΦΑΚΟΣ

Τὴν κύτταξε ἡ μητέρα της κεραυνοχτυπημένη.

— Ὁ Νίκανδρος; Θὰ εἶναι εὐτυχὴς κι' αὐτός. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ ποθῆ ἡ ψυχή του; Θὰ ζήση ἐλεύθερος, εὐτυχισμένος.

Τὰ χείλη της Δάφνης τρεμούλιασαν.

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ εἶναι εὐτυχισμένος. Ἡ Φαιναρέτη κύτταξε τὴν κόρη της αὐστηρά.

— Δάφνη! Ἔως ἐδῶ συμμεριζόμουν τὶς ἀγωνίες σου. Τώρα ὅμως θὰ σὲ μαλλώσω. Δὲν ξέρεις τί θέλεις. Πρέπει νὰ εἶσαι τίμια πρὸς τὸν ἑαυτό σου. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀγαπᾶς: Ἀλλοίμονο, ἂν ἐσὺ ἡ ἴδια δὲν ξέρης τί θέλεις.

— Δὲν ξέρω! βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

Ἡ Φαιναρέτη χτύπησε τὰ χέρια της μὲ ἀπελπισία.

— Νά τα μας! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἤρθαμε στοὺς Δελφούς; Γιὰ νὰ τὰ περιπλέξουμε τὰ πράγματα: Δὲν ἔφθανε ὁ καϋμός σου γιὰ τὸ Νίκανδρο: Τώρα θ' ἀρχίσης διπλὸ καϋμό:

— Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆς, μάννα, ἔχεις δίκηο. Κακίζω κι' ἐγὼ τὸν ἑαυτό μου καὶ ντρέπομαι τόσο ποὺ θἄθελα νὰ πεθάνω.

— Μὴ μιλᾶς γιὰ θάνατο, τώρα ποὺ σὲ περιμένει ἡ εὐτυχία. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ξέρεις, θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ, παιδί μου. Τὸ Μεγακλῆ ἀγαπᾶς ἀληθινά. Τὸ Μεγακλῆ θἄθελες γιὰ ἄντρα σου. Κι' εἶναι φυσικό. Ἡ γυναῖκα ἐλκύεται πάντα ἀπὸ τὰ δύναμι καὶ τὴ λεβεντιά.

— Μήτως κι' ὁ Νίκανδρος δὲν εἶναι δυνατὸς καὶ λεβέντης;

— Βγάλε τὸ Νίκανδρο ἀπὸ τὴν καρδιά σου. Ὁ Μεγακλῆς εἶναι ἡμίθεος. Τί ἄλλο μπορεῖς νὰ ὀνειρευτῆς παρὰ νὰ παντρευτῆς ἕνα Πυθιονίκη; Ὅλες οἱ κοπέλλες τῆς Ἀθήνας θὰ σὲ ζηλεύουν. Αὐτὸ δὲν τὸ συλλογίζεσαι;

— Λυπᾶμαι τὸ Νίκανδρο. Ἡ καρδιά μου σπαράζει στὴ σκέψι πὼς τὸν πληγώνω.

— Τότε παντρέψου τὸ Νίκανδρο καὶ πλήγωσε τὸ Μεγακλῆ, εἶπε ἡ Φαιναρέτη θυμωμένη.

Ἡ Δάφνη τρόμαξε. Ἀπὸ τὸν τρόμο αὐτὸ ποὺ ζωγραφίστηκε στὴ φυσιογνωμία της, ἀντιλήφτηκε ἡ μητέρα τὰ πραγματικά της συναισθήματα.

—Ἄχ, ἀνόητο κορίτσι! ἔκανε τρυφερά. Πὲς πὼς τοὺς ἀγαπᾶς καὶ τοὺς δυὸ τὸ ἴδιο. Κι' ἂν ἡ συνείδησή του σὲ βασανίζη, ἐπειδὴ ἴσως ἄφησες τὸ Νίκανδρο νὰ ἐλπίζη, ἡ καρδιά σου σὲ πρόδωσε. Δάφνη, κόρη μου ἀγαπημένη, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς τὸ θέλημα τῶν θεῶν εἶναι νὰ γίνης γυναίκα τοῦ Μεγακλῆ. Μὴ τὸ σκέπτεσαι πιὰ ἄλλο καὶ μὴ βασανίζεσαι. Μάλιστα, θὰ πῶ τοῦ πατέρα σου νὰ τοῦ προτείνη νἀρθῆ μαζί μας στὴν Ἀθήνα. Στὸ ταξίδι θὰ εἶναι πολύτιμος βοηθὸς κι' ἐσὺ θὰ εἶσαι πιὸ εὐτυχισμένη. Ἔπειτα, τί θὰ κάνη ἐδῶ πιά; Ἀφοῦ δὲν ἔχει κανένα δικό του ἐδῶ. τί θὰ κάνη: Θέλεις;

Δίστασε ἀκόμη λίγες στιγμὲς ἡ Δάφνη. Ἔπειτα, τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε.

— Ναί, μανούλα, ἀποκρίθηκε πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της. Εἶμαι στ' ἀλήθεια ἕνα ἀνόητο κορίτσι. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθεια σου γιὰ νὰ μὴ βασανίζωμαι.

— Λοιπόν, τώρα ποὺ θὰ γυρίση ὁ πατέρας σου κι' ὁ Μεγακλῆς, θὰ τὰ ξαναποῦμε. Θὰ θεωρῆστε ἀρραβωνιασμένοι. Πάει, τελείωσε. Καὶ μόλις φτάσουμε στὴν Ἀθήνα θὰ κάνουμε τὶς ἑτοιμασίες γιὰ τὸ γάμο.

Τὰ λόγια τῆς μητέρας της ἀντιλαλοῦσαν σὰν παράξενη, γλυκειὰ μουσικὴ στ' αὐτιὰ τῆς κοπέλλας. Δὲν ἤξερε ἂν ἤταν ἀκριβῶς αὐτὰ ποὺ ἤθελε. Πάντως ἔπρεπε νὰ βοηθῆ μιὰ λύση. Καὶ δὲ μποροῦσε νὰ πῆ ὅτι δὲν ἤταν εὐτυχισμένη μ' αὐτὰ ποὺ τῆς πρότεινε ἡ Φαιναρέτη.

Ἐλεύθερος!...

Δὲν ἄργησε νἀρθῆ ὁ Δημόνικος μὲ τὸ Νίκανδρο. Ἀπὸ τὰ πρόσωπο τοῦ νέου, ποὺ ἀστραποβολοῦσε, κατάλαβε ἡ Δάφνη πὼς ἡ ἐπίσημη πρᾶξι εἶχε γίνει.

— Ἐλεύθερος! φώναξε ὁ πατέρας χαρούμενος. Τώρα ὁ Νίκανδρος εἶναι ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας μας, ἀγαπητό.

Αὐθόρμητα ἔτρεξε ἡ Δάφνη κοντά του, τοῦπιασε τὸ χέρι. Προσπάθησε νὰ φανῆ φυσική. νὰ τοῦ μιλήση ἀδελφικά:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη κι' ἐγώ, Νίκανδρε!

Τὰ γαλανὰ μάτια τοῦ νεαροῦ τραγουδιστῆ καρφώθηκαν ἀπάνω της γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ἐρωτηματικά. Ὄχι, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ἡ ματιά του τὴ ρωτοῦσε. Κι' ἡ ἐρώτησι αὐτὴ ξανάφερε τὶς τύψεις στὴ δική της τὴν καρδιά.

Ἀπόφυγε τὴ ματιά του. Ὁ Νίκανδρος ὅμως ἤταν τόσο χαρούμενος γιὰ τὴν ἐλευθερία του, ποὺ δὲν τὰ παρατήρησε. Ἀρπαξε τὴ λύρα του, καὶ φώναξε μὲ νεανικὸ ἐνθουσιασμό:

— Ἀφέντη...ἐπιτρέπεις νὰ τραγουδήσω;

— Πάλι ἀφέντη μὲ φωνάζεις; ἔκανε ὁ Δημόνικος τάχα αὐστηρά.

— Δημόνικε; Θἄθελες νὰ τραγουδήσω;

— Πρέπει νὰ τραγουδήσης τώρα! εἶπε ὁ πατέρας μὲ συγκίνησι. Κι' ὅσο βρίσκεσαι στὸ σπίτι μας θὰ εἶναι μεγάλη μας χαρὰ ν' ἀκοῦμε τὸ τραγούδι σου.

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου ὑψώθηκε ὁλόδροση, εὐτυχισμένη. Τόσο εὐτυχισμένη, ποὺ ἡ Δάφνη ἔνοιωσε τὴ χαρὰ νὰ πλημμυρίζη καὶ τὴν δική της τὴν καρδιά. Τὸ τραγούδι του σὰν νὰ τῆς ξεδιάλυνε τὶς σκέψεις.

— Τώρα ξέρω τὸ σωστό. Ὁ Νίκανδρος εἶναι ἀρκετὰ εὐτυχισμένος μὲ τὴν ἐλευθερία του. Θὰ παρηγορηθῆ ποὺ μὲ χάνει ἐμένα. Ὁ Νίκανδρος κερδίζει τὴν ἐλευθερία του κι' ὁ Μεγακλῆς τὴν ἀγάπη. Οἱ θεοὶ μοιράζουν πάντα δίκαια τ' ἀγαθά τους.

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν παρηγόρησε. Κι' ἄφησε τὴν ψυχή της ἐλεύθερη νὰ χαρῆ.

«Κρύβεται κάτι φοβερό!»

Δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει τὸ εὐτυχισμένο τραγούδι τοῦ Νίκανδρου ὅταν ἤρθε ὁ Μεγακλῆς. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀναστατωμένο, τὰ χαρακτηριστικά του ἀλλοιωμένα. Ὅλοι τὸν περιστοίχισαν ἀνήσυχοι.

— Τί συμβαίνει, Μεγακλῆ;

— Ἔπεσε ὁ νέος σ' ἕνα κάθισμα καὶ σκούπισε ἀπὸ τὸ μέτωπό του τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε... Ἡ ψυχή μου εἶναι γεμάτη ἀπὸ τρόμο.

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα; Μίλησέ μας.

— Ὅπως σᾶς εἶπα, πῆγα στὸ μαντεῖο. Ἡ Πυθίη δὲν ἤθελε νὰ μὲ δεχτῆ. Ἐπέμεινα ἐγώ, κι' ἐπὶ τέλους, μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ μπῶ στὸ ἱερό. Ὑπέβαλα τὴν ἐρώτησί μου: «Ποιὰ εἶναι ἡ μητέρα μου!...»

»Τότε ἄκουσα μέσα τὴν Ἀριστόκλεια νὰ βογγάη, νὰ χτυπιέται, χειρότερα ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, ποὺ τὴ ρώτησαν ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας μου. Ὁ ἱερέας ἐπέμεινε νὰ δώση ἀπάντησι, κι' αὐτὴ οὐρλιαζε ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Ἐπὶ τέλους:

— Ἐπὶ τέλους, δὲ μούδωσε σαφῆ ἀπάντησι. Ὁρίστε ἡ ἀπάντησί της.

Ἔδειξε τὸν πάπυρο μὲ τὸ σημείωμα:

«Ὅταν θ' ἀνατείλη ἡ σελήνη, στὸ σπίτι ὅπου νόμιζες πὼς ἔχεις μητέρα».

Κάμποση ὥρα ὅλοι κυττάχτηκαν μὲ ἀμηχανία. Πρώτη ἡ Φαιναρέτη μίλησε.

— Μὰ εἶναι σαφὴς ὁ χρησμός. Ἀπόψε θὰ μάθης γιὰ τὴ γέννησί σου, γιὰ τὴ μητέρα σου. Νὰ πᾶς στὸ σπίτι τοῦ Κουρίτη. Ἴσως ἐκεῖ σοῦ ποῦνε ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Μεγακλῆς φάνηκε νὰ διστάζη.

— Ἀμφιβάλλω ἂν εἶναι τόσο ἁπλὸ τὸ πρᾶγμα Ἔτσι τὸ κατάλαβα κι' ἐγώ. Ἀλλά, ρώτησα τόσες φορὲς τὴν Περίαλλα νὰ μοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια, κι' αὐτὴ μοῦ ὡρκίστηκε πὼς δὲν ξέρει. Δὲν πιστεύω νὰ ξέρη.

— Πάντως, εἶπε σοβαρὰ ὁ Δημόνικος, ν' ἀκολουθήσης τὴ συμβουλὴ τοῦ χρησμοῦ. Νὰ πᾶς στὸ σπίτι τῆς Πριάλλας. Ἴσως νὰ μάθης αὐτὸ ποὺ ζητᾶς. Οἱ θεοὶ ἔχουν πολλοὺς τρόπους νὰ μᾶς φανερώνουν τὶς θελήσεις τους.

— Φυσικά, θὰ πάω, εἶπε ζωηρὰ ὁ νέος. Γίνεται νὰ μὴ πάω; Ἀλλὰ φοβᾶμαι πὼς τὸ μυστικὸ αὐτὸ ποὺ μὲ βασάνιζε, δὲν θὰ τὸ μάθω ποτέ.

— Ἐγὼ εἶμαι σίγουρη πὼς σήμερα θὰ τὸ μάθης, εἶπε μὲ πεποίθησι ἡ Φαιναρέτη.

— Κι' ἔτσι θὰ σοῦ φύγη κι' αὐτὴ ἡ ἔννοια, πρόσθεσε μὲ χαρὰ ὁ Δημόνικος. Βλέπεις πὼς τὰ κανονίζουν οἱ θεοί:

— Ἂν μάθω ποιὰ εἶναι ἡ μητέρα μου, θὰ εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄντρας τοῦ κόσμου, εἶπε ὁ νεανίας.

— Ἔστω κι' ἄν... ἔστω κι' ἂν ἦταν καμμιὰ σκλάβα: ρώτησε ὁ Δημόνικος.

— Ἔστω, ἀποκρίθηκε στενοχωρημένος ὁ Μεγακλῆς.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ὅμως, ἔδειχνε πὼς κάθε ἄλλο παρὰ αὐτὸ σκεπτόταν. Ἡ ὑπερηφάνειά του ἐξανίστατο στὴ σκέψι πὼς ἡ μητέρα του θὰ ἦταν καμμιὰ δυστυχισμένη σκλάβα. Ἴσα-ἴσα πίστευε καὶ ποθοῦσε πὼς θὰ μάθαινε, ὅτι ἡ μητέρα του ἦταν κι' αὐτὴ ἀπὸ ἀρχοντικὴ γενιά. Ποιὸς ξέρει

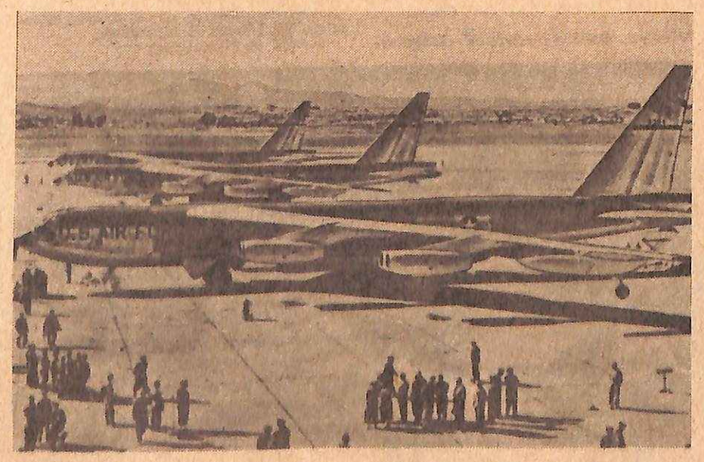

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀεροπορικὴ βάσις Μάρτς κοντὰ στὸ Λὸς Ἄντζελες τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκίνησαν τὰ τεράστια ἀεροσκάφη Β 52, γιὰ νὰ κάνουν χωρὶς κανένα σταθμὸ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου. Ἡ συνολικὴ πτῆσις κράτησε 45 ὥρες καὶ 19 λεπτὰ ἐκάλυψε δὲ ἀπόστασι 39.147 χιλιομέτρων μὲ μέση ταχύτητα 840 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἔγινε γιὰ νὰ ἀποδειχτῆ ὅτι τὰ νέα αὐτὰ βομβαρδιστικά, ποὺ εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ 8 ἀεριωθουμένους κινητῆρες τὸ καθένα, μποροῦν, ἂν παραστῆ ἀνάγκη, νὰ ρίψουν βόμβες ὑδρογόνου σὲ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς.

Κάποια πλούσια κόρη, ποὺ τὴ θάμπωσε ἡ ὁμορφιὰ τοῦ Γέλωνος...

— Λοιπόν! φώναξε ὁ Δημόνικος. Τώρα, χωρὶς ἀργοπορία, νὰ ἑτοιμαστοῦμε γιὰ τὸ ταξίδι. Μεγακλῆ, ἔχω νὰ σοῦ προτείνω κάτι. Θἄθελες νὰ ταξιδέψης μαζί μας στὴν Ἀθήνα;

Τὰ μάγουλα τοῦ νέου ἔγιναν κόκκινα ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη χαρὰ γιὰ μένα, Δημόνικε. Δὲν τολμοῦσα νὰ σοῦ προτείνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Πρὶν ταξιδέψουμε ὅμως μαζί, θἄθελα νὰ σοῦ μιλήσω...

Πρέτασι γάμου

Ἂν καὶ ἦταν φωλιασμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της, ἡ Δάφνη, νόμιζε πὼς ἄκουγε μία-μία τὶς λέξεις τοῦ Μεγακλῆ. Δὲν εἶχε ἀμφιβολία ποιὸ ἦταν τὸ μυστικὸ ποὺ εἶχε νὰ πῆ ὁ ἀγαπημένος της στὸν πατέρα της. Ἦταν τόσο σίγουρη, ποὺ νόμιζε πὼς ἄκουγε ὅλη τους τὴ συζήτησι. Δὲ βάσταξε ἐξ ἄλλου πολὺ αὐτὴ ἡ συζήτησι.

Σὲ λίγο, ὁ Δημόνικος παρουσιάστηκε γελαστὸς στὸ κατώφλι.

Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε τρυφερή, γεμάτη συγκίνησι:

— Δάφνη!...

Μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, μὲ τὸ κεφάλι γυρτό, προχώρησε ἡ κοπέλλα. Ὁ Δημόνικος πῆρε τὸ χέρι της. τὸ ἀκούμπησε στὸ χέρι τοῦ Μεγακλῆ.

—Ὑπόσχομαι ἐνώπιον τῶν θεῶν νὰ σοῦ δώσω γιὰ γυναῖκα τὴν κόρη μου, Μεγακλῆ, πρόφερε ἐπίσημα. Κι' ἐσένα νὰ σ' ἔχω σὰν γυιό μου ἀγαπημένο.

Δὲν τὴ ρώτησε. Γιατί νὰ τὴ ρωτήση; Δὲν ἦταν συνήθεια νὰ ρωτᾶνε τὰ κορίτσια ἂν δέχονταν τὸν ἄντρα ποὺ ἔκρινε καλὸ ὁ πατέρας τους νὰ τοὺς δώση.

Ὡστόσο τὰ μάτια τοῦ πατέρα στράφηκαν ἐρωτηματικὰ στὰ δικά της.

Αὐτὴ στεκόταν μὲ χαμηλωμένα τὰ βλέφαρα, κι' αἰσθανόταν πὼς γινόταν ἄλικη ἀπὸ τὴ ντροπὴ κι' ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

— Δάφνη! Σήκωσε τὰ μάτια σου!...

Ἦταν ἡ βαθειά, νεανικὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της. Κι' ἡ κοπέλλα σήκωσε τὰ μάτια της.

Καθὼς τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι, στεκόταν μπροστά της ψηλός, λυγερός, ὅμορφος ὁ Μεγακλῆς. Τὰ μάτια του τὴν κύτταξαν παράξενα ὅπως πάντα, φωτερά, σοβαρά. Τὰ χείλη του δὲ χαμογελοῦσαν. Καὶ τώρα, σ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶχε τὴν αὐστηρὴ ἔκφρασί του. Ἡ φωνή του ὅμως ἤταν σὰν χάδι.

— Δάφνη... θἄθελα νὰ μοῦ πῆς κι' ἐσὺ μὲ τὸ στόμα σου πὼς εἶσαι εὐχαριστημένη.

Ἕνα χαμόγελο... μιὰ σειρὰ μαργαριταρένια δόντια... μιὰ ἀστραπὴ στὰ μάτια της. Δὲν χρειάστηκε νὰ τοῦ πῆ οὔτε μιὰ λέξι.

— Εἴσαστε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, πρόφερε ὁ Δημόνικος μὲ συγκίνησι. Ἡ εὐλογία τῶν θεῶν νὰ εἶναι μαζί σας!...

Ἡ Φαιναρέτη ἔσφιξε τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της, κλαίγοντας ἀπὸ χαρά.

Κι' ἡ βάγια σκούπιζε τὰ μάτια της ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Μὰ ποῦ ἦταν ὁ Νίκανδρος; Πῶς δὲν βρισκόταν κι' αὐτὸς μαζί τους τώρα; Γιατί ἔμενε ἔξω μαζὶ μὲ τοὺς δούλους μιὰ καὶ ἦταν πιὰ μέλος τῆς οἰκογένειας;

«—Ἡ σεμνότης τοῦ ἐπιβάλλει νὰ μένη ἔξω», σκέφτηκε μ' εὐχαρίστησι ὁ πατέρας.

«— Τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί! εἶπε μέσα της ἡ Φαιναρέτη. Δὲν ἔχει τὴν καρδιὰ νὰ ἰδῆ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀντιζήλου του».

«— Δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρήση ποτὲ» συλλογιζόταν ἡ Δάφνη.

Ἔτρεμε τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀντίκρυζε τὰ μάτια του, τώρα ποὺ εἶχε δώσει ἐπίσημο λόγο στὸ Μεγακλῆ. Ὡς τώρα μποροῦσε νὰ ἐλπίζη ἀκόμα ὁ Νίκανδρος. Τώρα ὅμως, ὅλα εἶχαν τελειώσει.

— Φέρτε κρασί! πρόσταξε ὁ πατέρας. Νὰ πιοῦμε ὥσπου νὰ νυχτώση...

Ἔφεραν ἀμφορεῖς ἀνθοστεφανωμένους, κι' ἤπιαν τ' ὁμορφο κρασί.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ξέσπασε ἡ μπόρα ἀπάνω στοὺς Δελφούς. Τὸ σπιτάκι ἄρχισε νὰ τραντάζεται ἀπὸ τὰ θεμέλια, κι' ὁ δυνατὸς ἄνεμος περνοῦσε οὐρλιάζοντας ἀπάνω ἀπὸ τὶς Φαιδριάδες.

— Θεοί!... ψιθύρισε ἡ Δάφνη τρομοκρατημένη

— Μὴ φοβᾶσαι! τῆς εἶπε ὁ Μεγακλῆς, γελῶντας. Οἱ θεοὶ γιορτάζουν μὲ φωτιὲς τὸν ἀρραβῶνα μας.

— Εἶναι ἔξω, μαζὶ μὲ τοὺς δούλους εἶπε, στὸ ὑπόστεγο...

— Νἀρθῆ ἐδῶ! εἶπε δυσαρεστημένος ὁ πατέρας. Τί κατάστασι εἶναι αὐτή; Δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ εἶναι μαζί μας;

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ νεαρὸς τραγουδιστής. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄσπρο, τὰ χείλη του πανιασμένα. Τὰ μάτια του κύτταζαν ἴσια μπροστά του σὰν ἄψυχα.

— Νίκανδρε, φώναξε ὁ Δημόνικος μὲ γελαστὸ παράπονο. Τί ἔπαθες;... Δὲν ἔμαθες τὰ νέα; Ἀρραβώνιασα τὴ μονάκριβή μου θυγατέρα. Εἶσαι τώρα σὰν παιδί μου κι' ἐσύ. Γιατί φεύγεις μακρυὰ μας; Γιατί δὲν ἔρχεσαι νὰ λάβης μέρος στὴ χαρά μας:

— Νὰ μὲ συμπαθᾶς, Δημόνικε, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. μὲ φωνὴ ἄχρωμη. Ἀλλὰ εἶναι δύσκολο νὰ συνηθίσω στὸ ρόλο τοῦ ἐλεύθερου ἀνθρώπου, μετὰ τόσων ἐτῶν σκλαβιά.

—Ἄφησε αὐτὰ τὰ λόγια... Ἔλα, πάρε τὸ κύπελλο κι' ἐσύ... πιὲς στὴν εὐτυχία τοῦ νέου ζευγαριοῦ. Κι' ἔπειτα πάρε τὴ λύρα σου καὶ πὲς τὸ πιὸ χαρούμενο τραγούδι!...

Ἄδειασε μὲ μιᾶς ὁ Νίκανδρος τὸ κύπελλό του, ἔπειτα ζήτησε κι' ἄλλο κρασί.

— Πρόσεχε! εἶπε γελῶντας ὁ Δημόνικος. Δὲν ἔχεις συνηθίσει τὸ κρασί.

— Γιὰ νὰ τραγουδήση κανείς, πρέπει νὰ πιῆ πολύ! εἶπε ὁ νέος καὶ ἄπλωσε γιὰ πρίτη φορὰ τὸ κύπελλό του.

Ὁ Δημόνικος ὅμως τοῦ τὸ ἄρπαξε.

— Φτάνει! εἶπε αὐστηρά. Αὔριο μὲ τὰ χαράματα ταξιδεύομε. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεθύσης ἐσὺ ἀπόψε, ἀφοῦ δὲ μέθυσες ποτὲ στὴ ζωή σου. Τραγούδησε!...

Τράβηξε τὶς χορδὲς τῆς λύρας του ὁ Νίκανδρος. Οἱ πρῶτοι φθόγγοι ποὺ ἀκούστηκαν ἐμοιαζαν μὲ λυγμό. Σιγὰ - σιγά, λὲς κι' ὑπερνικοῦσε τὸν πόνο του ὁ νέος. Ὁ σκοπὸς γινόταν πιὸ χαρούμενος.

Ἡ φωνὴ του ὑψώθηκε ἐπὶ τέλους. Βραχνή, σὰν λυγμὸς κι' αὐτὴ στὴν ἀρχή.

Ἔπειτα, ὅσο προχωροῦσε, ἦταν πιὸ καθαρή.

Τοὺς τραγούδησε ἕνα τραγούδι χαρᾶς. Τὸ πρόσωπό του ὅμως δὲν ἦταν χαρούμενο. Τὰ χαρακτηριστικά του ἦταν σὰν μαρμαρωμένα, τὰ μάτια του κύτταζαν ἴσια μπροστά, κι' ἡ φωνή του ἀκουγόταν σὰν νὰ ἔφτανε ἀπὸ μακρυά.

— Δὲν ἔχει διάθεσι ἀπόψε ὁ Νίκανδρος! εἶπε ὁ πατέρας γελῶντας. Ἡ μπόρα τὸν ἐπηρέασε...

Ἡ καρδιὰ τῆς Δάφνης χτυποῦσε νὰ σπάση. Ἔτρεμε μὴ φανερώση ὁ Νίκανδρος τὰ αἰσθήματά του. Ἔτρεμε μήπως ὁ πόνος του δὲν μπορέση νὰ συγκρατηθῆ.

Καὶ τότε:...

Ὁ Μεγακλῆς εἶχε ἐκφράσει κάποτε κάποια ὑποψία. Τώρα φαινόταν τόσο εὐτυχισμένος, ποὺ οὔτε κἂν τοῦ πήγαινε ὁ νοῦς του σ' αὐτὴ τὴν ὑποψία.

Σηκώθηκε, πέρασε τὸ χέρι του μὲ τρυφερότητα στοὺς ὤμους τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Πολυαγαπημένε μου ἀδελφέ, φώναξε σοβαρά, ἄφησε τὸ τραγούδι, ἂν δὲν σ' εὐχαριστῆ. Τώρα εἶσαι ἐλεύθερος! Τώρα μπορεῖς νὰ φέρεσαι ὅπως θέλεις.

»Ἀκόμα καὶ τὴ λύρα σου μπορεῖς νὰ τὴ σπάσης, ἂν θέλης, Μήπως θὰ προτιμοῦσες νὰ σὲ μυήσω ἐγὼ στὰ μυστικὰ τοῦ ἀθλητισμοῦ; Ἂν θέλης, τώρα ποὺ θὰ πᾶμε στὴν Ἀθήνα, θὰ σοῦ μάθω νὰ ὁδηγῆς τὸ ἅρμα. Καὶ ἴσως τοῦ χρόνου νὰ ἔρθουμε μαζὶ στοὺς Δελφοὺς νὰ διεκδικήσουμε τὴ νίκη. Ὡραῖο δὲ θὰ εἶναι δυὸ ἀδελφοὶ νὰ ἀγωνιστοῦνε στὸν ἴδιο στίβο;...

Τὰ μάτια τοῦ Νίκανδρου ἦταν βουρκωμένα καθὼς σηκώθηκαν στὸν ἀδελφό του.

— Ναί, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Θὰ ἦταν ὡραῖο αὐτὸ ποὺ προτείνεις, Μεγακλῆ. Ὡστόσο δὲν πιστεύω νὰ μπορέση νὰ γίνη...

— Γιατί; φώναξε ὁ Μεγακλῆς.

— Ἐπειδὴ δὲ θὰ μείνω πολὺν καιρὸ στὴν Ἀθήνα...

— Πῶς; ἀπόρησαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

— Ποῦ θὰ πᾶς; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Φαιναρέτη.

— Στὴν πατρίδα μου! ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ νέος. Τ' ὀνειρό μου εἶναι νὰ πάω νὰ βρῶ τὴ μητέρα μου. Θὰ εἶναι ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ χαμό μου. Θὰ μὲ νομίζη πεθαμένο. Κανένας δὲ μ' ἀγάπησε στὸν κόσμο πιὸ τρυφερὰ ἀπὸ αὐτήν.

Μιλοῦσε ἁπλὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ δώση ἕνα τόνο φυσικὸ στὴ φωνή του. Πίσω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴ αὐτὴ ἁπλότητα; ὅμως, ἡ Δάφνη καταλάβαινε τὸ σπαραγμό του.

Ὅλοι κυττάχτηκαν. Ὁ Μεγακλῆς τὸν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ λαχτάρα.

— Νίκανδρε! Ἔχεις δίκηο. Αὐτὸ ποὺ λὲς τὸ σέβομαι. Ἂν ἔχης ὅμως μιὰ μάνα ποὺ σ' ἀγαπάει, μὴ ξεχνᾶς πὼς ἔχεις τώρα κι' ἕναν ἀδελφὸ ποὺ σὲ λατρεύει.

Ἕνα φωτερὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη τοῦ ξανθοῦ νέου.

ΣΤΟ ΠΡΩΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

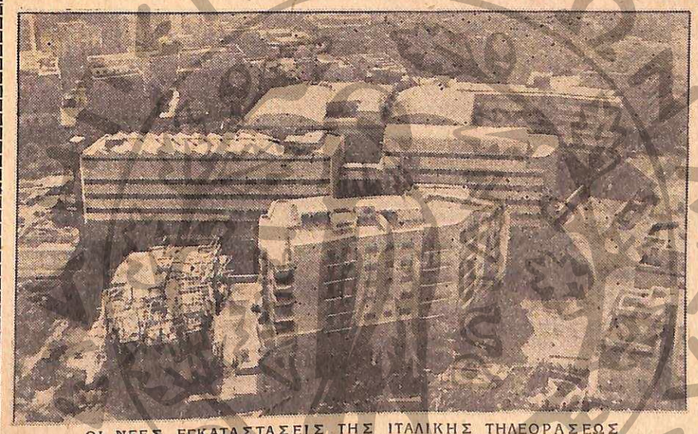

ΟΙ ΝΕΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Ἀληθινὸς πόλεμος γίνεται στὴν Ἰταλία μεταξὺ τῆς τηλεοράσεως τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Μιλάνου. Ἀνωτέρω παραθέτομε μιὰ γενικὴ ἄποψι τῶν νέων τεραστίων ἐγκαταστάσεων τῆς τηλεοράσεως στὴ Ρώμη, ὅπου θὰ ἐγκατασταθῆ ἡ RAI—TV, ἀπὸ τὸν προσεχῆ Ἰούλιο. Τὸ κτιριακὸ αὐτὸ συγκρότημα καλύπτει ἐκτασι 13 χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων καὶ εἶναι τόσο τεράστιο ὥστε στὴν ἀρχὴ δὲν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῆ παρὰ ἕνα μεγάλο τμῆμα του, τὸ ὁποῖο συμπεριλαμβάνει 7 στούντιο καὶ ἕνα θέατρο. Ἡ ἰταλικὴ τηλεόρασις δὲν βασίζεται στὴν ἐκμετάλλευσι τῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου, ἀλλὰ σὲ διαφερόντων διαγωνισμούς, σὲ πρωτότυπες ἐκπομπὲς καὶ πρὸ παντὸς στὴ μετάδοσι ἐπικαίρων.

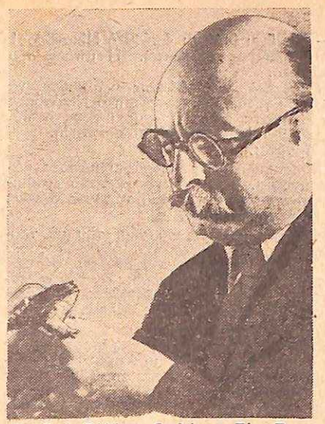

'Αφοῦ ὁ Γάλλος βιολόγος Ζὰν Ροστὰν κατώρθωσε νὰ παραγάγη στὸ ἐργαστήριό του βατράχους μὲ μεγαλύτερο ἐγκέφαλο ἀπὸ τὸν κανονικό, πιστεύει πὼς μὲ μιὰ ἀνάλογη μέθοδο θὰ δημιουργηθοῦν καὶ ὑπεράνθρωποι.

Θὰ καταργηθοῦν ΟΙ ΤΟΚΕΤΟΙ;

Παιδιὰ χωρὶς πατέρα καὶ ὑπεράνθρωποι

Πρὶν ἀπ' τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἴσως προτοῦ ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος φτάση στὴ Σελήνη ἢ στὸν Ἄρη, θὰ καταργηθοῦν πιθανώτατα οἱ τοκετοί! Αὐτὴ εἶναι τοὐλάχιστον ἡ γνώμη τοῦ διακεκριμένου Γάλλου βιολόγου Ζὰν Ροστάν — γυιοῦ τοῦ περιφήμου συγγραφέως καὶ ποιητοῦ Ἐδμόνδου Ροστὰν — ποὺ πέρασε ὁλόκληρη τὴ ζωή του μελετῶντας τὴν κληρονομικότητα καὶ τὶς δυνατότητες τῆς ἐπιστημονικῆς βελτιώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὁ Ροστὰν θεωρεῖ τὸν τοκετὸ σὰν «ἄγρια καὶ πρωτόγονη μέθοδο ἀναπαραγωγῆς». Πιστεύει δὲ ὅτι, σ' ἕνα ὄχι πολὺ μακρυνὸ μέλλον, τὰ παιδιὰ θὰ «παράγωνται» ἐπιστημονικά, μὲ τὴν ἑξῆς μέθοδο:

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἐγκυμοσύνης, οἱ μέλλοντες γονεῖς θ' ἀποφασίζουν ἂν θέλουν ἀγόρι ἢ κορίτσι καὶ θὰ τὸ ἐξασφαλίζουν μὲ μιὰ ἁπλὴ ὁρμονοθεραπεία τῆς μητέρας. Στὸν τρίτο μήνα τῆς κυήσεως, ἡ μητέρα θὰ μπαίνη στὸ μαιευτήριο καὶ θὰ ὑποβάλλεται σὲ μιὰ ἀνώδυνη ἐγχείρησι, ποὺ θὰ διαρκῆ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὕστερα θὰ μπορῆ ἀμέσως νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι της καὶ στὴν κανονικὴ ζωή της.

Μὲ τὴν ἐγχείρησι αὐτή, ὁ γιατρὸς θὰ ἀφαιρῆ τὸ ἔμβρυο ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς μητέρας, γιὰ νὰ τὸ ἐγκαταστήση κατόπιν μέσα σὲ μιὰ «τεχνητὴ μήτρα», ὅπου θὰ ἐξακολουθήση νὰ ζῆ καὶ νὰ μεγαλώνη κανονικά, ὑπὸ συνθήκες ἀληθινὰ ἰδεώδεις. Αὐτὴ ἡ τεχνητὴ ἐγκυμοσύνη θὰ ἐξασφαλίζη τὴν ὅσο τὸ δυνατὸν τελειότερη ἀνάπτυξι τοῦ ἐμβρύου, μακρυὰ ἀπὸ κάθε δυσμενῆ ἐπίδρασι, ἀπὸ ἀρρώστειες, ἰσχυρὲς συγκινήσεις ἢ ἀτυχήματα τῆς μητέρας.

"Υστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες, τὸ παιδὶ θὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν τεχνητὴ μήτρα γερό, ὑγιέστατο καὶ καλοθρεμένο καὶ θὰ παραδίνεται στοὺς γονεῖς του. Φυσικά, θὰ ἔχη κληρονομήσει τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρακτηριστικά τους, σὰν νὰ γεννήθηκε φυσιολογικά — γιατὶ ὅλ' αὐτὰ μεταδίδονται ἀπ' τὴν ἀρχὴ στὸ ἔμβρυο μὲ τὰ χρωμοσώματα ἀπὸ τὰ γεννητικὰ κυττάρων τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας του. Ἰσως θὰ εἶναι ὅμως ἐξυπνότερο ἀπ' αὐτούς, γιατὶ ἡ ἀνάπτυξί του θὰχη γίνει μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ἐπιστήμης.

Σὰν φαίνεται μιὰ ἀπίθανη χίμαιρα: Κι' ὅμως ὁ Ροστὰν βεβαιώνει πὼς δὲ θ' ἀργήση πολὺ νὰ γίνη πραγματικότης ἡ μέθοδος αὐτὴ καὶ νὰ καταργήση τελείως τὸν ὀδυνηρὸ καὶ συχνὰ ἐπικίνδυνο τοκετό.

Στηρίζει δὲ ὁ Ροστὰν αὐτὴ τὴν τολμηρὴ πρόβλεψί του στὰ πειράματα ἑνὸς ἄλλου Γάλλου βιολόγου, τοῦ Ἐτιὲν Βόλφ.

Ὁ Βόλφ παίρνει καρδιές, στομάχια, πνεύμονες, μῦς καὶ ἀδένες ἀπὸ διάφορα ζῶα, ἀφοῦ τὰ ναρκώση καὶ τὰ θανατώση. Τὰ διατηρεῖ δὲ μέσα σὲ γυάλινα δοχεῖα, διατρέφοντάς τα μὲ αἷμα, ὑδατάνθρακες, πρωτεΐνες, κλπ. Ἔτσι, τὰ ὄργανα αὐτὰ κι' οἱ ἱστοὶ μένουν ζωντανά, μεγαλώνουν κι' ἐξακολουθοῦν νὰ λειτουργοῦν κανονικὰ γιὰ πολὺν καιρό, σὰν νὰ βρίσκωνται ἀκόμη μέσα στὸ σῶμα τοῦ ζώου! Τὸ ἴδιο, λοιπόν, μπορεῖ νὰ γίνη ἴσως καὶ γιὰ ἕνα ἔμβρυο.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Βόλφ κατώρθωσε νὰ ρυθμίζη τὸ γένος ἑνὸς ἐμβρύου κότας, εἰσάγοντάς του μὲ ἐνέσεις ἀρσενικὲς ἢ θηλυκὲς ὁρμόνες. Δὲν κατάφερε ὅμως ἀκόμα νὰ συμπληρωθῆ ἡ ἐκκόλαψις αὐτῶν τῶν ἐμβρύων καὶ νὰ βγοῦνε τὰ κλωσσόπουλα.

Ἀλλ' ὁ Ροστὰν εἶναι βέβαιος, ὅτι ὁ συνάδελφός του θὰ τὸ ἐπιτύχη κι' αὐτὸ κι' ὅτι θὰ ἐπεκτείνη κατόπιν τὴ μέθοδό του σὲ ἄλλα ζῶα καὶ στὸν ἄνθρωπο!

Συγχρόνως, ὁ Ροστὰν κάνει στὸ δικό του ἐργαστήριο ἐκπληκτικὰ πειράματα παθενογενέσεως (ἀναπαραγωγῆς χωρὶς τὴ σεξουαλικὴ ἕνωσι τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ). Ἔχει ἤδη σημειώσει ἐκπληκτικὲς ἐπιτυχίες σὲ βατράχους καὶ εἶναι βέβαιος, ὅτι ἡ παρθενογένεσις εἶναι μιὰ μέθοδος ποὺ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστῆ καὶ στοὺς ἀνθρώπους.

Πιστεύει, ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ τῆς ἀναπαραγωγῆς θὰ ἀντικαταστήση κάποτε τὴν τεχνητὴ γονιμοποίησι, στὴν ὁποία καταφεύγουν σήμερα ἀρκετὰ ἀντρόγυνα γιὰ ν' ἀποκτήσουν παιδιά. Μὲ τὴν παρθενογένεσι, τὸ θηλυκὸ ὠάριον θὰ μεταβάλλεται σὲ ἔμβρυον, χωρὶς νὰ γονιμοποιῆται ἀπὸ ἀρσενικὸ κύτταρο. Ἔτσι, τὸ παιδὶ δὲ θὰ ἔχη πατέρα. Θὰ εἶναι ἀποκλειστικὸ δημιούργημα τῆς μητέρας του. Ἀπ' αὐτὴν μονάχα θὰ παίρνη ὅλα τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρακτηριστικά, καὶ συνεπῶς θὰ εἶναι πάντοτε κορίτσι.

Στὰ πειράματά του μὲ τοὺς βατράχους, ὁ Ροστὰν δοκιμάζει συχνὰ διάφορες ἐκπλήξεις. Ἔχει παραγάγει π. χ. ἄχρωμα ἢ μισοδιαφανῆ βατραχάκια. Εἶναι ὅμως βέβαιος πὼς θὰ λείψουν αὐτὰ τὰ ἀπρόοπτα, ὅταν μελετηθῆ συστηματικὰ ἡ τεχνικὴ τῆς παρθενογενέσεως.

Ἕνας ἄλλος σκοπὸς τῶν πειραμάτων τοῦ Ροστὰν εἶναι ἡ τεχνητὴ τελειοποίησις τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν. Ἐπιδιώκει δηλαδὴ νὰ ἐπιτύχη στὸ ἐργαστήριό του ὅ,τι γίνεται στὴ Φύσι μὲ τὴν ἐξέλιξι μέσα σὲ πολλοὺς αἰῶνες.

Ἤδη ἔχει δημιουργήσει βατράχους μὲ πολὺ μεγαλύτερο ἐγκέφαλο ἀπὸ τὸν συνηθισμένο. Μόνο ποὺ δὲ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ βεβαιωθῆ ἂν εἶναι... πιὸ ἔξυπνοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους!

Πάντως, ἔχει τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ δημιουργηθοῦν κάποτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο «ὑπεράνθρωποι», μὲ ἀσυγκρίτως ἀνώτερες διανοητικὲς ἱκανότητες ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους. Ἀποκλείει δὲ τὸν κίνδυνο νὰ γίνουν ἕνα εἶδος Φραγκενστάϊν καὶ νὰ χησιμοποιήσουν γιὰ τὸ κακὸ τὴν πνευματικὴ ὑπεροχή τους.

— Ἕνας πραγματικὰ ἀνώτερος ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνη τέρας! λέει μὲ πεποίθησι.

— Μὴν τὸ παίρνετε τόσο κατάκαρδα, βρὲ κορίτσια! Τὸ ἄλλο παιδὶ τῆς Γκρέης Κέλλυ μπορεῖ νάναι ἀγόρι!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Τί ἔπαθες σήμερα καὶ δὲν ἔκλεισες τὴν πόρτα τοῦ μπάνιου;...

— Ἦταν ἀνάγκη νὰ δείξης στὴ θεία σου τὸν ποντικὸ ποὺ ἔπιασες;

Η ΑΘΗΝΑ ΞΑΝΑΧΤΙΖΕΤΑΙ!..

Σὲ ἑπτὰ χρόνια ἔγιναν 50.000 καινούργιες κατοικίες

ΠΡΟ ἡμερῶν δημοσιεύτηκε στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀνακοίνωσι, ἀπὸ τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες, σχετικὴ μὲ τὴν ἀνοικοδόμησι καινούργιων σπιτιῶν στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν τελευταία ἑπταετία. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀνακοίνωσι μετὰ τὸ 1950 αὐξάνει κάθε χρόνο ὁ ρυθμὸς τῆς ἀνοικοδομήσεως. Καὶ ἐνῶ τὸ 1950 εἶχαν χτιστῆ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα 10641 νέες κατοικίες, τὸ 1956 χτίστηκαν 25385!

Ἀπὸ τὰ νεόχτιστα αὐτὰ σπίτια τὰ μιὰ τὰ ἀπορροφᾶ ἡ πρωτεύουσα: Τὸ 1950 ἔγιναν στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν περιοχή της 5984 νέες κατοικίες, ἐνῶ τὸ 1956 χτίστηκαν 11060. Καὶ στὴν ἑπταετία 1950—1956 ἀποκτήσε ἡ πρωτεύουσα συνολικὰ περισσότερες ἀπὸ 50 χιλιάδες νέες κατοικίες.

Στὰ νεόχτιστα αὐτὰ σπίτια θὰ πρέπη νὰ προσθέσωμε καὶ ἄλλες 40 χιλιάδες παληὲς κατοικίες ποὺ ἐπισκευάστηκαν στὴν περιοχὴ τῆς Ἀθήνας, σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα τῆς στατιστικῆς, κατὰ τὴν περίοδο 1950—1956. Λίγο περισσότερα ἦταν τὰ ἐπισκευασθέντα στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα στὴν ἑπταετία ποὺ ἐξετάζουμε.

Πολλὰ συμπεράσματα θὰ μποροῦσε νὰ βγάλη κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ παρεθέσαμε. Καὶ πρῶτα πρῶτα ὅτι στὴν οἰκοδομικὴ δραστηριότητα ποὺ σημειώθηκε τὰ τελευταῖα χρόνια ὄχι πιὰ τὸ «προσβάδισμα» — ποὺ θὰ ἦταν φυσικὸ — ἀλλὰ τὴ «μερίδα τοῦ λέοντος» τὴν κατέφαγε ἡ πρωτεύουσα. Κι' ἐνῶ ὁ πληθυσμός της εἶναι τὰ 15% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐν τούτοις «εἰσέπραξε» ἀπὸ τὴν ἀνοικοδόμησι τῶν ἰδιωτικῶν κατοικιῶν περίπου τὰ 50%!! Κι' ἔπειτα ἀποροῦμε γιατὶ «φθίνει» ἡ ἐπαρχία...

Πρέπει ἀκόμα νὰ κάνωμε καὶ μιὰ δεύτερη παρατήρησι: Ὅτι οἱ 50 χιλιάδες νέες κατοικίες ποὺ χτίστηκαν στὴν περιοχὴ τῆς πρωτεύουσας, μαζὶ μὲ τὶς 40 χιλιάδες ποὺ ἐπισκευάστηκαν τὴν τελευταία ἑπταετία, μποροῦν ἀνέτως νὰ στεγάσουν τουλάχιστον τὸ τέταρτο τοῦ πληθυσμοῦ της. Καὶ ὅτι, ἂν ὁ οἰκοδομικὸς ὀργασμὸς ἀκολουθήση τὸν ἴδιο προσδευτικὸ ρυθμό, σὲ 15 χρόνια ὅλοι οἱ «εὐτυχεῖς» κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας θὰ μποροῦν νὰ στεγάστοῦν σὲ καινούργια σπίτια. Καὶ θὰ πρέπη τότε νὰ γίνη ἕνα καινούργιο ἐνοικιοστάσιο ποὺ νὰ προστατεύη ὄχι πλέον τοὺς ἐνοικιαστές, ἀλλὰ τοὺς... ἰδιοκτῆτες τῶν παλαιῶν σπιτιῶν... Ἐκτὸς ἐὰν κατεβῆ τὸ χωριὸ καὶ ἡ ἐπαρχία στὴν Ἀθήνα καὶ αὐξήσουν δυσανάλογα τὸν πληθυσμό της, ὅπως συνέβηκε μετὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

Τί πρόκειται τώρα νὰ συμβῆ στὸ μέλλον μὲ τὰ σπίτια ποὺ κτίζονται ἀθρόα στὴν πρωτεύουσα, εἶνε θέμα ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς στήλης αὐτῆς, ποὺ κατὰ κανόνα ἀσχολεῖται μὲ τὸ παρελθόν. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι πὼς μετὰ τὸ 1950 — ποὺ ἠσύχασε ὁ τόπος ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς πολέμους — ἡ Ἀθήνα ἄρχισε νὰ ξαναχτίζεται μὲ ἐντατικὸ ρυθμό. Καὶ σὲ λίγα χρόνια τὸ κέντρο τῆς πόλεως καὶ οἱ καινούργιες συνοικίες θὰ ἔχουν γίνει... ἀγνώριστες.

Δὲν εἶναι ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα ἀνανεώνεται πολεοδομικὰ καὶ μεταβάλλει ὄψι. Συνέβηκε τὸ ἴδιο καὶ στὸ παρελθόν. Γιατὶ ἡ Ἀθήνα στὴν πολεοδομική της ἐμφάνισι ὑπῆρξε, στὰ 125 χρόνια τῆς ἐλευθερίας, ἐξ ἴσου εὐμετάβλητη μὲ τὸ... κλίμα της. Δὲν ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα πολλῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων ποὺ προσπαθοῦν καὶ τὶς νέες κατοικίες νὰ τὶς προσαρμόζουν στὴν ἐξωτερική τους ὄψι μὲ τὶς παλαιότερες, ὥστε νὰ διατηρῆται ὁ χαρακτῆρας τῆς πόλεως καὶ ἡ ἱστορικὴ καὶ πολεοδομικὴ συνέχεια. Αὐτὸ ἔγινε μὲ τὶς περισσότερες γερμανικὲς πόλεις ποὺ καταστράφηκαν στὸν τελευταῖο πόλεμο καὶ ξαναχτίστηκαν κατόπιν. Προσπάθησαν νὰ τὶς φτιάξουν ἐξωτερικὰ ὅπως ἦταν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Στὴν Ἀθήνα ἐπικράτησε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πολεοδομικὴ ἀναρχία. Ὁ καθένας μπορεῖ καὶ σήμερα νὰ φτιάξη τὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ του ὅπως τοῦ... κάνει κέφι. Καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι παλαιότερα ποὺ τὰ σπίτια ἦταν μικρά. Εἶχε, ἄλλωστε, πρὶν ἀπὸ 60 ἢ 70 χρόνια δημιουργηθῆ ἕνας τύπος νεοαθηναϊκοῦ σπιτιοῦ. Σήμερα ὅμως μὲ τὰ μεγαθήρια τῶν πολυκατοικιῶν ἡ ἀντίθεσι γίνεται ἐντονώτερη. Καὶ δὲν εἶναι οὔτε πολεοδομικά, οὔτε αἰσθητικά, ἀνεκτὸ νὰ βλέπουμε δίπλα σὲ μία κάτασπρη καὶ μὲ ἄφθονο μάρμαρο πολυκατοικία μιὰν ἄλλη μὲ τὰ πιὸ παρδαλὰ χρώματα. Γιατὶ ἐφέραμε, τελευταῖα, καὶ τὴ μόδα τῶν πολύχρωμων προσόψεων ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ἴσως χάριν... ποικιλίας. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ἡ ποικιλία τοῦ σύγχρονου ἑλληνικοῦ «ρυθμοῦ»!

Ἀλλ' ἂς παρακολουθήσωμε τὴν πολεοδομικὴ ἀνανέωσι τῆς Ἀθήνας ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε πρωτεύουσα (Δεκέμβριος 1834) ὅταν ὁ πληθυσμός της ἦταν γύρω στὶς 10—12 χιλιάδες.

Τὰ περισσότερα σπίτια τῶν πρώτων ὀθωνικῶν χρόνων ἦταν μονοκατοικίες μονόροφες. Μερικὲς εἶχαν καὶ κατώι. Τὰ σπίτια αὐτὰ ἦταν πρόχειρα χτισμένα, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὶς ἀνάγκες ποὺ δημιουργήθηκαν μὲ τὴ συρροὴ κόσμου στὴν καινούργια πρωτεύουσα. Μερικοὶ μάλιστα εἶχαν κάνει ἐπιχείρησι μὲ τὸ χτίσιμο τῶν σπιτιῶν. Οἰκοδομοῦσαν ψευτόσπιτα ποὺ τὰ νοίκιζαν πανάκριβα. Τόσο ποὺ ἀναγκάστηκε ἡ κυβέρνησι νὰ βάλη διατίμησι στὰ νοίκια καὶ ὥρισε πὼς κανένας δὲ μποροῦσε νὰ παίρνη ἐνοίκιο μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ 15% τῆς ἀξίας τῆς οἰκοδομῆς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μονόροφα αὐτὰ σπιτάκια ὑπῆρχαν καὶ μερικὰ μεγαλύτερα — μὲ δύο πατώματα — κι' ἐλάχιστα καλύτερα σπίτια πλουσίων δικῶν μας καὶ ξένων, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν ἐλεύθερη πλέον Ἀθήνα.

Σὲ μερικὲς παληὲς συνοικίες ὑπάρχουν ἀκόμα «δείγματα» τῶν πρώτων ἐκείνων ἀθηναϊκῶν σπιτιῶν.

Πρέπει νὰ σημειώσωμε ἀκόμα ὅτι ὁ καθένας ἔχτιζε ὅπως ἤθελε τὸ σπίτι του καὶ στὸ οἰκόπεδο ποὺ εἶχε, ποὺ κάποτε συνέβαινε νὰ εἶναι μικρότερο κι' ἀπὸ 100 πήχες.

Ἡ Ἀθήνα τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἐλευθερίας βρισκόταν γύρω ἀπὸ τὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως, στὶς συνοικίες τῆς Πλάκας, τῶν Ἀέρηδων, τοῦ Καλαμιώτη καὶ τοῦ Ἁγίου Φιλίππα. Τὰ ἀκριβώτερα οἰκόπεδα ἦταν στὴν ὁδὸν Ἀδριανοῦ καὶ στὸ Μοναστηράκι ὅπου ἐφταναν τὶς 10 δραχμὲς τὸν πῆχυ. Τὰ οἰκόπεδα γύρω ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σταδίου — ποὺ ἦταν ἀκόμα ρεμάτια — στοίχιζαν 1—2 δραχμὲς καὶ στὴν σημερινὴ πλατεία τοῦ Συντάγματος, ὅταν ἔγιναν τὰ Παλιὰ Ἀνάκτορα, ἀνέβηκαν στὶς 2—3 δραχμὲς τὸν πῆχυ.

Στὶς ἄλλες κεντρικὲς συνοικίες τῆς σύγχρονης Ἀθήνας, (Κολωνάκι, Νεάπολι, Χαυτεία, περιοχὴ Ζαππείου) τὰ οἰκόπεδα «ἐπωλοῦντο ὡς ἀγροί» μὲ τὸ στρέμμα.

Τὰ πρῶτα αὐτὰ ἀθηναϊκὰ σπίτια, ποὺ ἔδιναν στὴν Ἀθήνα τὴν ὄψι περισσότερο χωριοῦ παρὰ πόλεως παραχώρησαν τὴ θέσι τους σὲ ἄλλα μεγαλύτερα καὶ καλύτερα προτοῦ ἀκόμα ὁ Ὄθων ἐγκαταλείψη τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ καὶ τὰ νεώτερα σπίτια τῆς ὀθωνικῆς περιόδου, ποὺ παρουσίαζαν τὴν Ἀθήνα σὰ μιὰ μικρὴ κωμόπολι, διατήρησαν τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῶν παλαιοτέρων. Δὲν ἔλειπε ἀπὸ αὐτὰ οὔτε τὸ τζαμωτὸ καγιάτι, οὔτε ἡ σοὺλ. Ἡ Ἀθήνα εἶχε 25 χιλιάδες πληθυσμὸ τὸ 1850 καὶ 40 χιλιάδες ὅταν ἔφυγε ὁ Ὄθων (1862).

Ἀπὸ τὰ τελευταῖα ὀθωνικὰ χρόνια ἀρχίζει καινούργια πολεοδομικὴ ἀνανέωσι τῆς Ἀθήνας, ποὺ θὰ βρῆ τὴν ὁλοκλήρωσί της τὴν ἐποχὴ τοῦ Χαριλάου Τρικούπη. Ἡ πόλις ἀρχίζει νὰ ἐπεκτείνεται πέραν ἀπὸ τὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τὴν ὁδὸ Αἰόλου καὶ σχηματίζονται νέες συνοικίες γύρω ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια. «Λίγα χρόνια πρίν, ἔγραφε ἕνας Γάλλος ἀρχαιολόγος ποὺ ἔμεινε πολλὰ χρόνια στὴν Ἑλλάδα, τὰ ἀθηναϊκὰ σπίτια τῆς ἀστικῆς τάξεως ἦταν χαμηλά, στενόχωρα καὶ ἀκάθαρτα. Μερικὰ ἐλεεινὰ ντιβάνια, παραγεμισμένα μὲ ἄχυρο καὶ σκεπασμένα μὲ τσίτι καὶ λίγες καρέκλες, ἀποτελοῦσαν ὅλη τὴν ἐπίπλωσι τοῦ δωματίου, ποὺ τὸ ἔλεγαν οἱ Ἀθηναῖοι «αἴθουσαν». Τώρα τὰ σπίτια ἀρχίζουν νὰ γίνωνται καθαρά, εὐπρόσωπα καὶ εὐχάριστα...»

Ἡ περίοδος ἀπὸ τὸ 1855—1880 ἦταν κυρίως μεταβατικὴ γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἡ ὁποία βγῆκε ἀπὸ τὸ πλαίσια τῆς κωμοπόλεως κι' ἀρχισε νὰ παίρνη τὴ φόρμα μιᾶς πρωτεύουσας μικροῦ κράτους. Μὲ τὸ πέρασμα ὅμως τοῦ Χαριλάου Τρικούπη (1880—1890) ἔγινε τὸ μεγάλο ἅλμα στὴν πολεοδομικὴ ἐμφάνισι. Τότε σχηματίστηκαν οἱ λεωφόροι Κηφισιᾶς καὶ Ἀμαλίας μὲ τὰ ὡραῖα ἰδιόκτητα μέγαρα καὶ στὸ κέντρο τῆς πόλεως ὑψηλὲς καὶ μεγάλες κατοικίες μὲ τρία καὶ τέσσερα πατώματα. Ὁ πληθυσμὸς αὐξήθηκε ἐπίσης σημαντικὰ κι' ἔφτασε τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνα τὶς 130 χιλιάδες καὶ μετὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους τὶς 200 χιλιάδες κατοίκους. Κυρίως ὅμως κατὰ τὴν περίοδο 1880—90 ξαναχτίστηκε ἡ Ἀθήνα κι' ἔπῆρε τὴ μορφὴ μὲ τὴν ὁποία τὴν ἐγνώρισαν οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοὺς συγχρόνους.

Μετὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο καὶ τὴν ἐγκατάστασι τῶν προσφύγων στὴν Ἑλλάδα ἡ πρωτεύουσα αὔξησε ἀπότομα σὲ ἔκτασι καὶ πληθυσμό, ἀλλὰ τὸ κέντρο τῆς πόλεως ἔμεινε σχεδὸν ἀμετάβλητο. Σπορσδικὰ ἑκαναν τὴν ἐμφάνισί τους, πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια, οἱ πρῶτες πολυκατοικίες ἐντατικώτερα νὰ ἀνοικοδομοῦνται ἀπὸ τὸ 1935—40. Ὁ δεύτερος ὅμως παγκόσμιος πόλεμος καὶ τὸ ἐνοικιοστάσιο σταμάτησαν τὴν ἀνοικοδόμησι τῆς Ἀθήνας γιὰ μιὰ δεκαετία καὶ ξανάρχισε μετὰ τὸ 1950. Μὲ τὴ νέα αὐτὴ οἰκοδομικὴ ἀνανέωσι τοῦ κέντρου τῆς Ἀθήνας θὰ μποροῦσαν τουλάχιστον νὰ φαρδύνουν ἀβασάνιστους δρόμους ἂν ἔκαναν ὑποχρεωτικὴ τὴ δημιουργία στεγῶν σὲ ὅλες τὶς νέες οἰκοδομές. Ἔτσι, μετὰ 40 ἢ 50 χρόνια θὰ εἶχαν δημιουργηθῆ πλέον καινούργια πεζοδρόμια, ποὺ θὰ προφύλασσαν τοὺς πεζοὺς ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχή, καὶ θ' ἄφιναν ἐλεύθερο ὁλόκληρο τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ στὴν κυκλοφορία τῶν ὀχημάτων.

Ἀλλ' αὐτὰ θὰ γίνόντα., μετὰ 40 ἢ 50 χρόνια κι' ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τὰ ἐκτιμοῦσαν τότε δὲν... ψηφίζουν σήμερα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

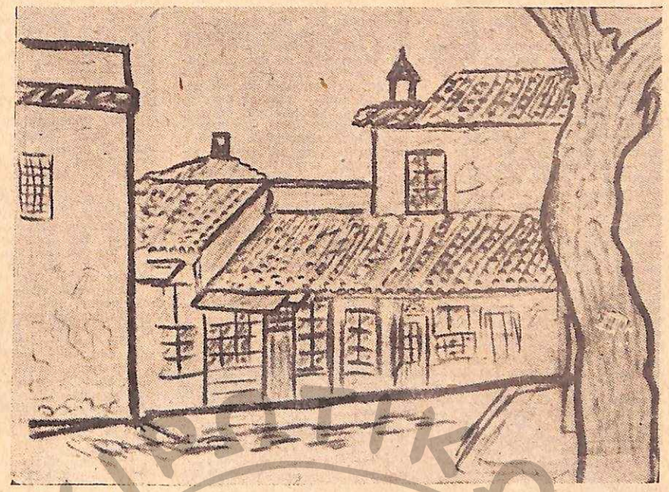

Σπίτια τῆς παληᾶς Ἀθήνας. (Σχέδιο Χέλμη).

Τὰ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα στὴν 'Αθήνα

Εἶναι εἴδος «πρώτης ἀνάγκης»;

"Η χαλάρωσι τῶν περιορισμῶν γιὰ τὴν κυκλοφορία τῶν «ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων» (Ι.Χ) σὲ τέσσερις μόνο μέρες τὴν ἑβδομάδα '— πρᾶγμα ποὺ δίνει ἐλπίδες ὅτι θὰ ἀκολουθήση σύντομα ἡ ἐντελὼς ἐλεύθερη κυκλοφορία τους — ἀσφαλῶς δὲν εἶχε ἀντίκτυπο καὶ ἄμεσο ἐνδιαφέρον μόνο σ' ὅσους 'Αθηναίους ἔχουν τὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητό τους, μὰ καὶ σ' ὅσους δὲν ἔχουν, ἀλλὰ... ἐλπίζουν ν' ἀποχτήσουν.

Πόσοι εἶναι αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι; Εὔκολο νὰ τὸ ὑπολογίσουμε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια! "Ολοι... οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας, ἄνω τῶν 18 ἐτῶν — νόμιμης ἡλικίας γιὰ σωφάρισμα — ἐκτὸς ἀπὸ 22.000 ποὺ σύμφωνα μὲ τὸν κατάλογο τῆς Τροχαίας, ἔχουν πιὰ ἀποκτήσει τὸ αὐτοκίνητό τους!

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὡς τὰ μέσα τοῦ 1956, πρὶν δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς περιορισμούς, ἡ αὐτοκινητομανία τῶν 'Αθηναίων ἔφτανε στὸ κατακόρυφο. Κοινὸ ὄνειρο ἡ κούρσα, ποὺ περνοῦσε κυριολεκτικὰ μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια τους μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα αὐτοκινήτου καὶ... μύριζε βενζίνη. Κι' ὁποιοσδήποτε τολμοῦσε νὰ ἰσχυριστῆ ὅτι δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἂν εἶχε ἢ ὄχι ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο, κατηγορεῖτο ὁμοφώνως γιὰ ἔλλειψι εἰλικρινείας! Κατόπιν ἤρθαν οἱ περιορισμοί καὶ οἱ φόβοι πολέμου σὰν ἕνα γερὸ φρένο στοὺς σφοδροὺς πόθους τῶν κατοίκων τοῦ "Αστεως γιὰ τὸ ἰδιόκτητο ἁμάξι. Τώρα ὅμως, ποὺ ξεθυμαίνουν σιγὰ - σιγὰ τὰ περιοριστικὰ μέτρα, εἶναι φυσικὸ νὰ φουντώσουν πάλι οἱ σκέψεις τῶν πολλῶν 'Αθηναίων γύρω ἀπὸ τὸ σκάρωμα οἰκονομικῶν συνδυασμῶν γιὰ «αὐτοκινητάκι».

Ὡστόσο, αὐτὸ ποὺ λέγεται αὐτοκινητομανία, δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀδικαιολόγητο ἢ κάτι ποὺ παρατηρεῖται μόνο στὴν 'Αθήνα. 'Αντίθετα, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς εἶναι φυσικό, γιατὶ ἁπλούστατα τὸ ἰδιωτικὸ ἢ καλύτερα τὸ ἀτομικὸ αὐτοκίνητο θεωρεῖται σήμερα σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου σὰν κάτι ἀναφαίρετο στὸν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, λένε, θὰ πρέπη καὶ στὴν 'Ελλάδα νὰ διευκολυνθῆ ἡ ἀπόκτησί του ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμο, ἀπὸ τὶς ἐμπορικές, ἐπαγγελματικὲς καὶ γενικὰ τὶς ἐργαζόμενες τάξεις.

Εἶναι ὅμως σωστὰ ὅλα αὐτά; "Ἐχει πραγματικὰ αὐτὴν τὴ σημασία γιὰ τοὺς 'Αθηναίους, σήμερα, τὸ ἀτομικὸ αὐτοκίνητο καὶ μάλιστα καὶ γιὰ ὅσους τὸ ἔχουν ἀποκτήσει; Ἡ μήπως εἶναι ὑπερβολὲς καὶ οἱ ἰδιόκτητες κοῦρσες, ποὺ κυκλοφοροῦν ἐδῶ, εἶναι μᾶλλον μέσα πολυτελείας, ἐπιδείξεως ἢ ψυχαγωγίας γιὰ τοὺς κατόχους τους;

"Ας δοῦμε, λοιπόν, τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ μειονεκτήματα τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου εἰδικὰ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα καὶ τοὺς κατοίκους της.

Δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησι ὅτι τὸ ἀτομικὸ αὐτοκίνητο εἶναι ἕνα μέσον, ποὺ συντομεύει περισσότερο ἀπὸ τὰ τροχοφόρα «δημοσίας χρήσεως», δηλαδὴ λεωφορεῖα κλπ. τὶς ἀποστάσεις καὶ ἐξοικονομεῖ χρόνο κατὰ τὴ μετακίνησί μας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο. Εἰδικὰ μάλιστα γιὰ ὡριμένα ἀπὸ τὰ ἐπαγγέλματα, ποὺ ἡ ταχύτης μετακινήσεως καὶ ἡ ἐξοικονόμησι χρόνου εἶναι κάτι τὸ ἀνακαίριο, ὅπως παντοῦ, ἔτσι καὶ στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα καὶ τὰ περίχωρά της — περιοχὴ ἐκτεταμένη ποὺ κατοικεῖται σήμερα ἀπὸ ἑνάμισυ πάνω - κάτω ἑκατομμύριο ἄτομα—τὸ μικρὸ ἢ μέτριο ἀτομικὸ αὐτοκίνητο εἶναι, χωρὶς ὑπερβολή, ἀπαραίτητο, σὰν ἕνα εἶδος πρώτης ἀνάγκης. Γιὰ γιατροὺς π.χ., ἐμπορευομένους, δικηγόρους, μηχανικούς, ἀνώτερους κρατικοὺς ὑπαλλήλους, ἀστυνομικοὺς κ.λ. π., ἀνθρώπους ποὺ τὸ ἐπαγγελμά τους ἐπιβάλλει σχεδὸν ἀδιάκοπη καὶ ταχύτατη μετακίνησι.

Μιὰ γενικώτερη ὠφέλεια ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο εἶναι καὶ ὁ κύκλος ἐργασιῶν, ποὺ ἀναπτύσσεται ἐξ αἰτίας του. 'Αντιπροσωπεῖες αὐτοκινήτων, ἀσφάλειες, βενζινανταλίες, μηχανουργεῖα, γκαράζ, ἀπασχολοῦν χιλιάδες ἄτομα σὲ ἐργασίες καὶ δίνουν εἰσόδημα στὸ Κράτος.

Γίνεται ἀκόμα κι' ἕνας ἐξωχώριστος «ἐσωτερικὸς τουρισμός», δηλαδὴ μετακινήσεις καὶ ταξίδια μέσα στὴν 'Ελλάδα ἀπὸ τοὺς ντόπιους, μὲ τὴ δυνατότητα ποὺ δίνει καὶ θὰ λέγαμε, μὲ τὸν πειρασμὸ ποὺ βάζει τὸ αὐτοκίνητο σ' ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια ἢ τοὺς φίλους τοῦ ἰδιοκτήτου, νὰ μετακινοῦνται καὶ νὰ ταξιδεύουν στὶς ἐπαρχίες. Κοντολογὶς ἐρχόμαστε στὴ σημασία τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου γιὰ τὸ ξεκούρασμα καὶ τὴν ψυχαγωγία τοῦ σημερινοῦ κατοίκου τῆς ἀσφυκτικὰ πολυάνθρωπης καὶ πολύδουης 'Αθήνας, ὅπου οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς, ἡ κοπιαστικὴ ἐργασία, ἡ κλεισοῦρα σὲ γραφεῖα, οἱ σκοτοῦρες, ὁ θόρυβος κλπ. τὸν κατατροποῦν σωματικὰ καὶ ψυχικὰ καὶ τὸν ἐκνευρίζουν, ὥστε μιὰ σχετικὴ ἄνεσι καὶ μιὰ ψυχαγωγία μὲ αὐτοκίνητο νὰ τὸν τονώνουν καὶ νὰ τὸν ἀναζωογονοῦν.

Ποιὰ εἶναι τώρα τὰ μειονεκτήματα τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου; Θὰ ἀναφέρουμε πρῶτα - πρῶτα τὰ ἔξοδα ποὺ μᾶς δημιουργεῖ ἡ κατοχή του, περισσότερα κάπως ἀπ' ὅσα κάνουμε σὰν πεζοί. "Επειτα ἔρχεται τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας, ποὺ θὰ δημιουργήση περισσότερο ἀπὸ σήμερα γιὰ τοὺς στενοὺς δρόμους τῆς 'Αθήνας ἡ ἐξάπλωσι τοῦ αὐτοκινήτου, ἡ ἔλλειψι δημοσίων χώρων γιὰ στάθμευσι, ὑπογείων γκαράζ στὶς πολυκατοικίες κλπ. 'Ακριβῶς ὅμως, ἡ βεβαία αὔξησι στὸ μέλλον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων στὴν 'Αθήνα, θὰπρεπε νὰ ἀπασχολήση σοβαρὰ τὶς συσκέψεις τῶν ἁρμοδίων γιὰ τὰ πολεοδομικὰ καὶ συγκοινωνιακὰ προβλήματα τῆς πρωτεύουσας. Καὶ κοντὰ στὴν διαμόρφωσι τῶν δρόμων, θὰ πρέπη νὰ γίνουν εἰδικοὶ χῶροι σταθμεύσεως καὶ νὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ ἰδιοκτῆτες νέων κτιρίων νὰ κάνουν ὑπόγεια γκαράζ.

Κάτι ἄλλο ἀκόμη, σὰν μειονέκτημα εἶναι, ὅτι, ὅσο αὐξάνουν τ' αὐτοκίνητα, θὰ βγαίνη πιὸ πολὺ συνάλλαγμα στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ πληρώνουμε τὰ εἰσαγόμενα ὀχήματα καὶ τὴν βενζίνα ποὺ θὰ καίνε, κι' ἀκόμα θ' αὐξάνουν τ' αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα.

«Οὐδὲν ὅμως καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ». Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ἀτομικὸ αὐτοκίνητο, ποὺ εἶναι ἀναμφισβήτητα ἕνα ἀγαθὸ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας.

★

Τὸ ἀγαθὸ ὅμως αὐτό, τὸ ἀτομικὸ μικρὸ ἢ μέτριο αὐτοκίνητο, δὲν εἶναι δυστυχῶς ἀκόμη εὐκολόπιαστο γιὰ ἑκατοντάδες χιλιάδων 'Αθηναίους γιὰ οἰκονομικοὺς βέβαια λόγους καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴ βαρειὰ φορολογία του ἀπὸ τὸ Κράτος. Γιατὶ καὶ σοβαρὸ ἢ ἄλυτο οἰκονομικὸ πρόβλημα γιὰ τοὺς πολλοὺς 'Αθηναίους εἶναι νὰ ἀγοράσουν ἕνα αὐτοκινητάκι μὲ τὴ σημερινὴ ἀκρίβειά του ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου κρατικοῦ φόρου στὸ Τελωνεῖο, καὶ πολὺ σοβαρὸ πρόβλημα εἶναι τὰ βαρειὰ ἔξοδα ποὺ δημιουργεῖ ἡ κατοχή του. Νὰ ὁ κάθε ἄλλο παρὰ ἐνθαρρυντικὸς προϋπολογισμὸς γιὰ τὴν ἀγορὰ καὶ συντήρησι καινούργιου μικροῦ ὡς μέτριου αὐτοκινήτου:

Οἱ τιμὲς ἀγορᾶς του εἶναι ἀπὸ 45 περίπου ὡς 65 χιλιάδες δραχμές. "Αν ἀγορασθῆ μὲ «δόσεις», χρειάζεται τὸ λιγώτερο τὸ 1/3 τῶν χρημάτων γιὰ προκαταβολή, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο ἐξοφλεῖται μὲ μηνιαῖες δόσεις σὲ διάστημα πάνω - κάτω ἑνὸς χρόνου. Θὰ προσθέσωμε καὶ περὶ τὰ δυὸ χιλιόδραχμα ἀκόμη γιὰ τὰ μαθήματα, τὸ δίπλωμα καὶ τὴν ἄδεια ὁδηγοῦ.

Τὰ μηνιαῖα τώρα ἔξοδα, λόγου χάριν, τοῦ πιὸ μικροῦ τετραθέσιου αὐτοκινήτου εἶναι 4 «φορολογησίμων» ἵππων εἶναι:

133 δραχ. κρατικὴ φορολογία, 140 δραχ. ἁπλὴ ἀσφάλεια ἢ 300 δραχ. «μικτὴ» ἀσφάλεια. 100 δραχ. περιποίησι (πλύσιμο, γρασάρισμα κλπ.), 240 δραχ. βενζίνη ἂν καίη 1000 χιλιόγραμμα τὸ μῆνα, 200 δρχ. ἐνοίκιο γκαράζ. Σύνολο 813 δραχμές.

Αὐτὰ τὰ ἔξοδα κάθε μῆνα, εἶναι βαρειὰ γιὰ κάθε μισθωτό, ἐργαζόμενο ἢ ἐπαγγελματία μὲ μικρὰ ἐσοδα, ὅταν μάλιστα θάχη νὰ πληρώνη καὶ τὶς «δόσεις» γιὰ τὴν ἐξόφλησι τῆς ἀξίας τοῦ ἀμαξιοῦ.

"Οσο γιὰ τὸ μέτριο αὐτοκίνητο τῶν 10 «φορολογισίμων» ἵππων, τὰ μηνιαῖα ἔξοδα φτάνουν τὶς 1500 δραχμές.

"Αν ὅμως ἐλαττωνόταν ἡ κρατικὴ φορολογία, ἂν μὲ τὴν λειτουργία τῶν διϋλιστηρίων πετρελαίων ποὺ ὡς γνωστὸ γίνονται στὸν 'Ασπρόπυργο φθηνήνουν τὰ «πετρελαιοειδῆ» καὶ ἂν κατὰ μερικοὺς εἰδικούς, γίνουν ἐδῶ ἐγχώρια ἐργοστάσια αὐτοκινήτων, τότε θὰ εἴχαμε ἴσως τὸ ποθητὸ φθηνὸ λαϊκὸ αὐτοκίνητο καὶ δὲν θ' ἀπολαμβάναν τὶς χαρές του μόνο 22.000 'Αθηναῖοι. "Ας σημειωθῆ ὅτι τὰ 4/5 τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ εἶναι μικρὰ ὡς μέτρια αὐτοκίνητα, πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὅτι, μ' ὁλο τὸν ἄφορο προϋπολογισμό τους, χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴν μεσαία τάξι, ἐπαγγελματίες, ἐπιστήμονες κλπ. σὰν εἶδος ἀνάγκης στὶς δουλειές τους. Γιατί, ἂν ἦταν ἐδῶ τὸ αὐτοκίνητο μέσον ἐπιδείξεως πλούτου δὲ θὰ ἔπρεπε ἀσφαλῶς νὰ πλεονάζουν τὰ μεγάλα ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα;

"Ας ἐλπίσουμε, ὅτι θὰ κατανοηθῆ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸ Κράτος ἡ σημασία τοῦ ἀτομικοῦ αὐτοκινήτου καὶ γιὰ τὶς λαϊκὲς ἐργαζόμενες τάξεις, γιὰ νὰ μπορέσουν κι' αὐτὲς νὰ χαροῦν στὸ μέλλον τὸ ὄφελος αὐτὸ τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

— Νὰ σοῦ πῶ... Στὴν ἀρχὴ δὲν ἦταν ὁ τύπος μου, μέχρι ποὺ ἔμαθα πὼς εἶναι ὁ κυριώτερος μέτοχος σὲ ἕνα ἐργοστάσιο κονσερβῶν...
(Τοῦ Φ. Γεωργουλάκη)

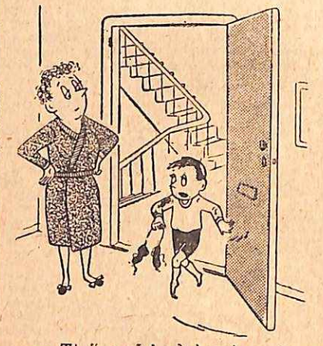

— Τί ὥρα εἶν' αὐτὴ ποὺ γυρίζεις, βρὲ παληόπαιδο;
— Εἶχα κι' ἐγὼ συμβούλιο σὰν τὸν μπαμπᾶ, κι' ἄργησα λιγάκι!

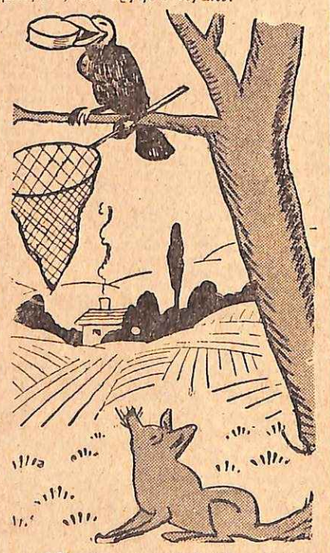

'Ο κόρακας καὶ ἡ ἀλεποῦ.
('Εκδοσις 1957)

ΞΕΡΕΤΕ

Τὴν ψυχοσύνθεσι τοῦ παιδιοῦ σας;

Μιὰ ἀσφαλὴς μέθοδος γιὰ νὰ τὴν ἐξακριβώσετε

ΞΕΡΕΤΕ ποιὰ εἶναι ἡ ψυχοσύνθεσι τοῦ παιδιοῦ σας; Ξέρετε τὸ φυσικό του δυναμισμό, τὸν χαρακτῆρα, τὶς τάσεις του; Ξέρετε ἀκόμη πῶς δέχεται τὶς διάφορες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ πῶς ἀντιδρᾶ σ' αὐτές;

Οἱ γονεῖς περιμένουν συνήθως νὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιά τους, γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ τὰ παρακολουθοῦν καὶ νὰ μελετοῦν τὸ χαρακτῆρα καὶ τὶς ἀντιδράσεις τους. Στὸ μεταξύ, ἀφήνουν τὰ πράγματα στὴν τύχη. 'Αλλὰ τὸ σωστὸ εἶναι ν' ἀρχίσουν νὰ ἐνδιαφέρωνται ἀπ' αὐτὴ ἀκόμη τὴ νηπιακὴ ἡλικία τοῦ παιδιοῦ τους. "Ετσι, δὲ θ' ἀφίσουν τίποτα στὴν τύχη καὶ θὰ τοῦ δώσουν τὴν ἰδιαίτερη ἀνατροφὴ ποὺ τοῦ ταιριάζει, φροντίζοντας νὰ ἐνισχύσουν τὶς καλὲς τάσεις του καὶ νὰ καταπολεμήσουν τὶς κακές.

Κατὰ τὸν δόκτορα Μπελμόν, ποὺ θεωρεῖται αὐθεντία στὰ ζητήματα τῆς παιδικῆς ψυχολογίας, μποροῦμε νὰ διακρίνωμε τὰ παιδιὰ σὲ τέσσερις μεγάλες κατηγορίες, ποὺ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς διακρίνεται σὲ δυὸ μικρότερες ὁμάδες.

Πρώτη κατηγορία: Γενικὸ χαρακτηριστικὸ τῶν παιδιῶν αὐτῆς τῆς κατηγορίας εἶναι ὁ αὐθορμητισμός, ποὺ συνδυάζεται μὲ γόνιμη φαντασία. Ἐκεῖνο ποὺ τὰ ἐνθουσιάζει εἶναι τὸ ἀπρόοπτο. Δυσκολεύονται νὰ συγκεντρώσουν τὴν προσοχή τους, ἀλλ' ὅταν ἀφοσιωθοῦν σὲ κάτι, ἐννοοῦν νὰ τὸ φέρουν σὲ αἴσιο πέρας, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ἀντιδράσεις ποὺ θὰ συναντήσουν. Ἐπηρεάζονται εὔκολα.

Τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἔχουν πρόσωπο μακρουλό, ἀλλ' ὄχι πολὺ ἀνεπτυγμένο στὸ ἐπάνω μέρος. Τὰ χαρακτηριστικά τους εἶναι λεπτὰ καὶ τὰ μάτια τους ἐκφραστικά. "Εχουν συνήθως μεγάλα αὐτιά, μυτερὸ σαγόνι, λεπτὸ λαιμὸ καὶ μύτη ἀνεπτυγμένη.

1η ὁμάς: Νευρικὸς τύπος.

Τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ τύπου ἐνθουσιάζονται καὶ κουράζονται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Εἶναι ἀνίκανα γιὰ μιὰ συνεχῆ προσπάθεια. "Εχουν ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλη τρυφερότητα. Οἱ γονεῖς τους πρέπει νὰ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὶς «καλές» τους στιγμές, γιὰ νὰ τοὺς ὑποβάλλουν αὐτὴ ἢ ἐκείνη τὴν ἰδέα καὶ νὰ τὰ τονώνουν ἠθικά.

Ρέπουν πρὸς τὶς θεωρητικὲς μελέτες (φιλολογία, νομικά, Ἱστορία κτλ.). 'Η μονότονη ἐργασία τὰ κουράζει. Προτιμοῦν τὰ «κομψὰ» σπόρ: πατινάζ, ξιφομαχία, χορὸ κτλ.

2η ὁμάς: Τύπος ὀνειροπόλος ἢ συναισθηματικός.

Εἶναι ἀνίκανα γ' ἀντιληφτοῦν τὰ πρακτικὸ μέρος τῆς ζωῆς. Ζοῦν ἀδιάκοπα σ' ἕναν δικό τους κόσμο. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν εὐχαριστοῦνται στὴν κοσμικὴ ζωή. Προτιμοῦν τὴ μοναξιά. 'Από τὶς τέχνες θὰ ἐνδιαφερθοῦν περισσότερο γιὰ τὴ μουσική, ἀπὸ τὰ σπόρ γιὰ τὴν ὀρειβασία καὶ τοὺς μακρυνοὺς περιπάτους, ἀπὸ τὶς ἐπιστῆμες γιὰ τὰ μαθηματικά.

Θὰ εἶναι καλὸ νὰ διαλέξετε γι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ νὰ μὴν τὰ ἀναγκάζη νὰ ἔρχωνται σ' ἐπαφὴ μὲ πολὺ κόσμο.

Δεύτερη κατηγορία: Γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν παιδιῶν αὐτῆς τῆς κατηγορίας εἶναι ἡ προσήλωσί τους στὸ πρακτικὸ μέρος τῆς ζωῆς. Δὲν ἔχουν φαντασία καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἔλλειψί της. 'Ο θετικισμὸς ἐπικρατεῖ σ' ὅλες τους τὶς ἐκδηλώσεις.

"Εχουν συνήθως πρόσωπο πλατύ, χοντρὰ κόκκαλα καὶ γερὰ σαγόνια. 'Αδρὰ χαρακτηριστικά, ζωηρὰ μάτια. Μέτωπο πλατύ, ἀλλ' ὄχι ψηλό, φρύδια σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὰ μάτια, αὐτιὰ κολλημένα στὸ κεφάλι.

1η ὁμάς: Κοινωνικὸς τύπος (ἀντιστοιχεῖ στὴν αἱματώδη κρᾶσι τοῦ 'Ιπποκράτους).

Εἶναι αἰσιόδοξος, καλόκαρδος καὶ ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Προχωρεῖ μὲ μεγάλα βήματα στὴ ζωὴ κι' οἱ ἀποτυχίες δὲν τὸν ἀποθαρρύνουν.

"Εχει προτίμησι πρὸς τὰ ὁμαδικὰ σπὸρ (κωπηλασία, ποδόσφαιρο κλπ.), τὶς διακοσμητικὲς τέχνες, τὸ ἐμπόριο καὶ γενικὰ τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ τὸν φέρνουν σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Γι' αὐτό, μπορεῖ νὰ γίνη ἕνας καλὸς γιατρός, ἕνας ἱκανὸς διπλωμάτης ἢ ἕνας φωτισμένος κληρικός.

Μακρυὰ ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, κατάντάει δυστυχισμένος καὶ ἀξιολύπητος.

2η ὁμάς: Φλεγματικὸς τύπος. Δὲ συγκινεῖται μὲ τίποτα. Δείχνεται ἀτάραχος καὶ στὶς πιὸ κρίσιμες περιστάσεις. 'Αλλὰ τοῦ λείπει ἡ πρωτοβουλία, τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐπινοητικότης. Δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ σπόρ. Προτιμάει τὰ παιχνίδια ποὺ δὲν τὸν ἀναγκάζουν νὰ κινῆται.

Τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ τύπου μποροῦν νὰ ἔχουν καλὴ σταδιοδρομία ὡς ὑπάλληλοι.

Τρίτη κατηγορία: Τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἔχουν ἰσχυρὴ θέλησι καὶ ἔμφυτο δυναμισμό. Ρέπουν πάντοτε πρὸς τὴ δράσι καὶ ἀπεχθάνονται τὴν ὀνειροπόλησι καὶ τὴ θεωρητικὴ ἐνατένισι. "Εχουν πρόσωπο τετράγωνο καὶ πολὺ εὐκίνητο, μάτια ζωηρὰ καὶ διαπεραστικά, πλατὺ σαγόνι, σκληρὲς τρίχες, λαιμὸ μακρὺ καὶ εὔρωστο, αὐτιὰ μέτρια.

1η ὁμάς: 'Επιχειρηματικὸς τύπος.

Τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ τύπου σπάζουν τὰ παιχνίδια τους, κάνουν ἄνω-κάτω τὰ πράγματά τους καὶ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν οὔτε στιγμὴ ἥσυχα. Τοὺς ἀρέσουν τὰ πολεμικὰ παιχνίδια, τὰ βιβλία περιπετειῶν, τὰ βίαια σπὸρ (κολύμπι, ἱππασία, σκὶ κλπ.). Θυμώνουν εὔκολα καὶ δὲν δέχονται παρατηρήσεις ἀπὸ κανένα. Ρέπουν πρὸς τὶς ἐξερευνήσεις, τὰ μακρυνὰ ταξίδια, τὴν πολιτική, τὶς ἐπιχειρήσεις, κλπ.

2η ὁμάς: Περιπαθὴς τύπος.

'Εκεῖνο ποὺ τὸν διακρίνει ἀπὸ τὸν προηγούμενο εἶναι, ὅτι τὰ ἐλατήρια τῶν πράξεών του εἶναι συνηθέστερα συναισθηματικά. 'Αφοσιώνεται μὲ πάθος σὲ ὅ,τι καταπιαστῆ. 'Αλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ τὸ ἀγαπήση.

Τετάρτη κατηγορία: Τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἀνήκουν στὸν καλούμενο ἀγγελικὸ τύπο. "Εχουν ἐλαττωμένη δραστηριότητα. Δὲν ἀντιδροῦν στὶς ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις. Τὰ μορφολογικὰ χαρακτηριστικὰ τους εἶναι τὰ ἑξῆς: πρόσωπο στρογγυλὸ ἢ ἐπίμηκες, χείλη σαρκώδη, φρύδια λεπτά, μάτια ἄτονα, αὐτιὰ μικρά.

1η ὁμάς: 'Απαθὴς τύπος.

Δὲ συγκινεῖται μὲ τίποτα καὶ δὲ δείχνει τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ πράγματα ποὺ τὸν περιβάλλουν. Τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ τύπου φαίνονται πὼς σκέπτονται, ἀλλὰ τὶς περισσότερες φορὲς δὲν ἔχουν τίποτα στὸ μυαλό τους. 'Αδιαφοροῦν γιὰ τὸ τί γίνεται γύρω τους.

2η ὁμάς: Μελαγχολικὸς τύπος. Δὲν ἐνθουσιάζεται μὲ τίποτα. Οἱ σκέψεις του εἶναι συνήθως ἀπαισιόδοξες. 'Απογοητεύεται πολὺ γρήγορα, προτοῦ ἀκόμη καταπιαστῆ μὲ κάτι. Δὲν ἔχει πρωτοβουλία. Ρέπει πρὸς τὴ ρουτίνα κι' εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸν κάνη κανεὶς νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν πεπατημένη.

Στὴν πρώτη κατηγορία ἀνήκει ὁ νευρικὸς καὶ ὁ ὀνειροπόλος καὶ στὴ δεύτερη ὁ κοινωνικὸς καὶ ὁ φλεγματικός.

Στὴν τρίτη κατηγορία ἀνήκει ὁ ἐπιχειρηματικὸς καὶ ὁ περιπαθὴς καὶ στὴν τετάρτη ὁ ἀπαθὴς καὶ ὁ μελαγχολικός.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ χαστούκια

Οἱ θυμοὶ τοῦ Ἰουλίου 2ου καὶ ὁ Μιχαηλάγγελος

Τὸ πιὸ ἀκριβοπληρωμένο χαστοῦκι εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἔδωσε ὁ Πάπας Ἰούλιος 2ος στὸ Μιχαηλάγγελο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ μεγάλος καλλιτέχνης ἐργαζόταν στὴν Καπέλλα Σιξτίνα. Ἀλλ' ἡ ἐργασία αὐτή, ποὺ τὸν ὑποχρέωνε νὰ περνᾶη ὁλόκληρες ἡμέρες ἀνεβασμένος στὶς σκαλωσιές, τὸν κούρασε πολὺ γρήγορα κι' ἀποφάσισε νὰ πάη στὸ σπίτι του, στὴ Φλωρεντία, γιὰ ν' ἀναπαυθῆ. Ἐταίμασε, λοιπόν, τὶς ἀποσκευές του κι' ἔπειτα παρουσιάστηκε στὸν Πάπα γιὰ νὰ ζητήση τὴν ἄδειά του.

Ὁ Πάπας τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη καλωσύνη καὶ τοῦδωσε πρόθυμα τὴν ἄδεια ποὺ τοῦ ζητοῦσε.

— Πότε θὰ ξαναγυρίσης; τὸν ρώτησε ἔπειτα.

Ὁ Μιχαηλάγγελος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε ἀπότομα:

— Ὁποτε μπορέσω, ἅγιε πάτερ...

Ὁ Ἰούλιος 2ος βοῆκε πῶς ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἦταν πολὺ αὐθάδης καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χαστοῦκι στὸν καλλιτέχνη.

— Εἶναι εὔκολο νὰ χτυπᾶμε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲ μπορεῖ ν' ἀπαντήση στὰ χτυπήματά μας, εἶπε μὲ ἀγανάκτησι ὁ Μιχαηλάγγελος.

Ἔφυγε κατόπιν λέγοντας πὼς δὲν θὰ ξαναγύριζε ποτὲ πιὰ στὸ Βατικανό.

Ἀλλ' ὁ Ἰούλιος ὁ 2ος μετάνοιωσε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ στέλνη στὴ Φλωρεντία καρδιναλίους, ἐπισκόπους, πρίγκητες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κάμουν τὸ Μιχαηλάγγελο ν' ἀλλάξη γνώμη.

Ὁ καλλιτέχνης, ὅμως, ἦταν ἀμετάπειστος. Στὸ τέλος, ὁ Ἰούλιος ὁ 2ος πῆγε ὁ ἴδιος στὴ Φλωρεντία καὶ τότε μόνον ὁ Μιχαηλάγγελος δέχτηκε νὰ ξαναγυρίση στὴ Ρώμη. Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμφιλιώσεως τους, ὁ Πάπας τοῦ ἔδωσε 500 χρυσὰ δουκάτα (6000 περίπου χρυσὰ φράγκα).

Ἀξιομνημόνευτο εἶναι ἐπίσης τὸ χαστοῦκι ποὺ ἔδωσε ἡ Μαρία Βοναπάρτη (κόρη τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ναπολέοντος Λουκιανοῦ) στὴν κόρη της Λαιτίτσια.

Ἡ μικρὴ Λαιτίτσια ἐπρόκειτο νὰ κάμη τὴν πρώτη ἐπίσημη ἐμφάνισί της στὴν σὐλὴ καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφήση ἀκάλυπτους τοὺς ὤμους της, ποὺ, ἄλλωστε, ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραῖοι. Ἀντί, λοιπόν, γιὰ τὴν πολυτελῆ ἔξωμη τουαλέττα ποὺ τῆς εἶχε φτιάξει ἡ μητέρα της, φόρεσε ἕνα ἁπλὸ φόρεμα ποὺ ἦταν κλειστὸ ὡς τὸ λαιμό. Ἡ μητέρα της θύμωσε τότε καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χαστοῦκι.

Αὐτὸ τὸ χαστοῦκι, ὡστόσο, τὴν ἔκαμε ν' ἀναθεωρήση τὶς ἀντιλήψεις της σχετικὰ μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ τὴ γυναικεία αἰδημοσύνη. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἐμφανίστηκε σ' ἕνα χορὸ μεταμφιεσμένων ποὺ ἔδωκε ὁ βασιλιᾶς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ὁ 2ος στὸ ἀνάκτορο Πίττι ὡς... ἀναδυομένη Ἀφροδίτη. Τὸ μοναδικὸ της ἔνδυμα ἦταν ἕνας ἀραχνοΰφαντος πέπλος ποὺ σκέπαζε τὶς ὑπέροχες καμπυλότητες τοῦ κορμιοῦ της.

Ἡ ἐμφάνισί της αὐτὴ προκάλεσε ἕνα τρομακτικὸ σκάνδαλο. Αὐτὸ τὸ σκάνδαλο, ὅμως, δὲν ἐμπόδισε τὴν ὁμορφη Λαιτίτσια νὰ παντρευτῆ τρεῖς φορές. Δὲν ἦταν μικρὴ αὐτὴ ἡ ἐξέλιξι γιὰ μιὰ γυναίκα ποὺ ἄρχισε τὴ ζωή της μ' ἕνα χαστοῦκι, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ δείξη τοὺς ὤμους της.

Ἀνάμεσα στὰ ἱστορικὰ χαστούκια εἶνε κι' ἐκεῖνο ποὺ ἔδωσε ὁ Φερδινάνδος 2ος τῆς Νεαπόλεως στὴ σύζυγό του Μαρία Χριστίνα μπροστὰ σ' ὅλη τὴν αὐλή του, ἐπειδὴ εἶχε δυσφορήσει γιὰ τὶς ἀπιστίες του.

Τὸ σκάνδαλο ποὺ προκάλεσε αὐτὸ τὸ χαστοῦκι ἦταν τεράστιο κι' ὁ λαὸς τάχτηκε μὲ τὸ μέρος τῆς βασίλισσας, ποὺ θεωρήτανε γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἀρετή της.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ διάσημη τότε ἠθοποιὸς Μπερτολόττι συναντήθηκε στὸ Τουρίνο μὲ τὸν πρεσβευτὴ τῆς Νεαπόλεως στὴν αὐλὴ τοῦ Πεδεμοντίου.

— Εἶναι ἀλήθεια, τὸν ρώτησε, ὅτι ὁ βασιλιᾶς σας χαστούκισε τὴ σύζυγό του;

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ πρεσβευτής.

— Καὶ πῶς μπόρεσε νὰ χαστουκίση μιὰ γυναίκα; εἶπε μὲ ἀγανάκτησι ἡ Μπερτολόττι.

— Νὰ ἔτσι, τῆς ἀπάντησε ὁ πρεσβευτής.

Καὶ τὴν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸ μάγουλο ἢ καλύτερα τὴν χάϊδεψε μὲ τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ του.

— Κι' ἡ βασίλισσα δὲν τοῦ ἀπάντησε ἔτσι; εἶπε ἡ Μπερτολόττι.

Κι' ἔδωσε ταυτόχρονα ἕνα ἠχηρότατο χαστοῦκι στὸν πρεσβευτή.

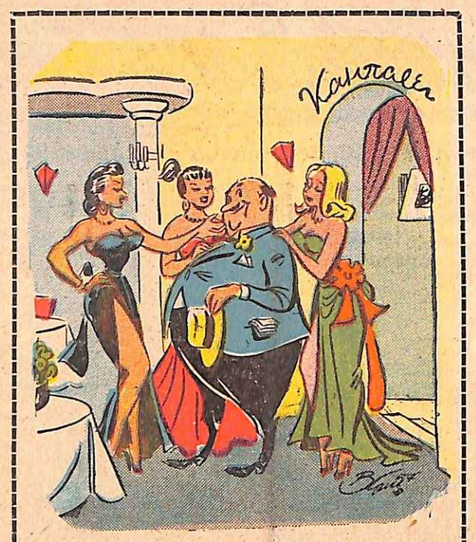

Σύλληψις φοροφυγάδος!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴν ἀγάπη, τίποτ' ἄλλο,
τῆς ζωῆς δὲν ὁμορφαίνει τὸ σκοπό,
καὶ στὸν κόσμο ἀμφιβάλλω,
ἂν ὑπάρ~η τίποτ' ἄλλο
πιὸ γλυκὸ ἀπὸ τὴ λέξι «σ' ἀγαπῶ».

*

Ν' ἀγαπᾶς καὶ ν' ἀγαπιέσαι!... Εἶναι κάτι,
κάτι ἀσύλληπτο, τὸ πᾶν μὲς στὴ ζωή,
στὴ ζωή, πανάθεμά τη,
πούναι βάσανα γεμάτη,
ἀπ' τὴν πρώτη ὡς τὴ στερνή μας τὴν πνοή.

*

Πόση ἀνέκφραστη χαρὰ γιὰ τὸν καθένα,
πρωτογνώριστη κι' ἀσύγκριτη χαρά,
νὰ τὸν βλέπουν βουρκωμένα
δυὸ ματάκια ἀγαπημένα,
τόσο ἥμερα καὶ τόσο τρυφερά.

*

Εἶναι σύντομ' ἡ ζωή μας, κι' ἀμφιβάλλω,
ἂν ποτὲ ἡ εὐτυχία θὰ φανῆ,
κι' ἂν ὑπάρχη τίποτ' ἄλλο
πιὸ βαθὺ καὶ πιὸ μεγάλο
ἀπὸ μιὰν ἀγάπη ἀγνὴ κι' ἀληθινή.

*

Ὅσες μπόρες δυνατὲς κι' ἂν σὲ χτυποῦνε,
ὅταν εἶσ' ἐρωτευμένος, δὲ λυγᾶς.
Τί γλυκὸ κι' ὡραῖο πούναι
ν' ἀγαπᾶς, νὰ σ' ἀγαποῦνε
καὶ ζωὴ ἀπὸ δυὸ χείλια νὰ τρυγᾶς.

*

Εἶν' ὡραῖο ν' ἀναπᾶς ἀπελπισμένα,
δυνατά, βαθειά, παράφορα, τρελλά,
κι' ὅλ' ἡ γῆ νάναι γιὰ σένα
δυὸ ματάκια ἀγαπημένα,
σὰν τὶς νύχτες τοῦ φθινόπωρου θολά.

*

Πόνα, κλᾶψε, νοιῶσε χίλιες συγκινήσεις
κι' ἂς καῆς μὲς στῆς ἀγάπης τὴ φωτιά.
Γιατί—μὴν τὸ λησμονήσης—
μόνο αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις
θὰ στολίζουν ν' ἀχαρά σου γερατειά.

*

Τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴν ἀγάπη, τίποτ' ἄλλο,
τῆς ζωῆς δὲν ὁμορφαίνει τὸ σκοπὸ
καὶ στὸν κόσμο ἀμφιβάλλω,
ἂν ὑπάρχη τίποτ' ἄλλο
πιὸ γλυκὸ ἀπὸ τὴ λέξι σ' ἀγαπῶ...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς μάσκας

Ἀπὸ τὶς αἰγυπτιακὲς μούμιες ὡς τὰ Καρναβάλια τῆς Βενετίας

Ἂν γιὰ μᾶς ἡ μάσκα εἶναι τὸ σύμβολο τῆς Ἀποκριᾶς, σὲ ἄλλες ἐποχὲς καὶ σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου τὴ μεταχειρίζονταν γιὰ διαφορετικοὺς σκοπούς: σὲ θρησκευτικὲς τελετές, στὸ θέατρο, στὸν πόλεμο γιὰ τρομοκράτησι τῶν ἐχθρῶν, κλπ.

Ἀρχικὰ φαίνεται ὅτι χρησιμοποιήθηκε ὡς θρησκευτικὸ ἀντικείμενο, σύμβολο τῆς θεότητος. Οἱ Αἰγύπτιοι φοροῦσαν μάσκες στὶς μούμιες, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ διατηροῦν τὴν ἐμφάνισι τῆς ζωῆς μετὰ τὸ θάνατο.

Ἡ χρησιμοποίησι τῆς μάσκας σὲ ἑορταστικοὺς σκοποὺς ἀρχισε ἀργότερα. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι τὴ μεταχειρίζονταν τόσο στὸ θέατρο ὅσο καὶ στὶς γιορτές τους (καὶ τὸ ἴδιο ἔκαναν οἱ λαοὶ τοῦ Θιβέτ, τῆς Κίνας, τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Βιρμανίας, τοῦ Σιάμ, τῆς Ἰάβας).

Σὲ ἀρχαίους τάφους τῶν Μυκηνῶν βρέθηκαν χρυσὲς μάσκες, ποὺ εἶχαν σκεπάσει τὰ πρόσωπα τῶν νεκρῶν. Αὐτὲς ὅμως δὲν προορίζονταν γιὰ νὰ παρατείνουν τὴν ἐμφάνισι τῆς ζωῆς, ὅπως στὶς αἰγυπτιακὲς μούμιες. Τὸ πιθανώτερο εἶναι, ὅτι τὶς φοροῦσαν στοὺς νεκροὺς οἱ δικοί τους, γιὰ τὸ διάστημα ποὺ μεσολαβοῦσε ἀπ' τὸ θάνατο ὡς τὴν ταφή τους, ὅταν πήγαιναν νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσουν συγγενεῖς καὶ φίλοι.

Ἐπίσης βρέθηκαν σὲ ἀρχαίους ἑλληνικοὺς τάφους μάσκες πήλινες, ἀπὸ «terra-cotta». Αὐτὲς ἦταν συνήθως μεγαλύτερες ἢ μικρότερες ἀπ' τὸ φυσικὸ μέγεθος τοῦ προσώπου. Φαίνεται δὲ ὅτι τὶς κρεμοῦσαν μέσα στοὺς τάφους, γιὰ στόλισμα.

Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς γυναικεῖες αὐτὲς μάσκες παρίσταναν τὴν Περσεφόνη, ποὺ τὴν εἶχε ἁπαγάγει ὁ Πλούτων, κατὰ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία, καὶ τὴν εἶχε κάμει σύζυγό του καὶ θεὰ τοῦ Ἅδου.

Ἡ χρησιμοποίησι τῆς μάσκας στὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ θέατρο ὀφείλεται ἰδίως στὸν Αἰσχύλο. Οἱ θεατρικὲς αὐτὲς προσωπίδες ἦσαν φτιαγμένες ἀπὸ βαμμένο καραβόπανο καὶ σκέπαζαν αὐχνὰ ὁλόκληρο τὸ κεφάλι, ἔχοντας ἀνοίγματα μόνο γιὰ τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια.

Στὴν Ἰαπωνία εἰσήχθησαν οἱ μάσκες ἀπὸ τὴν Κίνα, τὸν 7ο καὶ 8ο αἰῶνα, σχεδὸν μαζὶ μὲ τὸ Βουδδισμό. Πῆραν διάφορες μορφὲς καὶ χρησιμοποιήθηκαν πολὺ στὸ ἰαπωνικὸ θέατρο. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἕνα χορὸ προσωπιδοφόρων ποὺ ἔγινε στὸ Νάρα τῆς Ἰαπωνίας, τὸ 807, γιὰ νὰ σταματήσουν οἱ σεισμοί.

Οἱ γιαπωνέζικες αὐτὲς μάσκες ἦσαν συνήθως ξύλινες, βαμένες μὲ «λάκκα» καὶ μὲ διάφορα περίεργα στολίσματα.

Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά, στὴν Ἰαπωνία, παίζανε μὲ μάσκες ποὺ παρίσταναν συνήθως ἀλεπούδες.

Γιὰ τοὺς θρησκευτικοὺς χορούς τοῦ Θιβέτ, ποὺ ἔχουν σκοπὸ τὸν ἐξορκισμὸ τῶν δαιμόνων, χρησιμοποιοῦνται μάσκες ἀπὸ χαρτόνι, πανὶ ἢ ξύλο σκαλισμένο καὶ βαμένο. Παριστάνουν δὲ δράκους μὲ τρία μάτια, λιοντάρια καὶ ἄλλα ζῶα.

Τὴν ἴδια ἐφαρμογὴ βρῆκαν οἱ μάσκες στὴν Ἰάβα καὶ τὴν Κεϋλάνη. Ἀπαγορεύονται ὅμως αὐστηρὰ στὶς μουσουλμανικὲς χῶρες, γιατὶ θεωροῦνται «εἰκόνες» (ποὺ τὶς καταδικάζει τὸ Κοράνιο).

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς μεταχειρίζονται μάσκες ξύλινες καὶ φιλντισένιες γιὰ τοὺς θρησκευτικοὺς χορούς καὶ γιὰ τὸν πόλεμο. Τὴν ἴδια χρησιμοποίησι εἶχαν βρῆ οἱ μάσκες στοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀργότερα στοὺς Ἐρυθροδέρμους.

Τέλος, οἱ ἀποκριάτικες μάσκες γεννήθηκαν στὴν Ἰταλία. Ἔφτασαν δὲ στὸ ἀπόγειο τῆς δόξας τους τὸν 18ο αἰῶνα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὰ περίφημα Καρναβάλια τῆς Βενετίας φοροῦσαν ντόμινα καὶ μισὲς μάσκες, βελουδένιες, μεταξωτὲς ἢ ντανταλένιες, ποὺ τὶς βγάζανε τὰ μεσάνυχτα.

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο ΜΠΟΥΦΕΣ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ

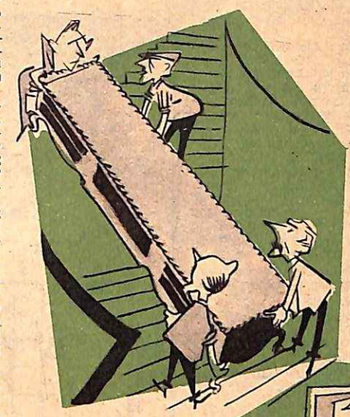

ΑΝΑΜΕΣΑ στὶς ἄλλες περιπέτειες ποὺ ἔχουν συμβῆ στὴν πολυκατοικία μας, ἔχει καὶ τούτη ἐδῶ μιὰ τιμητικὴ θέσι.

Ὅλα τὰ διαμερίσματα εἶχανε κατοικηθῆ, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, στὸν τελευταῖο ὄροφο — τὸ λεγόμενο ρετιρέ. Εἶχα ἀνέβει καὶ τὸ εἶχα καμαρώσει. Σωστὴ ἔξοχή. Τὰ δωμάτια ἦτανε μὲν μικρά, ἀλλὰ χαριτωμένα, κουκλίστικα. Καὶ εἶχε καὶ κάτι βεράντες, ἀπ' ὅπου ἔβλεπες ἀνατολὴ καὶ δύσι, βουνὰ καὶ θάλασσες καὶ ὅλες τὶς γύρω μπουγάδες ἁπλωμένες. Περίφημο διαμέρισμα, ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ κατοικῆ ἀπ' ὄξω. Τέλος πάντων, ἔτσι εἶναι τὰ ρετιρὲ καὶ νὰ μὴν τὰ θέλουμε ὅλα δικά μας. Εἶχαν ἔρθει πολλοὶ ὑποψήφιοι νὰ τὸ ἰδοῦνε, ἀλλὰ τοὺς φαινότανε μικρό. Ὡς ποὺ βρέθηκε κι' ἕνας ποὺ τοῦ ἄρεσε καὶ τὸ νοίκιασε. Κι' ἔνα πρωῒ ἄραξε ἀπὸ κάτω κάποιο καμιόνι, φορτωμένο ἔπιπλα καὶ διάφορα ἄλλα τσουμπλέκια.

Ἀνέβασαν πρῶτα τὰ μικρὰ κομμάτια, ἔπειτα τὸ κρεβάτι, τὶς καρέκλες, τὰ ρουχικὰ κι' ὕστερα ἤρθε ἡ σειρὰ νὰ κουβαληθῆ καὶ ὁ μπουφὲς ποὺ τὸν εἶχαν ἀφήσει τελευταῖο στὸ πεζοδρόμιο. Αὐτὸν τὸ μπουφέ, τί νὰ σᾶς πῶ. Τὸν θαύμασα. Ἦταν ἕνας ἀρχοντικὸς μπουφές, ὄχι πολὺ ψηλός, ἀλλὰ πολὺ μακρύς, μὲ ἁπλὰ καὶ ὁμορφα σκαλίσματα, μὲ μπρούτζινα πόμολα καὶ ἡ πιὸ μεγάλη ἀρχοντιὰ του ἦταν αὐτὸ ποὺ λένε «πατίνα τοῦ χρόνου», δηλαδὴ ἡ θαμπάδα ποὺ φέρνει στὸ λοῦστρο ἡ πολυκαιρία. πρᾶγμα ποὺ θεωρεῖται πολὺ καθὼς πρέπει.

Καὶ ἦτανε καὶ πολὺ βαρύς. Γιατὶ μὲ δυσκολία τὸν σήκωσαν τέσσερις καρδομωμένοι ἐργάτες καὶ ἀγκομαχῶντας τὸν πήγαιναν μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ σπιεωτό, ἐνῶ ὁ ἰδιοκτήτης του ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ μεταφορά, τοὺς συνιστοῦσε προσοχή:

— Σιγὰ παιδιά. Σιγὰ νὰ μὴν πάθη τίποτα.

— Μὴ σὲ νοιάζη, ἀφεντικό. Μόνο ποὺ αὐτὴ ἡ δουλειὰ θέλει πολὺ κρασὶ μετά.

— Ἐν τάξει. Ἀνεβᾶστε τον ἐσεῖς καὶ τὸ κρασὶ θὰ βγῆ.

Ἐγὼ ἔτυχε νὰ κατεβαίνω ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ συαπήνθκα στὴν εἴσοδο μὲ τὸ νέο σύνοικο. Δὲν παράλειψα νὰ τοῦ ἐκφράσω τὸ θαυμασμό μου γιὰ τὸ μπουφέ του.

— Προπολεμικός, μοῦ εἶπε. Μόνο τὸ μπουφὲ τὸν ἔχω πληρώσει εἴκοσι πέντε χιλιάδες, προπολεμικές. Εἶναι ἀτόφιος, καρυδιὰ μασσίφ, προπολεμική. Εἴκοσι χρόνια τὸν ἔχω καὶ δὲ μοῦχει πάθει τίποτα. Τέτοιες δουλειές, μόνο προπολεμικῶς ἐφτιαναν. Προσοχὴ παιδιά!

— Θὰ τὸν χωρέση ἀπάνω; ρώτησα.

— Ἔχω μετρήσει. Τὸν παίρνει. Θὰ τὸν βάλω στὸν τοῖχο, τοῦ μάκρους.

— Βλέπετε σήμερα τὰ σπίτια τὰ κτίζουν μὲ περιωρισμένους χώρους.

— Δύστυχῶς. Ποῦ τὰ παλιὰ σπίτια, μὲ τὰ μεγάλα δωμάτια! Τέτοια σπίτια μόνο προπολεμικὰ ἐκτίζαν. Προσοχή, παιδιά!

Στὸ μεταξὺ ὁ μπουφὲς εἶχε προχωρήσει ὡς τὸ βάθος τῆς εἰσόδου κι' οἱ ἐργάτες, ἀφοῦ σταθήκαν λίγο νὰ πάρουν ἀνάσα, ἑτοιμαζόντουσαν νὰ τὸν σηκώσουν τοῦ ὕψους, γιὰ νὰ τὸν ἀνεβάσουν στὸ κλιμακοστάσιο. Ἐγὼ χαιρέτησα τὸν κύριο Ἀλέξανδρο—τὸ νέο σύνοικο — κι' ἔφυγα γιὰ τὶς ὑποθέσεις μου, ἀφοῦ πρῶτα καμάρωσα γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὰ στέρεα κι' ἀρχοντικὰ προϊόντα τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς. Σύγχρονα, ὅμως, λυπήθηκα καὶ τοὺς μεταφορεῖς, ποὺ θ' ἀνέβαζαν ὅλον αὐτὸν τὸ βαρὺ ὄγκο ἓξη πατώματα, ἀπὸ τὴ σκάλα. Θὰ τοὺς ἔπρεπε ἕνα βαρέλι κρασὶ γιὰ τέτοια δουλειά. Θὰ εἶχα τὴν περιέργεια νὰ στεθῶ καὶ νὰ τοὺς παρακολουθήσω. Ἀλλά, ὅταν βλέπω τοὺς ἄλλους νὰ δουλεύουν σκληρά, κουράζομαι πολύ.

*

Γύρισα κατὰ τὶς δύο τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι. Τὸ ἀσανσέρ, ὅπως συμβαίνει στὶς πιὸ πολλὲς καινούργιες πολυκατοικίες, δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμα νὰ λειτουργῆ, κάποιο μηχάνημα ἔλειπε ποὺ τὸ περίμεναν ἀπ' τὴν Εὐρώπη. Καὶ πῆρα σιγὰ-σιγὰ τὰ σκαλοπάτια—σημειῶστε δὲ πὼς ἐγὼ κατοικῶ στὸ τέταρτο. Κάτι χοντρὲς φωνὲς ἀκουγόντουσαν στὸ κλιμακοστάσιο, ποὺ ἔκει καὶ μιὰ περίφημη ἀκουστική.

— Στὸ πλάϊ! πάρτε το! Στὸ πλάϊ!

— Βίρα!

— Ὅπα!

— Δὲ τὸ παίρνει.

Κι' ἕνας βαρὺς γδοῦπος.

Ὅταν ἔφτασα στὰ τελευταῖα σκαλοπάτια, βρέθηκα μπροστὰ στὸ μπουφὲ ποὺ ἦταν φρακαρισμένος ἀνάμεσα στὸ διάδρομο τοῦ κεφαλόσκαλου καὶ στὸ δεξιὸ τοῖχο, λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Δύο ἐργάτες στεκόντουσαν ἀπὸ ὄξω κι' οἱ ἄλλοι δύο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μαζὶ μὲ τὸν κύριο Ἀλέξανδρο, ποὺ εἶχε καθίσει ἀπελπισμένος στὴ σκάλα. Καὶ καθὼς ὁ μπουφὲς ἦταν ἔτσι φρακαρισμένος, πολὺ τοῦ μάκρους καὶ λίγο τοῦ πλάτους, ἔκλεινε ὅλο τὸ διάδρομο καὶ τὴν πόρτα μου, ποὺ ἦταν πρὸς τὴν ἐκείθε πλευρά. Καὶ δὲ μποροῦσα νὰ περάσω.

— Ἀκόμα δὲν τὸν πήγατε ἀπάνω, κύριε Ἀλέξανδρε; ρώτησα.

— Δὲν πάει, κύριε Κωστάκη μου. Μέχρι ἐδῶ ἦτανε.

— Πῶς δὲν πάει;

— Δὲ μᾶς παίρνει τὸ ὕψος. Ἐδῶ τὸ ὕψος τῆς ὀροφῆς εἶναι δύο κι' ἐνενῆντα καὶ τὸ μάκρος τοῦ μπουφὲ εἶναι τρία καὶ δέκα.

— Περισσεύουνε εἴκοσι πόντοι! συμπλήρωσε μὲ βαρειὰ φωνὴ ἕνας ἐργάτης.

— Καθότι, συνέχισε ἄλλος, στὶς πολυκατοικίες δὸο ἀνεβαίνουμε πιὸ ψηλά, τόσο χαμηλώνει καὶ τὸ ὕψος.

— Δὲν τὸν δοκιμάζετε γυρτά; ἐρώτησα τὴν ἰδέα μου.

— Τόνε δοκιμάσαμε ἀπ' ὅλες τὶς μπάντες, εἶπε ὁ τρίτος ἐργάτης. Δὲν τὸν παίρνει. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ κάνουμε ἐδῶ τρεῖς ὥρες.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ κύριος Ἀλέξανδρος. Κάναμε μισὴ ὥρα νὰ τὸν φέρουμε ὡς ἐδῶ καὶ τρεῖς ὥρες προσπαθοῦμε νὰ τὸν προχωρήσουμε πιὸ πάνω. Ἀδύνατον. Βλέπεις εἶναι στενὸ καὶ τὸ κλιμακοστάσιο.

Καὶ τότε ἔλαβε τὸ λόγο ὁ τέταρτος ἐργάτης, ποὺ δὲν εἶχε μιλήσει ἀκόμα.

— Καὶ καλά, εἶπε, τὸν πήγαμε στὸ πέμπτο. Στὸ ἕκτο πῶς πάει; Γιατὶ στὸ πέμπτο χαμηλώνει ἀκόμα πιὸ πολὺ ὁ ὀροφός. Εἶναι τὰ δύο κι' ὀγδόντα! Λοιπόν, ἀδίκως βάραμε τάβλι!

— Αὐτὸ δὲν τὸ σκεφτήκαμε, εἶπε ὁ κύριος Ἀλέξανδρος, ποὺ ἀπελπίστηκε πιὰ ὁριστικά.

— Αὐτὰ τραβᾶμε μὲ τὶς πολυκατοικίες, παρατήρησε μὲ ἀγανάκτησι ὁ πρῶτος ἐργάτης. Ὅπου πᾶμε νὰ περάσουμε κουτουλᾶμε σὲ ντουβάρια καὶ ὀροφούς. Ἔχεις ταινάρο, ἀφεντικό;

Πρόθυμος ὁ κύριος Ἀλέξανδρος ἔβγαλε τὸ πακέττο του. Κι' ἐγώ, ποὺ εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸ πρακτικό μου πνεῦμα, ἔκανα μιὰ ἁπλὴ καὶ λογικὴ σκέψι ποὺ ἀπόρησα πῶς τοὺς εἶχε διαφύγει.

— Καὶ γιατὶ δὲν τὸν διαλύετε σὲ τεμάχια; εἶπα. Κι' ἐγὼ ἔτσι μετάφερα τὸ δικό μου.

Οἱ ἐργάτες γέλασαν. Τόσο ἀστεῖο τοὺς φάνηκε; Ναί, τόσο ἀστεῖο, γιατὶ δὲν ἤξερα πῶς αὐτὸς ὁ μπουφές...

— Εἶναι ὅλος μασσίφ, εἶπε ὁ κύριος Ἀλέξανδρος. Δὲν εἶναι, καμμία διδυμά. Ὅλος ἕνα πρᾶμα. Προπολεμικὴ κατασκευή, κύριε Κωστάκη μου, τί λέγαμε;

— Ἂν τοῦ κόψετε τὰ πόδια;

— Πάλι δὲν μᾶς παίρνει! Μόνο ποὺ σᾶς πιάσαμε τὸ διάδρομο, κύριε Κωστάκη καὶ δὲ μπορεῖτε νὰ περάσετε.

Ἄνοιξε ἡ πόρτα μου καὶ φάνηκε ἡ Μαίρη:

— Ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, θάρθης, εἶπε.

Μίλησε ὁ δεύτερος ἐργάτης:

— Λοιπόν, κύριε Ἀλέξανδρε, τί θὰ γίνη; Θὰ τὸν κατεβάσουμε;

— Ὄχι. Θὰ φωνάξω τὸν ἐπιπλοποιὸ ποὺ μοῦ τὸν ἔφτιαξε, νὰ μοῦ βρῆ μιὰ λύσι. Παιδιά, εἰσᾶστε ἐλεύθεροι. Πάρτε καὶ γιὰ τὸ κρασί. Ἀλλὰ πρῶτα θὰ βάλετε τὸ μπουφὲ ἴσια, τοῦ μάκρους στὸ διάδρομο, γιὰ νὰ μὴν πιάνουμε καὶ τὴ σκάλα.

— Καὶ πῶς θὰ περνάνε οἱ ἄνθρωποι;

— Θὰ τὰ βολέψουμε, εἶπα ἐγώ. Ἐξ ἄλλου πόσο θὰ κρατήση αὐτὴ ἡ δουλειά;

*

— Τί θὰ γίνη τώρα; μοῦ εἶπε μετὰ ἡ Μαίρη. Θάχουμε τὸ μπουφὲ μπροστὰ στὴν πόρτα μας;

— Ἀπρόβλεπτο ἀτύχημα.

— Πρῶτα μετρανε κι' ἔπειτα κουβαλᾶνε. Πῆγε κι' αὐτὸς ὁ χριστιανὸς κι' ἔφτιαξε ἕνα μπουφὲ σὰ βαγόνι. Ἀπὸ ποῦ θ' ἀνέβη;

— Δὲν τὸν ἀφήνεις τὸν ἄνθρωπο στὴ στενοχώρια του; Κι' ἔπειτα τί σὲ νοιάζει ἐσένα;

— Μὲ νοιάζει, γιατὶ μοῦ κλείνει τὴν πόρτα.

— Δὲ χάθηκε ὁ κόσμος γιὰ λίγες ὧρες. Θὰ φέρη τὸν ἐπιπλοποιὸ καὶ θὰ τοῦ κανονίση τὸ ζήτημα.

Τ' ἀπόγευμα ποὺ ἄνοιξα τὴν πόρτα ἀφρημένος καὶ βαρυκέφαλος ὅπως ἤμουν μετὰ τὸν ἀπομεσημεριάτικο ὕπνο, ἔκανα ἕνα (ὦχ!) Εἶχα πέσει ἀπάνω στὸ μπουφέ, ποὺ ἦταν τοῦ μάκρους, στὸ διάδρομο. Εὐτυχῶς δὲν εἶχα χτυπήσει πολύ. Καί, γιὰ νὰ μὴ

δώσω λαβὴ στὴ Μαίρη κι' ἀρχίσα τὴ γκρίνια, πήδησα ἀπάνω στὸ μπουφὲ καὶ πέρασα. Τὸ βράδυ τὸ ἴδιο. Καὶ τὸ πρωΐ, μοῦ λέει ἡ Μαίρη:

— Ὁ μπουφὲς εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ!

— Καλά, εἶπα, δὲ μπορεῖ νὰ ἔρθη ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ ξημερώματα.

Κατέβηκα ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ μεσημέρι, μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ ἐμπόδιο θὰ εἶχε λείψει, βρέθηκα πάλι ἀντιμέτωπος μὲ τὸ μπουφέ. Ἀλλὰ ἦταν καὶ ὁ ἀφέντης του ἐκεῖ, μαζὺ μὲ τὸν ἐπιπλοποιό. Κι' ἔτυχα ἀπάνω στὴ συζήτησι. Ὁ ἐπιπλᾶς στεκόταν μὲ τὸ μέτρο στὸ χέρι.

— Βέβαια, εἶπε ἂν κόψουμε τὰ πόδια, μὲ λίγο ζόρι ἴσως τὸν ἀνεβάσουμε. Ἀλλὰ δὲ μπαίνει στὸ σπίτι!

— Γιατί; ρώτησε ὁ κύριος Ἀλέξανδρος.

— Γιατί, ἀνοίγοντας ἡ πόρτα, εἶναι τὸ χὼλ ποὺ ἔχει μιὰ πόρτα ἀριστερὰ καὶ μιὰ δεξιά. Τὸ χὼλ εἶναι δύο ἐπὶ δύο. Κι' ἂς ποῦμε ὅτι χώσαμε ἕνα μέρος τοῦ μπουφέ. Τὸ ὑπόλοιπο πῶς θὰ μπῆ; Καὶ πῶς θὰ στρίψη;

— Ὥστε; ἔκανε ὁ κύριος Ἀλέξανδρος. Θὰ τὸν ἀφήσουμε ἀπόξω;

— Θὰ βρεθῆ λύσις! εἶπε αἰσιόδοξα ὁ ἐπιπλᾶς. Μόνο ποὺ χρειάζεται νὰ σκεφτῶ λίγο.

Τοὺς ἄφησα νὰ σκεφτοῦν πήδησα καὶ πάλι ἀπάνω στὸ μπουφὲ καὶ μπῆκα πηδῶντας στὸ σπίτι μου.

— Ἀκόμα ὄξω ὁ μπουφές, μοῦ λέει ἡ Μαίρη.

— Αἴ, τί θὲς νὰ κάνω; Νὰ τὸν κουβαλήσω ἐγώ;

— Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι ἀπόψε ἔχουμε καλέσει κόσμο. Ἀπὸ ποῦ θὰ περάσῃ;

Αὐτὸ ἦταν ἄλλο πρόβλημα.

— Ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, εἶπα.

— Δὲν εἴμαστε καλά. Ἀπόψε ἐγκαινιάζουμε τὸ καινούργιο μας σπίτι καὶ θὰ φέρουμε τὸν κόσμο ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, μὲ τὰ σκουπίδια;

— Ἀνωτέρα βία. Τί θὲς νὰ γίνῃ; Νὰ πάρω ἕνα τσεκούρι καὶ νὰ διαλύσω τὸ μπουφέ;

— Καὶ πῶς θὰ περάσῃ ὁ κόσμος;

— Θὰ βάλουμε μιὰ καρέκλα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ μιὰ πρὸς τὴ πόρτα μας καὶ θὰ κάνουμε τὸ μπουφὲ γέφυρα.

— Ρεζιλίκι, δηλαδή. Ἀποκλείεται.

— Τότε δὲ μένει παρὰ ν' ἀναβάλουμε τὴν πρόσκλησι.

— Τὴ τελευταία στιγμή; Ρεζιλίκι, δηλαδή. Ἀποκλείεται.

— Τότε θὰ ρίξουμε ἕνα κοφίνι καὶ θὰ τοὺς ἀνεβάζουμε μὲ τὸ σκοινί, ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Ὅπως γίνεται στὰ Μετέωρα.

— Τόρριζες στὸ καλσαμποῦρι. βλέπω.

Κι' ἐπειδὴ τίποτ' ἄλλο δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ, ἔγινε αὐτὸ ποὺ εἶπα: Καρέκλα ἀπὸ κεῖ, καρέκλα ἀπὸ δῶ καὶ οἱ προσκαλεσμένοι μας περνοῦσαν ἀπὸ τὴ γέφυρα. Εἴχαμε στρώσει κι' ἕνα χαλὶ ἀπάνω γιὰ μεγαλύτερη περιποίησι. Οἱ φίλοι μας βρῆκαν τὸ πρᾶγμα πολὺ διασκεδαστικό, ἰδίως ὅταν τοὺς ἐξηγήσαμε τὴ λαχτάρα τοῦ κυρίου Ἀλέξανδρου. Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους μας ποὺ εἶχαν ἔρθει στὸ κέφι, βγῆκαν ἔξω κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἀπάνω στὸ μπουφέ. Ἀναστατώθηκε ἡ πολυκατοικία. Τόσο, ποὺ κατέβηκε κι' ὁ κύριος Ἀλέξανδρος καὶ διαμαρτυρήθηκε:

— Γιὰ τὸ Θεό, κύριε Κωστάκη μου. Χορὸς ἀπάνω στὸ μπουφέ μου;

— Μὴ φοβᾶσαι, κύριε Ἀλέξανδρε. Τέτοιος μπουφὲς δὲν παθαίνει τίποτα. Εἶναι προπολεμικός.

Ἀνέβηκε τραβῶντας τὰ μαλλιά του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κ. Ἀλέξανδρος ἔφερε ἕνα φίλο του μηχανικό, γιὰ νὰ δώσῃ συμβουλή.

Τοὺς βρῆκα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, στὸ δρόμο. Ὁ μηχανικὸς ἔδειχνε ψηλὰ κι' ἔκανε διάφορα σχέδια μὲ τὸ χέρι.

— Κύριε Κωστάκη, ἐλᾶτε νὰ δώσετε κι' ἐσεῖς μιὰ γνώμη, μοῦ εἶπε ὁ κ. Ἀλέξανδρος. Ὁ κ. Χαρακίδης ἀπὸ δῶ, μηχανικός, λέει...

— ...Λέω, ὅτι ἄλλο μέσον γιὰ ν' ἀνεβῆ ὁ μπουφὲς δὲν ὑπάρχει. Θὰ τὸν δέσουμε γερὰ μὲ σκοινιὰ καὶ θὰ τὸν ἀνεβάσουμε τραβῶντας στὴ βεράντα ἀπόξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὴν ἔχω ξανακάνει αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Κι' ἂν ἀπάσουν τὰ σκοινιὰ καὶ πέσῃ; Ἐσεῖς τί λέτε κύριε Κωστάκη;

— Ἐγὼ λέω πὼς μᾶλλον θὰ πέσῃ.

— Θὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας, εἶπε ὁ μηχανικός.

— Ὡραῖα. Καὶ ἂν ἀργότερα θέλω νὰ μετακομίσω; Πάλι τὰ ἴδια θἄχουμε;

— Φυσικά.

— Δὲ γίνεται.

Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔγινε οὔτε αὐτό, ὁ μπουφὲς ἔμεινε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα φρακαρισμένος στὸ διάδρομο. Οἱ ἀπὸ πάνω ἔνοικοι, πηδοῦσαν ἀπάνω του καὶ κατέβαιναν ἔκτὸς ἀπὸ τὸν κύριο Ἀλέξανδρο, ποὺ διαμαρτυρόταν:

— Γιὰ τὸ θεό, κύριοι! Ὄχι ἀπάνω στὸ ἐπιπλο.

— Ἀντέχει, κύριε Ἀλέξανδρε. Εἶναι προπολεμικός!

Ἀκόμα καὶ τὰ παιδιὰ τῆς πολυκατοικίας τὸ εἶχαν βρῆ γιὰ διασκέδασι, νὰ χοροπηδοῦν ἀπάνω.

Καὶ ἦτανε μὲν προπολεμικός. Ἀλλά, ὅσο προπολεμικὸς κι' ἂν ἦταν, δὲν μποροῦσε ν' ἀντέξῃ σὲ τέτοιο ποδοβολητό. Μιὰ μέρα ὑποχώρησε τὸ καπάκι του καὶ ὁ κύριος Ἀνέστης — ὁ ἔνοικος τοῦ πέμπτου—ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι χοντρὸς καὶ βαρύς, βρέθηκε μὲ τὸ πόδι πιασμένο στὸ ἀπάνω συρτάρι. Ἔβαλε τὶς φωνές, πετάχτηκαμε ὅλοι ἔξω, τρομάξαμε νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε τὸν ἄνθρωπο.

— Ἂν δὲ φύγη αὐτὸς ὁ μπουφὲς ἀπὸ δῶ, φώναξε ὀπειλητικά, θὰ τὸν διαλύσω! Σᾶς τὸ λέω νὰ τὸ ξέρετε!

Ἀλλὰ πρόφτασε καὶ τὸν διάλυσε ὁ ἴδιος ὁ ἰδιοκτήτης του. Κατέβηκε σὲ λίγο μ' ἕνα τσεκοῦρι καὶ ἄρχισε νὰ τὸν πελεκάπ μανιασμένος. Γιὰ πότε βρέθηκαν ὅλοι οἱ ἔνοικοι μὲ σκεπάρνια, σφυριὰ καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα καὶ γιὰ πότε ὁ μπουφὲς σκορπίστηκε σὲ σανίδες, οὔτε μπόρεσα νὰ τὸ χρονομετρήσω.

Ἔπειτα ὁ κύριος Ἀλέξανδρος κάθισε ἱδρωμένος ἀπάνω στὰ ἐρείπια:

— Καὶ ἦτανε καὶ προπολεμικός! εἶπε ἀναστενάζοντας.

— Τί ἔκανες; φώναξε ἀπὸ πάνω ἡ γυναίκα του. Διάλυσες τὸν προπολεμικό μπουφέ μας;

— Ἐσὺ φταῖς, ἀπάντησε ὁ κύριος Ἀλέξανδρος. Φαγώθηκες νὰ πᾶμε σὲ ρετιρὲ πολυκατοικίας. Ἔλα τώρα, κυρά μου, καὶ μάζεψε τὰ κόκκαλα τοῦ μπουφέ σου!

Κι' αὐτὸ ἦτανε τὸ τέλος τοῦ ὡραίου ἐκείνου προπολεμικοῦ μπουφέ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Ὁ ἔρπης ὑποχωρεῖ μὲ μιὰ ἔνεσι

Ὁ ἔρπης, ἡ μυστηριώδης καὶ τυραννικὴ αὐτὴ πάθησις, χαρακτηρίζεται ἀπὸ δυνατοὺς πόνους καὶ ἐξάνθημα. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ συμπτώματα λοιπὸν ὑποχωροῦν μὲ μιὰ ἔνεσι προκαΐνης (νοβοκαΐνης). Ὁ πόνος λιγοστεύει ἢ ἐξαφανίζεται μέσα σὲ 15 λεπτὰ καὶ τὸ ἐξάνθημα σὲ 48 ὧρες. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις ἀρκεῖ μιὰ μονάχα ἔνεσι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 628

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Δωμάτιο. — Παντοτεινὰ (ἐπίρρημα).
2 Μεγαλούπολις τῆς Αἰγύπτου. — Βυζαντινὴ νότα.
3 Ἀρχικὰ ὑπουργείου. — Ἕνα τέτοιο κατάστημα βρίσκεται σὲ προνομιακὴ θέσι (καθ.). — Κύριος ...ἐπὶ φακέλλου.
4 ... Μπλανσάρ: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ ὀνόματος διασήμου κατασκόπου.
5 Μεζὲς γιὰ τὴ μπύρα. — Πολίχνη τοῦ νομοῦ Πρεβέζης.
6 Διακοσμοῦν τὰ κείμενά μας. (καθ. ἀνορθ.)— Σχετίζεται μ' ἕνα μικρὸ νησάκι τῶν Κυκλάδων (οὐδ.).
7 Ταχυκίνητη (ἀρχ.). — Ὄρος τῆς ἀρχ. Μεσσηνίας μὲ περίφημο ὁμώνυμο φρούριο.— Μικρὸ πλοιάριο.
8 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Εὐρωπαϊκὴ χώρα. — Προτρέπει.
9 Ἀκολουθᾶ κάτι πιστά. — Τὴν ἀποτελοῦν πρόσωπα μὲ κοινὲς ἐπιδιώξεις.
10 Δηλώνει δισταγμό. — Πρόθεσις. — Ἑρπετόν. — 380.
11 Περίφημο τσίρκο. — Μετακινῶ. — Χρῆμα.
12 Ρῆμα γνωστὸ στοὺς γεωργούς. — Κόρη τοῦ Οἰδίποδος.
13 Τὸ κεφάλι του προορίζεται γιὰ κτυπήματα. — Μέγας Γερμανὸς φιλόσοφος. — Ἀθηναῖος ρήτωρ τοῦ Δ΄ π.Χ. αἰῶνος.
14 Μουσικὴ σύνθεσις. — Πήδημα (ξεν.). — Καπνὸς κιτρίνου χρώματος.
15 Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Πόλις τῆς Δ. Μακεδονίας, πωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας — Ἀρχικὰ Ἕλληνος πολιτικοῦ (ἐπώνυμο καὶ ὄνομα).
16 Δηλώνει συγκατάβασι. — Πλεχτό. — Τμῆμα τῆς Μ. Ἀσίας.
17 Ἐξωτικὸ φροῦτο. — Ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς Ἑβραιόπαιδες ποὺ ἔρριξε ὁ Ναβουχοδονόσωρ στὴν κάμινο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ἐγκωμιάζω (πρὶν συναιρεθῆ). — Ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του μαζὶ μὲ τὴν ἀποκριά.
2 Θανατηφόρος ἐπιδημία (δημ.) — Ἀσφαλίζουν πόρτες.
3 Νηματουργικὸ ὄργανο (πληθ.). — Τὰ πολεμικὰ δηλητηριάζουν.
4 Φράγκοι τοῦ μεσαίωνα. — — Τιμολόγιον. — 350.
5 Ἀνεστραμμένη νότα. — — Ἔνοχα ἀνίερου ἐγκλήματος. — Μισὴ ρίνη. — Κραυγὴ πτηνοῦ.
6 Ἕδρα δήμου τῆς Ἀττικοβοιωτίας σὲ ἀπόστασι 43 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα. — Μιὰ τῶν ἐννέα Μουσῶν. — Ἅγιος (ξεν.).
7 Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Ὄμιλος δυὸ βασιλέων τῶν Συρακουσῶν. — Προστατεύει τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸν ἥλιο.
8 Σαίν ... : γνωστὸς μουσουργός. — Ἀνεστραμμένη νότα. — Σκεπάζει πολλοὺς δρόμους.
9 Ποταμὸς ποὺ φημίζεται γιὰ τοὺς καταρράκτες του. — Νότα.
10 Μακρυνός μας πρόγονος. — Ἀρχὴ ὑπιεθέσεως. — Μουσικὲς συνθέσεις θρησκευτικοῦ περιεχομένου.
11 Φραγμός, περίφραγμα (ἀρχ.) —Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής, γυιὸς τοῦ Σοφοκλέους. —Γενάρχης ἑλληνικῆς φυλῆς.
12 Μικρός. — Ὑποδιαίρεσις μονάδος βάρους. — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσια.
13 Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — Μισὴ πτυή. — Προστατεύει. — Ἀνεστραμμένο σύμφωνο.
14 Προϊόντα κατοικιδίων ζώων. — Μέταλλον. — Εὐχάριστες, ἀγαπητὲς (ἀρχ.).
15 Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. Ν. τῆς Λυδίας.— Πόλις ποὺ ἀπασχόλησε πολὺ τὸν Ὅμηρο.
16 Ἦταν κατὰ τὴν παράδοσι ἀδελφὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.— Χωριὸ τῆς Τήνου.
17 Πτηνὸ μὲ μισητώτατο, ἀλλὰ καὶ πανάκριβο κρέας. — Κοσκίνισμα.

Π. Γ. ΠΟΡΓΟΥΛΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 627 στὴ σελ. 98

σμα εἶναι παρασκευασμένα μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴν εἰσχωροῦν μέσα στοὺς πόρους τοῦ δέρματος, ὅπως γίνεται π.χ. μὲ τὶς θρεπτικὲς κρέμες. Παραμένουν, τουναντίον, στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ νὰ διαλύουν καὶ νὰ παρασύρουν μαζί τους τὸ κατάλοιπο τοῦ μακιγιάζ, τὶς ἐκκρίσεις τοῦ δέρματος (ἱδρῶτες, σμῆγμα) καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς παράγοντες (σκόνη, μικρόβια). Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ πιέζετε τὸ δέρμα σας, γιὰ νὰ κάμετε αὐτὰ τὰ προϊόντα νὰ εἰσχωρήσουν βαθειά.

Ἀφοῦ ἁπλώσετε μὲ τὸ χέρι σας τὸ γάλα ἢ τὴν κρέμα, θὰ περάσετε κατόπιν τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμπάκι. Ὕστερα θὰ πλυθῆτε μὲ λίγο ἀνθόνερο.

Ἂν πρόκειται νὰ βάλετε μιὰ μάσκα καλλονῆς, μπορεῖτε νὰ συμπληρώσετε τὸ καθάρισμα, βουρτσίζοντας τὸ πρόσωπό σας. Θὰ ἀπαλλάξετε ἔτσι τὸ δέρμα σας ἀπὸ τὸ νεκρὰ κύτταρα ποὺ ἔχουν συσσωρευτῆ σ' αὐτὸ καὶ θὰ δυναμώσετε τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Μετὰ τὸ βούρτσισμα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερό.

Εἴτε μακιγιάρεστε πολὺ εἴτε λίγο, εἴτε χρησιμοποιεῖτε βαρειὰ φτιασίδια ἢ περιορίζεσθε μόνον σ' ἕνα ἐλαφρὸ «φὸν ντὲ τέν», δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πλαγιάσετε προτοῦ ξεμακιγιαριστῆτε μὲ προσοχή. Τότε μόνον μπορεῖτε νὰ εἴσαστε βέβαιη ὅτι ἔχετε ξεμακιγιαριστῆ τελείως, ὅταν δὲ μένη τὸ παραμικρὸ ἴχνος ρουζ πάνω στὸ χαρτὶ ἢ τὸ βαμπάκι ποὺ χρησιμοποιεῖτε γιὰ νὰ καθαρισθῆτε.

Εἶναι ἀνώφελο καὶ μάλιστα ἐπικίνδυνο νὰ βάζετε κρέμες στὸ πρόσωπό σας τὴ νύχτα. Πρέπει, τούναντίον, ν' ἀφήσετε τὸ δέρμα σας ν' ἀναπνέη ἐλεύθερα κατὰ τὶς ὧρες τοῦ ὕπνου. Μόνον ἂν ἔχετε πολὺ ξηρὸ δέρμα, μπορεῖτε νὰ βάζετε κάπου-κάπου μιὰ κρέμα μὲ λανολίνη.

Καὶ τώρα νὰ μερικὲς καλὲς κρέμες γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα:

1) Γιὰ τὰ ξηρὰ δέρματα

Α. Ἀναμίξετε ἴσα μέρη ἐλαιόλαδο, ρετσινόλαδο, ἔλαιο παραφφίνης καὶ ἀμυγδαλέλαιο.

Β. Ἀγνὸ ἐλαιόλαδο 6 κουταλιὲς τῆς σούπας.

Λανολίνη (ποὺ θὰ τὴν λυώσετε σὲ μπαὶν-μαρὶ) 1 κουταλιὰ τῆς σούπας.

Γλυκερίνη 1 κουταλιὰ τοῦ καφέ.

Ἀνθόνερο 1 κουταλιὰ τοῦ καφέ.

Ψιλοτριμμένο σαποῦνι τουαλέττας 1 κουταλιὰ τῆς σούπας.

2) Γιὰ τὰ κανονικὰ δέρματα

Α. Ἀναμίξετε ἴσα μέρη ἐλαιόλαδο, σουσαμέλαιο καὶ ἀμυγδαλέλαιο.

Β. Ἀμυγδαλέλαιο 6 κουταλιὲς τῆς σούπας.

Βούτυρο κακάου (ποὺ θὰ τὸ λυώσετε σὲ μπαὶν-μαρὶ) 1 κουταλιὰ τοῦ καφέ.

Λευκὸ κερὶ (λυωμένο σὲ μπαὶν-μαρὶ) ½ κουταλιὰ τοῦ καφέ.

Ἀνθόνερο 1 κουταλιὰ τοῦ καφέ.

Ψιλοτριμμένο σαποῦνι τουαλέττας ½ κουταλιὰ τοῦ καφέ.

3) Γιὰ τὰ λιπαρὰ δέρματα

Θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα ὄξινο σαποῦνι, τοῦ τύπου ποὺ ἀναφέραμε.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε τὸν κροκὸ τοῦ αὐγοῦ (ὄχι τὸ ἀσπράδι). Θὰ τὸν ἀνακατέψετε μὲ μισὴ κουταλιὰ τοῦ καφὲ ἐλαιόλαδο καὶ μερικὲς σταγόνες χυμὸ λεμονιοῦ. Θὰ βάλετε αὐτὸ τὸ μίγμα στὸ πρόσωπό σας, θὰ τὸ ἀφήσετε 2—3 λεπτὰ (ὄχι περισσότερο) καὶ κατόπιν θὰ πλυθῆτε μὲ ἄφθονο νερὸ τῆς βρύσης.

Πῶς θὰ καθαρίσετε τὸ πρόσωπό σας

Τὸ Ξεμακιγιάρισμα ★ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ ΤΕΧΝΗ ★

ΚΑΤΑ γενικὸ κανόνα, δὲν πρέπει νὰ ξεμακιγιάρεστε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, ἐκτὸς στὴν περίπτωσι ποὺ ὑποφέρετε ἀπὸ ἀκμὴ ἢ ποὺ ἔχετε ὑπερβολικὴ σμηγματόρροια, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν «στέκεται» τὸ ρουζ ἢ ἡ ποῦδρα σας. Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις, προκειμένου νὰ ξαναπουδραριστῆτε ἢ νὰ βάλετε λίγο ξηρὸ ρουζ στὰ μάγουλά σας, ἀρκεῖ νὰ σκουπίσετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα ἀπορροφητικὸ χαρτὶ ἢ μ' ἕνα λεπτὸ μαντῆλι.

Ὅταν, ὅμως, πρόκειται νὰ πᾶτε σὲ μιὰ βραδυνὴ συγκέντρωσι, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξαναφτιάξετε τὸ μακιγιάζ σας καὶ θὰ χρειαστῆ τότε νὰ ξεμακιγιαριστῆτε.

Τὸ καθάρισμα τοῦ δέρματος θὰ γίνη ὡς ἑξῆς:

1) Ἂν ἔχετε δέρμα λιπαρὸ ἢ πολὺ εὐαίσθητο, ἢ ἀκόμη ἂν πάσχετε ἀπὸ ἀκμή, θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα σαποῦνι ὀξινο (ποὺ δὲν ἔχει ἐλεύθερες ἀλκαλικὲς οὐσίες). Τὰ σαπούνια αὐτοῦ τοῦ τύπου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἐρεθίζουν τὸ δέρμα, ἐξουδετερώνουν ἐπίσης τὶς ὀσμὲς τοῦ δέρματος καὶ εἰδικώτερα ἐκείνη τοῦ ἱδρῶτος.

2) Ἂν ἔχετε δέρμα πολὺ ξηρό, εἶναι καλύτερο νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα ἀπὸ τὰ εἰδικὰ γάλατα γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα.

3) Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι κανονικό, οἱ κρέμες γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν καλύτερα.

Προτοῦ ἐγγίσετε τὸ πρόσωπό σας, πρέπει νὰ πλύνετε μὲ προσοχὴ τὰ χέρια σας.

Θὰ βγάλετε πρῶτα τὸ κοσμητικὸ ποὺ ἔχετε βάλει στὰ ματοτσίνορά σας μ' ἕνα βαμπάκι ποὺ θὰ τὸ βρέξετε μέσα σὲ ζεστὸ νερὸ ἢ σὲ ἀνθόνερο, ὅταν ἔχετε εὐαίσθητα μάτια.

Θὰ ξεμακιγιάρετε κατόπιν τὰ χείλη σας, πρῶτα μ' ἕνα βαμπάκι ἢ μ' ἕνα ἀπορροφητικὸ χαρτὶ κι' ἔπειτα μὲ τὸ γάλα καὶ τὴν κρέμα ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε καὶ γιὰ τὸ πρόσωπό σας.

Μόνον ἀφοῦ καθαρίσετε τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα, θὰ περάσετε στὸ ὑπόλοιπο πρόσωπο. Θὰ ἁπλώσετε τὸ προϊὸν ποὺ χρησιμοποιεῖτε σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ προσώπου, ἀκόμη καὶ στὸ μέτωπο. Ἐπίσης στὸ λαιμό.

Τὰ προϊόντα γιὰ τὸ ξεμακιγιάρι-

Ἂν ἔχετε πολὺ ξηρὸ δέρμα, εἶναι καλύτερα νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα ἀπὸ τὰ εἰδικὰ γάλατα γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα...

Τό τριώδιον ἀρχίζει...

Τὸ Τριώδιον ἀρχίζει καὶ κουβέντα δὲν χωρεῖ
πῶς ἀρχίζουν ταὐτοχρόνως κι' οἱ θεατρέλλοι χοροί,
ποὺ τοὺς περιμένει ὁ κόσμος μὲ ἀνυπομονησία,
γιὰ νὰ πέσῃ μὲ τὰ μοῦτρα στὴν μασκὲ τὴν πανδαισία!
Περιμένει μὲ λαχτάρα, δηλαδή, τὸ Καρναβάλι,
στὴν κραιπάλη νὰ τὸ ρίξῃ καὶ τὴ μάσκα του νὰ βάλῃ,
πού πολλὲς μποµπὲς συνήθως κι' ὁλισθήµατα σκεπάζει,
καὶ σὲ πλείστες περιπτώσεις... ἀσπροπρόσωπο σὲ βγάζει!

★

Τὶς Ἀπόκρηες ἡ Καίτη περιμένει ἀπὸ µῆνες,
νὰ γλεντήσῃ µὲ παρέες, νὰ πετάξῃ σερπαντίνες,
νὰ πικράνῃ Ἀρλεκίνους, νὰ πικράνῃ Πιερρότους,
νὰ τοὺς κάνῃ ἄνω-κάτω καὶ νὰ γίνῃ... τ' ὄνειρό τους!
Νὰ χορέψῃ µὲ τὸν ἕνα, νὰ πηδήσῃ µὲ τὸν ἄλλο
νὰ πληγώσῃ κάποιο στῆθος, νὰ πονέσῃ κάποιον... κάλο
καὶ σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, τὸ γεµάτο σκανδαλάκια,
νὰ πετᾶ, παντοῦ κορδέλλες καὶ νὰ κάνῃ... «κορδελλάκια»!

★

Μὲ ἀγωνία της µεγάλη περιµένει κι' ἡ Κικὴ,
«κολοµπίνα», τέτοιες µέρες, νὰ ντυθῇ... προκλητική,
γιὰ νὰ µπλέξῃ στὸ χορὸ
κάποιον βλάκα νεαρό,
εἴτε γερο-κοτσονάτο,
λιρατζῆ καὶ... κουδουνᾶτο
καὶ στὰ ἴσια νὰ τραβήξῃ, τὴν ἑπόµενη πρωΐα,
ἀπ' τὸ βάλς κι' ἀπὸ τὸ µάµπο, στὸ «χορὸ τοῦ... Ἡσαΐα»!

★

Μὲ τὸ ἴδιο καρδιοχτύπι περιµένει καὶ ἡ Ἄννα,
γιὰ νὰ γίνῃ γυφτοπούλα ἢ ἂν θέλετε τσιγγάνα
καὶ νὰ βάλῃ καὶ αὐτὴ
τὸ «µαρύφαλλο στ' αὐτί»!
Μέσ' στὴ ζάλη τὴ µεγάλη τοῦ πιοτοῦ καὶ τοῦ χοροῦ,
τὴν παλάµη νὰ διαβάζῃ κάθε... εὐφλέκτου νεαροῦ,
καὶ τὴν τύχη λέγε-λέγε, τοῦ Κλεάρχου ἢ τοῦ Φάνη,
µέχρι στέψεως νὰ φτάσῃ καὶ τὴν τύχη της νὰ κάνῃ!

★

Ἡ σαιζὸν τοῦ Καρναβάλου πρὸ µηνῶν ἀπασχολεῖ
καὶ τὴν γόησσα τὴ Λέττα, ποὺ ὅλο κι' ὀνειροπολεῖ
τὶς γραµὲς της νὰ λικνίσῃ!
καὶ τὶς πίστες... γ' ἀλωνίσῃ!
Νὰ χτυπήσῃ χέρια-πόδια, νὰ πηδήσῃ νὰ σαλτάρῃ,
νὰ χορέψῃ µὲ τὸν Δάκη, µὲ τὸν Τάκη νὰ φλερτάρῃ,
µέσ' τὰ δίχτυα της νὰ µπλέξῃ τελικῶς καὶ τὸν Γιαγνάκη
καὶ νὰ πλέξῃ µὲ δυὸ λόγια, θαυµαστῶν της... «γαϊτανάκι»!

★

Τὸ Τριώδιον ἀοχίζει! Καὶ γωρὶς ἀµφιβολία
χαίρει κάθε Μαριάνθη, Εὐθαλία κι' Εὐθαλία,
ποὺ µονάχη της κοιµᾶται συνεχῶς ὅλα τὰ βράδυα
κι' εἶναι ἄγνωστα, γιὰ δαύτην, τὰ φιλάκια καὶ τὰ χάδια!
Τὴ χαρά της, ἑποµένως, ἐκδηλώνει τὴ µεγάλη,
γιατὶ ντόµινο καὶ µάσκα στὴ... µουτσούνα της θὰ βάλῃ
καὶ µ' αὐτὸ τὸ καµουφλάζ της προσδοκεῖ, λίγο-πολύ,
τὴ βραδυὰ τῆς Κρεοφάγου ν' ἀρτυθῇ µ' ἕνα φιλί!

★

Μὲ ἀνείπωτη χαρά τους περιµένουνε καὶ πάλι
ν' ἀπολαύσουν ὅλοι κι' ὅλες τὴν Καρναβαλοκραιπάλη.
Πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους, ὅµως,
χαίρει κάθε οἰκοδόµος
γιατὶ ξέρει ὡρισµένως καὶ γνωρίζει ἐπακριβῶς
πὼς τοῦ «ρὸκ ἐντ ρὸλ» θὰ ὁράσῃ ὁ χορὸς ὁ παλαβὸς
καὶ ἐξαλλων καὶ τρελλῶν του πηδηµάτων,
κι' ὅτι λόγω τῶν ἐξάλλων καὶ καταρρεύσεις οἰκηµάτων!
συνεχῶς θὰ προκαλοῦνται...

★

Τὸ Τριώδιον προβάλλει,
δηλαδὴ τὸ Καρναβάλι
κι' ἐνῶ χαίρονται οἱ νέοι κι' εἶναι τρισευτυχισµένοι,
τὴν περίλυπη τους... µάσκα βάζουν πλεῖστοι παντρεµένοι!
Κατηφεῖς αὐτοὶ κυττάνε Καρναβάλους καὶ παράτες
καὶ χορούς καὶ µασκαράτες,
γιατὶ µπρὸς στὴν πεθερά τους ἔρχονται ὅλοι τοὺς καπάκι
καὶ µπροστά της παριστάνουν συνεχῶς τὸ «ἀραπάκι»
κι' ἐπειδὴ µπροστὰ στὸ κέφι καὶ τὸ ντέφι της, θαρρῶ,
στὸ ταψὶ πάντα χορεύουν ἀρκουδιάρικο χορό!

Ἐπιµορφάφεις Ἄννα Ταδδαίου — Ἡ Συντάξις Γ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ «ΣΑΜΠΟΤΑΖ»

ΗΤΑΝ ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ἐπιχειροῦσαν τὸ τολμηρὸ αὐτὸ σαμποτάζ, χωρὶς ὡστόσο καὶ νὰ τὸ πετύχουν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα, οἱ γερμανικὲς διπλοσκοπιὲς φρουροῦσαν μὲ χίλια ἄγρυπνο μάτια ὁλάκερη τὴν περιοχή. Γιατὶ ἤξεραν πῶς οἱ ἀποθῆκες αὐτὲς—οἱ στρατιωτικὲς ἀποθῆκες τοῦ Ρούφ—ἦταν γι' αὐτοὺς ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ σαμποτὲρ δὲν ἀπελπίζονταν. Εἶχαν ὁρκιστῆ νὰ τὶς ἀνατινάξουν καὶ θὰ τὶς ἀνατίναζαν ὁ κόσμος νὰ χαλοῦσε. Μὰ ἔπρεπε νὰ βροῦν τὸν κατάλληλο τρόπο γιὰ νὰ ἐνεργήσουν. "Ἰσως ἀκόμη ἔπρεπε νὰ βροῦν καὶ τὸ κατάλληλο πρόσωπο, ποὺ θὰ τοὺς βοηθοῦσε νὰ τοποθετήσουν τὶς βόμβες τους. Ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ ἦταν ἀπρόσιτοι, κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ. Κι' ὅπως ἦταν ἀκόμη ὁ πρῶτος καιρὸς τῆς κατοχῆς, φερνόντουσαν σ' ὅλους βάναυσα καὶ σκληρά...

Οἱ Ἕλληνες ὅμως ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ μὴν τὰ βάλουν εὔκολα κάτω. Πρὸ παντὸς οἱ ἀξιωματικοί, ποὺ πρῶτοι ἀπ' ὅλους ξεσηκώθηκαν ἐναντίον τοῦ "Ἄξονα. Ἔχουμε στὰ χέρια μας ἀντίγραφο ἑνὸς πρωτοκόλλου τιμῆς τῶν βαθμοφόρων τοῦ 25ου Συντάγματος, ποὺ ὁρκίζονται νὰ πολεμήσουν τοὺς κατακτητὲς μόλις πατήσουν τὸ πόδι τους στὴ χώρα. Τὸ πρωτόκολλο αὐτὸ ὑπογράφηκε στὶς 6 Ἀπριλίου 1941, στὴ σκηνὴ τοῦ λοχαγοῦ Γ. Κουρουποῦ, τὴν ἡμέρα δηλαδὴ ποὺ μᾶς κήρυξε τὸν πόλεμο ἡ Γερμανία. Γιατί, ἀλήθεια, πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ παραδεχτοῦν τὴ σκλαβιὰ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Πίνδου καὶ τοῦ Ροῦπελ, αὐτοὶ ποὺ ἀκούγανε τὰ ραδιόφωνα ὅλου τοῦ ἐλεύθερου κόσμου, νὰ τοὺς λένε πῶς εἶναι ἀθάνατοι; Καὶ μήπως δὲν ἦταν;

Ἀμέσως συγκεντρώθηκαν σὲ ὁμάδες κι' ἔστειλαν ἀντιπροσώπους στὴ Μ. Ἀνατολή, ζητῶντας ὅπλα καὶ χρήματα. Κρυφὴ τους ἐπιθυμία ἦταν, νὰ ξαναφτιάξουν τὸ δοξασμένο στρατὸ τῆς Ἀλβανίας. Οἱ σύμμαχοι ὅμως, κατὰ τὴν τότε συνήθειά τους, ἔκαναν τὸν κουφὸ κι' ἀδιαφοροῦσαν. Μόνο ὅταν εἶδαν τὴν ἀνταρσία καὶ τὰ παρατράγουδα νὰ φουντώνουν στὸν τόπο μας, ἄρχισαν νὰ κινοῦνται κάπως. Ἦταν ὅμως ἀργά. Τὸ ποτῆρι εἶχε σπάσει καὶ οἱ πρῶτοι ποὺ ἔστειλαν ἐδῶ, ἦταν ἀκατάλληλοι γιὰ τὸ σκλίμα μας, γιὰ τὴ νοοτροπία δηλαδὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οἱ περισσότεροι Βρεταννοὶ εἶχαν «ὕφος» ἀταίριαστο μὲ τὶς περιστάσεις κι' ἔκαναν τοῦ κεφαλιοῦ τους, χωρὶς νὰ λαβαίνουν ἐντολὲς ἀπὸ «κάτω». Ἔτσι ἔσπειραν ζιζάνια ἀνάμεσα στὶς ὀργανώσεις καὶ τοὺς πατριῶτες κι' ἤρθε ἡ ἐποχὴ ποὺ αἱματοκυλίστηκε ὁ τόπος.

"Ας εἶναι. Τὴ ὥρα τῆς ἱστορίας, ποὺ θὰ κρίνῃ τὸ δίκαιο ἢ τὸ ἄδικο, κοντεύει νὰ σημάνῃ. Ἐμεῖς δὲν κάνουμε κριτική. Ἁπλῶς μεταφέρουμε περιστατικὰ τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ποὺ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα ὁ ἀηδιασμόνητη στὶς καρδιές μας. "Οπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ ζήτημα, οἱ "Ελληνες ἔφευγαν κατὰ ἑκατοντάδες γιὰ τὴν Αἴγυπτο, νὰ πάνε νὰ πολεμήσουν τὸν ἐχθρὸ ὅπου μποροῦσαν. Πουλοῦσαν τὰ διαμαντικά τους, τὰ χαλιά τους, τὰ ἐπιπλα τῶν σπιτιῶν τους καὶ πολλὲς φορὲς κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ροῦχα τους, τὸ στερνό τους κοστοῦμι. Νὰ φύγουν, νὰ φύγουν. Τίποτ' ἄλλο δὲ σκεφ ὀντουσαν ἀπὸ τὸ ν' ἀνοίξουν τὰ φτερὰ τους πρὸς τὴν ἐλευθερία. Γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ ρεῦμα, ἡ κυβέρνηση τῶν κουΖσλιγκς στέρησε τὶς οἰκογένειές τους κατ' ἀρχὴ ἀπ' τὸ μισθὸ ποὺ ἔπαιρναν οἱ ἀξιωματικοί. Ἐπέβαλε κατόπιν κα ἀσχεσι στὴν κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία τους, δημοσίευσε ἔπειτα εἰδικὸ νόμο ποὺ ἔλεγε ὅτι ἡ διαφυγὴ στὴν Αἴγυπτο ἦταν λιποταξία καὶ τιμωρεῖτο μὲ θάνατο καὶ τέλος τὸν Ἰούλιο—τοῦ πρώτου χρόνου τῆς κατοχῆς—διέταξε τὴν ἐκτόπιση τῶν δικῶν τους.

Τοῦ κάκου. Κάπου χίλιοι πεντακόσιοι ἀξιωματικοὶ ἔφευγαν, ἀμέσως μετὰ τὶς ἀπειλὲς αὐτές, γιὰ τὴ φιλόξενη χώρα τοῦ Νείλου. Δὲν ἦταν ὡστόσο αὐτοὶ ποὺ ἄξιζαν τόσο τὸ θαυμασμό, ὅσο οἱ μητέρες, οἱ γυναῖκες κι' οἱ ἀδελφές τους, ποὺ τοὺς εὐλογοῦσαν ὅταν ἔφευγαν, μολονότι ἤξεραν καλὰ πῶς μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους, θὰ τὶς θέριζε ἡ πείνα. Νὰ λυγίσουν; Αὐτὲς νὰ λυγίσουν; Ἔδεσαν κόμπο τὴν καρδιά τους κι' ἔμειναν μὲ μάτι στυλωμένο πρὸς τὸ μεγάλο ὄραμα τῆς ἐλευθερίας, ποὺ ἦταν ἀκόμη μακρυά, πολὺ μακρυά! Πάντως κι' ὅσοι ἀξιωματικοὶ εἶχαν ἀπομείνει ἐδῶ, δὲν κατασιάστηκαν μ' εὐκολώτερο ἔργο ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν φύγει. Γιατὶ ἔπρεπε ὄχι μόνο νὰ μάχωνται μὲ πάνοπλον ἐχθρό. Οἱ νόμοι τοῦ πολέμου δὲν ἴσχυαν γι' αὐτούς. Ἂν τοὺς ἔπιαναν οἱ ναζῆδες, εἶχαν δικαίωμα νὰ τοὺς τουφεκίσουν. Κανένα διεθνὲς δίκαιο δὲν τοὺς προστάτευε...

Ἔτσι δημιουργήθηκαν οἱ πρῶτοι «πυρῆνες». Οἱ πρῶτοι πυρῆνες πού, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀσύρματους γιὰ νὰ ἔρχωνται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ στρατηγεῖο τοῦ Καΐρου καὶ νὰ τοῦ στέλνουν πληροφορίες, σκέφτηκαν ν' ἀρχίσουν τὰ σαμποτάζ. Ὅσες περισσότερες καταστροφὲς ἔκαναν στοὺς Γερμανοϊταλούς, τόσο καὶ πιὸ μεγάλη ἱκανοποίησι θὰ ἔνιωθαν. Ἄρχισαν ν' ἀγοράζουν ὅπλα καὶ νὰ ἐκπαιδεύουν τοὺς νέους μέσα σὲ ἀρχοντικὰ καὶ σὲ χαμόσπιτα. Κάθε τόσο ἑτοιμαζόταν καὶ μιὰ καινούργια μαχητικὴ ὁμάδα ἀπὸ παιδιὰ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Καθηγητές, φοιτητές, δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐργατικοί, ξυπόλυτα φτωχαδάκια καὶ ἀρχοντόπουλα, κατέβαιναν στὰ ὑπόγεια τὶς νύχτες γιὰ νὰ διδαχτοῦν τὸ μεγάλο δίδαγμα τοῦ γένους.

"Ενα ἀλλόκοτο μίγμα γεμάτο ἐνθουσιασμὸ καὶ θέλησι ν' ἀγωνιστῆ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδας. Ἀπ' αὐτοὺς ἀναδείχτηκαν ἀργότερα προκομένοι τομεάρχες, κρυφὰ ταλέντα κατασκόπων καὶ σαμποτὲρ βγαλμένα τόσο ἀπὸ τὰ μοσχοαναθρεμένα, ὅσο κι' ἀπὸ τ' ἀλητάγια, γιατὶ ἤξεραν πῶς ἂν ἡ σκλαβιὰ νάρκωσε τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τοὺς τρανούς, τὴν καρδιὰ τῶν νέων τὴ θέρμαιναν κρυφὲς ἑλληνικὲς δύναμι ποὺ θὰ μποροῦσαν τὸ μέλλ νάχουν καθένα χωριστά. Ἐνέπνευσαν τὸ συναισθημα τῆς παρανομίας κατὰ τοῦ Γερμανοῦ κι' ἔδωσαν κρυφὲς ἀπασχολήσεις καὶ δίψα ἐκδικήσεως...

Τὸ πρῶτο σαμποτάζ ἔγινε στὸν Πειραιᾶ. Στὸ λιμάνι φόρτωναν οἱ κατακτητὲς τρόφιμα σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα πλεούμενα, γιὰ νὰ τὰ στείλουν σὲ βάσεις τους, στὰ νησιὰ καὶ στ' ἀπομακρυσμένα φυλάκιά κάπι, τὸ «Πλατιτέραν», ἐπιταγμένο ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ἐπιμελητεία τοῦ Ναυστάθμου, πῆγε κι' ἄραξε στοὺς ντόκους, σιμὰ στὸν "Αη Γιώργη στὸ Κερατσίνι. Τότε ἀκριβῶς δυὸ νεαροὶ ἐργάτες, ὁ Χρῆστος Κατσαούλογαγοῦ Δημήτρη 'Αγγέλου—σκέφτηκαν νὰ τὸ καταβυθίσουν. Πῶς; Οὔτε κι' αὐτοὶ δὲν ἤξεραν ἀκόμη. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε σημασία. Οἱ Γερμανοὶ τοὺς εἶχαν ἀγγαρέψει νὰ μεταφέρουν μερικὰ κιβώτια γεμάτα τὰ κουβαλήσουν στὸ κατάκι.

— Τί λές, Γρηγόρη; ρώτησε μιὰ στιγμὴ ὁ Κατσαούνης τὸ σύντροφό του. Τὸ στέλνουμε στὸ βυθό; Νομίζω πὼς δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο...

— Δὲν εἶναι; Γιὰ πές μου τὸν τρόπο...

— Πρόσεξες τί περιέχει ἐ πέτσινος ἐκεῖνος σάκκος ποὺ εἶναι κρεμασμένος στὸ τσέρκι τοῦ κατικιοῦ; Ἐκρηκτικὲς ὅλες. Εἶδα τὰ φυτίλια τους. "Ενα σπίρτο καὶ...

Ἀναρίχιασε ὁ Λεοντίδης καὶ τὰ μάτια του γέμισαν μιὰ τρελλὴ

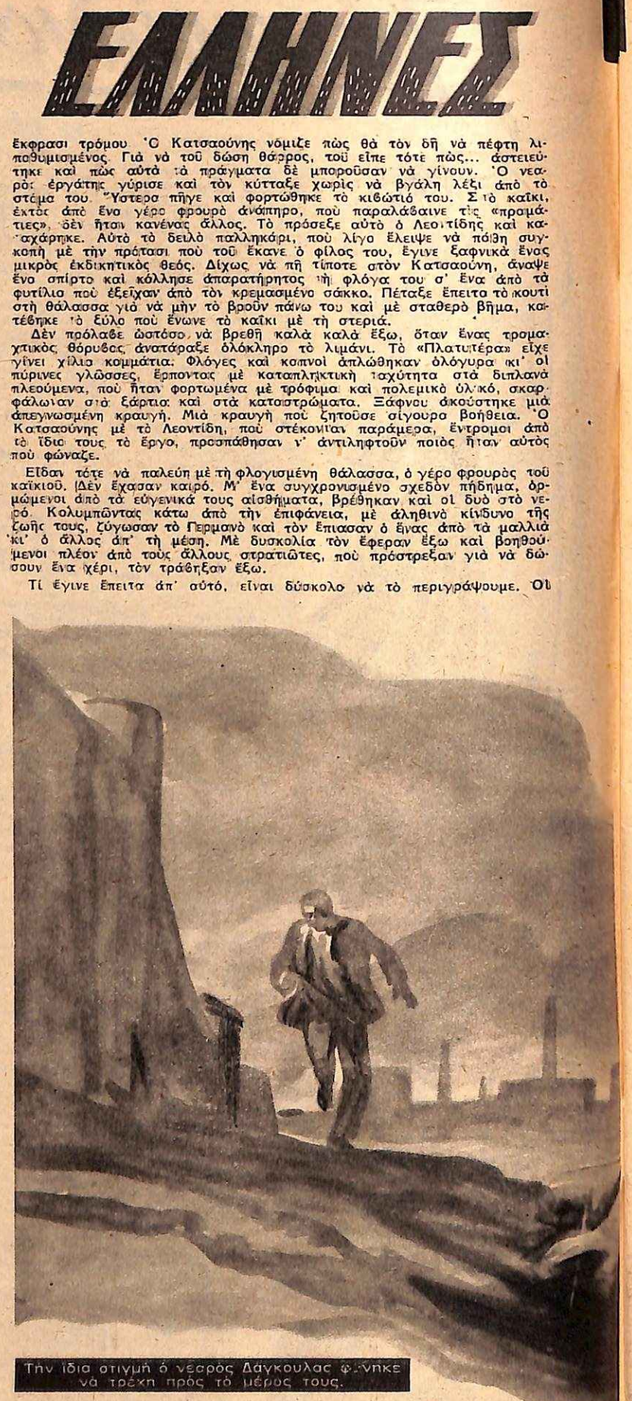

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ νεαρὸς Δάγκουλας φώνηκε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τους.

δυὸ νεαροὶ ἐργάτες ἀνακηρύχτηκαν «ἥρωες» ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τὰ ὀνόματά τους ἀναφέρθηκαν στὴν ἡμερήσια διαταγὴ τοῦ ναυαρχείου. Ἦταν κάτι χωρὶς προηγούμενο. Ὅταν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ὁ Δημήτρης 'Αγγέλου, ἔμαθε τὸ καταπληκτικὸ περιστατικό, τοὺς ἀγκάλιασε μὲ εἰλικρίνεια καὶ τοὺς φίλησε.

— Πρέπει νὰ σᾶς συγχαρῶ, παιδιά μου, τοὺς εἶπε. Νὰ σᾶς συγχαρῶ, βέβαια καὶ νὰ σᾶς μαλλώσω κιόλας...

Οἱ δυὸ σαμποτὲρ τὸν κύτταξαν ἔκπληκτοι.

— Νὰ μᾶς μαλλώσῃς, ἀρχηγέ; τὸν ρώτησαν. Γιατί; Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιατὶ κάνατε κάτι, χωρὶς νὰ λάβετε ἐντολή. Τὸ σαμποτάζ αὐτὸ μποροῦσε νὰ σᾶς στείλῃ στὸ ἀπόσπασμα. Κι' ὄχι μόνο ἐσᾶς ἀλλὰ κι' ἐμᾶς καὶ τὶς οἰκογένειές σας. Προτοῦ τὸ ἀποφασίσετε, ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ νὰ σᾶς καταπολίσω πάνω στὰ ὕπερ καὶ τὰ κατά. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Κι' οἱ δυὸ σας φανήκατε τυχεροὶ καὶ ἥρωες. Ἄλλη φορὰ ὅμως νὰ μὴν κάνετε τίποτε, χωρὶς νὰ πάρετε διαταγή...

Κοκκινίσαν ὡς τ' αὐτιὰ τὰ δυὸ παλληκαρόπουλα καὶ χαμήλωσαν τὸ βλέμμα τους ντροπιασμένα. Μὰ ὁ ὑπολοχαγὸς Δημήτρης 'Αγγέλου — τὸν ὁποῖον οἱ Γερμανοὶ ἀργότερα μέσα στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸ Σωσθένους 23 — χαμογελοῦσε ὑπερήφανος γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτά, ποὺ κι' αὐτοὶ οἱ Γερμανοὶ ἀκόμη εἶχαν... ἀναγνωρίσει τὴν ἀξία τους. Κι' ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε. Μαύρη, σκοτεινή, ἀράχνη. "Ενα βράδυ, ἀρχὲς τῆς κατοχῆς, ἀπὸ κάποιο ἰσπιτάκι τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Π. Σφαγείων, ἐβγαιναν, μὲ πολλὲς προφυλάξεις ἕνα ψηλὸ καλοδεμένο παλληκάρι. Ρίχνοντας μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ πέρα στὸ σκοτεινὸ δρόμο, ἔκλεισε ἱσὶσω τὴν πόρτα καὶ βιαστικὰ προχώρησε πρὸς τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Ἰλισσοῦ.

Κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ Χαροκόπου, τὸν περίμεναν ἥσυχα καὶ ὑπομονητικὰ τρεῖς ἄντρες. Χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν τὴν παρακμὴ κουβέντα μεταξύ τους, ἀνηφόρισαν πρὸς τὰ Σφαγεῖα. Διασχίζοντας διάφορα στενοσόκακια κι' ἀποφεύγοντας ὁρισμένα σημεῖα ἀπὸ φόβο νὰ μὴν πέσουν πάνω σὲ τίποτε Γερμανούς, ἔφτασαν ὕστερα ἀπὸ λίγο κοντὰ στὶς ἀποθῆκες πυρομαχικῶν τοῦ Ρούφ.

Ἡ ὥρα τῆς κυκλοφορίας γιὰ τὸ κοινὸ εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ. Μὰ γιὰ τοὺς τέσσερις αὐτοὺς ἄντρες ποὺ ἦταν ὁ Νίκος Δάγκουλας, ὁ Θανάσης Κάλφας, ὁ Θέμος Μπινιάρης κι' ἕνας ξένος, ὁ Μπὶλ Μπάρτον, ἡ ὥρα αὐτὴ ἦταν—περασμένα μεσάνυχτα—ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ πήγαιναν νὰ ἐκτελέσουν. Ὁ Θέμος Μπινιάρης κι' ὁ Μπὶλ Μπάρτον ἦταν Αὐστραλοὶ ἀεροπόροι κι' ἡ μονάδα τους ὑπηρετοῦσε στὸ Τατόϊ. "Οταν οἱ Γερμανοὶ μπῆκαν στὴ Θεσσαλονίκη, οἱ δυὸ φίλοι ποὺ βρέθηκαν στὸ Σέδες, δὲν πρόλαβαν νὰ φύγουν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους τους. Τὴν τελευταία στιγμή, τὸ ἀεροπλάνο τους ἔπαθε κάποια βλάβη κι' ἔτσι πιάστηκαν αἰχμάλωτοι.

Τοὺς μετέφεραν τότε στὴν Ἀθήνα καὶ μ' ὅλο ποὺ ὁ Θέμος Μπινιάρης ἦταν ἑλληνικῆς καταγωγῆς, τὸν ἐκλεισαν μαζὶ μὲ τοὺς "Αγγλους στὸ στρατόπεδο τῆς Κοκκινιᾶς. Ἀπὸ κεῖ μέσα ὅμως καταφθάσαν νὰ δραπετεύσουν γρήγορα κι' ὁ μὲν Αὐστραλὸς κρύφτηκε στὴν ὁδὸ Λήμνου 1, ὁ δὲ "Ελληνας σὲ κάποιο σπιτάκι τῶν Σφαγείων, ὅπου τὸν φιλοξένησαν ἀρκετὸ διάστημα οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι κάτοικοι τοῦ συνοικισμοῦ. Σὲ λίγο καιρό, μετὰ τὴν ἀπόδρασή τους, ἤρθαν σ' ἐπαφὴ μὲ μερικοὺς "Ελληνες πατριῶτες τῶν ὁμάδων ἀντιστάσεώς. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ δράσουν στὰ σαμποτάζ, μιὰ καὶ δὲν εἶχαν ἀσύρματο γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὴ Μ. 'Ανατολὴ γιὰ πληροφορίες. Ἐπειδὴ οἱ ἀποθῆκες τοῦ Ρούφ ἦταν κοντά, εἰκέφτηκαν νὰ δοκιμάσουν τίς... δυνάμεις τους. Ἀλλὰ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἐπιχείρησαν νὰ πλησιάσουν νύχτα πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀπέτυχαν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Κι' ὄχι μόνο αὐτό. Παρὰ λίγο νὰ πιαστοῦν κι' ἀπὸ πάνω. Εὐτυχῶς τὴ γλύτωσαν φτηνά, ἐπειδὴ οἱ Γερμανοὶ δὲν τοὺς κυνήγησαν μὲ πείσμα. Ἔτσι ξεγλύστρησαν ἀπ' τοῦ χάρου τὰ δόντια...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως οἱ τέσσερις σαμποτὲρ εἶχαν μοιράσει τὶς εὐθύνες τους: Ὁ Κάλφας, ποὺξερε καλὰ τὰ κατατόπια, ἦταν ὁδηγός. Ὁ

μπὶλ Μπάρτον, ποὺταν συγχρόνως καὶ κομάντος ἀνέλαβε τὴν ἐκκαθάρισι τοῦ ἐδάφους ἀπὸ κάθε ἐχθρικὸ ἐμπόδιο. Ὁ Νίκος Δάγκουλας, θὰ τοποθετοῦσε τὶς βόμβες στὶς ἀποθῆκες κι' ὁ Θέμος Μπινιάρης, ποὺταν ὁ διευθύνων νοῦς, εἶχε ἀναλάβει τὸ γενικὸ πρόταγμα.

Πότε στὰ τέσσερα, πότε σερνόμενος μὲ τὴν κοιλιά. Προχωροῦσε μπροστὰ ὁ Κάλφας. Καὶ πίσω του, σὲ μικρὴ ἀπόστασι καὶ μὲ τὶς ἴδιες κινήσεις, ἀκολουθοῦσαν οἱ ἄλλοι τρεῖς. Ξαφνικὰ ὁ ἀδηγὸς σταμάτησε.

— Τί τρέχει; ρώτησε ἀνήσυχα ὁ Μπινιάρης. Τί ἔπαθες, Θανάση, καὶ σταμάτησες;

— Ὑπάρχει ἕνας φρουρὸς στὸ πίσω μέρος τῶν ἀποθηκῶν, ἀποκρίθηκε σιγανὰ ἐκεῖνος. Ἂν μᾶς πάρει εἴδησι, χαθήκαμε...

Ὁ Αὐστραλὸς τὸν διέκοψε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ. Δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀνησυχοῦνε. Αὐτὸν τὸν ἀναλάμβανε ἐκεῖνος.

— Μιὰ καὶ κάτω, τοὺς ψιθύρισε. Περιμένετε ἐδῶ. Ἐλπίζω νὰ ἐπιστρέψω γρήγορα...

"Ηταν στ' ἀλήθεια ἐπιτήδειος ὁ πανύψηλος ἐκεῖνος ἀεροπόρος. Σέλτος κι' ἐλαφρύς, ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἔρποντας σὰν γάτα καὶ, διασχίζοντας τὸ σκοτάδι μὲ τὰ διαπεραστικὰ του μάτια, ποὺ ἔθλεπαν τὴ νύχτα ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα, πέρασε τὶς γραμμὲς τῶν Σ.Ε.Κ. Στὴν ἀπέναντι ἀκριβῶς μεριά, βρίσκονται οἱ ἀποθῆκες. "Ερποντας πάντα, πλησίασε ἀδάρωτα τὸν Γερμανὸ φρουρό. Δὲν τὸν χώριζε ἀπ' αὐτὸν παρὰ ἐλαχίστη ἀπόσταση.

Ξαφνικὰ ὁ Μπὶλ Μπάρτον ἀναστηκώθηκε. Καὶ μ' ἕνα ὑπολογισμένο πήδημα, βρέθηκε γαντζωμένος στὴν πλάτη του. Μὲ τὸ συρμάτινο βρόχο ποὺχε ἑτοιμάσει ἀπὸ πρίν, τσύφιξε μὲ δύναμι τὸ λαιμό. Ὁ δυστυχισμένος φρουρὸς δὲν πρόλαβε νὰ βγάλῃ τσιμουδιά. "Επεσε στὴ γῆ μ' ἕναν ὑπόκωφα γδοῦπο. "Υστερα τίποτε. Μοναξιὰ παντοῦ καὶ σκοτάδι...

Ὁ ἀεροπόρος γύρισε μπρὸς πίσω καὶ ἀνάγγειλε στοὺς συντρόφους του πὼς ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύθερος. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἄρχιζε τὸ δεύτερο μέρος τῆς περιπέτειας. Ὅπως ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, ὁ Νίκος Δάγκουλας, εἶχε ἀναλάβει νὰ τοποθετήσῃ τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες μέσα στὶς ἀποθῆκες. Ἦταν δυὸ ὡρολογιακὲς βόμβες τῶν δυὸ κιλῶν—ποὺ τὶς εἶχαν φτιάξει μόνοι τους οἱ κατάλληλες γιὰ παρόμοιες ἀνατινάξεις. "Ερποντας τώρα κι' αὐτός, μ' ἕνα μαχαίρι στὰ δόντια καὶ μὲ τὶς βόμβες περασμένες σὲ μιὰ πέτσινη ζώνη, ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἔτσι κι' αὐτὸς πρὸς τὴ γῆ. Φτάνοντας κοντὰ στὴ μάντρα τῶν ἀποθηκῶν ἀναστηκώθηκε καὶ γλυστρώντας τοῖχο - τοῖχο, βρῆκε τὸ χαμηλὸ σημεῖο ποὺχαν καθορίσει ἀπὸ πρὶν καὶ πήδησε μέσα.

Βαρειὰ ἀγωνία πλημμύρισε τοὺς τρεῖς συντρόφους, ποὺ τὸν εἶδαν νὰ χάνεται σὰν μιὰ ἀπίθανη σκιὰ στὸ σκοτάδι. Καὶ καθὼς ἀργοῦσε νὰ φανῇ, χίλιες ὑποψίες ἄρχισαν νὰ περνοῦν στὸ μυαλό τους. Τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως τοῦ εἶχε συμβῆ κανένα ἀπρόοπτο κι' αὐτοὶ ἔμεναν μὲ σταυρωμένα χέρια χωρὶς νὰ κάνουν τὸ παραμικρό; "Οχι. Ὁ Θέμος Μπινιάρης ἦταν ἔτοιμος νὰ τρέξῃ σὲ βοήθειά του.

— Παιδιά, εἶπε, ὁ Νίκος ἀργεῖ. Κάτι τρέχει, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί. Πάντως δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε ἔτσι. Πηγαίνω νὰ δῶ κι' ἂν χρειαστῇ, θὰ καλέσω κι' ἐσᾶς νὰ μὲ βοηθήσετε. Θάρθω ὁ ἴδιος τότε νὰ σᾶς φωνάξω...

Μὰ δὲν χρειάστηκε. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ νεαρὸς Δάγκουλας, φάνηκε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τους.

— "Ας φεύγουμε, τοὺς εἶπε λαχανιασμένος. Ὁ δείκτης τῆς βόμβας ἔπαθε ἐμπλοκὴ καὶ μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἡ ἄλλη ἀχριστεύτηκε τελείως...

Τὰ ἀναπόδιά ἦταν αὐτή; Ὡστόσο ἀπομακρύνθηκαν βιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη περιοχή, χωρὶς νὰ ποῦνε κουβέντα μεταξύ τους. Πέρασαν ἕνας-ἕνας τὴν ὁδὸ Πειραιώς, ἔκοψαν ἀπὸ διάφορα στενοσόκακα κι' ἔφτασαν στὰ Πετράλωνα, στὸ σπίτι μιᾶς καλῆς πατριώτισσας, τῆς Ἀλίκης Βοσδώρου.

Τοὺς εἶδε ἐκείνη τέτοια ὥρα νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα της καὶ πάγωσε ἡ καρδιά της. Σίγουρα κάποιο κακὸ ἔτρεχε.

— Μὴ φοβᾶστε, κυρία Ἀλίκη, τῆς εἶπε ὁ Θανάσης Κάλφας. Δὲ συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε. Αὔριο θὰ σᾶς ποῦμε τὰ νέα ἢ μᾶλλον θὰ τὰ μάθετε μόνη σας, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Φτάνει νὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ περιμένουμε...

— Καλό;

— Πολὺ καλό, μαλιστα. Λίγη ὑπομονή...

Ἀνέβηκαν στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ καὶ κρυμμένοι στὸ σκοτάδι, περίμεναν ν' ἀκούσουν τὴν ποθητὴ ἔκρηξι. Κανεὶς δὲ μιλοῦσε. Ὡστόσο οἱ ὧρες κυλοῦσαν γρήγορα καὶ κόντευε νὰ ξημερώσῃ. Τίποτε. Ἡ ἀπογοήτευσι ἄρχισε νὰ τοὺς κυριεύῃ. Οἱ ἐλπίδες τους ἔσβυναν σιγὰ σιγά. Κρίμα ὁ κίνδυνος ποὺ διέτρεξαν, κρίμα οἱ κόποι τους.

Μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε βαθειὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι τῆς ἀποτυχίας τους, ὁ Μπινιάρης εἶπε:

— Ἂς χωριστοῦμε, παιδιά. Δὲν πειράζει. Θὰ περιμένουμε πάλι τὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ ξανακάνουμε τὴν ἔφοδό μας...

Δὲν πρόλαβε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Μιὰ κατοχαθόνια ἔκρηξι σπάραξε ξαφνικὰ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Κι' ἀμέσως σχεδὸν τεράστιες φλόγες φάνηκαν νὰ ξεπετοῦν πρὸς τὸν οὐρανό. Ἐπὶ ἕνα λεπτό, ἡ ἡφαιστειακὴ συντροφιὰ ἔμεινε ἀκίνητη καὶ σιωπηλή. Τὸ θέαμα ἦταν μεγαλειῶδες. Οἱ ἀποθῆκες τοῦ Ρούφ καίγονταν ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη. Κι' ὁ ἀντίλαλος τῶν ἀναρίχεων ποὺ ἐρχόταν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἔκλαγε τὸ φθινοπωρινὸ ἐκεῖνο ξημέρωμα νὰ μοιάζῃ μ' ἀναστάσιμο. Πλήθος κόσμου ξεχύθηκε στοὺς δρόμους, στὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα. Μακρυά, ὅταν μέσα σὲ θαυμὴ ἄχνα, ἄρχισε νὰ διαγράφεται ἡ ἱερὴ σκιὰ τῆς Ἀκροπόλεως.

Οἱ σαμποτὲρ εἶχαν κάνει καλὴ δουλειά...

Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ προδοσιά, οἱ Γερμανοὶ ἔπιαναν τὸ Μπὶλ Μπάρτον καὶ λίγο τὸ συνεργάτη του Δημήτριο Λαζαρίδη, ἰδιοκτήτη τοῦ καφενείου ὁ «Πόντος» στὴν πλατεία τῆς Καλλιθέας. Ὁ Λαζαρίδης ὁδηγήθηκε ἀπὸ φαδέρα ἀνακριτήρια τῆς Γ' Σεπτεμβρίου, ὅπου τὸν ἔρριξαν στὰ πιὸ ἀπίθανα βασανιστήρια. Μὰ ὁ τολμηρὸς αὐτὸς Πόντιος, μ' ὅλο ποὺ ἦταν περασμένης ἡλικίας, ἄντεξε τὰ πάντα. Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἐδηγήθηκε στὶς φυλακὲς Ἀβέρωφ. Ἐκεῖ συναντήθηκε μὲ τοὺς ἄλλους συνεργάτες του, ποὺ εἶχαν συλληφτῆ κι' αὐτοί: Τὸ Θανάση Κάλφα, τὸ Γ. Κ.λεπούρη καὶ τὴν ἀδελφὴ τοῦ τελευταίου Ἀθανασία. Ἡ ἡρωϊκὴ συντροφιὰ, βρισκόταν πιὰ στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν καὶ τίποτε δὲ μποροῦσε νὰ τὴ σώσῃ...

Στὴ δίκη τους ποὺ ἔγινε σὲ λίγες μέρες, καταδικάστηκαν ὁ Μπάρτον, ὁ Κάλφας κι' ὁ Μπινιάρης δυὸ φορὲς σὲ θάνατο. Μιὰ ὁ Κελεπούρης, τέσσερα χρόνια ἡ Ἀθανασία καὶ δυὸ χρόνια εἰρκτὴ ὁ Δημήτριος Λαζαρίδης.

Ἀπὸ τὶς κακοχίες ὅμως καὶ τὰ μαρτύρια, ὁ Κελεπούρης ἔπαθε ψυχικὸ κλονισμὸ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ τὸν ἐκλεισαν σὲ εἰδικὸ νοσοκομεῖο, ὅπου βγῆκε τελείως ὑγιὴς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι. Μὰ ὁ Μπὶλ Μπάρτον, ὁ Θέμος Μπινιάρης κι' ὁ Θανάσης Κάλφας, τουφεκίστηκαν στὸ προαύλιο τῶν φυλακῶν «Ἀβέρωφ», τὴν τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα τοῦ 1942.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ιστορία της ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ

Η διάσημη Γαλλίδα στὰρ ἀπαρνιέται τὸν ἑαυτό της!..

Μιὰ ἀπὸ τὶς τολμηρὲς ἐμφανίσεις τῆς Μαρτὶν Καρὸλ στὸ φίλμ «Νανά».

ΟΜΟΡΦΗ, λεπτὴ καὶ καλοντυμένη μὲ τὴ γνωστὴ ἰδιαίτερη χάρι της, ἡ Μαρτὶν Καρὸλ ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα πολύμηνο ταξίδι, γιὰ λόγους προπαγάνδας, στὶς χῶρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Στὴν πραγματικότητα τὸ ταξίδι αὐτὸ εἶχε τελειώσει ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, ἀλλ' ἡ Μαρτὶν καὶ ὁ ἄντρας της, ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης Κριστιὰν Ζάκ, δὲν γύρισαν στὸ Παρίσι. Στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ἕνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα τοὺς καλοῦσε νὰ πᾶνε στὴν Ἀγγλία, στὴν Ἱσπανία καὶ στὴν Ἰταλία, γιὰ τὸ γύρισμα δυὸ ταινιῶν. Ἔπειτα, ὅταν τὸ ζεῦγος ἔφτασε στὴ Γαλλία, ἡ Μαρτὶν δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους τὰ ἑξῆς:

—Ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ εἶμαι ἀπόλυτα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν καιρούλα μου, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἰδιωτική μου ζωή. Ἀπὸ τὴν πρώτη, γιατὶ μὲ δυὸ ταινίες ποὺ γύρισα στὸ Λονδῖνο, στὴ Λισσαβώνα καὶ στὴ Ρώμη μὲ τοὺς τίτλους: «Ἡ τίγρις» καὶ «Σκάνδαλο στὸ Μιλάνο» ἀπέκτησα τὸν τίτλο τῆς «καινούργιας» Μαρτὶν Καρόλ. Στὶς δυὸ αὐτὲς ταινίες δὲν εἶμαι πιὰ ἡ παληὰ Μαρτίν, ποὺ παρουσιαζόμουν ἡμίγυμνη μέσα σὲ λουτρά. Ὅλα αὐτὰ τὰ «σκανδαλιστικὰ» θεάματα διήκοιμι πιὰ στὸ παρελθόν. Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς θὰ εἶμαι μιὰ ἠθοποιὸς ντυμένη σεμνὰ καὶ χωρὶς γυμνικὲς ἐπιδείξεις. Θὰ στηρίζωμαι περισσότερο στὸ ταλέντο μου καὶ λιγότερο στὶς ὁμορφιὲς τοῦ κορμιοῦ μου, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πότε λίγο καὶ πότε πολὺ εἶναι γεμάτες οἱ 25 ταινίες ποὺ γύρισα μέχρι τὰ τέλη τοῦ 1955. Ὅσο γιὰ τὴν ἰδιωτική μου ζωή, εἶμαι ἐπίσης εὐτυχισμένη γιατὶ ὁ ἄντρας μου ἔφθασε αἰσίως στὰ 50 χρόνια στὰ 33 τοῦ βίου μου καὶ στὰ 15 τῆς καλλιτεχνικῆς καριέρας μου, μὲ 28 ταινίες στὸ ἐνεργητικό μου, οἱ ὁποῖες μὲ ἔκαναν γνωστή, ἀγαπητὴ καὶ ἁρκετὰ πλούσια. Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρός, λοιπόν, μὴ ζητήσετε πιὰ ταινίες σὰν τὴν «Καρολίν» ἢ τὴ «Νανά», γιατὶ ἡ Μαρτὶν ποὺ πρωταγωνιστοῦσε σ' αὐτὲς δὲν ὑπάρχει πιά. Στὴ θέση της ὑπάρχει μιὰ «καινούργια», ἡ ὁποία δὲ θὰ ξεγυμνώνεται πιά...

Ἡ ἀπόφαση τῆς Μαρτὶν νὰ μεταβάλη ἐμφάνιση δὲν εἶναι καινούργια. Χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1954, ἀλλ' ὁ ἄντρας καὶ σκηνοθέτης της, τὴ συμβούλεψε νὰ μὴν τὴν προαγγειλοποιήση ἀμέσως, ἀπὸ φόβο μήπως οἱ θαυμαστὲς τῆς πάψουν νὰ παρακολουθοῦν τὶς ταινίες της. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκείνη ἐπέμενε, στὸ τέλος δέχτηκε. Κατὰ βάθος εἶναι εὐχαριστημένος, γιατὶ κι' ἂν ὑποτεθῆ ὅτι μὲ τὴν «καινούργια» ἐμφάνισή της ἡ Μαρτὶν θὰ πάψη νὰ εἶναι «ἐμπορική» ἢ θοποιός, καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἔχουν συγκεντρώσει τόσα χρήματα, ὥστε μποροῦν νὰ περάσουν τὴν ὑπόλοιπη ζωή τους τελείως ἄνετα!...

Παράλληλα μὲ μερικὰ ἄλλα ὁρεκτὰ, ἡ Μαρτὶν κρατάει κ' ἕνα ἀκόμη, ἁρκετὰ σημαντικό: εἶναι ἡ πρώτη στάρ τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου, ἡ ὁποία χωρὶς σεμνοτυφία δέχτηκε νὰ ἐμφανίζεται «τολμηρὰ γυμνὴ» στὶς ταινίες ποὺ πρωταγωνιστοῦσε. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ἐξασφαλισμένη νὰ εἶναι ἡ περισσότερο «λογοκριθεῖσα» ἠθοποιὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη. Στὴν παρουσίαση τῶν ταινιῶν δὲν εἶναι τόσο αὐστηρὴ καὶ ἐπιτρέπει πολλὲς «ἀκατάλληλες» σκηνές. Ἀλλὰ δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ σὲ ἄλλα κράτη, στὰ ὁποῖα ἡ λογοκρισία εἶναι αὐστηρὴ καὶ ἀπαγορεύει σχεδὸν τὰ πάντα, ἀκόμη κι' ἕνα φίλημα ποὺ ξεπερνάει σὲ διάρκεια τὰ 30 δευτερόλεπτα. Ἔχοντας, λοιπόν, αὐτὰ ὑπ' ὄψη της ἡ Μαρτίν, μόλις ἔφτασε στὸ Λονδῖνο, ζήτησε καὶ τὸ ἑξῆς:

— Θέλω νὰ γνωρίσω τὸν προϊστάμενο ἐπὶ τῆς λογοκρισίας τῶν ταινιῶν μου, εἶπε. γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιστρέψη τὰ «κομμάτια» ποὺ περικόψε κατὰ καιροὺς ἀπὸ ταινίες μου, ποὺ παίχτηκαν στὴν Ἀγγλία. Φαντάζομαι ὅτι θὰ ἔχη συγκεντρώσει μιὰ πλούσια συλλογὴ «ἀκατάλληλων» σκηνῶν!...

Φυσικά, ἡ αἴτησι τῆς Μαρτὶν ἔπεσε σὰν βόμβα στοὺς κινηματογραφικοὺς καὶ δημοσιογραφικοὺς κύκλους. Ἴδίως στοὺς τελευταίους, γιατὶ οἱ δηλώσεις της περὶ «σεμνότητος» ἦσαν τελείως ἀντίθετες μὲ τὴν ἐμφάνισί της: φοροῦσε μιὰ ὑπέροχη τουαλέττα μ' ἕνα πολὺ τολμηρὸ ντεκολτέ, ποὺ πραβοῦσε ὅλα τὰ ἀντρικὰ βλέμματα. Γεγονὸς ποὺ τὴν ὑποχρέωνε νὰ διασκεδάση κάπως τὸ πρᾶγμα, λέγοντας:

— Αὐτὰ τὰ τολμηρὰ φορέματα, θὰ τὰ θαυμάζετε στὸ ἑξῆς μόνο σὲ ὑποδοχὲς καὶ δεξιώσεις. Στὶς ταινίες ποὺ θὰ γυρίζω, δὲν θὰ «δείχνω» τίποτα πιά!...

Ἡ Μαρτὶν, «σεμνὴ» πιὰ πλέον, στὴν τελευταία ταινία της «Σκάνδαλο στὸ Μιλάνο».

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, οἱ δηλώσεις αὐτὲς σχολιάστηκαν μὲ κάθε τρόπο. Τόσο στὸ Παρίσι ὅσο καὶ στὶς ἄλλες πρωτεύουσες, ὅπου εἶναι περισσότερο γνωστὴ ἀπὸ τὸ «αὐστηρῶς ἀκατάλληλον» τῶν ταινιῶν της, τὰ σχόλια παίρνουν καὶ δίνουν. Ἰδοὺ μερικά:

Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι οὔτε τὰ χρόνια πέρασαν, οὔτε ἔπαψε νὰ εἶναι ὁμορφη ἡ Μαρτὶν γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀπόφαση νὰ «τυθῆ» στὶς ταινίες της. Καὶ ἀποδίδουν τὴν ἀπόφασί της στὰ ἑξῆς περιστατικά: Κατὰ τὸ ταξίδι της στὴν Ἄνω Ἀνατολή, μιὰ μέρα ἀνεκάλυψε μὲ κατάπληξι καὶ ἀγανάκτησι «τολμηρὲς» φωτογραφίες ἀπὸ ταινίες της, νὰ ἔχουν ἐκδοθῆ σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα καὶ νὰ πωλοῦνται κρυφὰ σὲ μεγάλες τιμές! Διεπίστωσε ἀκόμη ὅτι ἀπὸ «γοητευτικὲς» σκηνές της εἶχαν κατασκευασθῆ... ἁγαλματάκια ἀπὸ γύψο, ποὺ ἀγοράζονταν παγάκιρίβα!

Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν φαίνεται πὼς ἀνάγκασαν τὴ Μαρτὶν νὰ ἀποφασίση τὴν «ἀλλαγὴ» γιὰ νὰ στιαματήση δῆθεν τὸ παράνομο καὶ ἐπικερδὲς ἐμπόριο τῶν φωτογραφιῶν της! Ἀλλωστε, ὅπως διευκρίνισε, καὶ ἡ ἴδια, δὲν ἦταν ἡ μόνη ἠθοποιὸς ἀπὸ ταινίες, τῆς ὁποίας εἶχαν πάρει σκηνὲς καὶ τὶς ἐμπορεύονταν. Στὴ συλλογὴ πολλῶν «ἐμπόρων» τοῦ εἴδους, ἀνακάλυψε φωτογραφίες τῆς Ἀρνούλ, τῆς Μπαϊντό, τῆς Μουρὸε, τῆς Βλαντύ, τῆς Παμπανίνι, τῆς Λόρεν καὶ πολλῶν ἄλλων στὰρ γνωστῶν γιὰ τὶς «καμπυλότητές» τους!...

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ ἄλλοι, περισσότερο κακεντρεχεῖς, ποὺ ἰσχυρίζονται τὰ ἑξῆς: Ἡ Καρὸλ καὶ ἡ Ἀρνούλ, λένε, εἶναι οἱ πρῶτες ποὺ παρουσιάστηκαν ἡμίγυμνες στὰ βλέμματα τῶν φίλων τοῦ κινηματογράφου.

Ἀπὸ τότε ὅμως πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Καινούργιες καλλονὲς ἤρθαν στὸ προσκήνιο.

Ἔτσι μὲ τὸν... συναγωνισμὸ ποὺ δημιουργήθηκε, οἱ δυὸ πρῶτες «ἀποστρατεύτηκαν» γιὰ νὰ παραιωρήσουν τὶς θέσεις τους σὲ νεώτερες.

Εἶναι βέβαιον ὅτι καὶ σήμερα θέλουν νὰ συνεχίσουν, ὅπως ἄρχισαν, ἀλλὰ πῶς νὰ συναγωνιστοῦν μιὰ Μπαϊντὸ π.χ. μὲ τὰ εἴκοσι δυὸ χρόνια της, καθὼς καὶ τόσες ἄλλες καὶ πιὸ νεώτερες Φ.ύνες;...

ΦΡΕΝΤ. ΚΛΑΡΚ

Ἡ Τζιάννα Μαρία Κανάλε

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Στοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὸν ρώτησαν σχετικὰ μὲ τὴν ὑγεία τῆς συζύγου του Μαρτὶν Καρόλ, ὁ σκηνοθέτης Κριστιὰν Ζὰκ διευκρίνισε πὼς δὲν ἐπαληθεύουν οἱ διαδόσεις ὅτι ἡ Μαρτὶν εἰσήχθη σὲ κλινική, ε'Ακολουθώντας τὶς συστάσεις τῶν γιατρῶν της, ἐδήλωσε, θὰ ξεκουραστῆ γιὰ λίγο, ἴσως μάλιστα φύγουμε μαζὶ γιὰ καμμιὰ ὀρεινὴ περιοχή. Εἶναι πάντως γεγονὸς ὅτι τόσο τὸ μεγάλο ταξίδι ποὺ κάναμε γύρω στὸν κόσμο, ὅσο καὶ ἡ ἀδιάκοπη ἐργασία κούρασαν πολὺ τὴν Μαρτίν».

★ Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας ποὺ ἄφησε πεθαίνοντας ὁ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ θὰ διατεθῆ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς καὶ ἰδίως γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν ἐρευνῶν γιὰ τὸν καρκῖνο. Ἡ περιουσία αὐτὴ ὑπερβαίνει τὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια, δὲν φτάνει ὅμως τὰ 8 ἑκατομμύρια ὅπως ἰσχυρίζονται πολλοί.

★ Ὁ διάσημος σκηνοθέτης Σεσὶλ Ντὲ Μίλ, ποὺ τελείωσε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Δέκα ἐντολὲς» καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψη ὁριστικὰ τὸν κινηματογράφο, δήλωσε ὅτι ὅλα τὰ κέρδη ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφαλίση ἡ τελευταία του αὐτὴ δημιουργία θὰ τὰ διαθέση γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

★ Στὸ Ἀκαπούλκο, ὅπου βρισκόταν ἀπὸ ἑβδομάδος, ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ, πληροφορήθηκε ὅτι τὸ διαζύγιό της ἐξεδόθη κατόπιν κοινῆς συναινέσεως μὲ τὸν σύζυγό της Μάϊκλ Γουάϊλντινγκ. Ἔτσι τερματίζεται ἡ περιπλάνησις τῆς Ἐλίζαμπετ στὸ Μεξικό, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὴν εὕρεσι ἑνὸς δικαστηρίου, ποὺ θὰ τῆς ἔδινε γρήγορα διαζύγιο.

★ Ἡ Βιρτζίνια Μάγιο, μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες γυναῖκες ποὺ ἀνέδειξε τὸ Χόλλυγουντ ἀναγγέλλει ὅτι ἐγκαταλείπει ὁριστικὰ τὸν κινηματογράφο. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ εἶναι κάπως πρόωρη δεδομένου ὅτι εἶναι μόλις 33 χρόνων. Ὁ σύζυγος τῆς στὰρ Μίκαελ Ο' Σὴ, ἠθοποιὸς κι' αὐτός, πῆρε τὴν ἴδια ἀπόφασι καὶ δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους:

«Θέλουμε νὰ δημιουργήσωμε οἰκογένεια καὶ ν' ἀφοσιωθοῦμε καὶ οἱ δυὸ στὴν ἀνατροφὴ τῆς κορούλας μας Μαίρης, ποὺ εἶναι 3 χρόνων».

★ Στὸ Χόλλυγουντ, κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς νέας ταινίας τύπου «Γουέστερν» ὁ Τζέρρυ Κολόνα, ποὺ ὑποδύεται ἕνα ἐρυθρόδερμο, ἀπειλοῦσε τὸν Μπὸμπ Χόπ, ἀξιωματικὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ:

—Παραδοθῆτε, φώναξε, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σᾶς σκοτώσουμε ὅλους. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς εἴστε νικημένοι.

Καὶ ὁ Μπὸμπ Χὸπ ξεχνώντας γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ σενάριο τοῦ φίλμ, τοῦ ἀπάντησε:

—Θὰ νικήσετε ἐσεῖς, ἐμᾶς;... Δὲν εἴμαστε καλά! Πές μου ἕνα μονάχα φίλμ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, στὸ ὁποῖο οἱ ἐρυθρόδερμοι νὰ βγαίνουν στὸ τέλος νικηταί!..

★ Ἡ σύζυγος τοῦ Τσάρλιν Τσάπλιν Ο'Ὀνα περιμένει πάλι παιδί. Θὰ εἶναι τὸ ἕκτο ποὺ ἀποκτᾶ ἀπὸ τὸ 1943, ποὺ παντρεύτηκε τὸν Σαρλώ. Στὸ μεταξὺ ὁ περίφημος κωμικὸς βρίσκεται στὸ Λονδῖνο ὅπου συνθέτει τὴ μουσικὴ τῆς νέας του ταινίας «Ἕνας βασιλιὰς στὴ Νέα Ὑόρκη».

★ Ἡ Λίντα Νταρνὲλ θὰ παντρευτῆ τὸν πιλότο τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ τὴν μετέφερε ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ μὲ τὸν ὁποῖο γνωρίστηκε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ.

★ Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία της στὸ φίλμ «Μὶκ Νίκ», ἡ Κὶμ Νὸβακ εἶναι περιζήτητη. Παρὰ τὴν συνεχῆ ἐργασία της ὅμως ἡ στὰρ πάχυνε τελευταία καὶ κάνει τώρα αὐστηρὴ δίαιτα γιὰ νὰ χάση τὰ δέκα ἀνεπιθύμητα κιλὰ ποὺ ἐπηρεάζουν αἰσθητὰ τὴν κομψὴ σιλουέττα της.

★ Ὁ Κλὰρκ Γκέημπλ, ποὺ γυρίζει τὸ 56ο φίλμ του, ἔκανε μιὰ δήλωσι ποὺ δὲν ἄρεσε καθόλου στὰ νέα ἀστέρια τοῦ κινηματογράφου. «Οὔτε σύγκρισις, εἶπε, μπορεῖ νὰ γίνη μεταξὺ τῶν σημερινῶν στὰρ καὶ τῶν ἠθοποιῶν τοῦ προπολεμικοῦ κινηματογράφου».

★ Ὁ Ἔρολ Φλὺν δὲν κερδίζει πιὰ τὰ χρηματικὰ ποσά, ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζαν ἄλλοτε τὰ φίλμ του. Γιὰ νὰ αὐξήση κάπως τὰ ἐσοδά του πῆρε μέρος σ' ἕνα διαγωνισμὸ τῆς τηλεοράσεως καὶ κέρδισε 6.000 δολλάρια ἀπαντώντας σὲ μιὰ σειρὰ ἐρωτήσεων μὲ γενικὸ θέμα «Ταξίδια».

★ Ἡ Μαίριλυν Μονρόε ξαναγύρισε στὴ Νέα Ὑόρκη μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της "Ἀρθουρ Μίλλερ. Στοὺς δημοσιογράφους ποὺ περίμεναν μιὰ ἐπιεδεσίωσι ἡ διάψευσι τῆς εἰδήσεως ὅτι θὰ γίνη μητέρα, ἡ Μαίριλυν ἔδωσε μιὰ πολὺ ἀόριστη ἀπάντησι: «Στὰ μέσα τοῦ καλοκαιριοῦ, εἶπε, κανεὶς πιὰ δὲν θὰ μπορῆ ν' ἀμφιβάλλη!»

★ Ἡ Τζὴν Τίρνεϋ εἶναι σήμερα ἡ πιὸ ἀξιολύπητη στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. Βρίσκεται πάντα σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινικὴ τῆς κινηματογραφουπόλεως καὶ ἡ κατάστασίς της δὲν προβλέπεται νὰ βελτιωθῆ, δεδομένου ὅτι τὴν βασανίζουν συνεχῶς θλιβερὲς σκέψεις: Ἡ διακοπὴ τῶν σχέσεών της μὲ τὸν Ἀλῆ Χὰν, τὸν ὁποῖο ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾶ, ἡ ἀρρώστεια τῆς κορούλας της καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς δημοτικότητός της.

★ Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ποὺ βρίσκεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὶς Κάννες, ἄρχισε νὰ γράφη ἕνα σενάριο μὲ θέμα τὴ ζωή της. Πιστεύεται ὅτι θὰ τὸ ἀποτελειώση στὸ Κάπρι, ὅπου σκοπεύει νὰ μεταβῆ σύντομα. Ἡ Γκρέτα θὰ μεταβῆ ἐπίσης καὶ στὸ Ραβέλλο ὅπου πέρασε προπολεμικὰ ἀξέχαστες στιγμὲς αἰσθηματικῆς εὐτυχίας μαζὶ μὲ τὸν περίφημο μαέστρο Λεοπόλδο Στοκόφσκυ.

★ Στὸ Χόλλυγουντ τὰ ἔγχρωμα φίλμ ἄρχισαν νὰ χάνουν ἔδαφος. Κατὰ τὸ 1956 γυρίστηκαν 153 φίλμ ἔγχρωμα καὶ μόνο 116 ἔγχρωμα. Τὸ 1955 εἶχαν γυριστῆ 154 ἔγχρωμα καὶ 151 μαῦρα καὶ ἄσπρα. Ὅπως θὰ προσέξετε καὶ ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν φίλμ ποὺ γυρίστηκαν ἔχει σημαντικὰ μειωθῆ.

★ Ἡ Τζιάννα Μαρία Κανάλε μπορεῖ νὰ χαρακτηριστῆ ἡ πιὸ σπάταλη στὰρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου. Ἡ σπατάλη της φτάνει σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε σὲ κάποιον ποὺ τὴν ρωτοῦσε ἂν κάνη οἰκονομίες, ἡ Τζιάννα Μαρία ἀπεκρίθηκε:

—Ἂν συνεχίσω τὶς... οἰκονομίες μὲ τὸ σημερινὸ ρυθμό, θὰ ἔχω ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια δυὸ ἑκατομμύρια χρέη!

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Οἱ στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας
ΓΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ
καὶ
ΣΟΦΙΑ ΛΟΡΕΝ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΚΑΕΝΝΙΑ καὶ σαρανταπέντε...

("Ηρεμη συζήτησι ἀνάμεσα σὲ δυὸ πλάσματα, ποὺ τὰ χωρίζουν ὅλα — πρῶτα-πρῶτα ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας: Τὰ δεκαεννιὰ χρόνια της μάταια κι' ἀπεγνωσμένα προσπαθοῦνε νὰ σκαρφαλώσουν ἀπάνω στὰ σαρανταπέντε δικά του...).

ΕΚΕΙΝΗ (σουφρώνει τὰ χείλια της κάπως πεισματωμένη): Ἐμένα ποτὲ δὲ μοῦ ἀρέσανε τὰ παληόπαιδα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, πειστικά): Καὶ ὅμως, τὰ «παληόπαιδα» ποὺ λὲς εἶναι τῆς ἡλικίας σου, εἶναι ἀνάλογη συντροφιὰ σου, λογικὴ παρέα σου...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ σούφρωμα τῶν χειλιῶν της γίνεται πολὺ δυσαρεστημένη γκριμάτσα): Δηλαδή, σὰ νὰ λέμε, εἶμαι παληοκόριτσο κι' ἐγώ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζωηρά): Ποιὸς εἶπε τέτοιο πρᾶμα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀφοῦ ἡ φυσιολογικὴ συντροφιὰ μου εἶναι τὰ παληόπαιδα, εἶμαι κι' ἐγώ, τὸ ἴδιο φυσιολογικά, παληοκόριτσο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν προσπαθῆς νὰ βγάλης αὐθαίρετα συμπεράσματα, τραβηγμένα ἀπὸ τὰ μαλλιά... Μπορεῖς ὡραιότατα νὰ κάνης παρέα μὲ παληόπαιδα, χωρὶς νὰ εἶσαι παληοκόριτσο... Ἀλλωστε, οἱ γυναῖκες μεγαλώνουμε πολὺ πιὸ γρήγορα, πολὺ πιὸ εὔκολα ἀπὸ τοὺς ἄντρες: Μιὰ κοπέλλα δεκαεννιὰ ἐτῶν, ἔχει μυαλὸ ἑνὸς ἄντρα τριανταεννιά!...

ΕΚΕΙΝΗ (σὰ νὰ τῆς δώσανε τὸ ἐπιχείρημα ποὺ ζητοῦσε τὰ λόγια του): Συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σας! Λοιπόν, εἶναι φυσικό, μιὰ κοπέλλα δεκαεννιὰ ἐτῶν, νὰ μὴν ἔχη νὰ πῆ τίποτα μὲ ἕνα παληόπαιδο δεκαεννιὰ κι' αὐτό, ἐφ' ὅσον μέσα στὸ κεφάλι της λειτουργεῖ μυαλὸ ἄντρὸς τριανταεννιὰ ἐτῶν!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δαγκώνει τὰ χείλια του καὶ ἀνάβει τσιγάρο, σὰ νὰ θέλη νὰ κερδίση καιρό): Καὶ μὲ ποιὸν ἔχει νὰ πῆ κάτι:...

ΕΚΕΙΝΗ (θριαμβευτικά): Μὲ τὸν ἄντρα τῶν τριανταεννέα ἐτῶν, φυσικά, ποὺ ἔχουνε καὶ οἱ δυὸ τοὺς τὸ ἴδιο μυαλό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μελαγχολικά): Δὲν εἶναι ὅμως μόνο τὸ τί θὰ ποῦνε... Δυὸ πλάσματα μὲ τόση διαφορὰ ἡλικίας, πού, ἂς ποῦμε, τὰ ἑνώνει κάπως ἡ σκέψι, τὰ χωρίζει ὅμως σκληρὰ ἡ διάθεσι: Ἐκείνη εἶναι στὴν ἀρχὴ τῆς ἀρχῆς, στὸ λυκαυγὲς τῶν ἐλπίδων· ἐκεῖνος στὴν ἀρχὴ τοῦ τέλους, στὸ λυκόφως τῶν ὀνείρων του... Ἐκείνη θέλει νὰ ζήση, ἐκεῖνος ποθεῖ νὰ ξεκουραστῆ... Ἐκεῖνος παραπατάει κουρασμένος στοὺς ρυθμοὺς ἑνὸς ἀργοῦ βάλς, ἐκείνη ξεκλειδώνεται μὲ ροκ-ἐντ-ρόλ!...

ΕΚΕΙΝΗ (ζωηρά): Ποτὲ δὲ μοῦ ἄρεσε τὸ «ροκ-ἐντ-ρόλ»!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἕνα χαμόγελο): Δὲν σοῦ ἀρέσουν ὅμως καὶ οἱ καντρίλιες...

ΕΚΕΙΝΗ (μισοκλείνει τὰ μάτια της, γοητευμένη): Καὶ οἱ

—Νά, τέτοιες γόβες ν' ἀγοράσης κι' ἐσύ, Ἰουλία μου!..
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

καντρίλλιες καὶ οἱ λανσιέδες καὶ ἡ μαζούρκα, καὶ ἡ πόλκα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔκπληκτος): Ποῦ τἄμαθες ὅλα αὐτά;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνοίγει τὰ μάτια της): Τὰ ἔχω ἀκούσει, πρῶτα-πρῶτα, ἀπὸ τὴ γιαγιά μου. Κι' ὕστερα, τὰ ἔχω δῆ καὶ τὰ ἔχω θαυμάσει στὸ σινεμά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ σοῦ ἀρέσουν;...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, γοητευμένη): Κάθε τι παληὸ μὲ τρελλαίνει! (Δυνατά): Τὰ ἴδια ὅπως καὶ κάθε τι καινούργιο μὲ νευριάζει.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς πιάνει τὸ πηγοῦνι καὶ τὴν κυττάζει μὲ ἐνδιαφέρον στὰ μάτια): Λὲς ἀλήθεια;...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὸ πιὸ γλυκό της χαμόγελο): Γιατί νὰ σᾶς πῶ ψέμματα;... Τί ἔχω νὰ κερδίσω;... Ἀφῆστε με νὰ σᾶς ὁμολογήσω κάτι μὲ εἰλικρίνεια: Βαρέθηκα τὰ παληόπαιδα, τὴ φασαρία τους, τὴν ἀναίδειά τους... Βαρέθηκα τὰ ἐπιτόλαια φλέρτ ποὺ μὲ κουράζουν, ὅταν δὲ μὲ προσβάλλουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογελάει): Μὲ τὸ νὰ σὲ ἀκούη κανείς, νομίζει, ὅτι ἀκοῦει καμμιὰ σαραντάρα, κουρασμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ κι' ἀπὸ τὸν ἔρωτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Σᾶς ὁμολογῶ, ὅτι εἶμαι πιὸ πολὺ ἀηδιασμένη ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὀνομάζονται νειάτα... (Τὸν ἀγκαλιάζει μὲ τὸ πιὸ εὔγλωττο βλέμμα της). Πρέπει νἄναι ἀνώτερη μιὰ κοπέλλα ποὺ θὰ τὰ προτιμήση καὶ θὰ τοὺς παραδοθῆ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεῖ νὰ ὑποτάξη τὴ φοβερὴ καὶ τόσο δικαιολογημένη ταραχὴ ποὺ προκαλέσανε τὰ λόγια της· τελικὰ τὸ καταφέρνει): Ἄκου... Τὰ νειάτα μπορεῖ νἄναι ἔτσι ὅπως τὰ λές, καὶ τὰ γεράματα ὅμως εἶνε ὅπως θὰ στὰ περιγράψω ἀμέσως ἐγώ...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπαναστατεῖ): Τὰ γεράματα;... Ὄχι δά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ συγκαταβατικὰ μελαγχολικὸ χαμόγελο): Προτιμᾶς νὰ μεταχειριστοῦμε τὸν πιὸ ἐπιεικῆ ὅρο ὡριμότης;... Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι... Λοιπόν, ἡ ὡριμότης μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη τρέλλα καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔχει λογική, φυλάγεται ἀπὸ τὶς κακοτοπιές... Τὰ νειάτα ἔχουν ὁρμή, κι' ἴσως αὐθάδεια — ὅπως λές — ἡ ὡριμότης ἔχει σύνεσι... Πατάει ἐκεῖ ποὺ ξέρει. ὅτι δὲ θὰ βουλιάξη... καὶ τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο βούλιαγμα εἶναι γι' αὐτὴν ἡ γελοιοποίησι! Ξέρει τί ἐπιτρέπεται νὰ κάνη, τί νὰ ἐλπίση καὶ τί νὰ πῆ... Γι' αὐτὸ δὲν κάνει παρὰ ὅ,τι πρέπει κι' ἀποφεύγει ὅ,τι εἶναι ἀνάρμοστο.

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματωμένη): Καὶ τί ἀπαγορεύεται, νὰ ποῦμε, ἀπὸ τὴ δεοντολογία τῆς σοβαρότητος;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπαγορεύεται νὰ γοητευτῆ ἕνας ἄντρας ποὺ βαδίζει κουρασμένα πρὸς τὴ δύσι του, ἀπὸ ἕνα κοριτσάκι ποὺ χοροπηδάει, ξέγνοιαστο κι' ἐλαφρό, στὴν ἀνατολή του... Ἀπαγορεύεται νὰ ἐλπίση ἕνας ἄντρας, ποὺ ἔχει πιὰ παρελθόν, ὅτι μπορεῖ νὰ γεφυρώση τὸ χάσμα ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ σ' ἕνα γυναικεῖο πλάσμα ποὺ ἔχει μόνο μέλλον...

ΕΚΕΙΝΗ (κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησί της): Αὐτὰ εἶναι, καὶ μὲ συγχωρεῖτε, ἀνοησίες!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται, ἀποφασιστικά): Ἀνοησία εἶναι νὰ συνεχίσουμε τὴ συζήτησι ἀπάνω σὲ ἕνα θέμα τόσο ὀλισθηρὸ καὶ ἐπικίνδυνο!... Σὲ ἕνα θέμα ποὺ κινδυνεύει νὰ κλονίση καὶ τῶν δυό μας τὴ πεποίθησι σὲ κάτι ἀπόλυτα σοβαρό...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκύβει γιὰ νὰ τῆς ψιθυρίση): Στὰ σαρανταπέντε χρόνια μου... (Δυνατά, ἐνῶ τῆς δίνει ἕνα χαρούμενο μπατσάκι). Γειά σου... (Ἐκείνη τὸν βλέπει νὰ ἀπομακρύνεται, χωρὶς τὴ δύναμι νὰ μπορῆ νὰ τὸν κρατήση...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

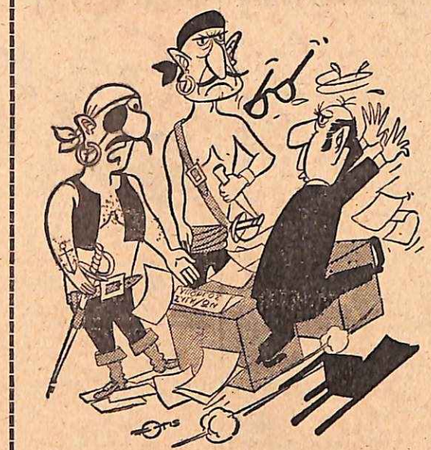

— Μὴν τρομάζετε, κύριε ὑπουργέ! Εἴμαστε οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν «πειρατικῶν» αὐτοκινήτων καὶ ἤρθαμε νὰ μᾶς δώσετε ἄδεια...

(Τοῦ Φ. Γεωργουλάκη)

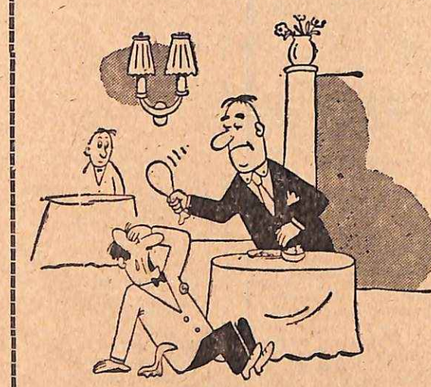

— Ἔχετε δίκηο, κύριε. Ἡ μπριζόλα εἶναι πολὺ σκληρή!

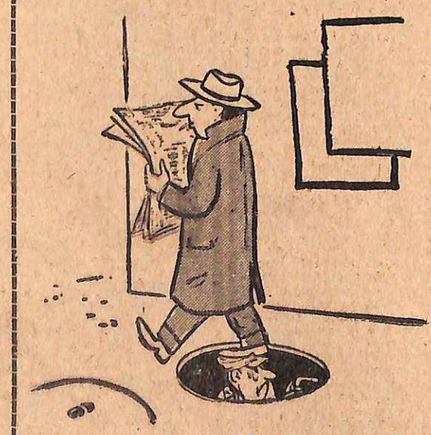

Ἂν ἔχης τύχη διάβαινε...

ΤΟ ΟΥ·Ι·ΣΚΥ
ποὺ ἐξαφανίστηκε

Μιὰ διασκεδαστικὴ ἱστορία τῆς ἐποχῆς τῆς ποτοαπαγορεύσεως

Ἡ ζωὴ ἑνὸς ναυτικοῦ εἶναι πάντα γεμάτη ἀπὸ περιπέτειες, ἄλλες δραματικὲς κι' ἄλλες εὐθυμες. Δὲ μποροῦσε λοιπὸν ν' ἀποτελέση ἐξαίρεσι ἀπ' τὸ γενικὸ αὐτὸ κανόνα ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ 'Αμερικανικοῦ Ναυτικοῦ Γουὸτερς, ποὺ ὑπηρέτησε 20 χρόνια στὰ πλοῖα τῆς 'Ακτοφυλακῆς. Τελευταίως, ἐξέδωσε ἕνα βιβλίο, στὸ ὁποῖο διηγεῖται τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες ἱστορίες τῆς καριέρας του. Μιὰ ὅπ' αὐτές, ἀληθινὰ σπαρταριστή, συνέβη τὸν καιρὸ τῆς ποτοαπαγορεύσεως.

'Ο Γουὸτερς ὑπηρετοῦσε τότε ὡς ἀξιωματικὸς στὴν ἀκταιωρὸ «Τάκερ». Τὸ πλοῖο αὐτὸ εἶχε κυνηγήσει καὶ εἶχε συλλάβει, ἔπειτα ἀπὸ πραγματικὴ... ναυμαχία, ἕνα λαθρεμπορικὸ σκάφος ποὺ μετέφερε μιὰ μεγάλη ποσότητα οὐΐσκυ στὶς ἀνατολικὲς ἀκτὲς τῆς 'Αμερικῆς. Τὸ λαθρεμπορικὸ κινδύνευε νὰ βουλιάξη, ἀπὸ τὶς τρύπες τῶν βλημάτων τοῦ καταδιωκτικοῦ. Γι' αὐτό, ὁ πλοίαρχος τοῦ «Τάκερ» διέταξε νὰ μεταφορτωθῆ τὸ οὐΐσκυ στὴν ἀκταιωρὸ καὶ ν' ἀποθηκευτῆ στὸ μηχανοστάσιο, γιὰ νὰ χρησιμέψη ἀργότερα σὰν πειστήριο.

Οἱ ναῦτες τοῦ «Τάκερ» ἔσπευσαν μ' ἐνθουσιασμὸ νὰ σχηματίσουν μιὰ «ἁλυσίδα», γιὰ νὰ περνάνε χέρι μὲ χέρι τὰ σακκιὰ μὲ τὶς μποτίλιες τοῦ οὐΐσκυ. Σπὸ δρόμο ὅμως, φρόντιζαν... νὰ τὰ κρύψουν ὅπου μποροῦσαν! "Ἔτσι, ὅταν τελείωσε ἡ μεταφόρτωσι, εἶχαν συγκεντρωθῆ μόνο 100 σακκιά. "Ἐλειπαν ἄλλα τόσα περίπου! Τί εἶχαν γίνει, αὐτά;

'Ο πλοίαρχος, ἐξω φρενῶν, ἔστρωσε μπροστὰ τοὺς ἀξιωματικούς, γιὰ ἔλλειψι ἀρκετῆς ἐπιθλέψεως, καὶ διέταξε νὰ γίνη ἀμέσως μιὰ ἔρευνα. Δὲ βρέθηκαν ὅμως παρὰ ἐλάχιστες μπουκάλες — ὅσες δὲν εἶχαν προλάβει νὰ τὶς κρύψουν οἱ ναῦτες σὲ ἀσφαλέστερα μέρη.

'Ο πλοίαρχος ἀπαίτησε ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς νὰ βροῦνε μέσα σὲ 24 ὧρες καὶ τὶς ὑπόλοιπες, ἀλλοιῶς θὰ τοὺς τιμωροῦσε ὅλους μὲ περιορισμό.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅλοι οἱ ναῦτες γίναν τύφλα στὸ μεθύσι! Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τοὺς πυροβολητές, ποὺ εἶχαν κρύψει στὸ πυροβολεῖο 360 μποτίλιες. Εἶχαν πετάξει στὴ θάλασσα... τὰ πυρομαχικά, κι' εἶχαν βάλει στὴ θέσι τους, μέσα στὰ κλειστὰ κιβώτια, τὶς μποτίλιες μὲ τὸ οὐΐσκυ! Ποιός μποροῦσε νὰ φανταστῆ ποτὲ μιὰ τέτοια κρυψώνα;...

Τὸ πρωΐ, ὅλοι οἱ ναῦτες —ὅσοι δὲ ροχάλιζαν ἀκόμα— εἶχαν φοβερὸ πονοκέφαλο καὶ πόνους στὸ στομάχι. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲ μποροῦσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους...

'Ο πλοίαρχος διέταξε νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι στὸ κατάστρωμα. "Ἐπειτα ἀπ' τὸ σχετικό... ἐξάψαλμο, ἀπείλησε μὲ ναυτοδικεῖο ὁποιον θὰ βρισκότανε νάχη ἔστω καὶ μιὰ μπουκάλα στὴν κατοχή του. Πίσω του στεκόταν ὁ ναύκληρος, ἕτοιμος νὰ σημειώση τὶς ποινές. Ξαφνικά, μιὰ μποτίλια οὐΐσκυ γλύστρησε ἀπ' τὴ ζώνη του, ἔπεσε χάμω κι' ἔσπασε!...

— Γράψε πρῶτο τὸν ἑαυτό σου! οὔρλιασε ὁ πλοίαρχος, φρενιασμένος. Παραπέμπεσαι στὸ ναυτοδικεῖο!

"Υστερα, ἐνῶ οἱ ναῦτες ἔμεναν παραταγμένοι στὸ κατάστρωμα, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔκαμαν δεύτερη γενικὴ ἔρευνα, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ βρῆκαν μπόλικες μποτίλιες. 'Ωστόσο ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλες, ἀρκετές.

'Ο πλοίαρχος δήλωσε πὼς θὰ συνέχιζε τὶς αἰφνιδιαστικὲς ἐρευνές, σὲ κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας.

"Υστερα ἄρχισαν τὰ γυμνάσια. 'Ο πλοίαρχος θέλησε νὰ ἐξηγήση στοὺς ἄντρες πὼς ἔπρεπε νὰ ἐξετάζουν τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάννης τῶν πυροβόλων, γιὰ λόγους ἀσφαλείας. "Ανοιξε λοιπὸν ἕνα κλείστρο, σκύβοντας συγχρόνως γιὰ νὰ τοὺς δείξη πὼς νὰ κυττάζουν μέσα.

'Αμέσως ἔπεσαν μέσα ἀπ' τὸ κανόνι... τρεῖς μποτίλιες οὐΐσκυ! 'Η μιὰ βρῆκε τὸν καπετάνιο στὸ μέτωπο κι' οἱ ἄλλες δυὸ σπάσανε χάμω...

Τέλος, ὅταν τὸ πλοῖο γύρισε στὸ λιμάνι του κι' ἀγκυροβόλησε, μὲ τὸ ρίξιμο τῆς ἄγκυρας κομματιάστηκαν ἑκατοντάδες μποτίλιες, ποὺ ἦσαν κρυμένες στὸ χῶρο τῆς πλώρης ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὶς ἁλυσίδες τῆς ἀγκυρας. Καθὼς ξεπλένγονταν, οἱ ἁλυσίδες ἔπαιρναν μαζί τους τὶς σπασμένες μποτίλιες, ποὺ γέμισαν τὴ θάλασσα, ἐνῶ ἡ μυρωδιὰ τοῦ οὐΐσκυ ἁπλωνόταν ὁλόγυρα, δυνατή!

"Ηταν ἡ τελευταία φάσι τῆς τόσο διασκεδαστικῆς αὐτῆς ἱστορίας.

Πρωτότυπο περιπετειῶδες μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐμίλιο Σαλγκάρι

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

"Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα δραματικὸ ταξίδι πάνω στὸ φουρτουνιασμένο ποτάμι, ὁ Γεράκης κατορθώνει νὰ βγῆ στὴν ξηρά. Βρίσκεται, ὅμως, ἀντιμέτωπος μ' ἕναν ἰθαγενῆ Στιένγκο, ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ τὸν σκοτώση. 'Ο Γεράκης τὸν σώζει ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι ἑνὸς πάνθηρος κι' αὐτός, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, προθυμοποιεῖται νὰ τὸν ὁδηγήση στὴν ἐρειπωμένη παγόδα, ὅπου ἐλπίζει ὅτι θὰ βρῆ τοὺς φίλους του. 'Ανεβαίνουν κατόπιν ἕναν ποταμὸ πάνω σὲ μιὰ μικρὴ βάρκα. 'Αλλ' οἱ Καϋάν, μιὰ ἡμιάγρια φυλὴ ἀπὸ τὸ Λάος, τοὺς παρακολουθοῦν γιὰ νὰ τοὺς σκοτώσουν. 'Ο ἰθαγενὴς κι' ὁ γιατρὸς φτάνουν σ' ἕνα συγκρότημα τριῶν βράχων, ὅπου τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ σχηματίζουν ἕναν ὁρμητικὸ καταρράκτη.

9ον

— Γλυτώσαμε! εἶπε ὁ Γεράκης, ποὺ δὲν πίστευε πὼς θὰ κατάφερναν νὰ ξεμπλέξουν τόσο σύντομα.

'Ο ἰθαγενής, ὅμως δὲ φαινόταν πὼς συμμεριζόταν τὴ γνώμη του.

— Δὲν τελειώσαμε ἀκόμη, ἀπάντησε.

— Δὲ μοῦ εἶπες ὅτι ἡ σπηλιὰ βρίσκεται ἐδῶ κοντά; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ γιατρός.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο. Θὰ μᾶς πολιορκήσουν, ὅμως, μέσα σ' αὐτή.

— Δὲν ἔχουν βάρκες γιὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη, παρατήρησε ὁ γιατρός.

— Εἶναι ὅλοι θαυμάσιοι κολυμβητὲς καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ δὲν τοὺς τρομάζει, εἶπε ὁ Στιένγκο. Νά, ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιᾶς φαίνεται ἀπὸ δῶ.

'Ο γιατρὸς κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ ἔδειχνε καὶ εἶδε σὲ ὕψος πέντε περίπου μέτρων πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του μιὰ ἡμικυκλικὴ τρύπα, ποὺ ἐμοιάζε μὲ τὸ στόμιο ἑνὸς φούρνου. "Ενα εἶδος καναλιοῦ, ποὺ τὸ νερὰ εἶχε σχηματίσει στὸ βράχο, ὁδηγοῦσε σ' αὐτή.

— Αὐτὴ ἡ σπηλιὰ εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα μας γιὰ νὰ σωθοῦμε, εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν ἔχομε τὴν εὐχέρεια νὰ διαλέξωμε...

— "Εχεις δίκηο, λευκὲ ἄνθρωπε, συμφώνησε ὁ ἰθαγενής. 'Αλλὰ δὲ θὰ μπῶ, ἂν δὲ διώξης πρῶτα τὸ πνεῦμα ποὺ βρίσκεται μέσα σ' αὐτή.

— Περίμενε καὶ θὰ ἰδῆς, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

"Εδεσαν τὴ βάρκα τους ἀπὸ τοὺς θάμνους ποὺ φύτρωναν στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρὲς τοῦ βράχου κι' ἔπειτα σύρθηκαν στὸ κανάλι ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν τρύπα τῆς σπηλιᾶς.

'Ο Γεράκης ἄκουσε τότε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὑπόκωφους κρότους ποὺ ἐρχόντανε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς. Αὐτοὺς τοὺς κρότους οἱ Στιένγκοι τοὺς ἀπέδιδαν στὸ πνεῦμα ποὺ κατοικοῦσε μέσα σ' αὐτήν.

«Θὰ ὑπάρχη κάποιος ἐσωτερικὸς καταρράκτης», σκέφτηκε ὁ γιατρός.

— "Ακουσες; τὸν ρώτησε ὁ ἰθαγενής.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Γεράκης.

— Εἶναι ἡ ἀναπνοὴ τοῦ πνεύματος ποὺ μένει μέσα στὴ σπηλιά.

— Θὰ τὸ ἐξορκίσω κάτι δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς βλάψη.

Μπῆκε μέσα στὴ σπηλιά, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἄκουσε ἕνα ἀπαίσιο σφύριγμα, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ βγῆ βιαστικὰ ἔξω.

Τὸ πνεῦμα τοῦ ποταμοῦ

'Ο ἰθαγενής, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ σφύριγμα, ξαναγύρισε τρέχοντας στὴ βάρκα.

«Θὰ νόμισε πὼς ἦταν τὸ πνεῦμα τοῦ ποταμοῦ, σκέφτηκε ὁ γιατρός. Ἐγώ, ὡστόσο, εἶμαι βέβαιος πὼς ἔχομε νὰ κάμωμε μὲ κάποιο ἐρπετό».

Ξαναμπῆκε ἀποφασιστικὰ μέσα στὴ σπηλιὰ κι' ἔκαμε μερικὰ βήματα. 'Αλλὰ τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνό, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνη τίποτα.

Ξαναγύρισε τότε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς κι' ἔγνεψε στὸν ἰθαγενῆ νὰ πάη κοντά του.

'Ο Στιένγκο εἶχε κυριευτῆ ἀπὸ ἕναν ἀλλόκοτο φόβο. 'Αλλὰ ξαναπῆρε θάρρος καὶ γύρισε κοντὰ στὸ Γεράκη.

— Τὸ εἶδες τὸ κακὸ πνεῦμα τοῦ ποταμοῦ; τὸν ρώτησε.

— Δὲν ὑπάρχει κανένα κακὸ πνεῦμα ἐδῶ μέσα, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἔχομε νὰ κάμωμε μὲ κάποιον πύθωνα.

'Ο ἰθαγενὴς σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη του.

— Τὸ πρᾶγμα τότε διαφέρει, εἶπε. 'Εγὼ δὲν φοβᾶμαι τὰ φίδια, ἀρκεῖ νάχω μαζί μου τὸ σπαθί μου.

— 'Ο πύθων αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι πολὺ χοντρὸς ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ σφύριγμά του.

— "Οσο χοντρὸς κι' ἂν εἶναι θὰ τοῦ κόψω τὸ κεφάλι.

— "Αν εἴχαμε κανένα ρητινόξυλο, θὰ μποροῦσαμε νὰ ἰδοῦμε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς, εἶπε ὁ Γεράκης.

— Οἱ Στιένγκοι βλέπουν ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα, ὅπως οἱ τίγρεις κι' οἱ πάνθηρες, ἀπάντησε περήφανα ὁ ἰθαγενής. 'Εσὺ θὰ μείνης ἐδῶ, πρόσθεσε, ἐνῶ ἐγὼ θὰ πάω νὰ δῶ μὲ τί εἴδους ἑρπετὸ ἔχομε νὰ κάμωμε. 'Απὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται γιὰ φίδι, δὲ διστάζω ν' ἀναμετρηθῶ μαζί του.

— Πρόσεχε...

— "Ενα τὸ σπαθί μου καὶ πρέπει νὰ ξέρης πὼς δὲν ὑπάρχει καλύτερο ὅπλο ἀπ' αὐτὸ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσης ἕνα φίδι.

"Αφησε τὸ τόξο καὶ τὴ φαρέτρα μὲ τὰ βέλη, ποὺ δὲν τοῦ χρειάζονταν πιά, ἔσφιξε στὰ χέρια του τὸ σπαθί του καὶ μπῆκε ἀποφασιστικὰ μέσα στὴ σπηλιά.

'Ο γιατρὸς εἶχε μείνει κοντὰ στὴν εἴσοδο, ἕτοιμος νὰ τρέξη σὲ κάθε στιγμή, γιὰ νὰ βοηθήση τὸ σύντροφό του.

Πέρασαν τρία ἢ τέσσερα λεπτά.

"Οταν ὁ ἰθαγενὴς βγῆκε ἔξω, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἢ τρία λεπτά, τὰ μάτια του εἶχαν ἀνοιχτὴ διάπλατα ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε παραμορφωθῆ.

— Τὸν σκότωσες; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός.

— "Οχι, τοῦ ἀπάντησε. Δὲν τόλμησα νὰ τοῦ ἐπιτεθῶ... Δὲν ἔχω ξαναϊδῆ ποτὲ ἕνα πύθωνα τόσο πελώριο.

— "Ηταν πολὺ χοντρός;

— "Οσο καὶ τὸ σῶμα σου. Καὶ πολὺ μεγάλος.

— Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο...

— Τὸν εἶδα πολὺ καλά... Στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς βρίσκεται ἕνα ἀνοιγμα κι' ἀπὸ κεῖ μπαίνει λίγο φῶς... "Ηταν κουλουριασμένος κι' ἔτοιμος νὰ ὁρμήση πάνω μου... Τὰ φίδια αὐτὰ εἶναι σπάνια στὶς ἡμέρες μας... 'Αλλ' οἱ γεροντότεροι τῆς φυλῆς μου μοῦ ἔχουν ἀφηγηθῆ πολλὲς φορὲς ὅτι συνάντησαν φίδια, ποὺ εἶχαν μῆκος δέκα καὶ πλέον μέτρα καὶ ποὺ ἦταν τόσο χοντρά, ὥστε μποροῦσαν νὰ καταπιοῦν ἕναν ὁλόκληρο ἄνθρωπο... Κι' ἐγὼ ἐπίσης βρῆκα ἀλλοτε μέσα στὸ δάσος τὸ δέρμα ἑνὸς παρόμοιου φιδιοῦ... Τὰ ἑρπετὰ αὐτὰ μένουν κρυμμένα μέσα στὴ γῆ ὅλη τὴν περίοδο τῶν βροχῶν καὶ βγαίνουν ἀπὸ κεῖ μόνο κατὰ τὴν ἄνοιξι, ἀφοῦ πρῶτα ἀλλάξουν δέρμα.

'Ο Γεράκης ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμε τώρα; εἶπε σὲ λίγο. Νομίζω πὼς τὸ καλύτερο θὰ εἶναι ν' ἀφήσωμε τὸν πύθωνα μέσα στὴ σπηλιὰ καὶ νὰ κυττάξωμε πῶς θὰ ξεμπλέξωμε μὲ τοὺς Καϋάν... Μεῖνε ἐσὺ ἐδῶ... 'Εγὼ θ' ἀνεβῶ στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ βράχου, γιὰ νὰ ἰδῶ τί κάνουν οἱ ἐνθροί μας.

— Φυλάξου ἀπὸ τὰ βέλη τους, τοῦ σύστησε ὁ ἰθαγενής.

'Ο γιατρὸς εἶχε προσέξει πὼς τὸ μικρὸ κανάλι συνεχιζόταν καὶ πάνω ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς σπηλιᾶς καὶ πὼς ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ βράχος δὲν ἦταν πιὰ ἀπότομος ὅπως στὴ βάσι του. "Εβγαλε, λοιπόν, τὸ σπαθί του, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλῆ κι' ἄρχισε

Δὲν ὑπάρχει κανένα κακὸ πνεῦμα, ἐδῶ μέσα, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

νὰ σκαρφαλώνη πρὸς τὸ μέρος τῆς κορυφῆς.

Ἡ κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ Βράχου βρισκόταν σὲ ὕψος διακοσίων περίπου μέτρων. Σχηματιζόταν ἐκεῖ ἕνα μικρὸ πλάτωμα, ὅπου κάμποσοι ἄνθρωποι θὰ μποροῦσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἄνετα.

Ὁ Γεράκης χρειάστηκε ἕνα τέταρτο γιὰ νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ. Γύρω στὸ πλάτωμα βρίσκονταν μικρὲς προεξοχὲς τοῦ Βράχου, ὅπου τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ κουφτῆ. Ἔτσι, μπόρεσε νὰ ἐξετάση μὲ προσοχὴ τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ποὺ βρισκόταν σὲ πολὺ μεγαλύτερο ὕψος ἀπὸ τὴ δεξιά.

Οἱ Καϋὰν δὲν εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ θέσι τους. Στριφογύριζαν ἀνάμεσα στὶς καλαμιές, χειρονομώντας ζωηρά. Μερικοὶ εἶχαν ἀπομείνει πιὸ κάτω, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν τὰ κενὰ ποὺ ὑπῆχαν ἀνάμεσα στοὺς Βράχους.

— Δὲ φαίνεται νὰ ἔχουν καμμιὰ διάθεσι γιὰ νὰ φύγουν, ψιθύρισε ὁ γιατρός.

Ἀφοῦ παρακολούθησε κάμποσες στιγμὲς τὶς κινήσεις τους, ἄρχισε κατόπιν νὰ κατεβαίνη.

— Δὲν ἔφυγαν ἀκόμη; τὸν ρώτησε ὁ Ἰθαγενής ὅταν ἔφτασε κάτω.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Ἀλλὰ τί περιμένουν γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν;

— Δὲν ξέρω.

— Μήπως ἔχουν σκοπὸ νὰ φτιάξουν καμμιὰ βάρκα;

— Δὲν εἶδα νὰ φτιάνουν τίποτα.

— Μήπως περιμένουν ἐνισχύσεις ἢ μήπως ἔστειλαν κανένα γιὰ νὰ τοὺς φέρη πιρόγες;

— Νάτοι! φώναξε, ξαφνικά, ὁ γιατρός. Ἐκεῖ... μέσα στὸ νερό... Φυλάξου!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα βέλος πέρασε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ χώθηκε ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα ποὺ φύτρωναν σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Δύο Καϋὰν εἶχαν χωθῆ μέσα στὸ νερὸ κι' εἶχαν πλησιάσει σὲ ἀπόστασι δεκαπέντε περίπου μέτρων.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε τεντώσει τὸ τόξο του κι' εἶχε ρίξει τὸ βέλος του. Ὁ ἄλλος, Βλέποντας ὅτι ὁ αἰφνιδιασμὸς εἶχε ἀποτύχει, συγκράτησε τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ χέρι του. Βούτηξαν κατόπιν κι' οἱ δυὸ μέσα στὸ νερὸ κι' ἐξαφανίστηκαν.

Ὁ Στιένγκο, ποὺ εἶχε κουφτῆ γιὰ μιὰ στιγμή, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πῆρε τὸ τόξο στὰ χέρια του.

— Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε! βρυχήθηκε. Θὰ ξαναβγοῦν στὴν ἐπιφάνεια γιὰ νὰ πάρουν ἀέρα... Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲ θὰ μοῦ γλυτώση... Ἔτσι, θὰ μάθουν νὰ εἶναι πιὸ προσεχτικοί.

Εἶχε τεντώσει κι' ὅλας τὴ χορδὴ καὶ περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμή, γιὰ νὰ ἐκσφενδονίση τὸ βέλος του.

Ἡ ἀνσιμονή του κράτησε δύο ὡς τρία λεπτά. Ἕνα κεφάλι, τέλος, πρόβαλε μέσα ἀπὸ τὸ νερό.

Ὁ Στιένγκο, γοήγορος σὰν ἀστραπή, ἄφησε τὸ βέλος ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ἀκούστηκε ἕνα σφύριγμα κι' ἔπειτα μιὰ κραυγή.

Ὁ Καϋὰν σήκωσε τὰ χέρια του ψηλὰ κι' ὕστερα ἐξαφανίστηκε κάτω ἀπὸ τὸ νερό.

— Τελειώσαμε μ' αὐτόν, εἶπε ὁ Στιένγκο μ' ἕνα σκληρὸ χαμόγελο. Τὸ ρεῦμα θὰ τὸν πάιρη καὶ θὰ τὸν πάη μακρυά. Ἡ σειρὰ τοῦ ἄλλου τώρα.

Ὁ ἄλλος Καϋάν, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ τὸ πάθημα τοῦ συντρόφου του, δὲν ἔβγαζε παρὰ μόνον τὴν ἄκρη τῆς μύτης του ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Ἔτσι, ὁ Στιένγκο δὲν μποροῦσε νὰ τὸν χτυπήση.

— Εἶσαι τρομερὸς στὸ τόξο, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Θἄθελα νὰ εἶχα τὴν ἱκανότητά σου.

— Δὲν κάνω ποτὲ λάθος, ἀπάντησε εὐχαριστημένος ὁ Ἰθαγενής. Ὁ δεύτερος, ὅμως, μᾶς ξέφυγε.

— Φοβᾶμαι πὼς οἱ ἄλλοι θὰ βελήσουν νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θάνατο τοῦ συντρόφου τους.

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

— Δὲν πρέπει τότε νὰ μείνωμε περισσότερο ἐδῶ, εἶπε ὁ γιατρός. Νομίζω πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμωμε εἶναι ν' ἀνεβοῦμε στὴν κορυφὴ τοῦ Βράχου.

— Μποροῦμε νὰ κατεβοῦμε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά;

— Ἡ πλαγιὰ τοῦ Βράχου σκεπάζεται ἀπὸ ἀναριχητικὰ φυτά. Θὰ μπορέσωμε ἴσως νὰ πιαστοῦμε ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ κατεβοῦμε ὣς τὸ ποτάμι.

— Ἀλλὰ θὰ πρέπη τότε ν' ἀφήσωμε τὴ βάρκα μας.

— Εἶμαι δυνατὸς στὸ κολύμπι, εἶπε ὁ γιατρός.

— Κι' ἐγώ.

— Ἀκολούθησέ με τότε.

Ἄρχισαν ἀμέσως νὰ σκαρφαλώνουν πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ Βράχου.

Οἱ Καϋὰν δὲν ἔχαν στείλει ἄλλους κολυμβητές, γιατὶ φοβήθηκαν πὼς μποροῦσαν νὰ εἶχαν τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν πρῶτο.

Ὁ γιατρὸς κι' ὁ Ἰθαγενής, μόλις ἔφτασαν στὴν κορυφή, κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τὶς προεξοχὲς τοῦ Βράχου, γιὰ νὰ μὴν τοὺς δοῦν οἱ Καϋάν, ποὺ ἀγουπνοῦσαν πάντα στὴν ἀπέναντι ὄχθη.

— Προτοῦ νυχτώση, θὰ βρίσκωνται στὸ Βράχο, εἶπε ὁ Στιένγκο. Βλέπω κάμποσους ἀνθρώπους ποὺ προσπαθοῦν νὰ ξεροριζώσουν δέντρα, γιὰ νὰ φτιάξουν βάρκες.

— Θὰ δοκιμάσουν μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξι, μόλις μποῦν στὴ σπηλιά, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Θὰ ἔχουν νὰ λογαριαστοῦν τότε μὲ τὸν πύθωνα.

— Εἶναι πολλοὶ καὶ δὲ θὰ δυσκολευτοῦν νὰ τὸν σκοτώσουν, εἶπε ὁ Στιένγκο. Θ' ἀνεβοῦν ἔπειτα ἐδῶ καὶ θὰ μᾶς πιάσουν. Δὲ μὲ νοιάζει γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Γιατὶ ξέρω πὼς ὁ θάνατος μὲ περιμένει, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σκότωσα ἕναν ἄλλον. Προτοῦ πεθάνω, ὅμως, θὰ ἤθελα νὰ σὲ πάω κοντὰ στοὺς φίλους σου, γιατὶ δὲν ξεχνάω πὼς μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή.

Ὁ γιατρὸς ἀναστέναξε βαθειά.

— Θὰ μπορέσω μιὰ μέρα νὰ σὲ ξαναϊδῶ, ἀγαπημένη μου Λεν-Λάϊ; ψιθύρισε μὲ συγκίνησι.

Ξαναγύρισε κατόπιν στὸν Ἰθαγενῆ.

— Νομίζεις πὼς αὐτοὶ οἱ Καϋὰν θὰ μὲ σκοτώσουν; ρώτησε.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο. Δὲν ἔχουν τίποτα μαζί σου καὶ θὰ προτιμήσουν νὰ σὲ πουλήσουν γιὰ σκλάβο σὲ κανένα μανδαρῖνο τοῦ Λάος.

— Νὰ μὲ πουλήσουν γιὰ σκλάβο; εἶπε ὁ γιατρὸς μὲ ἀγανάκτησι. Προτιμῶ νὰ μὲ σκοτώσουν.

— Ἂν μποροῦσα νὰ φτάσω ὡς τὸ χωριό, ὅπου μένει ὁ φίλος μου ὁ φύλαρχος, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κατάφερνα νὰ σὲ σώσω, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής.

— Πῶς, ὅμως, μπορεῖς νὰ φύγης ἀπὸ δῶ; τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἂν χρησιμοποιήσης τὴ βάρκα, θὰ σὲ σκοτώσουν μὲ τὰ βέλη τους, γιατὶ ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρὸς δὲ βλέπω βράχους ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ σὲ προστατεύσουν.

— Ἔχεις δίκηο, συμφώνησε ὁ Ἰθαγενής. Λ[illegible]ει παρὰ νὰ πιαστοῦμε ἀπὸ τὰ φυτὰ ποὺ φυτρώνουν στὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ Βράχου καὶ νὰ κατεβοῦμε στὸ ποτάμι, εἶπε ὁ γιατρός. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲ μποροῦμε νὰ τὸ τολμήσωμε προτοῦ σκοτεινιάση... Ὣς τότε, πρέπει νὰ κάμωμε ὑπομονή.

Κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ μιὰ προεξοχή, ποὺ ἦταν ψηλότερη ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ περίμεναν νὰ συμπληρώση ὁ ἥλιος τὴν περιστροφή του.

Ἡ ἡμέρα κύλησε ἤρεμα. Οἱ Καϋάν, μ' ὅλο ποὺ εἶχαν φτιάξει δυὸ βάρκες, ὅπου χωροῦσαν ὅλοι τους, δὲν κουνήθηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους.

Ὅταν νύχτωσε, συγκεντρώθηκαν ὅλοι στὴν ὄχθη κι' ἄναψαν δυὸ-τρεῖς πυρές, ποὺ οἱ λάμψεις τους καθρεφτίζονταν μέσα στὸ νερό.

— Θέλουν νὰ μᾶς ξεγελάσουν, εἶπε ὁ Στιένγκο. Καὶ γι' αὐτὸ κάνουν τάχα πὼς ἑτοιμάζονται γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους στὴν ὄχθη... Νά, κύτταξε, τρέχουν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ κόψουν μπανάνες κι' ἄλλα φρούτα γιὰ τὸ νυχτερινό τους φαγητό. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς ἑτοιμάζονται γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν.

— Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς ἀντισταθοῦμε;

— Ὅσο ἔχω βέλη, δὲ θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς πλησιάσουν.

— Ἐγώ, ὅμως, πῶς θὰ μπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω;

— Θὰ ἤθελα νὰ μὴν ἀνακατευτῆς καθόλου σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής. Ἔτσι, τουλάχιστον, δὲ θὰ ἔχουν λόγο νὰ σὲ σκοτώσουν.

Ὁ γιατρὸς χαμογέλασε στὸν Ἰθαγενή.

— Ἔχεις μεγάλη καρδιά, τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι. Ἐγώ, ὅμως, δὲ θὰ σ' ἀφήσω μόνο σου κι' ἂς γίνη κατόπιν ὅ,τι θέλει.

— Ἄ, κύτταξε!

— Τί τρέχει;

— Ἄφησαν τρεῖς ἀνθρώπους γιὰ νὰ φυλάνε τὸ μικρὸ στρατόπεδό τους κι' οἱ ἄλλοι ἑτοιμάζονται νὰ μποῦν στὶς βάρκες.

— Ἂς ἐπωφεληθοῦμε ἀπὸ τὸ σκοτάδι κι' ἂς προσπαθήσωμε νὰ κατεβοῦμε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά, εἶπε ὁ γιατρός. Τὰ φυτὰ αὐτὰ μοῦ φαίνονται γερὰ καὶ νομίζω πὼς θὰ μποροῦν νὰ μᾶς κρατήσουν.

Βέβαιοι πὼς οἱ Καϋὰν δὲ μποροῦσαν νὰ τοὺς διακρίνουν, προχώρησαν ὣς τὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ πλατώματος κι' ἔσκυψαν γιὰ νὰ κυττάξουν κάτω. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ εἶδαν τοὺς ἀπογοήτευσε. Τὰ ἀναρριχητικὰ φυτὰ σταματοῦσαν σ' ἕνα σημεῖο. Ὁ Βράχος κοβόταν κατόπιν ἀπότομα σὰν μὲ μαχαίρι. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου τερματίζονταν τὰ φυτὰ ὣς τὸ νερὸ ἦταν μιὰ ἀπόστασι σαράντα ἢ πενῆντα μέτρων.

— Κι' ἂν ἀκόμη ἀποφασίσωμε νὰ πηδήσωμε, οἱ ἐχθροί μας θ' ἀκούσουν τὸ θόρυβο ποὺ θὰ κάμουν τὰ κορμιά μας πέφτοντας στὸ νερό, εἶπε ὁ Γεράκης.

— Χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι, πέφτοντας ἀπὸ τόσο ὕψος, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ παραισυρθοῦμε ἀπὸ τὸ ρεῦμα, προτοῦ προφτάσωμε νὰ κόψωμε τὴν παραμικρὴ κίνησι, παραπήσαι ὁ Στιένγκο.

Ἔμειναν κι' οἱ δυὸ συλλογισμένοι κάμποσες στιγμές.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμε; ρώτησε ὁ Γε-

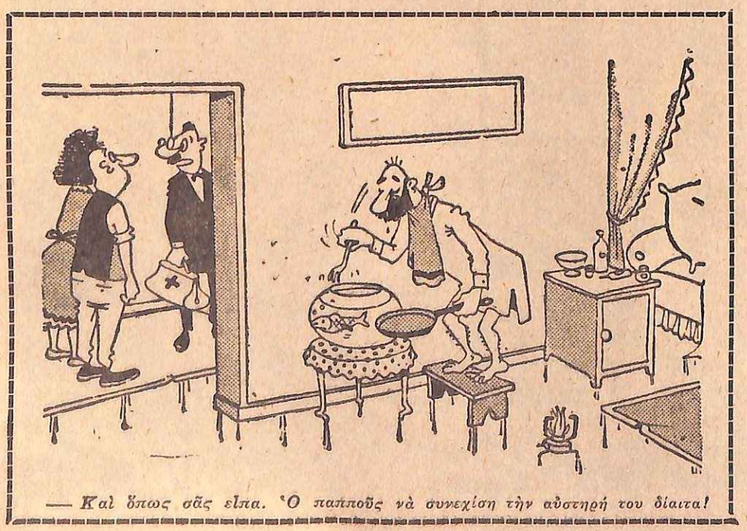

— Καὶ ὅπως σᾶς εἶπα. Ὁ παπποῦς νὰ συνεχίση τὴν ἀδιάκοπη δουλειά του!

ράκης. Ἔχεις κανένα σχέδιο;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής. Ἐλπίζω, ὡστόσο, ὅτι κάτι θὰ μπορέση νὰ γίνη.

— Τί ἐννοεῖς;

— Οἱ Καϋὰν εἶναι ἀνδρεῖοι καὶ δὲ θ' ἀρνηθοῦν τὴν πρόταισί μου. Ὑπάρχει, λοιπόν, ἕνας τρόπος γιὰ νὰ σωθοῦμε κι' οἱ δύο.

— Ποιός;

— Θὰ προκαλέσω τὸν ἀρχηγό τους ν' ἀγωνιστοῦμε αὐτὸς κι' ἐγώ.

— Θὰ δεχτῆ, ὅμως;

— Τὸ ἐλπίζω.

— Ξεχνᾶς ὅτι εἶσαι πληγωμένος στὸν ὦμο;

— Ὁ ὦμος μου δὲν μ' ἐνοχλεῖ, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο.

— Καὶ ποιοὶ θὰ εἶναι οἱ ὅροι αὐτῆς τῆς μονομαχίας;

— Ἂν τὸν σκοτώσω, οἱ σύντροφοί του θὰ μᾶς ἀφήσουν ἐλεύθερους νὰ φύγωμε.

— Χμ! ἔκαμε ὁ γιατρός. Ἔχεις τόση ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σου;

— Καὶ βέβαια... Θὰ ἰδῆς ὅτι θὰ τὸν νικήσω... Ἀκοῦς αὐτὸ τὸ βόρυβο τῶν κουπιῶν; Νομίζω πὼς ἔρχονται.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ἔρχονται.

— Ἀκολούθησέ με.

Ἔτρεξαν στὴν ἀντίθετη πλευρὰ κι' ἔσκυψαν πάνω ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ Βράχου.

Οἱ Καϋὰν εἶχαν ἀπλώσει κι' ὅλας νὰ ἀνεβαίνουν. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἀναμμένα ρητινόξυλα γιὰ νὰ βλέπουν.

Ὁ γιατρὸς μέτρησε δεκαεφτά. Ἦταν ὅλοι ὁπλισμένοι μὲ βαρειὰ σπαθιὰ καὶ τόξα. Ὅταν ἔφτασαν μποροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, σταμάτησαν ἀπὸ φόβο μήπως οἱ ἐχθροί τους τοὺς αἰφνιδιάσουν. Ἀλλὰ ξεθάρρεψαν σὲ λίγο κι' ὥρμησαν στὸ ἐσωτερικό. Βγάζοντας δυνατὲς κραυγές, ὅπως συνηθίζουν οἱ Ἰθαγενεῖς κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ἑνὸς ζώου.

Ὁ Στιένγκο χαμογέλασε μὲ κακία.

— Θὰ ξυπνήσουν τὸν πύθωνα, εἶπε. Ἐλπίζω πὼς θὰ τοὺς κάμη καλὴ ὑποδοχή.

Οἱ κραυγὲς συνεχίστηκαν κάμποσες στιγμές, ἀλλὰ γίνονταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀδύνατες. Ἔπειτα σταματήσαν ἀπότομα.

— Δὲν πιστεύω νὰ τοὺς ἔφαγε ὅλους τὸ φίδι, εἶπε ὁ γιατρὸς μισο-ἀστεῖα, μισο-σοβαρά.

— Εἶναι, τόσοι πολλοὶ ποὺ κάποιος θὰ γλυτώση, ἀπάντησε. Οἱ Καϋὰν εἶναι πολὺ γενναῖοι καὶ δὲν τρομάζουν ἐμπρὸς στὰ φίδια.

— Πάψε!

Ἀκούγονταν τώρα τρομαγμένες φωνὲς καὶ ταυτόχρονα χτυπήματα σὰν νὰ συγκρούονταν σπαθιὰ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία. Οἱ Καϋὰν εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ τεράστιο ἑρπετὸ κι' εἶχαν ριχτῆ πάνω του μὲ τὰ σπαθιά τους, πού, στὸν ἀγῶνα αὐτόν, τύχαινε πολλὲς φορὲς νὰ χτυπήσουν τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο.

Οἱ φωνὲς κι' ὁ θόρυβος σταμάτησαν ἀπότομα.

— Δὲν ἀκούγεται πιὰ τίποτα, εἶπε ὁ γιατρός.

— Φαίνεται πὼς ἡ μάχη τέλειωσε, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο.

— Μπορεῖ νὰ φαντάστηκαν πὼς ὁ πύθωνας μᾶς καταβρόχθισε...

— Μακάρι, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής. Ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω... Κι' ἄλλωστε, ἂν παρόμοια ἰδέα τοὺς περάση ἀπὸ τὸ μυαλό, θὰ τὸν κομματιάσουν γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν... Δὲν πρόκειται, ἀλλοίμονο, νὰ γλυτώσωμε τόσο φτηνὰ ἀπὸ τὰ χέρια τους... Τοὺς βλέπεις;

Εἶχαν ἀρχίσει νὰ φαίνωνται καὶ πάλι μερικὲς λάμψεις. Οἱ Καϋὰν βγῆκαν ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ σήκωσαν τὰ μάτια τους πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ Βράχου. Βέβαιοι πὼς ἐκεῖ θἄβρισκαν τοὺς ἐχθρούς τους.

— Πῶς νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσωμε; εἶπε ὁ γιατρός. Μποροῦμε, βέβαια, νὰ τοὺς κρατήσωμε κάμποση ὥρα μὲ τὸ βέλη σου. Ἀλλ' ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς θὰ φτάσουν ἐδῶ πάνω...

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο. Δὲ θὰ χρησιμοποιήσω τὰ βέλη μου... Περίμενε καὶ θὰ ἰδῆς πῶς θὰ μιλήσω στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ βάλθηκαν νὰ μᾶς σκοτώσουν.

Ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρίσκονταν οἱ ἐχθροὶ καὶ φώναξε μὲ βροντερὴ φωνή:

— Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καϋὰν ἂς μὲ ἀκούση. Τοῦ μιλάει ὁ Τάτοο, ὁ πιὸ ἀνδρεῖος ἀπὸ τοὺς Στιένγκους.

Οἱ Καϋὰν σταμάτησαν ἀμέσως κι' ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὰ τόξα τους. Προσπαθοῦσαν νὰ διακρίνουνε τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ ἐχθρός τους γιὰ νὰ ἐκσφενδονίσουν πάνω του τὰ βέλη τους.

Ὁ ἀρχηγός τους, ὅμως, τοὺς συγκράτησε καί, προχωρώντας μπροστά, φώναξε:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Καρρούα, ὁ πιὸ ἔξακουσμένος γιὰ τὴν ἀνδρεία του ἀνάμεσα στὴ φυλὴ τῶν Καϋάν. Τί ζητάει ὁ Τάτοο; Θέλει νὰ παραδοθῆ ἢ νὰ πολεμήση; Ἂς μιλήση.

Ὁ Στιένγκο ἀπάντησε.

— Βρίσκομαι στὴν κορυφὴ τοῦ Βράχου κι' ἔχω μαζέψει γύρω μου πολλὲς μεγάλες πέτρες, ποὺ θὰ τὶς ἐκσφενδονίσω πάνω στὰ κεφάλια σας, ἐνῶ ἐσεῖς δὲ μὲ βλέπετε γιὰ νὰ μὲ χτυπήσετε. Μπορῶ, λοιπόν, νὰ σᾶς κάμω μεγάλο κακό. Ἀλλὰ δὲν τὸ θέλω... Γι' αὐτό, νὰ τί ἔχω νὰ σοῦ προτείνω, ἀνδρεῖε Καρρούα... Ἂν εἶσαι σύμφωνος, θὰ βγῶ ἀπὸ τὴ κρυψώνα μου καὶ θ' ἀναμετρηθῶ μαζί σου σ' ἕναν ἀγῶνα σώμα πρὸς σῶμα. Ἂν ὁ Καρρούα, ποὺ εἶναι ἀνδρεῖος καὶ δυνατός, μὲ νικήση, θὰ μοῦ κόψη τὸ κεφάλι. Ἂν νικήσω ἐγώ, θὰ μὲ ἀφήσετε νὰ φύγω καὶ νὰ γυρίσω στὴ φυλή μου.

Ὁ Καρρούα ἀπάντησε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπή:

— Ἕνας Καϋὰν δὲν ἀρνιέται ποτὲ ν' ἀναμετρηθῆ μ' ἕναν ἐχθρό του. Ὅπως τὸ εἶπες καὶ μόνος σου, θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι καὶ θὰ τὸ κρεμάσω πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καλύβας μου. Θὰ πουλήσω κατόπιν γιὰ σκλάβο στοὺς μανδαρίνους τοῦ Λάος τὸ λευκὸ ἄνθρωπο ποὺ ἔχεις μαζί σου.

— Μὲ εἶδαν, ψιθύρισε ὁ γιατρός.

— Ἔλα, λοιπόν, νὰ μετρηθοῦμε, φώναξε ὁ Στιένγκο. Θ' ἀγωνιστοῦμε μὲ τὰ σπαθιά, ἀκριβῶς νὰ μοῦ δώσης ἕνα ποὺ νὰ ἔχη τὸ ἴδιο βάρος μὲ τὸ δικό σου, γιατὶ τὸ δικό μου εἶναι πολὺ ἐλαφρό.

— Θὰ διαλέξης ὅποιο θέλεις ἀπὸ τὰ σπαθιὰ ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποί μου, ἀπάντησε ὁ Καρρούα.

— Ἀνεβῆτε τότε, εἶπε ὁ Στιένγκο. Τὸ πέρασμα εἶναι ἐλεύθερο.

— Δὲ φοβᾶσαι μήπως ριχτοῦν πάνω μας καὶ μᾶς σκοτώσουν; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο. Σὲ παρόμοια ζητήματα, οἱ Καϋὰν καὶ οἱ Στιένγκοι δὲν γελᾶνε ποτὲ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Οἱ Καϋὰν ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν. Προπορεύονταν ἐκεῖνοι ποὺ κρατοῦσαν τὰ ρητινόξυλα στὰ χέρια τους. Γιὰ νὰ δείξουν σὲ κείνους ποὺ βρίσκονταν στὴν κορυφή, ὅτι δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν τίποτα, πέταξαν τὰ τόξα τους καὶ κρέμασαν τὰ σπαθιὰ ἀπὸ τὶς ζῶνες τους.

Ὁ ἀρχηγός τους ἀνέβηκε τελευταῖος. Κρατοῦσε στὰ χέρια του δυὸ σπαθιά, ποὺ φαίνονταν ἴσα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ στὸ μῆκος καὶ στὸ βάρος.

Ἦταν ἕνας γεροδεμένος ἄντρας, πριὰντα πέντε ὡς σαράντα χρόνων, ψηλὸς ὅσο καὶ ὁ Στιένγκο καὶ μὲ φαρδειοὺς ὤμους. Στὰ μαλλιά του, ποὺ ἦταν μακρυὰ καὶ ὁλόμαυρα, εἶχε περασμένα δυὸ κίτρινα φτερὰ τουκάνου κι' ἕνα ράμφος ἄλλου πουλιοῦ. Αὐτὰ τὰ φτερὰ καὶ τὸ ράμφος θὰ ἦταν τὰ σύμβολα τοῦ ἀξιώματός του, σὰν ἀρχηγοῦ αὐτῆς τῆς ὁμάδος τῶν πολεμιστῶν.

— Σὺ εἶσαι ὁ Τάτοο; ρώτησε προχωρῶντας πρὸς τὸν Στιένγκο.

— Εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ θὰ σοῦ κόψη τὸ κεφάλι, ἀπάντησε ὁ ἄλλος ἀτάραχα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καϋὰν γέλασε.

— Ὁ Καρρούα θὰ κόψη τὸ δικό σου καὶ θὰ πουλήση τὸ λευκὸ ἄνθρωπο στὸ μανδαρῖνο τοῦ Φοάνγκ, εἶπε. Σὺ εἶσαι ποὺ σκότωσες τὸν περασμένο χρόνο τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μας;

— Ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο. Δὲν τὸ ἀρνιέμαι.

— Σὲ ἀναζητήσαμε παντοῦ γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸ θάνατό του.

— Τὸν σκότωσα γιατὶ ἔβαζε φωτιὰ στὶς καλύβες μας καὶ σκότωνε τοὺς ἀνθρώπους μας, εἶπε ὁ Στιένγκο. Κάθε ἄλλος στὴ θέσι μου τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε.

— Ὁ ἀρχηγός μας ὡρκίστηκε, ὅτι δὲ θὰ ξαναγυρίση στὰ βουνά μας χωρὶς τὸ κεφάλι σου.

— Ἔλα, λοιπόν, νὰ τὸ πάρης, ἂν μπορῆς. Μοῦ ὑποσχέθηκες, ὡστόσο, ὅτι δὲ θὰ κάμης κακὸ στὸ λευκὸ ἄνθρωπο ποὺ εἶναι μαζί μου.

— Δὲν εἶμαι κουτὸς γιὰ νὰ τὸν σκοτώσω, ἀφοῦ μπορῶ νὰ τὸν πουλήσω πολὺ ἀκριβὰ στὸν μανδαρῖνο τοῦ Φοάνγκ, εἶπε ὁ Καρρούα. Διάλεξε τὸ σπαθὶ ποὺ θέλεις καὶ δεῖξε μας τὴ δύναμί σου.

Ὁ Στιένγκο πῆρε τὰ δυὸ ὅπλα στὸ χέρια του, τὰ ἐξέτασε μὲ προσοχὴ καὶ διάλεξε τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά.

— Ἀκολούθησέ με, εἶπε στὸν Καρρούα.

Προχώρησε κατόπιν ὡς τὴν ἀντίθετη ἄκρη τοῦ μικροῦ πλατώματος καὶ στάθηκε ἐκεῖ, γυρίζοντας τὴ ράχη του πρὸς τὸ ποτάμι.

Ὁ Καρρούα τὸν ἀκολούθησε.

Οἱ Καϋὰν σχημάτισαν ἕναν κύκλο ὁλόγυρά τους. Στέκονταν σὲ κάποια ἀπόστασι, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἐμποδίζουν στὶς κινήσεις τους.

Ὁ γιατρὸς πῆγε κοντὰ στὸν Στιένγκο.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ νικήσης τὸν ἀντίπαλό σου; τὸν ρώτησε σιγά.

— Οὔτε ἐγὼ θὰ τὸν σκοτώσω, οὔτε αὐτὸς θὰ σκοτώση ἐμένα, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενὴς ψιθυριστά. Ὅ,τι κι' ἂν δῆς, δὲν πρέπει νὰ τρομάξης. Ἔχω μιὰ ἰδέα, ποὺ μοῦ φαίνεται καλή, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τους.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδέα; ρώτησε ὁ γιατρός.

Ὁ Στιένγκο δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Δὲν ἤρθα στὴν ἄκρη τοῦ Βράχου χωρὶς λόγο, ἀπάντησε ἔπειτα. Πρέπει νὰ ξέρης πὼς τὸ χωριὸ ὅπου βρίσκεται ὁ φίλος μου ὁ φύλαρχος δὲν εἶναι μακρυά... Θὰ προσπαθήσω, λοιπόν, ν' ἀποτραβηχτῶ στὸ χεῖλος τοῦ Βράχου καί, μὲ τὴν πρώτη εὐ-

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ

— Λυποῦμαι... ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα, γιατρέ!...

καιρία, θὰ πηδήσω μέσα στὰ ποτάμι. "Αν καταφέρω νὰ σωθῶ, θὰ τρέξω στὸ χωριὸ καὶ θὰ παρακαλέσω τὸ φίλο μου νὰ μοῦ δώση τοὺς πολεμιστές του γιὰ νὰ ἔρθω καὶ νὰ σ' ἀπελευθερώσω... Οἱ Καϋὰν δὲν εἶναι οὔτε εἴκοσι κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ νυρίσω μὲ πενῆντα ἢ μὲ ἑξῆντα.

— Κι' ἂν πέσης πάνω στοὺς βράχους ποὺ βαίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ;

—"Ετσι ἢ ἀλλοιῶς, οἱ Καϋὰν δὲν θὰ ἔχουν τὰ κεφάλι μου, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο μὲ μιὰ τρομερὴ λάμψη στὰ μάτια του... "Αν πεθάνω, νὰ θυμᾶσαι τὸν Τάτοο.

Ἡ μονομαχία

Ὁ Στιένγκο γύρισε κατόπιν πρὸς τὸν Καρρούα, ποὺ εἶχε πάρει κι' ὅλας ἀμυντικὴ στάσι καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρομερὴ φωνή:

— Εἶμαι ὁ πιὸ ξοκουσμένος πολεμιστὴς τῆς φυλῆς μου καὶ τὸν περασμένο χρόνο σκότωσα δεκατέσσερες ἀπὸ τοὺς δικούς σου. Κανένας δὲ μπόρεσε νὰ μὲ σκοτώση ὡς σήμερα κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ πάρω καὶ τὸ δικό σου κεφάλι.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ στριφογύρισε καμπόσες φορὲς τὸ σπαθὶ του στὸν ἀέρα.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Καρβούα, ὁ δυνατώτερος κι' ὁ ἀνδρειότερος ἀπὸ τοὺς πολεμιστὲς τῆς φυλῆς μου, ἀπάντησε. "Εχω σκοτώσει ὡς σήμερα τόσους πολλοὺς ἀπὸ τοὺς δικούς σου, ποὺ δὲν θυμᾶμαι πιὰ τὸν ἀριθμό τους. "Ολες οἱ νέες στὰ βουνά μας τραγουδᾶνε τὰ κατορθώματά μου. Κι' οἱ μητέρες λένε στὰ παιδιά τους νὰ μοῦ μοιάσουν.

— Θὰ δῆς τώρα πῶς ξέρουν νὰ πολεμᾶνε οἱ Στιένγκοι, εἶπε ὁ Τάτοο.

— Καὶ σὺ θὰ δῆς πῶς οἱ Καϋὰν ξέρουν νὰ σκοτώνουν τοὺς ἐχθρούς τους, ἀπάντησε ὁ Καρρούα.

"Αφησαν κατόπιν ὁ καθένας τὴν πολεμικὴ κραυγή τους, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ οὐρλιαχτὸ ἑνὸς τσακαλιοῦ κι' ὥρμησαν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον.

Ὁ Στιένγκο, ποὺ βιαζόταν νὰ τελειώση, κατέβαζε μὲ τόση δύναμι τὸ σπαθί του, ποὺ κι' ἕνα μόνο χτύπημα ἂν πετύχαινε τὸν ἀντίπαλό του, θὰ τὸν ἄφηνε στὸν τόπο. Ὁ Καρρούα, ὅμως, ποὺ ἦταν πολὺ εὐκίνητος, κατάφερνε νὰ ξεφεύγη, ἄλλοτε πηδῶντας στὰ πλάγια κι' ἄλλοτε ἀποκρούοντας μὲ τὸ σπαθί του τὸ χτύπημα τοῦ ἀντιπάλου του. Σὲ κάθε τέτοια σύγκρουσι, τὰ δυὸ σπαθιὰ πετοῦσαν ὁλόγυρα ἀστραφτεροὺς σπινθῆρες.

— Οἱ Στιένγκοι δὲν ξέρουν νὰ χειρίζωνται τὰ ὅπλα μας, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ εἰρωνικὰ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καϋάν. Οἱ γυναῖκες μας εἶναι πιὸ ἱκανὲς ἀπ' αὐτούς.

— Πολὺ βιάζεσαι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Στιένγκο. Θὰ δοῦμε ἂν θὰ πῆς τὸ ἴδιο ὅταν

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Μεγάλο σφάλμα

Δὲν ἐπεχείρησα στιγμή,
τοὺς ἁρμοδίους μας νὰ ψέξω,
ποὺ φέρνουν χῦμα καὶ γραμμὴ
τὰ πλέ(σ)τα εἴδη μας ἀπ' ἔξω...
Διότι, βλέπεις, τοῦτη ἡ γῆς
εἶναι φτωχὴ σὲ προϊόντα
κι' ἔχουμε ἀνάγκη εἰσαγωγῆς
καὶ χρειαζόμαστε καὶ... τσόντα!

★

Πάσο τραβῶ κάθε φορὰ
ποὺ τὸ ὑπουργεῖο μεταδίδει
ὅτι θὰ φέρη σιτηρὰ
ἢ ρουχισμοῦ κι' ἀξίας εἴδη...
Οὔτε καὶ μπήγω τὶς φωνές,
ὅταν εἰσάγη λιμουζίνες,
ρόδια, ραπτομηχανὲς
εἴτε πετρελαιοθενζίνες!

★

Μὰ βλέπω τοῦτο τὸν καιρὸ
πῶς οἱ ἁρμόδιοί μας σφάλλουν
καὶ δίολου δὲν τοὺς συγχωρῶ,
γνώμη ἐὰν δὲν μεταβάλουν...
Διότι πλήν, ἀγαπητοί,
ἀπ' (τ' ἀγαθὰ πολυτελείας)
καὶ κάποια σκέψι ἐ-(πικρατεῖ
γιὰ κουνουπίδια... (Ἰταλίας!

★

Τέτοια, λοιπόν, εἰ-(σαγωγὴ
πρέπει νὰ τὴν ἀπο-(κηρύξουν
καὶ τὴν ὑπερπαρα-(γωγὴ
τὴν τοπικὴ νὰ ὑ-(ποστηρίξουν...
"Ηγουν ἐμᾶς ποὺ (διαρκῶς,
λέμε τὸ «φέρε μας (τὰ ἴδια»)
κι' ἀπ' τὶς ταβέρ-(νες γενικῶς
βγαίνουμε πάντα... (κουνουπίδια!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

τὸ σπαθί μου μου θὰ σοῦ ἀνοίξη στὰ δυὸ τὸ κεφάλι.

— Περίμενε καὶ θὰ δῆς, φώναξε ὁ Καρρούα ποὺ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπές.

Καὶ ρίχτηκε μὲ ἀσυγκράτητη ὁρμὴ πάνω στὸν ἀντίπαλό του.

Ὁ Τάτοο, ἀντὶ νὰ προσπαθήση νὰ τὸν ἀποκρούση, ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω κι' ὕστερα δεύτερο, τρίτο...

—Ὁ Στιένγκο φεύγει! φώναξαν οἱ Καϋάν, ποὺ βρίσκονταν γύρω στοὺς δυὸ ἀντιπάλους.

— Πάψετε, γελοῖοι! φώναξε ὁ Τάτοο. Δὲ μὲ ξέρετε ἀκόμη... Νομίζετε πὼς φεύγω, ἀλλά, στὰ τέλος, ἐκεῖνος ποὺ θὰ βγῆ χαμένος θὰ εἶναι ὁ ἀρχηγός σας.

Ὁ γιατρὸς δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη γιατί ὁ Στιένγκο ἔδειχνε τόσο λίγο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ γιατί ἄφηνε τὶς εὐκαιρίες νὰ τοῦ ξεφεύγουν. Φοβόταν λοιπόν;

—Ἀπάνω του, Τάτοο! τοῦ φώναξε.

Ὁ Στιένγκο ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὰ φίλα, του καὶ τοῦ χαμογέλασε. Καὶ πάλι, ὅμως, ἀντὶ νὰ προσπαθήση ν' ἀποκρούση τὸν ἀντίπαλό του, ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ Καρρούα, βλέποντάς τον νὰ τοῦ ξεφεύγη ὁλοένα, ἄρχισε νὰ τὸν βρίζη μὲ προσβλητικὰ λόγια:

—Ἐσὺ δὲν εἶσαι πολεμιστής! τοῦ φώναξε. "Αν, ὅπως μᾶς εἶπες, ἤσουνα ὁ ἀνδρειότερος τῆς φυλῆς σου, δὲ θἄφευγες σὰν κόκκινος πίθηκος.

— Περίμενε τὰ τελευταῖο χτύπημα, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο. Θὰ μοῦ πῆς τότε ἂν τὸ σπαθί μου ξέρη νὰ κόβη.

—Ἀλλὰ σὺ φεύγεις πάντα!

— Θέλω νὰ σὲ τραβήξω στὴν ἄκρη, γιὰ νὰ σὲ πετάξω μέσα στὸ ποτάμι, ἀπάντησε ὁ Τάτοο. Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

— Δὲν ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ ἕνα τσακάλι.

— Πρόσεξε γιατὶ τὸ τσακάλι θὰ σοῦ φάη τὸ κεφάλι!

—Ἐγὼ θὰ σοῦ ἀνοίξω τὸ δικό σου στὰ δυό!

"Εκαμε ἕνα καινούργιο πήδημα πρὸς τὰ μέρος τοῦ Τάτοο, κατεβάζοντας μὲ τρομερὴ ὁρμὴ τὸ σπαθί του. Ἀλλ' ὁ Στιένγκο ὑποχώρησε κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἀνάμεσα στὶς ἀποδοκιμασίες τῶν Καϋάν.

«Ὁ Στιένγκο φοβᾶται ἄρα γε τὸν Καϋάν; ἀναρωτήθηκε ὁ γιατρός. Μοῦδωσε, ὡστόσο, πολλὲς φορὲς τὴν εὐκαιρία νὰ θαμμάσω τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρεία του. Στ' ἀλήθεια, ἡ στάσι του μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργη».

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Τάτοο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξη σὲ ὅλους πὼς δὲ φοβόταν τὸν ἀντίπαλό του, ὥρμησε πάνω του καὶ κατάφερε, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, νὰ τὸν χτυπήση στὸν ἀριστερὸ ὦμο. Ἀντὶ νὰ ἐπωφεληθῆ, ὅμως, ἀπ' αὐτὸ τὸ χτύπημα, καὶ νὰ συνεχίση τὴν ἐπίθεσί του, ἀποτραβήχτηκε πάλι καί, μὲ δυὸ ἢ τρία πηδήματα πρὸς τὰ πίσω, βρέθηκε στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

—Ἐδῶ σὲ περιμένω, γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὰ τελευταῖο χτύπημα ποὺ θὰ σὲ σκοτώση! φώναξε στὸν ἀντίπαλό του.

— Προτοῦ νὰ μοῦ δώσης αὐτὸ τὸ χτύπημα θὰ σὲ ρίξω μέσα στὴν ἄβυσσο ποὺ βρίσκεται πίσω σας ἀπάντησε ὁ Καρρούα. "Αν κάμης κι' ἕνα μόνο βῆμα εἶσαι χαμένος!

— Δοκίμασε νὰ μὲ ρίξης, ἂν τολμᾶς! φώναξε ὁ Τάτοο.

— Θὰ σὲ κόψω στὰ δυό!

—"Α, δὲν τολμᾶς! κάγχασε ὁ Τάτοο. Βρωμερὸ τσακάλι!

— Πέθανε, λοιπόν!

Ὁ Καρρούα ὥρμησε πάνω του κι' ἄρχισε ν' ἀνεβοκατεβάζη μὲ ὁρμὴ τὸ σπαθί του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Στιένγκο ἔδειξε ὅλη του τὴν τέχνη. Ἀπέκρουσε τὸ ἕνα ἐπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅλα αὐτὰ τὰ χτυπήματα καὶ μὲ τρόπο τόσο ἀριστουργηματικό, ποὺ προκάλεσε τὸ θαυμασμὸ κι' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν του.

Στὸ τέλος, ὁ Καρρούα ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση.

'Αλλ' ὁ Τάτοο δὲν τὸν κυνήγησε, ὅπως περίμεναν ὅλοι. "Εκαμε, τουναντίον, ἕνα καινούργιο βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ γιατρὸς θυμήθηκε τότε τὰ λόγια του καὶ κατάλαβε ποιὸ ἦταν τὸ σχέδιό του.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ Στιένγκο ἄφησε τὸ σῶμα του νὰ κυλήση στὸ κενό.

'Αλλὰ δὲν εἶχε προσέξει ἕνα θάμνο ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ βράχου κι' ἔπεσε ἀνάσκελα πάνω σ' αὐτόν.

Μιὰ φωνὴ θριάμβου ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ μέρος τῶν Καϋάν. Ὁ ἀρχηγός τους ὥρμησε ἀμέσως πάνω στὸ δυστυχισμένο Στιένγκο, καί, μ' ἕνα τρομερὸ καὶ κεραυνοβόλο χτύπημα, τοὔκοψε πέρα ὡς πέρα τὸ κεφάλι.

—'Εκδικήθηκα τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μας! φώναξε δείχνοντας τὸ αἱματηρό του τρόπαιο στοὺς συντρόφους του. Θὰ πᾶμε αὐτὸ τὸ κεφάλι στὴ φυλή μας, γιὰ νὰ μάθουν οἱ δικοί μας ὅτι μπορεῖ νὰ εἶναι περήφανοι γιὰ μᾶς.

"Επειτα, ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του τὸ ἄκέφαλο πτῶμα μέσα στὴν ἄβυσσο, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του πανηγυρίζαν μὲ ἄγριες κραυγὲς τὴ νίκη τους.

Αἰχμάλωτος τοῦ Καϋάν

Τὸ χτύπημα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Καϋὰν ἦταν τόσο κεραυνοβόλο, ποὺ ὁ γιατρὸς δὲν πρόφτασε νὰ ἐπέμβη. Κι' ἄλλωστε, τί θὰ μποροῦσε νὰ κάμη ἐναντίον ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ, ἂν τολμοῦσε νὰ κινηθῆ, θὰ ὡρμοῦσαν σὰν μανιασμένοι πάνθηρες πάνω του καὶ θὰ τὸν κομμάτιαζαν;

Ὁ ἀρχηγός τους, ἀφοῦ παρέδωσε τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, γύρισε στὸ γιατρὸ καὶ τοῦ εἶπε στὴ διάλεκτο τοῦ Σιάμ, ποὺ φαίνεται πὼς τὴν ἤξερε πολὺ καλά:

— Τί ἤρθες νὰ κάμης ἐδῶ, λευκὲ ἄνθρωπε; "Οπως ἔχω μάθει, οἱ ἄνθρωποι τῆς δικῆς σου φυλῆς μένουν πολὺ μακρυά.

—"Ηρθα ἐδῶ γιὰ νὰ κυνηγήσω ἐλέφαντες κι' ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔστειλε εἶναι ὁ βασιλιὰς τοῦ Σιάμ, ἀπάντησε ὁ Γεράκης, ἐλπίζοντας πὼς τὰ λόγια του θἄκαναν ἐντύπωσι στὸν ἰθαγενῆ ἀρχηγό. Αὐτὸ ἡ περιοχὴ ἀνήκει στὸ βασιλιὰ τοῦ Σιάμ καὶ θὰ πρέπη νὰ ξέρης πὼς οἱ ἐλέφαντες ποὺ ζοῦν ἐδῶ εἶναι δικοί του. Γιὰ τὸ καλό σου, λοιπόν, σὲ συμβουλεύω νὰ μὲ ἀφήσης ἐλεύθερο καὶ νὰ μὴ μὲ κακομεταχειριστῆς, γιατί, διαφορετικά, θὰ προκαλέσης τὴν ὀργὴ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ μονάρχη.

'Αλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀντίθετο ἀπὸ κεῖνο ποὺ περίμενε. Ὁ Καρρούα, ἀντὶ νὰ τρομοκρατηθῆ, ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

—'Εγὼ δὲν εἶμαι ὑπήκοος τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Σιάμ, ἀλλ' ἐλεύθερος ἄνθρωπος, ἀπάντησε. Κι' ἔτσι δὲ μὲ νοιάζει ἂν σ' ἔστειλε ἐδῶ ὁ βασιλιὰς τοῦ Σιάμ ἢ ὄχι. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σ' ἔπιασα αἰχμάλωτο, εἶσαι δικός μου καὶ δὲ θὰ σ' ἀφήσω νὰ μοῦ φύγης.

— Θὰ μὲ κάμης, λοιπόν, σκλάβο σου;

— Καὶ βέβαια. Μόλις γυρίσωμε στὴν πατρίδα μου, θὰ φροντίσω νὰ σὲ πουλήσω κι' ἐλπίζω νὰ πληρωθῶ πολὺ ἀκριβά. Οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι εἶναι τὸ ἴδιο σπάνιοι στὰ μέρη μας ὅσο κι' οἱ λευκοὶ ἐλέφαντες κι ξέρω πολλοὺς μανδαρίνους ποὺ θἄδιναν πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ σ' ἀποχτήσουν.

— Εἶσαι ἄθλιος! φώναξε ὁ γιατρός, ποὺ εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ Καρρούα ὅτι θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν συγκινήση.

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους, οἱ Καϋὰν ρίχτηκαν πάνω του, τοῦ πῆραν τὸ σπαθί του καὶ τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια στὴ ράχη μ' ἕνα χοντρὸ πανί.

—'Οδηγῆστε τον στὴ σπηλιά, πρόσταξε ὁ ἀρχηγός τους.

Τέσσερὲς ἄνθρωποι τὸν ἅρπαξαν ἀμέσως καὶ τὸν κατέβασαν μὲ προσοχὴ ὡς τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. "Επειτα τὸν ἔσπρωξαν στὸ ἐσωτερικό της.

Οἱ Καϋάν, προτοῦ ἀνεβοῦν στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, εἶχαν ἀνάψει μέσα στὴ σπηλιὰ μιὰ μεγάλη φωτιά, μαζεύοντας ξεροὺς θάμνους καὶ ξύλα ἀπὸ ὁλόγυρα.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε ὁ γιατρὸς ἦταν ὁ τεράτσιος πύθωνας. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀκόμη ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες πληγὲς ποὺ τοῦ εἶχαν προξενήσει οἱ Καϋὰν μὲ τὰ σπαθιά τους. Τὸ πελώριο κεφάλι του μόλις συγκρατιόταν πάνω στὸ σῶμα του ἀπὸ μιὰ στενὴ λουρίδα δέρματος. Τὸ τέρας αὐτὸ εἶχε μῆκος ὡς δώδεκα μέτρων κι' ἡ περίμετρος τοῦ κορμιοῦ του θὰ ξεπερνοῦσε τὰ ὀγδόντα ἑκατοστά. Τὸ σῶμα του ἦταν σκεπασμένο μὲ χοντρὰ λέπια, ἄλλα μαῦρα κι' ἄλλα κίτρινα. Τὰ τελευταῖα γυάλιζαν σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ χρυσάφι.

"Επειτα ἀπὸ λίγο, ἔφταναν κι' οἱ ἄλλοι Καϋὰν καὶ κάθισαν ὁλοι γύρω στὴ φωτιά.

Ὁ ἀρχηγός τους εἶχε περάσει σ' ἕνα μεγάλο ραβδὶ τὸ κεφάλι τοῦ Τάτοο καὶ τὸ κρατοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ φωτιά, ἐνῶ ταυτόχρονα ἔρριχνε σ' αὐτὴν πράσινα κλαδιά, ποὺ ἔβγαζαν πολὺ καπνό.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ ὀρεσίβιοι Λαοτιανοὶ διατηροῦν τὰ κεφάλια τῶν σκοτωμένων ἐχθρῶν τους, μὲ τὰ ὁποῖα στολίζουν κατόπιν τὶς καλύβες τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

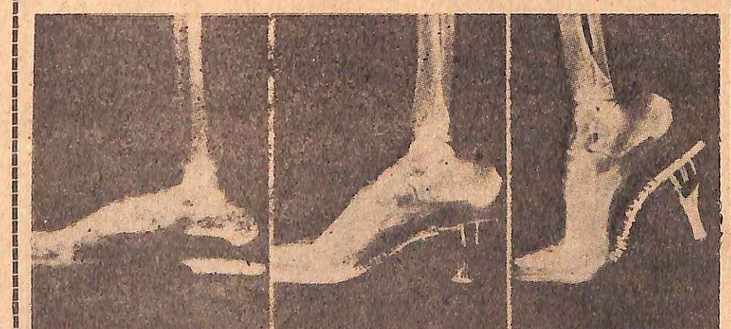

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΙΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ

Οἱ τρεῖς αὐτὲς ἀκτινογραφίες δείχνουν τὶς παραμορφώσεις ποὺ ὑφίσταται τὸ γυναικεῖο πόδι, ἀπὸ τὰ διαφόρων τύπων παπούτσια, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ ὡραῖο φύλο. Ἀριστερά: "Ενα παπούτσι χωρὶς τακούνι ἔχει τὸ μειονέκτημα νὰ κρατᾶ σὲ μιὰ διαρκῆ ὑπερέντασι τοὺς μῦς τοῦ πέλματος καὶ τῆς γάμπας, πρᾶγμα ποὺ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, προκαλεῖ δυνατοὺς πόνους. Στὸ μέσον: "Ενα παπούτσι μὲ μέτριο τακούνι, ποὺ θεωρεῖται ἰδεῶδες ἀπὸ τοὺς ὀρθοπεδικούς, δεδομένου ὅτι μοιράζει τὸ βάρος τοῦ σώματος σὲ ὁλόκληρο τὸ πέλμα καὶ ἐξασφαλίζει μιὰ κανονικὴ λειτουργία ὅλων τῶν μυῶν. Δεξιά: Τὸ ψηλὸ τακούνι, ποὺ κι' αὐτὸ παραμορφώνει τὸ πόδι καὶ προκαλεῖ μὲ τὸν καιρὸ μεγάλες ἀνωμαλίες, ἰδίως στὰ δάχτυλα.

Ἡ Μάγκ, ποὺ ἴδρυσε τὴν λέσχη τῶν παχύσαρκων Γαλλίδων

Οἱ χοντρὲς ἀπέκτησαν ΤΗΝ ΛΕΣΧΗ ΤΟΥΣ!...

Μὲ πρόεδρο ἕνα μαννεκὲν καὶ ἐπίτιμο πρόεδρο... τὴ γυναίκα τοῦ Φλαμανδοῦ ζωγράφου Ρουμπενς!

"Ενα ἀπὸ τὰ συμπαθητικώτερα μαγνεκὲν τοῦ Παρισιοῦ, ἡ Μάγκ, βασανιζόταν, ἐδῶ κι' ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, ἀπὸ μιὰ ἔμμονη ἰδέα: τὴν ἰδέα νὰ συνενώση σὲ μιὰ λέσχη ὅλες, ἂν ἦταν δυνατόν, ἢ, τουλάχιστον, τὶς.. διασημοτέρες, παχειὲς γυναῖκες τῆς Γαλλίας!

"Ωσπου, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ —κυρίως μάλιστα... σάρκα, ἔσπευσαν νὰ ποῦν οἱ κακεντρεχεῖς!

Πρόεδρος τῆς ἰδιόρρυθμης αὐτῆς λέσχης, ἐπίσημα σήμερα ἀναγνωρισμένης ἀπὸ τὸ γαλλικὸ κράτος, εἶναι ἡ ἴδια ἡ Μάγκ, ποὺ, φυσικά, διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸν κλασσικὸ τύπο τοῦ ψηλόλιγνου καὶ ἀεριόνου μαννεκέν, ποὺ συνηθίσαμε νὰ γνωρίζωμε. Μὲ περιφέρεια στήθους 1,20 καὶ περιφέρεια μέσης 1,05 —διπλάσια ἀκριβῶς ἀπὸ κείνη ποὺ θεωρεῖται ὡς ἡ ἰδεώδης!—ἡ Μάγκ δὲ θὰ μποροῦσε, ἀσφαλῶς, νὰ διεκδικήση δάφνες σὲ κανένα διαγωνισμὸ καλλονῆς, μολονότι, τηρουμένων... τῶν ἀναλογιῶν, εἶναι ἐξαιρετικὰ καλοφτιαγμένη καὶ εὐχάριστη στὴν ὄψι.

Ἀλλὰ ὁ ἐπαγγελματικὸς της προορισμὸς δὲν εἶναι νὰ ἀποτελέση τὸ ἰδανικὸ μαννεκέν: ἡ Μάγκ εἶναι μαννεκὲν ἀποκλειστικὰ γιὰ παχύσαρκες καὶ παρουσιάζει κάθε χρόνο σὲ τριαντατρεῖς γαλλικὲς πόλεις τὰ μοντέλα ποὺ ἀπευθύνονται εἰδικὰ σὲ ἐκείνες.

"Οπως καταλαβαίνετε, ἡ δουλειά, ποὺ τῆς πέφτει, δὲν εἶναι καθόλου λίγη. Ἀκόμη καὶ στὸ Παρίσι, μ' ὅλο ποὺ οἱ Παριζιάνες φημίζονται γιὰ τὴν κομψότητά τους καὶ τὴ λεπτὴ σιλουέττα τους, ὑπάρχουν 15.000 γυναῖκες ποὺ ντύνονται στὶς εἰδικὲς πτέρυγες τῶν καταστημάτων γιὰ μεγάλα νούμερα. Στὴν ἐπαρχία, ἡ ἀναλογία ἐκείνων, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ βροῦν, σ' ἕνα συνηθισμένο κατάστημα, φόρεμα, γάντια, παπούτσια καὶ ἐσώρουχα γιὰ τὰ μέτρα τους, εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη.

"Ετσι ἡ Μάγκ, διαπιστώνοντας πόσο μεγάλος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν μὲ τὶς διπλὲς τὶς ἢ μὲ ἀκόμη πιό... σεβαστὲς ἀναλογίες, κατάλληξε στὴν ἀπόφασι νὰ τὶς συνενώση σ' ἕνα σωματεῖο, ποὺ προορισμός του θὰ ἦταν νὰ ἐξετάζη ὅλα τὰ προβλήματα τους ἀπὸ τὴν «αἰσθητική, τὴν ἐνδυματολογική, τὴν ἐπαγγελματική, τὴν πνευματική καὶ τὴν κοινωνικὴ πλευρά» καὶ νὰ δίνη τὶς κατάλληλες λύσεις.

Ἡ ἰδέα ἔπιασε καί, μέσα σ' ἐλάχιστο διάστημα ἀπὸ τὴν ἵδρυσί της, ἡ λέσχη τῶν παχυσάρκων γυναικῶν συγκέντρωσε τριακόσια μέλη στὶς τάξεις της, μὲ προοπτικὴ νὰ τὸ αὐξήση πολὺ περισσότερο στὸ μέλλον.

Οἱ ἐγγραφόμενες δὲν ἔχουν παρὰ τὴν ὑποχρέωσι νὰ πληρώσουν 500 φράγκα —δηλαδὴ, 40 δραχμὲς— γιὰ δικαίωμα ἐγγραφῆς καὶ γιὰ ἔχουν περιφέρεια μέσης τὸ λιγώτερο 80 ἑκατοστόμετρα!

"Επιπλέον, μολονότι αὐτὸ δὲν προβλέπεται ρητὰ ἀπὸ τὸ καταστατικό, τὰ μέλη ὀφείλουν νὰ μὴ θεωροῦν τὸ πάχος τους σὰν ἐλάττωμα ἢ σὰν ντροπὴ καὶ νὰ μὴ ἐπιχειροῦν νὰ τὸ ἐξαλείψουν μὲ δίαιτες ποὺ τσακίζουν τὰ νεῦρα καὶ δημιουργοῦν γυναῖκες ψυχικὰ ἄρρωστες.

Ἡ ἴδια ἡ Μάγκ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀφοσιωμένες ἐχθρὲς κάθε διαίτης καί, γιὰ νὰ δώση στὰ μέλη τῆς λέσχης της, τὸ καλὸ παράδειγμα, ἀργάνωσε, ὅταν ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια, ἕνα ἀληθινὸ λουκούλλειο συμπόσιο σ' ἕνα ρεστωράν τοῦ βουλεβάρτου τῶν Ἡλυσίων! Οἱ παχύσαρκες κυρίες κατεβράχθισαν ἐπιθελητικὲς ποσότητες ὀρεκτικῶν, κοτόπουλων καὶ κρεάτων, συνώδευσαν τὸ γεῦμα τους καὶ μ' ἕνα παγωτὸ περιχυμένο μὲ σάθνη σαντιγύ... καὶ ἔφυγαν πανευτυχεῖς!

"Επακολούθησε ἔπειτα τὸ ἐναρκτήριο συνέδριο, ὅπου, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἀποφάσεις ποὺ παιρθήκανε, ἡ πιὸ ἀπροσδόκητη ἦταν ἡ ἀνάδειξι ὡς ἐπιτίμου προέδρου τῆς μακαρίτισσας ἀπὸ αἰώνων "Ελένης Φουρμάν, τῆς συζύγου τοῦ Ρουμπενς, ποὺ ἦταν καὶ τὸ μοντέλο τῆς προτιμήσεώς του.

Οἱ παχύσαρκες τῆς Γαλλίας, ἀφοῦ ἀποτίσανε φόρο τιμῆς στὸν μεγάλο Φλαμανδὸ ζωγράφο, ποὺ ζωγράφιζε ἀποκλειστικὰ παχειὲς γυναῖκες, καὶ ἀφοῦ ἄκουσαν τὴ Μάγκ νὰ λέη, σὲ μιὰ ἐκρηξι ἐνθουσιασμοῦ, πὼς: κάθε παχειὰ γυναῖκα εἶναι, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, ἕνας πίνακας τοῦ Ρουμπενς!», ἀποφάσισαν, σ' ἐνδειξι εὐγνωμοσύνης, νὰ ὀνομάσουν ἐπίτιμο πρόεδρο τὴν παχύτατη σὲ σύζυγο τὴν "Ελένη Φουρμάν!

Μετά, ἐξελέγησαν τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς λέσχης, ὅλες Παρισινὲς γνωστότατες γιὰ τὰ πάχος τους, ἀλλὰ ἐπίσης... καὶ γιὰ τὸ δυναμισμό τους, μὲ παχύτερη ἀνάμεσά τους τὴν τραγουδίστρια τῆς "Οπερας Μαρία Σέρζαν, ποὺ τὸ βάρος της φθάνει τὰ 130 κιλά!

Ἡ ἀπόδειξι πὼς τὰ κιλά τους δὲν ἔκαναν καθόλου... δυσκίνητες τὶς κυρίες τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου εἶναι πὼς ἐξασφάλισαν γρήγορα γιὰ τὰ μέλη τους μιὰ σειρὰ —... συνδικαλιστικῶν παρ' ὀλίγο νὰ λέγαμε!— προνομίων.

Οἱ παχύσαρκες Γαλλίδες, ποὺ εἶναι μέλη τῆς λέσχης, μποροῦν σήμερα νὰ ψωνίζουν μὲ ἐκπτώσεις ἀπὸ τὰ εἰδικὰ μαγαζιὰ ποὺ διαθέτουν εἴδη ρουχισμοῦ σὲ μεγάλα νούμερα, εἶναι συμβεβλημένες μὲ εἰδικευμένους κομμωτές, ποὺ ξέρουν νὰ τὶς χτενίσουν στὸ στὺλ ποὺ τοὺς ταιριάζει, καθοδηγοῦνται συστηματικὰ ἀπὸ τὶς ἁρμοδιώτερες μεταξύ τους γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα, γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ ντύνωνται καὶ νὰ βαδίσουν, καί, ὅσες μένουν στὴν ἐπαρχία, προσκαλοῦνται ἐκ περιτροπῆς στὸ Παρίσι, ὅπου φιλοξενοῦνται μὲ δαπάνες τῆς λέσχης καὶ παρακολουθοῦν τὶς ἐπιδείξεις τῶν τελευταίων «κολλεξιόνων γιὰ παχειὲς» τῶν παρισινῶν οἴκων μόδας.

"Επίσης, μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, συνέρχεται ἡ ὁλομέλεια καὶ ἡ συνεδρίασι αὐτὴ εἶναι, γιὰ ὅλες τὶς συμμετέχουσες, ἕνα λουτρό... ψυχικῆς εἰσιτοξείας! "Οχι μόνο γιατὶ παρηγοροῦνται βλέποντες ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, χωρὶς καμμιὰ λεπτοκαμωμένη νὰ διακόπτη τὴν... αἰσθητική συνοχή τους, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἡ Μάγκ, στὶς ἀγορεύσεις της, ἔχει ἀποδειχτῆ ἕνα κι' ἕνα γιὰ γιὰ τοὺς ἀναπεπερωμένους τὸ ἠθικό!

Στὶς δυὸ συνεδριάσεις τῆς ὁλομελείας, ποὺ ἔγιναν κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐννέα ὡς τώρα ἑβδομάδων τῆς λειτουργίας τῆς λέσχης, ἡ πρόεδρος βοήθησε τὴν εὐκαιρία νὰ ὑπενθυμίση στὰ μέλη ὅλα τὰ «προσόντα της παχυσαρκίας», ποὺ οἱ ἴδιες οἱ παχύσαρκες συνήθως τὰ λησμονοῦν.

Ὑποστήριξε, ὡς πρῶτο ἀπ' ὅλα, πὼς οἱ ἄντρες, κατὰ βάθος ἀποστρεφόνται τὶς ἀδύνατες, ποὺ, ἂν τὶς θέλουν γιὰ φιλενάδες, δὲν τὶς θέλουν, ὅμως καὶ γιὰ σύζυγους, ἐπειδὴ ἔρουν τὸν «ἀπριμμένο χαρακτῆρα τους! "Ἐνῶ οἱ παχειὲς εἶναι, κατὰ κανόνα εὐθυμες, ἀνοιχτοκαρδες, γεμᾶτες βρέξει γιὰ τὴ ζωή, πρᾶγμα ποὺ τὶς κάνει συμπαθητικὲς καὶ περιζήτητες στὸ περιβάλλον τους.

Ὑπενθύμισε ἀκόμη ἡ Μάγκ πὼς οἱ παχειὲς, ποὺ διατηροῦν, ἀντιθέτως μὲ τὶς ἀδύνατες, τὴ φρεσκάδα τῆς

Ο ΚΗΠΟΣ τοῦ σπιτιοῦ σας

Πρακτικὸς ὁδηγὸς κηπουρικῆς καὶ ἀνθοκομίας

ΘΑΜΝΟΙ ΠΟΥ ΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

ΑΛΟΗ: Ἀειθαλές. Παχύφυτον μικρᾶς ἀναπτύξεως. Ἄνθη κοκκινωπὰ καὶ λευκοπράσινα.
Ἐρείκη (ρείκι) : Ἀειθαλές. Ἄνθη ρὸζ ἢ μώβ.
Εὐπατόριον: Ἀειθαλές. Ὕψος 1—2 μ. Ἄνθη λευκὰ εὔοσμα. Εὐαίσθητον.
Καρυοπτέρις (μπλὲ σπειραία) : Φυλλοβόλον. Ἄνθη μικρὰ μπλέ. Δὲν ἀντέχει σὲ πολὺ κρύο.
Χαμαιδάφνη: Ἀειθαλές. Ὕψος 1 μ. Ἄνθη μπλὲ εὔοσμα.
Ἐπίσης οἱ ἑξῆς θάμνοι καὶ μικρὰ δέντρα, ποὺ περιγράψαμε ἤδη στὴν ἀνθισι τῆς ἀνοίξεως ἢ τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀνθίζουν καὶ τὸ φθινόπωρο (ἄλλες ποικιλίες τους):
Ἀβελία. Ἀβούτιλον. Ἀκακία. Ἀρβοῦτος. Βερονίκη. Βουδλεΐα. Γαζία. Δουράντα. Ἐλαίαγνος. Ἐλελίφασκον. Ἐρείκη. Ἰακωβινία. Ἰασμος καμψίφυλλος. Ἰβίσκος. Κασσία. Κέστρον. Κυανόθους. Κυδωνίαστρον. Λαντάνα. Λιπία. Λυγιά. Λύκιον. Μαονία. Μαλάχη. Μολύβδαινα. Νήριον. Ὀρτενσία. Ποϊγγιανή. Ροῦς. Σόλανον. Στεφανίσκος. Στραμώνιον. Συμφορίκαρπος. Φούξια.

ΘΑΜΝΟΙ ΠΟΥ ΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἀμαμελίς: Φυλλοβόλον. Ὕψος 3 μ. Ἄνθη κίτρινα. Ἔδαφος ὑγρό, σκιά.
Ἀνδρομέδα (;) Ἀειθαλές. Ὕψος 1 μ. Ἄνθη λευκά. Δὲν ἀντέχει σὲ παρατεταμένο καὶ δυνατὸ κρύο.
Ροδόδενδρον (ἀζαλέα) (;). Ἀειθαλὲς ἢ φυλλοβόλον. Ὕψος 1—4 μέτρα. Ἄνθη ἄσπρα, ρόζ, κόκκινα, κλπ. Ἔδαφος γόνιμο, ὄχι ἀσβεστοῦχο. Προφύλαξι ἀπ' τὸ χειμωνιάτικο ἄνεμο καὶ τὸ δυνατὸ ἥλιο.
Χειμώνανθος: Φυλλοβόλον. Ὕψος 2—3 μ. Ἄνθη κίτρινα εὔοσμα. Βραδείας ἀναπτύξεως.
Ἐπίσης ἀνθίζουν τὸ χειμῶνα ὡρισμένες ποικιλίες τῶν ἑξῆς θάμνων ποὺ ἔχομε ἤδη περιγράψει:
Ἀβούτιλον. Ἀρβοῦτος. Βιβοῦρνον. Δουράντα. Ἐλαίαγνος. Ἐρείκη. Εὐπατόριον. Κέστρον. Κυδωνίαστρον. Λιγοῦστρον. Μαονία. Ροῦς. Συμφορίκαρπος.

ΘΑΜΝΟΙ ΜΕ ΩΡΑΙΟΥΣ ΚΑΡΠΟΥΣ

Ἀρωνία: Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—2 μ. Καρποὶ κόκκινοι. Ἔδαφος ὑγρό.
Καλλίκαρπος: Φυλλοβόλον. Καρποὶ μπλέ. Ἀνθεκτικό.
Κότινος: Φυλλοβόλον. Ὕψος 4—5 μ. Καρποὶ χρώματος καπνοῦ.
Μυρτίδιον (;) Φυλλοβόλον. Ὕψος 3 μ. Καρποὶ μπλέ. Ἔδαφος ὑγρό.
Προύμνη: Ὡρισμένες ποικιλίες τῆς οἰκογενείας αὐτῆς εἶναι θάμνοι φυλλοβόλοι, μὲ καρποὺς κοκκινωπούς.
Ροδότυπος: Φυλλοβόλον. Ὕψος 1.50. Καρποὶ μαῦροι ποὺ διατηροῦνται ὁλόκληρο τὸ χρόνο. Εὔκολης καλλιεργείας.
Ἐπίσης δίνουν ὡραίους καρποὺς οἱ ἑξῆς θάμνοι ποὺ ἔχομε περιγράψει:
Ἀρβοῦτον. Βερβερίς. Κυδωνίαστρον. Συμφορίκαρπος.

ΘΑΜΝΟΙ ΜΕ ΩΡΑΙΟ ΦΥΛΛΩΜΑ

Ἀρκτοστάφυλος (εἶδος κουμαριᾶς): Ἀειθαλές. Προκόβει σὲ ἀμμώδη ἐδάφη.
Βάκχαρις: Ἀειθαλές. Σὲ ἁλμυρὰ ἐδάφη.
Δάφνη: Ἀειθαλές. Ὕψος μέχρι 10 μ. Ἄνθη κιτρινωπά.
Ἐλαιόπρινος: Ἀειθαλές. Ὕψος 2—3 μ.
Εὐώνυμον: Ἀειθαλές. Γιὰ μεγάλες μπορντοῦρες. Ἀντέχει σὲ σκιά.
Παχυσάνδρα: Ἀειθαλές. Προκόβει καὶ στὴ σκιὰ τῶν δέντρων.
Πύξος (τσιμισίρι) : Ἀειθαλές. Ἀνθεκτικό. Γιὰ μπορντοῦρες.
Ροῦς: Φυλλοβόλον. Ὕψος 5 μ. Μεγάλα φύλλα μὲ ὡραῖο χρῶμα.
Στεφανάνδρα: Φυλλοβόλον.

ΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΘΑΜΝΟΙ ΓΙΑ ΞΗΡΟ ΕΔΑΦΟΣ

Σημύδα. Ἄρκευθος. Πεύκη. Κρανέα. Ἐλαιόπρινος. Τάξος. Βερβερίς. Μυρίκη. Προύμνη. Ροῦς. Ἀκακία. Συμφορίκαρπος. Βιβοῦρνον.

ΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΘΑΜΝΟΙ ΓΙΑ ΥΓΡΟ ΕΔΑΦΟΣ

Δρῦς. Σφένδαμνος. Ὑγράμβαρις. Εὐκάλυπτος. Μανιόλια. Ἰτέα. Πτελέα. Ἐρυθρελάτη. Τσούγα. Ἀρωνία. Ψευδοκλήθρα. Σπειραία μεγανθής. Ἀμαμελίς. Ἀζαλέα. Σπειραία. Λειριόδενδρον. Σάρβος. Κατσούρα. Πλάτανος. Μύρτος.

ΠΡΟΚΟΒΟΥΝ ΣΤΗ ΣΚΙΑ

Κρανέα. Ἐλαιόπρινος. Τάξος. Τσούγα.
Ἀμαμελίς. Ὀρντενσία. Δάφνη. Λιγοῦστρον. Μαονία. Ἀνδρομέδα. Ροδόδενδρον. Τάξος.
Βιβοῦρνον. Ψευδοκλήθρα. Εὐώνυμον. Παχυσάνδρα.

ΦΥΤΑ ΑΝΑΡΡΙΧΩΜΕΝΑ

Παίζουν σπουδαῖο ρόλο σ' ἕνα κῆπο, γιατὶ μποροῦμε μ' αὐτὰ νὰ σκεπάσουμε γυμνοὺς τοίχους, κάγκελλα, κλπ., μ' ἕνα πράσινο παραπέτασμα.
Ὑπάρχουν ἀναρριχώμενα μονοετῆ καὶ πολυετῆ. Τὰ πρῶτα ζοῦνε μόνον ἕνα χρόνο. Ἐπομένως πρέπει νὰ σπέρνωνται κάθε χρόνο, τὴν ἄνοιξι ἢ τὸ φθινόπωρο (ἀναλόγως τοῦ εἴδους τοῦ φυτοῦ). Τ' ἄλλα διαρκοῦν πολλὰ χρόνια κι' ἀποκτοῦν κορμὸ μάλλον χοντρὸ καὶ ξυλώδη.
Ὡρισμένα ἀπὸ τὰ φυτὰ αὐτὰ — ὅπως π. χ. ὁ κισσός — σχηματίζουν στὰ κλωνάρια τους μικρὲς ριζίτσες, μὲ τὶς ὁποῖες κολλᾶνε στοὺς τοίχους. Ἄλλα σκαρφαλώνουν μὲ ἕλικες, ὅπως τὸ μοσχομπίζελο, ἢ μὲ τὰ ἴδια τὰ φύλλα τους, ὅπως ἡ κληματίδα. Τέλος, σ' ἄλλα τὰ κλαδιὰ τυλίγονται γύρω ἀπ' τὸ ὑποστήριγμα ποὺ βρίσκουν, ὅπως π. χ. τὸ πολύγονον.
Ὑπάρχουν κι' ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν κανένα δικό τους μέσον ἀναρριχήσεως, ὅπως οἱ τριανταφυλλιὲς ἢ τὸ γιασεμί. Αὐτὰ πρέπει νὰ δεθοῦν πάνω στὸ στήριγμα ποὺ θὰ σκεπάσουν.
Τὸ ἔδαφος προετοιμάζεται σύμφωνα μὲ τὶς γενικὲς ὁδηγίες ποὺ ἔχομε δώσει. "Ἐχετε ὅμως ὑπ' ὄψι, ἂν πρόκειται νὰ σκεπάσετε μ' αὐτὰ τὰ φυτὰ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ σας, ὅτι τὸ χῶμα εἶναι συνήθως φτωχό, γύρω ἀπ' τὰ θεμέλια. Συνεπῶς ἀπαιτεῖ διόρθωμα, καλὴ λίπανσι, κλπ.
Θὰ σπείρετε τὰ φυτὰ αὐτά, ἢ θὰ τὰ πολλαπλασιάσετε μὲ μοσχεύματα ἢ μὲ καταβολάδες, ὅπως σᾶς ἔχομε ἤδη ὁδηγήσει. Θ' ἀπέχουν δὲ μεταξύ τους 1—4 μέτρα, ἀναλόγως τοῦ εἴδους (γιὰ τὶς ἐτήσιες ὅμως περιπλοκάδες ἡ ἀπόστασις μπορεῖ νὰ εἶναι μόνο 30—50 πόντοι).
"Αν τὸ σπίτι σας ἔχη βεράντες ποὺ προεξέχουν, μὴ φυτέψετε ἀπὸ κάτω τὰ ἀναρριχώμενα, γιατὶ δὲ θὰ μποροῦν νὰ δεχθοῦν τὸ νερὸ τῆς βροχῆς.
Ποτίσματα, σκαλίσματα, κλαδέματα, κλπ., γίνονται κατὰ τὶς ὁδηγίες ποὺ ἔχομε δώσει.

ΕΤΗΣΙΑ ΑΝΑΡΡΙΧΗΤΙΚΑ

ζ) Ἀδλουμία ἡ κηρώδης: Ἔχει βλαστοὺς ποὺ φθάνουν τὰ 3—4 μέτρα, φύλλα σὰν τὸ πολυτρίχι καὶ λουλούδια μεγάλα ὠχροῤῥόδινα. Ἀναρριχᾶται μὲ ἕλικες. Οἱ δυνατοὶ ἄνεμοι τὸ πειράζουν. Πολλαπλασιάζεται μὲ σπόρους, ἀνοίξι ἢ φθινόπωρο.
2) Δόλιχος (αἰγυπτιακὸ φασόλι) : Βλαστοὶ 3—4 μέτρων. Λουλούδια βιολέ, μαζεμένα σὰν σταφύλια, ἀπὸ Αὔγουστο ἕως Νοέμβριο. Σπέρνεται τὸν Ἀπρίλιο ἐπὶ τόπου, σὲ ἀποστάσεις 50—60 πόντων.
3) Ἐκκρεμόκαρπος ὁ τραχύς: Βλαστοὶ 5 μέτρων. Ἀναρριχᾶται μὲ ἕλικες. Λουλούδια πορτοκαλιά, σὲ τσαμπιά, ἀπὸ Ἰούνιο ἕως Νοέμβριο. Σπέρνεται τὴν ἄνοιξι, ἢ τὸ φθινόπωρο σὲ θερμὰ μέρη. Καλύτερα νὰ σπαρῇ σὲ σπορεῖο κι' ὕστερα νὰ μεταφυτευθῇ.
4) Ἐχινόκυστις ἡ λοβωτή: Ἀναρριχᾶται μὲ ἕλικες μέχρι ὕψους 10 μέτρων. Λουλούδια κίτρινα, ποὺ δίνουν καρποὺς σὰν μικρὰ ἀγκαθωτὰ κολοκυθάκια. Σπέρνεται τὴν ἄνοιξι.
5) Θουνβέργια ἡ πτερωτή: Γίνεται 1—2 μέτρα ψηλό. Λουλούδια μεγάλα, σὰν χωνιά, κίτρινα καὶ μαῦρα, Ἰούνιο ἕως Ὀκτώβριο. Σπέρνεται τὴν ἄνοιξι, σὲ ἀποστάσεις 50—80 πόντων:
6) Ἰπομοία (χωνάκι): Πολὺ διαδεδομένο. Διάφορες ποικιλίες. Ὅλα τυλίγονται γύρω ἀπ' τὸ στήριγμα. Ἄνθη διαφόρων χρωμάτων, καλοκαίρι καὶ φθινόπωρο. Σπέρνονται τὴν ἄνοιξι ἐπὶ τόπου, ἢ νωρίτερα σὲ γλάστρες καὶ μεταφυτεύονται.
7) Καρδιόσπερμον τὸ ἁλικάκαβο: Βλαστοὶ 1,50 μ. Τὰ λουλούδια του εἶναι ἀσήμαντα, ἀξίζουν ὅμως οἱ καρποί, σὰν φουσκες ἀπὸ μεμβράνη ποὺ περιέχουν μαύρους σπόρους. Σπέρνεται τὴν ἄνοιξι ἐπὶ τόπου ἢ νωρίτερα σὲ γλαστράκια καὶ μεταφυτεύεται.
8) Κολοκυθιές: Καλλωπιστικὲς ποικιλίες τῆς κοινῆς κολοκυθιᾶς. Ἀναρριχῶνται μὲ ἕλικες ὡς 5 μέτρα. Δίνουν καρποὺς διαφόρων μεγεθῶν καὶ χρωμάτων. Σπέρνονται τὸν Ἀπρίλιο, ἢ νωρίτερα σὲ γλαστράκια καὶ μεταφυτεύονται. Προσβάλλονται εὐκολα ἀπὸ ωΐδιον (στάχτωμα), ἀπ' τὸ ὁποῖο προφυλάσσονται μὲ θειάφισμα.
9) Λούφα: Ἀναρριχᾶται εὔκολα μὲ ἕλικες καὶ ἁπλώνει πολύ. Βλαστοὶ 5—6 μέτρων. Λουλούδια κίτρινα, Ἰούλιο ἕως Σεπτέμβριο. Σπέρνεται τὴν ἄνοιξι.
10) Λοφόσπερμο τὸ ἀναρριχώμενο : Ἀναρριχᾶται σὲ 2—3 μέτρα. Λουλούδια ροὺ μὲ ἄστρες κηλίδες, Αὔγουστο ἕως Ὀκτώβριο. Σπέρνεται τὸ Φεβρουάριο σὲ γλάστρες προφυλαγμένες ἀπ' τὸ κρύο καὶ μεταφυτεύεται τὴν ἄνοιξι, σὲ ἀποστάσεις 50—70 πόντων. Μπορεῖ νὰ πολλαπλασιασθῇ καὶ μὲ μοσχεύματα.
11) Λυκίσκος ὁ ἰαπωνικός: Πολὺ ὡραῖο ἀναρριχώμενο, μὲ κλαδιὰ μήκους ὡς 5 μέτρων, φύλλα χνουδωτὰ καὶ λουλούδια σὰν σταφύλια. Πολλαπλασιάζεται μὲ σπόρο, τὴν ἄνοιξι σὲ φυτώριο, κι' ὅταν ἀναπτυχθοῦν τὰ φυτά, μεταφυτεύονται. Προκόβει σ' ὅλα τὰ ἐδάφη καὶ ἀξίζει νὰ καλλιεργηθῇ.
12) Λυκίσκος ὁ κοινός: Παραλλαγὴ τοῦ προηγουμένου, μὲ ρίζωμα πολυετές, ἄφθονο φύλλωμα καὶ γρήγορη ἀνάπτυξι. Πολλαπλασιάζεται μὲ σπόρο ἢ μὲ μοσχεύματα.
13) Μαυρανδία: Πολὺ χαριτωμένο φυτό. Στὰ θερμὰ κλίματα γίνεται πολυετές. Στὴν Ἀθήνα ἀντέχει στοὺς συνηθισμένους χειμῶνες. Φθάνει σὲ ὕψος τὰ 3—4 μέτρα, ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμη. Ἔχει μικρὰ τριγωνικὰ φύλλα καὶ λουλούδια βιολὲ σκούρα, μήκους 4 πόντων. Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ ἄλλες ποικιλίες, μὲ λουλούδια κόκκινα, ροὺ ἢ ἄσπρα. Εἶναι καταλληλότατο γιὰ νὰ στολίση τοίχους, κολῶνες, κάγκελλα, κλπ. Ἀνθίζει Ἰούλιο ἕως Ὀκτώβριο. Πολλαπλασιάζεται μὲ σπόρο ἢ μὲ μοσχεύματα, ἀκριβῶς ὅπως τὸ λοφόσπερμο.
14) Μίνα ἡ λοβωτή: Πολὺ ὡραῖο φυτὸ τοῦ Μεξικοῦ, συγγενὲς καὶ ὅμοιο μὲ τὴν ἰπομοία. Ἀποκτᾶ μεγάλο ὕψος, ἕως 5 μέτρα. Δίνει ἄφθονους βλαστούς, πολὺ διακλαδισμένους, ποὺ περιτυλίγονται ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ μὲ τὸ στήριγμα ποὺ βρίσκουν. Ἔχει φύλλα λεῖα καὶ λουλούδια κοκκινοπορτοκαλιά, μήκους 2 ½ πόντων, μαζεμένα σὲ τσαμπιὰ μὲ μακρὺ κοτσάνι, ἔτσι ὥστε προεξέχουν ἀπ' τὰ φύλλα. Στὴν ἄκρη τὸ κοτσάνι αὐτὸ χωρίζεται στὰ δυό, κι' ἔτσι δείχνει σὰν νἄχη δυὸ σταφύλια. Πολλαπλασιάζεται ὅπως οἱ ἰπομαίες, μὲ σπόρο. Σπέρνομε τὸν Ἀπρίλιο ἐπὶ τόπου, ἢ νωρίτερα σὲ γλαστράκια καὶ μεταφυτεύομε.
15) Μομόρδικα χαράντια: Ἰνδικῆς καταγωγῆς. Ἀναρριχᾶται μὲ ἕλικες. Βλαστοὶ πολὺ διακλαδισμένοι, ποὺ ἀποκτοῦν μήκος 2 μέτρων. Τὰ φύλλα του μοιάζουν μὲ τοῦ ἀμπελιοῦ. Τὰ λουλούδια εἶναι κίτρινα. Οἱ καρποὶ ποὺ προέρχονται ἀπ' αὐτά, ἀποτελοῦν τὸ ὡραιότερο μέρος τοῦ φυτοῦ. Εἶναι ὠοειδεῖς, μυτεροὶ στὶς ἄκρες, μὲ φλούδα ἀνώμαλη καὶ χοντρή, πράσινοι στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα πορτοκαλόχρωμοι. Τέλος, ἀνοίγουν στὴν κάτω ἄκρη τους καὶ φαίνεται τὸ ἐσωτερικό τους, κόκκινο σὰν αἷμα. Στολίζουν τὸ φυτὸ ἀπ' τὸν Αὔγουστο ὡς τὸν Ὀκτώβριο. Ἡ σπορὰ γίνεται τὴν ἄνοιξι, ὅπως καὶ στὶς κολοκυθιές. Τὸ ἔδαφος πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρὰ κοπρισμένο.
16) Μοσχομπίζελο: Κλαδιὰ λίγο χνουδωτά, ποὺ ἀποκτοῦν μῆκος 1 ½ — 2 μέτρων. Λουλούδια πολὺ μυρωδᾶτα, ἑνωμένα ἀνὰ δύο ἢ τρία. Ἀναρριχᾶται μὲ ἕλικες. Ὑπάρχει μεγάλη ποικιλία στοὺς χρωματισμοὺς τῶν λουλουδιῶν του, ποὺ μεταδίδονται στοὺς ἀπογόνους μὲ σπόρο. Ὑπάρχει καὶ μιὰ ποικιλία νάνη, ὕψους 20—25 ἑκατοστῶν, πολὺ κατάλληλη γιὰ γλάστρες καὶ γιὰ στόλισμα παρτεριῶν.
Τὸ μοσχομπίζελο δὲν ἔχει μεγάλες ἀπαιτήσεις ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἔδαφος. Προκόβει παντοῦ, μὲ λίγες περιποιήσεις, σὲ κάθε χώμα καὶ μὲ κάθε προσανατολισμό. Φυσικὰ ὅμως, γίνεται ὡραιότερο σὲ γόνιμα καὶ καλοδουλεμένα ἐδάφη.
Σπέρνεται ἐπὶ τόπου, σὲ ἀποστάσεις 20—50 πόντων, τὸ Σεπτέμβριο ἢ Ὀκτώβριο στὰ θερμὰ κλίματα. Στὰ ψυχρὰ μπορεῖ νὰ σπαρῇ καὶ Μάρτιο ἢ Ἀπρίλιο. Ἀνθίζει δὲ ἀπ' τὸ Μάιο ὡς τὸν Ἰούλιο, "Οταν σπαρῇ ἄλλοτε καὶ μεταφυτευθῇ, δὲν πετυχαίνει πολύ.
17) Πεπονιές: Καλλιεργοῦνται μάλλον γιὰ τοὺς παράξενους καρποὺς τους, ποὺ ἔχουν περίεργα σχήματα καὶ χρώματα, ἀναλόγως τῆς ράτσας. Εἶναι τροπικὰ φυτὰ καὶ πρέπει νὰ σπέρνωνται τὸν Ἀπρίλιο ἐπὶ τόπου, ἢ πρῶτα σὲ γλαστράκια.
18) Σπρύχνοι : Συγγενεύουν μὲ τὴν ντομάτα καὶ τὴ μελιτζάνα, ἀλλὰ χρησιμεύουν γιὰ διακοσμητικά. Μιὰ ποικιλία ἐτήσια, ἀπ' τὸ Μεξικό, ἀποκτᾶ ὕψος 50—70 πόντων. Τὰ λευκοπράσινα λουλούδια της δὲν εἶναι πολὺ σπουδαῖα, καλλιεργεῖται ὅμως γιὰ τοὺς καρποὺς της, ποὺ μοιάζουν σὰν πλάτειες ντομάτες μὲ ἐσοχὲς καὶ ἐξοχές. Σπέρνεται τὴν ἄνοιξι σὲ σπορεῖο καὶ μεταφυτεύεται.
19) Τρόπαιο (καπουτσίνος): Μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες περιπλοκάδες, μὲ γρήγορη ἀνάπτυξι, ὡραία πρασινάδα καὶ ἄφθονα λουλούδια κιτρινοπορτοκαλιά. Ἰδιαιτέρως ἔχει ἀξία γιὰ τὰ θερμὰ κλίματα, γιατὶ ἀντέχει στὴ ζέστη καὶ τὴν ξηρασία. Ἀναρριχᾶται μὲ τοὺς μίσχους του, σὲ ὕψος 2—3 μέτρων. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ράτσα νάνη, ποὺ δὲν ξεπερνάει τὰ 40—50 ἑκατοστά. Διάφορες ποικιλίες του παρουσιάζουν πλουσιώτερη βλάστησι καὶ πολλοὺς συνδυασμοὺς χρωμάτων.
Ὅσες ἔχουν λουλούδια διπλὰ καὶ φύλλα παρδαλά, δὲ δίνουν εὔκολα σπόρους. Πολλαπλασιάζονται λοιπὸν μὲ μοσχεύματα καὶ εἶναι μάλλον σπάνιες. Οἱ ἄλλες σπέρνονται Μάρτιο ἢ Ἀπρίλιο ἐπὶ τόπου, σὲ ἀποστάσεις 50 πόντων. Ἡ προηγουμένως σὲ γλαστράκια, ἀνὰ 2—3 σπόροι, καὶ μεταφυτεύονται. Σὲ μέρη θερμὰ καὶ ὑπήνεμα σπέρνομε ἀπ' τὸ φθινόπωρο.
Ἡ ἄνθισι ἀρχίζει τὸν Ἰούνιο καὶ ἐξακολουθεῖ ὡς τὸ χειμῶνα.
Οἱ νάνες ποικιλίες διατηροῦνται σὲ γλάστρες ἢ στολίζουν παρτέρια.
20) Φασόλι τὸ πολυανθές: Λέγεται καὶ φασόλι τῆς Ἱσπανίας. Ἀναπτύσσεται εὔκολα καὶ φτάνει σὲ ὕψος τὰ 3—4 μέτρα. Χρησιμεύει ὅταν θέλουμε νὰ σκεπάσουμε γρήγορα κάτι. Ἐπίσης σὲ μπαλκόνια, ταράτσες, παράθυρα, κλπ. Τὰ λουλούδια του εἶναι κόκκινα ἢ ἅσπρα ἢ δίχρωμα (ἀναλόγως τῆς ποικιλίας). Ἡ ἄνθισι διαρκεῖ ἀπὸ Ἰούνιο ἕως Ὀκτώβριο. Σπέρνεται τὸν Ἀπρίλιο, ἐπὶ τόπου, σὲ ἐδάφος πλούσιο καὶ ποτιζόμενο καὶ σὲ θέσι ζεστή.
Ἡ ρίζα του εἶναι πολυετής. Ἂν τὴν προφυλάξουμε λοιπὸν τὸ χειμῶνα ἀπ' τὴ παγωνιὰ καὶ τὰ πολλὰ νερά, θὰ ξαναπετάξη τὴν ἄνοιξι.

ΟΘ. ΧΑΛ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ πολυετῆ ἀναρριχώμενα.

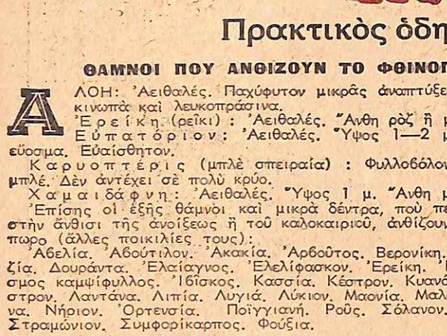

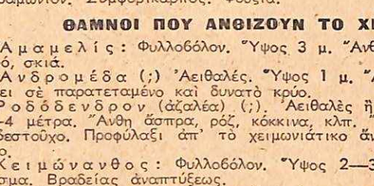

Τοίχοι, παράθυρα, κολῶνες κλπ. διακοσμοῦνται ὡραιότατα μὲ ἀναρριχητικὰ φυτά...

Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπίσια ἀναρριχώμενα: 1) Τρόπαιον. 2) Θουνβεργία. 3) Δόλιχος (αἰγυπτιακὸ φασόλι). 4) Μοσχομπίζελο.

Δύο ἀκόμη ἐτήσια ἀναρριχώμενα. Ἄνω: Μίνα. Κάτω: Λυκίσκος ἰαπωνικός.

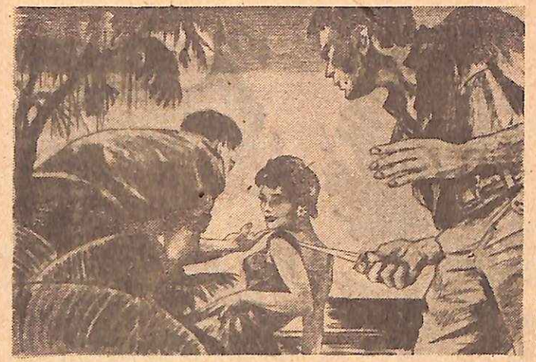

Τὸ μαχαίρι ἦ τὸ πιστόλι τῶν συντρόφων του ἦταν ἡ μοῖρα καθενός, ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ πλησιάσῃ τὴν Καζοῦκο.

Ἡ «Κλεοπάτρα τοῦ Εἰρηνικοῦ»

Μιὰ ὡραία Γιαπωνέζα μὲ 48 φλογεροὺς μνηστῆρες!..

«Ἐλπίζω, αὐτὴ νὰ ἦταν ἡ τελευταία πρᾶξι στὴν τρομερώτερη τραγωδία τῆς ζωῆς μου», ἦταν τὰ μόνα λόγια ποὺ εἶπε στοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς ρεπόρτερ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ Τόκιο, ἡ ὡραιότατη Γιαπωνέζα Καζοῦκο Χίγκα — ἡ «Κλεοπάτρα τοῦ Εἰρηνικοῦ», καθὼς τὴν εἶχαν ἐπονομάσει οἱ Ἀμερικανοί—ὅταν, τυλιγμένη στὸ κίτρινο μεταξωτό παλτό της, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ὅπου εἶχε πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκούσει τὴν ἀπαλλακτικὴ ἀπόφασι γιὰ τὴν φοβερὴ κατηγορία ποὺ τὴν ἐβάρυνε: τὴν κατηγορίᾳ πὼς ἦταν ἡ ἠθικὴ αὐτουργὸς γιὰ τὸν φόνο δώδεκα ἀνθρώπων!

Μὲ τὴν ἀπαλλακτικὴ αὐτὴ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου, ἐμπαινε τελεία καὶ παύλα σὲ μιὰ συναρπαστικὴ ὑπόθεσι — τὴν «Τραγωδία τοῦ Ἀνατσαχάν» — ποὺ εἶχε ἀναστατώσει ὁλόκληρη τὴν ἰαπωνικὴ κοινὴ γνώμη καὶ ἀποτελοῦσε, γιὰ πολὺ καιρό, τὸ κύριο θέμα στὶς στῆλες τῶν μεγαλύτερων ἐφημερίδων τοῦ Τόκιο.

Ἡ Καζοῦκο Χίγκα ἦταν ἡ ἀκούσια, ὅπως ἀποδείχτηκε, πρωταγωνίστρια αὐτῆς τῆς τραγωδίας, ποὺ ὅμοια της δὲν ἀναφέρεται καμμιά, στὰ νεώτερα, τουλάχιστον, χρονικά.

Ὁ πρόλογος τῆς ἱστορίας γράφτηκε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1944, ὅταν ἡ Καζοῦκο ἐγκαταστάθηκε μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, ἕναν ψαρᾶ μαργαριταριῶν, στὸ Ἀνατσαχάν, ἕνα νησάκι στὰ νότια τῆς Ἰαπωνίας, ἀνατολικὰ τῶν Φιλιππίνων, ὅπου δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄλλος κάτοικος ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἄνδρες τῆς μικρῆς ἰαπωνικῆς φρουρᾶς.

Γιὰ ἕναν χρόνο, ὣς τὸ ἑπόμενο καλοκαίρι, ὁπότε ὁ ψαρᾶς Χίγκα πέθανε ἀπὸ ἐλονοσία, κανένα ἐπεισόδιο δὲν εἶχε διαταράξει τὶς φιλικὲς σχέσεις τοῦ ζευγαριοῦ μὲ τοὺς δώδεκα ναυτικούς.

Ἀλλά, ἀπὸ τὴν ἑπομένη σχεδὸν τοῦ θανάτου του, ξέσπασε τὸ δράμα.

Ἡ ὄμορφη χήρα, πού, πρὶν ἀκόμη πεθάνῃ ὁ ἄντρας της, εἶχε ἐρωτευτῇ ἕναν νεαρὸ μηχανικὸ τοῦ ναυτικοῦ, ποὺ ἀποτελοῦσε μέλος τῆς φρουρᾶς τοῦ νησιοῦ, δὲν κράτησε γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ πένθος της.

Ἐλεύθερη πιὰ ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσι, ἔβαλε διοικληρωτικὰ στὸν ἐλεκτὸ τῆς καρδιάς της καὶ οἱ σχέσεις τους ἔγιναν σύντομα κοινὸ μυστικὸ ἀπὸ νησὶ μὲ τοὺς δώδεκα κατοίκους.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲν φαντάζονταν πὼς ἡ ἀπρονοησία τους νὰ μὴν κρατήσουν κρυφὸ τὸν σύνδεσμό τους θὰ μποροῦσε νὰ ὁδηγήσῃ στὸ ξέσπασμα μιᾶς ἄγριας ἐρωτικῆς ζηλοτυπίας», ποὺ θὰ ἔφερνε τοὺς ἔντεκα συναδέλφους τοῦ νεαροῦ μηχανικοῦ στὴν πιὸ ἐξαλλη κατάστασι!

Γρήγορα, ὅμως, διαπίστωσαν πὼς ἕνα ἀγεφύρωτο τεῖχος, ἀπὸ μῖσος καὶ φθόνο εἶχε δημιουργηθῇ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ σ' ἐκείνους.

Ἡ κατάστασι χειροτέρεψε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν, λίγους μῆνες ἀργότερα, ἐνῶ ὁ πόλεμος στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ πλησίαζε πιὰ νὰ τελειώσῃ, 36 ἀκόμη ἄνδρες ἀποβιβάστηκαν στὸ νησί. Ἦταν οἱ μόνοι, ποὺ εἶχαν ἐπιζήσει ἀπὸ τὸν τορπιλλισμὸ ἑνὸς ἰαπωνικοῦ καταδρομικοῦ ἀπὸ ἀμερικανικὸ ὑποβρύχιο.

Ἡ ὁμαδικὴ ζηλοτυπία τῶν ἕντεκα ἀνδρῶν τῆς φρουρᾶς γιὰ τὸν μηχανικό, τὸν ἐκλεκτὸ τῆς ὄμορφης Καζοῦκο, δὲν ἄργησε νὰ μεταδοθῇ καὶ στοὺς τριανταέξη καινούργιους.

Ἀπὸ τότε, σαρανταεφτὰ ἄνθρωποι δὲ ζοῦσαν πιὰ στὸ νησὶ παρὰ μὲ τὴν βασανιστικὴ ἐπιθυμία νὰ κατακτήσουν τὴν μόνη γυναίκα τοῦ Ἀνατσαχάν!

Ὤπου, μιὰ μέρα, ἐκεῖνο, ποὺ ἦταν μοιραῖο νὰ συμβῇ, συνέβη: Ὁ μηχανικὸς βρέθηκε στὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ τὸ λαρύγγι κομμένο πέρα ὡς πέρα ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο ἐκδικητικὸ χέρι!

Τρομοκρατημένη, ἡ Καζοῦκο ἀπευθύνθηκε στὸν ὑπαστυλοίαρχο Ἰσίντα, ποὺ ἦταν ἐπικεφαλῆς τῶν 36 ἀνδρῶν τοῦ κατοδρομικοῦ ποὺ διασώθηκαν, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὶς ἄγριες ἐπιθέσεις τοῦ ἀνδρικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ νησιοῦ. Ἐκεῖνος τότε διέταξε νὰ φρουρῆται μέρα καὶ νύχτα ἡ καλύβα τῆς Καζοῦκο καὶ ἀπαγόρευσε σ' ὅλους νὰ μπαίνουν μέσα χωρὶς τὴν ἄδεια του.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκεινη, ἡ φρούρησι τῆς καλύβας ἔγινε ἡ ἀποκλειστικὴ ἀπασχόλησι ὅλων! Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἄλλο, ποτὲ δὲν ἔμενε μόνος ἕνας φρουρὸς ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τῆς Καζοῦκο, ἀλλὰ πέντε, δέκα ἢ καὶ περισσότεροι συγχρόνως!

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν ἀδιάκοπη αὐτὴ ἀλληλοκατασκοπεία, ἡ καχυποψία δὲν ἔλειψε καὶ, μέσα σ' ἕνα χρόνο, ἑφτὰ ἄντρες δολοφονήθηκαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, ἀπὸ συναδέλφους τους, ποὺ τοὺς ὑποπτεύονταν πὼς εἶχαν, κρυφά, σχέσεις μὲ τὴν Καζοῦκο!

Οἱ ἀλλεπάλληλες δολοφονίες ἔκαναν τὸν ὑποπλοίαρχο Ἰσίντα νὰ καταφύγῃ σὲ μιὰ λύσι, ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς θὰ ἦταν ἡ μόνη ἱκανὴ γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέρμα στὸ κακό.

Διέταξε τὴν Καζοῦκο νὰ διαλέξῃ ἕναν σύζυγο ἀνάμεσα στοὺς σαράντα ἄνδρες ποὺ ἀπομένανε στὸ νησὶ καὶ ἀπηύθυνε ἔκκλησι σ' ὅλους νὰ σεβασθοῦν τὴν ἐκλογή της καὶ νὰ πάψουν νὰ τὴν πολιορκοῦν. Ἡ Καζοῦκο ὑπαστάχτηκε στὴν διαταγή, ἀλλὰ ὁ Ἰσίντα διαψεύστηκε γρήγορα στὶς προσδοκίες του. Πέντε ἑβδομάδες μετὰ τὸν ἀγαγκαστικὸ αὐτὸ γάμο, ὁ σύζυγος τῆς Καζοῦκο βρέθηκε σκοτωμένος!

Τὴν ἴδια τύχη, εἶχαν τρεῖς ἀκόμη ἄντρες, ποὺ παντρεύτηκε διαδοχικὰ ἡ Καζοῦκο. Τὸ μαχαίρι ἢ τὸ πιστόλι τῶν συντρόφων τους τοὺς ἔστελνε στὸν ἄλλο κόσμο πρὶν ἀκόμη προλάβουν νὰ ζήσουν οὔτε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος μαζί της.

Ἔτσι, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1950, ἡ ἐρωτικὴ ἐπιδημία» μαζὶ μὲ τὴν ἐλονοσία εἶχαν ἀφήσει μονάχα εἰκοσιέξη ἄντρες ζωντανοὺς στὸ νησὶ ἀπὸ τοὺς σαρανταοχτὼ ποὺ ὑπῆρχαν ἀρχικά. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι, ποὺ ἐπιζοῦσαν, ἦταν τὸ ἴδιο τρελὰ ἐρωτευμένοι μὲ τὴν γόησσα «Κλεοπάτρα τοῦ Εἰρηνικοῦ» ὅσο καὶ πρίν.

Τὴν ἄνοιξι τοῦ ἴδιου χρόνου, τῆς ἔθεσαν ἕνα παράξενο τελεσίγραφο: Ἢ νὰ δεχτῇ νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ ὅλους συγχρόνως ἢ νὰ παντρευτῇ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά! Ἡ Καζοῦκο προτίμησε, φυσικά, τὴ δεύτερη λύσι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀποφύγῃ νὰ μείνῃ γιὰ πέμπτη φορὰ χήρα!

Ἡ νέα αὐτὴ δολοφονία, ἡ δωδέκατη ποὺ εἶχε γίνει στὸ Ἀνατσαχὰν ἐξ αἰτίας της, ὁδήγησε τὴν Καζοῦκο στὴν ἀπελπισμένη ἀπόφασι νὰ φύγῃ μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὸ ἐρημονήσι, ἔστω κι' ἂν τὸ πιθανότερο ἦταν πὼς δὲν θὰ κατάφερνε νὰ φτάσῃ ποτὲ σὲ μιὰ στεριά.

Ἀφοῦ λοιπὸν καραδοκοῦσε γιὰ καιρὸ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, μιὰ νύχτα τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1950 μπόρεσε νὰ ξεγελάσῃ τὴν προσοχὴ τῶν φρουρῶν της, ἔκλεψε μιὰ βενζινάκατο καὶ τράβηξε γιὰ τ' ἀνοιχτά. Ἡ Καζοῦκο δὲν πίστευε στὰ μάτια της, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ σαρανταοκτάωρη δραματικὴ περιπλάνησι ἀνάμεσα σ' οὐρανὸ καὶ θάλασσα, ἀντίκρυσε, τὸ πρωῒ τῆς τρίτης μέρας, μιὰ καταπράσινη στεριά. Ἦταν ἕνα νησάκι τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Μαριάννων, κατοικημένο — εὐτυχῶς — ἀπὸ γυναῖκες καὶ ἄντρες σὲ ἴση ἀναλογία!

Ὡστόσο, τὰ βάσανα τῆς Καζοῦκο δὲν ἐπρόκειτο νὰ πάρουν τόσο σύντομα τέλος. Εἶχε ξαναγυρίσει στὴν Ἰαπωνία καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεχάσῃ τὶς ἐφιαλτικὲς ἀναμνήσεις της ἀπὸ τὸ Ἀνατσαχάν, ὅταν, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1952, ἡ ἱστορία της ἔγινε γνωστὴ καὶ ξέσπασε ἕνα τεράστιο σκάνδαλο: Οἱ ἐπιζώντες τοῦ νησιοῦ, ποὺ τοὺς εἶχε περιμαζέψει ἕνα ἀμερικανικὸ πολεμικὸ καὶ τοὺς εἶχε μεταφέρει στὸ Τόκιο, διαβάσανε πὼς μιὰ «τρομερὴ γυναίκα μὲ διαβολικὰ θέλγητρα» τοὺς εἶχε ἀναγκάσει νὰ ἀλληλοσκοτωθοῦν γιὰ χάρι της! Καὶ πέντε χῆρες τῶν σκοτωμένων τὴν κατηγγείλανε γιὰ ἠθικὸ αὐτουργὸ τῶν φόνων τῶν συζύγων τους!

Ἡ δίκη, ἔπειτα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἀναβολές, ὀφειλόμενες στὶς ἐξαιρετικὲς δυσκολίες ποὺ δημιουργοῦσε στὴν ἀνάκρισι ἡ παράξενη αὐτὴ ὑπόθεσι, ἔγινε μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. Καὶ κατάληξε στὴν παγγυρικὴ ἀπαλλαγὴ τῆς Καζοῦκο, γιατὶ μονάχα δυὸ ἀπὸ τοὺς ναυτικοὺς τοῦ Ἀνατσαχὰν τόλμησαν τελικὰ νὰ παρουσιαστοῦν ὡς μάρτυρες κατηγορίας τῆς, χωρὶς κι' αὐτοὶ νὰ κατορθώσουν νὰ ἐμφανίσουν τὸ παραμικρὸ ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴν ἐνοχή της — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν περισσότερο ὄμορφη ἀπὸ ὅσο θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι μιὰ γυναῖκα, μόνη ἀνάμεσα σὲ σαρανταοκτὼ ἄντρες!

Ἐπειδὴ θὰ γεννοῦσε ἡ γυναῖκα του

Ἕνας ναύτης κάποιου ἀμερικανικοῦ ρυμουλκοῦ, ποὺ βρίσκεται στὸν κόλπο τοῦ Μεξικό, κατέστρεψε τὸ μηχάνημα αὐτομάτου πλεύστεως, ἔβαλε φωτιὰ στὴν αἴθουσα τῶν μηχανῶν καὶ ἀχρήστευσε τὸ ταβάλιο γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πλοῖο ν' ἀποπλεύσῃ. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἔκαμε ὅλα αὐτὰ τὰ... μικροπράγματα ἦταν ὅτι ἤθελε νὰ βγῇ στὴν ξηρὰ γιὰ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴ γυναίκα του, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννήσῃ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ... ΔΙΔΥΜΩΝ

Ἡ κυρία Τζὴν Μπλέκμαν, ἀπὸ τὸ Φρῆπορτ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, 29 χρόνων, ἡ ὁποία ἔφερε στὸν κόσμο δυὸ φορὲς δίδυμα, τὸ 1951 καὶ τὸ 1953, περιμένει πάλι παιδί. Ἐπειδὴ ὅμως φοβᾶται μήπως καὶ πάλι ἀποκτήσῃ δίδυμα, θέλησε ν' ἀσφαλιστῇ. Τὰ Λόϋντς τοῦ Λονδίνου δέχτηκαν νὰ τὴν ἀσφαλίσουν γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 25.000 δολλαρίων, τὰ ὁποῖα θὰ εἰσπράξῃ ἂν ἀποκτήσῃ δίδυμα γιὰ τρίτη φορά. Στὴ φωτογραφία μας ἡ οἰκογένεια Μπλέκμαν σὲ μιὰ πρόσφατη φωτογραφία της.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἕνα νέο τέρας ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, τὸ «Κράκεν», ποὺ ὁ κατασκευαστής του τὸ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ ἕνα ποίημα τοῦ Τέννυσον Πρόκειται γιὰ ἕνα τεράστιο ἑρπετό, ὡπλισμένο μὲ πολλὰ ζεύγη ἀπὸ πανίσχυρες δαγκάνες, ποὺ ἡ θέα του καὶ μόνη θὰ σκορπίσῃ ρίγη φρίκης στοὺς θεατάς. Κατὰ τὸ σενάριο τοῦ φίλμ, ἡ γιγαντιαία αὐτὴ κάμπια, βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς, ὕστερα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ σεισμό. Γιὰ νὰ φτιάξουν τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἑρπετὸ καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἐμφάνισι ζωντανοῦ πλάσματος, οἱ εἰδικοὶ τῶν στούντιο μεταχειρίστηκαν ἕνα σωρὸ ἑξυπνα καὶ πρωτότυπα τρύκ.

Οἱ μεγάλοι πιθηκῶνες τῆς ἱστορίας

Ὁ Κλεομένης τῆς Σπάρτης

ΟΤΑΝ ὁ Κλεομένης, ὁ βασιλιὰς τῆς Σπάρτης, ἄκουσε ὅτι στὸ Ἄργος ὑπῆρχε κάποιος φοβερὸς μπεκρῆς, ἀποφάσισε νὰ στείλῃ νὰ τοῦ τὸν φέρουν. Ὁ Κλεομένης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους μπεκρῆδες τῆς ἀρχαιότητας καὶ τὸ εἶχε καυχημὰ νὰ λέῃ, ὅτι κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν παραδῴῃ στὶς «κοῦπες». Στὴν καθησιὰ του μονάχα ἔπινε μονορούφι τρεὶς ὀκάδες κρασί! Ἀλλά, στὰ συμπόσιά του, οἱ ὀκάδες πολλαπλασιάζονταν! «Ταύτην τὴν κακὴν συνήθειαν ἀπέκτησε διὰ τῆς μετὰ Σκυθῶν πρέσβεων συναναστροφῆς του, οἵτινες, μετὰ τὴν τοῦ Δαρείου ἐκ τῆς Σκυθίας ἐπάνοδον ἦλθον εἰς τὴν Σπάρτην, ἵνα παροτρύνωσι τοὺς Σπαρτιάτας πρὸς κοινὸν μετ' αὐτῶν πόλεμον κατὰ τῆς Περσίας», γράφει ἕνας ἱστορικός.

— Μπορῶ νὰ νικηθῶ στὸ πεδίον τῆς μάχης, ἔλεγε, Ἀλλὰ στὸ κρασὶ ποτέ...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς οἱ Σπαρτιάτες, φύσει λιτοδίαιτοι, δὲν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι τὸ μέθυσο βασιλιᾶ τους. Μὰ ὁ Κλεομένης, ποὺ ἦταν ἄνθρωπος σκληρὸς καὶ αὐταρχικός, δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ «μουρμουρίζῃ» πίσω του. Οἱ κατάσκοποί του ἦταν σκορπισμένοι παντοῦ κι' ὅταν ἄκουγαν κάποιον νὰ καταφέρεται εἰς βάρος του, ἔτρεχαν νὰ τοῦ τὸν καταγγείλουν. Αὐτὸς τότε, ἀντὶ γι' ἄλλη τιμωρία, τὸν ἔβαζε νὰ διαγωνιστῇ μαζί του στὸ κρασί.

— Γιὰ νὰ μὲ κατηγορῇς, τοῦ ἔλεγε, θὰ πῇ πὼς εἶσαι πιὸ ἄξιος ἀπὸ μένα! Θέλω, λοιπόν, νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς. Θὰ πιοῦμε μαζί. Ἂν μεθύσω πρῶτος, θὰ σοῦ πληρώσω τριάντα τάλαντα καὶ θὰ συχωρέσω τὴν αὐθάδειά σου. Ἂν ὅμως χάσῃς, θὰ πληρώνῃς φόρο στὸ Δῆμο σὲ ὅλη τὴ ζωή σου!...

Φυσικά, κανένας ἀπὸ τοὺς πολίτες δὲ μποροῦσε νὰ νικήσῃ τὸν τρομερὸ ἐκεῖνο «κρασοπατέρα». Καὶ οὔτε δοκίμαζαν νὰ διαγωνιστοῦν μαζί του. Ἔφευγαν ἀπὸ τὸ μέγαρό του μὲ σκυμμένο κεφάλι καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀρχίζε ἡ φορολογία τους στὸ Δῆμο, ποὺ ἦταν ὑπερβολική, μετὰ τὴν ἄδοξη ἥττα τους. Ὡστόσο ὁ Κλεομένης, ὅσο κι' ἂν τὸ «ἔτσουζε», ἦταν ἕνας ἐξαιρετικὸς στρατηγός. Τὸ 495, εἶχε ἐκστρατεύσει ἐναντίον τοῦ Ἄργους μὲ πολυάριθμο στρατό. Ὅπως πάντα, ὅμως, ἦταν μεθυσμένος κι' ἀντὶ νὰ ἐπιτεθῇ ἀμέσως κατὰ τῆς πόλεως, προτίμησε νὰ στρατοπεδεύσῃ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτή, ὥσπου νὰ «ξεθολώσῃ». Οἱ Ἀργεῖτες, ποὺ ἤξεραν τὴν ἀδυναμία του, τοῦ ἔστειλαν τρεῖς «αὐτόμολους» δῆθεν, ποὺ τοῦ πρόσφεραν κρασὶ ἀπὸ τὰ περίφημα σταφύλια τοῦ Ἀργολικοῦ κάμπου.

Ὁ Κλεομένης δέχτηκε τὴν προσφορὰ συγκινημένος. Καί, γιὰ νὰ τούς... εὐχαριστήσῃ, τοὺς προσκάλεσε νὰ πιοῦν μαζί του. Ἀνύποπτοι ἐκεῖνοι, κάθησαν ἀπέναντί του κι' ὅταν τοὺς ἔδωσε τὶς «κοῦπες», τοὺς εἶπε:

— Οἱ Ἀργεῖοι εἶναι ἠλίθιοι, μὰ τὸ κρασί τους θεσπέσιο!...

Καὶ ἀφοῦ τοὺς μέθυσε μὲ τὸ χειρότερο τρόπο, τοὺς ἔστειλε πίσω στὸ Ἄργος μὲ τὸ πρόσωπό τους μαῦρο ἀπὸ ἕνα ἀνεξίτηλο χρῶμα. Γιατὶ εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν παγίδα τους νὰ τὸν μεθύσουν καὶ θέλησε νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ. Οἱ Ἀργεῖτες ὅμως κάθε ἄλλο παρὰ ἠλίθιοι ἦταν.

Ἐπειδὴ φοβοῦνταν καμμιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι τοῦ Κλεομένη, παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακρυὰ καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ στρατοπέδου του κι' ἔκαναν κι' αὐτοὶ ἀκριβῶς ὅ,τι ἔκαναν οἱ ἐχθροί τους. Ὅταν π. χ. στὸ στρατόπεδο τῶν Σπαρτιατῶν ὁ κήρυκας καλοῦσε στὰ ὅπλα ἢ στὸ πρόγευμα, τότε κι' αὐτοὶ ἔπαιρναν τὰ ὅπλα ἢ προγευμάτιζαν. Μὰ ὁ Κλεομένης, ποὺ τὸ ἀνακάλυψε αὐτό, ἀποφάσισε νὰ τοὺς ρίξῃ μὲ τὴ σειρὰ του στὴ δική του παγίδα: Διέταξε, λοιπόν, τοὺς στρατιώτες του, ὅταν ἀκούσουν τὸν κήρυκα νὰ τοὺς καλῇ στὸ γεῦμα, νὰ πάρουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ ὁρμήσουν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἔτσι οἱ Ἀργεῖτες, ἐνῶ ἔτρωγαν, ἀμέριμνοι, τὸ συσσίτιό τους, κυκλώθηκαν ἐαφνικὰ ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτες καὶ κατανικήθηκαν.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ Κλεομένης ἤπιε μὲ τὴν καρδιά του. Μά, σιγὰ-σιγὰ τὸ μεθύσι τὸν κυρίευσε τόσο, ποὺ ἔχασε τὸν ἑαυτό του κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ τρέλλες. Οἱ ἀξιωματικοί του τὸν ἔβλεπαν νὰ παραδέρνῃ ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, ἀπροφόρητοι. Ὅταν, λοιπόν, πληροφορήθηκε, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, πῆγαν καὶ κρύφτηκαν στὸ ἱερὸ ἄλσος τοῦ Ἄργους, διέταξε τοὺς στρατιῶτες του νὰ πάνε νὰ τοὺς συλλάβουν καὶ νὰ τοὺς σκοτώσουν. Ἐκεῖνοι ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν προσταγή, «διότι ἦτο μέγα ἁμάρτημα εἰς ἱεροὺς τόπους νὰ φονεύῃ τις ἀνθρώπους», ἔστω κι' ἂν ἦταν ἐχθροί.

Ὁ Κλεομένης τότε ἀγρίεψε καί, καθὼς ἦταν μεθυσμένος, πῆρε τοὺς εἰλωτὲς του — σκλάβους ἦταν ἡ μισθοφόρους, ἀπὸ διάφορες φυλές — καὶ τοὺς πρόσταξε νὰ βάλουν φωτιὰ στὸ ἄλσος. Ἔτσι πολλοὶ Ἀργεῖτες κάηκαν μέσα στὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα, ἔγκλημα ποὺ θεωρήθηκε ὅτι στρεφόταν ἐναντίον τῶν θεῶν. Βέβαια ὁ βασιλιᾶς δὲν εἶχε συναίσθηση τὴν ὥρα ἐκείνη τοῦ τί ἔκανε. Μετὰ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ «καλλίστου των ναων», ἔπεσε στὸν ὕπνο καὶ δὲν ξύπνησε παρὰ ἑπειτα ἀπὸ σαραντοχτὼ ὧρες. Ἦταν ὥχρὸς καὶ τὰ μάτια του στραφτοκοπῶσαν ἀπαίσια. Τότε, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του, ὁ Φερεκίδης, τόλμησε νὰ τοῦ πῇ τί εἶχε κάνει. Ὁ Κλεομένης δὲ θυμόταν τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ τὸν κατηγορούσαν. Μά, γιὰ νὰ μὴ δείξῃ ἀδυναμία στὸν ἀξιωματικό του, πετάχτηκε πάνω καὶ φώναξε:

— Φέρτε μου νὰ πιῶ! Κι' ἂν ξέρετε πὼς ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι κρυμμένοι Ἀργεῖοι, νὰ μοῦ τὸ πῆτε, γιὰ νὰ πάω νὰ τοὺς ἀποτελειώσω!...

Ὕστερα ἄρχισε πάλι νὰ πίνῃ κι' ἔτσι μεθυσμένος, πῆρε τὸ στρατό του καὶ κίνησε γιὰ τὴ Σπάρτη. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ πρᾶξι του αὐτὴ τὸν βασάνιζε. Γιατί, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, πῆρε χίλιους ἐκλεκτοὺς ὁπλίτες του καὶ τράβηξε γιὰ τὶς Μυκῆνες, γιὰ νὰ θυσιάσῃ στὸ ναὸ τῆς Ἥρας καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμη ἀπὸ τοὺς θεούς. Ἦταν ὅμως καὶ πάλι μεθυσμένος καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς ἱέρειες τοῦ ναοῦ, θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπαίνουν ἐδῶ μέσα μεθυσμένοι, τοῦ εἶπε. Μονάχα αὐτοὶ ποὺ πίνουν καθαρὸ νερὸ ἔχουν δικαίωμα νὰ εἰσέρχωνται...

— Μὰ νερὸ γιὰ μένα εἶναι τὸ κρασί! ἀπάντησε ἐκεῖνος καὶ μπῆκε μὲ τὴ βία.

Ἀλλ' «ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας, ἵνα θυσιάσῃ, τὸν ἐμπόδισε καὶ ἐντεῦθεν ὁ ἱερεύς, εἰπὼν ὅτι οὐδεὶς μέθυσος δύναται νὰ θυσιάσῃ ἐκεῖ». Ὁ Κλεομένης, ἐξαλλος τότε ἀπὸ τὸ θυμό του γιὰ τὴ διπλὴ προσβολή, πρόσταξε τοὺς εἰλωτὲς του «νὰ ἀπαγάγουσι τὸν ἱερέα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ καὶ νὰ τὸν μαστιγώσωσι, καὶ οὕτως ἐθυσε». Νά, λοιπόν, σὲ ποιὸ ἐξευτελιστικὸ σημεῖο ἔξε καταντήσει ὁ δοξασμένος αὐτὸς βασιλιᾶς, ποὺ, ὅταν ἔπινε, δὲ λογαρίαζε οὔτε τοὺς θεούς, οὔτε τοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ ὅλ' αὐτά, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, οἱ Σπαρτιάτες εἶχαν ἀρχίσει νὰ βαρυγκομοῦν πιὰ στὰ φανερὰ ἐναντίον του. Αὐτὸς δὲ μως, γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ πάλι μὲ τὸ μέρος του, ἀποφάσισε νὰ ἐκστρατεύσῃ γιὰ δεύτερη φορὰ ἐναντίον τοῦ Ἄργους.

— Καὶ μὲ ποιὸν θὰ πολεμήσουμε ἐκεῖ; τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του. Τὸ Ἄργος δὲν ὑπερασπίζεται παρὰ μονάχα ἀπὸ γυναῖκες κι' ἀπὸ ἕνα φημισμένο κρασοπότη, τὸ Νικία...

— Τότε θὰ πολεμήσω ἐγὼ μ' αὐτόν! εἶπε ὁ Κλεομένης. Ὄχι ὅμως μὲ τὰ ὅπλα, ἀλλὰ μὲ τὶς κοῦπες...

Καὶ πρόσταξε νὰ πάνε νὰ τὸν «ἀπαγάγουν» μυστικὰ ἀπὸ τὸ Ἄργος καὶ νὰ τὸν φέρουν μπροστά του. Ἀλλ' ὁ Νικίας φαίνεται πὼς ἦταν κι' αὐτὸς τρομερὸς μπεκρῆς. Γιατί, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες συνεχοῦς «κρασοκατανύξεως», ἔρριξε τὸν ἀντίπαλό του ἀνάσκελα.

Ἔνας τότε ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτες, ὁ Δημάρατος, ποὺ εἶχε βλέψεις στὸ θρόνο, καταγγείλε τὸν Κλεομένη στοὺς ἐφόρους τῆς Σπάρτης, ὅτι οὔτε ὡς πότης, οὔτε ὡς πολεμιστὴς ἄξιζε πιά!

Οἱ Σπαρτιάτες, λοιπόν, δὲν ἀργησαν νὰ ἐπαναστατήσουν. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ Δημάρατος, ἄνθρωπος ἀσήμαντος καὶ ἀνάξιος. Ἀπογοητευμένος ὁ Κλεομένης, ἔφυγε γιὰ τὴν Αἰγίνα καὶ κατόπιν τὴν Ἀθήνα, ὅπου τόρριξε γιὰ καλὰ στὸ πιοτό. Ἦταν πάντα μελαγχολικὸς καὶ δὲν εἶχε πιὰ ὄρεξι νὰ «διαγωνιστῇ» μὲ κανένα. Ἔπινε μονάχα γιὰ νὰ ξεχνᾶ τὶς πίκρες του.

Γρήγορα ὅμως οἱ συμπατριῶτες του μετάνοιωσαν πὼς τὸν ἔδιωξαν. Τὸν ξαναπαρακάλεσαν πολλὲς φορὲς νὰ γυρίσῃ μεγάλη διὰ τοῦ οἴνου, μολονότι — λέει ὁ Ἡρόδοτος — καὶ πρότερον ἦδη ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ παράφρων.

Ὁ Κλεομένης εἶχε τρελλαθῇ πραγματικὰ αὐτὴ τὴ φορά. Ἀφοῦ ἤπιε, ἕνα μεστιμέρι, ὑπερβολικά, ἄρπαξε ἕνα ρόπαλο κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶ στὸ κεφάλι ὅποιον εὑρίσκε μπροστά του. Οἱ Σπαρτιάτες τότε κατώρθωσαν νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν δέσουν σ' ἕνα δέντρο. Ὁ δυστυχισμένος φώναξε καὶ παρακάλεσε νὰ τὸν λύσουν. Στὸ τέλος, ἔπεισε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὁπλίτες ποὺ τὸν φύλαγαν.

— Λῦσε μου τὰ χέρια, τοῦ εἶπε. Καὶ φέ

Ὁ Ρουμπινστάϊν μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες κατακτήσεις του σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο.

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ποὺ σκοτώνει...

Διαφωτίστηκε τὸ μυστήριο τῆς δολοφονίας τοῦ Ρουμπινστάϊν

Ἡ Ἐφ-Μπὶ-Ἄϊ, ἡ περίφημη ὁμοσπονδιακὴ ἀστυνομία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, κατώρθωσε, ἐπὶ τέλους, νὰ διαφωτίσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σκοτεινὰ κι' ἐντυπωσιακὰ ἐγκλήματα, ποὺ ἔγιναν τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Ἀμερική. Πρόκειται γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Σέργιου Ρουμπινστάϊν, τοῦ ἑκατομμυριούχου Δὸν Ζουὰν τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, εἶχε βρεθῆ στραγγαλισμένος στὸ διαμέρισμά του.

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ γραμματεύς του, μὶς Παίην, ποὺ ἤξερε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς, ἀπέκλεισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν ἰδέα πὼς τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο εἶχε γιὰ αἰτία του τὴ γυναίκα, ἡ γνώμη τῆς ἀστυνομίας, καθὼς κι' ὅλου τοῦ κόσμου, ἦταν πὼς ὁ γνωστὸς γιὰ τὸν πλούσιο ἐρωτικό του βίο μεγαλοεπιχειρηματίας εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ κάποιο ἀντίζηλό του.

Οἱ προσπάθειες, ὅμως, ποὺ ἔκαμε ἡ ἀστυνομία πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι, ἀναζητώντας ἕνα τέτοιο ἀντίζηλο, στάθηκαν ἄκαρπες. Ὁ Ρουμπινστάϊν, ποὺ εἶχε κλέψει τὴν καρδιὰ πολλῶν παντρεμένων γυναικῶν, ἦταν μισητὸς ἀπὸ ἕνα σωρὸ συζύγους τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς θἄχαν κάθε λόγο νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ «ὕποπτοι», ποὺ ἐξέτασε ἡ ἀστυνομία, παρουσίασαν ἀτράνταχτα ἄλλοθι. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ πολύμηνες ἀναζητήσεις, ὁ φάκελλος τῆς ὑποθέσεως Ρουμπινστάϊν, μιᾶς ὑποθέσεως, ποὺ εἶχε κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς παγκόσμιας κοινῆς γνώμης, ἔκλεισε.

Ὡστόσο, ἡ δολοφονία τοῦ ἑκατομμυριούχου γυναικοκατακτητῆ, δὲν ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ ὁριστικὰ στὸ σκοτάδι. Ξαφνικά, κι ἐνῶ ὁ κόσμος τὴν εἶχε ξεχάσει πιά, ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου σκίστηκε κι' ἀποκαλύφτηκε ἡ ἀλήθεια.

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ βρέθηκε σὲ πολὺ διαφορετικὸ σημεῖο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τραβήξει τὶς ὑποψίες τῆς ἀμερικανικῆς ἀστυνομίας. Ἀποδείχτηκε δηλαδή, πὼς ὁ Ρουμπινστάϊν δὲ σκοτώθηκε γιὰ ἐρωτικοὺς λόγους, ἀλλὰ ἔπεσε θῦμα τῆς «βιομηχανικῆς κατασκοπείας».

Τὸν περασμένο Δεκέμβρη, πιάστηκαν ἀπὸ τὴν Ἐφ-Μπὶ-Ἄϊ τέσσερις ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς μεγάλης ἑταιρείας πετρελαίων «Γκάλφ Ὄϊλ». Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοὶ εἶχαν φωτογραφήσει, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, τοὺς μυστικοὺς τοπογραφικοὺς χάρτες νέων κοιτασμάτων πετρελαίου, ποὺ φυλάγονταν στὰ θησαυροφυλάκια τῆς ἑταιρείας, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς πουλήσουν σὲ κεφαλαιούχους.

Οἱ γεωλόγοι τῆς «Γκάλφ Ὄϊλ» εἶχαν κάνει συστηματικὲς ἔρευνες σὲ διάφορες ἔρημες περιοχὲς τοῦ Καναδᾶ, ἀνακάλυψαν σὲ ὡρισμένες ἀπ' αὐτὲς πλούσια κοιτάσματα τοῦ «μαύρου χρυσοῦ» κι' ἡ ἑταιρεία ἦταν ἕτοιμη νὰ ἔλθῃ σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τὴν καναδικὴ κυβέρνησι γιὰ νὰ τῆς παραχωρηθοῦν οἱ ἐκτάσεις ἐκεῖνες γιὰ ἐκμετάλλευσι. Ἀλλὰ οἱ ἔμπιστοι ὑπάλληλοι τῆς «Γκάλφ Ὄϊλ», ποὺ εἶχαν βοσκηθῆ ξαφνικὰ νὰ εἶναι τίμιοι, σκέφτηκαν νὰ πουλήσουν πρωτύτερα σὲ μεγάλους κεφαλαιούχους τοὺς χάρτες ἐνὸς ἀπὸ τὰ κοιτάσματα αὐτά. Ἔτσι θὰ γίνονταν ξαφνικὰ πλούσιοι, μὲ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θἄπαιρναν.

Ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις, λοιπόν, ποὺ ἔγιναν, ἀποδείχτηκε πὼς ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ δέχτηκε τὴν προσφορά τους, ἦταν ἀκριβῶς ὁ Σέργιος Ρουμπινστάϊν.

Ὁ Ρουμπινστάϊν εἶχε τὴ φήμη μεγιστᾶνος τοῦ πλούτου κι' οἱ τέσσερις «καταδότες» ἀπευθύνθηκαν σ' αὐτὸν μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶχε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα κεφάλαια γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἀμέσως τὶς νέες πετρελαιοπηγές. Πραγματικά, ἐκεῖνος δέχτηκε ν' ἀγοράσῃ τοὺς χάρτες καὶ τοὺς πλήρωσε μιὰ γενναία προκαταβολή.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασί του, ἦταν κάπως διαφορετικὴ ἀπ' ὅ,τι νόμιζαν οἱ τέσσερις ὑπάλληλοι τῆς «Γκάλφ Ὄϊλ». Ὁ Ρουμπινστάϊν δὲ διέθετε ὅλα τὰ κεφάλαια κι' ἀναγκάστηκε νὰ ἀναζητήσῃ συνεταῖρο. Στὸ μεταξύ, γιὰ νὰ μὴ χάνῃ καιρό, ὑπέβαλε αἴτησι στὴν καναδικὴ κυβέρνησι νὰ τοῦ παραχωρηθῆ γιὰ ἐκμετάλλευσι ἡ περιοχὴ ποὺ ἔδειχναν οἱ χάρτες.

Οἱ «καταδότες», ὅμως, εἶχαν τὰ μάτια τους ἀνοιχτὰ καὶ πῆραν εἴδησι γρήγορα, πὼς ὁ Ρουμπινστάϊν κινιόταν γιὰ συνεταῖρο κι' ἔκανε ἐπαφὲς μὲ πρόσωπα ποὺ εὔκολα μποροῦσαν νὰ ὑποπτευτοῦν ἀπὸ ποῦ προέρχονταν οἱ πληροφορίες του γιὰ τὴν ἀξία τῆς περιοχῆς ἐκείνης. Κατάλαβαν ἔτσι πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ κατέληγε στὴν ἀνακάλυψί τους καὶ σκέφτηκαν πὼς μονάχα μιὰ λύσι ὑπῆρχε γιὰ νὰ σωθοῦν: νὰ φράξουν τὸ στόμα τοῦ Ρουμπινστάϊν γιὰ πάντα καὶ νὰ τοῦ πάρουν πίσω τοὺς φωτογραφημένους χάρτες.

Μόνοι τους, βέβαια, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ πετύχουν αὐτό. Ἀνάθεσαν, λοιπόν, τὴν ὑπόθεσι σὲ μιὰ συμμορία γκάνγκστερ.

Οἱ γκάνγκστερ ἐπισκέφτηκαν τὸν Ρουμπινστάϊν, τὸν ἀνάγκασαν νὰ τοὺς δώσῃ τοὺς χάρτες καὶ μετὰ ἀπ' αὐτό, τὸν σκότωσαν.

Κανεὶς τότε δὲν ὑποπτεύτηκε πὼς τὸ πετρέλαιο ἦταν ἡ αἰτία τῆς δολοφονίας του. Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὁ Ρουμπινστάϊν δὲν ἔκανε καθόλου ἐπιχειρήσεις κι' ἦταν διαρκῶς ἀπασχολημένος μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες αἰσθηματικές του περιπέτειες. Ἡ μὶς Παίην, ἡ πολύξερη γραμματεύς του, βεβαίωσε ὡστόσο τὴν ἀστυνομία πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν εἶχαν σκοτώσει γιὰ λόγους σχετικοὺς μὲ μιὰ παρόμοια περιπέτεια κι' ἄφησε νὰ ἐννοηθῆ πὼς ἡ αἰτία ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῆ σὲ πολὺ διαφορετικὴ κατεύθυνσι. Οἱ ντέτεκτιβ ὅμως τῆς Ἐφ-Μπὶ-Ἄϊ δὲν ἔδωσαν σημασία στὰ λόγια της κι' ἔτσι ἔφτασαν στὴν ἀλήθεια, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια κι' ἀκριβῶς μέσ' ἀπὸ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ οὔτε τοὺς πήγαινε στὸ νοῦ πὼς μποροῦσε νἄχῃ ὁποιαδήποτε σχέσι μὲ τὴ δολοφονία τοῦ Ρουμπινστάϊν.

— Μήπως ὁ κύριος θέλει ταξί;

— Αὐτὸ τὸ παλτὸ μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς ἔρχεται καλά!

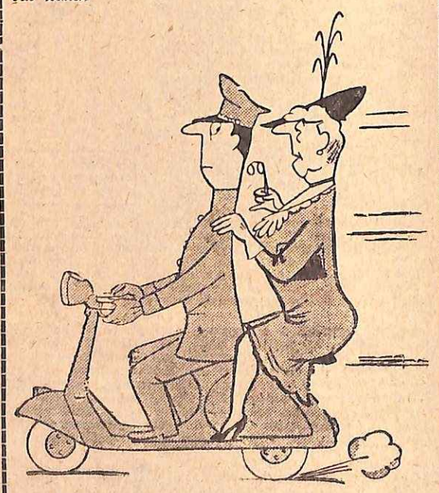

— Τί νὰ γίνῃ, κυρία; Ἀφοῦ βιαζόσαστε, αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ γρήγορο μεταφορικὸ μέσον...

Τὸ κυνήγι τοῦ θησαυροῦ

Ἕνα καινούργιο παιχνίδι, ποὺ ἀναστατώνει, τὶς πρωϊνὲς ὧρες, τὴ Νέα Ὑόρκη

Οἱ δημόσιες ἐπιδείξεις τοῦ «ρὸκ ἔντ ρόλ», ποὺ καταλήγουν συνήθως σὲ αἱματηρὲς συγκρούσεις, ἔχουν πάψει νὰ εἶναι ἡ μόνη ἀφορμή, ποὺ κάνει τοὺς φιλήσυχους κατοίκους τῆς Νέας Ὑόρκης — ἂν ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν φιλήσυχοι κάτοικοι σ' αὐτὴ τὴν πόλι τοῦ ἀνέου θορύβου! — νὰ κινδυνεύουν νὰ φτάσουν στὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης.

Ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, στὸ χορευτικὸ «ἁμὸκ» τοῦ «ρὸκ ἔντ ρόλ», ἔχει προστεθῆ καὶ ἕνα διαφορετικῆς φύσεως ἁμόκ, ποὺ δὲν τὸ προκαλεῖ ἡ μέθη τοῦ ρυθμοῦ, ἀλλὰ μιὰ ἄλλη μέθη, πολὺ πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνη: ἡ μέθη τῶν δολλαρίων!

Ὁ δημιουργὸς τοῦ δευτέρου αὐτοῦ «ἁμόκ» εἶναι ἐντελῶς ὁ ἀντίθετος τύπος ἀπὸ τὸν δημιουργὸ τοῦ πρώτου, τὸν θρυλικὸ Ἔλβις Πρίσλεϋ. Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο μὲ διανοητικὴ φυσιογνωμία καὶ ἀστιγματικὰ γυαλιά, ποὺ ὄχι μόνο δὲν ἔχει τὶς τρομερὲς φαβορίτες τοῦ Ἔλβις, ἀλλὰ εἶναι κουρεμένος μὲ δωρικὴ αὐστηρότητα, καὶ ποὺ θὰ τὸν περνοῦσε κανείς, ὅταν θὰ τὸν πρωτόβλεπε, γιὰ ἕναν ἀπολύτως «ἀβλαβῆ» καὶ ἀφοσιωμένο στὶς σπουδές του φοιτητὴ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς.

Ὁ νέος αὐτός, ὡστόσο, μὲ τὴ σεμνὴ ἐμφάνισι, ὁ Μπὶλ Κάλλεν, ὅπως ὀνομάζεται, ἔχει γίνει σωστὴ πληγὴ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ὑφίσταται καθημερινῶς ἕνα ἀδυσώπητο ὑβρεολόγιο ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ποὺ τὸν ἔχουν ἐπισημάνει ὡς τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐχθρὸ τῆς δημοσίας τάξεως στὴν ἀμερικανικὴ μεγαλούπολι!

Ὁ λόγος, ποὺ ἐξασφάλισε στὸ Μπὶλ Κάλλεν τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ διασημότητα, ἦταν μιὰ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή, ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ἐγκαινιάσῃ. Μιὰ ἐκπομπή, ποὺ ἠλέκτρισε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἀκούστηκε, χιλιάδες χιλιάδων Νεοϋορκέζους καὶ τοὺς ἔκανε νὰ πεταχτοῦν στοὺς δρόμους καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ ψάχνουν σὰν τρελλοί!

Νὰ ψάξουν... γιὰ τί πρᾶγμα: Γιὰ μιὰ ἐπιταγὴ 1000 δολλαρίων — δηλαδὴ 30.000 δραχμῶν — πού, ὅποιος τὴν εὕρισκε πρῶτος, δὲν εἶχε, παρὰ νὰ τὴν παραδώσῃ στὸν Μπὶλ Κόλλεν, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ στρογγυλὸ αὐτὸ ποσόν.

Ἀπὸ τότε, τὸ «κυνήγι τοῦ θησαυροῦ», ὅπως ὀνομάστηκε τὸ καινούργιο παιχνίδι, κατέκτησε, ὄχι μόνο τὴ νεολαία, ἀλλὰ καὶ μεσήλικες,σοβαρώτατους (ἄλλοτε!) ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς ἔβλεπε κανεὶς νὰ ἀναποδογυρίζουν σκουπιδοντενεκέδες ἐν μέσῃ ὁδῷ, νὰ σκαλίζουν τὸ χῶμα στὰ δημόσια πάρκα καὶ νὰ χώνουν τὴ μύτη τους στοὺς ὑδροσωλῆνες, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦν τὸν κρυμμένο θησαυρό!

Φυσικά, ἂν ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ — καὶ τὸ «κυνήγι», ποὺ ἐπακολουθεῖ — γίνονταν μέρα μεσημέρι, ἡ ζωὴ στὴ Νέα Ὑόρκη θὰ εἶχε τελείως παραλύσει! Ἀλλὰ γίνεται πολὺ ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ περισσότερος κόσμος εἶναι ἀκόμη στὰ κρεβάτια του καὶ τὰ μαγαζιὰ δὲν ἔχουν ἀνοίξει, μετὰ τὴ μετάδοσι τοῦ πρώτου δελτίου εἰδήσεων.

Οἱ συνεργάτες τοῦ Κάλλεν ἔχουν φροντίσει στὸ μεταξύ, ἐκστρατεύοντας στὶς 2 ἢ στὶς 3 τὴ νύχτα καὶ προσέχοντας πάντα μὴ τοὺς παρακολουθῆ κανένα ἀδιάκριτο μάτι, νὰ κρύψουν σ' ἕνα, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ «ἀσφαλὲς» καὶ ἀπροσδόκητο σημεῖο, τὸ θησαυρό.

Στὴν ἐκπομπή του, ὁ Μπὶλ Κάλλεν ὑποδεικνύει τὸ μέρος, ὅπου πρέπει οἱ κυνηγοὶ τοῦ θησαυροῦ νὰ κατευθύνουν τὶς ἐρευνές τους — σήμερα τὸ Σέντραλ Πάρκ, αὔριο τὸ Ροκφέλλερ Τσέντερ, μεθαύριο κάτι ἄλλο — καί, ἐνῶ τὸ κυνήγι ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἀγουροξυπνημένα θύματά του, δὲν παύει νὰ τὰ καθοδηγῆ, ἀλλὰ μὲ φράσεις γεμάτες ὑπονοούμενα καὶ ποὺ ἐπιτρέπουν ἀρκετὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἑρμηνεία τους!

Συγχρόνως τὰ αὐτοκίνητα τῶν συνεργατῶν του πηγαινοέρχονται στὸ καθωρισμένο μέρος, ἐφωδιασμένα μὲ ραδιοφωνικὲς συσκευές, ποὺ ἀναμεταδίδουν τὶς ὁδηγίες τοῦ Κάλλεν καὶ μὲ ὁλόκληρη κουστωδία ἀπὸ φωτογράφους, ποὺ ἀποθανατίζουν, χάριν διαφημίσεως τῆς ἐκπομπῆς, τοὺς «κυνηγοὺς» στὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς φάσεις τοῦ ψαξίματος.

Δυστυχῶς, τὸ ψάξιμο αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα τόσο ἀνώδυνο καὶ οἱ μόνοι ταλαιπωρούμενοι δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ κυνηγοὶ τοῦ θησαυροῦ. Γιατὶ ἡ δίψα τῶν χιλίων δολλαρίων τοὺς κάνει νὰ μὴ λογαριάζουν τίποτα, προκειμένου νὰ ἀποκτήσουν τὸ «χρυσοῦν γέρας».

Ἔρχονται σὲ συγκρούσεις μὲ τοὺς ὁδοκαθαριστές, ποὺ βλέπουν τὸ μόχθο τους νὰ ἐξανεμίζεται μὲ τὰ καλάθια τῶν ἀχρήστων, ποὺ ἀνατρέπονται στὸ φρεσκοκαθαρισμένο δρόμο, σκαφαλώνουν στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν καὶ ξυπνοῦν, μὲ τὸ δαιμονισμένο θόρυβο ποὺ

Τὰ καλάθια τῶν ἀχρήστων εἶναι τὰ πρῶτα, ποὺ ἀναποδογυρίζονται γιὰ νὰ γίνῃ τὸ ψάξιμο.

κάνουν, τοὺς ἐνοίκους τους, εἰσβάλλουν σὲ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ γραφεῖα, ἀνοίγοντας τὰ συρτάρια καὶ πετῶντας τὰ λουλούδια ἀπὸ τὰ βάζα, γιὰ νὰ δοῦν μήπως εἶναι κρυμμένη μέσα ἡ περιπόθητη ἐπιταγή, τσαλαπατᾶνε τοὺς θάμνους καὶ ξερριζώνουν τὴν πρασινάδα στὰ πάρκα καί, τελευταῖα, προξένησαν τέτοιες καταστροφὲς σ' ἕναν ὑπόγειο σιδηροδρομικὸ σταθμό, ὥστε ἡ κυκλοφορία τοῦ τραίνου σταμάτησε γιὰ πέντε ὁλόκληρες ὧρες!

Ἐννοεῖται πὼς οἱ βανδαλισμοὶ αὐτοὶ προκαλοῦν βροχὴ μηνύσεων ἀπὸ μέρους τῶν θυμάτων καὶ τὸ «κυνήγι τοῦ θησαυροῦ» ἀπασχόλησε, ἀρκετὲς φορές ὡς τώρα, τὰ δικαστήρια.

Ὡστόσο, ἀπτοήτος ἀπὸ τὶς διαμαρτυρίες καὶ τὰ παράπονα, ὁ Μπὶλ Κάλλεν, ἐξακολουθεῖ νά... βάζῃ φωτιὰ κάθε πρωΐ σ' ἕνα ὁλόκληρο τετράγωνο τῆς Νέας Ὑόρκης, πού, εὐτυχὲς γιὰ τοὺς κατοίκους του, δὲν εἶναι πάντα τὸ ἴδιο.

Ὅσο γιὰ τὴν κατάργησι τῆς ἐκπομπῆς, ποὺ ζητοῦν ἐπίμονα στὰ σχόλιά τους οἱ ἐφημερίδες, φαίνεται πὼς δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο νὰ πραγματοποιηθῆ. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς χίλιους ὡς δυὸ χιλιάδες βανδάλους, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ μόνιμη στρατιὰ τῶν «κυνηγῶν», πολύτιμοι σύμμαχοι γιὰ τὸν Μπὶλ Κάλλεν, εἶναι καὶ ἀρκετὲς μεγάλες ἑταιρεῖες, ποὺ φροντίζει νὰ τὶς διαφημίζῃ δεξιοτεχνικὰ στὴν ἐκπομπή του!

❖❖

Παρεξήγησι ἢ χιοῦμορ;

Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Παρισιοῦ ἔστειλε, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνα ἐρωτηματολόγιο σὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς του. Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοὺς ἔκανε, ἦταν ἡ ἑξῆς: «Τί ἀκοῦτε συνήθως, μετὰ τὶς 9 τὸ βράδυ;». Ἕνα μεγάλο, λοιπόν, ποσοστό, ἀπάντησαν: «Τὴ γυναῖκα μου».

Ἐπάνω: Ἀκόμη καὶ νεαρὲς μητέρες, ἀκολουθούμενες ἀπὸ τ' ἀγουροξυπνημένα μικρά τους, ξεσηκώνονται πρωΐ-πρωΐ νὰ ψάξουν γιὰ τὸν θησαυρό. Κάτω: Ὁ Μπὶλ Κάλλεν (δεξιά), ἐνῶ παραδίδει τὸ ἐπάθλο — ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 1000 δολλαρίων — σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τυχερούς,

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ὁ πονόλαιμος κι' ἡ θεραπεία του

Οἱ διάφορες μορφὲς μιᾶς πολὺ συχνῆς ἀρρώστειας

Ὁ πονόλαιμος εἶναι μιὰ πάθηση, ποὺ παρουσιάζεται μὲ διάφορες μορφὲς κι' ἔχει σχεδὸν πάντα σὰν κύριο χαρακτηριστικό του τὸ ἐρέθισμα τῶν ἀμυγδαλῶν. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀδένες, ποὺ βρίσκονται σὰν φρουροὶ στὴν εἴσοδο τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος, παίζουν ἕνα πολὺ μεγάλο ρόλο στὴν ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὰ μικρόβια καὶ τοὺς ἰούς.

Οἱ ἀμυγδαλὲς εἶναι δυὸ περίφημα φίλτρα, ποὺ συγκρατοῦν καὶ καταστρέφουν τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τοὺς ἀδιόρατους αὐτοὺς ἐχθροὺς τῆς ὑγείας μας, καθὼς πᾶμε νὰ τοὺς μπάσουμε στὸν ὀργανισμό μας μὲ τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουμε. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, σήμερα, ἡ ἐπιστήμη δὲ συμβουλεύει τὴ χειρουργικὴ ἀφαίρεσι τῶν ἀμυγδαλῶν παρὰ μονάχα σὲ περιπτώσεις ποὺ δὲ γίνεται ἀλλοιῶς.

Στὴν ἀδιάκοπη, λοιπόν, αὐτὴ πάλη τῶν ἀμυγδαλῶν μὲ τὰ μικρόβια καὶ τοὺς ἰούς, συμβαίνει κάποτε ν' ἀρρωσταίνουν ἢ νὰ παθαίνουν κάποια ἀλλοίωσι οἱ δυὸ πολύτιμοι αὐτοὶ ἀδένες, ὁπότε ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ τὸν πονόλαιμο.

Ἡ πιὸ συνηθισμένη καὶ βασικὴ — μπορεῖ νὰ πῆ κανείς — ἀλλοίωσι ποὺ παθαίνουν οἱ ἀμυγδαλές, εἶναι ἕνα εἶδος πρηξίματος, ποὺ συνοδεύεται πάντα ἀπὸ αἴσθημα πόνου. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ γίνεται ὀξύτερο, ὅταν καταπίνουμε κι' εἶναι ἀνυπόφορο κυριολεκτικά, ὅταν κατεβάζουμε στερεὰ τροφή.

Ἀπὸ τὶς διάφορες μορφὲς τοῦ πονόλαιμου, ἡ ἐλαφρότερη εἶναι ὁ λεγόμενος κατάρρους, ποὺ παρουσιάζεται ἀπὸ κρύωμα καὶ σὰν συμπτώματά του ἔχει ἕνα γενικὸ ἐρέθισμα τοῦ λαιμοῦ. Στὴν περίπτωσι αὐτή, οἱ ἀμυγδαλὲς δὲν ἔχουν πάνω τους πλάκες, ἀλλὰ ἔχουν μονάχα κοκκινίσει καὶ μεγαλώσει λιγάκι.

Πιὸ ἀνησυχητικὴ μορφὴ πονόλαιμου εἶναι ἐκείνη, ποὺ οἱ ἀμυγδαλὲς ἔχουν στὴν ἐπιφάνειά τους ἄσπρες κηλίδες, σημειώνεται ὑψηλὸς πυρετὸς καὶ νοιώθουμε πόνους στὰ κόκκαλα. Ὅπως ὅταν μᾶς πιάση γρίππη. Συχνά, οἱ κηλίδες καὶ τὸ ἐρέθισμα περιορίζονται στὴ μιὰ ἀμυγδαλή, ἐνῶ ἡ ἄλλη μένει ἀπείραχτη.

Τρίτη καὶ πολὺ χειρότερη μορφὴ πονόλαιμου, εἶναι τὸ ἀπόστημα τῶν ἀμυγδαλῶν, ποὺ συχνὰ εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς παληᾶς ἀμυγδαλίτιδος. Τὸ ἀπόστημα αὐτὸ σχηματίζεται στὴ μιὰ ἀμυγδαλὴ καὶ προκαλεῖ ἀνυπόφορο πόνο, ποὺ βαστάει ὡσότου φύγη τὸ πῦον, εἴτε μόνο του, εἴτε μὲ τὸ νυστέρι τοῦ γιατροῦ.

Σήμερα, ὡστόσο, μὲ τὴ χρῆσι τῶν ἀντιβιωτικῶν, εἶναι εὔκολο νὰ πετύχουμε τὴν ὑποχώρησι τοῦ ἀποστήματος, χωρὶς νὰ περιμένουμε τὴν ὡρίμανσί του.

Μιὰ ἄλλη, φοβερὴ αὐτή, μορφὴ πονόλαιμου, εἶναι κι' ἡ διφθερῖτις, ποὺ τὸ κύριο γνώρισμά της εἶναι ἕνα εἶδος μεμβράνης χρώματος γκρὶ πέρλα ποὺ κοντὰ στὶς ἀμυγδαλὲς καὶ τὸ ποήκιο τῶν ἀδένων στὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ. Ἡ διφθερῖτις, ὅμως, εἶναι μάλλον μιὰ ξεχωριστὴ ἀρρώστεια κι' ἁπλῶς τὴν ἀναφέραμε, γιατὶ ἔχει πάντως τὴ θέσι της ἀνάμεσα στὶς διάφορες μορφὲς τοῦ πονόλαιμου.

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ ἀντιμετωπιστῆ ὁ πονόλαιμος στὶς μορφές του αὐτές. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε, μόλις ἐρεθιστῆ ὁ λαιμός μας, εἶναι νὰ μείνουμε στὸ σπίτι, γιὰ νὰ προφυλαχτοῦμε ἀπὸ τὸ κρύο. Ἰδίως ἂν ὁ πονόλαιμος συνοδεύεται κι' ἀπὸ πυρετό, ἔστω καὶ χαμηλό, ἡ παραμονὴ στὴ ζέστη τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἀπαραίτητη προφύλαξι, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἀσχημιὲς ἐξελίξεις.

Τὰ φάρμακα, ποὺ ἔχουμε σήμερα στὴ διάθεσί μας γιὰ τὸν πονόλαιμο στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις του, εἶναι τὰ ἑξῆς:

Γαργάρες: Περιέχουν διάφορες ἀπολυμαντικὲς οὐσίες διαλυμένες στὸ νερὸ καὶ χρησιμεύουν γιὰ τὸ ξέπλυμα τοῦ λαιμοῦ ἀπὸ τὰ μικρόβια. Μιὰ ἀποτελεσματικὴ κι οἰκονομικὴ συνταγή, εἶναι ἡ ἑξῆς: "Ἕνα κουτάλι τοῦ φαγητοῦ ὀξυζενὲ 12 ὄγκων μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερό. Οἱ γαργάρες πρέπει νὰ γίνωνται τρεῖς μὲ τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ μακρυὰ ἀπὸ τὶς ὧρες τοῦ φαγητοῦ. Πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὸ ξύδι καὶ τὸ ἁλάτι, γιατὶ αὐτὰ τὰ δυὸ ἐρεθίζουν περισσότερο τὶς ἀμυγδαλές.

Παστίλιες: Οἱ παστίλιες αὐτὲς λυνώνουν ἀργὰ στὸ στόμα κι' ἔχουν τοπικὴ ἐπενέργεια. Περιέχουν συνήθως ἀντιβιωτικὲς οὐσίες. Στὶς ἐλαφρειὲς μορφὲς τῆς παθήσεως, ἀρκοῦν σὰν μοναδικὸ φάρμακο.

Βισμούθιο: Εἶναι τὸ πιὸ παληὸ φάρμακο κι' ἔχει πάντα μιὰ ἀρκετὰ καλὴ ἀποτελεσματικότητα. Χορηγεῖται εἴτε μὲ ὑπόθετα, εἴτε μὲ ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις. Χρειάζεται μονάχα προσοχὴ στὶς δόσεις, γιατὶ τὸ βισμούθιο κουράζει τὰ νεφρά.

Σουλφαμίδες: Χορηγοῦνται εἴτε ἀπὸ τὸ στόμα, εἴτε σὰν ὑπόθετα, εἴτε μὲ ἐνέσεις. Καὶ στὶς δικές τους δόσεις χρειάζεται προσοχή, ἀλλὰ γιὰ ἀντίθετο λόγο: δὲν εἶναι ἀποτελεσματικὲς ἂν δὲ φτάσουν σὲ μιὰ ὡρισμένη ποσότητα. Γι' αὐτὸ πάντα πρέπει νὰ τὶς παίρνουμε μὲ ἰατρικὴ ὑπόδειξι.

Ἀντιβιωτικά: Τὰ ἀντιβιωτικὰ εἶναι τὸ πιὸ πρόσφατο κι' ἀποτελεσματικὸ ὅπλο στὴ θεραπεία τοῦ πονόλαιμου.

Ὑπάρχουν τέλος κι' οἱ χρόνιοι τύποι πονόλαιμου, ποὺ πολὺ δύσκολα παρουσιάζουν καλυτέρευσι μὲ τὰ εἴδη θεραπείας ποὺ ἀναφέραμε. Οἱ πονόλαιμοι αὐτοί, καμμιὰ φορά, περνοῦν μὲ τὴ χρησιμοποίησι ἀκτίνων Ραίντγκεν, ἀλλὰ στὶς περισσότερες περιπτώσεις δὲν ἀπομένει ἄλλος τρόπος ὁριστικῆς θεραπείας ἀπὸ τὴ χειρουργικὴ ἀφαίρεσι τῶν ἀμυγδαλῶν.

✪✪

Ἀντιαλλεργικὰ γιὰ τὴν «πίεσι»

Ἡ «πίεσις» μπορεῖ νὰ ἐλαττωθῆ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις μὲ μιὰ ἀντιστάμινικὴ θεραπεία. Πράγματι, ἕνας Ἀμερικανὸς γιατρὸς εἶχε διαπιστώσει ἐλάττωσι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως σὲ ἀρρώστους ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ ἀλλεργία καὶ ὑποβάλλονταν σὲ θεραπεία μὲ ἀντιϊστα μινικὰ φάρμακα. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ χορηγήση ἕνα τέτοιο φάρμακο (τὸ «χλωροτριμεθόνιον») σὲ 16 πάσχοντες ἀπὸ ἐπίμονες μορφὲς ὑπερτάσεως. Στοὺς 11 ἀπ' αὐτοὺς ἔπεσε ἡ πίεσις στὰ κάπως κανονικὰ ἐπίπεδα, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες θεραπείας. Δὲν παρατηρήθηκε δὲ οὔτε μιὰ περίπτωσι δυσαρέστων παρενεργειῶν ἀπὸ τὴ μακρὰ συνέχισι αὐτῆς τῆς θεραπείας.

Τὰ παιδιὰ ποὺ κουράζονται

Τὰ νευρικὰ παιδιά, ποὺ κουράζονται εὐκολα καὶ παρουσιάζουν συναισθηματικὲς διαταραχὲς καὶ ἀνωμαλίες τοῦ χαρακτῆρος, μποροῦν νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀλλεργία καὶ νὰ ἰδοῦν ὠφέλεια μὲ μιὰ ἀντιαλλεργικὴ θεραπεία. Τὰ παιδιὰ αὐτά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ψυχικὰ συμπτώματα, παρουσιάζουν κάποτε καὶ γαστροεντερικὲς ἀνωμαλίες, βούλωμα τῆς μύτης κλπ. Ὁ παράγων ποὺ τοὺς προκαλεῖ τὴν ἀλλεργία, εἶναι συνηθέστερα ἕνα τρόφιμο, ἰδίως γάλα, σοκολάτα, αὐγὸ ἢ καλαμπόκι. "Οταν λείψη δὲ ἀπὸ τὴν τροφή τους, ὑποχωροῦν γρήγορα ὅλα τὰ συμπτώματα ποὺ ἀναφέραμε.

Γιὰ νὰ μὴ σπάζουν τὰ νύχια

Τὸ σπάσιμο τῶν νυχιῶν εἶναι ἕνα πρόβλημα ποὺ γίνεται ὁλοένα κοινότερο μεταξὺ τῶν γυναικῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη βρεθῆ ἀκόμη ἡ αἰτία του καὶ ἡ ἰατρικὴ θεραπεία του. Κατὰ τὴ γνώμη λοιπὸν ἑνὸς "Αγγλου γιατροῦ, ἴσως νὰ ὠφελῆση σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ καθημερινὸ τρίψιμο μὲ τὸ «πολισουάρ», ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ γυαλίζουν τὰ νύχια τους. Μὲ τὸν μηχανικὸ αὐτὸ ἐρεθισμὸ διευκολύνεται ὁ σχηματισμὸς «κερατίνης», τοῦ κυριωτέρου δηλαδὴ συστατικοῦ τῶν νυχιῶν. Χρειάζεται ὅμως μῆνες γιὰ νὰ φέρη ἀποτέλεσμα αὐτὴ ἡ θεραπεία.

Νέα θεραπεία τοῦ ἕλκους

Τὸ χρόνιο ἕλκος τοῦ δωδεκαδακτύλου θεραπεύεται τώρα μὲ ἕνα συνδυασμὸ οὐσιῶν ποὺ ἐξουδετερώνου τὰ ὀξέα, καὶ «ταμίνη», ἑνὸς φαρμάκου ποὺ ἐλαττώνει τὴν ἔκκρισι τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν. Ἀπὸ μιὰ ὁμάδα 55 ἑλκοπαθῶν, στὰ 63% ὑπεχώρησαν τελείως τὰ συμπτώματα τοῦ ἕλκους καὶ στὰ 30% ἔγιναν σπάνια καὶ ἐλαφρότερα. Οἱ ἄρρωστοι ποὺ παίρνουν τὸ νέο αὐτὸ φάρμακο, δὲν αἰσθάνονται ποτὲ τὴ νύχτα τὴν ἀνάγκη σόδας ἢ ἄλλων τέτοιων ἀλκαλικῶν οὐσιῶν.

Κατὰ τῆς ἐφιδρώσεως

Ἡ ὑπερβολικὴ ἐφίδρωσι, ἀποτέλεσμα ὑπερλειτουργίας τῶν ἱδρωτοποιῶν ἀδένων, συνοδευμένη ἀπὸ τὴν ἄσχημη μυρωδιὰ τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ ἱδρῶτος, μπορεῖ νὰ σταματήση μὲ μιὰ διάλυσι φορμαλίνης 10%. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἄμεσο καὶ μεγάλης διαρκείας, ὅταν ἀλείφουνται μὲ τὴ διάλυσι τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν καὶ τὰ δάκτυλα ἀνάμεσά τους. Ἀλλ' ἡ φορμαλίνη εἶναι ἐρεθιστικὴ γιὰ ὡρισμένα ἄτομα, καὶ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται σὲ μέρη εὐαίσθητα, ὅπως π. χ. κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες.

Μιὰ πάθησις ἀπὸ τὸ χοιρινὸ κρέας

Τὸ χοιρινὸ κρέας ποὺ δὲν ἔχει βράσει ἢ ψηθῆ ἀρκετά, μπορεῖ νὰ προκαλέση ὄχι μόνο τὴ γνωστὴ «τριχίνωσι», ἀλλὰ καὶ μιὰ ἄλλη ἀσθένεια, τὴν «τοξοπλάσμωσι», μὲ συμπτώματα σὰν τῆς πνευμονίας. Ἡ πάθησις αὐτὴ ἔχει γίνει τώρα ἀρκετὰ κοινὴ στὴν Ἀμερική. Σὲ ὡρισμένες περιοχὲς μάλιστα προσβάλλει τὰ 30—70% τοῦ πληθυσμοῦ.

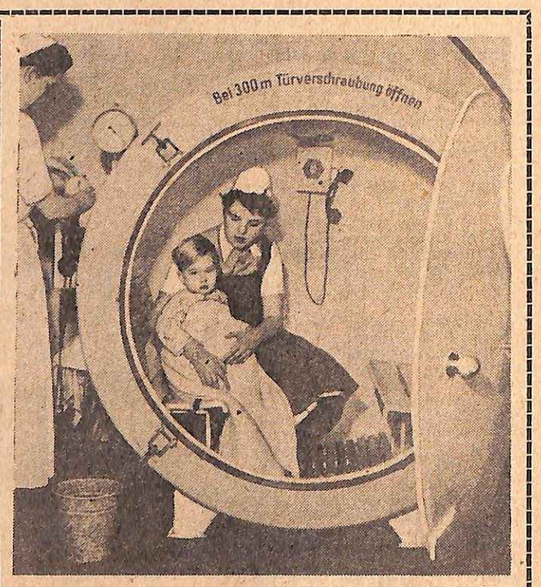

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΚΟΚΚΥΤΗ

Γιὰ νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τὸν κοκκύτη τὰ παιδάκια δὲν θὰ ὑποχρεώνωνται, πιὰ ν' ἀνέβουν μὲ ἀεροπλάνο σὲ ὕψος 3000 μέτρων. Στὴ Γερμανία, στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Κρέϋμπρουκ, ἐγκαταστάθηκε μιὰ νέου τύπου συσκευή, ἡ ὁποία ἀντικαθιστᾶ καθ' ὅλα τὶς συνθῆκες ποὺ δημιουργεῖ ἡ θεραπευτικὴ ἀεροπορικὴ πτῆσις. Στὴ φωτογραφία μας ὁ πρῶτος ἀσθενὴς ποὺ μπῆκε στὴ συσκευή, μαζὶ μὲ τὴ νοσοκόμα του καὶ ποὺ βγῆκε ὕστερα ἀπὸ λίγο τελείως θεραπευμένος.

Ὁ ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΕΡΑΠΕΥΘΗ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ;

Ὁ ρόλος τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων

Ὁ καρκῖνος μπορεῖ νὰ θεραπευτῆ αὐτόματα;

Στὶς ἐπίσημες δέλτους τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἔχουν καταγραφῆ, ἔπειτα ἀπὸ αὐστηρότατο ἔλεγχο, ὑπὲρ τὶς 500 παρόμοιες περιπτώσεις. Καὶ ὑπάρχουν ἀσφαλῶς πολλὲς ἄλλες, ποὺ εἴτε δὲν περιλήθαν σὲ γνῶσι τῶν ἀκαδημιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων ἰατρικῶν ὀργανισμῶν, εἴτε δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθοῦν καὶ νὰ πιστοποιηθοῦν.

Πρῶτος ὁ γιατρὸς Πὴρς Γκοὺλντ παρετήρησε ἀπὸ τὸ 1900 μερικὲς παρόμοιες περιπτώσεις καὶ ἀφιέρωσε τὴ ζωή του στὴν προσπάθεια νὰ ὑποκλέψη ἀπὸ τὴ φύσι τὸ μυστικὸ τῆς αὐτόματης θεραπείας τῶν καρκινωμάτων.

Δεκαοχτὼ χρόνια ἀργότερα, ὁ Γερμανὸς Ρόντενμπουργκ κατώρθωσε νὰ ἐλέγξη 300 περίπου περιπτώσεις αὐτόματης θεραπείας καρκοήθων ὄγκων. Ἐπρόκειτο γιὰ σαρκώματα καὶ καρκινώματα, ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει μιὰ βαθμιαία διαδικασία αὐτοκαταστροφῆς.

Τελικά, τὰ καρκινώδη κύτταρα εἶχαν ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ὀργανισμὸ καὶ στὸ μέρος ὅπου βρίσκονταν πρίν, εἶχε ἀρχίσει μιὰ ἐπουλωτικὴ ἐπεξεργασία.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ αὐτόματη θεραπεία εἶχε προκληθῆ ἀπὸ μιὰ μικροβιακὴ μόλυνσι στὴν περιοχὴ ὅπου εἶχε ἀναπτυχθῆ τὸ καρκίνωμα. Χαρακτηριστικὲς π.χ. εἶναι οἱ περιπτώσεις καρκίνων τοῦ δέρματος, ποὺ εἶχαν θεραπευθῆ αὐτόματα ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐρυσίπελας ποὺ συνέπεσε νὰ πάθη ὁ ἀσθενής.

Ὅλα γίνονταν σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις σὰν οἱ τοξίνες τοῦ μικροβίου αὐτῆς τῆς ἀσθενείας νὰ εἶχαν σκοτώσει τὰ καρκινώδη κύτταρα καὶ νὰ εἶχαν προκαλέσει ἔτσι τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ὄγκου.

Παρόμοιες περιπτώσεις αὐτόκροβίου αὐτῆς τῆς ἀσθενείας νὰ ματης θεραπείας ἀνέφεραν σὲ διάφορα ἀντικαρκινικὰ συνέδρια ποὺ συγκροτήθηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ Ρῶσος Γκρηγουρώφ, οἱ Ἀμερικανοὶ Σὸρ καὶ Μπάρτλεϋ, οἱ Ἰταλοὶ Σιρτόρι καὶ Βερονέζι καὶ διάφοροι ἄλλοι.

Τὰ περισσότερα «θαύματα» αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀναφέρονται σὲ καρκίνους ποὺ ἔχουν τὴν προέλευσί τους στὸ νευρικὸ σύστημα, ὅπως εἶναι τὰ νευροβλαστώματα.

Τὰ καρκινώματα αὐτὰ θεραπεύονται αὐτόματα στὰ νεαρὰ ἄτομα κυρίως καὶ περισσότερο στὰ νήπια.

Προκειμένου γιὰ τὰ τελευταῖα, παρατηρήθηκε ὅτι ἡ αὐτόματη θεραπεία τῶν καρκινωδῶν ὄγκων τους, ἐπέρχεται γύρω στὰ 4 χρόνια.

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, οἱ ἐκκρίσεις τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων ἐναρμονίζονται μεταξύ τους καὶ ἀποκτοῦν τὴ μεγαλύτερη ἐντασί τους. Εἶναι λογικό, συνεπῶς, ν' ἀποδώσωμε στὴν ἐπίδρασί τους τὴ βαθμιαία ἀπορρόφησι καὶ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ καρκινώδους ὄγκου.

Φαίνεται πράγματι ὅτι οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες ἐλέγχουν τὴν ἀνάπτυξι τῶν κυττάρων καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐπαναφέρουν στὴν τάξι τὰ παρεκτροπέντα, ὅπως εἶναι τὰ καρκινώδη. Στὶς παρατηρήσεις αὐτὲς ὀφείλεται ἡ ὁρμονοθεραπεία ποὺ ἐφαρμόζεται στὸν καρκῖνο τοῦ προστάτου ἢ τοῦ στήθους.

Εἶναι ἀξιοσημείωτη, ἐξ ἄλλου, ἡ παρατήρησι, ὅτι, προκειμένου γιὰ ἐνήλικες, ἡ χειρουργικὴ ἀφαίρεσις ὡρισμένων ἀδένων, ὅπως τῆς ὑποφύσεως ἢ τῶν ἐπινεφριδίων, ἀποκαθιστᾶ τὴ διασαλευθεῖσα ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ συντελεῖ στὴ θεραπεία καὶ ἐξαφάνισι τοῦ καρκινώματος.

Ξεκινῶντας ἀπ' αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις, ὡρισμένοι καρκινολόγοι ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ καρκῖνος εἶναι μιὰ ἀσθένεια πολὺ περισσότερο συχνὴ ἀπὸ ὅ,τι δείχνουν οἱ στατιστικὲς κι' ὅτι πιθανώτατα ὅλοι τὴν ἔχομε μέσα μας σὲ μιὰ ὡρισμένη περίοδο τῆς ζωῆς μας. Αὐτὴ ἡ ἀσθένεια στὰ περισσότερα ἄτομα θεραπεύεται μόνη της, χωρὶς ὁ ἀσθενὴς ν' ἀντιληφτῆ τὸ παραμικρό. Σ' ἄλλα, ἀντίθετα, ἐκδηλώνεται σὲ δεδομένη στιγμὴ μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς ἐντοπισμένου καρκινώματος.

Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ στιγμή; Στὸ ζήτημα αὐτὸ ὅλοι οἱ καρκινολόγοι συμφωνοῦν. Ὁ καρκῖνος, παρατηροῦν, δὲν εἶναι τοπικὴ ἀσθένεια, ἀλλ' ἐκδήλωσις μιᾶς καθολικῆς καχεξίας τοῦ ὀργανισμοῦ. Συμβαίνει, δηλαδή, ἐδῶ ὅ,τι καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες ἀσθένειες, ποὺ ἐκδηλώνονται ὅταν βρίσκουν μειωμένες τὶς ἀμυντικὲς δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ.

Καὶ στὴν περίπτωσι, ὅμως, ποὺ θὰ ἐκδηλωθῆ ὁ καρκῖνος, παρατηροῦν οἱ ἐν λόγω ἐπιστήμονες, τὴ μάχη δὲν τὴν κερδίζει πάντοτε ὁ ὄγκος, ἔστω κι ἂν ἔχη ἀναπτυχτῆ σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ κάμη αἰσθητὴ τὴν παρουσία του.

Οἱ αὐτόματες θεραπεῖες ἀποτελοῦν τοὐναντίον ἀπόδειξι, ὅτι, ὅταν ὁ ἄρρωστος ὀργανισμὸς κατορθώση νὰ ξαναβρῆ τὴν ἰσορροπία του, ἡ καρκινώδης ἐπεξεργασία εἶναι δυνατὸν νὰ σταματήση μονάχη της καὶ τὰ πράγματα νὰ ξαναγυρίσουν αὐτόματως στὴν ἀρχική τους κατάστασι.

Στὴν ἀποκατάστασι αὐτὴ τῆς ἰσορροπίας φαίνεται ὅτι τὸν κυριώτερο ρόλο παίζουν οἱ ἐνδοκοινεῖς ἀδένες.

Ἡ ἐναρμόνισι τῆς λειτουργίας των εἶναι δυνατὸν πάντοτε νὰ συντελέση στὴ θεραπεία ἑνὸς καρκίνου, ἀκόμη καὶ σοβαρώτατης μορφῆς.

✪✪

Οἱ ἐξαρθρώσεις τῶν βρεφῶν

Ἡ ἐξάρθρωσις τοῦ ἰσχίου (γοφοῦ) στὰ βρέφη μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ χωρὶς γύψινο «νάρθηκα», μὲ τὴ χρησιμοποίησι ἑνὸς εἰδικοῦ ὀρθοπεδικοῦ ἐξαρτήματος, ποὺ συγκρατεῖ τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ στὴ θέσι ποὺ ἔχουν τὰ πόδια τῶν βατράχων. Τὸ ἐξάρτημα αὐτὸ πρέπει νὰ μείνη ἐφαρμοσμένο ἐκεῖ ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες. Δὲν ἐμποδίζει ὡστόσο καθόλου τὸ βρέφος νὰ κλωτσήση, νὰ καθήση, νὰ «μπουσουλήση», νὰ περπατήση ἢ νὰ τρέξη. Ὁ γιατρὸς τὸ ἀφαιρεῖ μόνον ὅταν βεβαιωθῆ ἀπολύτως μὲ ἀκτινογραφία, ὅτι θεραπεύθηκε πιὰ τελείως ἡ βλάβη τῆς ἄρθρώσεως.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

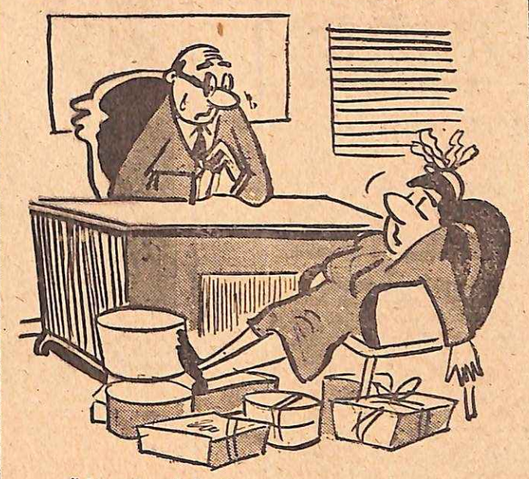

— "Αχ, πῶς σὲ λυπᾶμαι, ποὺ κουράστηκες! Πῆγες σὲ πολλὰ μαγαζιὰ χρυσή μου;

— "Οσο γιὰ τὴν οἰκονομική μου κατάσταση στηρίζω μεγάλες ἐλπίδες στὸ μέλλον... "Εχω ἀγοράσει ἕνα λαχεῖο!

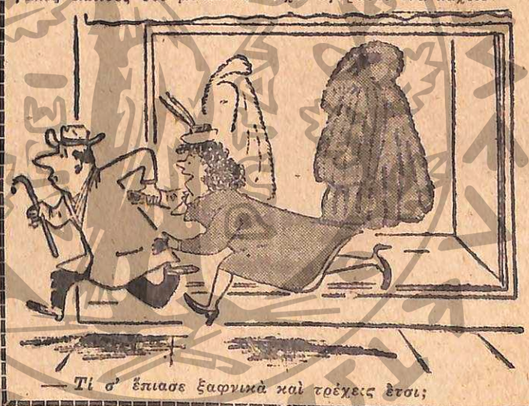

— Τί σ' ἔπιασε ξαφνικὰ καὶ τρέχεις ἔτσι;

Χούμορ

Ἀποτελεσματικὸ μέτρο

Ἡ ἀ ρ ρ ω σ τ η : Μὰ τί θὰ γίνῃ ἐπιτέλους, γιατρέ: Ἔχω βγαλμένη τὴ γλῶσσα μου ἐδῶ καὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ὁ γ ι α τ ρ ὸ ς : Μπορεῖτε τώρα νὰ τὴν ξαναβάλετε μέσ' στὸ στόμα σας. Ἤθελα μονάχα νὰ ἐπιτύχω νὰ σωπάσετε ὅσο σᾶς ἔγραφα τὴ συνταγή...

★

Ἕνας τρελλὸς προσπαθεῖ νὰ καρφώσῃ ἕνα καρφί. Ἀκουμπάει λοιπὸν στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι τοῦ καρφιοῦ καὶ τὸ χτυπάει μὲ τὸ σφυρὶ στὴ μύτη. Φυσικά, δὲν κατορθώνει ἔτσι νὰ τὸ καρφώσῃ στὸν τοῖχο. Φωνάζει λοιπὸν ἕναν ἄλλο τρελλὸ καὶ τοῦ λέει:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ τί εἶναι φτιαγμένος αὐτὸς ὁ τοῖχος! Δὲν μπαίνει τὸ καρφί.

— Γιὰ νὰ δοκιμάσω κι' ἐγώ... ἀπαντάει ἐκεῖνος.

Παίρνει τὸ καρφί, τὸ βάζει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸ χτυπάει κι' αὐτὸς στὴ μύτη. Τίποτα καὶ πάλι...

Συλλογίζεται μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα λέει στὸν πρῶτο τρελλό:

— Κατάλαβα τί συμβαίνει! Δὲν ἔχουν φτιάσει τὸ καρφὶ ὅπως πρέπει. Βάλανε τὸ κεφάλι του στὴν ἀνάποδη μεριά!

★

Στὸ σχολεῖο:

— Πές μου, Ἀμελίδη, ποιὸ εἶναι τὸ ἔντομο ποὺ ἐργάζεται γιὰ νὰ μπορῇ ἡ μητέρα σου νὰ φοράῃ μεταξωτὰ φουστάνια;

— Ὁ πατέρας μου:

★

— Ξανθὴ ἢ μελαχροινὴ εἶναι ἡ γυναίκα σας:

— Πῶς νὰ ξέρω, ἀγαπητέ μου; Δὲν ἐγύρισε ἀκόμη ἀπ' τὸ κομμωτήριο!

★

— Πῶς πῆγε, λοιπόν, ἡ ἐξοχὴ σας ἐφέτος;

— Χμ! Στὸ βουνό, οἱ τιμὲς ἦταν πολὺ ψηλές. Στὴ θάλασσα, ἦταν πολὺ ἀλμυρές...

★

— Ξέρεις, ἀγόρασα ἓν' αὐτοκίνητο. Θέλω νὰ ταξιδέψω, νὰ δῶ τὸν κόσμο...

— Παιὸν κόσμο: Αὐτὸν ἢ τὸν ἄλλο;...

★

— Μαρία, γιατὶ δὲν πᾶς νὰ ἐργασθῇς ὡς ὑπηρέτρια στὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ ἀστρονόμου;

— Γιατὶ μοῦ εἴπανε πὼς κάνει διαρκῶς «παρατηρήσεις»!

★

Στὴν ταβέρνα:

— Ἐ, φίλε, ἔχασες νὰ πληρώσῃς τὸ κρασί σου!

— Μά, φυσικά, ἀφοῦ πίνω γιὰ νὰ ξεχάσω!...

★

Ἡ οἰκοδέσποινα παρουσιάζει στοὺς καλεσμένους της ἕνα κοκταίηλ δικῆς της ἐπινοήσεως, πικρὸ σὰν δηλητήριο.

— Δοκιμάστε το! τοὺς λέει. Τὸ φτιασα μόνη μου. Δὲν ξέρω ὅμως πῶς νὰ τὸ βαφτίσω... Ἔχετε νὰ μοῦ προτείνετε κανένα ὄνομα;

— Γιατί δὲν τὸ λέτε «Λουκρητία Βοργία»: τῆς συνιστᾶ ἕνας φίλος.

★

Ἡ σ ύ ζ υ γ ο ς : Τί ἔπαθε ὁ σκύλος μας καὶ οὐρλιάζει ἔτσι πένθιμα;

Ὁ σ υ γ γ ρ α φ ε ύ ς : Κατάλαβε, φαίνεται, πὼς περιγράφω μιὰ δολοφονία!

★

Μεταξὺ φυλακισμένων:

— Εἶσαι παντρεμένος;

— Τί λές, καλέ! Ἐγὼ ἀγαπάω τὴν ἐλευθερία μου!

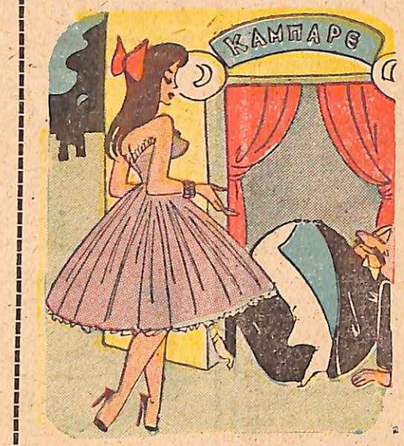

— *Καϋμένε μπαμπᾶ!... Δὲ μποφεῖς σὲ κάθε γλέντι... ἂν δὲ κλείσῃς τὸ κέντρο!...*

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

«*ΡΟΚ ΕΝΤ ΡΟΛ*»

— *Βρέ, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Καὶ τώρα τί γίνεται;*

(Τοῦ Φ. Καλογήρου)

— *Ἔλα, Ἀνάργυρε, βλέπε μπροστά σου! Ἐσεῖς πήγατε καὶ διαμαρτυρηθήκατε σήμερα στὸν ὑπουργὸ πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ πάρετε τὰ πόδια σας ἀπ' τὴ πεῖνα!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου εἶναι πολὺ λεπτή. Οἱ διάφοροι μορφασμοὶ λοιπὸν τὴν τυραννοῦνε - κι' ἀφίνουνε σιγὰ - σιγὰ μόνιμα ἴχνη ἀπάνω της.

Μὴν κακομετα χειρίζεστε ἔτσι τὰ μάτια, τὰ μάγουλα, τὸ μέτωπο, τὰ χείλη σας, ποὺ καταδάλλετε τόσον κόπο γιὰ νὰ τὰ κάνετε νὰ φαίνωνται ὡραῖα. Σὲ τί θὰ χρησιμέψῃ λίγη κρέμα στὰ μάγουλα, ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ μισοκλείνετε κάθε τόσο τὰ μάτια σας, γιὰ νὰ προσέξετε ὅ,τι γίνεται σὲ κάτι ποὺ σᾶς διηγοῦνται;

Ὕστερα, ὅταν διαβάζετε μέσα στὸ λεωφορεῖο, πόσους μορφασμοὺς ἀναγκάζεστε νὰ κάνετε, γιὰ νὰ παρακολουθῆτε τὸ κείμενο ποὺ χοροπηδάει μπροστὰ στὰ μάτια σας! Κόψετε λοιπὸν αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια.

Ἔχομε ἔπειτα κι' ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες, ποὺ καπνίζουνε καὶ ποὺ μισοκλείνουνε τὰ μάτια, γιατὶ τὶς ἐνοχλεῖ ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου τους. Καλὰ θὰ κάνανε ὥστόσο ν' ἀγοράσουνε μιὰ πίπα, ὁπότε δὲν θὰ πήγαινε πιὰ στὰ μάτια τους ὁ καπνός.

Ἄλλες πάλι συνηθίζουν, ὅταν ράβουνε, νὰ κόβουν τὴν κλωστὴ μὲ τὰ δόντια. Κερδίζουν ἔτσι πέντε - δέκα δευτερόλεπτα, ἀλλὰ καταστρέφουν τὰ δόντια τους, κόβουνε τὰ χείλη τους καὶ κάνουν ρυτίδες στὸ πρόσωπό τους.

Τὰ φύλλα τοῦ τσαγιοῦ

Ἀφοῦ φτιάσετε τὸ τσάϊ σας, μὴν πετάξετε τὰ φύλλα ποὺ ἀπομένουν. Φυλάχτε τα κάπου, σ' ἕνα κουτί. Κι' ὅταν θὰ θέλετε νὰ βουρτσίσετε ἕνα χαλί, μιὰ κουρτίνα, ἕνα μαξιλάρι, σκορπίστε τα πάνω του, ἐλαφρὰ ὑγρά. Ἡ σκόνη θὰ φύγῃ ὅλη μὲ τὸ βουρτσισμα καὶ τὰ χρώματα τοῦ ὑφάσματος θὰ ξαναζωηρέψουν.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ξαναβάλετε τὰ φύλλα αὐτὰ νὰ μουσκέψουνε πολλὴ ὥρα σὲ ζεστὸ νερό, καὶ νὰ πλένετε ὕστερα τὸ πρόσωπό σας μ' αὐτό, κάθε βράδυ, ἀφοῦ τὸ καθαρίσετε ἀπ' τὸ μακιγιάζ. Τὸ ἴδιο κάνετε καὶ τὸ πρωΐ, πρὶν βάλετε τὴν κρέμα σας καὶ μακιγιαριστῆτε. Μὲ τὴν ταννίνη ποὺ περιέχουν, τὰ φύλλα τοῦ τσαγιοῦ εἶναι ἀποτελεσματικώτατα ἐναντίον τῶν ρυτίδων.

Τσιμπήματα κουνουπιῶν

Μὴν ξύνετε ποτὲ τὰ τσιμπήματα τῶν κουνουπιῶν, γιατὶ προκαλεῖτε ἔτσι μιὰ τοπικὴ φλόγωσι καὶ αὐξάνετε τὴ φαγούρα τοῦ δέρματος. Στάζετε πάνω τους μιὰ στογόνα φορμόλη. Ἡ φαγούρα θὰ περάσῃ σὲ λίγες στιγμές. Θὰ νοιώθετε μόνο γιὰ μερικὰ λεπτὰ μιὰ ζέστη στὸ μέρος ποὺ ἐπέδρασε ἡ φορμόλη, ἀλλὰ κι' αὐτὴ θὰ περάσῃ γρήγορα.

Ἂν δὲν ἔχετε φορμόλη, μεταχειριστῆτε ἀμμωνία ἢ ξύδι.

Τὸ νερὸ κι' ἡ κολώνια φέρνουν προσωρινὴ μονάχα ἀνακούφισι. Σὲ μερικὲς στιγμές, ἡ φαγούρα ξαναρχίζει.

Γιὰ νὰ διώξετε τὶς μυῖγες

Ἂν ἔχετε πολλὲς μυῖγες στὸ σπίτι σας καὶ σᾶς ἐνοχλῇ ἡ μυρωδιὰ τῶν διαφόρων ἐντομοκτόνων, ἀφίστε μέσα στὰ δωμάτια σφουγγαράκια ποτισμένα μὲ ἐσάνς λεβάντας. Οἱ μυῖγες θὰ φύγουν ὅλες.

Σφῆκες καὶ μέλισσες

Σᾶς τσιμπησε σφῆκα; Τρίψετε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ μιὰ σκελίδα σκόρδο κομμένη στὴ μέση. Ὁ πόνος θὰ περάσῃ γρήγορα. Γιὰ τσιμπήματα ἀπὸ μέλισσες, μεταχειριστῆτε ἀμμωνία.

Ἂν τυχὸν ἔμεινε μέσα τὸ κεντρί, βγάλτε το μὲ μιὰ καρφίτσα.

Καλοὶ τρόποι

Ὅταν μιὰ κυρία βγαίνῃ περίπατο μὲ δύο ἄντρες, πρέπει νὰ βρίσκεται πάντα στὴ μέση. Δεξιὰ τῆς θάχῃ τὸν πιὸ ἡλικιωμένο, ἢ τὸν πιὸ ἀξιοσέβαστο λόγω κοινωνικῆς θέσεως, καὶ τὸν ἄλλον ἀριστερά.

Ἂν οἱ καβαλιέροι τῆς κρατάνε μπαστοῦνι, ὀμπρέλλα, τὸ παλτὸ τους ἢ ἕνα μικρὸ δέμα, πρέπει νὰ μεταχειρίζωνται γι' αὐτὸ τὸ χέρι τους ποὺ βρίσκεται πρὸς τὰ ἔξω, κι' ὄχι πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας. Π.χ. ὁ δεξιὸς θὰ τὸ κρατάῃ μὲ τὸ δεξιὸ χέρι.

★

Ὅταν ἕνας κύριος καὶ μιὰ κυρία ἀνεβαίνουν ἢ κατεβαίνουν μιὰ στενὴ σκάλα, ἕνα - ἕνας, προηγεῖται ὁ ἄντρας στὸ ἀνέβασμα καὶ ἡ γυναίκα στὸ κατέβασμα.

Μπαίνοντας ἕνας κύριος στὸ ἀσανσὲρ τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπου βρίσκεται καὶ μιὰ γυναίκα, ἔστω καὶ τελείως ἄγνωστη, ὀφείλει νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του. Στὸ ἀσανσὲρ ὅμως ἑνὸς γραφείου ἢ ἑνὸς ξένου κτιρίου, ἀρκεῖ μονάχα νὰ χαιρετήσῃ τὴν κυρία μπαίνοντας καὶ βγαίνοντας.

Το πλαστό γράμμα

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ρόμπερτ Ουάϊτ διάβασε γιά τρίτη φορά τό γράμμα τής γυναίκας του. Κατόπιν έχωσε τό χέρια στίς τσέπες του καί σφύριξε.

Τό γράμμα αύτό, πού τό είχε πλαστογραφήσει ό ίδιος, έγραφε:

«Άγαπητέ Ρόμπερτ, λυποΰμαι πού σ' έγκαταλείπω, άλλά δέ μπορώ νά κάνω διαφορετικά. Φεύγω μέ τό Νίκυ καί μήν έπιχειρήσης νά μέ βρής. Θά είναι περιττό. Δέν θά γυρίσω ποτέ κοντά σου. Προσπάθησε νά μέ ξεχάσης. Σ ε ί λ α».

Τήν τέλεια πλαστογραφία τήν πέτυχε άντιγράφοντας όσες λέξεις τού χρειάζονταν άπό παληά γράμματα τής συζύγου του. Διάλεξε δέ γιά φίλο της τό Νίκυ, γιατί αύτό ήταν τό μόνο άντρικό όνομα πού τυχε νά βρή στά γράμματά της, καί πού ήταν ένας συμπαίκτης της στό τένις κι' άσφαλώς παληός της φίλος.

Στό καλάθι τών άχρήστων βρήκε ένα άνοιχτό φάκελλο, πού τού τον είχε στείλει ή Σέϊλα. Έφερε τ' όνομά του καί ήταν άπό ένα σημείωμά της γιά κάποιο πρόσφατο ραντεβού πού τού ώριζε.

Δίπλωσε, λοιπόν, τό πλαστό γράμμα, καί τό θαλε σ' αύτόν τόν φάκελλο πού ήταν έτοιμος τώρα νά τό ταχυδρομήση τήν ώρισμένη ώρα στόν... έαυτό του.

Καθυμένη Σέϊλα! Νά πεθάνη γιατί έτυχε νά είναι μιά πλούσια κληρονόμος πού παντρεύτηκε ένα τυχοδιώχτη καί μανιώδη παίκτη...Κρίμα! Θοΰσε τακτικά. Μά τώρα τό ποσόν πού χρειαζόταν ήταν πολύ μεγάλο καί δέν τολμοΰσε νά τής τό ζητήση.

Φόρεσε τό παλτό του, πήρε τό μπαστοΰνι του καί φώναξε τής Σέϊλα, πού άναπαυόταν στό άπάνω πάτωμα:

— Πηγαίνω νά ρίξω πάλι μιά ματιά στό παληό μεταλλείο, στό άκρωτήρι, τής είπε. Έλπίζω νά βρώ κάτι τό ένδιαφέρον...

—Έν τάξει, Ρόμπερτ, άκουστηκε άμέσως ή φωνή τής Σέϊλα. Άπορώ γιατί αύτό τό ξαφνικό ένδιαφέρον σου γιά τήν άρχαιολογία. Καλύτερα όμως, γιατί σοΰ στοιχίζει λιγότερο άπό τίς ίπποδρομίες...

Ό Ρόμπερτ χαμογέλασε, γιατί αύτή άκριβώς ή ξαφνική κλίσι του στήν άρχαιολογία είχε άμεση σχέσι μέ τήν προσεχή δολοφονία της : Γιατί ό σκοπός του ήταν νά τήν κάνη νά έπισκεφτή κι' έκείνη τό μεταλλείο, όπου βρισκόταν ένα παληό πηγάδι.

— Θά ήθελα νά έρχόμουν κι' έγώ έκεί πέρα, Ρόμπερτ! άκούστηκε πάλι ή φωνή της.

Στό δρόμο ό Ρόμπερτ ξανάφερε στό νοΰ του τό Νίκυ πού είχε άνομυχτή σ' αύτή τήν έγκληματική ύπόθεσι χωρίς νά έχη ίδέα. Τώρα τήν θυμήθηκε καλά... Ναι! Ό Νίκυ μποροΰσε κάλλιστα νά είχε παντρευτή τή Σέϊλα. Μά τήν κρίσιμη στιγμή έδειξε δειλία... Έτσι βρήκε αύτός τήν εύκαιρία καί τοΰ τήν πήρε...

★

Έκείνο τό άπόγευμα ό καιρός ήταν ψυχρός καί τό έδαφος νωτό άπό τή βροχή. Ήταν ένα άπόγευμα κατάλληλο γιά τά σχέδια τοΰ Ρόμπερτ, άπό τότε πού άποφάσισε νά τό ρίξη στήν άρχαιολογία, έγκαταλείποντας τίς ίπποδρομίες καί νά νοικιάση τό μικρό κι' έρημο σπιτάκι κοντά στό χωριό τοΰ άκρωτηρίου τής Κορνουάλης...

Σέ λίγο άνέβαινε μέ κόπο τό μονοπάτι πού ώδηγοΰσε στό παληό κι' έρημο μεταλλείο... Έκεί όπου ίσχυριζόταν έπίτηδες στή Σέϊλα, ότι οί Φοίνικες ήταν οί πρώτοι, πού τό είχαν έκμεταλλευτή. Τ' άγρια κύματα τοΰ Άτλαντικοΰ έσπαζαν στούς βράχους τοΰ άκρωτηρίου, ένώ οί γλάροι έφερναν βόλτες πάνω άπό τό κεφάλι του...

Έπιθεώρησε μ' ένδιαφέρον τό περιβάλλον. Κυρίως στάθηκε νά τή σειρά στά στόμια τών τριών μεγάλων πηγαδιών τοΰ μεταλλείου, πού έρριχνε τή Σέϊλα!

Άνοιξε ένα τσιγάρο καί κατόπιν, εύχαριστημένος πού όλα τάφριαζαν, έκανε ένα τηλεφώνημα τής γυναίκας του.

Τήν πληροφόρησε ότι έκανε μιά σπουδαία άνακάλυψη στό μεταλλείο καί τής παράγγελνε νά πάρη μαζί της δυό άδειες βαλίτσες καί νά βρή στήν κορυφή τοΰ άκρωτηρίου. Ίσχυρίστηκε ότι δέ μποροΰσε νά γυρίση γιατί δέν ήθελε ν' άφήση έκτεθειμένα τ' άρχαιολογικής άξίας — όπως τής είπε.

Ξαναπήρε κατόπιν τό μονοπάτι γιά τό μεταλλείο. Στό μυαλό του στριφογύριζαν τά πιθανά γεγονότα πού θά έπακολουθοΰσαν μετά τή δολοφονία της... Θά δήλωνε τήν έξαφάνισί της στήν άστυνομία καί θά τόν ρωτοΰσαν βέβαια ποιά ώρα τήν είδε γιά τελευταία φορά.

— «Στίς δυόμισι...» θ' άπαντοΰσε. Τήν άφησε σπίτι γιά νά κανη μιά μικρή έκδρομή ώς τή βραχώδη άκτή, λέγοντάς της νά μήν τόν περιμένη γιά τό τσάϊ. «Έπέστρεψα στίς πέντε—θά τούς έλεγε—μά δέν τήν βρήκα. Δέν είχε έτοιμάσει τό τσάϊ, ούτε είχε άφήσει κανένα σημείωμα. Έφυγε χωρίς καμμιά προειδοποίησι...»

Ό άστυνόμος θά τόν καθησύχαζε. Τό άλλο πρωί όμως, θά έκανε τή δεύτερη έπίσκεψί του στή άστυνομία καί θά παρουσίαζε στόν άστυνόμο τό γράμμα της—δηλαδή τό γράμμα πού είχε ό ίδιος φτιάξει—λέγοντας ότι τό έλαβε μέ τό πρωινό ταχυδρομείο. Θά πρόσθετε τήν πληροφορία έπίσης ότι οί γείτονες τήν είδαν νά φεύγη άπό τό σπίτι, λίγη ώρα ύστερο άπ' αύτόν κρατώντας δυό βαλίτσες. Θά έπακολουθοΰσαν τότε τά.. τυπικά συλλυπητήρια τοΰ άστυνόμου κι' ή έξαφάνισί της θά θεωρεΐτο σάν μιά συνηθισμένη συζυγική έγκατάλειψι.

Κατόπιν θά πούλαγε όλο της τό κοσμήματα καί τά μεγάλα τους σπίτι στό Σούρεϊ πού θά έμενε σ' όνομά του. Έπίσης θά σήκωνε όλες της τίς καταθέσεις άπό τίς Τράπεζες.

★

Όταν έφαγγύρισε στό άκρωτήρι ό άέρας είχε πέσει κι' ή ομίχλη καθόταν βαρειά κι' έκρυβε όλη τή βραχώδη έκτασι άπό τό γωρίό κάτω.

Ό Ρόμπερτ περίμενε άνυπόμονα. Έπί τέλους φάνηκε ή Σέϊλα, φορτωμένη μέ κόπο τό μονοπάτι καί κρατώντας τίς βαλίτσες.

—Άς δοΰμε τώρα τά εύρήματά σου, τοΰπε άμέσως.

Ό Ρόμπερτ πήρε μιά βαθειά άναπνοή γιά νά στυλώση τό κουράγιο του κι' άφησε νά πέση τό μπαστοΰνι του, γιά νά έχη καί τά δυό του χέρια έλεύθερα.

—Πρέπει νά πλησιάσης έδώ έπάνω, άνάμεσα άπ' αύτόν τόν γκρεμισμένο τοίχο.

Έκείνη τόν άκολούθησε ώς στό χείλος τοΰ πηγαδιοΰ.

— Κύτταξε! τής είπε κι' έφερε τό χέρι του πίσω έτοιμος γιά τό μοιραίο σπρώξιμο.

Ή τελευταία έκφρασι τοΰ προσώπου τοΰ Ρόμπερτ ήταν μιά παράξενη κατάπληξι! Γιατί ποτέ δέν είχε φαντασθή ότι πρώτη ή Σέϊλα θά τόν έσπρωχνε καί θά τόν έρριχνε μέσα στό πηγάδι!...

Κι' όμως αύτό έγινε. Καί τώρα ό Ρόμπερτ χανόταν μέσα στό σκοτεινό καί άπύθμενο πηγάδι, άφίνοντας μιά πνιγμένη κραυγή... Τά έγκληματικά της κατάλαβε άραγε τε έγκληματικό του σχέδιο; Ίσως. Πάντως ό φόβος έβαινε τή δύνομι στά χέρια της νά τόν σπρώξη. Έτσι έκενο πού θά πάθαινε έκείνη, ύστερα άπό ένα δευτερόλεπτο, τό έπαθε αύτός. Ό φόβος ήταν ή σωτηρία της!...

Ήταν μιά δοσμή φόβος χωρίς νά τό θέλη, καί σάν χαμένη κύτταζε γύρω της άναποφασίστη. Κατά παράξενη σύμπτωσι οί δυό βαλίτσες πού είδε τής έφεραν τή σκέψι τοΰ ταξιδιοΰ. Ένός ταξιδιοΰ μέ τό τραινο... Ποΰ όμως; Μεμιάς ή άπάντησι σ' αύτή τήν άπορία της καρφώθηκε στό νοΰ της: Στό Νίκυ!...

Ή Σέϊλα, μόλις έφτασε στό σιδηροδρομικό σταθμό, άφησε κάτω, μπαΐς στό γκισέ, τίς δυό βαλίτσες καί ζήτησε ένα εισιτήριο γιά τό Λονδίνο. Όλοι τήν κύτταζαν περίεργα. Ήταν κάτωχρη κι' έτρεμε. Άνίκανη νά κρύψη τήν ταραχή της, πράγμα πού άργότερα σχολιάστηκε άπ' όλους. Μά κανείς δέν είχε δή νά φεύγη μαζί της κι' ό Ρόμπερτ...

Δυό έργάτες θυμήθηκαν ότι τόν είδαν ν' άνεβαίνη άπό τό μονοπάτι, πηγαίνοντας πρός τό άκρωτήρι. Τήν άλλη μέρα βρήκαν τό μπαστοΰνι του στό στόμιο τοΰ πηγαδιοΰ. Άργότερα κατέβασαν μέ μακρυά σχοινιά κάποιον μέσα στό πηγάδι καί τράβηξαν έπάνω τό πτώμα του.

Ή κοινή γνώμη, έτσι, πίστεψε ότι ό Ρόμπερτ είχε αύτοκτονήσει σέ στιγμές άπογνώσεως γιά τήν έγκατάλειψι τής γυναίκας του.

Αύτό, άλλωστε, έδειχνε καθαρά τό γράμμα τής Σέϊλας πού βρέθηκε στήν τσέπη του...

ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΑΡΤΟΝ

Έπί τέλους, φώνηκε ή Σέϊλα, κρατώντας τίς βαλίτσες...

Η... ΚΟΛΟΚΥΘΑ

καὶ ἡ σημασία της

Πῶς μάθαινε τὰ ἑλληνικὰ ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων

Ο Γιαννάκης Στάϊκος ὁ καλὸς ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 καὶ σημαντικὸς παράγων στὸ Ἀγρίνιο, ἐνῶ πάντα ὑπογραφότανε «Γιαννάκης», μόλις ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, στὰ 1830 χάλασε τὴν ὑπογραφή του καὶ τὴν ἔκανε «Ἰω».

«Ὁ κύριος Γιῶτα Ὠμέγας» ἔτσι κοροϊδευτικὸ τὸν ἔγραφαν γιὰ νὰ τὸν πειράζουν τοῦ καιροῦ ἐκείνου οἱ ἐφημερίδες.

Ἔτυχε λοιπὸν κάποτε νὰ συνοδεύη ὁ ἴδιος τὸν Ὄθωνα σὲ μιὰ περιοδεία του στὴν Κορινθία. Πέρασαν καὶ ἀπὸ τὴν Ἀκροκόρινθο κι' ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸ περίφημο φρούριο, ἔχοντας ὁδηγό τους ἕναν ἀνθυπολοχαγὸ τῆς Φάλαγγος, τὸν Μπενάκη.

Αὐτὸς ὁ Μπενάκης ὅταν στὰ 1822 ἦταν ἁπλὸς στρατιώτης καὶ ὑπηρετοῦσε στὴ φρουρὰ τοῦ κάστρου τῆς Ἀκροκορίνθου εἶχε στὸ ἐνεργητικό του ἡρωϊκὴ πολεμικὴ δράσι.

Γι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἀγωνιστή, ποὺ τὸ κατορθώματά του ὁ Ὄθων δὲν τὰ ἔμαθε ἀπὸ τὰ στόμα τοῦ ἴδιου, μὰ τὰ ἄκουσε νὰ τοῦ τὰ διηγοῦνται καὶ νὰ τὰ ἐπιβεβαιώνουν οἱ στρατηγοὶ Δ. Κριεζὴς καὶ Σωτ. Νοταρᾶς, σκέφθηκε κάτι νὰ κάνη γιὰ ἀνταμοιβή του.

Πῆρε λοιπὸν ἕναν ἀσημένιο σταυρὸ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ οἱ ὑπασπιστὲς πάντα στὶς βασιλικὲς περιοδεῖες εἶχαν μαζί τους μέσα σ' ἕνα βελούδινο κουτὶ καὶ τὸν κρέμασε στὸ στῆθος τοῦ Μπενάκη.

Στὸ γυρισμὸ ἀπὸ τὴν περιοδεία ὁ Ὄθων ρώτησε τὸ Στάϊκο, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς τότε ὑπασπιστής του:

—Ἔκαμα καλὰ παρασημοφορήσας τὸν ἀγωνιστὴν ἐκεῖνον;

— Τί νὰ τὴν κάνη αὐτὸς ὁ φτωχὸς τὴν κολοκύθα! ἀπάντησε ὁ Στάϊκος, ἐννοῶντας τὸ παράσημο, ποὺ τοῦ κρέμασε στὸ στῆθος.

Αὐτὴ ἡ παρὰ πολὺ ἁφελὴς καὶ ἀπρεπὴς ἔκφρασι τοῦ Στάϊκου —μολονότι τὴ σημασία της δὲν τὴν πολυκατάλαβε, ὁ Ὄθων, ἀφοῦ καλὰ - καλὰ δὲν ἤξερε τί ἐσήμαινε «κολοκύθα»— φαίνεται πὼς δὲν τοῦ ἔκανε ὁπωσδήποτε καλὴ ἐντύπωσι. Διαισθάνθηκε ὅμως ὅτι ἔκρυβε κάποιο ὑπονοούμενο. Ἀλλὰ ποιό;

Ἔβγαλε λοιπὸν τὸ σημειωματάριό του καὶ σημείωσε ἐκεῖ μὲ γράμματα τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου (δὲν εἶχε ἀκόμη συνηθίσει νὰ γράφη εὔκολα τὰ ἑλληνικὰ) «Colo - kitha».

Φθάνοντας στὴν Ἀθήνα, κάλεσε ὁ Ὄθων τὸ Φίλιππο Ἰωάννου. Αὐτὸν εἶχε δάσκαλό του στὰ ἑλληνικά. Τοῦ ἔδειξε τὴ λέξι, ποὺ εἶχε κρατήσει στὸ σημειωματάριό του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ τὴν ἐξηγήση.

Ὁ Ἰωάννου σοφὸς καθηγητὴς ἀφοῦ διάβασε τὴ λέξι μὲ προσοχὴ ἀπάντησε μὲ ὅλη τὴ σοβαρότητα:

—Ἐὰν μὲν ἡ λέξις εἶναι σύνθετος, εἶναι λέξις ρυπαρά! Ἐὰν ὅμως ἡ λέξις εἶναι ἁπλῆ, τότε σημαίνει γνωστὸν χορταρικόν, τὸ ὁποῖον τρώγομεν ὡς πίτταν (κολοκυθόπιττα).

— Οὐδεμία ἐκ τῶν δύο τούτων σημασιῶν ὁρμόζει εἰς τὴν λέξιν, εἶπε ὁ Ὄθων, κουνῶντας τὸ κεφάλι του.

Ὁ Ἰωάννου ἀφοῦ σκέφθηκε λίγες ἀκόμη πρόσθεσε:

— Οἱ Ἕλληνες ὀνομάζουν κολοκύθα ἢ κολοκύθιο ἀπὸ μεταφορικὴν σημασίαν, καὶ κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἄνευ ἀξίας ἢ σημασίας.

Τὸ ἄκουσε κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὁ Ὄθων, ἀλλὰ δὲν ἱκανοποιήθηκε μὲ τὴν ἐξήγησι ἐκείνη.

Πάντα πειραγμένος ὡστόσο μὲ τὸν Στάϊκο, ρώτησε τὸν Μιχαὴλ Ἀποστολίδη, τὸν καθηγητὴ τῆς Θεολογίας στὸ Πανεπιστήμιο, ρώτησε τὸν Κωνστ. Σχινὰ τὸν φιλόλογο, ρώτησε τὸν ἕνα, ρώτησε τὸν ἄλλο, μὰ ὅλοι τοῦ ἔδωσαν τὴν ἴδια ἐξήγησι. Ὅσους ρωτοῦσε ζητοῦσαν κι' αὐτοὶ νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τοῦ εἶχε πῆ αὐτὴ τὴ λέξι. Ἀλλὰ ὁ Ὄθων δὲ μαρτυροῦσε τὸ Στάϊκο. Φοβόταν μήπως προσπαθήσουν νὰ ἐλαφρύνουν τὸ λάθος, ποὺ ἔκανε ὁ ὑπασπιστὴς στὸ βασιλικό του πρόσωπο, μιλῶντας ἔτσι ἄπρεπα.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ πολλὸ βάσανα, κάνανε τὸν Ὄθωνα νὰ καταλάβη τί ἐσήμαινε ἡ λέξι «κολοκύθα».

Τέτοιες ἱστορίες συνέβαιναν συχνὰ στὸν Ὄθωνα ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστές του. Καὶ ἐεχωριστὰ ἀπὸ τὸν Γ. Χατζηχρῆστο, ἁπλὸ στὲ ἤθη καὶ ἀργὸ στὴν ὁμιλία —γιατὶ ἦταν ξενόγλωσσος— ποὺ τὸν ἔκαναν χάζι, ἀφοῦ κανενὸς δὲν χωριζόταν.

Μιὰ μέρα ὁ Χατζηχρῆστος εἶχε πῆ τοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη, ποὺ κι' αὐτὸς ἦταν ὑπασπιστής:

—Ἐκεῖνο τὸ Φαταούλα θέλει νὰ μπῆ μέσα, λέει...

Ἐπρόκειτε γιὰ τὸ Ρήγα Παλαμήδη, ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν, ποὺ εἶχε ζητήσει ἀκρόασι ἀπὸ τὸν Ὄθωνα.

— Ποιός Φαταούλας; ρώτησε ὁ Γενναῖος.

— Ποιὲ ἄλλο Φαταούλα;... Νά, ἐκεῖνε τὲ Ταραμπολίτσο (ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἀπὸ τὴν Τριπολιτσά).

Τουρκικὰ ἔτσι λεγόταν ἡ Τριπολιτσά.

— Καὶ γιατί δὲν λές, τοῦ εἶπε ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ κύριος Παλαμήδης ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν;

—Ἄ, ἐγὼ ἔτσι πάντα τὸν γνώρισα Φαταούλα!...

Ὁ Παλαμήδης εἶχε πάρει γυναῖκα του τὴν ὡραιότερη Τουρκοπούλα τῆς Τριπόλεως. Βαφτισμένη χριστιανή, καὶ εἶχε ἀνοίξει ἀτέλειωτες δίκες μὲ τὸ ἑλληνικὸ δημόσιο γιὸ χτήματα τουρκικὸ τῆς κληρονομιᾶς της μὲ καὶ γιὰ ἄλλο δικά του δικαιώματα.

Ἡ ἀφορμὴ λοιπὸν γιὸ τὲ παρατσούκλι «Φαταούλας», ποὺ τοῦ κόλλαγε ὁ Χατζηχρῆστος ἦταν οἱ μεγάλοι δικαστικοὶ ἀγῶνες του μὲ τὸ Δημόσιο, ποὺ κράτησαν ὣς τὸ θάνατό του.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

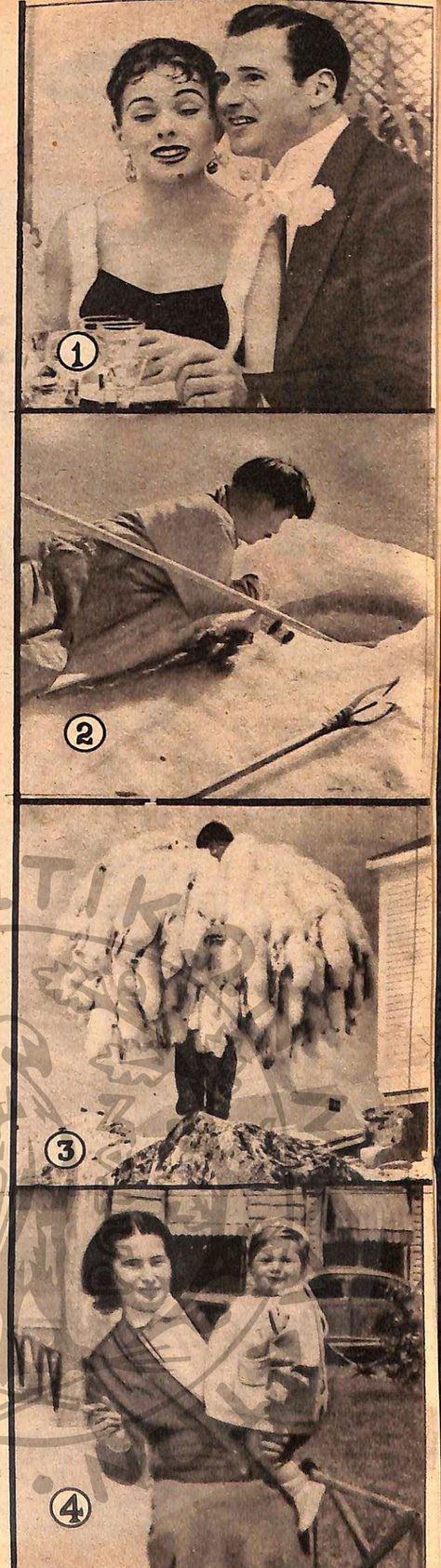

1 Ὕστερα ἀπὸ ἕνα πολυθόρυβο διαζύγιο καὶ μερικῶν μηνῶν χωρισμό, ἡ Τζὴν Κραὶην καὶ ὁ Πὼλ Μπρίκμαν συμφιλιώθηκαν, ξαναπαντρεύτηκαν κι' ἔφυγαν γιὰ ἕνα καινούργιο μῆνα τοῦ μέλιτος στὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἡ Τζὴν Κραὶην ποὺ ἀποτελοῦσε γιὰ πολλὰ χρόνια τὴν ὑποδειγματικὴ σύζυγο καὶ μητέρα τῆς κινηματογραφουπόλεως, ζήτησε μιὰ μέρα διαζύγιο, κατηγορώντας τὸν ἄντρα της πὼς τὴν κακομεταχειριζόταν καὶ ἰδίως πὼς τὴν ἀνάγκασε ἕνα βράδυ νὰ ἐγκαταλείψουν ἕνα κέντρο, στὸ ὁποῖο διασκέδαζαν τραβῶντας τὴν ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ὁ Πὼλ πάλι ἰσχυριζόταν πὼς τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν συνέβαινε καὶ πὼς στὴν πραγματικότητα ἡ Τζὴν ἤθελε νὰ χωρίσουν γιὰ νὰ μπορέση νὰ παντρευτῆ τὸν πολυεκατομμυριοῦχο Χόμερ Ρόντς.

2 Οἱ Ἐσκιμῶοι τῶν βορείων περιοχῶν τοῦ Καναδᾶ χρησιμοποιοῦν μιὰ πραγματικὰ πρωτότυπη μέθοδο ψαρέματος. Ἀνοίγουν στοὺς πάγους, ποὺ σκεπάζουν τὶς θάλασσες καὶ τὶς λίμνες, τρύπες ποὺ φτάνουν συχνὰ τὸ βάθος τοῦ ἑνὸς μέτρου καὶ περιμένουν νὰ ἐμφανιστοῦν στὴν ἐπιφάνεια τὰ ψάρια ποὺ θέλουν ν' ἀναπνεύσουν γιὰ νὰ τὰ καρφώσουν μὲ τὰ καμάκια τους.

3 Καὶ μιὰ ἄλλη σκηνὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν Ἐσκιμώων τοῦ Β. Καναδᾶ. Ἕνας Ἐσκιμῶος τῆς Μπούθια κατεβαίνει στὴν πόλι μὲ 120 τριμάρια λευκῶν ἀλεπούδων, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν στὴν κατασκευὴ γουναρικῶν. Τὸ προϊὸν αὐτὸ ἑνὸς πολυμήνου κυνηγιοῦ δὲν πρόκειται γὰ πλουτίση τὸν Ἐσκιμῶο, ὁ ὁποῖος τελικὰ θὰ ξοδέψη ὅλα τὰ χρήματα, ποὺ θὰ εἰσπράξη, ἀγοράζοντας διάφορα μικροπράγματα, ποὺ θὰ τοῦ κάνουν ἐντύπωσι, καὶ τὰ ὁποῖα τελικὰ δὲν θὰ μπορέση νὰ χρησιμοποιήση στὸ μέρος ὅπου ζῆ!...

4 Ἡ Ἀντωνιέττα Μπραγκαλέντι, μητέρα τριῶν παιδιῶν καὶ κάτοικος τῆς Ρώμης, ἔδωσε πρὸ ἡμερῶν ἕνα θαυμάσιο δεῖγμα μητρικῆς αὐταπαρνήσεως, προσφέροντας τὴ ζωή της γιὰ νὰ σώση τὴν κορούλα της Γιάννα, ἡλικίας 3 χρόνων. Ἡ μικρούλα ἔπαιζε στὸ δρόμο, ὅταν ξαφνικὰ ἡ μητέρα της εἶδε νὰ ἔρχεται κατ' ἀπάνω της ἕνα μεγάλο φορτηγὸ αὐτοκίνητο. Ὥρμησε τότε καὶ κατώρθωσε νὰ τραβήξη τὸ παιδάκι της μακρυὰ ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου, ἡ ἴδια ὅμως τραυματίστηκε σοβαρὰ καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγο. Στὴ φωτογραφία μας ἡ ἡρωϊκὴ μητέρα, ποὺ ἦταν 35 χρόνων, παίζει μαζὶ μὲ τὴ Γιάννα της λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ δυστύχημα.

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ

Ψάχνω για μιὰ μυθιστορηματα

Αποφασιστικά τότε πήρε τὸ πεσμένο κορίτσι στὴν ἀγκαλιά του...

Τὰ φρένα τῆς ὁμορφης γκρενὰ λιμουζίνας τρίζανε δυνατά! Ὅσο καὶ νὰ φρενάρισε ὅμως ὁ Μαρέλης, δὲν κατάφερε νὰ σταματήσῃ ὅσο γρήγορα ἔπρεπε τὸ σῶμα τῆς κοπέλλας βρέθηκε πεσμένο μπροστὰ στὶς ρόδες του!

Κατέβηκε ἀναστατωμένος κι' ἔσκυψε ἀπάνω της. Ἡ κοπέλλα εἶχε τὰ μάτια της κλειστά. Ἀπὸ μιὰ βαθειὰ γρατζουνιὰ τοῦ κεφαλιοῦ της ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα. Ὁ Μαρέλης τὴ σήκωσε, τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά... Ὕστερα κύτταξε γύρω του. Κανένας δὲ φαινότανε. Οὔτε ἀστυφύλακας, οὔτε διαβάτης περνοῦσε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἔρημο συνοικιακὸ δρόμο. Ἀποφασιστικὰ τότε, ἐκεῖνος πῆρε τὸ πεσμένο κορίτσι στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸ ἀκούμπησε μαλακὰ ἀπάνω στὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου του. Ὕστερα πῆδηξε κι' αὐτὸς στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ξεκίνησε.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, ἡ πληγωμένη κοπέλλα εἶχε συνέλθει. Γυρίζοντας ὁ Μαρέλης τὴ βρῆκε καθισμένη στὸ κάθισμα.

— Ἐπὶ τέλους! τῆς φώναξε χαρούμενος. Συνῆλθες;

Τὴ βοήθησε νὰ κατέβῃ. Μπήκανε μαζὶ στὸ σπίτι. Ὁ Μαρέλης πῆρε στὸ τηλέφωνο ἕνα γιατρό, ποὺ δὲν ἄργησε νάρθῃ, γιὰ ρικὲς ἀσήμαντες γραντζουνιές, ποὺ δὲν ἄξιζε νὰ ἐμπνέουν τὴν ἀκούσιο θῦμα του... — μείνανε μόνοι τους, ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου...

— Λοιπόν; τὴ ρώτησε ὁ Μαρέλης. Εἶσαστε τώρα πιὸ καλά;

— Εἶμαι ἐντελῶς καλά! τοῦ ἀποκρίθηκε σιγά, μὲ κάποια τραχήλα. κάνω πιὸ μεγάλη ζημιά... Ἀλλοίως, μποροῦσα νὰ σᾶς στὸ αὐτοκίνητο; Δὲν τὸ εἴδατε; Ζαλιστήκατε;

— Ὅλο καὶ πιὸ ταραγμένη τοῦ ὡμολόγησε πολὺ σιγά:

— Τὸ εἶδα... Κι' ἔπεσα... ἐπίτηδες!...

— Ἐπίτηδες;! φώναξε ὁ Μαρέλης, γεμάτος ἔκπληξι.

— Μάλιστα... Ἤθελα νὰ σκοτωθῶ...

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Καμμιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι;

— Κάτι πιὸ σοβαρό, κύριε: Σήμερα μὲ διώξανε ἀπὸ τὴ δουλειά μου... Μὲ τὴν ἀσήμαντη ἀποζημίωσι ποὺ πῆρα, δὲν εἶναι δυνατό, βέβαια, νὰ ζήσω ὅλη τὴ ζωή μου, ὅταν μάλιστα, μαζὶ μὲ μένα κι' ἀπὸ μένα περιμένουν ἄλλα δυὸ πλάσματα, — ἡ μητέρα μου κι' ὁ μικρὸς ἀδερφός μου...

— Α... Ἔτσι... ἔκανε ὁ Μαρέλης βαθειὰ συλλογισμένος.

Καὶ δὲν κάμνατε, πιστέψτε με, καθόλου καλὰ ποὺ φρενάρατε, φρένα σας, αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ εἴχανε τελειώσει ὅλα, καὶ θὰ εἶχε πάψει ἡ ἀγωνία μου...

Ὁλοφάνερα συγκινημένος ἀπὸ τὸ δραματικὸ τόνο ποὺ δοσ γοντευμένης, ὁ Μαρέλης τὴ ρώτησε:

— Πῶς σὲ λένε;

— Λίνα Βεργίνη... Τί σημασία ὅμως ἔχει τὸ ὄνομά μου; Εἶμαι ἕνα ἀσήμαντο σκουπιδάκι ποὺ τὸ παίρνει ὁ ἀέρας ὅπου θέλει.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πέτρος Μαρέλης...

Ἄνοιξε διάπλατα τὰ ματάκια της ἐκείνη:

— Ὁ... συγγραφέας; μουρμούρισε.

— Ναί... Ἔχεις διαβάσει τίποτε δικό μου;

Ἔσμιξε τὰ χέρια της ἐκείνη γιὰ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ σιγά:

— Ὅλα! Δὲν ἔχω ἀφίσει τίποτα δικό σας ποὺ νὰ μὴν τὸ διαβάσω... Εἶσαστε ὁ συγγραφέας ποὺ λατρεύω! Κάτι πιὸ πολύ: εἶσαστε ἡ συντροφιά μου, ἡ μοναδικὴ παρηγοριά μου, ἡ ἐλπίδα μου... Ἀ! Πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι ποὺ σᾶς γνώρισα...

Κολακευμένος ἐκεῖνος ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποὺ δονοῦσε νεμάτη εἰλικρίνεια τὴ φωνή της, τῆς χάϊδεψε τρυφερὰ τὰ μαλλιά:

— Κι' ἐγὼ εἶμαι τὸ ἴδιο εὐτυχισμένος, μικρή μου Λίνα... τῆς εἶπε. Καὶ τώρα ποὺ γνωριστήκαμε, ὅλες τὶς δυστυχίες σου θὰ τὶς ξεχάσῃς...

— Πῶς; Μὲ ποιὸν τρόπο; τὸν ρώτησε.

— Ἁπλούστατα, θὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ σένα. Δὲ θὰ σὲ νοιάζῃ ἂν σὲ διώξανε ἀπὸ τὴ δουλειά σου.

— Θὰ μοῦ βρῆτε ἐσεῖς ἄλλη δουλειά;...

— Θὰ φροντίσω... Ἔχω τόσες γνωριμίες... Κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους μου θὰ θελήσῃ νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ...

Ἡ ὑπόσχεσί του ἦτανε φανερὰ συγκρατημένη. Μετὰ τὴ στιγμιαία ἐλπίδα της, ἡ Λίνα πάγωσε. Δὲν εἶχε τίποτα συγκεκριμένο νὰ ἐλπίσῃ... Ἡ ἀπόγνωσί της εἶχε σταματήσει γιὰ μιὰ σύντομη στιγμή· θὰ ξαναρχότανε γιὰ νὰ τὴν πνίξῃ μέσα στὰ κύματα τοῦ πόνου — κι' αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς ἐλπίδα...

Κατάλαβε τὶς σκέψεις της ὁ Μαρέλης — τὶς διάβασε καθαρὰ στὸ χλωμὸ προσωπάκι της... — καὶ θέλησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ μὲ ἕναν ἔμπρακτο τρόπο. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του καὶ τράβηξε ἕνα μεγάλο χαρτονόμισμα:

— Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, πρόσθεσε, ἐπίτρεψέ μου νὰ σὲ... δανείσω κάτι...

Χωρὶς νὰ πάρῃ τὰ λεφτά, ἐκείνη τὸν ρώτησε παγωμένη:

— Νὰ μὲ... δανείσετε; ψέλλισε.

— Ναί... Ὥσπου νὰ βρῆς δουλειά...

— Καὶ... ἂν δὲ βρῶ;

— Τότε, ἁπλούστατα, θὰ μοῦ τὰ χρωστᾶς!

— Καὶ πῶς θὰ σᾶς τὰ ξεπληρώσω;...

— Πῶς; ρώτησε στενοχωρημένος ὁ συγγραφέας. Μὰ δὲν εἶναι κομμιὰ ἀνάγκη, κομμιὰ βία, νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃς... θέλω νὰ γίνουμε φίλοι. Ἔλα.. πῆρε αὐτὰ τὰ λίγα λεφτά...

Διὰ τῆς βίας τῆς τὰ ἔβαλε στὴν τσάντα.

Τότε, ἀπότομα, ἐκείνη ξέσπασε σὲ ἀκράτητους λυγμούς.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ὁ Μαρέλης ἀναστατωμένος. Τί σοῦ ἔκανα; Σὲ πρόσβαλα;

Ἀμὰ μπόρεσε νὰ συνέλθῃ, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ κομμένη φωνή:

— Ἤθελα νὰ ἀποφύγω τὴν ταπείνωσι αὐτή...

— Ποιὰ ταπείνωσι; Εἶσαι ἀνόητη!

— Τὸ νὰ πάρω λεφτὰ ἀπὸ κάποιον, εἶναι ἢ ζητιανιὰ ἢ κάτι χειρότερο.

— Ἀπόψεις... Μὴ τὸ σκέφτεσαι ἔτσι...

— Ἔτσι εἶναι, κύριε Μαρέλη... Ἂν δὲν ξεπληρώσω μὲ τίποτε τὰ λεφτὰ σας, εἶμαι ζητιάνα· ἂν τὰ ξεπληρώσω εἶμαι πρόστυχη...

Ταραγμένος, ὁ συγγραφέας τῆς χάϊδευε τὰ μαλλιά, χωρὶς νὰ τολμάῃ νὰ διαφεύσῃ τὰ λόγια της, ποὺ ἤτανε τόσο τραγικὰ ἀληθινά;...

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, τὰ δάκρυα στεγνώσανε στὰ μάτια της. Κάτι σὰ μοιρολατρεία σκλήρυνε τὴ φωνή της:

— Ζητιάνα δὲ θέλω νάμαι... μουρμούρισε. Προτιμῶ... νὰ εἶμαι κάτι ἄλλο μαζί σας! Ἐπὶ τέλους, γιατί ἕνας ἀδιάφορος ἄλλος, κι' ὄχι ἐσεῖς-ἐσεῖς, ὁ συγγραφέας ποὺ λατρεύω;

— Λίνα! Τί λές; Τρελλάθηκες; τῆς μουρμούρισε μὲ φρίκη ἐκεῖνος νοιώθοντας πόσο σπαραγμὸ κλείναμε αὐτὰ τὰ λόγια της.

Τὸν κύτταξε μὲ τὰ πονεμένα ματάκια της:

— Γιατί; τὸν ρώτησε. Δὲ μὲ θέλετε γιὰ φιλενάδα σας;

Αὐθόρμητη, ἦρθε ἡ ἀπάντησι στὰ χείλια του:

— Ὄχι Λίνα· σὲ θέλω... γιὰ γυναίκα μου!

Κι' ἔτσι, ἡ Λίνα Βεργίνη, ἡ μικρὴ ἀπελπισμένη ποὺ ζήτησε κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ Πέτρου Μαρέλη, τὴν αἰώνια ξεκούρασι, βρῆκε στὴν ἀγκαλιὰ του τὴν παντοτεινὴ εὐτυχία! Ὅπως στὰ μυθιστορήματα ποὺ ἔγραφε τόσο ἐπιδέξια ἐκεῖνος καὶ συγκινοῦσε τὸν κόσμο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Καταλαβα, Πέτρο... Θὰ μ' ὁγαπᾶς ὥσπου νὰ λυώσουν τὰ χιόνια!

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

«Περὶ νεκροσκοπίας»

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ περιεργότερα διατάγματα ποὺ δημοσιεύονται στὸν πρῶτο τόμο τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» (1835) εἶναι καὶ τὸ «περὶ νεκροσκοπίας». Φαίνεται πὼς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῶν πρωτογόνων ἐπιστημονικῶν μέσων καὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ κομπογιαννιτισμοῦ, ἀρκετοὶ πήγαιναν κατὰ λάθος στὸν ἄλλο κόσμο. Ἐδειχναν πὼς ἦσαν νεκροί, χωρὶς νὰ εἶναι. Καὶ οἱ συγγενεῖς τους ξεπευδαν νὰ τοὺς ἐγκαταστήσουν στὴν τελευταία τους κατοικία.

Στὶς ἐπαρχίες ἰδίως, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν γιατροὶ οὔτε γιὰ δεῖγμα, τὰ κρούσματα ἦσαν συνηθέστατα. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ "Οθωνος ἔκρινε, ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ νομοθετικὰ μέτρα γιὰ τὴν περιστολὴ τοῦ κακοῦ. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συσκέψεις μὲ τοὺς ἁρμοδίους ἐπιστήμονας κατήρτισε καὶ δημοσίευσε στὸ ὑπ' ἀρ. 22 φύλλο τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» (18 Μαΐου 1835), τὸ «περὶ νεκροσκοπίας» διάταγμα, τοῦ ὁποίου ὁ πρόλογος λέγει ὅτι:

«Διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν ἀπερίσκεπτον ἐνταφιασμὸν ἀνθρώπων νεκρῶν μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ νὰ προλάβωμεν ἐν ταὐτῷ τὴν διάδοσιν λοιμωδῶν ἀρρωστημάτων, δίδοντες ἀφορμὴν νὰ ἀνακαλύπτωνται δικαιομέν ἀρμόδιον, ἀκούσαντες τὴν γνώμην τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, νὰ συστήσωμεν, ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τὴν νεκροσκοπίαν. Ὅθεν διατάττομεν περὶ ταύτης τὰ ἀκόλουθα...».

Τὸ διάταγμα καθορίζει κατόπιν μὲ σχολαστικὲς λεπτομέρειες τὰ σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο διορισμοῦ καὶ τὶς ὑψηλὲς δικαιοδοσίες τῶν νεκροσκόπων:

«Θέλουσι διορισθῆ εἷς ἢ ἀνάγκης τυχούσης πολλοὶ νεκροσκόποι καθ' ἕκαστον Δῆμον τοῦ Βασιλείου. Ὡς τοιοῦτοι δὲ θέλουσι χρησιμεύσει χειρουργοί, ἐκκλησιαστικοὶ εὐταξίαι (Σ. Συντ. κανδηλανάφτες) καὶ τούτων ἐλλειπόντων, ὁποιοσδήποτε ἄλλος πολίτης ἀναγινώσκων καὶ γράφων καὶ δυνάμενος νὰ λάβῃ τὰς ἀναγκαίας εἰς τοῦτο τὸ ἔργον γνώσεις.

«Εὐθὺς ἀφοῦ λάβῃ θανάτου εἴδησιν ὁ νεκροσκόπος, χρεωστεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον ὅπου κεῖται τὸ πτῶμα, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀνήκουσαν ἔρευναν. Ἐλθὼν δὲ παρὰ τὸν κείμενον, ὁ νεκροσκόπος ἐξεῖ νὰ διαλύσῃ τὰ ἀκόλουθα ζητήματα: Α) Ὁ Θάνατος ὑπάρχει πραγματικῶς ἢ κατ' ἐπιφάνειαν; Β) Συνέβη φυσικῶς ἢ ἀπὸ βίαν; Γ) Ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανεν ἀπὸ διαδόσιμόν τινα νόσον, ἢ μὲ αὐτήν; "Αν ὁ θάνατος ὑπάρχῃ μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον, ὁ νεκροσκόπος ἐπιχειρεῖ τὰ πάντα διὰ νὰ ἀνακαλέσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωήν. "Αλλως δίδει εἴδησιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ νὰ φροντίσῃ τὰ πρέποντα...».

Στὰ κατόπιν ἄρθρα τοῦ διατάγματος, καθορίζονται οἱ λεπτομέρειες τῆς ταφῆς, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ γίνεται «βοσδύτερον τῶν εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας πνοῆς» καὶ μόνον κατόπιν ἐγγράφου ἀδείας τοῦ νεκροσκόπου.

"Ας μὴ νομισθῇ πὼς ἦταν τόσο ὁπλὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ νεκροσκόπου. Ὁ ἄνθρωπος φαίνεται, ὅτι οὔτε μιὰ ἐκδρομὴ μποροῦσε νὰ κάνῃ χωρὶς ἄδεια.

«Δὲν συγχωρεῖται εἷς τὸν νεκροσκόπον, λέγει τὸ ἄρθρο 18, νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ πλέον παρὰ 24 ὥρας, ἂν δὲν λάβῃ ἰδίαν περὶ τούτου ἄδειαν παρὰ τῆς τοπικῆς Ἀρχῆς. "Αλλως δὲ ἀποβάλλεται. Ἐὲ ἐναντίας ὅμως, ἂν ἡ ἀπουσία αὐτοῦ συνεχωρήθη καὶ ἐν καιρῷ ἀσθενείας, ὁ πλησιέστατος νεκροσκόπος ἢ ἄνθρωπός τις ἄλλος, ὁρκισμένος εἰς τοῦτο καὶ ἱκανός, θέλει ἐπιφορτισθῆ τὴν νεκροσκοπικὴν ὑπηρεσίαν».

Κατὰ πόσον ὁ νεκροσκόπος ἔλυε μὲ τὸ ἐπάγγελμά του τὰ οἰκονομικά του προβλήματα, εἶναι ἀμφίβολο, ὅπως τοὐλάχιστον μπορεῖ νὰ συμπεράνη κανεὶς ἀπὸ τὸ ἄρθρο ποὺ καθορίζει τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἀμοιβή του:

«Ὁ μισθὸς τοῦ νεκροσκόπου δὲν θέλει ὑπερβῆ ἡμίσειαν ὡς μίαν δραχμὴν διὰ τοὺς ἐνήλικας καὶ ἓν τέταρτον τῆς δραχμῆς ὡς ἥμισυ αὐτῆς διὰ τὰ παιδία μικρότερα τῶν δώδεκα ἐτῶν. (Σημ. Πρόκειται, φυσικά, γιὰ τὴν ἀμοιβὴ κάθε περιπτώσεως χωριστά). Γενικῶς δὲ ἀναλογίζεται μὲ τὴν χρηματικὴν περιουσίαν τῶν συγγενῶν τοῦ νεκροῦ. Ἀλλ' ὁσάκις ὁ ἀποθανὼν τύχη πένης, ὁ νεκροσκόπος ἐκτελεῖ ἀμισθὶ τὴν νεκροσκοπίαν».

Εἶναι περιττὸν νὰ σημειωθῇ, ὅτι στὰ πάμφτωχα χωριὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μάλιστα ἀμισθὶ ἐκτελοῦσαν τὰ ὑψηλά τους καθήκοντα. κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα, οἱ νεκροσκόποι.

Στὸ ἴδιο φύλλο τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» δημοσιεύονται καὶ οἱ ὁδηγίες πρὸς τοὺς νεκροσκόπους, ὅπως περιέχονται σ' ἕνα ἐπίσημο κείμενο τοῦ Ἰατροσυνεδρίου καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτο μέρος καθορίζει τὸ τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνῃ αὐτὸς ὁ περίεργος λειτουργός, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ νεκρὸς δὲν εἶναι... ζωντανός.

«Ὁ ἀληθὴς θάνατος διακρίνεται: Α) Ἀπὸ τὴν στάσιν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας καὶ τοῦ σφυγμοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ πληροφορηθῇ τις, ψηλαφῶν πολλὰς ἀλληλοδιαδόχους τοῦ σώματος ἀρτηρίας. Β) Ἀπὸ τὴν παῦσιν τῆς ἀναπνοῆς, ἥτις ἀποδεικνύεται ὅταν πλησιάσωμεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ὑποτιθεμένου νεκροῦ κάτοπτρον. Γ) Ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν καὶ ἀκινησίαν. Τοῦτο δὲ φαίνεται ἢ νυττομένου (κεντουμένου) διὰ βελόνης τοῦ δέρματος, ἢ καταπίπτοντος εἰς αὐτὸ σφραγιστηρίου μίγματος (κηροῦ, σημαντρίδος κλπ.)».

Τί πρέπει, λοιπόν, νὰ κάνῃ ὁ νεκροσκόπος, ἂν διαπιστώσῃ, ὅτι δὲν παρέδωσε τὸ πνεῦμα ὁ θεωρούμενος ὡς μακαρίτης; Νά τί λέγουν οἱ ἐπίσημες ὁδηγίες τοῦ Ἰατροσυνεδρίου:

«Ἐὰν κατὰ τὰς μνημονευθείσας ἀνωτέρω περιστάσεις, ἔχωμεν λόγον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ θάνατος ὑπάρχει μόνον φαινόμενος, ὁ νεκροσκόπος ὀφείλει νὰ μεταχειρισθῇ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους διὰ νὰ ἀναζωπυρήσῃ τὴν ἤδη ἀποσβεννυμένην ζωήν. Γενικῶς δύναται νὰ συμβουλεύσῃ τὰς τρίψεις τοῦ δέρματος μὲ ἐριόπλεκτον ὕφασμα, ἢ τοιχογναφίδα (βούρτσα), τὴν ὄσφρησιν δριμείας τινὸς ὁσμῆς, τὸν γαργαλισμὸν τοῦ σταφυλίτου...» κ. ἄ.

Κατὰ πόσον ἡ διαδικασία αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ τὸ βαῦια τῆς νεκραναστάσεως, εἶναι ἄλλο ζήτημα...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪

Τυχερὸς δημοσιογράφος

Ὁ διευθυντὴς τῆς μεξικανικῆς ἐφημερίδας «Ρεπορτάζ». Σαλβαντὸρ Γκονζάλες, συνελήφθη τελευταίως, κατηγορούμενος γιὰ «ἐπέμβασι στὸ ἔργον τῆς δικαιοσύνης». Τὸν ὁδηγήσανε δὲ σ' ἕνα κελλὶ τῶν φυλακῶν τῆς πόλεως Τιχουάνα. Ἀλλ' ὁ δεσμοφύλακας, μὴ ξέροντας περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ὑπέθεσε πὼς ὁ δημοσιογράφος αὐτὸς εἶχε πάει...γιὰ νὰ πάρῃ συνέντευξι ἀπὸ κάποιο φυλακισμένο. Ἄφησε, λοιπόν, ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ. Κι' ὁ Γκονζάλες ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ, νὰ τρέξῃ στὸ δικαστήριο καὶ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ διαταγή, ποὺ ἀπαγόρευε τὴ φυλάκισί του!

Πῶς νὰ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ

Τί ζητᾶνε οἱ ἄνδρες

Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιὰ τὴν ἐρωτικὴ ἁρμονία—ὅπως καὶ γιὰ τὴ συζυγικὴ—εἶναι τὸ νὰ μποροῦν ὁ ἄνδρας κι' ἡ γυναῖκα νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ τους. Μιλᾶμε τότε γιὰ ἀμοιβαία κατανόησι.

Ἀλλὰ κι' ἡ κατανόησι ἐπίσης ἔχει μιὰ προϋπόθεσι: τὸ ὅτι ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ξέρῃ τί ζητάει ἀπ' αὐτὴν ὁ ἄνδρας καὶ ἀντίστροφα. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, ἀτοῦ κόσμου, τὰ πράγματα δὲ μποροῦν νὰ πᾶνε καλά.

Ἀλλὰ σκεφτήκατε ποτὲ ὡς τώρα τί ζητάει, τί ἐλπίζει καὶ τί περιμένει ὁ ἄνδρας ἀπὸ σᾶς;

Κάθε ἄνδρας, ἄλλος λιγώτερο κι' ἄλλος περισσότερο, δίνει ἐξαιρετικὴ σημασία στὴν ἐλευθερία του κι' αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλα.

Ἀλλὰ κανένας ἄλλος δὲν ἀπειλεῖ τὴν ἐλευθερία του περισσότερο ἀπὸ τὴ γυναῖκα. Ὁ ἄνδρας ποὺ τὸ ξέρει ἀμύνεται ὅσο μπορεῖ. Καὶ δὲ βρίσκει ἄλλο καλύτερο μέσον ἀμύνης ἀπὸ τὸ νὰ φερθῇ βάναυσα ἀπέναντί σας.

Αὐτὴ ἡ βαναυσότητα εἶναι μιὰ ἀνάγκη. Θέλει νὰ χαρῇ τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὁμορφιά σας, ἀλλὰ φοβᾶται νὰ σταματήσῃ κοντά σας.

Μόλις ἱκανοποιήσῃ τὸν πόθο του, βιάζεται νὰ φύγῃ, γιατί, κάτω ἀπὸ τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια σας, βλέπει τὸν κίνδυνο νὰ χάσῃ τὴν πολύτιμη ἐλευθερία του, ποὺ, στὰ μάτια του, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε τι.

"Αν δὲν φερθῇ βάναυσα, ἂν δὲ δειχτῇ σκληρὸς καὶ ἀσυγκίνητος. ἂν δὲ σᾶς ἀφήσῃ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ νομίζετε πὼς τὸν κρατᾶτε γιὰ πάντα κοντά σας, ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ τὰ χάσῃ ὅλα.

Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλει ν' ἀποφύγῃ: τὴν ὑποδούλωσι.

"Ολες οἱ γυναῖκες πιστεύουν πὼς οἱ ἄνδρες θέλουν μόνο νὰ παίξουν μαζί τους κι' ὅτι γιὰ νὰ τὶς παρασύρουν στὸ παιχνίδι τους χρησιμοποιοῦν ὅλα τὸ μέσα, μὲ τὴν προκαταβολικὴ ἀπόφασι, ὅμως, νὰ φύγουν κατόπιν.

Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο νὰ σκέφτωνται ἔτσι. Γιατί πραγματικά, στὸ βάθος τῆς ἀνδρικῆς ψυχῆς, ὑπάρχει πάντα κρυμμένος ἕνας ἐνστικτώδης φόβος ἀπέναντι τῆς γυναίκας.

Γιὰ νὰ μπορέσετε, λοιπόν, νὰ συγκρατήσετε τὸν ἄνδρα κοντά σας, πρέπει νὰ εἴσασστε σὲ θέσι νὰ τοῦ προσφέρετε κάποιο σοβαρὸ ἀντάλλαγμα γιὰ τὴ στέρησι τῆς ἐλευθερίας του.

Ποιὸ θὰ εἶναι, ὅμως, αὐτὸ τὸ ἀντάλλαγμα;

Δὲν ὑπάρχει γυναῖκα ποὺ νὰ μὴν σκέφτεται ὅτι ἡ ὁμορφιὰ κι' ἡ γοητεία εἶναι τὸ δυὲ μεγάλα ὅπλα ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ φύσις γιὰ νὰ κατακτᾶ τὸν ἄνδρα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ κατάκτησι. Γιὰ νὰ εἶναι ἡ νίκη σας πλήρης, πρέπει νὰ κάμετε τὸν ἄνδρα νὰ παραιτηθῇ μὲ τὴ θέλησί του ἀπὸ τὴν πολύτιμη ἐλευθερία του. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσετε μόνον ἂν τοῦ ἐμπνεύσετε τὴν

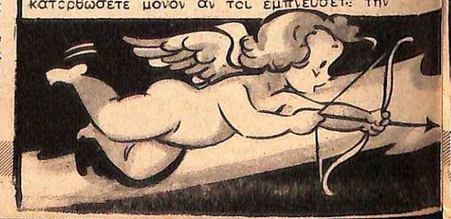

πεποίθησι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τὸν στερήσετε ἀπὸ τίποτα, ἀλλ' ὅτι, τουναντίον, ἡ ἐπιθυμία σας εἶναι νὰ τὸν ἐλαφρώσετε ἀπὸ τὰ βάρη του καὶ νὰ συμμεριστῆτε τὶς εὐθύνες του.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸ καταφθώσετε αὐτό, ὁ ἄνδρας δὲ θὰ σᾶς ἀρνηθῇ τίποτα πιά.

Καὶ πάλι, ὅμως, αὐτὸ δὲ φτάνει. Δὲν ἀρκεῖ, δηλαδή, νὰ ἐμπνεύσετε στὸν ἄνδρα αὐτὴ τὴν πεποίθησι. Τὸ πρᾶγμα τότε μόνον θὰ ἔχῃ ἀξία, ὅταν αὐτὴ τὴν πεποίθησι τὴν κάμετε καὶ δική σας. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνδρας θὰ σᾶς αἰσθανθῇ σὰν πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη σύντροφο κοντά του, δὲ θὰ λυπηθῇ γιατὶ ἔχασε τὴν ἐλευθερία του. Γιατὶ τὰ πιθανώτερο εἶναι ὅτι οὔτε κὰν θὰ τὸ προσέξῃ.

Οἱ γυναῖκες ἔχουν, δυστυχῶς. μερικὲς σφαλερὲς ἀντιλήψεις πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Πιστεύουν π. χ. ὅτι ἡ δική τους περιοχὴ εἶναι ὁ ἔρως. Κι' ὅτι τὸ μόνο ποὺ ἔχουν νὰ κάμουν εἶναι νὰ γοητεύουν ἀκατάπαυστα τὸν ἄνδρα. "Αλλες ἀρέσκονται στὸ ρόλο τῆς κούκλας τῶν παραμυθιῶν.Τὰ θέλουν ὅλα στὸ χέρι καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ κουνήσουν οὔτε τὸ μικρὸ δαχτυλάκι τους. Μήπως ὁ ρόλος τοῦ ἄνδρα δὲν εἶναι νὰ τὶς κάμῃ εὐτυχισμένες; Ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ μεμψίμοιρες, ποὺ βρίσκουν στραβὸ κάθε τι ποὺ κάνει ὁ ἄνδρας τους, οἱ ἀνικανοποίητες ποὺ τοῦ φωνάζουν ἀδιάκοπα ὅτι ἀτύχησαν στὴ ζωή τους, γιατὶ τάχα ἄξιζαν κάτι καλύτερο, οἱ ἀπογοητευμένες, ποὺ παραπονιοῦνται ὅτι κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὶς καταλάβῃ, τόσες καὶ τόσες ἄλλες. . . Καὶ μόνον οἱ γυναῖκες ποὺ δένουν πρόθυμα καὶ καλόκαρδα τὴ ζωή τους μ' ἐκείνην τοῦ ἄνδρα ποὺ διάλεξαν εἶναι δυσεύρετες στὸν κόσμο.

Ὁ ἄνδρας ἔχει ἴσως πολλὰ ἐλαττώματα. Ἀλλὰ τὸ μεγάλο του προτέρημα εἶναι ὅτι θυσιάζεται πρόθυμα γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει.

Αὐτὴ τὴ θυσία δὲν τὴ λογαριάζει, οὔτε ζητάει κανένα ἀντάλλαγμα γι' αὐτήν. Ἀλλ' ὅταν βοίσκη μπροστά του τὴν ἀδιαφορία, τὴν περιφρόνησι ἢ ἀκόμη τὴν ἀχαριστία, ἀρχίζει ν' ἀναρωτιέται, γιατί τάχα κουράζεται καὶ μοχθεῖ καὶ συλλογίζεται τότε μὲ πόνο τὴ χαμένη ἐλευθερία του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ ἄνδρας ἔχει πάψει νὰ σᾶς ἀνήκῃ. Μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ μοχθῇ γιὰ σᾶς. Ἀλλ' ἔχει πιὰ τὴν ψυχολογία τοῦ δούλου, ποὺ βλέπει μὲ κακιὰ καὶ μίσος τὸν ἀφέντη του.

Τὸ κυριώτερο πρᾶγμα λοιπόν, ποὺ ζητᾶνε ἀπὸ σᾶς οἱ ἄνδρες εἶναι νὰ σταθῆτε πιστὲς καὶ ἀληθινὲς συντρόφισσες κοντά τους στὸ καλὸ καὶ στὸ κακό, στὴ χαρὰ καὶ στὴ λύπη, στὴν εὐτυχία καὶ τὴ δυστυχία.

Τὸ δεύτερο πρᾶγμα ποὺ ζητᾶνε ἐπίσης ἀπὸ σᾶς εἶναι νὰ παραμείνετε γυναῖκες. στὴ βαθύτερη ἔννοια ποὺ ἔχει αὐτὴ ἡ λέξι. Καὶ τὸ νὰ παραμείνετε γυναῖκες σημαίνει νὰ διατηρήσετε τὴ θηλυκότητά σας. ποὺ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ χάρι, γοητεία καὶ τρυφερότητα.

Ἔτσι μόνο θὰ κατορθώσετε νὰ τοὺς κρατήσετε κοντά σας καὶ νὰ βρῆτε μαζί τους τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τί ζητᾶνε οἱ γυναῖκες

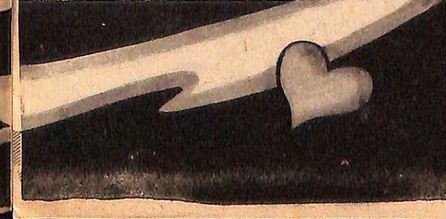

Η «Βίλλα ντ' Ἔστε», μιὰ πολυτελὴς νυκτερινὴ «μπουάτ» τῶν Ἠλυσίων, στὸ Παρίσι, εἶχε τὸ βράδυ ἐκεῖνο, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἐξαιρετικὲς πιέννες. Ὅλα τὰ τραπεζάκια ἦταν γεμάτα καὶ ἀρκετοὶ ἦταν ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν ἀναγκαστῆ νὰ καταφύγουν στὸ μπάρ. Καὶ ὅμως, τὸ πρόγραμμα δὲν παρουσίαζε τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπανεμφάνισι τῆς Μαρίας Βενσάν, τῆς γνωστότατης στοὺς κοσμικοὺς Ἀθηναίους, ἀπὸ τὴν μακρόχρονη ἐδῶ παραμονή της, Γαλλίδας τραγουδίστριας.

Ἀναμφισβήτητα, οὔτε ἡ φωνὴ οὔτε τὰ θέλγητρα τῆς Μαρίας Βενσὰν — «δευτέρας κλάσεως» ἀρτίστας τοῦ τραγουδιοῦ — ἦταν τέτοια, ὥστε νὰ δικαιολογοῦν τὴν ἀσυνήθιστη αὐτὴ κοσμοσυρροὴ ποὺ παρατηρήθηκε. Ἀλλὰ ἡ ἐπάνοδός της στὴν σκηνὴ πραγματοποιόταν ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἐγκλεισμὸ τῆς γιὰ ὀχτὼ μέρες στὴν φυλακή, γεγονὸς ποὺ ἡ ἴδια, σωστὰ προβλέποντας, εἶχε σπεύσει νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ σὰν τὴν «καλύτερη διαφήμισι» ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς γίνῃ!

Ἡ σύντομη αὐτὴ φυλάκισι, τόση ἀκρίβως, ὅση χρειαζόταν... γιὰ τὸ ρεκλαμάρισμα τῆς ἀρτίστας, ἦταν ὁ ἐπίλογος μιᾶς περιπέτειας, ποὺ ἡ Μαρία Βενσὰν τὴν χρωστᾶει στὸν γάμο της, χρονολογούμενο ἀπὸ τὸ 1950, μὲ τὸν Σάμυ Κουρύ, ἕναν ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς («βασιλεῖς») τῶν ναρκωτικῶν.

Γιὰ ἕξη ὁλόκληρα χρόνια, ὡς τὸν περασμένο Νοέμβριο, ἡ πορεμικρὴ σκιὰ ἀνησυχίας δὲν εἶχε διαταράξει τὴν εἰδυλλιακὴ εὐτυχία τοῦ («βασιλικοῦ») τῶν ναρκωτικῶν καὶ τῆς ἀρτίστας. Καὶ ἡ «καρριέρα» τοῦ Σάμυ Κουρὺ εἶχε εὐνοηθῆ κατὰ τὸν πιὸ σκανδαλῶδη τρόπο ἀπὸ τὴν τύχη.

Προπολεμικά, ἡ Ἀμερική, ποὺ εἶνε ὁ μεγαλύτερος καταναλωτὴς ναρκωτικῶν στὸν κόσμο, ἀνεφοδιαζόταν ἀπὸ τὴν Κίνα.

Ὅταν κατέλαβε τὴν ἐξουσία ὁ Μάο Τσὲ Τούγκ καὶ ὕψωσε γύρω ἀπὸ τὴν χώρα του τὸ «παραπέτασμα τοῦ μπαμπού», οἱ λαθρέμποροι ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν σὲ ἄλλες πηγές, κυρίως στὴν Μ. Ἀνατολή. Τὰ τελευταῖα χρόνια, μεγάλοι ἐξαγωγεῖς ὁπίου ἔγιναν τὸ Ἰράν, ἡ Συρία καὶ ὁ Λίβανος. Ἔτσι, γιὰ τὸν Λιβανέζο Σάμυ Κουρύ, ἰδιοκτήτη μεγάλων καλλιεργήσιμων ἐκτάσεων στὸν τόπο του, ἔφτασε ἡ χρυσὴ ἐποχή. Σὲ σύντομο διάστημα, κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους παραγωγοὺς καὶ συχρόνως τοὺς μεγαλύτερους ἐξαγωγεῖς ὁπίου στὴν Γαλλία, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ διαμετακομιστικὸ σταθμὸ πρὸς τὴν Ἀμερική.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου του μὲ τὴν Μαρία Βενσάν, τὸ 1950, εἶχε πιὰ γίνει διάσημος. Ἡ ἀρτίστα, ποὺ ἦταν τότε 21 ἐτῶν, βρισκόταν στὴν Βηρυττὸ γιὰ «τουρνέ». Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες εἶχε κερδίσει τὸ «βραβεῖο Ἐντὶθ Πιάφ», στὴ Ντωβίλ, πρᾶγμα ποὺ, ἂν δὲν κατάφερε νὰ θέσῃ ὡστόσο νὰ ὑπογράφῃ ἕνα συμβόλαιο μὲ συμφερόντες ὅρους γιὰ μιὰ περιοδεία στὴ Μέση Ἀνατολή.

Οἱ συνθῆκες, μὲ τὶς ὁποῖες γνώρισε τὸ μέλλοντα σύζυγό της, θυμίζουν λίγο γαλλικὸ κινηματογραφικὸ σενάριο τῆς «σερὶ νουάρ»: ἦταν ὁ κλασσικὸς τρόπος, ποὺ οἱ «σκληροὶ ἄντρες» τῆς ὀθόνης κατακτοῦν τὶς «μοιραῖες» γυναῖκες τοῦ ὑπερκόσμου!

Ἡ Μαρία Βενσὰν εἶχε μόλις τελειώσει τὸ νούμερό της στὸ νυχτερινὸ κέντρο τῆς Βηρυττοῦ («Κουντὸν Μπλὲ») καὶ εἶχε περάσει στὸ καμαρίνι της γιὰ ν' ἀλλάξῃ, ὅταν εἶδε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ ἀπότομα. Ἕνας ἄντρας μπῆκε μέσα, ὄχι ψάιος, ἀλλὰ μὲ θελκητικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ σαγηνευτικὸ βλέμμα, ποὺ ἡ τραγουδίστρια τὸν εἶχε προσέξει ἀρκετὲς βραδυὲς νὰ τὴν τρώγῃ μὲ τὰ μάτια, καθισμένος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κοντινὰ στὴ σκηνὴ τραπέζια. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν εἶχε κάνει ἀκόμη περισσότερο νὰ συγκρατήσῃ τὴν φυσιογνωμία του, ἦταν ὁ σεβασμός, μὲ τὸν ὁποῖο παρατηροῦσαν ὅλοι, ὅταν ἔμπαινε, καὶ ἡ μυστηριώδης λέξι «Ρεὶς», μὲ τὴν ὁποία τὸν ἀποκαλοῦσαν. Ἀργότερα ἔμαθε πὼς «ρεὶς» θὰ πῇ, στὰ ἀραβικά, ἀρχηγός.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅμως, δὲν πρόλαβε νὰ σκεφτῇ τίποτ' ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ὁ «ρεὶς», χωρὶς οὔτε νὰ τὴν καλησπερίσῃ, τῆς εἶπε αὐταρχικά:

Δῶσε μου τὸ συμβόλαιό σου!

Ἐκείνη, ἀστομένη, τὸν ὑπάκουσε. Καὶ ὁ Σάμυ Κουρύ, ὁ «ρεὶς» τῶν λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔκανε χίλια κομμάτια! Ἔπειτα, πρὶν ἡ Μαρία Βενσὰν προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ χειρονομία, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα τσέκ τριῶν ἑκατομμυρίων γαλλικῶν φράγκων — 250.000 δραχμῶν — ὅση θὰ ἦταν ἡ ἀμοιβή της γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ θὰ ἔμενε στὴν Βηρυττό!

Ἡ ἀρτίστα δὲ χρειαζόταν περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβῃ. Ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἑτοιμάζῃ τὶς ἀποσκευές της, ἐνῶ ὁ Κουρὺ ἔδινε ἕνα δεύτερο τσὲκ τριῶν ἑκατομμυρίων στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ «Κουντὸν Μπλὲ»

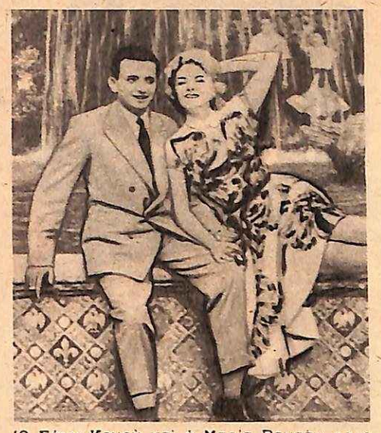

Ὁ Σάμυ Κουρὺ καὶ ἡ Μαρία Βενσὰν κατὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι τους στὴν Ἰταλία

Ο «ΒΑΣΙΛΙΑΣ» ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ και ἡ τραγουδίστρια

"Ενας δεσμός, ποὺ ἄρχισε μὲ τὸν πιὸ παράξενο καὶ τέλειωσε μὲ τὸν πιὸ ἄδοξο τρόπο

γιὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ. Στὴν ἔξοδο τοῦ κέντρου τους περίμενε μιὰ ὑπέροχη «Καντιλὰκ»...

Ἔτσι, ὁ «βασιλιὰς» τῶν ναρκωτικῶν καὶ ἡ Γαλλίδα τραγουδίστρια ἀρχίσανε τὸν ἐρωτικὸ σύνδεσμό τους, χωρὶς νὰ ἀνταλλάξουν οὔτε μιὰ λέξι μεταξύ τους!

Λίγους μῆνες ἀργότερα, παντρεύτηκαν στὴν Κύπρο καὶ ξεκίνησαν γιὰ ἕνα γαμήλιο ταξίδι στὴν Ἰταλία. Ἡ Μαρία Βενσάν, τώρα κυρία Κουρύ, ζοῦσε μέσα σ' ἕνα ὄνειρο. Οἱ ἐπιθυμίες της ἦταν νόμος καὶ δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμο τίποτα τὸ τόσο ἀκριβό, ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τῆς τὸ ἀγοράσῃ ἀμέσως ὁ βαθύπλουτος σύζυγος. Ὅπαν ἡ ζηλοτυπία τοῦ Κουρὺ χαλαρώθηκε κάπως καὶ τὴν ἄφηνε νὰ ἐμφανίζεται καὶ στὰ κέντρα γιὰ νὰ ἐξασκυθύνῃ τὴν καριέρα της, ἡ Μαρία ἦταν πιὰ ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου...

Οἱ μεγάλες ὅμως εὐτυχίες κρατοῦν πάντα πολὺ λίγο. Τὸν τελευταῖο καιρό, τὸ ἀόρατο δίκτυ τῆς παρακολουθήσεως τῆς ἀστυνομίας ἔσφιγνε ὅλο καὶ περισσότερο γύρω ἀπὸ τὸν «βασιλέα» τῶν ναρκωτικῶν. Ὁ Σάμυ Κουρὺ σπάνια μποροῦσε πιὰ νὰ ἐπισκέπτεται τὴ γυναῖκα του στὸ κομφότατο διαμέρισμά τους στὸ Παρίσι. Οἱ περισσότερες χῶρες τοῦ εἶχαν ἀπαγορεύσει τὴν εἴσοδο στὸ ἔδαφός τους καὶ τὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα ἐναντίον του συσωρεύονταν ἕνα πρὸς ἕνα. Ὅπως, τὸν περασμένο Νοέμβριο ἦρθε τὸ μοιραῖο τέλος.

Ἡ Μαρία Βενσὰν εἶχε πάει νὰ ὑποδεχτῇ τὸν ἄντρα της, ποὺ ἔφτασε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ρωμαλέο σωματοφύλακά του, τὸν Χαρρούκ, στὸ ἀεροδρόμιο τῶν Βρυξελλῶν. Τὸ τρίο κατευθύνθηκε στὸ Παρίσι, ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Μασσαλία κι' ἐπειτα πάλι πίσω στὸ Παρίσι. Ἡ ἀστυνομία τοὺς παρακολου

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΧΤΩ μέρες, μετὰ τὴν κηδεία τῆς μητέρας της, μὲ βαρὺ πένθος, ἡ Λουΐζα Ντὲ Βαντιὲ παρουσιάστηκε ξαφνικὰ στὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου Ἀρμὰν ντὲ Σιὲν - Λεζέ. Ὁ οἰκοδεσπότης τὴ δέχτηκε ἀμέσως.

Ἡ Λουΐζα δὲν ἦταν ἀκόμη οὔτε εἴκοσι χρόνων. Τὸ γλυκό της πρόσωπο, ποὺ χαμογελοῦσε πάντα, εἶχε τώρα μιὰ πικρὴ ἔκφραση ποὺ φανέρωνε ἕναν ἀγιάτρευτο πόνο.

Ὁ Ἀρμὰν ντὲ Σαὶν - Λεζὲ ἦταν παληὸς φίλος τῆς οἰκογενείας της. Τὴν εἶχε δῆ νὰ μεγαλώνη καὶ πολλὲς φορές, μικρούλα, τὴν εἶχε χορέψει στὰ γόνατά του. Μὰ σιγὰ - σιγὰ οἱ σχέσεις τῶν ντὲ Βαντιὲ μὲ τὸν μαρκήσιο ἀραίωσαν.

— Κύριε, σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν ἐνόχλησι, τοῦ εἶπε ἡ ὁμορφη νέα, μπαίνοντας στὸ σαλόνι του.

— Μὰ τί λές, παιδί μου; Κάθησε, τῆς εἶπε ταραγμένος ὁ μαρκήσιος.

— Κύριε, συνέχισε ἡ Λουΐζα ὅταν κάθησε, ἀνάμεσα στὰ χαρτιὰ τῆς μητέρας μου βρῆκα κάτι ποὺ σᾶς ἀνήκει: μερικὰ παληὰ ἐρωτικὰ γράμματα. Ἡ μητέρα μου τάχε φυλαγμένα σ' ἕνα μικρὸ βελούδινο κουτὶ καὶ μοῦδωσε τὸ κλειδί του λίγες ὧρες πρὶν πεθάνη.

Τὰ μάτια τῆς Λουΐζας γέμισαν δάκρυα. Σκούπισε τὰ μάτια της καὶ σὲ λίγο ξανάπε:

— Πρέπει νὰ σᾶς φανερώσω, κύριε μαρκήσιε, πὼς ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ εἴχαμε μεταξύ μας μιὰ ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη, μιὰ τρυφερότητα ποὺ μᾶς ἔνωνε σὰν δυὸ καλὲς φίλες. Γι' αὐτὸ ἐμπιστεύτηκε σὲ μένα τὰ ἐρωτικά της γράμματα...

Ἡ Λουΐζα ἄνοιξε τὴν τσάντα της κι' ἔδωσε στὸ Σαὶν - Λεζὲ ἕνα πακέτο γράμματα, δεμένα μὲ ρόζ κορδέλλα.

— Ὁρίστε, κύριε...

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Λουΐζα, εἶπε μὲ κάποια στενοχώρια ὁ μαρκήσιος. Μὰ πῶς ξέρεις πὼς τὰ γράμματα αὐτὰ μοῦ ἀνήκουν;

— Μαζὶ μ' αὐτὰ εἶναι καὶ μιὰ μινιατούρα, τὸ πορτραῖτο σας!

— Ἄ! ἔτσι; Καὶ τὰ διάβασες τὰ γράμματα, Λουΐζα;

— Ὦ! κύριε μαρκήσιε! εἶπε ἡ νέα σὰ νὰ τὸν μάλλωνε.

— Συχώρα με, Λουΐζα! τῆς εἶπε τότε αὐτὸς κοκκινίζοντας.

Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ τοὺς ἔπνιξε. Ἡ Λουΐζα σὲ λίγο σηκώθηκε νὰ φύγη.

— Πόσων χρόνων εἶσαι; τὴ ρώτησε.

— Δέκα ἑφτά, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα.

Ὁ μαρκήσιος ἦταν ἀκόμη ἕνας ὡραῖος ἄντρας μὲ τ' ἀσημένια μαλλιά του καὶ τ' ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Πενῆντα χρόνων περίπου, ἔδειχνε ὡστόσο νεώτερος.

Ὁ Σαὶν - Λεζὲ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πρῶτο γράμμα, ψιθύρισε τὴν ἡμερομηνία του καὶ κύτταξε στὰ μάτια τὴ Λουΐζα. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἔψαχνε νὰ βρῆ κάποια ὁμοιότητα. Καὶ φαίνεται νὰ τὴ βρῆκε, γιατὶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ξαφνικὰ ἀπὸ χαρά.

— Ἤμουν παληὸς οἰκογενειακὸς σας φίλος, εἶπε σὲ λίγο σιγά. Ἔπειτα, ἡ ζωὴ μὲ τὶς ἀναποδιές της μᾶς χώρισε... Πολλὲς φορές, ὅταν ἤσουνα μικρή, σὲ χόρευα στὰ γόνατά μου. Θὰ ἤσουν, νομίζω, πέντε χρόνων, ὅταν ἔπαψα νὰ συχνάζω στὸ σπίτι σας. Ἤσουν πολὺ μικρὴ τότε γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι.

— Ὦ! δὲ σᾶς ξέχασα, ψιθύρισε ἡ Λουΐζα. Θυμᾶμαι πὼς ὁ μπαμπᾶς ρωτοῦσε τὴ μαμά: «Γιατί δὲν τὸν βλέπουμε πιὰ τὸ μαρκήσιο;» κι' ἡ μαμὰ τοῦ ἀπαντοῦσε: «Πῶς θέλεις νὰ ξέρω;»

Σώπασε λίγο καὶ ὕστερα συνέχισε:

— Ἄ! ἡ μαμὰ δὲν ἦταν εὐτυχισμένη! Πολλὲς φορὲς μοῦ εἶχε πῆ: «Ἂν δὲν εἶχα σένα, Λουΐζα!...» Ὁ μπαμπᾶς κακὸς δὲν ἦταν, ἀλλὰ δὲν νοιαζόταν γιὰ μᾶς. Τοῦ ἄρεσαν οἱ τρέλλες, οἱ διασκεδάσεις... Μιὰ μέρα—ἤμουν τότε δεκατριῶν χρόνων—τὸν εἶδα νὰ σφίγγη στὴν ἀγκαλιά του τὴ μαρκησία ντὲ Μπραιβόλ, τὴν πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ ἐπιπόλαιη ἀπ' τὶς φίλες τῆς μαμᾶς. Μὰ καὶ σήμερα ἔμεινε ὁ ἴδιος. Δὲν τὸν βλέπω σχεδὸν ποτέ. Λὲς καὶ δὲν ὑπάρχω γι' αὐτόν...

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης, ἀγαπητό μου παιδί, εἶναι νὰ παντρευτῆς γρήγορα...

— Πῶς; Δὲ συλλογίστηκα ἀκόμη τὸ γάμο. Ἐσεῖς, κύριε ντὲ Σαὶν - Λεζέ, ἤσαστε ὁ καλύτερος φίλος τῆς μαμᾶς. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νἄρχωμαι νὰ σᾶς βλέπω πότε πότε, ὅταν θὰ νοιώθω πὼς εἶμαι ὁλομόναχη στὸν κόσμο...

— Μά, ἀγαπητό μου παιδί, ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι σου!

Ὁ ἕνας κύτταζε τὸν ἄλλο βαθειὰ στὰ μάτια, σὰν νἄθελαν νὰ μαντέψουν κάποιο μυστικό, σὰν νὰ περίμεναν νὰ ξεπηδήση ἡ ἀλήθεια...

Ὅταν γεννήθηκε ἡ Λουΐζα, ἡ μητέρα της ἔγραφε στὰ παληὰ ἐκεῖνα γράμματα πὼς ἦταν κόρη τοῦ μαρκησίου ντὲ Σαὶν - Λεζέ. Ἡ Λουΐζα τοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικά. Ὥστε...

Καὶ οἱ δυό τους τώρα, καθὼς στέκονταν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, ἤθελαν νὰ φανερώσουν κάτι, κάποιο μυστικό. Ὁ Σαὶν - Λεζέ, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια σιωπῆς, ἔνοιωθε μπροστὰ στὴ νέα ἕνα παράξενο αἴσθημα νὰ τὸν πλημμυρίζη, μιὰ στοργή, μιὰ τρυφερότητα ἀσυνήθιστη. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τῆς φανερώση τὸ μυστικό του;

Μὰ καὶ ἡ Λουΐζα ἔνοιωθε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο ἀλλόκοτο αἴσθημα καὶ συγκρατιόταν γιὰ νὰ μὴν πέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε ἀγαπήσει τόσο πολὺ τὴ μητέρα της!

— Ἀγαπητό μου παιδί, τῆς εἶπε τέλος μὲ συγκίνησι ὁ μαρκήσιος, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σὲ θεωρῶ σὰν κόρη μου...

Ἡ Λουΐζα, τότε, μὲ μιὰ ξαφνικὴ κραυγὴ χαρᾶς, ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε στοργικὰ πάνω του, ὅπως ὁ πατέρας τὸ παιδί του, καὶ ἄρχισε νὰ τὴ φιλάη στὰ μαλλιά, στὸ μέτωπο καὶ στὰ μάγουλα.

— Παιδί μου!... Παιδί μου!... ψιθύριζε, ἐνῶ ἀπ' τὰ μάτια του κυλοῦσαν δάκρυα.

— Πατέρα μου!... Πατέρα μου!... ψιθύριζε καὶ ἡ Λουΐζα, εὐτυχισμένη.

Καὶ οἱ δυὸ πιὰ εἶχαν φανερώσει τὸ μεγάλο μυστικό τους.

ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

ΜΑΡΙΑ ή Συγκλητική

Γυναίκες ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

ΑΥΤΟΣ ὁ πόλεμος δὲ θὰ τελείωνε ποτέ. Μέρες, βδομάδες καὶ μῆνες, ὁ ἐχθρὸς ἔκανε ἀδιάκοπα ἐπιθέσεις στὰ μεγάλα τείχη τῆς Λευκωσίας, χωρὶς νὰ καταφέρνη τὸ παραμικρό. Οἱ Ἕνετοί, προαισθανόμενοι τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε, ξέχασαν ὅσα ἔκαναν στοὺς Ἕλληνες καὶ ζήτησαν τὴ βοήθειά τους. Οἱ τελευταῖοι τοὺς τὴν ἔδωσαν, γιατὶ ὁ κίνδυνος ἦταν κοινός. Ἐλάχιστοι ἀρνήθηκαν νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους, ἐπειδὴ εἶχαν ὑποφέρει ἀπὸ τὴ σκληρότητά τους κι' ἔτσι ἀδιαφοροῦσαν ποιὸς θᾶταν ὁ καινούργιος κατακτητής. Στὸ τέλος ὅμως δέχτηκαν κι' αὐτοὶ νὰ πολεμήσουν μαζί τους, ὅταν ἄκουσαν πὼς ἀρχηγός τους θᾶταν ὁ ἀρχων 'Ιωάννης Συγκλητικός. Γι' αὐτὸν ἦταν ἕτοιμοι νὰ πέσουν καὶ στὴ φωτιά, ἂν τοὺς τὸ ζητοῦσε. Γιατὶ ὅλοι τους ἤξεραν τοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔκανε ὡς τότε, γιὰ νὰ διώξη ἀπὸ τὴ μεγαλόνησο τοὺς Ἑνετούς...

Ὁ ἐχθρὸς εἶχε κάνει ἀποβάσεις μὲ μεγάλες δυνάμεις. Τὰ καράβια του ἔκοβαν βόλτες, μέρα καὶ νύχτα· γύρω ἀπὸ τὶς Κυπριακὲς ἀκτές. Κανένα καράβι δὲ μποροῦσε νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ πουθενά, γιὰ νὰ πάῃ νὰ φέρῃ τρόφιμα ἀπὸ τὶς ἀπέναντι στεριές. Οἱ ἐπιδρομεῖς, ποὺ παραφύλαγαν ἄγρυπνα, τὰ καταβύθιζαν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ ἐχθρικὸς στρατὸς δὲν ἔλεγε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὴ θέσι του. Στεκόταν μπροστὰ ἀπὸ τὴ Λευκωσία, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕναν πανύψηλο τοῖχο. Στὸν ἴδιο ἐκεῖνο τοῖχο εἶχαν μπήξει, πάνω σὲ μεγάλα ραβδιά, τρομακτικὰ πρόσωπα ἢ κεφάλια ἀγριμιῶν, ποὺ ἔκασκαν παράξενα, γιὰ νὰ τρομάζουν...

Ἦταν κάτι φοβερὸ καὶ ἀπαίσιο αὐτό, ποὺ τὸ περιγράφουν μὲ μαῦρα χρώματα οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς. Οἱ περισσότεροί τους ἦταν παρόντες στὴν πολιορκία. Ὁ ἐχθρός, νομίζοντας πὼς ἦταν ἀνίκητος, χόρευε καὶ τραγουδοῦσε, βέβαιος ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἡ Κύπρος καὶ συγκεκριμένα ἡ Λευκωσία, θὰ κατασταφόταν. Μὰ ἡ πόλι ἦταν ἀπόρθητη σχεδόν. Προστατεύταν ἀπὸ τρεῖς περιβόλους καὶ στὰ ψηλώματα ἐκτεινόταν ἕνα πλατὺ τεῖχος, ὁχυρωμένο μὲ πύργους. Σίγουρα δὲν θἄπεφτε ποτέ, ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ὁ Ἀντόνιο Μπενάρντι — γυιὸς τοῦ Ἑνετοῦ προϋχοντα Κινκάρντο Μπενάρντι — ποὺ βρισκόταν σὲ μυστικὲς διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς πολιορκητές.

— Ἐγὼ θὰ σᾶς παραδώσω τὴ Λευκωσία, παράγγειλε στὸ ναύαρχο, φτάνει καὶ σεῖς μὲ τὴ σειρά σας, νὰ μοῦ δώσετε τὴ διοίκησι τῆς πόλεως καὶ τὴ Μαρία, τὴ θυγατέρα τοῦ ἄρχοντα Ἰωάννου Συγκλητικοῦ. Δὲν ζητῶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ σᾶς...

Μέρες ὁλόκληρες ὁ ναύαρχος μελέτησε τὴν πρότασι τοῦ Ἀντόνιο Μπενάρντι. Στὸ τέλος, ἐπειδὴ ἔβλεπε πὼς ὁ καιρὸς περνοῦσε χωρὶς νὰ γίνεται τίποτε, ἔκλεισε τὴν προδοτικὴ συμφωνία μαζί του. Στὸ κάτω-κάτω, ἀφοῦ μάλιστα ὁ νεαρὸς Ἑνετὸς δεχόταν (ἂν' ἀλλαξοπιστήσῃ)) αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ χάσῃ τὸ παραμικρό. Ἀντίθετα, ἂν οἱ ἐνέργειές του πετύχαιναν, θὰ κέρδιζε πολλά. Ὁ ναύαρχος φέρθηκε ἔξυπνα. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη περίμενε νὰ δῇ ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ Ἀντόνιο εἶχε τοὺς ὁπαδούς του ἀνάμεσα στὸ στράτευμα. Ὁ ἴδιος ἄλλωστε ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ Ἐνετικοῦ στρατοῦ καὶ ὑπεράσπιζε ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τῶν τειχῶν. Στὸ σημεῖο αὐτὸ στήριζε καὶ τὶς ἐλπίδες του. Γιατὶ ἦταν βέβαιος πὼς θὰ κατώρθωνε νὰ παρασύρῃ τοὺς ἄντρες του στὴν προδοσία, νὰ πετάξουν τὰ ὅπλα καὶ ὄχι μόνο νὰ ἐπιτρέψουν, ἀλλὰ καὶ νὰ βοηθήσουν τὸν ἐχθρὸ νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν πόλι. Ὑπουλος καὶ σκοτεινὸς καθὼς ἦταν σκέφτηκε νὰ βγάλη πρώτους-πρώτους ἀπὸ τὴν μέση τὸν Ἰωάννη Συγκλητικὸ καὶ τὸ Δημήτριο Γαλέρη, τὸ νεαρὸ καὶ ἀσύγκριτο τουρμάρχη τῆς Λευκωσίας.

Ναί, χωρὶς ἄλλο, ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐξαφανίσῃ καὶ τοὺς δύο. Τὸν πρῶτο, γιατὶ εἶχε ἀρνηθῆ κάποτε νὰ τοῦ δώσῃ τὴ Μαρία γυναίκα του. Τὸν δεύτερο, γιατὶ ἦταν ἀρραβωνιαστικός της. Ὁ Μπενάρντι τοὺς μισοῦσε θανάσιμα. Εὐχαρίστως θὰ τοὺς περνοῦσε τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό τους. Μὰ ὡστόσο τοὺς παρίστανε τὸ φίλο κι' ὅταν ἄρχισε ἡ μεγάλη ἐχθρικὴ ἐπίθεσι ἔτρεξε νὰ τοὺς ἀντιμώσῃ γιὰ νὰ συζητήσουν ὅπλα σχετικὰ μὲ τὴ μάχη. Ὁ Ἰωάννης Συγκλητικὸς τὸν κύπταξε ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια.

— Γιατί ἦρθες σ' ἐμᾶς; τὸν ρώτησε χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ ἀπὸ πάνω του τὸ βλέμμα. Γιατὶ δὲν πῆγες στὸν Τζιάκομο Βαλαμόντε; Αὐτὸς εἶναι ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς ἐδῶ κι' ἐμεῖς θὰ κάνουμε ὅ,τι μᾶς προστάξῃ...

Ὁ Μπενάρντι κοκκίνισε μὰ δὲν τὰ σάστισε.

— Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανέναν ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, ἄρχοντα! ἀποκρίθηκε. Εἶσαι Ἕλληνας! Κι' οἱ Ἕλληνες ξέρουν νὰ πολεμοῦν καὶ νὰ θυσιάζωνται...

— Εὐχαριστῶ! ἀπάντησε ξερὰ ἐκεῖνος. Ἐγὼ ὡστόσο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ ἀπολύτως τίποτα...

Πῆρε τὸ Δημήτριο Γαλέρη, τοῦ γύρισε τὶς πλάτες κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ προφέρῃ δεύτερη κουβέντα. Ὁ Μπενάρντι ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια. Ὁ τρόπος ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει ὁ Συγκλητικός, ἔδειχνε ὅλη τὴν περιφρόνησί του. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ Δημήτριος, οὔτε κἂν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ τοῦ πῇ μιὰ λέξι. Καλύτερα! Γιατὶ τώρα τὸ μίσος του διπλασιάστηκε καὶ δὲν ζητοῦσε, παρὰ μονάχα τὸν τρόπο γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ σκοτεινά του σχέδια. Στὸ διάστημα αὐτό, οἱ ἐπιθέσεις εἶχαν ἀρχίσει ἄγριες καὶ τρομακτικές. Ὁ Τζιάκομο Βαλαμόντε, ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ τὶς πύλες καὶ νὰ κάνῃ ἐξόρμησι μὲ τοὺς ἱππεῖς του. Θὰ ἦταν ἕνας πρώτης τάξεως αἰφνιδιασμός. Γιατὶ ὁ ἐχθρὸς ποὺ δὲ διέθετε ἄλογα, θὰ πανικοβόλλοταν. Ἀμέσως πρόσταξε τοὺς ἄντρες του νὰ ἑτοιμαστοῦν. Ψυχογυιοὶ ὡπλισμένοι μὲ σφεντόνες, παρατάχτηκαν ἀραιὰ στὶς πτέρυγες. Οἱ ἱππεῖς, μέσα στὶς πανοπλίες τους, σκημάτισαν τὴν πρώτη γραμμή, ἕτοιμοι νὰ χυμήξουν ἔξω ἀπ' τὰ κάστρα...

Τὸ θέαμα ἦταν συγκλονιστικό. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες, νέοι φορῶντας μιὰ μικρὴ περικεφαλαία, κουνοῦσαν στὸ δεξί τους χέρι ἕνα κοντάρι. Οἱ μακρυὲς λόγχες τοῦ πεζικοῦ ἐρχόντουσαν πίσω. Ὅλοι οἱ παλαιοὶ ὁπλῖτες εἶχαν φορτώσει στὸ κορμί τους ὅσα ὅπλα μποροῦσαν νὰ σηκώσουν. Ἐθλεπες πολλοὺς νὰ κρατοῦν ἀκόντιο, πέλεκυ, ρόπαλο καὶ δυὸ σπαθιά. Σὰν τοὺς σκαντζόχοιρους ἦταν γεμάτοι ἀπὸ δόρατα ποὺ τὰ χέρια τους ἁπλώναν μακρυὰ ἀπὸ τοὺς θώρακές τους. Ἱππεῖς καὶ πεζικὸ ἁπλώνονταν σὲ διπλὲς παρατάξεις. Ἀξιωματικοί, ἔτρεχαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ μεταδώσουν προσταγὲς καὶ νὰ διατηρήσουν τὶς ἀποστάσεις. Ὅλα ἦταν ἕτοιμα πιά. Ὁ ἴδιος ὁ Τζιάκομο Βαλαμόντε πρωτοστατοῦσε στὴ μεγάλη αὐτὴ ἐξόρμησι, ποὺ ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ βέβαιο ὅτι θὰ κατατρόπωνε τὸν ἐχθρό.

Ξάφνου φάνηκε ἕνας καβαλλάρης πάνω σὲ μαῦρο ἄτι. Ἦταν τόσο ἀναπάντεχη ἡ ἐμφάνισί του, ποὺ ἀσυναίσθητα ἔστρεψαν ὅλοι τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν καμαρώσουν. Πρὸ παντὸς ὅμως γιὰ νὰ μάθουν ποιὸς εἶναι. Ἐρχόταν μὲ βῆμα ἀργὸ κι' ὑπερήφανο. Ἡ πανοπλία του ἀτραφτοκοποῦσε, μὰ τὸ πρόσωπό του ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴ σιδερένια του μάσκα. Φτάναντας σιμὰ στοὺς ἱππεῖς, τ' ἄλογό του ἀνασηκώθηκε μιὰ-δυὸ φορὲς κι' ὕστερα σπίθηκε ἀπότομα σιμὰ στὸ Βαλαμόντε. Ἐκεῖνος τὸν κυπτοῦσε ἀπορημένος.

— Δὲ σὲ ρωτῶ ποιὸς εἶσαι, εἶπε στὸ τέλος στὸν ἄγνωστο. Ἀλλ' ὁποιος κι' ἂν εἶσαι, καλῶς ἦρθες στὶς τάξεις μας. Ὁ πόλεμός μας εἶναι ἱερὸς κι' ἀσφαλῶς τὸ ξέρεις...

Ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης δὲ μίλησε. Πῆρε ὅμως θέσι γιὰ τὴ μεγάλη μάχη ποὺ θ' ἄρχιζε σὲ λίγο, ἄγρια καὶ σκληρή. Ἕλληνες κι' Ἕνετοί, ἀνεβασμένοι ψηλὰ στὶς ἐπάλξεις, καρδιοκτυποῦσαν. Γιατὶ ἀπὸ τὴν ἐξόρμησι αὐτὴ κρεμόταν ἴσως ἡ τύχη τῆς Λευκωσίας κι' ὁλόκληρης τῆς Κύπρου. Ξάφνου ἄνοιξαν διάπλατα οἱ πύλες. Οἱ ἱππεῖς, μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα πετάχτηκαν ἔξω. Ὁ ἐχθρὸς ζαφνίστηκε, ποδοπατήθηκε, τραθήχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ μερικοὶ ἔφυγαν τρέχοντας πρὸς τὴ θάλασσα. Οἱ Χριστιανοὶ ἔκαναν θραῦσι. Χτυποῦσαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ τὰ πελέκια καὶ τοὺς κεφαλοθραύστες τους κι' ἄλλοι μὲ τὰ σπαθιά τους. Μὲ τὴν αἰχμὴ τῶν λογχῶν, οἱ Ἕλληνες κέντριζαν τ' ἄλογά τους γιὰ νὰ τὰ ἐρεθίζουν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, εἶχαν διασπάσει κιόλας τὶς γραμμὲς τῶν ἐπιδρομέων. Τοὺς τρυποῦσαν μὲ τὰ κοντάρια, ἐνῶ τὸ αἷμα πιτσιλοῦσε πάνω τους καὶ τοὺς λέρωνε...

Ὁ σωρὸς αὐτὸς ἀπὸ λόγχες, ἀπὸ περικεφαλαῖες, ἀπὸ θώρακες ἀπὸ σπαθιὰ κι' ἀπὸ μπερδεμένα μέλη, εἶχε κάτι τὸ τρομακτικό. Μὰ γρήγορα ὁ ἐχθρὸς ζαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του, ἀνασυντάχθηκε κι' ἄρχισε νὰ κινῆται μὲ ὑπολογισμὸ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν.

Ἔκανε μεγάλους κυκλωτικοὺς ἑλιγμούς. Ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, σὲ διπλὲς καὶ τριπλὲς γραμμές, προχωροῦσαν ἀργά, βουβά, ὑπουλα. Τρόμαζαν οἱ Ἕνετοὶ καθὼς τοὺς εἶδαν νὰ ζυγώνουν καὶ μ' ὅλο ποὺ οἱ περισσότεροι ἦταν καβάλλα στ' ἄτι τους, ἔνοιωσαν κάποιο ρίγος στὸ καρμί τους. Ἐπρόκειτο γιὰ ὑποχωροῦν σιγὰ-σιγά. Τότε, στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, φάνηκε ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης μὲ τὴν ἀστραφτερή του πανοπλία. Στάθηκε στὴ μέση τοῦ πεδίου τῆς μάχης, μὲ ὑψωμένο τὸ κοφτερό του σπαθὶ καὶ φώναξε μὲ τὴ βροντόλαλη φωνή του:

— Χριστιανοί! Ἕνετοὶ καὶ Ἕλληνες! Μαχόμεθα γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ τὴν ἴδια πίστι. Ἂς μὴν ἀφήσουμε λοιπὸν τοὺς ἐχθροὺς νὰ μᾶς ὑποτάξουν. Ἐμπρός! Ἐλευθερία ἢ θάνατος...

Μιὰ παράξενη σιγὴ ἁπλώθηκε γιὰ λίγα λεπτὰ ὁλόγυρα. Κι' ἔξαφνα σείστηκε ὁ ἀέρας ἀπὸ δυνατοὺς ἤχους σαλπίγγων. Ὁ ἐχθρὸς ἔνοιωσε τὴ γῆ νὰ τρέμῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, καθὼς τὰ ὡραῖα Κυπριακὰ ἄλογα, τὰ ντυμένα μὲ ἁλικες σέλες, ὥρμησαν πάλι ἀκάθεκτα μπροστά.

Ἡ σφαγὴ ζαναρχισε πιὸ ἄγρια καὶ πιὸ πεισματάρικη αὐτὴ τὴ φορά. Χέρια, πόδια, κεφάλια, τινάζονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης ἔκανε ἀληθινὰ θαύματα. Στὸ πέρασμά του ξερίζωνε τὰ παλοὺκια τοῦ στρατοπέδου, ἀναποδογύριζε τὶς σκηνές, ἐνῶ ὁ κεφαλοθραύστης του βούιζε πότε ἀπ' τὴ μιὰ καὶ πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Σὰν ἐκδικητὴς ἄγγελος, πετοῦσε θαρρεῖς ἀνάμεσα στοὺς ἐπιδρομεῖς, χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίζῃ τὸ παρσμικρό.

Ψηλὰ ἀπὸ τὰ τείχη τῆς μαρτυρικῆς Λευκωσίας, ἑκατοντάδες φωνὲς ἀκουστήκανε:

— Χαῖρε, ὁποιος κι' ἂν εἶσαι! Ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ἂς καθοδηγῇ τὸ σπαθί σου!

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἦταν προστάτης τῶν ἱπποτῶν. Οἱ πολιορκητὲς ἀρχισαν νὰ ὑποχωροῦν πρὸς τὴ θάλασσα, ἐνῶ τὰ καράβια τους ζύγωναν σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴ στεριὰ γιὰ νὰ τοὺς παραλάβουν. Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή, στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τῶν τειχῶν ποὺ προστάτευε ὁ Ἀντόνιο Μπενάρντι, τεράστιες φλόγες ὑψώθηκαν καὶ μαῦρος πυκνὸς καπνὸς ξεμπούκαρε ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα. Τρομαγμένες κραυγὲς ἀκούστηκαν τότε ἀπὸ παντοῦ. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ἔτρεξε ὁ Ἰωάννης Συγκλητικὸς νὰ μάθη τὴν αἰτία τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλλὰ μόλις βρέθηκε ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο τὸ κακό, ἐνοιωσε κάποιον νὰ τὸν ἁρπάζῃ ἀπὸ τὸ χέρι, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν τραθήξῃ μακρυά. Ἦταν ὁ Δημήτρης Γαλέρης.

— Ἄρχων! τοῦ φώναξε. Ὁ Ἀντόνιο Μπενάρντι μᾶς πρόδωσε! Ἡ πυρκαγιὰ αὐτὴ εἶναι ἔργο δικό του. Ὁλόκληρη ἡ ἀριστερὴ πτέρυγα βρίσκεται ἐπαναστατημένη. Οἱ ἄνθρωποί του κατεβάζουν ἀνεμόσκαλες ἀπὸ τὰ τείχη, γιὰ ν' ἀνεβῇ ὁ ἐχθρός...

— Κατάρα! φώναξε ὁ Ἰωάννης Συγκλητικός. Τρέφαμε ἕνα φίδι τόσο καιρὸ καὶ δὲν τὸ γνωρίζαμε, Δημήτρι! Εἶνε ἀμφίβολο ἂν ἐπειτα ἀπ' αὐτό, κατορθώσουμε νὰ συγκρατήσουμε τὸν ἐχθρικὸ χείμαρρο. Σὲ λίγο ἡ πόλι τῆς Λευκωσίας θὰ παραδοθῇ στὸν ἀφανισμό. Πρέπει τουλάχιστον νὰ σωθοῦν τὰ γυναικόπαιδα. Νὰ φύγουν πρὸς τὰ βουνὰ καὶ νὰ κρυφτοῦν, ὥσπου νὰ κατορθώσουμε νὰ τὰ διώξουμε μακρυὰ ἀπὸ τὸ νησί. Πήγαινε ἐσύ, Δημήτρι, νὰ προετοιμάσῃς τὴ φυγή τους. Κι' ἐγὼ πηγαίνω νὰ βρῶ τὴ Μαρία!

Ἔκανε ·ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ Συγκλητικός, μὰ ὁ Γαλέρης τὸν κράτησε.

— Τὴ Μαρία δὲ πρόκειται νὰ τὴ βρῇς, ἄρχων! τοῦ εἶπε. Ἡ Μαρία μάχεται στὸ πλευρὸ τῶν ἱππέων. Μονάχα ἐγὼ γνώριζα τὸ μυστικό της. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ τὸ μάθῃς κι' ἐσύ. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου εἶναι ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης, ποὺ τοάκισε τοὺς ἐχθρούς...

Ὁ Ἰωάννης Συγκλητικὸς ἔμεινε ἄφωνος γιὰ μιὰ στιγμή. Τὸ βλέμμα του, γεμᾶτο τρόμο καὶ θαυμασμό, περιεργαζόταν τὸ Δημήτριο Γαλέρη. Κι' ἀξαφνα, πέφτοντας στὰ γόνατά του ψιθύρισε μὲ κατάνυξι:

— Σ' εὐχαριστῶ, θεέ μου! Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω ἥσυχος γιὰ τὴν τύχη τῆς θυγατέρας μου! Ἡ Μαρία εἶναι ἄξια νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτό της!

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ φωτιὰ ἐξακολουθοῦσε. Ἦταν κάτι τρομερό. Οἱ στρατιῶτες ἔτρεχαν πάνω-κάτω, χωρὶς νὰ κάνουν ὠστόσο καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴ σβύσουν. Τοῦ κάκου ὁ Ἰωάννης Συγκλητικὸς κι' ὁ Δημήτριος φώναζαν γιὰ νὰ τοὺς δώσουν θάρρος καὶ νὰ τοὺς βάλουν σὲ κάποια τάξι. Τίποτε. Ὁ πανικὸς εἶχε ἁπλώσει τὰ παγωμένα φτερά του πάνω ἀπὸ τὰ τείχη, ποὺ ἐγκαταλείπονταν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τοὺς ἀντρες, ποὺ τὰ ὑπεράσπιζαν ὡς τότε. Μονάχα σ' ἕνα σημεῖο ἐξακολουθοῦσε ἡ ἄμυνα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ λαοῦ, ποὺ εἶχε σπεύσει στὶς ἐπάλξεις. Πάνω ἀπὸ τοὺς πύργους ἐρρικναν στὸν ἐχθρὸ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ σκαρφαλώσῃ, ἀκόντια, βέλη, λυωμένο μολύβι καὶ καυτὸ στάχτη. Μὰ δὲν ἔκαναν πολλὰ πράγματα. Οἱ ἐπιδρομεῖς, ποὺ ἀναφτέρωσαν ἀπὸ τὴν πυρκαγιά, ἐπετέθηκαν ἀπὸ πολλὲς μεριὲς μαζὶ ἐναντίον τῶν ἱππέων καὶ τῶν πεζῶν, ποὺ ἔδιναν τὴν τελευταία ἀπεγνωσμένη τους μάχη...

Ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης, πού, ὅπως εἴδαμε, ἦταν ἡ Μαρία ἡ Συγκλητική, ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἄγριο ἐκεῖνο χείμαρρο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διασπάσῃ τὶς γραμμές τους, νὰ περάσῃ τὶς πύλες καὶ νὰ ξεχυθῇ στὴν πόλι. Ἡ σιδερένιες μάσκα ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της εἶχε πέσει καὶ τὸ πεντάμορφο κεφάλι της μὲ τὰ κατάξανθα μαλλιά, πρόβαλλε σὰν ἥλιος. Αὐτοὶ ποὺ πολεμοῦσαν στὸ πλευρό της τὴν ἀναγνώρισαν, γιατὶ ὅλοι τὴν ἤξεραν τὴ Μαρία, τὴν τολμηρὴ ἀρχοντοπούλα τῆς Λευκωσίας. Ἦταν τέτοια ἡ κατάπληξι ποὺ δοκίμασαν, ὥστε ἡ ὁρμὴ τους θαρρεῖς καὶ διπλασιάστηκε. Σὰν τὸν ἄνεμο χύμηξαν μπροστά, ἀκολουθώντας τὴ νέα.

— Γιὰ τὸ Σταυρὸ καὶ τὴ Νίκη! φώναζε ἐκείνη. Ὅσοι πιστοί, ἀκολουθῆστε με...

Εἶναι τὰ ἴδια της τὰ λόγια, ὅπως τ' ἀναφέρει τὸ χρονικὸ τῆς μεγαλονήσου. Μὰ ἐνῶ ἡ γυναίκα αὐτὴ μὲ τοὺς ἱππεῖς της μεγαλουργοῦσε, ψηλὰ στὶς ἐπάλξεις ἡ προδοσία κι' ὁ θάνατος ἐπαιζαν τὸ ἀπαίσιο παιχνίδι τους. Ὁ Ἀντόνιο Μπενάρντι, μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, εἶχε κατορθώσει νὰ βγάλη ἀπὸ τὴ μέση τοὺς τρεῖς κυριώτερους ἀρχηγούς, ποὺ τοὺς θεωροῦσε ἐπικίνδυνους γιὰ τὸν ἑαυτό του: Τὸ Τζιάκομο Βαλαμόντε, τὸν Ἰωάννη Συγκλητικὸ καὶ τὸ Δημήτριο Γαλέρη. Τοὺς εἶχαν σκοτώσει ἀπὸ πίσω, μὲ μιὰ τσεκουριά, τὴν ὥρα ποὺ μάχονταν στῆθος μὲ στῆθος μὲ τὸν ἐχθρό.

Οἱ πύλες εἶχαν ἀνοιχτῆ πιὰ διάπλατα κι' οἱ πολιορκητὲς εἰσορμοῦσαν ἁλαλάζοντας. Σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ πέτρες βάφηκαν μ' αἷμα. Γυναῖκες, ἄντρες καὶ παιδιὰ ἔπεφταν αἱματοκυλισμένοι. Οὐρλιάζοντας σὰν τὰ πεινασμένα τσακάλια οἱ ἐπιδρομεῖς, ὁρμοῦσαν, ἔσφαζαν, κατέστρεφαν, ἁρπάζοντας ὅ,τι πολύτιμο φοροῦσε ὁ καθένας.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη, ἡ Μαρία μαχότανε ἀπελπισμένα. Ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες ποὺ δὲν εἶχαν ἀπομείνει παρὰ μονάχα τρεῖς. Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ δὲν ἄργησαν νὰ πέσουν. Τ' ἄλογα τους χτυπημένα σπαρταροῦσαν μέσα στὸ αἷμα. Τώρα ἐκείνη πάλευε μόνη της, ἐναντίον τῶν δαιμόνων ἐκείνων, ποὺ βάλθηκαν νὰ τὴ συλλάβουν ζωντανή. Καὶ τὸ κατάφεραν. Ἡ Μαρία ἡ Συγκλητικὴ ἦταν αἰχμάλωτη.

Τὴν ἔβαλαν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους αἰχμάλωτους μέσα στὰ καράβια. Ὁ ναύαρχος πού, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή, ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπιχειρήσεων, ἔδωσε προσταγὴ νὰ τραθηχτοῦν τὰ καράβια στὴν ἀνατολικὴ παραλία τῆς Ἀμμοχώστου.

— Θὰ μᾶς πουλήσουν στὰ σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς! ἔλεγαν τὰ Κυπριωτόπουλα. Δὲν θὰ βρεθῇ λοιπὸν κανεὶς νὰ μᾶς λυτρώσῃ; Χίλιες φορὲς ὁ θάνατος, παρὰ ἡ σκλαβιά!...

Τοὺς ἄκουγε ἡ Μαρία ἡ Συγκλητικὴ κι' ἐνοιωθε πόσο δίκιο εἶχαν τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ παιδιά. Κι' ὅμως δὲ μποροῦσαν νὰ κάνουν τὸ παραμικρό, δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα.

— Γιὰ τὸ Σταυρὸ καὶ γιὰ τὴν Πίστι! ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας. Ἂς πεθάνουμε σὰν Χριστιανοὶ καὶ σὰν Ἕλληνες.

Τότε «μέσα στὸν θρῆνο καὶ τὸν ὀδυρμὸ τῶν νέων αἰχμαλώτων ποὺ τοὺς περίμενε ἡ ἐξορία καὶ ἡ ἀτίμωσι» γράφει ἡ Ἀθηνᾶ Ταρσούλη στὶς (Ἡρωῒδες τῆς Κύπρου») — ἡ Συγκλητικὴ λαβαίνει μιὰ τρομερὴ ἀπόφασι. Χωρὶς νὰ τὴν πάρουν εἴδησι οἱ ἐχθροί καὶ ἀφοῦ πρόλαβε καὶ συνεννοήθηκε μὲ μερικὲς κυπριωτοπουλὲς καὶ κυπριωτόπουλα, ποὺ ὅλοι μαζὶ προτιμοῦσαν ἕναν τίμιο καὶ δοξασμένο θάνατο παρὰ τὴ ντροπιασμένη ζωὴ ποὺ τοὺς περίμενε, πηγαίνει κρυφὰ στὴ μπαρουταποθήκη τοῦ καραβιοῦ, ἀνάβει ἕνα δαυλὸ καὶ τὸν ρίχνει πάνω σ' ἕνα βαρέλι μὲ μπαρούτι). Σὲ δύο λεπτά, τὸ καράβι ἀνατινάχτηκε στὸν ἀέρα. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ἄλλα τρία μεγάλη σκάφη, ποὺ ἦταν ἀραγμένα ἐκεῖ κοντὰ γεμάτα αἰχμαλώτους καὶ ναῦτες τοῦ ἐχθροῦ...

»Τὸ θαῦμα ἔγινε, ἡ ἑλληνικὴ τιμὴ σώθηκε γιὰ μυριοστὴ φορά καὶ ἡ μεγάλη αὐτὴ ἡρωΐδα ποὺ ἔγινε μὲ τοὺς συντρόφους της ὁλοκαύτωμα γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς πατρίδας, ἔμεινε ἀθάνατη στὴν ἱστορία τῆς Κύπρου». Καὶ κάπως ἔτσι τὸ λέει κι' ὁ χρονικογράφος, ποὺ ἀναφέρει ὅτι «ἔπραξε τὸ ἡρωϊκὸ κατόρθωμα καὶ ἐγ τούτου ἔδωκε φωτιαν καὶ πυκεριστιθη νὰ γίνη παρανάλωμα πυρὸς μὲ τὰς ἄλλας παρὰ νὰ καταισχυνη τὴν δόξαν τοῦ γένους της καὶ νὰ καταντήσῃ ἐντρύφημα τῶν ἀσεθῶν νικητῶν τῆς πατρίδος της...» Ἦταν ἡ 9η Σεπτεμβρίου τοῦ 1570...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

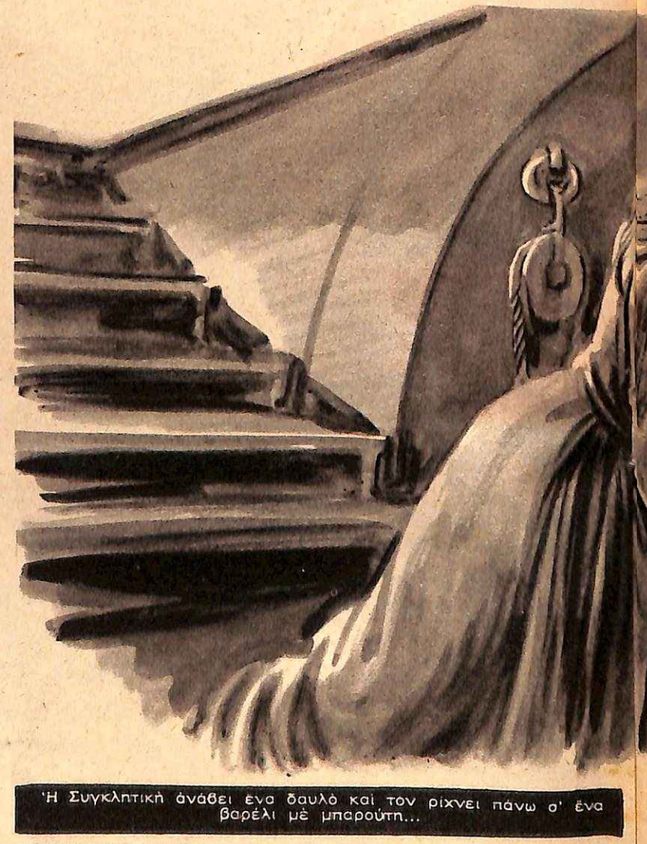

Ἡ Συγκλητικὴ ἀνάβει ἕνα δαυλὸ καὶ τὸν ρίχνει πάνω σ' ἕνα βαρέλι μὲ μπαρούτι...

Ψεύτικη εὐτυχία

ΑΝΑΜΕΣΑ στὴν Κατρὶν καὶ τὴν ἐξαδέλφη της 'Οντίλ ὑπῆρχε πάντα μιὰ ἐχθρότητα, ποὺ εἶχε γεννηθῆ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν κι' οἱ δυὸ στὴν ἡλικία τῶν πρώτων φλέρτ. "Οταν ἕνα ραντεβοῦ τῆς Κατρὶν ἀποτύχαινε, δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ βασανίση πολὺ τὸ μυαλό της γιὰ νὰ καταλάβη μὲ ποιὸν βρισκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα αὐτὸς ποὺ μάταια περίμενε. Γι' αὐτὸ ἡ Κατρὶν πῆγε νὰ σκάση ἀπὸ τὸ κακό της, ὅταν μιὰ μέρα, μὲ πολλὴ δόσι ὑπερηφάνειας, ἡ 'Οντὶλ τῆς ἀνήγγειλε:

— Κατρίν, ἔχω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω ἕνα σπουδαῖο νέο: 'Αρραβωνιάστηκα!...

— Μὲ ποιόν; κατάφερε νὰ τραυλίση ἡ Κατρίν.

— Μὲ τὸ Γκαστὸν Μωλεόν... Δὲν τὸν ξέρεις. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους κοσμηματοπῶλες τοῦ Παρισιοῦ. Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ φανταστῶ πὼς θὰ γινόμουν γυναῖκα ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου... Εἶναι ξετρελλαμένος μαζί μου.

— Τὸν ἀγαπᾶς;

— Πολύ, ἀποκρίθηκε ἡ 'Οντὶλ μὲ κάποιο πεῖσμα ποὺ φανέρωνε τὴν προσποίησί της.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο της, ποὺ ἔγινε μὲ μεγαλοπρέπεια στὴ μητρόπολι, οἱ δυὸ ἐξαδέλφες ἀρχισαν νὰ βλέπωνται σπανιώτερα. Ἡ 'Οντὶλ εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ μιὰ πολὺ κομψὴ κυρία καὶ μὲ τοὺς τρόπους της ἔδειχνε πὼς σχεδὸν δὲν καταδεχόταν τὴ συντροφιὰ τῆς Κατρίν. Τί θὰ δίνε ἡ τελευταία αὐτὴ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ταπείνωσι ποὺ τῆς ἔκανε ἐκείνη ποὺ ὡς χτὲς ἀκόμη ἦταν, ὅπως κι' ἡ ἴδια, μιὰ ταπεινὴ μοδιστρούλα!

Καὶ ὅμως, μιὰ μέρα τῆς τηλεφώνησε προσκαλῶντας την νὰ φᾶνε μαζὶ καὶ ἡ Κατρίν, ἀπὸ περιέργεια γιὰ νὰ τὴν δῆ μέσα στὰ καινούργια της πλαίσια, πῆγε. Ὁ ἄνδρας τῆς 'Οντὶλ ἔλειπε καὶ ἐμειναν κουβεντιάζοντας μαζὶ ὧρες ὁλόκληρες. Τότε κατάλαβε ἡ Κατρὶν ὅτι ἡ 'Οντὶλ εἶχε τὴν ἀνάγκη της.

— Ὁ Γκαστόν, τῆς ἐμπιστεύθηκε, μ' ἔχει σὰν βασίλισσα, φροντίζοντας νὰ ἱκανοποιῆ κάθε μου ἐπιθυμία. 'Αλλὰ... μοῦ στερεῖ τὴ συντροφιά του καὶ πολὺ σπάνια ἔρχεται νὰ μὲ συναντήση στὸ δωμάτιό μου. Πῶς ἄλλοιῶς λοιπὸν θὰ χρησιμοποιοῦσα τὸ χρόνο ποὺ διαθέτω, παρὰ μὲ τὸν ἔρωτα; Συνδέθηκα μ' ἕναν ὡραῖο ἀξιωματικό, ποὺ γνώρισα σὲ κάποιο πάρτυ. Βλεπόμαστε συχνά, ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ φοβᾶμαι πὼς ὁ Γκαστὸν δὲ θ' ἀργήση νὰ πληροφορηθῆ τὶς σχέσεις μας... Εἶναι, ξέρεις, φαίνεται ζηλιάρης! Καὶ ὅπως καταλαβαίνεις, θἄμουνα βλάκας ἂν διακινδύνευα μιὰ τέτοια πολυτέλεια ποὺ μοῦ ἔχει ἐξασφαλίσει. Τουλάχιστον, ὅταν βγαίνω μὲ τὸν ἄλλο, νὰ μπορῶ νὰ τοῦ λέω πὼς βγαίνω μαζὶ σου!...

— Μὲ λίγα λόγια, μοῦ προτείνεις νὰ γίνω γέφυρα γιὰ τὶς παράνομες σχέσεις σου! φώναξε πειραγμένη στὴ φιλοτιμία της ἡ Κατρίν.

— Δὲ βλέπω κατὰ τί σὲ προσβάλλει... Καὶ ἐξ ἄλλου, ἂν μοῦ φανῆς ἐξυπηρετική, θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα μπιζοῦ ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχω, τῆς ἐκλογῆς σου. Αὐτὸ θὰ δώση τὴν εὐκαιρία στὸν ἄνδρα μου νὰ μοῦ τὸ ἀντικαταστήση μ' ἕνα καινούργιο...

'Η Κατρὶν συγκράτησε διὰ τῆς βίας τὴν ἀγανακτησί της. Ἡ πρότασι τῆς 'Οντὶλ ἦταν γι' αὐτὴν πολὺ ἐξευτελιστική, ἀλλὰ τὴ δέχτηκε, ὄχι γιατὶ τῆς ὑποσχέθηκε ἐκείνη τὴ δελεαστικὴ ἀμοιβή, οὔτε γιὰ νὰ τὴν ἐξυπηρετήση. 'Απεναντίας, γιατὶ ἔλπιζε νὰ ἀνακαλύψη κάποιον τρόπο νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν προσβολή.

'Από τότε, δὲν πέρασε μέρα ποὺ νὰ μὴ λάβη ἡ Κατρὶν ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν 'Οντίλ:

— Σήμερα θὰ πῆς πὼς ἤμαστε στὴν τάδε ἔκθεσι...

Τὴν ἄλλη φορὰ σ' ἕνα τσάϊ, τὴν ἄλλη σ' ἕνα κοκτέϊλ, στῆς μοδίστρας, στῆς καπελλοῦς... Τὸ εὐτύχημα γιὰ τὴν Κατρὶν ἦταν ὅτι γιὰ πολὺν καιρὸ δὲ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ πῆ ψέμματα, γιατὶ ποτὲ δὲν εἶχε ρωτήσει ὁ Γκαστόν, ποὺ τῆς ἦταν μάλιστα ἄγνωστος, ὄχι μόνο στὴν ὄψι, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ στὴ φωνή.

Πολλὲς φορὲς τῆς ἐρχόταν ἡ ἐπιθυμία νὰ πάρη τὸ τηλέφωνο καὶ νὰ κάνη μιὰν ἀνώνυμη καταγγελία στὸν Γκαστόν:

— Ἡ γυναῖκα σας δὲ βρίσκεται ἐκεῖ ποὺ πιστεύετε, ἀλλὰ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ὡραίου νέου!...

Κι' αὐτή, ποὺ δὲν εἶχε τὴν τύχη νὰ ἐξασφαλίση τὸ μέλλον της, ἐνοιωθε πὼς ἔπρεπε νὰ τὴν ἀλλάξη ὡς τὴν ἄλλη μέρα ὁλοένα καὶ περισσότερο τὴν ἐξαδέλφη της, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἐκείνη εἶχε ἐπιτύχει στὴ ζωή της. Γι' αὐτὸ καὶ πῆρε τὴ μεγαλύτερη χαρὰ τοῦ κόσμου, ὅταν ἡ 'Οντὶλ ἕνα ἀπόγευμα τῆς ἐμπιστεύτηκε:

— Ὁ Γκαστὸν ἔχει προσκληθῆ γιὰ αὔριο βράδυ σ' ἕνα ἐπίσημο δεῖπνο, ὅπου δὲ θὰ τὸν συνοδέψω. Θὰ πάω στὰ ἐγκαίνια ἑνὸς μοντέρνου κέντρου καὶ ἐκεί, κατὰ τύχη, ὅπως συνήθως, θὰ συναντηθοῦμε μὲ τὸν 'Αλμπέρ, τὸν ἀγαπημένο μου...

"Οπως ἐβλεναν σύμφωνες, ἡ Κατρὶν πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τῆς 'Οντίλ, τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε τὴν τουαλέττα της. Πολὺ ἀπασχολημένη νὰ κυτάζεται μέσα στοὺς καθρέφτες, ἡ 'Οντὶλ δὲν ἔβλεπε οὔτε τὸ ἐχθρικὸ ὕφος τῆς ἐξαδέλφης της, οὔτε τὴν ὠχρότητά της, καθὼς ἀντικρυζε τὶς ὑπέροχες τουαλέττες καὶ τὰ κοσμήματα ὁλόγυρά της. Μὲ μεγάλη ποιητριά, ἐπάνω στὴ συνομιλία τους, προσπαθοῦσε νὰ τῆς ἀποσπάση τὶς πληροφορίες ποὺ τὴν ἐνδιέφεραν: σὲ ποιὸ ἐστιατόριο βρίσκονταν ὁ ἄνδρας της καὶ τι ἐσκόπευε νὰ κάνη ἡ ἴδια...

— Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πὼς θὰ μείνω ἐλάχιστη ὥρα στὸ κέντρο, τῆς ἐμπιστεύτηκε ἀνύποπτη ἡ 'Οντίλ. 'Απλῶς γιὰ νἄχω ἕνα ἄλλοθι... Κι' ἔπειτα...

'Η Κατρὶν φανταζόταν εὔκολα ὅτι, ἀφοῦ θὰ χόρευαν σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, θὰ βιάζονταν κατόπιν νὰ βρεθοῦν ἀγκαλιά...

Μόλις λοιπόν, ἔφυγε τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ μετέφερε τὴν 'Οντίλ, τυλιγμένη στὶς γοῦνες της, πρὸς τὴν εὐτυχία, ἡ Κατρὶν ἔτρεξε σ' ἕνα ἰμπὰρ καὶ πῆρε ἕναν ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο. Ζήτησε νὰ τῆς φωνάξουν τὸν κ. Γκαστὸν Μωλεὸν στὸ ἀκουστικό. Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἤρθε, τοῦ εἶπε:

— Κύριε Μωλεόν, ἂν σᾶς ἐνδιαφέρη νὰ μάθετε πόσην ὥρα θὰ μείνη ἡ γυναῖκα σας στὸ κέντρο, ποὺ ἰσχυρίστηκε ὅτι θὰ περάση ὅλη τὴ νύχτα, πηγαίνετε νὰ τὴν παραφυλάξετε στὴν ἔξοδο...

'Η ἀπάντησι ἦταν λιγόλογη:

— Σᾶς πληροφορῶ ὅτι, κατὰ σύστημα, σκίζω πάντα τὰ ἀνώνυμα γράμματα, χωρὶς νὰ τὰ διαβάσω!... Οὔτε δίνω σημασία σὲ παρόμοια τηλεφωνήματα..

"Αραγε εἶχε στ' ἀλήθεια τόση ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα του, ἢ τὸ εἶχε πῆ αὐτὸ γιὰ νὰ σώση τὴν ἀξιοπρέπειά του; Κυριευμένη ἀπὸ περιέργεια, ἡ Κατρὶν ἔτρεξε κι' ἡ ἴδια στὸ μέρος ὅπου θἄχε πάει ἴσως κι' ὁ Γκαστόν..

Τὰ αὐτοκίνητα ἦταν τόσο πολλὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ κέντρου κι' ὁ κόσμος ποὺ μπαινόβγαινε τόσος, ποὺ τῆς ἦταν δύσκολο νὰ ψάξη γιὰ ν' ἀναγνωρίση στὴν τύχη τὸν ἄνδρα τῆς 'Οντίλ. Ξαφνικά, ἀντίκρυσε κάτι κι λύτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ περίμενε νὰ δῆ: "Ενα ξευγάρι, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ κοσμικοῦ κέντρου. 'Η 'Οντίλ, ἐντελῶς ἀπερίσκεπτα, ἦταν κρεμασμένη στὸ μπράτσο τοῦ φίλου της. Γελοῦσε ξένοιαστα...

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἄνδρας βγῆκε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ ὅπου ἦταν τόσο καλὰ κρυμμένος, ὥστε ἡ Κατρὶν δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσει. Στὸ χέρι του ἔλαμψε ἕνα μετάλλινο ἀντικείμενο, ποὺ ἔκανε τὴ νέα ἀμέσως νὰ χλωμιάση. 'Επιθυμοῦσε βέβαια νὰ χάση ἡ 'Οντὶλ τὰ πλούτη καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε ἀπὸ δυὸ πλευρές, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ χάση καὶ τὴ ζωή της.

Στριμώχθηκε μέσα στὸν κόσμο ποὺ ἦταν μπροστά της, διέρσισε τὸ δρόμο τρέχοντας καὶ παρ' ὀλίγο νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ μιὰ κούρσα ποὺ ξεκινοῦσε. 'Ασθμαίνοντας, ἔφτασε μπροστὰ στὴν ἐξαδέλφη της, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἀντηχοῦσε μιὰ πιστολιά... Τῆς φάνηκε σὰν νὰ τῆς ἔδωσαν ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι. Καὶ ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

Συνῆλθε σ' ἕνα κρεβάτι νοσοκομείου, μὲ τυλιγμένο τὸν ὦμο της μὲ ἐπιδέσμους. Λίγο πιὸ ὕστερα, ἔμπαινε ἡ νοσοκόμα, μαζὶ μ' ἕναν ἄνδρα, ποὺ τὸν νόμισε γιὰ γιατρό.

— Εἶναι τώρα σὲ κατάστασι νὰ τὴν ἀνακρίνετε, εἶπε ἡ νοσοκόμα.

Πραγματικὰ μποροῦσε νὰ μιλήση, ἀλλὰ οἱ σκέψεις της ἦταν χωρὶς κανένα εἰρμό. Προσπάθησε μὲ φράσεις ἀσυνάρτητες νὰ ἐξηγήση τοὺς λόγους τοῦ δράματος...

— Φαίνεστε πολὺ ταραγμένη ἀκόμη, τῆς εἶπε ὁ ἀνακριτής. Θὰ τὰ ξαναποῦμε αὔριο, ὁπότε ἐλπίζω νὰ μὴν ἐπιμείνετε στὴν ἄποψι, ποὺ ὑποστηρίζετε...

Καὶ βέβαια θὰ ἐπέμενε! 'Αλλὰ κι' ἂν ἐπέμενε, ποιὸς θὰ τὴν πίστευε, ἀφοῦ, ὅπως ἔμαθε ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ στόμα τῆς 'Οντίλ, ὁ ἄνδρας της ξετρελλαμένος ἀπὸ τὴν πρᾶξί του, τῆς εἶχε ζητήσει συγγνώμη τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὶς δικαιολογίες της.

— Καταλαβαίνεις, κατέληξε ἡ 'Οντίλ, κανένας δὲν μπόρεσε νὰ βεβαιώση ποιὸς ἦταν ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος ποὺ πυροβόλησε, γιατὶ εἶχε πολὺν κόσμο... "Αφισα λοιπὸν στὸν ἀνακριτὴ νὰ καταλάβη πὼς ὁ πραγματικὸς στόχος ἦσουν ἐσύ.

Τί νάκανε τώρα ἡ Κατρίν; Νὰ τάβαζε μὲ τὴν ἐξαδέλφη της καὶ τὸν ἄνδρα της; "Ηταν μόνη, κι' ἐκεῖνοι εἶχαν ἰσχυρότερα στηρίγματα. "Επειτα, κατὰ βάθος, δὲν ἦταν κακιὰ ἡ Κατρίν, ἀφοῦ πάνω στὴν κρίσιμη στιγμὴ ἔσπευσε νὰ προστατεύση μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς της τὴν ἐξαδέλφη της.

'Η πληγὴ τοῦ ὤμου της ἦταν γι' αὐτὴν ἀσκητὴ τιμωρία, ποὺ, ἀντὶ νὰ κυττάξη νὰ ἐξασφαλίση τὴ δική της τὴν εὐτυχία, θέλησε νὰ καταστρέψη τὴν ψεύτικη εὐτυχία μιᾶς ἄλλης!

ΕΜΙΛ ΤΟΡΑΝ

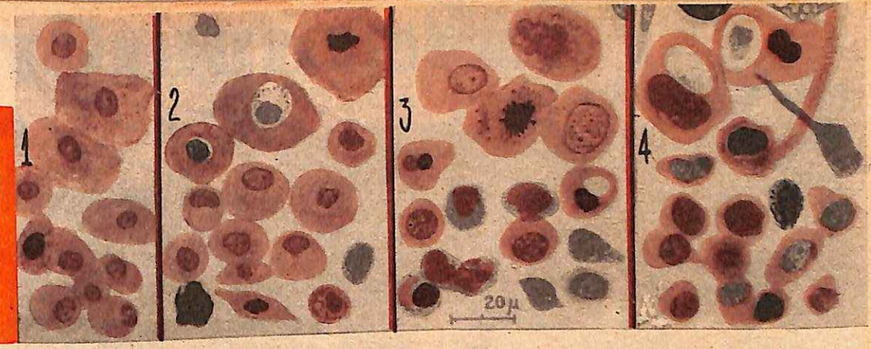

Τὰ 5 στάδια ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΤΗΣ ΜΗΤΡΑΣ

1) Κανονικὰ κύτταρα. 2) Ἀλλοιωμένα κύτταρα. 3) Ὑποπτα. 4) Καρκινώδη.

Προσβάλλονται περισσότερο οἱ παντρεμένες γυναῖκες

ΣΤΙΣ 1000 γυναῖκες ποὺ ἐπισκέπτονται τοὺς 'Αμερικανοὺς γιατρούς, οἱ 4 πάσχουν ἀπὸ καρκῖνο τῆς μήτρας! 'Η ἀναλογία αὐτὴ εἶναι, βέβαια, τρομακτική. Στὴν Εὐρώπη, εὐτυχῶς, ὁ καρκῖνος τῆς μήτρας παρουσιάζεται σὲ πολὺ μικρότερη ἀναλογία. Παρὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες μορφὲς καρκίνου, ποὺ ἀπειλοῦν τὴ γυναῖκα.

Οἱ γιατροὶ διέκριναν ἄλλοτε τέσσερα διαδοχικὰ στάδια καρκίνου τῆς μήτρας, ποὺ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἐσήμαινε μιὰ ἐπιδείνωσι τῆς ἀσθενείας. Οἱ νεώτερες παρατηρήσεις, ὅμως ἐπέτρεψαν τὸν καθορισμὸ καὶ πέμπτου σταδίου, ποὺ προηγεῖται ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ τὸ ὁποῖον, γιὰ τὸ λόγο αὐτό, χαιρακτηρίστηκε ὡς στάδιο 0. Τὸ στάδιο αὐτὸ ἀντιστοιχεῖ στὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ καρκῖνος ὑπάρχει, χωρὶς ὅμως νὰ παρουσιάζη ἀκόμη καμμιὰ ἔξέλιξι. Γιὰ νὰ περάση, ἄλλωστε, ἀπὸ τὸ στάδιο Ο στὸ στάδιο 1 (ἔναρξις τῆς καρκινώδους ἐπεξεργασίας) μπορεῖ νὰ μεσολαβήση ἕνα διάστημα ποὺ κυμαίνεται μεταξὺ ἑνὸς καὶ δώδεκα χρόνων. 'Αν, λοιπόν, δὲν τὸν σταματήσωμε ἐγκαίρως, θὰ ἐξαπλωθῆ βαθμιαία στὸ βλεννογόνο τῆς μήτρας, ἀπὸ ὅπου εἶναι δυνατὸν νὰ μεταδοθῆ καὶ στὰ ὄργανα τοῦ φύλου.

Ὁ καρκῖνος αὐτῆς τῆς μορφῆς ἔχει συνήθως ὡς ἀφετηρία τὸν τραχήλο τῆς μήτρας. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ἐξελίσσεται τόσο ὕπουλα, ὥστε ἀπαιτεῖται πολὺ μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ ἐξακριβώσωμε τὴν ὕπαρξί του. Μιὰ μητρῖτις τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας π. χ. ἔχει κάποτε ὄψι πολὺ ἀνησυχαστική. Πρόκειται, ὡστόσο, γιὰ μιὰ καιλοήθη ἀσθένεια, ποὺ θεραπεύεται εὐχερέστατα. "Ενας καρκῖνος τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας ἀντίθετα, δὲν παρουσιάζει τὴν παραμικρὴ ἀνωμαλία καὶ μπορεῖ νὰ περάση ἀπαρατήρητος.

Κι' αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ μεγάλος κίνδυνος. Γιατὶ καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἀποφασίζει νὰ πάη στὸ γιατρὸ γιὰ μιὰ ἁπλῆ διαταραχὴ τῆς περιόδου, ποὺ τὴ νομίζει, ἄλλωστε, παροδική. Γιὰ νὰ τὸ ἀποφασίση, πρέπει οἱ ἐνοχλήσεις νὰ γίνουν πολὺ σοβαρές. 'Αλλὰ κι' ὅταν ἀκόμη ἡ γυναῖκα βρίσκη λίγο αἷμα ἔπειτα ἀπὸ τὶς σεξουαλικὲς σχέσεις ἢ ὅταν παθαίνη μιὰ μικρὴ αἱμορραγία στὸ ἐνδιάμεσο διάστημα μεταξὺ δύο κανονικῶν περιόδων, ἐπινοεῖ πάντοτε διάφορες ἐξηγήσεις, γιὰ νὰ πείση τὸν ἑαυτό της, ὅτι δὲν εἶναι τίποτα τὸ σοβαρὸ κι' ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆ.

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ δὲ σημαίνουν ἀπαραιτήτως, ὅτι πρόκειται γιὰ καρκῖνο τῆς μήτρας. "Αν, ὅμως, πρόκειται γιὰ καρκῖνο θὰ πρέπη τότε νὰ βρίσκεται στὸ στάδιο 2 ἢ 3. Καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἔχει μεγίστη σημασία. Γιατὶ οἱ πιθανότητες θεραπείας μειώνονται ἀντίστοιχα. Δηλαδὴ ὅσο πιὸ προχωρημένη εἶναι ἡ ἀθρώστεια, τόσο καὶ λιγοστεύουν οἱ ἐλπίδες νὰ γιατρευτῆ ἡ πάσχουσα ἀπὸ τὴν φοβερὴ νόσο. Οἱ διεξοδες στατιστικὲς πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ δίνουν τοὺς ἀκολούθους ἀριθμούς:

Πιθανότητες θεραπείας

Στάδιο 0	100 %
» 1	70 %
» 2	40 %
» 3	30 %
» 4	5 %

Οἱ στατιστικὲς δείχνουν ἐπίσης, ὅτι οἱ νέες (ποὺ δὲν ἔχουν ἐλθει ἀκόμη σὲ σεξουαλικὲς σχέσεις) προσβάλλονται περισσότερο ἀπὸ τὸν καρκῖνο τοῦ στήθους. Στὶς ἔγγαμες γυναῖκες, ἀντίθετα, εἶναι συνηθέστερος ὁ καρκῖνος τῆς μήτρας. 'Η ἀσθένεια αὐτὴ προσβάλλει σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία τὶς γυναῖκες ποὺ ἐτεκνοποίησαν παρὰ ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἀπέκτησαν παιδιά. Οἱ ἀλλεπάλληλοι τοκετοί, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι σὲ προχωρημένη ἡλικία, φαίνεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι προδιαθέτουν σ' αὐτὴν τὴν ἀσθένεια.

Στὸ στάδιο 1 ὁ καρκῖνος τῆς μήτρας παρατηρεῖται συνήθως μετὰ τὰ 40. Στὸ στάδιο 0, ὅμως, μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 30 χρόνων καὶ μάλιστα πρωτύτερα.

"Οπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ἔγκαιρη διάγνωσι τοῦ καρκίνου τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας αὐξάνει σὲ μέγιστο βαθμὸ τὶς πιθανότητες θεραπείας. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ὑπάρχουν διάφορες μέθοδοι. Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτές, εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Τὸ τέστ Σίλλερ. "Ενας ὑγιὴς τράχηλος περιέχει κανονικὰ ὡρισμένη ποσότητα γλυκογόνου. Σὲ περίπτωσι βλάβης, ὅμως, ἡ ἀναλογία τοῦ γλυκογόνου μειώνεται ἢ ἐξαφανίζεται. "Αν ἀλείψωμε τὸν τράχηλο τῆς μήτρας μὲ μιὰ ἰωδιοῦχο διάλυσι, π. χ. μὲ λυγκόλη, τὰ μὲν ὑγιῆ μέρη παίρνουν ἕνα σκοῦρο χρῶμα ἀκαζού, τὰ δὲ ἀσθενῆ μένουν λευκά. Κάθε λευκὴ κηλὶς μὲ σαφῆ περίγυρο, φανερώνει μιὰ πάθησι τοῦ τραχήλου, εἴτε καλοήθη εἴτε κακοήθη.

2) 'Η κολποσκοπία, ποὺ γίνεται μὲ τὸ κολποσκόπιο, ἕνα εἰδικὸ μικροσκόπιο, δηλαδή, ποὺ ἐπιτρέπει στὸ γιατρὸ νὰ βλέπη ἐξ ἀποστάσεως καὶ ποὺ μεγεθύνει τὰ ἀντικείμενα 10—20 φορές.

3) 'Η μέθοδος τοῦ εὑρισκομένου στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες "Ελληνος καθηγητοῦ Παπανικολάου, ποὺ συνίσταται σὲ μιὰ ἐλαφροτάτη ἀπόξεσι τοῦ τραχήλου ἢ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς μήτρας. Οἱ ἐκκρίσεις χρωματίζονται μὲ εἰδικὴ μέθοδο καὶ ἐξετάζονται μὲ τὸ μικροσκόπιο. "Αν ἡ ἀσθενὴς πάσχη ἀπὸ καρκῖνο, μέσα στὶς ἐκκρίσεις αὐτὲς ἀνευρίσκονται καρκινώδη κύτταρα.

4) 'Η βιοψία, ποὺ συνίσταται στὴν ἀφαίρεσι μὲ μιὰ εἰδικὴ πένσα ἑνὸς τμήματος ἱστοῦ ἀπὸ τὸν τράχηλο ἢ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μήτρας. 'Η ἐξέτασι μὲ τὸ μικροσκόπιο δείχνει ἂν πρόκειται γιὰ καρκῖνο ἢ ὄχι.

5) 'Η ραδιογραφία καὶ ἡ ὑστερογραφία, τέλος, ἐπιτρέπουν τὴν ἔγκαιρη διάγνωσι μιᾶς καρκινώδους ἐπεξεργασίας στὸν τράχηλο ἢ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μήτρας.

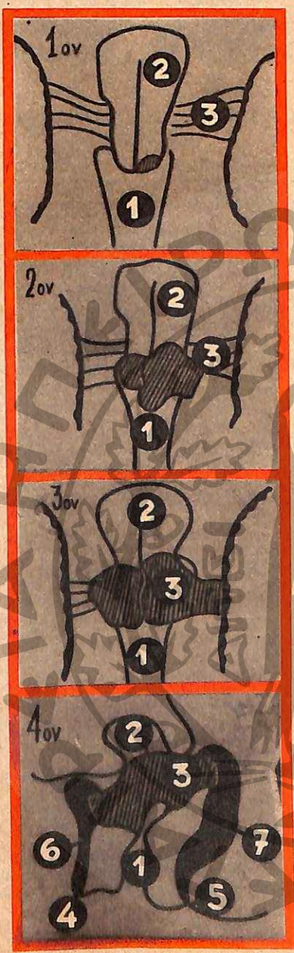

Στὸ 1ο στάδιο, ἔχει προσθληθῆ μόνον ὁ τράχηλος (μικρὴ κηλίς). Τὰ ἐξωτερικὰ ὄργανα τοῦ φύλου (1), ὁ κόλπος τῆς μήτρας (2) καὶ οἱ παραμήτριοι ἀγγοὶ (3) παραμένουν ἀνέπαφα. Στὸ 2ο στάδιο, ἡ καρκινώδης ἐπεξεργασία ἔχει ἐξαπλωθῆ σ' ὁλόκληρο τὸν τράχηλο κι' ἔχει ἐπεκταθῆ πρὸς τὰ δεξιά. Κατὰ τὸ 3ο στάδιο ἡ καρκινώδης ἐπεξεργασία ἔχει προχωρήσει πρὸς τὸν κόλπο καὶ τὰ πλάγια. Κατὰ τὸ 4ο στάδιο, ἡ καρκινώδης ἐπεξεργασία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μήτρα, ἔχει ἐπεκταθῆ ἐπίσης στὸν οὐροδόχο κύστι (6), τοὺς οὐροφόρους ἀγωγοὺς (4), τὸ παχὺ ἔντερο (7) καὶ τὰ ἀπιπυθυσμένο (5).

Νέο φάρμακο γιὰ τοὺς καρδιακούς

'Η «ἀσετυλδιτοξίνη» εἶναι ἕνα νέο φάρμακο, συγγενὲς πρὸς τὴ ντιζιταλίνη, καὶ ἐνδεδειγμένο γιὰ τὴν καρδιακὴ ἀδυναμία καὶ ἀρρυθμία. Χορηγεῖται ἀπὸ τὸ στόμα, δίνει δὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα γρηγορώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἐπιπλέον, ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ ἀποβάλλεται ταχύτατα ἀπὸ τὸν ὀργανισμό. "Ετσι, ἡ ναυτία ἢ ἄλλη παρενέργεια, ποὺ ἐνδέχεται νὰ προκαλέση, ἐξαφανίζεται μέσα σὲ 24—72 ὧρες.

'Ο δηλητηριαστής Τζέϊμς Μπαϊκερ

'Ο δολοφόνος παρακολουθοῦσε χαμογελῶντας τὸ σύντομο ψυχορράγημά του.

'Ανεξήγητες δολοφονίες στὰ λιμάνια ὅλου τοῦ κόσμου

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ἀστυνομία τάχε χάσει, εἶχε πελαγώσει... Οἱ φάκελλοί της ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ ἀνεξιχνίαστες περιπτώσεις δηλητηριάσεων, ἀπὸ ἐγκλήματα δίχως καμμιὰ φανερὴ αἰτία.

Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ θὰ χτυποῦσε τὸ ἑπόμενο θῦμα του ὁ ἄγνωστος δολοφόνος. Γιατὶ δὲν εἶχε περιορίσει τὴν καταχθόνια δρᾶσι του στὴν 'Αμερική, ἀλλὰ τὴν εἶχε ἐπεκτείνει σὲ τέσσερες ἠπείρους: Εἶχε ἐμφανιστῆ στὸ 'Αμβοῦργο, στὴ Σιγκαπούρη, στὴ Βομβάη, στὸ Ντάρβιν τῆς Αὐστραλίας...

Κάθε τόσο, ὁ τηλέγραφος ἀνήγγελλε ἕνα καινούργιο «κατόρθωμά» του: Εἶχε δηλητηριάσει ἀκόμα ἕνα θῦμα του κατὰ μυστηριώδη τρόπο μὲ κυανιοῦχον κάλιον, δίχως αἰτία πάντα!

Ἐπὶ 4 χρόνια, οἱ ἀστυνομίες ὅλου τοῦ κόσμου, ἀναζητοῦσαν τοῦ κάκου τὴν ἀνώνυμη σκιά, τὸ φάντασμα, ποὺ δολοφονοῦσε τὰ θύματά του στὰ καφενεῖα καὶ στὶς ταβέρνες τῶν λιμανιῶν κι' ἔπειτα ἐξαφανιζόταν...

Εἶχε ἀρχίσει τὴ δρᾶσι του στὸ Χάουστον τοῦ Τέξας, τὸ 1926. Μιὰ μέρα, κάποιος θαλασσόλυκος, ὀνόματι Κάτ, ποὺ εἶχε γυρίσει ὅλο τὸν κόσμο κι' εἶχε «φάει τὴ θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι», γευμάτισε σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς ὄχθης τοῦ ποτισμοῦ κι' ἤπιε ὕστερα ἕνα φλυτζάνι καφέ. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, κύλησε κάτω ἀπ' τὸ καθισμά του, νεκρός. 'Ο καφὲς ἦταν δηλητηριασμένος μὲ κυανιοῦχο κάλιον!

Τὸ πρῶτο αὐτὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα, διαδέχτηκαν κι' ἄλλα παρόμοια, σ' ἄλλα λιμάνια. 'Η ἀστυνομία ἔμενε ἄπρακτη ἀναγκαστικά, περιμένοντας κάποιο στοιχεῖο ποὺ θὰ τὴν ἔβαζε στὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου.

Σὲ μιὰ περίπτωση, ὡστόσο, θὰ μποροῦσε νὰ βρεθῆ τὸ στοιχεῖο αὐτό, ἂν δὲν τὸ ἄφηναν νὰ περάση ἀπαρατήρητο...

Αὐτὸ συνέβη τὸ 1928.

Ἕνα πετρελαιοφόρο ξεκίνησε τότε ἀπὸ τὸ Νιοὺ Τζέρσεϋ γιὰ τὴ Βενεζουέλα, μὲ πλήρωμα ἀπὸ 12 ἄνδρες.

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἦταν ὁ ἄγνωστος δηλητηριαστής.

Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, δὲν ἀρκέστηκε πιὰ σ' ἕνα μόνο θῦμα, ὅπως τὶς προηγούμενες φορές. Γιά... ποικιλία τώρα ἐπιχείρησε νὰ δηλητηριάση ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα!

Τρεῖς ἀπ' τοὺς ναυτικοὺς πέθαναν, οἱ ὑπόλοιποι ὅμως γλύτωσαν μονάχα μὲ σοβαρὲς στομαχικὲς διαταραχές. 'Ωστόσο, κανεὶς δὲν ὑποπτεύτηκε τὴν ἀλήθεια. Τὸ ἀπέδωσαν σὲ τροφικὴ δηλητηρίαση. Καὶ δὲ σκέφθηκαν καθόλου νὰ κρατήσουν καὶ νὰ δώσουν γιὰ ἐξέταση τὰ ὑπολείμματα τοῦ καφέ, ὅπου εἶχε ρίξει ὁ δολοφόνος τὸ δηλητήριο.

Ἔτσι, τὸν ἄφησαν νὰ ξεφύγη, ἐνῶ βρισκόταν ἀνάμεσά τους.

Φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ μεικρὴ ἀποτυχία κι' ὁ κίνδυνος ποὺ εἶχε χρονικὸ διάστημα. 'Η ἀστυνομία εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ ἡσυχάζη... ὥσπου σημειώθηκε καινούργια μυστηριώδης δηλητηρίασι, στὶς Φιλιππίνες τώρα.

Τὸ θῦμα ἔπινε σὲ μιὰ ταβέρνα τοῦ λιμανιοῦ. 'Ο δηλητηριαστὴς τὸ παρακολουθοῦσε. Καί, μόλις βρῆκε εὐκαιρία, ἄδειασε ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι μέσα στὸ ποτήρι του.

'Ο μεθυσμένος ρούφηξε τὸ πιοτό του ἀνύποπτος. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτό, τὸ πρόσωπό του ἔχασε τελείως τὸ χρῶμα του, τὰ χέρια του ἀνοιγόκλεισαν σπασμωδικά, ἔσφιξε τὰ σαγόνια του καὶ σπαρτάρησε...

'Ο δολοφόνος παρακολουθοῦσε χαμογελῶντας τὸ σύντομο ψυχορράγημά του. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ κι' αὐτὴ τὴ φορά...

Ὕστερα, τὸ 1929, ἔκαμε τὸ ἑπόμενο ἔγκλημά του στὴ Νέα Ὑόρκη. Μὰ αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο του...

Ἕνας κάποιος Τζέϊμς Μπαϊκερ, παρουσιάστηκε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια Γκουγκενχάϊμ, κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη, καὶ ζήτησε δουλειά. Ἦταν ἕνας νέος ἄνθρωπος, 25 χρονῶν, ψηλὸς καὶ συμπαθητικός.

'Ο διευθυντὴς τῶν ἐργαστηρίων τὸν προσέλαβε δίχως δυσκολία, ὅταν διαπίστωσε πὼς εἶχε πολλὲς γνώσεις γύρω ἀπὸ τὰ δηλητήρια. Μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολοῦντο τότε αὐτὸς κι' οἱ συνεργάτες του.

Μιὰ κρύα χειμωνιάτικη νύχτα, ὁ Μπαϊκερ βρισκότανε στὸ ἐργαστήριο, μονάχος μὲ τὸ νυχτοφύλακα Χένρυ Γκόου.

— Θέλεις ἕνα φλυτζάνι καφέ; τοῦ πρότεινε. Θὰ μᾶς ζεστάνη λιγάκι...

— Δὲ λέω ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Φτιάχτε τον μαῦρο καὶ δυνατό.

«Καὶ βέβαια! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μπαϊκερ. Θὰ τὸν φτιάσω δυνατό, καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα!...».

'Ενῶ ἑτοίμαζε, ἔρριξε μέσα στὸ φλυτζάνι τοῦ Γκόου τὸ δηλητήριο ποὺ ἔκρυβε σ' ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι.

Μὰ ὁ νυχτοφύλακας εἶχε, φαίνεται, μεγαλύτερη ἀντοχὴ ἀπ' τὰ ἄλλα θύματα τοῦ δηλητηριαστοῦ... Δὲν πέθανε ἀπ' τὸ δηλητήριο. Ἔχασε μονάχα τὸ χρῶμα του κι' ἔκαμε ἐμετό.

'Ο Μπαϊκερ φοβήθηκε τότε. ὄχι τόσο πὼς θ' ἀποκαλυπτόταν, ὅσο ὅτι θἄχανε ἕνα θῦμα του... Ἔβγαλε, λοιπόν, ἕνα πιστόλι, ἄφησε τὴν κάννη του μὲ κυανιοῦχον κάλιον, τὴν ἔχωσε βαθειὰ μέσα στὸ λαιμὸ τοῦ μισολιπόθυμου φύλακα καὶ τὴν κράτησε ἐκεῖ, ὥσπου ἔπαψε ὁ Γκόου νὰ παλεύη ἀπεγνωσμένα!

Τὸν εἶχε δηλητηριάσει κι' αὐτόν...

Μὰ τὸ ἔγκλημά του ἐκεῖνο ἦταν τὸ τελευταῖο

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ ἀστυνομία εἶχε συγκεντρώσει ἀρκετὰ στοιχεῖα ἐναντίον του. Γιὰ νὰ τὸν συλλάβη, κατηγορούμενο γιὰ δολοφονία τοῦ Γκόου.

Στὴ Σίκη του, λοιπόν, ποὺ ἔγινε τὸ Μάϊο τοῦ 1943, ὁμολόγησε ξαφνικὰ πὼς εἶχε κόψει ὁ ἴδιος ὅλα τὰ μυστηριώδη ἐκεῖνα ἐγκλήματα, ποὺ εἶχαν ἀναστατώσει τὶς ἀστυνομίες ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου.

Πρόσθεσε ὅμως πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ἔχθρα ἐναντίον τῶν θυμάτων του. Γιατί, λοιπόν, τὰ δολοφονοῦσε;

'Η ἀπάντησί του σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἦταν καταπληκτικὴ κι' ἀπίστευτα κυνική:

— Τὰ σκότωνα, εἶπε, γιὰ νὰ παρακολουθῶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δηλητηρίου. Ἦταν ἕνα θέαμα τόσο ἀπολαυστικό!

'Ο συνήγορός του ὑποστήριξε — μὲ τὸ δίκηο του, ἄλλωστε — πὼς ἦταν ψυχοπαθής. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο δὲν τὸ παραδέχθηκε καὶ τὸν καταδίκασε σὲ ἰσόβια δεσμά.

✪✪

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ κουτσομπολιοῦ

Γιὰ νὰ γίνουν μέλη τῆς «Ἑταιρείας τῶν Σφαγισμένων Χειλιῶν», ποὺ ἱδρύθηκε τελευταίως στὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες, ἄντρες καὶ γυναῖκες ὀφείλουν ν' ἀποδείξουν, ὅτι ἀπεχθάνονται τὸ κουτσομπολιό. Ὁρκίζονται δὲ ἐπισήμως νὰ μὴ κακολογήσουν ποτὲ τοὺς γείτονές τους!

'Ο ἱδρυτὴς της θεωρεῖ τὸ κουτσομπολιὸ «φοβερὴ πληγὴ τῆς ἀνθρωπότητος». Ἔχει δὲ τὴ βεβαιότητα, ὅτι ἡ ὀργάνωσί του θὰ φτάση γρήγορα ν' ἀριθμῆ 1 ἑκατομμύριο μέλη.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ

ἐγκλήματα

Μιὰ ματιὰ στὴν ἑλληνικὴ μυθολογία

ΠΟΛΛΕΣ φορές, τρομάζουμε γιὰ τὸ κῦμα τῆς ἐγκληματικότητος ποὺ κατακλύζει, κατὰ καιρούς, τὴν 'Ελλάδα.

Λαμβάνονται μέτρα, γίνονται ὑποδείξεις, βγαίνουν ἀπαγορευτικὲς διαταγές, μὰ τὸ ἔγκλημα οὔτε περιορίζεται, οὔτε ἐλαττώνεται.

Τὸ μυστικὸ αὐτοῦ τοῦ κακοῦ βρίσκεται πολὺ βαθειά. Εἶναι μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Κι' εἶναι τόσο δεμένο μαζί του, ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς πότε πρωτοφάνηκε.

Οἱ ἐγκληματολόγοι ὑποστηρίζουν, ὅτι πάντα, σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες, ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ἔγκλημα ἦταν δεμένοι μεταξύ τους. Τὸ βρίσκομε ἀκόμη καὶ στή... μυθολογία. Οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων γεννήθηκαν ἀπὸ τὴν ἕνωσι τοῦ Ὠκεανοῦ μὲ τὴν Τηθύ. Αὐτὸ μᾶς φανερώνουν δυὸ χωρία τῆς «Ἰλιάδας». Κι' εἶναι ἀλήθεια ἡ πιὸ παλιὰ ἔνδειξις ποὺ διεσώθη ὡς τὰ χρόνια μας. 'Ο Ὠκεανὸς ἦταν ὁ πατέρας καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ Τηθύς, τοῦ ἔφερε στὸν κόσμο καὶ τοῦ ἀνάθρεψε πολλὰ παιδιά. Τὸν Ὠκεανὸ τὸν φανταζόντουσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σὰν ἕνα ἀπέραντο ποτάμι, ποὺ κυλοῦσε καὶ σκέπαζε στὸ πέρασμά του καὶ τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα. Οἱ πηγές, οἱ μικροὶ ποταμοὶ κι' ἡ θάλασσα ἀκόμη, ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ σπλάχνα του. Ἀπὸ αὐτὸν ἔπαιρναν τὴ δύναμί τους. Αὐτός, λοιπόν, ἦταν ὁ πατέρας ὅλων τῶν θεῶν...

Ἀλλά, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἦταν τὸ Χάος. Ὑστερα ἡ «εὐρύστερνος» Γαία, αἰώνιο κι' ἀκλόνητο στήριγμα ὅλων τῶν πραγμάτων, κι' ἔπειτα ὁ Ἔρως, ὁ πιὸ ὄμορφος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀθανάτους, ποὺ δαμάζει τὶς καρδιὲς καὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ποὺ θριαμβεύει «ἐπὶ τῶν φρονίμων λογισμῶν».

'Η Γαία, λοιπόν, γέννησε τοὺς Κύκλωπες: τὸν Βρόντη, τὸν Στερόπη καὶ τὸν Ἄργη, δηλαδὴ τὸ δυνατὸ θόρυβο τῆς βροντῆς, τὴ λάμψη καὶ τὸ ὑπόλευκο νέφος ποὺ σχηματίζουν οἱ ἀστραπές... Κι' ἀκόμη, φέρνει στὸν κόσμο διάφορα τέρατα: τὸν Κόττο, ποὺ εἶχε πενῆντα κεφάλια κι' ἑκατὸ χέρια καὶ τὸν Βριάρεω καὶ τὸ Γύη, τ' ἀδέλφια του, ποὺ εἶναι σὰν κι' αὐτόν. Μισοῦσαν θανάσιμα τὸν πατέρα τους, τὸν Οὐρανό, γιατί, μόλις γεννιόντουσαν, τὰ βύθιζε στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη σειρά...βρεφοκτονιῶν!

Μὰ ἀκολουθεῖ ἀμέσως μιὰ συνταρακτικὴ ὑπόθεσι πατροκτονίας. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀγρία-δολοφονία τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τὰ παιδιά του, μὲ ἠθικὸ αὐτουργὸ τὴ μητέρα τους! Καὶ γιὰ πῶς ἀκριβῶς-ἔγινε: 'Η Γαία, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρη τὴ σκληρότητα τοῦ συζύγου της, ὥπλισε τὸ πιὸ «σοφὸ» ἀπὸ τὰ παιδιά της, τὸν Κρόνο, καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τοῦ στερήση τὸν ἀνδρισμό του. Κι' ἐκεῖνος ἀδίστακτα πραγματοποίησε τὸ σχέδιο αὐτό.

Ἔπειτα πέταξε τὰ λείψανα τοῦ Οὐρανοῦ στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἔπλεαν, μαζεύτηκε γύρω τους ὁ ἀφρὸς τῶν κυμάτων κι' ἀπὸ αὐτὸν ἤσθε στὸν κόσμο ἡ Ἀφροδίτη. 'Ο ποτροκτόνος τώρα γίνεται αὐτὸς γενάρχης. Μὰ τὸ ἔγκλημα βασανίζει τὴ συνείδησί του καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τοῦ ταράξη τὸ λογικό: Φαντάζεται, ὅτι τὸν ἴδιο ἀκριτοτηρισσυὸ θὰ κάνουν καὶ σ' αὐτὸν τὰ παιδιά του. Καί, γιὰ νὰ τὰ προλάβη. τὰ τσώνει μέλις βγοῦνε ἀπὸ τὴ κοιλιὰ τῆς μάνας τους! Κι' ἔτσι ἔχουμε τὴν πρώτη φοβερὴ περίπτωσι κανιβαλισμοῦ...

'Ωστόσο ἡ γυναῖκα του ἡ Ρέα εἶναι ἔξυπνη. Θὰ ἑτοίμαζε ἐννιὰ μῆνες ἕνα μεζὲ γιὰ τὸν Κρόνο; Ἔτσι, ὅταν φέρνη στὸν κόσμο τὸ Δία, διπλώνει στὶς φασκιὲς μιὰ κοτρώνα, τὴ δίνει νὰ τὴν καταπιῆ ὁ ἀγαπημένος της σύζυγος. Ἔπειτα κρύβει τὸ παιδί της μέσα σὲ μιὰ σπηλιὰ τοῦ Ψηλορείτη. Ἐκεῖ οἱ νύμφες ἔβαλαν τὸ Δία σ' ἕνα χρυσὸ λίκνο κι' ἡ πιὸ καλὴ ἀπὸ αὐτές, ἡ Ἀδράστεια, ἔγινε ἡ ντανιτὰ του. Οἱ μέλισσες τοῦ φέραν τὸ μέλι τους καὶ τό... βασιλικὸ πολτό. Κι' οἱ κατσίκες τὸ γάλα τους. Καί, μιὰ ἀπὸ αὐτές, ποὺ ἦταν πιὸ προκομένη, μεταμορφώνεται σὲ νύμφη καὶ τὸν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά της. Τὴν ἔλεγαν 'Αμάλθεια κι' ἦταν ἡ τροφός του. 'Ωστόσο, ὅταν μεγάλωσε ὁ Ζεύς, ἔδειξε ἀμέσως τά... προτερήματά του: Τσάκισε τὸ κέρατο τῆς τροφοῦ του, τὸ γέμισε μ' ὅλα τὰ θεϊκὰ δῶρα καὶ τὸ πρόσφερε στὶς νύμφες... Ὕστερα θυμήθηκε τὸ χρέος του: 'Η μητέρα του τὸν εἶχε σώσει καὶ δὲν ἔπρεπε τώρα νὰ τῆς χαλάση τὸ χατῆρι. Ἔτσι ἀλυσσόδεσε τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἐξανάγκασε νὰ βγάλη ἀπὸ τὸ... στομάχι του ὅλα τ' ἀδέλφια του, ποὺ εἶχε καταβροχθίσει! 'Ο Ζεὺς ἦταν ὁ πρῶτος σαδιστής. Δὲ δίστασε νὰ βασανίση τὸν πατέρα του τόσο πολύ, μέχρι ποὺ νὰ τοῦ... χαλάση τὸ στομάχι... Μὰ ἦταν καὶ φιλόδοξος κι' ὀνειρευόταν δόξες καὶ νίκες. Θέλει νὰ ξεκαθαρίση ἐπίσης τό... γενεαλογικὸ δέντρο τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιὰ τοῦ Οὐρανοῦ, τοὺς θείους του, τοὺς Τιτᾶνες. Κι' εἶναι δώδεκα αὐτοί, ἕξη ἄνδρες κι' ἕξη γυναῖκες. Ρίχνεται πάνω τους μὲ τὰ ξαναζωντανεμένα ἀδέλφια του, μὰ δὲν τοὺς καταφέρνει. Τότε θυμᾶται τά... τέρατα μὲ τὰ πενῆντα κεφάλια καὶ τὰ ἑκατὸ χέρια: τὸν Κόττο. τὸν Βριάρεω καὶ τὸ Γύη, ποὺ εἶχε χώσει στὰ Τάρταρα ὁ πατέρας τους καὶ τοὺς βγάζει ἀπὸ ἐκεῖ. Αὐτοὶ δέχονται νὰ πολεμήσουν μαζί του, ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν τους. 'Ο Ζεὺς νικάει τοὺς Τιτᾶνες καὶ τοὺς κλείνει στὸ αἰώνια πηχτὸ σκοτάδι, στὰ Τάρταρα. Αὐτὴ ἡ φυλακὴ εἶναι φτιαγμένη γιὰ ἰσοβίτες... Ἔχει ἕνα ψηλὸ χάλκινο τοῖχο κι' οἱ πόρτες της εἶναι βασεῖες κτὶ σιδερένιες, ἀνετακίνητες. Κι' ὁ Ποσειδὼν ἔχει σ' αὐτὲς διαρκῶς τὴν προσοχή του.

Ἔτσι οἱ μόνοι ποὺ χαίρονται μαζὶ μὲ τὸ Δία τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας εἶναι οἱ τρεῖς... προδότες, ποὺ ἀναφέραμε. Οἱ ἄλλοι εἶναι καταδικασμένοι σὲ ἰσόβια Δεσμά!

'Η ἀδικία, λοιπόν, συνεχίζεται καὶ τὸ ἔγκλημα... θριαμβεύει. 'Ο Ζεὺς παντρεύεται τὴν "Ηρα, μὰ πολλὲς φορὲς διέπραξε τὸ ἀδίκημα τῆς... ἀπιστίας. Ἔτσι, ἀπάνω στὸν "Ολυμπο, ἡ "Ηρα τσαβδάει μεγάλες στενοχώριες. γιατὶ δὲν ἔχει νὰ κάνη μὲ καθὼς πρέπει συγγενεῖς...

'Αλλά, γι' αὐτὲς τὶς ἱστορίες, θὰ μιλήσουμε στὸ προσεχὲς τεῦχος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1

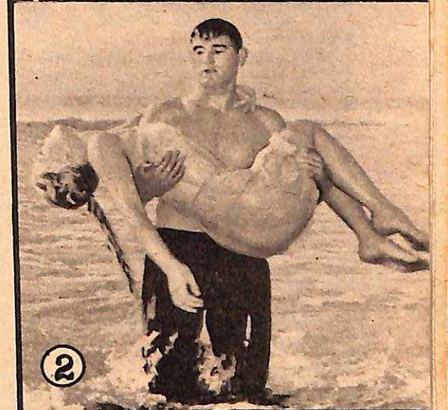

2

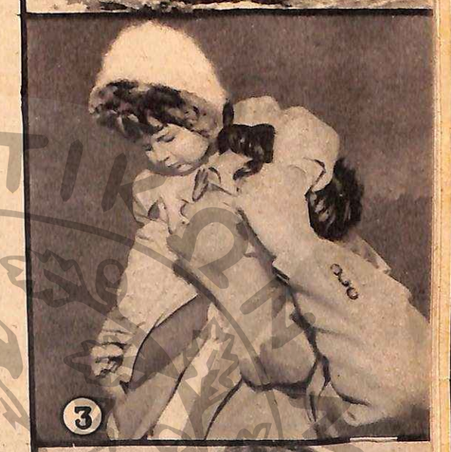

3

4

1 'Η κυρία Τζ. Βοῦλνερ, ἀπὸ τὸ Μπέρκλεϋ τῶν 'Ην. Πολιτειῶν, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἡ πιὸ σύγχρονη ὑπνοβάτις. Πρὸ ἡμερῶν σηκώθηκε τὴ νύχτα καί, συνοδευομένη ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο της σκυλάκι Φίφι, μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό της καὶ κοιμισμένη ὅπως ἦταν, τὸ ὁδήγησε 40 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἐκεῖ ξύπνησε ξαφνικὰ καὶ μὴ ἐξοντας ποῦ βρίσκεται, ἄρχισε νὰ ζητᾶη τὸν δρόμο γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι της! Στὴ φωτογραφία μας ἡ κ. Βοῦλνερ μαζὶ μὲ τὸν Φίφι, ποὺ τὴν συνόδευσε στὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ περιπέτειά της.

2 'Η Κὶμ Νόβακ δὲν ξέρει κολύμπι καὶ κινδύνεψε νὰ πληρώση ἀκριβὰ τὴν ἄγνοιά της αὐτὴ κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς τοῦ νέου της φίλμ «'Η ἱστορία τῆς Τζὴν "Ηγκελ» στὶς ἀκτὲς τοῦ Σάνσετ Μπήτς. "Ενα δυνατὸ κῦμα τὴν παρέσυσε στὰ βαθειὰ καὶ ἡ στάρ ἄρχισε νὰ ζητᾶη βοήθεια. Εὐτυχῶς ὅμως ἕνας νεαρός, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπὸ περιέργεια τὸ γύρισμα τῶν σκηνῶν, ἔπεσε ἀμέσως μὲ τὰ ροῦχα στὴ θάλασσα κι' ἔβγαλε, ὕστερα ἀπὸ λίγο, στὴν ἀκτὴ μισολιπόθυμη τὴν ὁμορφη στάρ.

3 'Ο 'Αμερικανὸς συγγραφεὺς Τζὼν Στάϊνμπεκ ἔχασε τὸ φῶς του τὸ 1944 πολεμώντας στὸν Εἰρηνικό, συνεπείᾳ μιᾶς αἱμορραγίας στὸ ὀπτικὸ νεῦρο. Πέρασαν ἀπὸ τότε δώδεκα χρόνια κι' ὅμως ὁ Γκρίφιν, δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ γράφη καὶ νὰ... ἐλπίζη. Καὶ τώρα ἀποδεικνύεται πὼς οἱ ἐλπίδες του αὐτὲς δὲν ἦταν μάταιες. Τὸ ὀπτικὸ νεῦρο ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ ξαναλειτουργῆ καὶ ὁ κ. Γκρίφιν ξαναβρῆκε τὸ φῶς του. Στὴ φωτογραφία μας ὁ τυχερὸς συγγραφεὺς παίζει μὲ τὴν κορούλα του Σούζαν, ἡλικίας δύο χρόνων, ἡ ὁποία εἶναι τὸ πρῶτο πρόσωπο, ποὺ διέκρινε μετὰ τὴν ἀνάκτησι τῆς ὁράσεώς του.

4 Στὸ Παρίσι, ἡ 'Υδὲν Σαρζάμ, μοιναικὲν τὸ ἐπάγγελμα, θεωρεῖται ὅτι ἔχει τὰ ὡραιότερα χέρια τοῦ κόσμου. γι' αὐτὸ καὶ ἔχει εἰδικευθῆ στὴν ἐπίδειξι γαντιῶν, κοσμημάτων χεριῶν καὶ καλλυντικῶν. Στὴ φωτογραφία μας ἡ 'Υδὲν παίρνει τὸ πρωϊνό της στὸ κρεββάτι. Φορεῖ, ὅπως βλέπετε, γάντια, τὰ ὁποῖα βγάζει μονάχα, ὅταν περιποιῆται τὰ χέρια της καὶ ὅταν κάνη τὶς ἐπιδείξεις της γιὰ καλλυντικά.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η νύφη του Θεού

ΕΔΩ καὶ λίγες μέρες εἶχε φτάσει στὴν Αὐλὴ τοῦ Βασιληᾶ Ἰακώβου τῆς Ἀραγώνας ἡ ἀνηψιὰ τῆς βασίλισσας, ἡ Μπιάνκα. Ἦταν ἕνα λεπτὸ καὶ χλωμὸ λουλούδι, ἀνάμεσα σὲ τόσες μελαχροινὲς γυναῖκες μὲ πύρινα μάτια καὶ στα-ρὰτε δέρμα.

Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Αὐλῆς τὴν εἶχαν ἐρωτευτῆ κι' εἶχαν προσφέρει μπροστὰ στὰ πόδια της πλούτη καὶ τίτλους. Μὰ ἡ ξανθὴ κοπέλλα ἀπαντοῦσε μ' ἕνα ξερὸ «ὄχι» στὶς θερμὲς ἱκεσίες τους.

—Δὲ σ' ἀρέσει ὁ ἔρωτας; τῆς ἔλεγε χαμογελῶντας ὁ Βασιληᾶς. Δὲ βρίσκεις ἕνα ἱππότη ἄξιο τῆς καρδιᾶς σου; Κι' ὅμως ἔχω στὸ παλάτι μου τόσους γενναίους πολεμιστὲς καὶ τρυφεροὺς ἐρωτευμένους... Πρέπει νὰ σὲ παντρέψω, ἀνηψούλα μου, ἀλλοιῶς θὰ σ' ἐρωτευτῶ κι' ἐγὼ στὸ τέλος!

Ἡ Μπιάνκα ὅμως γελοῦσε καὶ ξέφευγε μὲ τέχνη ἀπ' τὴν ἐπιμονή του.

Μιὰ νύχτα, ποὺ δὲν εὕρισκε ὕπνο, ὁ Βασιληᾶς κατέβηκε στὸ πάρκο, γεμάτο ἀρώματα κι' ἐρωτικοὺς παλμοὺς τῆς Φύσεως. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μιὰ δενδροστοιχία, μιὰ σκιὰ ξεπρόβαλε, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ὁ Βασιληᾶς τὴν κυνήγησε, ἀπὸ περιέργεια. Τὴν ἔφτασε κι' εἶδε πὼς ἦταν ἡ Μπιάνκα. Ἦταν κατάχλωμη καὶ κρατοῦσε ἕνα τσαλακωμένο γράμμα.

Ὁ Βασιληᾶς ἔσκασε στὰ γέλια.

—Ὥστε λοιπόν, εἶπε, ἡ ὁμορφη ἀνηψούλα μου βλέπεται μὲ τὸν ἀγαπημένο της τὴ νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι;... Μὴν τὸ ἀρνιέσαι! Αὐτὸ τὸ γράμμα σὲ προδίνει!

Καὶ, πασ' ὅλη τὴν ἀπελπισμένη ἀντίστασή της, τὸ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι της κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὰ φλογερὰ ἐρωτόλογά του. Ἔρριξε ὕστερα μιὰ ματιὰ στὴν ὑπογραφή: «Φερναντὲζ Ρίβας».

— Δὲν ἔχεις ἄσχημο γοῦστο, Μπιάνκα! φώναξε γελῶντας. Ὁ κόμης Ρίβας εἶναι ὡραῖο καὶ γενναῖο παλληκάρι. Τὸν ἐκτιμῶ πολὺ καὶ χαίρω ποὺ ἀγαπιόσαστε... Μὰ γιατί τρέμεις, κουτή: Ντρέπεσαι;... Μήπως ἔκανες κανένα κακό;

Ἡ Μπιάνκα ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητά. Παράξενες οἱ γυναῖκες! Ἔχουν πρόχειρα τὰ δάκρυα, ἀκόμη κι' ὅταν εἶναι εὐτυχισμένες...

Ὁ Βασιληᾶς τῆς ὑποσχέθηκε τὸ ὡραιότερο δῶρο γιὰ τοὺς γάμους της καὶ δήλωσε πὼς θὰ τὴν πάντρευε πρὶν ἀπ' τὸ Πάσχα.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἡ Μπιάνκα ἀγαποῦσε τὸ Φερναντέζ. Τὸν εἶχε διαλέξει γιατὶ ἦταν ὁ μόνος ποὺ δὲν τῆς εἶχε κάμει ποτὲ τὴν παραμικρὴ ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι... Ἦταν πάντα ἐπιφυλακτικός, σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικός. Τὰ μαῦρα μάτια του κρύβανε κάποιο βαθὺ μυστήριο...

Ὅταν τῆς εἶχε ζητήσει νὰ συναντηθοῦνε, τὸ βράδυ αὐτὸ στὸ πάρκο γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ, ἡ Μπιάνκα ἔβαλε τὸ καλλίτερο φόρεμά της γιὰ τὸ ἐρωτικὸ ἐκεῖνο ραντεβού, καὶ περίμενε νὰ βγῇ τὸ φεγγάρι γιὰ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν εὐτυχία...

Ἀλλοίμονο ὅμως! Πόσο πόνεσε, πόσο πληγώθηκε ἡ περηφάνειά της!

Ὁ Φερναντέζ, τυφλὸς ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὴ Βασίλισσα, δὲν εἶχε καταλάβει τὰ αἰσθήματα τῆς Μπιάνκας. Κι' εἶχε σκεφθῆ νὰ στείλη μ' αὐτὴν ἕνα φλογερὸ ἐρωτικὸ γράμμα στὴν ἀγαπημένη του.

Ἐνῶ ὅμως τῆς μιλοῦσε, ἔφτασε ὁ Βασιληᾶς. Ὁ Φερναντὲζ ἔφυγε τότε, ἀφίνοντας τὸ γράμμα στὰ χέρια τῆς κοπέλλας. Ὁ Ἰάκωβος τὸ διάβασε καὶ νόμισε φυσικὰ πὼς προοριζόταν γι' αὐτήν.

Νὰ ποὺ θὰ πραγματοποιότανε τώρα τὸ ἐρωτικὸ ὄνειρο τῆς Μπιάνκας! Ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο!... Πῶς νὰ δεχτῇ τὸν ὑποχρεωτικὸ ἐκεῖνο γάμο; Ἀλλὰ καὶ πῶς ν' ἀρνηθῇ, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια;

Ὁ Φερναντὲζ γέλασε πικρὰ μὲ τὴν εἰρωνεία τῆς τύχης, ὅταν βρέθηκε ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ποὺ τὴν εἶχε διαλέξει ἁπλῶς γιὰ ἐρωτικὰ ταχυδρόμο του...

Ὅλη ἡ Αὐλὴ ἦταν ἀπασχολημένη τώρα μὲ τὶς προετοιμασίες γιὰ τοὺς γάμους ἐκείνους, ποὺ ὁ Βασιληᾶς τοὺς ἤθελε μεγαλοπρεπέστατους. Ἀπὸ παντοῦ ἔφταναν τὰ λαμπρότερα δῶρα: κοσμήματα, πολύτιμα ὑφάσματα, ὑπέροχα ἔργα τέχνης.

Ὁ Βασιληᾶς χάριζε στὴ μελλόνυμφη ἕνα κολλιὲ ἀπὸ ρουμπίνια, ποὺ φάνταζε σὰν γλῶσσα φωτιᾶς γύρω ἀπ' τὸ ἄσπρο της λαιμό. Μὰ οἱ κυρίες τῆς τιμῆς, ποὺ φθονούσανε τὴ Μπιάνκα, ἀναρωτιόνταν γιατί, ἀντὶ νὰ φαίνεται εὐτυχισμένη, εἶχε διαρκῶς μιὰ ἔκφρασι πικρίας κι' ἀπογοητεύσεως...

★

Στὴ λαμπροστολισμένη ἐκκλησία ἦσαν ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὴν τελετή. Ὁ λαὸς περίμενε στοὺς δρόμους, ἀνυπόμονος. Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε, χωρὶς νὰ φανῇ κανείς. Μήπως λοιπὸν εἶχε πεταξεῖ ἡ νύφη, ποὺμοιαζε σὰν ἄγγελος;...

Ὄχι ἡ νύφη, ἀλλ' ὁ Φερναντέζ! Τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία καὶ καταλαβαίνοντας πὼς δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τ' ὄνειρό του, εἶχε μπαρκάρει κρυφὰ σ' ἕνα καράβι πούφευγε γιὰ τὴν Ἀνατολή, γιὰ νὰ μὴν προδώσῃ τὸν ἔρωτά του. Προηγουμένως, εἶχε στείλει ἕνα γράμμα στὴ Μπιάνκα καὶ τῆς τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα.

Τώρα ἡ κοπέλλα, στολισμένη μὲ τὸ νυφικό της δὲν εὕρισκε λόγια γιὰ νὰ καταπραΰνῃ τὸ θυμὸ τοῦ Βασιληᾶ. Ἔμενε ἥρεμη, παρ' ὅλο τὸν πόνο της... Ἴσως νάταν προτιμώτερο αὐτὸ τὸ τέλος, παρὰ νὰ γίνῃ γυναῖκα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε ἄλλη!

—Ἂς ξεκινήσουμε, εἶπε ξαφνικά. Θέλω νὰ πάω ὁπωσδήποτε στὴν ἐκκλησία. Δὲν πρέπει νὰ χάσῃ ὁ λαὸς τὸ θέαμα ποὺ περιμένει. Κι' ὁ βασιληᾶς δὲ μπόρεσε νὰ τῆς ἀλλάξῃ αὐτὸ τὸ παράλογο καπρίτσιο της.

Μὰ δὲν ἦταν καπρίτσιο, ὄχι...

★

Ἡ Μπιάνκα πήγαινε μπροστὰ ἀπ' τὴ ναμήλια πομπή, κατάχλωμη μέσα στοὺς πέπλους καὶ τὶς νταντέλες. Ἀκολουθοῦσαν τὰ βαρύτιμα δῶρα, πάνω σὲ πορφυρὰ μαξιλαράκια. Ἔπειτα ἔρχονταν οἱ ἱππότες κι' οἱ κυρίες τῆς Αὐλῆς μὲ λαμπρὰ κοστούμια. Κοριτσάκια ἀσπροντυμένα ραίνανε μὲ ἀνθοπέταλα τὴν παράξενη νύφη...

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ Ἅγιο Βῆμα, ἡ Μπιάνκα, ξεσκέπασε τὸ κεφάλι της, ἔλυσε τὰ μακρυὰ χρυσὰ μαλλιά της κι' εἶπε στὸν παπᾶ:

— Πάτερ μου, θέλω νὰ γίνω νύμφη τοῦ Θεοῦ!

Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της μονάχα, ὅταν τὴν εἶχε πιὰ κουρέψει ὁ παπᾶς. Κι' ἔρριξε μιὰ ἀποχαιρετιστήρια ματιὰ στὸ χρυσάφι ποὺ τὴν τριγύριζε... Τὰ ὡραιότερα μαλλιὰ τῆς Ἀραγώνας, ποὺ εἶχαν κάνει ν' ἀναστενάξουν τόσοι ἱππότες καὶ νὰ τρέμουν ἀπὸ φθόνο ὅλες οἱ κυρίες τῆς Αὐλῆς σχημάτιζαν τώρα ἕνα μικρὸ σωρὸ δίπλα στὰ πόδια της...

Ὁ παπᾶς τῆς φόρεσε πάνω ἀπ' τὸ νυφικό της τὸ τραχύ, σκοῦρο καὶ βαρὺ ράσο τῆς καλόγηρας, ποὺ φάνηκε σὰν νὰ σύντριβε τὴ λεπτεπίλεπτη ὁμορφιά της.

Τὴν ἴδια μέρα κι' ὅλας, ἡ ἀδελφὴ Μπιάνκα μπῆκε στὸ μοναστῆρι. Καὶ προσπάθησε νὰ ξεχάσῃ τὸν ἔρωτά της, μὲ προσευχὲς καὶ νηστείες.

Ὡστόσο, κάθε βράδυ, παρακαλοῦσε τὸ Θεό, νὰ φυλάῃ ἐκείνους ποὺ ταξειδεύανε μακρυὰ ἀπ' τὴν πατρίδα τους, σὲ ξένες θάλασσες...

ΠΙΕΡ ΦΡΕΝ

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἀφοῦ περιπλανιέται κάμποσες ὧρες, νηστικὴ καὶ κουρασμένη, ἡ Κολινὲτ καταλήγει σ' ἕνα πάρκο τοῦ Παρισιοῦ. Ἐκεῖ τὴ συναντάει ὁ Ριγκολό, τὴ συμπαθεῖ ἀμέσως καὶ πείθει τὸν πατέρα του νὰ τὴν πάρουν στὸ σπίτι τους, μιὰ καὶ δὲν ἔχει κανένα στὸν κόσμο. Ὁ Κλὼντ Μαρτὲλ δέχεται, ἐφόσον μάλιστα ἡ Κολινὲτ ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μ' ἕνα κοριτσάκι ποὺ τοῦ πέθανε. Στὸ μεταξὺ ἡ Σουζὰν ζῇ φυλακισμένη στὸ περίπτερο τῆς κλινικῆς τοῦ Πασκάλ. Σ' ἕνα ἄλλο, γειτονικό, εἶναι κλεισμένος ὁ μικρὸς Μπερτί, ποὺ τὸν ἀπήγαγαν οἱ ἀδελφοὶ Βαλωρί. Ἡ Σουζὰν ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ παιδὶ καὶ τὸ συμπονάει, μαντεύοντας πὼς εἶναι κι' αὐτὸ θῦμα τοῦ ἀπαίσιου Λωράν. Ὁ Πασκὰλ τὴν ἀγαπάει καὶ προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιά της. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τακτικὲς ἐπισκέψεις του στὴ φυλακή της, ἡ Σουζὰν τοῦ μιλάει αὐστηρὰ γιὰ τὸ ἔγκλημά του.

12ον »Δὲν ἐννοῶ τὰ μέτρα ποὺ πήρατε ἐναντίον μου κι' ἐναντίον τῆς κόρης μου! Ἂν ἤμαστε ἐμεῖς οἱ δυὸ τὰ μόνα θύματά σας, δὲ θὰ πείραζε τόσο. Αὐτὸ ὅμως ποὺ δὲ πιστώσα τώρα τελευταῖα, μὲ καταπλήσει! Αὐτὰ τὸ ἴδρυμα εἶναι μιὰ σωστὴ φυλακή, ὄχι μόνο γιὰ μένα, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕνα φτωχὸ παιδὶ ποὺ τὸ βασανίζετε καὶ τόχετε κλεισμένο σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ γειτονικοῦ περιπτέρου!

»Ἀκούω ἀπὸ δῶ τὶς φωνές του, τὰ κλάματά του. Τ' ἀκούω νὰ ἱκετεύῃ τὸν ἀπαίσιο Ντορνὰκ κι' αὐτὸς νὰ τοῦ ἀπαντάῃ μὲ ντυπήματα!

»Δὲ φοβόσαστε λοιπόν, κύριε, μήπως βρεθῇ μιὰ μέρα ἐκεῖνος ποὺ θὰ σᾶς τιμωρήσῃ καὶ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ὑποφέρετε ὅσο κάνατε σεῖς τοὺς ἄλλους;...

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε!

—Ἀκοῦστε! Δὲν εἶμαι κανένα παιχνίδι φριχτοῦ ἐφιάλτη. Εἶδα τὸ παιδὶ αὐτό, τοῦ μίλησα... Ἔχει ὅλα του τὰ λογικά... δὲ μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πὼς εἶναι τρελλό!

»Ξέρω ἕνα μέρος τῆς ἱστορίας του. Τ' ἀπαγάγατε ἀπ' τὸ Σενεδιέρ, μὲ τὴν πρόφασι πὼς θὰ τὸ πηγαίνατε στὴ μητέρα του, τὸ φέρατε ἐδῶ καὶ τὸ κλείσατε σ' αὐτὴ τὴ φυλακή, ὅπου λυώνει καὶ μαραίνεται ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια!...

»Σίγουρα γίνατε συνένοχος κάποιου ἄθλιου ποὺ σᾶς ἀκριβοπλήρωσε γι' αὐτὴ τὴν ἐξυπηρέτησι... Ἀ! διαβάζω στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ καϋμένου τοῦ παιδιοῦ σὰν σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίο. Ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλη τὴν ἱστορία του... μιὰ ἱστορία ποὺ μαντεύω πὼς συνδέεται μὲ τὴ δική μου!

»Ἀπ' τὴν τόσο σύντομη ἀκόμη ζωὴ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ θὰ πέρασε ὁ Βαλωρί, ὁ ἀδελφός σας! Ἔγινε ὁ κακός του δαίμονας, ὅπως κι' ὁ δικός μου... ὅπως ἔγινε καὶ δήμιος τῆς Κολινέτ!

— Σωπᾶστε, σᾶς ἐξορκίζω! Λυπηθῆτε με, Σουζάν!

— Νὰ σᾶς λυπηθῶ; Μήπως λυπηθήκατε ἐσεῖς τοὺς ἄλλους... ἐσεῖς ποὺ κάνετε νὰ κλαῖνε τὰ παιδιὰ καὶ φυλακίζετε τίς γυναῖκες;... Νὰ σᾶς λυπηθῶ;... Μὰ δὲν νοιώθω οἶκτο γιὰ σᾶς ἀλλὰ μῖσος!

— Καὶ γιὰ νὰ μοῦ φωνάξετε τὸ μῖσος σας μὲ περιμένατε μὲ τόση ἀνυπομονησία; ρώτησε ὁ Πασκὰλ μὲ βαθειὰ πικρία. Δὲ θὰ μὲ λυπηθῆτε λοιπόν; Δὲ θὰ σᾶς συγκινήσῃ ποτὲ ἡ τρελλὴ ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχετε ἐμπνεύσει;...

»Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ποὺ βρίσκεσθε ἐδῶ, στὴν ἐξουσία μου, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ποὺ ξέρετε τὴν κατάστασι τῆς καρδιᾶς μου, δὲ μοῦ ρίξατε οὔτε μιὰ γλυκειὰ ματιά, οὔτε μιὰ λέξι συγγνώμης δὲ βγήκε ἀπ' τὰ χείλη σας!

»Σᾶς φυλακίσαμε... ἔστω. Μὰ δὲ σᾶς ἔλειψε ποτὲ τίποτα, καμμιὰ φροντίδα, καμμιὰ περιποίησι. Θὰ μπορούσατε νὰ ξεχάσετε καὶ νὰ γίνετε εὐτυχισμένη... ἀλλὰ δὲν τὸ θελήσατε! Ἀρκεῖ νὰ τὸ ἐπιθυμούσατε, καὶ θ' ἀνοίγαμε κάθε μέρα τὴ φυλακή σας, γιὰ νὰ περγάμε μαζὶ ὧρες πολλὲς στοὺς ἡλιόλουστους αὐτοὺς κήπους... Μὰ σεῖς μὲ διώξατε ἀμείλικτα ἀπὸ κοντά σας!

»Ἐκανα τὸ κάθε τι, κάθε προσπάθεια— τὸ ξέρετε καλὰ—γιὰ νὰ μαλακώσω τὴ μοναξιά σας καὶ τὴ θλῖψι σας... μὰ δὲ θελήσατε ποτὲ νὰ τὸ καταλάβετε!

— Εἴσαστε καὶ σεῖς ἄθλιος σὰν τὸν ἀδελφό σας... καὶ σᾶς μισῶ!

— Σωπᾶστε... μὲ κάνετε νὰ ὑποφέρω! διαμαρτυρήθηκε ὁ Πασκάλ.

Καὶ πρόσθεσε, πιὸ ξερά:

—»Ἂν τόχα θελήσει ὡστόσο, θὰ εἴχατε γίνει κτῆμα μου, θὰ σᾶς ἔκανα σκλάβα τῶν θελήσεών μου καὶ θὰ σᾶς ὑπέβαλλα τὴ σκέψι νἀρθῆτε μόνη σας στὸ γραφεῖο μου καὶ νὰ ζητιανέψετε τὴν ἀγάπη μου καὶ τὰ φιλιά μου!

»Μὰ δὲν τὸ θέλησα. Τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχα φτάσει στὸ σημεῖο νὰ χρησιμοποιήσω ἔτσι τὴν ὑπνωτική μου δύναμι, δίστασα, ντράπηκα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Γιὰ νάμαι δὲ βέβαιος πὼς δὲ θὰ ὑπακούατε σ' αὐτὴ τὴν πρόσκλησι, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ σᾶς τὴν ἀπευθυνα χωρὶς νὰ θέλω, σᾶς κλείδωσα... σύρτωσα τὴν πόρτα σας!

Τώρα ἡ Σουζὰν σκεπτότανε...

Θυμότανε τώρα κάποια νύχτα, ποὺ εἶχε ξυπνήσει ἀπότομα καί, σὰν νὰ τὴν ἐσπρωχνε μιὰ παράξενη καὶ ἀκαταμάχητη δύναμι, εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι της, ἀποφασισμένη νὰ βγῇ ἀμέσως ἀπ' τὸ σπίτι ἐκεῖνο.

Τὴν ἀπασχολοῦσε μονάχα ἡ σκέψι νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸ Βαλωρί, στὸ γραφεῖο του, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ τὴ σκεπτόταν καὶ ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν καλέσῃ...

Ὥρμησε πάνω στὴ κλειστὴ πόρτα.... Ἀφοῦ ὅμως ἔβαλε τοῦ κάκου ὅλα της τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἀναγκάστηκε ἐπίτέλους νὰ ξαναπέσῃ στὸ κρεβάτι της.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις ξαναγύριζαν τώρα στὸ νοῦ της... Καὶ δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν Πασκάλ, φοβόταν τὶς ματιές του!

Στὸ μεταξύ, ἐκεῖνος συνέχιζε, κατάχλωμος:

— Καὶ πῶς μ' ἀνταμείψατε γι' αὐτὴ τὴ συμπεριφορά μου; Μὲ τὴν περιφρόνησί σας!

Τὸ γέλιο τῆς νέας γυναίκας τὸν χαστούκισε χειρότερα ἀπ' ὅλες τὶς βρισιὲς καὶ τὶς προσβολὲς ποὺ ἀνέβαιναν στὰ χείλη της—καὶ ποὺ δὲν τὶς πρόφερε...

— Μ' ἀγαπᾶτε... μὰ ἐγὼ σᾶς μισῶ! τοῦ εἶπε μονάχα μὲ παγωμένο τόνο. Εἴσαστε ἕνας ἄθλιος, ποὺ φυλακίζετε γυναῖκες καὶ παιδιά!

Πῆγε κοντά της, πῆρε τὰ χέρια της καὶ τὰσφιξε μέσα στὰ δικά του.

— Γιατί νὰ ἐνδιαφέρεσθε τόσο γιὰ ἕνα παιδὶ ποὺ δὲν τὸ ξέρετε, ποὺ ἀγνοεῖτε ἀκόμη καὶ τ' ὄνομά του;... Δὲν τὸ ἀπήγαγα, ὅπως λέτε! Τὸ κρατῶ ἐδῶ γιατὶ μ' ἔχει παρακαλέσει ἡ οἰκογένειά του νὰ τ' ἀναλάβω...

— Τὸ ἀπαγάγατε, τὸ ξέρετε καλά. Πρὸ ὀλίγου ποὺ σᾶς κατηγόρησα γι' αὐτό, δὲν τολμήσατε ν' ἀρνηθῆτε!... Ἀ, κύριε, ἂν δὲ φοβᾶσε τὴ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων, θάπρεπε τουλάχιστον νὰ σᾶς φοβίζῃ ἡ Θεία Δίκη!... ἡ ἀλάνθαστη, ποὺ θὰ σᾶς τιμωρήσῃ, ἀργὰ ἢ γρήγορα!...

»Τίποτε λοιπὸν δὲ χτυπάει πιὰ μέσ' στὴν καρδιά σας; Δὲν ἔχετε κυττάξει ποτὲ αὐτὸ τὸ ἄμοιρο τὸ μικρό, τὰ δυὸ ἀνήσυχα

— Τίποτα, λοιπόν, δὲν χτυπάει πιὰ μέσ' στὴν καρδιά σας; εἶπε ἡ Σουζὰν στὸν Πασκάλ.

ματάκια του ποὺ τὰ θολώνει ὁ πόνος; Δὲν ἀκούσατε ποτὲ τὴ φωνή του, ποὺ μοιάζει μὲ θρῆνο;...

»Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ποὺ τὸ κρατᾶτε φυλακισμένο σ' ἐκεῖνο τὸ περίπτερο, ὅπου ὁ ἀέρας δὲν ἀνανεώνεται ποτέ, μαραζώνει σιγὰ-σιγά, σβύνει, ἀργοπεθαίνει!

»Σίγουρα, δὲ σκεφτήκατε ποτὲ αὐτὸ τὰ τερατῶδες ἔγκλημα. Ἡ συνείδησή σας δὲν σᾶς τύπτει γιὰ τίποτα!...

— Ναί, εἶμαι καταραμένος... μὰ καὶ δυστυχισμένος μαζί! Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ μπήκατε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἡ ζωή μου ἔγινε κόλασι... γιατὶ ἀπὸ τότε σᾶς ἀνήκει ἡ καρδιά μου!

—Ὁ Θεὸς θὰ μ' ἐκδικήσῃ! φώναξε ἡ Σουζάν.

—Ὁ Θεὸς —ἂν ὑπάρχῃ— δὲν μπορεῖ ν' ἀπασχολῆται μὲ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων! παρατήρησε ὁ Πασκὰλ μὲ κάποια εἰρωνεία.

— Ἂν δὲ πίστευα ἐγὼ στὴ Θεία Πρόνοια, θἄχα πεθάνει ἀπὸ καιρό. Θἄχα πηδήσει στὸ γκρεμό, στὴ θάλασσα... καὶ θἄχα βάλει τέλος ἐτσι σ' ὅλα μου τὰ βάσανα!

»Μὰ ἡ ἀπελπισία μου λιγόστευε πάντα, στὴ σκέψι πὼς ὁ Θεὸς θὰ μ' ἀποζημίωση μιὰ μέρα... Γιατὶ νοιώθω πὼς θὰ καταφέρω γρήγορα νὰ ξεφύγω ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακή! Ἡ ὥρα τῶν ἀντιποίνων πλησιάζει! Σὲ λίγο, θὰ ξαναδρῶ τὴν Κολινέτ... καὶ τὸ Βαλωρί... καὶ θὰ τὸν τραβήξω στὰ δικαστήρια, ὡς δίγαμο — γιατὶ διαισθάνομαι πὼς ἔχει γίνει δίγαμος — καὶ ὡς κλέφτη!

»Θ' ἀναγκαστῆ τότε νὰ μοῦ ἐπιστρέψη τὴν περιουσία τῆς Κολινέτ, αὐτὴ ποὺ μοιραστήκατε οἱ δυό σας... σὰν δυὸ λησταί!

Ὁ Πασκὰλ ἀνατρίχιασε κι' ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, μὲ τὸ κεφάλι του μέσ' στὰ χέρια του.

Σὲ λίγο, σηκώθηκε κι' ἔφυγε σιγὰ-σιγά.

Ἡ Σουζὰν τὸν κύτταζε ν' ἀπομακρύνεται καὶ τὰ μάτια της πετοῦσαν ἀστραπές.

Ἄκουσε ν' ἀνοιγοκλείγη ἡ βαρειὰ δρύϊνη πόρτα, ἄκουσε τὸ τρίξιμο τοῦ κλειδιοῦ στὴ κλειδαριά... κι' ὕστερα τίποτα πιά.

— Ὢ, Θεέ μου! ψιθύρισε. Λυπήσου με... λυπήσου τὸν πόνο μου καὶ τὴ φτωχή, τὴ μικρή μου Κολινέτ!

ΙΖ΄.

Ὁ Πασκὰλ ἀπομακρύνθηκε, τσακισμένος ἀπ' τὰ ἐπιθετικὰ ἐκεῖνα λόγια, ποὺ εἶχε ἀκούσει.

Λάτρευε τὴ Σουζάν. Ὁ ἔρωτας αὐτὸς εἶχε μπῆ τώρα μέσα στὴν ψυχή του, σ' ὅλο του τὸ εἶναι. Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κρύψη ἀπ' τὸν ἑαυτό του πὼς εἶχε γίνει σκλάβος αὐτῆς τῆς γυναίκας!

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, εἶχε γλυστρήσει σιγὰ-σιγὰ μέσ' στὴ ζωὴ τῆς Σουζάν. Μονάχα γιὰ μερικὲς ὧρες, κάπου-κάπου, τὴν εἶχε κάτω ἀπ' τὸ ζυγὸ τῆς ὑπνωτικῆς του δυνάμεως. Μὰ πάντα, ὅταν ξαναγύριζε στὴν πραγματικὴ ζωή, ἐπαναστατοῦσε, ξέφευγε ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμά του.. κι' οἱ ἐρωτικὲς στιγμές, οἱ τρελλὲς τρυφερότητες, ἔμεναν μονάχα ἕνα ὄνειρο ποὺ τὸ σάρωνε γρήγορα τὸ ξύπνημα!

Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, γύρισε στὸ γραφεῖο του κι' ἔμεινε πολλὲς ὧρες βυθισμένος σὲ θλιβερὲς σκέψεις...

Πέρασε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς νύχτας μελετῶντας μὲ προσοχὴ ἕνα βιβλίο περὶ ὑπνωτισμοῦ. Μέσ' στὶς σελίδες του ἔψαχνε νὰ βρῆ ἀπὸ καιρὸ κάποιο ἀσφαλὲς μέσο γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιὰ τῆς Σουζάν.

Εἶχε χάσει, λοιπόν, τὴν πεῖρα καὶ τὴ δύναμι τοῦ ὑπνωτιστοῦ, ποὺ τὸν κάνανε ἀλλοτε τόσο ἰσχυρὸ ἀπέναντι στὰ μέντιουμ; Τὰ κακὰ πάθη ποὺ φθείρανε τὴ ζωή του, εἶχαν, ἄρα γε, καταστρέψει σιγὰ-σιγὰ τὴν πηγὴ τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ του;...

Ἔνοιωθε πάντως πὼς ἡ Σουζὰν δὲν ἦταν πιὰ σήμερα ὑποταγμένη στὴ θέλησί του! Εἶχε τὴ δυνατότητα ν' ἀμύνεται, ν' ἀντιδρᾷ σοβαρά.

Ἔπρεπε, λοιπόν, ν' ἀλλάξη μέθοδο μαζί της, νὰ μεταχειριστῆ τὴ συνεχῆ ὑποβολή. Γι' αὐτὸ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὴ βλέπη καθημερινῶς.

Τὴν ξαναεῖδε, ἔβαλε σ' ἐνέργεια αὐτὴ τὴν καινούργια τακτικὴ καὶ παρατήρησε τὰ πρῶτα σημάδια τῆς ἐπιτυχίας. Συνέχισε τὸ ἴδιο, ἐπὶ πολλὲς μέρες... ὥσπου βεβαιώθηκε πὼς τὴν εἶχε ὑποδουλώσει καὶ πάλι.

Τῆς ὑπέβαλε τότε τὴ σκέψι νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση τὰ μεσάνυχτα στὴ βεράντα ποὺ ἔβλεπε στὴ θάλασσα.

Γύρισε ὕστερα στὸ διαμέρισμά του κι' ἔφαγε στὴ συνηθισμένη ὥρα του.

Κατὰ τὶς 9, πῆγε ἀθόρυβα ὡς τὸ περίπτερο ποὺ ἔμενε ἡ Σουζάν, ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα, διέσχισε τὴν ἀδειανὴ τραπεζαρία καὶ μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς φυλακισμένης του.

Τὴν εἶδε μὲ ἔκπληξι νὰ κοιμᾶται βαθειά, ντυμένη, σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα. Δὲν τὴν ξύπνησε. Ἀνήσυχος ὅμως, βγῆκε ἀπ' τὸ περίπτερο, δίχως νὰ κλειδώση πίσω του τὴν πόρτα, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸν κῆπο.

Τὴν ὥρα αὐτή, κοιμόνταν ὅλοι στὴ Βίλλα. Ὁ Πασκὰλ πῆγε σιγὰ-σιγὰ στὴ βεράντα ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα.

Σκυμμένος πάνω ἀπ' τὸ πέτρινο πεζοῦλι, ἄφηνε τὴν ἀνήσυχη ματιά του νὰ πλανιέται στὴν ἀπέραντη ὑγρὴ ἔκτασι...

Ποτὲ ὁ δυνατὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε νοιώσει τὸν ἑαυτό του τόσο μικρό, τόσο δυστυχισμένο! Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, εἶχε ἀναστατωθῆ ὅλη του ἡ ζωὴ ἀπ' τὸν ἐρχομὸ τῆς γυναίκας τοῦ ἀδελφοῦ του — τῆς Σουζάν, ποὺ θἄπρεπε νἄναι ἱερὴ γι' αὐτόν, κι' ὅμως τὴν εἶχε ἀγαπήσει παράφορα καὶ σκεπτότανε νὰ τὴν κάνη φιλενάδα του.

Ἐκείνη ἤξερε τὸν ἔρωτά του, γιατὶ δὲν εἶχε φοβηθῆ ὁ Πασκὰλ νὰ τῆς ἀνοίξη ὅλη του τὴν καρδιά. Τῆς εἶχε φωνάξει τόσες φορὲς τὸν ἔρωτα ποὺ ξεχείλιζε ἀπ' ὅλο του τὸ εἶναι. Μὰ τὸν εἶχε ἀποφύγει πάντα, εἶχε ἀντισταθῆ σ' ἕνα πάθος ποὺ δὲ τὸ συμμεριζότανε καὶ ποὺ τῆς ἔφερνε μάλιστα φρίκη.

Τὴν εἶχε ὑπνωτίσει ἀρκετὲς φορές. Μά, ἐνῶ τὴν εἶχε πότε στὴν ἀπόλυτη διάθεσί του, τὸν εἶχε σταματήσει πάντα ἕνας ξαφνικὸς φόβος, δὲν τὸν εἶχε ἀφίσει νὰ κάνη δική του τὴν ἀνυπεράσπιστη αὐτὴ γυναίκα. Εἶχε ἀγγίξει μονάχα μὲ τὰ χεῖλη του τὸ μέτωπό της, τὰ χρυσὰ μαλλιά της, τὰ κλειστὰ βλέφαρά της... Τίποτα περισσότερο!

Ὢ, πόσο ζωντανὲς ἦσαν αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις στὸ νοῦ του! Κι' ἀπόψε πάλι θἀξαναζοῦσε τὶς ἴδιες ἀγωνίες, τὸν ἴδιο ἀγώνα μὲ τὸν ἑαυτό του;...

Χτύπησαν 10... ἔπειτα 11...

Σὲ μιὰ ὥρα, ἡ Σουζὰν θὰ βρισκόταν ἐκεῖ, κοντά του, καθισμένη σ' ἐκείνη τὴ βεράντα, ποὺ τὴν ἔλουζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Μὰ τώρα δὲ θὰ τὴν ἀποκοίμιζε σὰν ἄλλοτε. Ἔπρεπε νὰ δοκιμάση ἐν' ἄλλο σύστημα, γιὰ νὰ λύση τὸ πρόβλημα ποὺ τὸν βασάνιζε.

Θἀρχόταν ὅμως τὰ μεσάνυχτα ἡ Σουζάν: Θὰ ὑπάκουε στὴν ὑποβολή;

Ὁ Πασὰλ δὲν τολμοῦσε νὰ κάνη βῆμα. Τὰ μάτια του ψάχνανε μὲ λαχτάρα τὸν κῆπο, τὶς σκοτεινὲς ἀλλέες...

Μέσ' στὴ βαθειὰ σιωπή, ποὺ τὴ διέκοπτε μονάχα ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων στὴν ἀκροθαλασσιά, ἀκούστηκαν ἐπιτέλους ἐλαφρὰ βήματα!

— Αὐτὴ εἶναι! Ἡ Σουζάν!... μουρμούρισε ὁ Πασκάλ, μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο.

Ἡ ὑποβολὴ εἶχε νικήσει, λοιπόν, τὴ θέλησί της! Σὲ λίγα λεπτά, θὰ βρισκόταν ἐκεῖ, κοντά του, ἔτοιμη νὰ ριχτῆ στὴν ἀγκαλιά του ἂν τὸ ἤθελε αὐτός!

Πραγματικά, ἦταν ἡ Σουζάν, αὐτὴ ποὺ προχωροῦσε στὶς ἀλλέες τοῦ κήπου.

Τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τὴ πολυθρόνα ὅπου τὴν εἶχε πάσει ὁ ὕπνος, κι' εἶχε διευθυνθῆ πρὸς τὴν πόρτα. Τὴ βρῆκε ἀνοιχτὴ καὶ πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴ βεράντα, ὅπου ἤξερε πὼς θὰ τὴ περίμενε ὁ Πασκάλ. Μιὰ μυστηριώδης δύναμι τὴν ἔσπρωχνε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὁ Πασκὰλ δὲ μποροῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψη τὴν ἐπιτυχία του!...

Εἶδε μὲ καρδιοχτύπι τὴ Σουζὰν νἄρχεται σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέρος του. Μὰ κι' ἐκείνη τὸν εἶδε κρυφὰ νὰ τὴν περιμένη, ἀκίνητος κοντὰ στὸ πέτρινο πεζοῦλι.

— Πασκάλ!... πρόφεραν τὰ χείλη της, μὲ ἄπειρη γλύκα.

Ἡ καρδιά της ἦταν ἀνάστατη. Τῆς φαινόταν, πὼς εἶχε ξαναγίνει κοπελλίτσα καὶ πὼς ἔτρεχε στὸ πρῶτο ἐρωτικὸ ραντεβοῦ της.

— Πασκάλ!... Πασκάλ!...

Ἐκεῖνος τὴν παρακολουθοῦσε, μὲ μάτια ποὺ λάμπαψε ἀπὸ χαρά.

Ξαφνικά, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πνιγμένη, βλέποντάς την νὰ σταματάη!... Τὸ μέτωπό του βράχηκε ἀπὸ κρύο ἱδρῶτα, ἐνῶ τὰ χέρια του τρέμανε σπασμωδικά.

Ἡ Σουζὰν ἔκαμε δυὸ βήματα πίσω. Ἤθελε νὰ φύγη, νὰ ξαναγυρίση στὴ φυλακή της... Μὰ τὰ πόδια της φαίνονταν βαρειά, σὰν μολυβένια. Μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη τὴν ἐμπόδιζε νὰ πάρη τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἡ φωνὴ τοῦ Πασκὰλ ἔφτασε στ' αὐτιά της, καθαρὴ κι' ἐπιτακτική:

— Σουζάν!...

Δὲ μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ στὴν πρόσκλησι! Καὶ προχώρησε ἀμέσως πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ τῆς ὑπέβαλλε ἀπὸ μακρυὰ τὴ σκέψι νὰ πάη κοντά του.

— Ἐδῶ εἶμαι!... τοῦ ψιθύρισε, ὅταν ἔφτασε πάνω στὴ βεράντα.

Τοῦ χαμογελοῦσε, ἁπλώνοντάς του τὰ χέρια.

— Ἤθελα νὰ σᾶς δῶ... καὶ ἦρθα, πρόσθεσε.

— Μ' ἀγαπᾶτε, λοιπόν;

Δὲν τῆς εἶχε ὑποβάλει ὡστόσο τὴ σκέψι τῆς ἀγάπης. Ἡ ἐρώτησι, λοιπόν, ἐκείνη ποὺ τῆς εἶχε κάμει ἔτσι ξαφνικά, φάνηκε νὰ τὴν παραξενεύη...

Βλέποντας πὼς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε, τῆς εἶπε ἐπιτακτικά:

— Ἀγαπῆστε με! Θέλω νὰ μ' ἀγαπήσετε... Μ' ἀκοῦτε; Τὸ θέλω! Ἀγαπῆστε με, Σουζάν... καὶ θὰ δῆτε πῶς θὰ ὑποταχτῶ σὲ κάθε ἐπιθυμία σας! Ἂν τὸ θέλετε, θὰ σᾶς ἀφίσω ἐλεύθερη νὰ τριγυρίζετε παντοῦ, ὅπου σᾶς ἀρέσει. Θ' ἀφίσετε τὸ περίπτερό σας καὶ θἀρθῆτε νὰ κατοικήσετε κοντά μου!

»Ἀγαπῆστε με, κι' ὅλα ἐδῶ θὰ γίνουν δικά σας! Γίνετε δική μου, καὶ θὰ σᾶς ἔχω σὰν βασίλισσα, θὰ σᾶς λατρεύω σὰν θεά μου!

— Θὰ μοῦ δώσετε πίσω τὴν Κολινέτ; ρώτησε ἐκείνη ἱκετευτικά.

— Θὰ ψάξουμε μαζὶ νὰ τὴ βροῦμε.

Ἕνα χαμόγελο χαρᾶς ἀνέκφραστης ἄνθισε στὰ χείλη τῆς Σουζάν. Ὕστερα ρώτησε πάλι:

— Καὶ θὰ λυπηθῆτε τὸ δύστυχο αὐτὸ παιδὶ ποὺ κλαίει κλεισμένο στὸ ὑπόγειο;

— Θὰ τὸ λυπηθῶ! Δὲ θὰ τὸ δῆτε πιά, δὲ θὰ τ' ἀκούσετε! Θὰ τ' ἀφίσω ἐλεύθερο.

— Λέτε ἀλήθεια:

— Σᾶς τ' ὁρκίζομαι.

— Τότε... θὰ σᾶς ἀγαπήσω! πρόφερε ἡ νέα γυναίκα, περνῶντας τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό της. Πῶς ἔγινε ν' ἀλλάξουν ἔτσι τὰ αἰσθήματά μου ἀπέναντί σας; Δὲν ξέρω... Ἄλλοτε, δὲν ἐνοιωθα παρὰ φρίκη καὶ ἀηδία γιὰ σᾶς!

— Καὶ τώρα:

— Τώρα νοιώθω κάτι νὰ μὲ τραβάη κοντά σας... τώρα δίψάω τὴν ἀγάπη σας!

Ὁ Πασκὰλ τὴν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν κράτησε πολλὴ ὥρα σφιγμένη στὸ στῆθος του. Κι' ἐκείνη ἐγκαταλείφτηκε στὶς τρυφερότητές του, δὲ ζήτησε ν' ἀποφύγη τὰ φιλιά του.

Δὲ κοιμόταν ὡστόσο. Καταλάβαινε ὅ,τι συνέβαινε. Μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη ὅμως δὲν τὴν ἄφηνε νὰ κάμη τὴν παραμικρὴ κίνησι ἢ νὰ βγάλη μιὰ φωνή..

Ἐνῶ ἡ θέλησί της διαμαρτυρότανε γιὰ τὰ φιλιὰ τοῦ Πασκάλ, τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τ' ἀποφύγη...

Ὅταν ξαναγύρισε στὸ περίπτερο ὅπου κατοικοῦσε, δὲν ἔπαψε νὰ βρίσκεται κάτω ἀπ' τὴν κυριαρχία τοῦ Πασκὰλ Βαλωρί. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἴδια ὥρα καὶ πάλι, ξανάφησε τὴ φυλακή της. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, δὲν πῆγε στὴ βεράντα, ἀλλὰ στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ ποὺ τὴν περίμενε.

Μεθυσμένη ἀπὸ ἔρωτα, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.. δόθηκε ὁλόκληρη σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐνοιωθε ὡς τότε μονάχα μῖσος καὶ περιφρόνησι..

*

Τώρα πιὰ δὲν ἦταν φυλακισμένη ἡ Σουζάν. Ἦταν ἐλεύθερη νὰ πηγαινοέρχεται ὅπου ἤθελε, στὴ Βίλλα καὶ στὸν κῆπο.

Δὲν εἶχε καμμιὰ εἴδησι ἀπ' τὸ Μπερτί. Εἶχε ἀφουγκραστῆ ὧρες ὁλόκληρες, σκυμμένη πρὸς τὸ ὑπόγειο, ὅπου εἶχε κλείσει ὁ Ντορνὰκ τὸ παιδί. Ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτα, κανένα λυγμὸ ἢ βογγητό.

Ἀποφάσισε μάλιστα νὰ ρωτήση τὸ Ντορνάκ. Μὰ ὁ γέρος νοσοκόμος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, δίχως ν' ἀπαντήση.

Τότε ἡ Σουζὰν σκέφθηκε, καθησυχασμένη:

«Ὁ Πασκὰλ κράτησε τὸ λόγο του. Ἄφησε ἐλεύθερο τὸ παιδί... Δὲ θὰ τὸ ξαναδῶ ποτέ».

Ὅλη τὴν ἡμέρα, ἡ Σουζὰν κι' ὁ γιατρὸς μένανε μαζί. Φαίνονταν εὐτυχισμένοι κι' οἱ δυό.

Κάπου-κάπου, ὁ Πασκὰλ λάβαινε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν ἀδελφό του, καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε ἀμέσως. Οἱ σχέσεις τους περιορίζονταν ὡς ἐκεῖ.

Κύλησαν πέντε χρόνια σὲ μιὰ σχετικὴ γαλήνη.

Ξαφνικά, μιὰ μέρα, ὁ Πασκὰλ ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος ἀπ' τὴν καρδιά του. Οἱ διασημότεροι καρδιολόγοι δὲ μπόρεσαν νὰ κάνουν πολλὰ πράγματα στὴν περίπτωσί του.

Κι' ἀπ' τὸ γερὸ ἐκεῖνο καὶ δυνατὸ ἄντρα, δὲν ἀπόμεινε σὲ λίγο, παρὰ ἕνα σωστὸ ἀνθρώπινο κουρέλι.

Στὶς πρῶτες μέρες τῆς ἀρρώστειας του, ἡ Σουζὰν δὲν ἔφευγε καθόλου ἀπὸ κοντά του. Ξενυχτοῦσε πλάϊ του, μ' ἀπόλυτη ἀφοσίωσι.

Ὕστερα ὅμως, οἱ ἐπισκέψεις της ἔγιναν σιγὰ-σιγὰ σπανιώτερες. Ξανάβρισκε λίγο-λίγο τὴν κυριαρχία της στὸν ἑαυτό της. Ὅσο ἐξασθενοῦσε ὁ Πασκάλ, τόσο ἐπικρατοῦσε ἡ δική της θέλησι κι' ἡ δύναμί της κι' ἔπαυε πιὰ νἄναι σκλάβα του.

Ρωτοῦσε τώρα καθαρὰ τὴν ψυχή της καὶ τὸ νοῦ της, κι' ἡ ἀηδία κι' ὁ τρόμος ποὺ ἔνοιωθε ἄλλοτε γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ξαναγύριζαν τώρα, ἀκόμα πιὸ δυνατά. Ὁ ἔρωτας ποὺ τῆς εἶχε ἐμπνεύσει προσωρινὰ μὲ τὴν ὑποβολή, πετοῦσε, ἐφευγε, ἀφίνοντας μέσ' στὴν καρδιά της μονάχα φρίκη γιὰ ὅ,τι εἶχε γίνει...

Ἀποφάσισε τότε νὰ φύγη, νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὴν ἐλευθερία ποὺ τῆς ἄφηνε, γιὰ νὰ διακόψη γιὰ πάντα τὶς σχέσεις της μαζί του!

Πραγματικά, ἑτοιμάστηκε ἀμέσως. Μὰ τῆς χρειάζονταν λεφτά...

Μπῆκε, λοιπόν, ἕνα βράδυ στὸ διαμέρισμα τοῦ γιατροῦ.

Γιὰ νὰ φτάση στὸ γραφεῖο του, ἔπρεπε νὰ περάση ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρά του.

Κάθε νύχτα, πὼς ἴδια ὥρα, πήγαινε νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτε, πὼς δὲν εἶχε ξεχάσει τίποτε ὁ Ντορνάκ. Καὶ τὸν εὕρισκε πάντα νὰ κοιμᾶται βαθειά.

Ἀπόψε, λοιπόν, ἔκαμε τὴ συνηθισμένη ἐπίσκεψή της, καθησυχασμένη. Μά, μόλις μπῆκε στὴν κάμαρα, τρόμαξε καὶ κοντοστάθηκε.

Ὁ ἄρρωστος δὲν κοιμότανε. Δὲν εἶχε κἂν πλαγιάσει. Ξαπλωμένος σ' ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι, κοντὰ στὸ ἀνοιχτὸ παραθύρου, κύτταζε τὸν οὐρανὸ καὶ τ' ἄστρα... κι' ἦταν τόσο ἀπορροφημένος, ὥστε δὲν εἶδε, οὔτε ἄκουσε τὴ Σουζὰν ποὺ μπῆκε στὴν κάμαρά του.

Ἐκείνη πῆγε κοντά του, τὸν κύτταξε.

— Δὲ πλάγιασες ἀπόψε; τὸν ρώτησε.

— Ὄχι... Πνίγομαι, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πεθάνω!... Ὢ, Σουζάν, ἂς μποροῦσα νἄφευγα μαζί σου, μακρυά, πολὺ μακρυά... νὰ σὲ πάρω μαζί μου παντοῦ, ἀκόμα καὶ στὸ θάνατο!... Τί χαρὰ θἄταν γιὰ μένα!...

— Μὰ δὲν πρόκειται νὰ πεθάνης. Γιατί λὲς αὐτὰ τὰ πράγματα;...

Ὁ ἄρρωστος κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Φοβᾶμαι τὸ θάνατο! εἶπε σιγανά. Ἔχω κάνει τόσα κακά!... Τώρα ἡ συνείδησί μου δὲ μ' ἀφίνει πιὰ σὲ ἡσυχία... μοῦ μιλάει πάντα γιὰ σένα... καὶ γιὰ τὸν ἄλλο, γιὰ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις πάψει ἀπὸ καιρὸ ν' ἀκοῦς τὰ κλάματά του...

Ἡ Σουζὰν πῆγε πιὸ κοντά του, κατάχλωμη ἀπὸ ἀγωνία.

— Τί τόκανες, αὐτὸ τὸ παιδί; ρώτησε. Τώρα ρωτοῦσε αὐτή. Κι' ὁ ἄρρωστος, νικημένος, ἀπάντησε:

— Τ' ἄφησα ἐλεύθερο!

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Ἐκείνη δὲν τράβηξε τὸ δικό της.

Καθισμένη κοντά του, τὸν κύτταζε μὲ οἶκτο. Ὡστόσο, κάπου-κάπου, περνοῦσε μιὰ ἔκφρασι ἀηδίας ἀπ' τὰ μάτια της, κουρασμένα ἀπ' τὶς ἀτέλειωτες ἀγρυπνίες καὶ τὰ βάσανα ποὺ εἶχε περάσει.

Σηκώθηκε σὲ λίγο νὰ φύγη, γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν κάμαρα, ὅπου πνιγότανε... Μὰ ὁ Πασκὰλ τὴν κράτησε ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της καὶ τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ σιγανή, σὰν μακρυνή:

— Μεῖνε κοντά μου, Σουζάν... μεῖνε ἀκόμα...

Ἐκείνη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Μεῖνε... μεῖνε... κάθησε ἐκεῖ, σ' ἐκείνη τὴν πολυθρόνα...

— Θὰ μείνω, ἀλλὰ μ' ἕναν ὅρο.

— Ὅ,τι θέλεις!

— Πές μου τί ἀπόγινε ὁ Βαλωρί. Πές μου ποῦ θὰ μπορέσω νὰ τὸν ξαναδῶ. Πές μου τὰ αἴτια τῆς ἀτιμίας του. Πές μου, τέλος, τί κάνατε τὴν κόρη μου!...

»Δὲν ζητάω τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ κλέψατε, ὁ ἀδελφός σου καὶ σύ. Θέλω μόνο νὰ βρῶ τὸ παιδί μου, τὴν Κολινέτ!

— Ὄχι, ὄχι... αὐτὸ ὄχι! τραύλισε μὲ τρόμο ὁ ἄρρωστος.

— Τὸ θέλω! Μίλησε!...

— Ὄχι, ὄχι... ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα... τίποτα!

Ὁ Πασκὰλ σηκώθηκε ἀπότομα ἀπ' τὸ ντιβάνι καὶ γαντζώθηκε μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπ' τὸ πρεβάζι τοῦ παραθύρου, γιὰ νὰ μὴν πέση.

Δὲ μποροῦσε ν' ἀνθέξη στὴν ἐπιτακτικὴ ματιὰ τῆς Σαιζάν. Εἶχε τὸ προαίσθημα τώρα πὼς κάποια μεγάλη δυστυχία, κάποια ἀνεπανόρθωτη καταστροφὴ θὰ σύντριβε τὴ ζωή του. Καταλάβαινε πὼς δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἐπιρροὴ στὴ Σουζάν — στὴ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει τὶς μόνες χαρὲς ποὺ ἔνοιωσε στὴ γῆ.

Σήκωσε τὰ μάτια του στὸν ἀστροστόλιστο οὐρανό. Ὕστερα στράφηκε σιγὰ-σιγὰ στὴ Σουζάν, ποὺ στεκόταν ἀκίνητη, καὶ τὴ ρώτησε δειλά:

— Μ' ἀγαπᾶς πάντα:

— Σ' ἀγάπησα χωρὶς νὰ θέλω, ἀπάντησε ἐκείνη. Χωρὶς νὰ θέλω, ἔγινα σκλάβα σου, ὑποταγμένη σ' ὅλα τὰ καπρίτσια του. Ἤσουν ἀφέντης μου τόσο καιρό... μὰ σήμερα δὲν εἶσαι πιά! Δὲν ἔχεις πιὰ καμμιὰ ἐπιρροὴ πάνω μου. Ὁ τρελλὸς ἔρωτας ποὺ νόμιζα ἄλλοτε πὼς ἔνοιωθα γιὰ σένα, ἔχει σβυστῆ. Κι' ἔχει ξαναγυρίσει τὸ παλιὸ μῖσος στὴν καρδιὰ αὐτὴ ποὺ βασάνισες τόσο σκληρά!

»Δὲν ἔχεις πιὰ δυνάμεις, εἶσαι ἀνίκανος γιὰ ὅλα. Ἔχεις χάσει ἀκόμα καὶ τὶς ἰατρικές σου γνώσεις. Θἄσουν ἀνίκανος τώρα νὰ γράψης μιὰ συνταγὴ γιὰ νὰ σώσης ἕναν ἄρρωστό σου. Ἡ μνήμη, ἡ θέλησι, ὅλα σ' ἔχουν ἐγκαταλείψει!

— Σώπα, γιὰ τὸ Θεό!

— Ἀπόψε, θὰ φύγω γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, πρόσθεσε ἡ Σουζὰν ἀμείλικτα.

Ὁ Πασκὰλ ὥρμησε πρὸς τὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι, γιὰ νὰ καλέση τὸ Ντορνάκ, γιὰ νὰ ξυπνήση τοὺς ὑπηρέτες ποὺ κοιμόνταν. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ..κι' ἔπεσε πάνω στὸ ντιβάνι, δείχνοντας τὶς γροθιές του στὴν ἀκίνητη πάντα καὶ κατάχλωμη Σουζάν.

— Δὲν φοβᾶμαι τίποτα, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Ὁ Ντορνὰκ δὲ βρίσκεται ἐδῶ. Τοὔδωσα τὴν ἄδεια νὰ πάη νὰ περάση δυὸ μέρες στὸ Μονακό, ὅπου γίνονται μεγάλες γιορτές. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτες, ὁ ὕπνος τους εἶναι βαρὺς σὰν μολύβι.

»Ὅπως βλέπεις, εἴμαστε μόνοι, ὁλομόναχοι. Καὶ καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμι δὲν μπορεῖ νὰ μὲ συγκρατήση ἐδῶ.

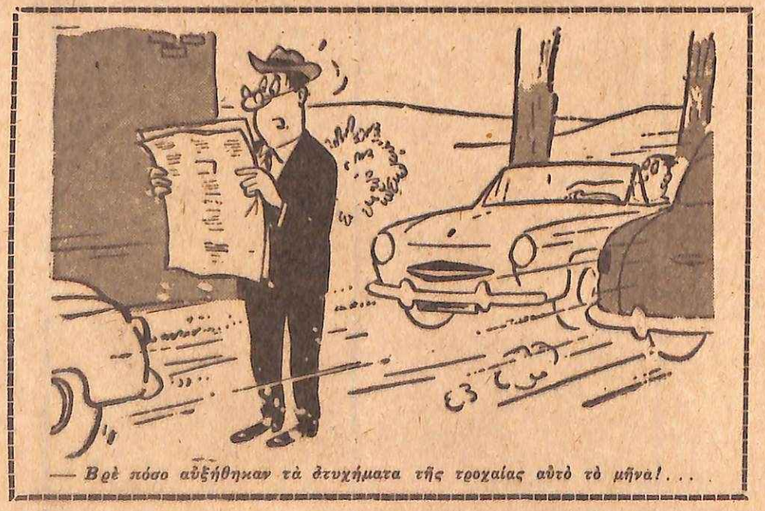

— *Βρὲ πόσο αὐξήθηκαν τὰ ἀτυχήματα τῆς τροχαίας αὐτὸ τὸ μῆνα!...*

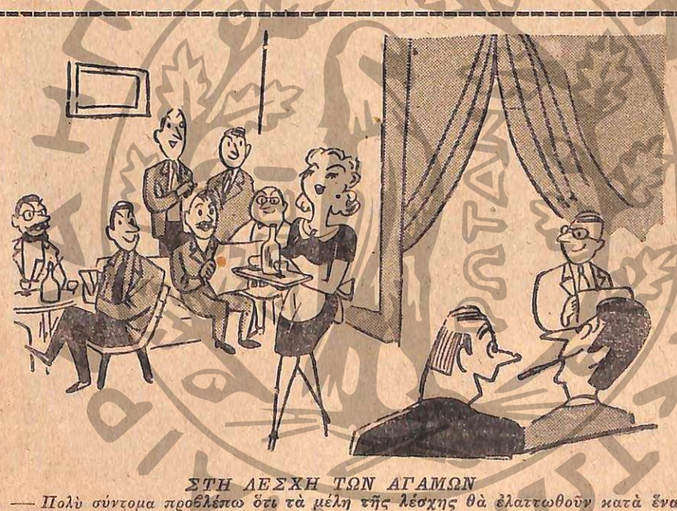

ΣΤΗ ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

— *Πολὺ σύντομα προβλέπω ὅτι τὰ μέλη τῆς λέσχης θὰ ἐλαττωθοῦν κατὰ ἕνα!*

»Λὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς... Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ποὺ δὲ βρίσκει πιὰ ἀνταπόκρισι σὲ μένα, θάναι ἡ τιμωρία σου!

— Δὲν ἔχεις λεφτά... Βόγγησε ὁ ἄρρωστος μὲ φωνὴ σβυσμένη.

— Ἔχεις ὅμως ἐσύ, μέσα στὸ γραφεῖο σου. Θὰ πάρω ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ φύγω.

— Ὄχι, ὄχι... μεῖνε! φώναξε ὁ Πασκάλ, πέφτοντας γονατιστός.

Τοῦ κάκου ὅμως ἄπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ. Ἐκείνη τοῦ ξέφυγε. Εἶδε τὴ σκιά της νὰ χάνεται στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἄκουσε τὸ ξεκλείδωμα τῆς κλειδαριᾶς τοῦ γραφείου του... καὶ κυλίστηκε ὕστερα ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

Ἡ Σουζὰν εἶχε ἁρπάξει ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ φώναζε θριαμβευτικά, καθὼς ἔτρεχε ἔξω, στὸν κῆπο, ποὺ τὸν φώτιζαν οἱ πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς:

— Λεφτά!... Ἐλευθερία!...

Ἔκαμε τὸ γῦρο τῆς Βίλλας. Ἔφτασε σὲ μιὰ πορτούλα, ποὺ εἶχε προμηθευτῆ ἀπὸ πολλὲς μέρες τὸ κλειδί της. Τὴν ἄνοιξε... καὶ βρέθηκε σ' ἕνα δρομάκι ποὺ κατέβαινε μὲ «κορδέλλες» πρὸς τὴ θάλασσα.

— Ἐλεύθερη!... Ἐλεύθερη!...

Ἀκολούθησε γιὰ πολλὴ ὥρα ἕνα δρόμο μ' ἐλαιῶνες καὶ μικρὲς βίλλες, δίπλα στὴ θάλασσα, ὅπου ταλαντεύονταν μερικὲς βαρόβαρκες.

Ἕνα σπιτάκι τράβηξε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχή της. Ἕνας ἄνθρωπος στεκόταν ὄρθιος στὸ κατώφλι καὶ τὴν κύτταζε ποὺ πλησίαζε.

Δὲν ἤξερε ἡ Σουζὰν ποῦ βρισκόταν. Εἶχε ζήσει τόσα χρόνια φυλακισμένη στὸ σπίτι ἐκεῖνο τοῦ Κὰπ-ντ' Αἶλ, ὥστε εἶχε χάσει πιὰ τὴ συναίσθησι τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ χρόνου...

Ἔφτασε κοντὰ στὸ σπιτάκι καὶ σταμάτησε, ἀναποφάσιστη, τρέμοντας.

Ὁ ἄντρας — ἕνας ψαρᾶς — τὴ ρώτησε:

— Ποῦ πᾶτε, κυρία; Φαίνεστε σὰν νὰ χάσατε τὸ δρόμο σας.

— Θἄθελα νὰ φτάσω στὸν κοντινότερο σιδηροδρομικὸ σταθμό.

— Πρέπει, λοιπόν, νὰ τραβήξετε εἴτε κατὰ τὸ Μπωλιέ, εἴτε κατὰ τὸ Κὰπ-ντ' Αἶλ. Μὰ θἄχετε νὰ περπατήσετε μιὰ ὥρα ὁλόκληρη, σ' ἕνα δρόμο γεμάτο πέτρες.

— Τὸ Κὰπ-ντ' Αἶλ! Ὄχι, ὄχι, δὲ θέλω νὰ γυρίσω στὸ Κὰπ-ντ' Αἶλ! μουρμούρισε μὲ τρόμο ἡ Σουζάν.

Ὁ ψαρᾶς ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ τὴν κύτταξε ἐρευνητικά.

— Κρυβόσαστε, λοιπόν; τὴ ρώτησε, πηγαίνοντας πιὸ κοντά της. Φαινόσαστε ἄνω-κάτω, σὰν νὰ κάνατε κανένα κακό... Κι' ὕστερα πῶς γίνεται νὰ μὴν ξέρετε τὸ δρόμο; Δὲν εἴσαστε ντόπια;

— Κύριε, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ἡ Σουζάν, εἶμαι μιὰ γυναῖκα πολὺ δυστυχισμένη. Αὐτὸ μονάχα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ. Κυττάχτε με καλά.. καὶ θὰ βεβαιωθῆτε πὼς δὲ μοιάζω καθόλου γιὰ ὕποπτη γυναίκα. Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε, λοιπόν, ἄφοβα τὴν πληροφορία ποὺ σᾶς ζητῶ.

— Πᾶτε κατὰ τὴ Μασσαλία ἢ κατὰ τὸ Βιντιμίλλε·

— Πάω μακρύτερα ἀπ' τὴ Μασσαλία, κύριε: στὸ Παρίσι.

— Σὲ πέντε λεπτά, πρόκειται νὰ ξεκινήσω μὲ τὴ βάρκα μου γιὰ τὴ Νίκαια. Ἂν θέλετε νἀρθῆτε μαζί μου, θὰ προλάβετε νὰ πάρετε ἀπὸ κεῖ τὸ ἐξπρές.

— Δέχομαι· πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἡ Σουζὰν μὲ τὸ πρόσωπο μεταμορφωμένο ἀπ' τὴ χαρά.

«Θἄταιξε, φαίνεται, στὸ Μοντεκάρλο, θὰ τἄχασε ὅλα καὶ τώρα τὸ σκάζει κρυφά, γιὰ νὰ μὴ τὴν κυνηγήσῃ κανένας ἀπλήρωτος ξενοδόχος — σκεπτόταν ὁ ψαρᾶς, ἐνῶ ἐτοίμαζε τὴ βάρκα του. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν! Οἱ ἀλτήριοι οἱ ξενοδόχοι κερδίζουν ἕνα σωρὸ λεφτά!

— Ξεκινᾶμε! ἀνάγγειλε σὲ λίγο χαρούμενα.

Ἔλυσε τὴ βάρκα του, πήδησε μέσα καὶ βοήθησε τὴ Σουζὰν νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο.

Ἡ νέα γυναῖκα ἐγκαταστάθηκε ἄνετα μέσα στὸ ἐλαφρὸ σκάφος κι' ἀνάσανε πιὸ ἐλεύθερα. Ἡ βάρκα ἀνοίχτηκε γρήγορα στὸ πέλαγος.

— Ἀντίο ρουλέττα, ποὺ ξεπενταριάζει! Ἀντίο ξενοδόχοι τοῦ Μοντεκάρλο! εἶπε γελῶντας ὁ ψαρᾶς.

Ἡ Σουζάννα τὸν ἄκουγε ἀφηρημένα, ἀπρόσεχτα. Τὰ λόγια του τὴν ἄφηναν ἀδιάφορη, δὲν κατώρθωναν νὰ διώξουν τὴ μοναδικὴ σκέψι ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε.

Ταξίδεψαν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Εἶχε βγῆ πιὰ ὁ ἥλιος.

Ἡ Σουζὰν ἐνοιωθε σὰν ἕνα μεθῦσι, στὴ σκέψι πὼς θὰ πατοῦσε σὲ λίγο σ' ἐλεύθερο ἔδαφος! Μιὰ καινούργια ζωὴ θ' ἄρχιζε γι' αὐτήν. Ἴσως τὴν περίμεναν περιπέτειες, βάσανα, ἀπογοητεύσεις. Μὰ τί πείραζε, ἀφοῦ θἄταν ἐλεύθερη·

Ἡ χαρά της ἦταν ἀπέραντη, ἀπερίγραπτη...

— Σ' ἕνα τεταρτάκι, θὰ βρισκόμαστε στὸ λιμάνι τῆς Νίκαιας, τῆς εἶπε ὁ ψαρᾶς. Θὰ βρίσκεστε τότε μακρυὰ ἀπ' τὴ ρουλέτα καὶ λιὰ σας τὰ παπούτσια. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς!

»Μὰ γιατί δὲν πήγατε νὰ ζητήσετε ἀπ' τὴ διεύθυνσι τοῦ Καζίνου νὰ σᾶς στείλη πίσω στὸν τόπο σας, ὅπως κάνει γιὰ ὅλους τοὺς ξετινιαγμένους·

Ἕνα πικρὸ χαμόγελο πλανήθηκε στὰ χείλη τῆς Σουζάν. Κι' ἀπάντησε μαλακά:

— Γελιέστε, καλέ μου ἄνθρωπε. Δὲν ἔπαιξα καθόλου στὴ ρουλέτα καὶ δὲν χρωστάω τίποτε σὲ κανένα.

Ὁ ψαρᾶς δὲ ζήτησε νὰ μάθη περισσότερα πράγματα.

Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, ἡ βάρκα μπῆκε ἐπιτέλους στὸ λιμάνι.

— Φτάσαμε, εἶπε ὁ ψαρᾶς. Ἐγώ, θὰ γυρίσω στὸ Κὰπ-ντ' Αἶλ, νὰ ψαρέψω γλῶσσες. Ἀντίο, κυρία, καὶ καλὴ τύχη.

Ἡ Σουζὰν πήδησε στὴν ἀποβάθρα. Ἔδωσε ἕνα καλὸ φιλοδώρημα στὸν ψαρὰ γιὰ τὸν κόπο του. Ἐκεῖνος τὴν εὐχαρίστησε θερμά. Ὕστερα τῆς σύστησε:

— Πρέπει νὰ βιαστῆτε τώρα, ἂν θέλετε νὰ προλάβετε τ' ἀπογευματινὸ ἐξπρές. Μπορεῖτε νὰ πάρετε τὸ τραὶν ποὺ πηγαίνει στὰ σταθμό.

Ἡ Σουζὰν ἀπομακρύνθηκε. Ἀκολούθησε ἕνα μακρὺ σκονισμένο βουλεβάρτο κι' ἔφτασε ἐπιτέλους, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς στροφές, σὲ μιὰ μεγάλη κι' ὡραία πλατεία.

Κύτταξε γύρω της, τὰ ψηλὰ σπίτια, τὸν κόσμο... καὶ μακρύτερα, πίσω ἀπ' τοὺς καταπράσινους κήπους, τὴ θάλασσα ποὺ ἡ σκέπαζε λίγη καταχνιά.

Ἀνέβηκε σ' ἕνα τραὶν καὶ ρώτησε τὸν πρακτορα:

— Πάει στὸ σταθμό, αὐτό;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Χτύπησε τὸ κουδοῦνι, καὶ τὸ τραὶν ξεκίνησε, πηγαίνοντας τὴ Σουζὰν στὸ σταθμὸ τῆς Νίκαιας.

ΙΗ'.

Μιὰ ὥρα μετὰ τὴ φυγὴ τῆς Σουζάν, συνῆλθε ἐπιτέλους ὁ Πασκὰλ ἀπ' τὴ λιποθυμιά του. Εἶχε μείνει ἀναίσθητος δυὸ ὧρες περίπου. Μὲ τὴν ἀδυναμία ποὺ εἶχε, θὰ μποροῦσε νὰ μὴ συνερχότανε πιά, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν κρίσι. Γλύτωσε ὅμως κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Σηκώθηκε μὲ κόπο, πῆγε τρεκλίζοντας ὡς τὸ ντιβάνι καὶ σωριάστηκε πάνω σ' αὐτό.

Δὲν καταλάβαινε ἀκόμη ἀκριβῶς πῶ βρισκότανε, δὲν θυμόταν τὴν τραγικὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε προηγηθῆ.

Μονάχα τὰ ἡμερώματα, κι' ἀφοῦ ἀναπαύτηκε μερικὲς ὧρες, μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ ξαναβρῇ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ θυμηθῆ.

Σηκώθηκε, πῆγε ὡς τὸ παράθυρο, ἔσκυψε ἔξω καὶ προσπάθησε ν' ἀκούσῃ.

Μὰ οἱ ὑπηρέτες δὲ βρίσκονταν ἀκόμη στὴ θέσι τους, τόσο πρωΐ. Τὸ σπίτι ὁλόκληρο κοιμόταν.

Τὸ ρολόϊ μιᾶς ἐκκλησίας χτύπησε 5.

Τότε ὁ Πασκὰλ ἄφισε τὸ παράθυρο καὶ πῆγε ὡς ἕνα ντουλάπι, ὅπου ὑπῆρχαν διάφορα μπουκάλια μὲ φάρμακα. Ἤπιε ἕνα ποτῆρι τονωτικὸ κρασὶ καὶ μερικὲς σταγόνες ἑνὸς δυναμωτικοῦ ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει ὁ ἴδιος. Τονώθηκε ἔτσι καὶ πέρασε στὸ γραφεῖο του.

Τράβηξαν ἀμέσως τὴ ματιά του τ' ἀνοιχτὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του καὶ τὰ χαρτονομίσματα ποὺ ὑπῆρχαν σκορπισμένα στὰ χαλί... Τὰ μάζεψε ὅλα, τὰ μέτρησε. Ἡ Φερνάνδη εἶχε πάρει μονάχα 1.000 φράγκα.

Τότε ὁ γιατρὸς σκέφτηκε πὼς δὲν μποροῦσε νἄχε φύγει ἡ νέα γυναῖκα μὲ τόσο λίγα λεφτά... Μεταμορφωμένος ἀπ' τὴ χαρά, σκέφθηκε πὼς θὰ βρισκόταν ἀκόμη στὴ Βίλλα καὶ πὼς θὰ τὴν ξανάβρισκε σὲ λίγο.

— Ὤ, ἂς τὴν ξαναδῶ κι' ἂς πεθάνω! φώναξε, σφίγγοντας τὸ κεφάλι του στὰ δυό του χέρια. Σουζάν!... Σουζάν!...

Ἔβαζε στ' ὄνομα ἐκεῖνο ὅλη τὴν ψυχή του, ὅλο τὸν ἔρωτα ποὺ φλόγιζε τὴν καρδιά του... Μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι...

Βγῆκε τότε ἀπ' τὸ σπίτι, τρεκλίζοντας, διέσχισε τὸν ἔρημο ἀκόμη κῆπο καὶ πῆγε ὡς τὸ περίπτερο τῆς φυλακισμένης του.

— Σουζάν!... Σουζάν!... ἐπαναφώναξε.

Συγχρόνως μπῆκε στὸ περίπτερο καὶ προσπάθησε ν' ἀναπτύξῃ καὶ πάλι τὴ μαγνητικὴ ἐκείνη δύναμι ποὺ τὸν ἔκανε ἄλλοτε τόσο δυνατὸ καὶ ποὺ τοῦ εἶχε παραδώσει τόσο εὔκολα τὴ Σουζάν.

Μὰ δὲν τοῦ ἀπόμενε τώρα τίποτε ἀπ' τὴ δύναμι αὐτή. Ἡ ἀρρώστεια εἶχε ἐκμηδενίσει καὶ συντρίψει γιὰ πάντα τὴν ἀνύπαρκτη πιὰ θέλησί του. Τὸ κατάλαβε... καὶ ἔπεσε σὲ λιγμούς.

Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀναστατωμένος, σὰν τρελλός. Κύτταξε τὸ ντιβάνι ὅπου καθότανε τόσο συχνὰ ἡ Σουζάν, τὰ ἀγαπημένα της βιβλία, τὸ κέντημά της, τὰ χίλια μικροπράγματα ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει αὐτός...

Τέλος, ἔφυγε ἀπ' τὸ περίπτερο, βέβαιος πιὰ γιὰ τὴ δυστυχία του καὶ τὴν ἐγκατάλειψί του. Στὸν κῆπο συνάντησε τὸ Ντορνάκ.

—'Απὸ ποῦ ἔρχεσαι; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος ἀνασκίρτησε.

—'Απὸ ποῦ ἔρχεσαι; ξαναρώτησε ὁ γιατρός,

— Ψάχνω νὰ βρῶ τὴν κυρία... Ἤρθα ἀπὸ δῶ σήμερα τὸ πρωΐ, νωρίς, νὰ μαζέψω μερικὰ λουλούδια... καὶ βρῆκα ἀνοιχτὸ τὸ περίπτερο. Φοβήθηκα τότε κανένα δυστύχημα, μπῆκα μέσα... κι' ἡ ἀκαταστασία ποὺ ἀντίκρυσα μὲ παραξένεψε.

»Σκέφτηκα στὴν ἀρχὴ πὼς ἡ κυρία θἄχε μείνει ὅλη τὴ νύχτα κοντά σας, γιὰ νὰ σᾶς περιποιῆται. Ἔτρεξα στὰ διαμερίσμά σας... μὰ δὲν τὴ βρῆκα ἐκεῖ. Αὐτὴ ἡ ἀπουσία της ἐπιτρέπει πολλὲς ὑπόνοιες!

—'Η Σουζὰν ἔφυγε, εἶπε ὁ Πασκὰλ μὲ βραχνὴ φωνή. Καταλαβαίνεις; Ἔφυγε... ἔφυγε γιὰ πάντα!

— Καὶ σεῖς δὲν ἔχετε πιὰ καμμιὰ ἐπιρροὴ ἀπάνω της, συμπλήρωσε ὁ Ντορνὰκ μὲ κάποια εἰρωνεία.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Μὰ εἴσαστε τόσο ἄρρωστος!...

— Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὼς δὲν ἀξίζω πιὰ γιὰ τίποτα... γιὰ τίποτα! Ἄχ, Ντορνάκ εἶμ' ἕνας ἄνθρωπος πολὺ δυστυχισμένος!

Στὴν ἀρχή, ὁ Πασκὰλ σκέφτηκε νὰ γράψῃ στὸν ἀδελφό του καὶ νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὴ δραπέτευσι τῆς Σουζάν. Δίστασε ὅμως νὰ τὰ κάμῃ ἀμέσως. Τὸν συγκρατοῦσε ἀκόμη κάποια ἀόριστη ἐλπίδα. Σκεπτόταν:

«Σίγουρα, θὰ ξανάρθη ἡ Σουζάν. Τὰ 1.000 φράγκα ποὺ πῆρε μαζί της, δὲ θὰ τῆς φτάσουν γιὰ νὰ πάῃ μακρυά...».

Μὰ οἱ μέρες κύλησαν, κι' ἡ Σουζὰν δὲν ξαναγύρισε. Τότε ὁ Πασκὰλ ἔστειλε στὸν ἀδελφό του ἕνα γράμμα λιγόλογο:

«'Αγαπητέ μου Λωράν. Ἔχω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω μιὰ εἴδησι ποὺ θὰ σὲ ἀνησυχήσῃ τρομερά: 'Η Σουζὰν δραπέτευσε, κι' ὡς τώρα δὲν μπόρεσα νὰ τὴν ξαναβρῶ.

»'Ο ἀδελφός σου ΠΑΣΚΑΛ».

Γιὰ τὸ Μπερτὶ δὲν τοῦ ἀνάφερε λέξι. Τὸ οὐσιῶδες, τὸ σοβαρὸ γι' αὐτὸν ἦταν ἡ ἐξαφάνισι τῆς Σουζάν.

Τοῦ κάκου περίμενε μιὰ ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ γράμματα. Ἔπὶ ἕνα μήνα, ἔζησε μέσα σὲ θανάσιμη ἀγωνία. Ὕστερα, ἕνα πρωΐ, ἔλαβε τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«Σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ».

—"Ας ἔρθη.. ἂς ἔρθη λοιπόν! ψιθύρισε ὁ Πασκάλ. "Ας ἔρθη, δὲν τὸν φοβᾶμαι πιά! Ἐξαντλήθηκαν ἄλλωστε οἱ δυνάμεις μου καὶ τὸ θάρρος μου!...

Περίμενε ὑπομονετικά.

Μιὰ μέρα, καθὼς κατέβαινε πρὸς τὴ θάλασσα, εἶδε ἕνα ταξειδιώτη ποὺ ἐρχότανε βιαστικὰ κατὰ τὴ Βίλλα. Ἦταν ὁ Λωράν...

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ κυττάχτηκαν ψυχρὰ κι' ἔδωσαν τὸ χέρι. Κατάλαβαν ἀμέσως πὼς θὰ ἐξέσπαζε μιὰ θύελλα ἀνάμεσά τους.

'Ανέβηκαν μαζὶ τὸ δρόμο πρὸς τὴ Βίλλα, δίχως νὰ προφέρουν λέξι.

'Ο Ντορνὰκ στεκόταν στὴν καγκελλόπορτα καὶ τοὺς κύτταζε ποὺ πλησιάζανε.

—"Εχεις πάντα τὸ ἴδιο προσωπικό; ρώτησε ὁ Λωρὰν τὸν ἀδελφό του.

— Ναί.

— Γιατί κράτησες γιὰ φύλακα αὐτὸ τὸ Ντορνάκ, ποὺ ἀνταποκρίθηκε τόσο ἄσχημα στὴν ἐμπιστοσύνη σου;

— Δὲν φταίει ὁ Ντορνὰκ ἂν ἡ Σουζὰν δραπέτευσε.

—Μήπως φταῖς ἐσύ;

—"Ισως...

'Ο Λωρὰν ἀνασκίρτησε. Κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ τρομερὴ καὶ φιλύποπτη στὸν ἀδελφό του, ποὺ τόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε...

Εἶχανε χρόνια νὰ ἰδωθοῦνε, οἱ δυό τους. Θἄχαν λοιπὸν νὰ ποῦνε πολλὰ πράγματα, θἄχαν νὰ κάνουν ἕνα σωρὸ ἐκμυστηρεύσεις. Κι' ὅμως κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό τους δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ πρῶτος.

Μπῆκαν κι' οἱ δυὸ στὸ μεγάλο γραφεῖο. μὲ τὰ φαρδειὰ παράθυρα ποὺ βλέπανε πρὸς τὴ θάλασσα. Στάθηκαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον καὶ κυττάχτηκαν μὲ προσοχή.

'Ο Λωρὰν δὲν ἦταν πιὰ ὁ παληὸς ξέγνοιαστος κι' ἐλκυστικὸς κοσμικὸς τύπος. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν, ἡ φυσιογνωμία του εἶχε πάρει μιὰ μόνιμη ἔκφρασι πικρίας, τὰ μέτωπό του αὐλακώνόταν ἀπὸ πρόωρες ρυτίδες.

Διέκοψε πρῶτος τὴ σιωπή.

—"Ωστε λοιπόν, εἶπε πλησιάζοντας τὸν Πασκὰλ ποὺ στεκόταν ἀκίνητος κοντὰ στὸ μεγάλο τζάκι, ἡ Σουζὰν σοῦ τόσκασε, καὶ δὲν ξέρεις τί ἔγινε;

— Ναί, ἔφυγε... κι' ἀπ' τὴ μοιραία ἐκείνη μέρα δὲ ζῶ πιά! Εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος, δὲν ξέρω πιὰ τί κάνω, οὔτε καὶ τί θὰ γίνω... Ὅ,τι, αὐτὸ τὰ καταραμένο σπίτι... πόσο μοῦ φαίνεται ἀδειανό!... Δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσο εἶμαι δυστυχισμένος, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν καταστροφή... Γιατί εἶναι ἀληθινὴ καταστροφὴ ἡ ἐξαφάνισι αὐτῆς τῆς γυναίκας, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξαναβροῦμε πιὰ ποτέ!

»Περίμενα πολλὲς μέρες, πρὶν σὲ πληροφορήσω γιὰ τὴ δραπέτευσί της, μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα πὼς θὰ ξαναγύριζε... Ἐπιτέλους, ἀποφάσισα νὰ σοῦ γράψω, νὰ σὲ κατατοπίσω, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ πάρῃς τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα προστασίας σου.

— Σοῦ τὴν εἶχα ἐμπιστευθῆ, καὶ σοῦ τὴν ἄφισες νὰ φύγῃ! φώναξε ὁ Λωράν. Εἶσαι ἕνας ἄθλιος!

— Εἶμ' ἕνας ἄνθρωπος πολὺ δυστυχισμένος... μουρμούρισε ὁ Πασκὰλ πέφτοντας σ' ἕνα κάθισμα. 'Ο θάνατος θὰ μοῦ ἦταν γλυκός!... 'Απ' τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκες αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἀναστατώθηκε ἡ ζωή μου! "Αλλοτε ἐνδιαφερόμουν γιὰ τὴ δουλειά μου, ἡ κλινικὴ μου πήγαινε καλὰ κι' οἱ ἄρρωστοι ἔρχονταν ἀπ' τὶς τέσσερες ἄκρες τοῦ κόσμου.

»Μά, μόλις μπῆκε ἐδῶ ἡ Σουζάν, ἡ πελατεία μου ἄρχισε νὰ ἐλαττώνεται, ἡ βίλλα μου ἐρημώθηκε σιγὰ - σιγά... κι' ἔμεινα στὰ τέλος σχεδὸν μονάχος μαζί της σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο.

— Λὲς «ἔρημο» αὐτὴ τὴν ὑπέροχη ἀκρογιαλιά; παρατήρησε ὁ Λωρὰν μὲ εἰρωνεία. Πολὺ δύσκολος εἶσαι, ἀγαπητέ μου!

— Ναί, ἔχει γίνει τώρα ἀληθινὴ ἔρημος γιὰ μένα! Κι' ὁστόσο ἤμουν συνηθισμένος ἀπὸ πολὺν καιρὸ στὰ θαυμάσιο αὐτὸ πανόραμα, στὴν ἀπέραντη θάλασσα, τὰ γαλανὰ πάντα οὐρανό, τὶς ἐλπὲς καὶ τὶς φοινικιές, ποὺ εἴχαμε θαυμάσει τόσο συχνὰ ἡ Σουζὰν κι' ἐγώ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

"Αχ!, ὁ ἔρωτας!..

Τὸν κόσμο τὸν ἐγνώρισα
καὶ τὴ ζωὴ τὴν εἶδα,
ξέρω ποῦ φτάνει τ' ὄνειρο
καὶ ποῦ τελειών' ἡ ἐλπίδα.

*

Ὠκεανοὺς ἐχόρτασα
καὶ μπούχτισα λιμάνια,
κι' ἀπ' ὅλα ἤπια τὰ πιοτὰ
κι' ἀπ' ὅλα τὰ χαρμάνια.

*

Ξένος ποτὲ δὲ στάθηκα
στ' ἀνθρώπινα τὰ πάθη
καὶ τῆς ζωῆς τ' ἀλφάβητο
ἀπ' ὀξῶ τὸ κῶ μάθει.

*

Κι' ὅμως ἐγὼ ποὺ γύρισα
στῆς γῆς ὅλα τὰ μάκρη,
δὲ μπόρεσα στὸν ἔρωτα
ποτὲ νὰ βρῶ τὴν ἄκρη...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΔΑ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὡραιότατα μαννεκὶν ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα τῆς βρεταννικῆς Κοινοπολιτείας ἔφτασαν πρὸ ἡμερῶν στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὰ καλοκαιρινὰ μοντέλα, ποὺ ἑτοιμάζουν οἱ μεγαλύτεροι οἶκοι μόδας στὶς πατρίδες τους. Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ καὶ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα ἐπίδειξις ἔγινε στὸ «Καφὲ Ρουαγιάλ». Στὴ φωτογραφία μας διακρίνονται ἀπὸ τ' ἀριστερά: Ἀγγλικὸ φόρεμα, πλάζ, σκωτσέζικο σόρτ, φόρεμα χοροῦ ἀπὸ τὶς Δ. Ἰνδίες, βραδυνὸ φόρεμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, φόρεμα κοκτέιλ τῆς Αὐστραλίας, ἀπογευματινὸ φόρεμα ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία, φόρεμα χοροῦ ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία, βραδυνὴ τουαλέττα ἀπὸ τὴ Μαλαισία καὶ ἕνα ἀνσάμπλ γιὰ πλάζ ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία.

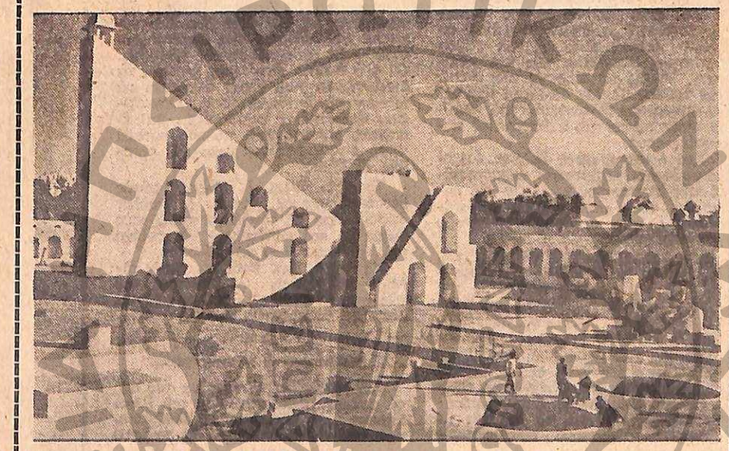

ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

Στὰ περίχωρα τοῦ Τζαϊποὺρ τῶν Ἰνδιῶν, ὑπάρχει ἕνα θαυμάσιο πάρκο μὲ τὰ παράξενα αὐτὰ μαρμάρινα ἔργα. Τὸ... φουτουριστικὸ αὐτὸ συγκρότημα εἶναι ἕνα ἀστεροσκοπεῖο, κατασκευάστηκε δὲ τὸ 1734 ἀπὸ τὸν περιφημο ἀστρονόμο Τζάϊ Σὶνγκ Β', ὁ ὁποῖος ἔχει φτιάξει ἄλλα τέσσερα παρόμοια ἀστεροσκοπεῖα σὲ διάφορα σημεῖα τῶν Ἰνδιῶν. Γιὰ τὶς παρατηρήσεις δὲν ἀπαιτεῖται κανένα τηλεσκοπικὸ ὄργανο ἀλλὰ μόνο τὸ γυμνὸ μάτι. Βάσει τῆς θέσεως τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης ἢ διαφόρων ἄλλων οὐρανίων σωμάτων μποροῦσε καὶ μπορεῖ ἀκόμα καὶ σήμερα ἕνας ἔμπειρος ἀστρονόμος νὰ καθορίσῃ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴν ὥρα, τὴν ἡμέρα, τὸ μῆνα καὶ νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τὴ Γῆ ἀπὸ ἕνα πλανήτη, βάσει διαφόρων ἀναλογιῶν.

Η Γκλάρια Βάντερμπίλντ, τῆς ὁποίας ὁ παπποῦς δημιούργησε πόλεμο στὴν Κεντρικὴ Ἀμερική, γιὰ νὰ προασπίση τὰ συμφέροντά του.

ΟΙ 400 ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ
ΜΕΓΙΣΤΑΝΕΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Οἱ κολοσσιαῖες περιουσίες τους ἔγιναν μὲ τὰ πιὸ παράνομα μέσα

«Γιατί ἀπορεῖτε μὲ τὴν σκανδαλώδη συμπεριφορὰ τῶν «τετρακοσίων»; ἀναρωτιέται σὲ πρόσφατο ἄρθρο του ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Μπὲν Μπρόνσον.

Στὴν Ἀμερική, ὅταν μιλοῦν γιὰ τοὺς «400», ξέρουν καλὰ τί ἐννοοῦν: τὰ 400 πρόσωπα τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ τώρα ἀποτελεῖ μιὰ ἐντελῶς ξεχωριστὴ τάξι, μὲ τοὺς δικούς της ἀγραφους ἠθικοὺς νόμους καὶ τὸν ξεχωριστὸ τρόπο ζωῆς, ποὺ δημιουργεῖ καθημερινὰ σκάνδαλα.

Ὅλοι αὐτοί, χρωστᾶν τὴ σημερινή τους θέσι σὲ κάποιον πολὺ κοντινὸ πρόγονο, ποὺ δημιούργησε τεράστια περιουσία καὶ τοὺς ἐξασφάλισε τὴν οἰκονομικὴ ἄνεσι καὶ τὴν κατάταξι στοὺς κόλπους τῆς ἀριστοκρατίας.

«Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἐξηγήσουμε γιατί οἱ ἀριστοκράτες μας φέρονται καὶ ζοῦν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, συμπεραίνει ὁ κ. Μπρόνσον, ἀφοῦ ἀναφέρει μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ σκάνδαλα τῶν «τετρακοσίων». Ἀρκεῖ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ἱδρυταὶ τῶν σημερινῶν δυναστειῶν τοῦ πλούτου σχημάτισαν τὶς κολοσσιαῖες περιουσίες τους.

»Καὶ ἡ ματιὰ αὐτὴ δείχνει, ὅτι οἱ περισσότεροι σημερινοὶ ἀριστοκράτες τῆς Ἀμερικῆς, χρωστᾶν τὶς περιουσίες τους στὶς τεράστιες ἀπάτες καὶ τὰ πιὸ παράνομα μέσα τῶν προγόνων τους».

Σὰν χαρακτηριστικὸ παράδειγμα, ὁ κ. Μπρόνσον ἀναφέρει τὴν οἰκογένεια Ἄστορ, ποὺ ὁ πρόγονός της Τζὼν Τζαίηκομπ Ἄστορ ἔφθασε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὸ 1873, ἔχοντας στὶς τσέπες του μόνο 25 δολλάρια.

Τὸ πρῶτο κεφάλαιό του τὸ ἔφτιαξε μὲ διάφορες «κομπίνες» στὴν ἀγορὰ γουναρικῶν. Ἀλλὰ τὸ κύριο μέρος τῆς περιουσίας του, τὸ ἔφτιαξε μὲ διάφορους ἀθέμιτους συνδυασμοὺς στὴν κτηματαγορά.

Τὰ πρῶτα θύματά του ἦταν 700 οἰκογένειες ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει μικρὰ κτήματα ἀπὸ τὴν κυβέρνησι μὲ νόμο. Ὁ Ἄστορ ἀνεκάλυψε, ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς δὲν ἦταν σαφὴς καὶ ἀγόρασε ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ κτήματα. Ὕστερα προκάλεσε δικαστικὲς ἀγῶνα, ἰσχυριζόμενος, ὅτι καὶ τὰ 700 κτήματα ἦταν δικά του. Χάρις δὲ σ' ἕνα ἐπιδέξιο χειρισμό, κατάφερε νὰ πάρη ἀπὸ τὴν κυβέρνησι μιὰ ἀποζημίωσι 400.000 δολλαρίων. Αὐτὸ τὸ ποσὸν ἀπετέλεσε καὶ τὴ βάσι τῆς τεράστιας περιουσίας ποὺ σχημάτισε ἀργότερα.

Ἡ πανίσχυρη οἰκογένεια Βάντερμπιλτ χρωστάει τὸν πλοῦτο της στὸν Κορνήλιο Βάντερμπιλτ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε γνωστὸς σὰν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε τοὺς νόμους ὅ,τι ἤθελε!...

Τὰ πρῶτα χρόνια ποὺ ἔφθασε στὴν Ἀμερική, ὁ Βάντερμπιλτ ἀγόρασε μερικὲς μαούνες καὶ τὶς ἐκμεταλλεύτηκε ὅσο περισσότερο μποροῦσε κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1812. Ἀργότερα, ἀσχολήθηκε μὲ τὰ στρεῖδια καὶ πρῶτος αὐτὸς καθιέρωσε τὶς λῃστρικὲς ἐπιδρομὲς σὲ περιοχές, ὅπου ἄλλοι ἐπιχειρηματίες εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ψαρεύουν. Καὶ δὲ δίσταζε νὰ κάνη καὶ πειρατικὲς ἐπιδρομὲς στὰ πλοῖα τῶν ἀνταγωνιστῶν του — ὅπως ἀκριβῶς ἔκαναν καὶ οἱ πρόγονοι πολλῶν Εὐρωπαίων ἀριστοκρατῶν.

Ἡ περιουσία του, ποὺ αὐξανόταν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, τοῦ ἔδωσε τεράστια δύναμι. Ὅταν ἀπειλήθηκαν οἰκονομικὰ συμφέροντά του στὴ Κεντρικὴ Ἀμερική, προκάλεσε ὁ ἴδιος τὴν ἔκρηξι ἑνὸς πολέμου στὴν περιοχὴ αὐτὴ καὶ ἔπεισε τὸ ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ στείλη δυνάμεις πεζοναυτῶν στὴ Νικαράγουα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ προασπίσουν τὰ συμφέροντά του.

Τὸ πόσο ἀδίστακτος ἦταν, φάνηκε καὶ ὅταν κάποτε ἡ γυναίκα του ἀρνήθηκε νὰ τὸν ἀκολουθήση σὲ μιὰ ἄλλη πόλι. Τὴν ἔκλεισε σὲ ἕνα σανατόριο καὶ φρόντισε νὰ τὴν κρατήσουν σὲ αὐστηρὴ ἀπομόνωσι «γιὰ νὰ τὸ σκεφθῆ καλύτερα», ὅπως δήλωσε.

Σκληρότερος, ὅμως, ἦταν ὁ Τζαίη Γκούλντ, ποὺ ἔφτασε κι' αὐτὸς στὴ Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Ἀγγλία, μὲ μερικὰ δολλάρια στὴν τσέπη.

Ἕνας ἔμπορος δερμάτων ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασία του τὸ νεαρὸ μετανάστη καὶ, σὲ λίγο καιρό, τὸν βοήθησε μὲ χρήματα νὰ ἀνοίξη δική του ἐπιχείρησι. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ κατοπινοῦ ἑκατομμυριούχου ἦταν νὰ προκαλέση τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ τοῦ εὐεργέτη του. Στὴν ἀπελπισία του, ὁ δύστυχος ἔμπορος δερμάτων αὐτοκτόνησε!...

Ἀργότερα, ὁ Γκοὺλντ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Κορνήλιο Βάντερμπιλτ στὸ ζήτημα τῆς ἐκμεταλλεύσεως μιᾶς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Οἱ δύο ἄνδρες ἀγωνίσθηκαν ἐντελῶς τὰ δικαστήρια, ποὺ εἶχαν ἀναλάβει νὰ λύσουν τὴ διαφορά τους. Ὠργάνωσαν ὡπλισμένες συμμορίες καὶ ἔστησαν πραγματικὸ πόλεμο μεταξύ τους, στοὺς ὁποίους ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς οἱ ἴδιοι.

Ἐπειδή, ὅμως, ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν κατέληγε σὲ τίποτα, ὁ Γκοὺλντ δωροδόκησε μὲ τεράστια ποσὰ τοὺς δικαστὲς καὶ κατώρθωσε νὰ πετύχη μιὰ ἀπόφασι ποὺ τὸν εὐνόησε.

Μὲ παρόμοιες πράξεις, κατὰ τὸν Μπὲν Μπρόνσον, οἱ ἄρχοντες τοῦ πλούτου ἔβαλαν τὰ θεμέλια τῶν τεραστίων περιουσιῶν τους.

✪✪

Χαμένος ὁ κόπος του...

Γιὰ νὰ βγάλη τὴ γυναῖκα του ἀπ' τὴ φυλακή, ἕνας κάτοικος τοῦ Ρένο, ἔπρεπε νὰ πληρώση 15 δολλάρια, ποὺ τῆς εἶχαν ἐπιβληθῆ ὡς πρόστιμο. Τοῦ ἔλειπε ὅμως μισὸ δολλάριο, γιὰ νὰ συμπληρώση αὐτὸ τὸ ποσόν. Ἔκλεψε, λοιπόν, διάφορα μπρούντζινα μικροπράγματα, τὰ πούλησε καὶ μπόρεσε ἔτσι νὰ πληρώση τὸ πρόστιμο. Ἀλλά, λίγο ἀφοῦ ἀποφυλακίσθηκε ἡ γυναῖκα του, κλείστηκε αὐτὸς στὴν ἴδια φυλακή, γιὰ τὶς μικροκλοπὲς ποὺ εἶχε κάνει. Βρισκότανε δὲ ἀκόμα στὸ «φρέσκο», ὅταν, μετὰ 3 ἡμέρες, ξαναφυλακίστηκε ἡ γυναῖκα του γιὰ μέθη!

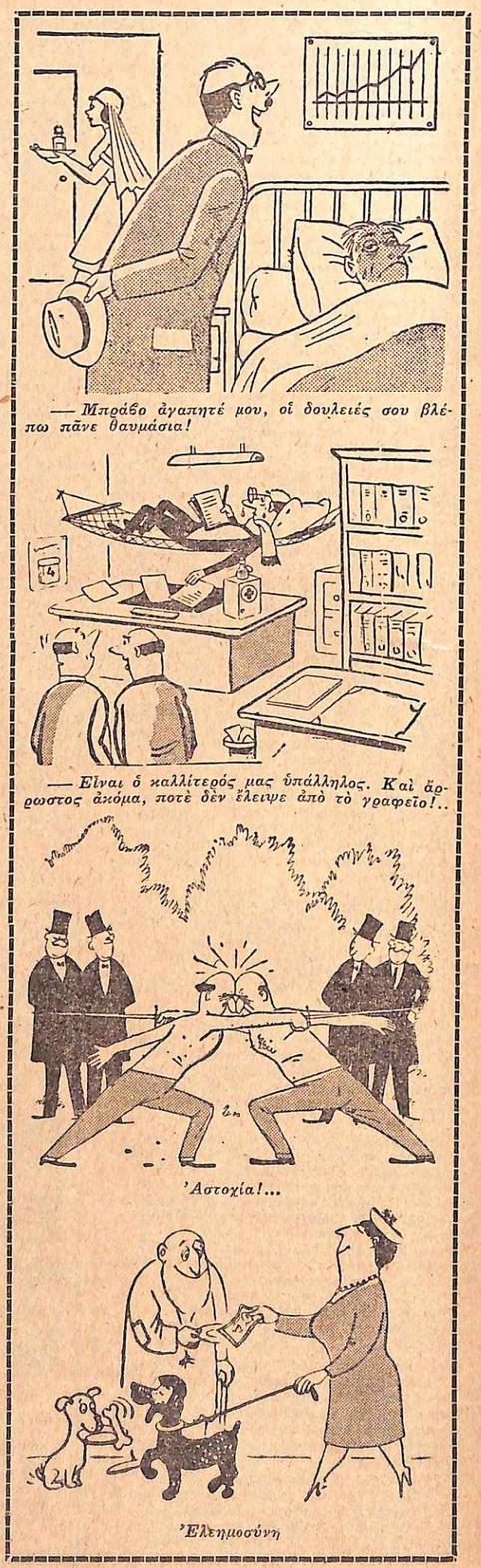

— Μπράβο ἀγαπητέ μου, οἱ δουλειές σου βλέπω πᾶνε θαυμάσια!

— Εἶναι ὁ καλλίτερός μας ὑπάλληλος. Καὶ ἄρρωστος ἀκόμα, ποτὲ δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὸ γραφεῖο!..

'Αστοχία!...

'Ελεημοσύνη

Ο ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ τῆς Νέας Ὑόρκης

Μιὰ μικρὴ περιοχή, ποὺ τὴν προτιμοῦν κάθε εἴδους ἐγκληματίες καὶ κακοποιοί

Ὁ «τρελλὸς δυναμιτιστὴς» Γὶωρτζ Μετέσκυ, ὁ παράφρων ἐγκληματίας ποὺ ἐπὶ 16 χρόνια τρομοκρατοῦσε τὴ Νέα Ὑόρκη, τοποθετώντας βόμβες σὲ διάφορα σημεῖα τῆς ἀμερικανικῆς μεγαλουπόλεως, καὶ ποὺ ἔπεσε ἐπὶ τέλους στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας, προτιμοῦσε γιὰ κέντρο τῶν τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν του μιὰ ὡρισμένη περιοχὴ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Καὶ τὸ τιμῆμα αὐτό, εἶναι ποὺ στοὺς κύκλους τῶν Ἀμερικανῶν ἀστυνομικῶν χαρακτηρίζεται ὡς «τὸ Βασίλειο τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν κακοποιῶν». Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, τὸ 14ο ἀστυνομικὸ τιμῆμα τῆς Νέας Ὑόρκης, στὴν δικαιοδοσία τοῦ ὁποίου ὑπάγεται τὸ μεγαλύτερο κομμάτι ἀπὸ τὸ «Βασίλειο τοῦ ὑποκόσμου», εἶναι τὸ πιὸ πολυάσχολο ἀστυνομικὸ τιμῆμα τοῦ κόσμου.

Ἐνῶ ἡ ἔκτασις τῆς περιοχῆς ποὺ ἀνήκει στὸ τιμῆμα αὐτό, μόλις ξεπερνᾶ τὸ ἕνα τετραγωνικὸ χιλιόμετρο, στὴν οὐσία εἶναι μιὰ ὁλόκληρη πόλι. Περιλαμβάνει τοὺς πιὸ κεντρικούς, πολυσύχναστους καὶ ἐμπορικοὺς δρόμους τῆς ἀμερικανικῆς μεγαλουπόλεως, τὰ μεγαλύτερα κτιριακὰ συγκροτήματα, ἀπέραντους σταθμοὺς λεωφορείων καὶ τραίνων, ποὺ ἐξυπηρετοῦν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν περιοχή, ἐργάζονται τὰ 20 ἑκατοστὰ τοῦ συνόλου τῶν ἐργαζομένων τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀρκεῖ νὰ φαντασθῆ κανείς, ὅτι στὴν περιφέρεια τοῦ 14ου τιμήματος, ὑπάρχει καὶ τὸ περίφημο «Ἐμπάϊρ Στέϊτ Μπήλντινγκ», μέσα στὸ ὁποῖο στεγάζονται 30.000 ἄτομα.

Ἐκεῖ μέσα, λοιπόν, βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ κινοῦνται οἱ κάθε λογῆς ἄνθρωποι τοῦ ὑποκόσμου, ἀρχίζοντας ἀπὸ «τὰ μεγάλα μαχαίρια» καὶ τοὺς διασημότερους ἁπατεῶνες, ὡς τοὺς ἀσήμαντους πορτοφολλάδες, τοὺς τοξικομανεῖς λωποδύτες, τὶς γυναῖκες τοῦ δρόμου καὶ τὴν ἐντελῶς ξεχωριστὴ κατηγορία τῶν «γάτων», ὅπως εἶναι γνωστοὶ στὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία οἱ λωποδύτες πού, λόγω εἰδικῶν συνθηκῶν, δροῦν σχεδὸν κατ' ἀποκλειστικότητα στὴν περιοχὴ αὐτή.

Τὸ πόσο εὔκολο καὶ σὲ πόσο τεράστια ἀναλογία ἔχει φωλιάσει τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ παρανομία στὴν περιοχὴ αὐτή, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐνῶ τὸ 14ο τιμῆμα διαθέτει μόνο 307 ἄντρες —μόλις τὰ 2 ἑκατοστὰ τῆς συνολικῆς δυνάμεως τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης— τὰ ὄργανά του ἐνεργοῦν τὰ δέκα ἑκατοστὰ τῶν συλλήψεων ποὺ γίνονται σὲ ὁλόκληρη τὴν πόλι.

Ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἀνθρώπων τοῦ ὑποκόσμου, ἐξασφαλίζουν τὰ κέρδη τους ἀπὸ τὰ ἐμπορεύματα καὶ ἄλλα εἴδη μικρῆς καὶ μεγάλης ἀξίας, ποὺ κυκλοφοροῦν καὶ ἀλλάζουν χέρια κάθε μέρα στὴν περιοχὴ αὐτὴ καὶ ποὺ ἡ ἀξία τους ὑπολογίζεται σὲ 20 περίπου ἑκατομμύρια δολλάρια τὴν ἡμέρα. Μόνο ἀπὸ τὰ πακέττα, ποὺ ἁρπάζουν ἀπὸ τὰ χέρια ἀνυπόπτων θυμάτων; οἱ λωποδύτες τοῦ «βασιλείου τοῦ ὑποκόσμου» ὑπολογίζεται ὅτι κερδίζουν 2 ἑκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο.

Ἡ κίνησι τοῦ κόσμου καὶ τῶν ὀχημάτων εἶναι τόσο πυκνὴ στὸ σημεῖο αὐτὸ —ποὺ δικαιολογημένα θεωρεῖται ἡ καρδιὰ τῆς Νέας Ὑόρκης— ὥστε τὸ πιὸ εὔκολο πρᾶγμα εἶναι νὰ ἁρπάξη κανεὶς ἕνα ἀντικείμενο ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς διαβάτη ἢ ἕνα ἐμπόρευμα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἶναι ἀραδιασμένα σὲ πεζοδρόμια καὶ δρόμους, περιμένοντας νὰ φορτωθοῦν, καὶ νὰ ἐξαφανιστῆ μέσα στὸν κόσμο, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἀντιληφτῆ.

Τὸ πόσο τολμηροὶ εἶναι οἱ κακοποιοὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν λῃστεία, ποὺ διέπραξαν τὰ μέλη μιᾶς συμμορίας σ' ἕνα κατάστημα γουναρικῶν, μιὰ γωνία πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τιμῆμα. Μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, γκρέμισαν ἕναν τοῖχο τοῦ καταστήματος καὶ τὸ ἔγδυσαν κυριολεκτικά, πρὶν οἱ ἀστυνομικοὶ προλάβουν νὰ τοὺς πάρουν εἴδησι.

Ὁ μεγάλος συνωστισμὸς κόσμου, γραφείων, καταστημάτων, ἐπιχειρήσεων καὶ τὸ πολὺ χρῆμα ποὺ κυκλοφορεῖ μ' ἕνα σωρὸ τρόπους, κάνουν τὴν περιοχὴ αὐτὴ ἰδανικὸ τόπο ἐργασίας γιὰ τοὺς μεσίτες παρανόμων στοιχημάτων τοῦ ἱπποδρόμου, γιὰ τοὺς ἁπατεῶνες καὶ ἐκβιαστές, καὶ γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ κερδίσουν χρήματα μὲ παράνομους τρόπους.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ παράδοξο εἶδος κακοποιῶν, μὲ τὸ ὁποῖο ἔχουν...τὸ προνόμιο νὰ ἀσχολοῦνται, σχεδὸν κατ' ἀποκλειστικότητα, οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ πιὸ πολυάσχολου ἀστυνομικοῦ τιμήματος τοῦ κόσμου, εἶναι οἱ «γάτοι». Ἕνα εἶδος λωποδυτῶν ποὺ «εὐδοκιμοῦν» καὶ δροῦν μόνο ὅπου ὑπάρχουν πολλοὶ οὐρανοξύστες.

Τὶς ὧρες ποὺ τὰ γραφεῖα εἶναι κλειστά, ἀνεβαίνουν κανονικὰ στὴν ταράτσα ἑνὸς οὐρανοξύστη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κατεβαίνουν ὡς τὸ πάτωμα ποὺ ἔχουν διαλέξει γιὰ νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους. Στοὺς περισσότερους οὐρανοξύστες, τὰ παράθυρα εἴτε μένουν ἀνοιχτά, εἴτε, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὰ ἀνοίξη κανείς, ἔστω καὶ σπάζοντας τὸ τζάμι.

Ἔπειτα, οἱ «γάτοι» μπαίνουν μὲ εὐκολία σὲ διάφορα γραφεῖα χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς προσέξη καὶ τὰ ἀδειάζουν μὲ τὴν ἡσυχία τους.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, μάλιστα, οἱ λωποδύτες αὐτοὶ ἔχουν γίνει ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνοι, γιατὶ οἱ περισσότεροι ἔχουν ἐκπαιδευτῆ εἰδικὰ ὥστε νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ ἀνεμόσκαλες ἢ σκοινιά, νὰ κυκλοφοροῦν μὲ ἀνεσι πραγματικῶν γάτων ἀπὸ ταράτσα σὲ ταράτσα ἢ στὰ κεραμίδια καὶ νὰ σκασφαλώνουν σὰν αἴλουροι στὶς ὑδρορρόες. Ἔτσι, ἀκόμη κι' ἂν ἀνακαλύψουν γρήγορα τὴν εἴσοδό τους σ' ἕνα γραφεῖο, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ μποροῦν εὔκολα νὰ τοὺς συλλάβουν. Οἱ «γάτοι» ξεφεύγουν χωρὶς πολλὴ δυσκολία καὶ μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα μποροῦν νὰ βρεθοῦν ἀπὸ τὸ εἰκοστὸ πάτωμα στὸ τριακοστὸ ἢ. ἀντίθετα, στὸ δέκατο.

ΣΟΜΠΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ τύπου THOR (καναδική) ἀσομη, καινουργιᾶς, μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων, πωλεῖται εἰς τιμὴν εὐκαιρίας δρχ. 3.500. Θερμαντικὴ δύναμις 9.000 θερμίδων, διὰ χῶρον 200 — 250 κυβικῶν. Πληροφορίαι: Τηλέφ. 36-781.

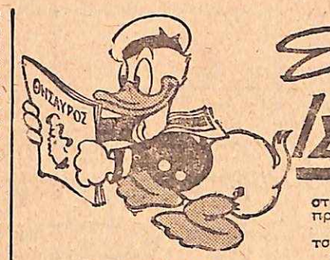

Ἐνθύμιο ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο ΚΥΚΛΟΣ τοῦ Ἔρωτος

Ἂν ὁ Ἐντουαρντ δὲν εἶχε ξεχάσει στὸ γραφεῖο τὸ κλειδὶ τῆς μπροστινῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ του, ὥστε ν' ἀναγκαστῆ νὰ μπῆ στὸ δωμάτιό του ἀπὸ τὸ πίσω παράθυρο, δὲ θὰ ἔπιανε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν κλέφτρα.

Κρίμα ὅμως ποὺ τὴν τσάκωσε! Γιατὶ ἦταν ἡ πιὸ ὡραία κλέφτρα ποὺ εἶχε συναντήσει στὴ ζωή του, καὶ ἡ φωτογραφία της θὰ γοήτευε ὅλη τὴ δύναμη τῆς Σκότλαντ Γιάρντ!

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἐντουαρντ γλύστρησε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ βρέθηκε μέσα στὸ δωμάτιο, ὁ θηλυκὸς διαρρήκτης εἶχε κάνει τὴν ἐρευνά του καὶ εἶχε βρῆ ὅ,τι ζητοῦσε. Ἰδιαίτερη προσοχὴ εἶχε δώσει, φαίνεται, στὸ πρόσφατο ταχυδρομεῖο, ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὸ τραπεζί...

Τὰ γράμματα αὐτὰ τὰ εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ ἡ κυρία Μάγκες, ποὺ εἶχε ἐλθει τὸ πρωὶ νὰ συγυρίση τὸ σπίτι.

Ὁ Ἐντουαρντ ξεράθηξε καὶ ἡ ὡραία λωποδύτρια ξαφνιάστηκε. Ἀναπήδησε ξαφνικά, ἔτσι ποὺ παραλίγο νὰ πέση. Ὕστερα ἔκωσε τὰ γράμματα στὴν τσάντα της, στάθηκε ἀκίνητη, καὶ κύτταξε τὸν Ἐντουαρντ μὲ μικρὲς ταραγμένες συσπάσεις τοῦ μετώπου της.

Ὁ Ἐντουαρντ ἔκρινε ὅτι, ἀφοῦ καὶ τώρα αὐτὴ ἡ γυναῖκα φαινότανε τόσο ἐλκυστική — τώρα ποὺ ἦταν σκυθρωπὴ καὶ ἀγήσυχη — ἀσφαλῶς, ὅταν θὰ χαμογελοῦσε, θὰ ἔκαιγε καρδιές.

—Ποιὸς εἶστε; τὸν ρώτησε.

Ὁ Ἐντουαρντ ἐξήγησε μὲ ἀργὴ φωνή:

—Συμβαίνει... νὰ εἶμαι... ὁ ἔνοικος αὐτοῦ τοῦ δωματίου...

—Ὤ, ἔκανε ἡ νέα. Ἐγώ, ξέρετε, εἶμαι ἡ Τζόαν. Ἡ φιλενάδα τοῦ Μπάρυ.

Κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας καὶ πρόσθεσε διστακτικά:

—Ἐδῶ δὲν κάθεται ὁ Μπάρυ;

—Ὁ Μπάρυ βρίσκεται τώρα πολλὰ χιλιόμετρα μακρυά... ἀπάντησε ὁ Ἐντουαρντ. Κι' ὡσπου νὰ ἐπιστρέψη, μένω ἐγὼ στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ τὸ προσέχω. Ἴσως μάλιστα...

Ἐδῶ σταμάτησε. Κύτταξε τὴ τσάντα της καὶ πρόσθεσε:

—Ἴσως νὰ ἔκανε καλά, ποὺ μὲ ἄφησε ἐδῶ φύλακα.

Ἡ Τζόαν κοκκίνισε:

—Θὰ μποροῦσα νὰ εἶχα αὐτὰ τὰ γράμματα; τῆς εἶπε ὁ Ἐντουαρντ ἁπλώνοντας τὸ χέρι του.

Ἄνοιξε τὴ τσάντα της καὶ τοὔδωσε τὰ γράμματα.

—Δῶστε μου καὶ τὸ ἄλλο, εἶπε ὁ Ἐντουαρντ. Ἔμεινε κι' ἄλλο ἕνα στὴ τσάντα σας!

Τὸ μικρὸ της σαγόνι ἄρχισε νὰ τρέμη γοητευτικά.

—Σᾶς παρακαλῶ! Ἄφῆστε με νὰ κρατήσω αὐτὸ τὸ γράμμα, τὸν ἱκέτευσε. Εἶναι ἕνα γράμμα δικό μου. Τὸ εἶχα γράψει καὶ τὸ εἶχα στείλει τοῦ Μπάρυ. Τώρα ὅμως δὲ θέλω νὰ τὸ διαβάση. Ἔτσι ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ πάρω πίσω...

—Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ἐντουαρντ στοχαστικά. Καὶ γιατί αὐτό;

Ἡ Τζόαν δίστασε νὰ τοῦ ἐξηγήση.

—Σέρετε...ἄρχισε. Στὸ γράμμα αὐτὸ ἔγραφα τοῦ Μπάρυ ὅτι πρόκειται νὰ παντρευτῶ τὸ Χάρολντ κι' ὅτι κάθε σχέσι μαζί μας ἔπρεπε νὰ διακοπῆ.

—Χμ! ἔκανε ὁ Ἐντουαρντ κουνώντας τὸ κεφάλι. Καὶ τώρα, φαίνεται, ὅτι τὰ κάλασες μὲ τὸν Χάρολντ;

—Ὤ, ὄχι! ἀπάντησε ἀμέσως ἡ Τζόαν. Ὁ Χάρολντ τὰ κάλασε μαζί μου...

—Διάβολε! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶναι τότε τρελλός! παρατήρησε ὁ Ἐντουαρντ.

—Ναί! Εἶναι τρελλός! Ὄχι μὲ μένα ὅμως, ἀλλὰ μὲ τὴν Γκρέϊς... τοῦ ἐξήγησε ἡ ὡραία λωποδύτρια.

—Μὲ τὴ Γκρέϊς;

—Ναί. Τὴν ἀγαπᾶ παράφορα καὶ τώρα πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῆ, τοῦ ἐξήγησε ἡ περίεργη νέα.

Ὁ Ἐντουαρντ ἄρχισε νὰ ξύνη τὸ κεφάλι του.

—Στάσου, στάσου... μουρμούρισε. Νὰ μπῶ καλὰ στὸ νόημα. Εἶπες ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆς τὸν Μπάρυ, ἀλλὰ κατόπιν ἀποφάσισες νὰ παντρευτῆς τὸν Χάρολντ...

—Ἀκριβῶς...

—...ἀλλὰ ὅτι ὁ Χάρολντ πρόκειται νὰ παντρευτῆ τὴ Γκρέϊς καὶ τώρα ἀλλαξες ἰδέα καὶ θὰ παντρευτῆς τὸν Μπάρυ... Παίζεις, δηλαδή, διπλὸ παιχνίδι;

Ὁ πρωταγωνιστὴς εἶναι βορήκοος

—Ναί. Ἴσως ὅμως ἔτσι νὰ εἶναι καλύτερα... Ἄλλωστε κάθε ἐμπόδιο σὲ καλό. Φυσικά, θὰ καταλάβατε τώρα γιατί ἀνησυχῶ τόσο γ' ἀποσύρω αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ τοῦ εἶχα στείλει. Δὲ θέλω νὰ ξέρη ὁ Μπάρυ, ὅτι εἶμαι διπρόσωπη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ὁ Ἔντουαρντ θυμήθηκε κάτι κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του.

—Νὰ πάρη ἡ ὀργή! εἶπε. Ὁ Μπάρυ μοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα νὰ ταχυδρομήσω, μὰ τὸ ξέχασα... Ναί! Μὰ ποῦ τὸ ἄφησα; Ποῦ τὸ ἔβαλα;

Ἄρχισε νὰ φάχνη γρήγορα στὶς τσέπες του.

—Διάβολε! φώναξε. Ἔγινε ἀκριβῶς ὅπως τὸ φοβόμουν: Δὲν τὸ ταχυδρόμησα. Νάτο!

Ἔβγαλε τὸ γράμμα ἀπὸ τὴ τσέπη του.

—Τζόαν δὲ σὲ λένε; ρώτησε μὲ ἀγωνία. Τζόαν Φέργκουσον;

—Ναί! Ναί. Δῶστε μου ἀμέσως αὐτὸ τὸ γράμμα!

Τοῦ τὸ ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι, ἔσχισε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε τὸ περιεχόμενο μὲ ταραγμένο βλέμμα.

Κατόπιν, ὅταν ἔστρεψε αὐτὰ τὰ μάτια καὶ τὰ κάρφωσε ἐπάνω του, ἐμοιάζαν σὰν δυὸ λαμπερὰ ἀστέρια.

—Τί σᾶς γράφει; ρώτησε ὁ Ἔντουαρντ.

—Ὅτι πρόκειται νὰ παντρευτῆ τὴ Μπέττυ, εἶπε μὲ θυμὸ ἡ Τζόαν. Ἤξερα ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπαίσια ἡ Μπέττυ θὰ μοῦ τὸν ἔπαιρνε στὸ τέλος!

Ὁ Ἔντουαρντ κύτταξε στὸ ταβάνι.

—Στάσου, στάσου! Νὰ δοῦμε ποῦ βρισκόμαστε, εἶπε γελῶντας. Εἴπαμε, λοιπόν, ὅτι ἄφησες τὸν Μπάρυ γιὰ νὰ πάρις τὸν Χάρολντ, ἀλλὰ ὁ Χάρολντ σὲ ἄφησε γιὰ νὰ πάρη τὴ Γκρέϊς. Ἔτσι γύρισες πίσω στὸ Μπάρυ. Ἀλλὰ ὁ Μπάρυ σὲ ἄφησε γιὰ νὰ πάρη τὴ Μπέττυ. Εἴμαστε σύμφωνοι ὡς ἐδῶ;

Ἡ Τζόαν ὅμως εἶχε σκύμενο τὸ κεφάλι. Δὲ μιλοῦσε. Τότε ὁ Ἔντουαρντ εἶχε μιὰ ἔμπνευσι.

—Διάβολε! φώναξε χαρούμενος. Τότε εἶσαι ἐλεύθερη νὰ παντρευτῆς κάποιον ἄλλον!

—Ἔτσι φαίνεται, παραδέχτηκε ἡ Τζόαν.

—Δηλαδή... ἐμένα, ταύλισε μὲ αὐστολή ὁ Ἔντουαρντ.

—Ναί... Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ αὐστηθοῦμε.

Χαμογέλασαν.

—Καλὰ λές... Λοιπόν. Μὲ λένε Ἔντουαρντ.

—Κι' ἐμένα Τζόαν. Νομίζω πὼς εἶστε ὁ τύπος ποὺ μοῦ ἀρέσει.

—Ἂς πιοῦμε ἕνα οὐΐσκυ, νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα...

*

Εἶπαν πολλά, κάπου μιὰ ὥρα. Ξαφνικὰ ἕνα κλειδὶ ἀκούγεται στὴν πόρτα. Γυρίζει. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ὁ Μπάρυ, μὲ μιὰ βαλίτσα. Βλέπει ἐκπληκτος τὸ ζευγάρι.

—Μπᾶ! Ὡραία συνάντησις!

Μένει γιὰ λίγο ἐκπληκτος καὶ σαστισμένος. Ἔπειτα, λέει στὸ φίλο του:

—Ἔντουαρντ, μπορῶ νὰ σὲ ρωτήσω κάτι; Ἐκεῖνο τὸ γράμμα, γιὰ ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο, τὸ στειλες;

—Πρὶν μιὰ ὥρα παραδόθηκε στὸν παραλήπτη του! ἀπαντᾶ ὁ Ἔντουαρντ καὶ δείχνει τὴ Τζόαν.

—Ναί, μόλις τὸ ἔλαβα, Μπάρυ. Τὸ διάβασα. Δὲν πειράζει.

—Ἀγαπημένη μου Τζόαν, πὲς πὼς δὲν τὸ ἔλαβες. Ἦταν μιὰ ἀνοησία μου...

—Τὰ χάλασες μὲ τὴ Μπέττυ, Μπάρυ;

—Ναί. Ὁριστικῶς. Καὶ ξαναγυρίζω σὲ σένα, ἀγάπη μου. Μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε καὶ αὔριο, ἂν θέλης, Ἔντουαρντ, θὰ μᾶς κάνης τὸν κουμπάρο!

—Λυποῦμαι πολύ, Μπάρυ, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἀντίθετο θὰ συμβῆ ἀπαντᾶ ὁ Μπάρυ. Ἐσὺ θὰ μᾶς κάνης τὸν κουμπάρο. Ἡ Τζόαν κι' ἐγὼ παντρευόμαστε! Καὶ τώρα πάρε ἕνα ποτήρι, γιὰ νὰ μᾶς εὐχηθῆς!

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Διπλὲς κοχλίας

Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἄνω κοχλία καὶ βάζοντας ἕνα γράμμα μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο, θὰ τοποθετήσετε μέσα στὸ σχέδιο αὐτὸ 19

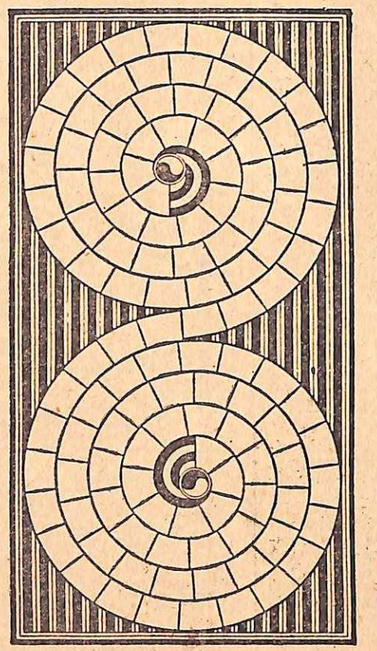

λέξεις τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὴ σημασία. Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τότε διαβάζοντας τὰ γράμματα αὐτὰ ἀντιστρόφως, δηλαδὴ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ κάτω κοχλία, θὰ σχηματίσετε 24 ἄλλες λέξεις τῶν ὁποίων ἐπίσης σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὴ σημασία. Ὁ ἀριθμὸς μέσα στὴ παρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΩ ΚΟΧΛΙΑ

1) Χαραμάδα (πουρκ.) (7).
2) Ἐμπιέσουν σεβασμό (4).
3) Μεγάλο ἱστιοφόρο (ἰταλ.) (4).
4) Γάλλος τραγικὸς ποιητὴς τοῦ 17ου αἰῶνος (7).
5) Πρωτεύουσα ἀσιατικῆς χώρας (5).
6) Πηγὴ νεροῦ (4).
7) Γάλλος ποιητὴς ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ ἡ «Γκραπσιέλλα» (10).
8) Τεμπελιά (8).
9) Μεγάλη ὀροσειρὰ τῆς Ἀσίας (7).
10) Ποθητὴ ἀπὸ κάθε ἄρρωστο (5).
11) Μᾶς ἐξασφαλίζει χρήματα τῶν ὁποίων ἔχουμε ἀπόλυτη ἀνάγκη (7).
12) Κωμικὸ πρόσωπο παλαιᾶς ἰταλικῆς τραγωδίας, ἀλλὰ καὶ ἀποκρητάκη μεταμφίεσις (9).
13) Πόμα (4).
14) Τουρκικὸ φαγητὸ μὲ κρέας καὶ ντομάτα (7).
15) Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.) (3).
16) Καπνίζει, μὰ δὲν ἀγοράζει ποτὲ τσιγάρο (10).
17) Κολυμπᾶ στὸ... ξένο χρῆμα (6).
18) Πολιτεία τοῦ Β.Δ. Μεξικοῦ (6).
19) Ἑλονοσία (7).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΚΟΧΛΙΑ

1) Ζιζάνιον τοῦ σίτου (4).
2) Ἐπώνυμον γοήσσης τοῦ Χόλλυγουντ (5).
3) Περιφρονημένο ζῶο (4).
4) Τμῆμα καλλιεργημένου στρέμματος (3).
5) Δεσμὸς ὁμοειδῶν πραγμάτων (5).
6) Ἄνθη (4).
7) Ἐπικίνδυνο μαχαίρι (4).
8) Χωρὶς καμμιὰ ξένη μεσολάβησι (οὐδ. πληθυντικοῦ) (5).
9) Λόχανο (4).
10) Ἐπιτήδειο, ἱκανὸ (7).
11) Μέταλλο (5).
12) Τερέζα...: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ (4).
13) Ὁ οἶνος τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως.
14) Ἡμερινὴ ὁμοιασία τῆς Φλαβιοπόλεως (3).
15) Στὸ νησὶ αὐτὸ ἔμενε κατὰ τὸν "Ομηρο ἡ Κίρκη (5).
16) Τέρας τῆς μυθολογίας μας, κόρη τοῦ Ποσειδῶνος (5).
17) Προκλητικὰ καὶ αὐθάδη (5).
18) Κιβώτιον (6).
19) Μεταφορικὸ μέσον (4).
20) Πρόγονοι τῶν Γερμανῶν (8).
21) Μέρος τοῦ ἄνθους (7).
22) Ὁ στρατιώτης τὴν χρησιμοποιεῖ πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα (8).
23) Τὸ φορεῖον πολλοὶ Μωαμεθανοὶ (6).
24) Τάσις πρὸς ὕπνον (4).

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Τρεῖς ἐμπορικὲς ἁμαξοστοιχίες φτάνουν συγχρόνως σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἔχουν καὶ οἱ τρεῖς τὸ ἴδιο μῆκος, δεδομένου ὅτι ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ βαγονιῶν ποὺ συγκαταλέγεται μεταξὺ τοῦ 10 καὶ τοῦ 20. Στὸ σταθμὸ γίνονται διάφορες μανοῦβρες. Τὸ ἕνα τρίτο τῶν ὀχημάτων τῆς ἁμαξοστοιχίας Α ἀποχωρίζεται καὶ δένεται πίσω ἀπὸ τὴν ἁμαξοστοιχία Β. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀτμομηχανὴ δὲν μπορεῖ νὰ σύρη τόσο βάρος, ἀποσποῦν ἀπὸ τὴν ἁμαξοστοιχία Β τὸ ἕνα τέταρτο τῶν βαγονιῶν της καὶ τὰ συνδέουν μὲ τὴν ἁμαξοστοιχία Γ ποὺ κατευθύνεται πρὸς τὸν ἴδιο σταθμό. Δεδομένου ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὶς μανοῦβρες αὐτὲς ἡ ἁμαξοστοιχία Γ ἔχει τὰ διπλάσια βαγόνια ἀπὸ τὴν Α καὶ ἡ Β φεύγει μὲ ὅσα βαγόνια εἶχε φτάνοντας στὸ σταθμό, μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα βαγόνια εἶχαν ἀρχικὰ καὶ οἱ τρεῖς ἁμαξοστοιχίες καὶ μὲ πόσα ἐγκαταλείπουν ἡ καθεμιὰ τὸ σταθμό;

2) Τέσσερες φίλοι ἐξετάζουν τὴν οἰκονομική τους κατάστασι καὶ ἀνακαλύπτουν ὅτι:

Ὁ Παῦλος ἔχει 100 δραχμὲς πιὸ λίγες ἀπὸ τὸν Γιάννη καὶ τὸ ἕνα τρίτο τοῦ ποσοῦ ποὺ ἔχει ἐπάνω του ὁ Πέτρος. Ὁ Πέτρος πάλι ἔχει 100 δραχμὲς περισσότερες ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσα χρήματα, ὅσα ἔχουν μαζὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Γιάννης. Μὲ τὰ δεδομένα αὐτὰ μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα χρήματα ἔχει ἐπάνω του ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς τέσσερες φίλους;

3) Σὲ μιὰ πολυκατοικία ὁ Γιάννης μένει δυὸ πατώματα κάτω ἀπὸ τὸν Κάρολο, Ὁ Κάρολος τέσσερα πατώματα πάνω ἀπὸ τὸν Λάμπρο. Ὁ Λάμπρος τρία πατώματα κάτω ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα. Ὁ Ἀνδρέας δυὸ πατώματα πάνω ἀπὸ τὸ Γρηγόρη. Ὁ Λάμπρος μένει στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ ὁ Γιώργος στὸ ἰσόγειο. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα πατώματα ἔχει ἡ πολυκατοικία τους καὶ σὲ ποιὸ πάτωμα μένει ὁ καθένας; Πρέπει νὰ βρῆτε τὴ λύσι μέσα σ' ἕνα λεπτό, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε μολύβι καὶ χαρτί.

Συλλαβόγριφος

Θέλεις, λύτη, νὰ τὰ βλέπῃς
πιὸ μεγάλα, πιὸ ζωηρά;
Νότα φτάνει καὶ μιὰ νῆσο
νὰ τὰ βάλης στὴ σειρά.

Λαβύρινθος

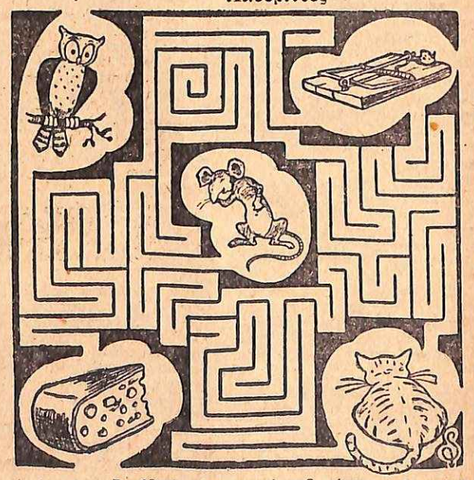

Βοηθῆστε τὸν ποντικὸ τοῦ κέντρου νὰ φτάσῃ στὸ τυρί, κάτω ἀριστερά, χωρὶς νὰ πέσῃ ὅμως οὔτε στὴ φάκα, οὔτε στὰ νύχια τῆς γάτας ἀλλ' οὔτε καὶ στὸ ράμφος τῆς κουκουβάγιας. Τὸ παιγνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ πολλοὶ παῖκτες συγχρόνως. Κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ φτάσῃ πρῶτος στὸ τυρί.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

Τὸ "Βάλε τὴς Νανόν"

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κ ΑΠΟΙΟΣ νέος μὲ πολὺ ἀδυνατισμένα καὶ χλωμὸ πρόσωπο ἔτρεχε σὰν τρελλὸς στὸν σχεδὸν ἔρημο δρόμο. Ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος ποὺ τὸν κυνηγοῦσε τρέχοντας κατακόκκινος ἀπὸ πίσω του οὐρλιαζε:

—Κλέφτης!... Κλέφτης!... Πιάστε τον!...

Ὁ κόσμος κύτταζε σαστισμένος. Μερικοὶ ἄρχισαν νὰ κυνηγοῦν τὸν κλέφτη.

Τὰ στενὰ δρομάκι μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε μπῆ ὁ κλέφτης ἦταν ἀδιέξοδο. Σὲ λίγο ἀκούστηκαν κάτι τζάμια ποὺ ἔσπαζαν μὲ πάταγο, κι' ὁ κλέφτης σωριάστηκε καταγῆς. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν ὥρμησαν ἐπάνω του, τὸν ἅρπαξαν, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν παρέδωσαν σ' ἕναν ἀστυφύλακα ποὺ δὲν ἄργησε νὰ καταφτάσῃ. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸν ἔψαξε, τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες.

Ὁ κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος ἐξηγοῦσε λαχανιασμένος:

—Εἶναι ἀπ' τοὺς τεμπέληδες ἐκείνους ποὺ δὲ θέλουν νὰ δουλέψουν. Μοῦ ἅρπαξε μέσα ἀπ' τὰ χέρια μου τὰ φάρμακα καὶ τὄβαλε στὰ πόδια!... Εἶναι ἕνας κλέφτης!

Ὁ νέος κατάχλωμος εἶχε χαμηλώσει τὰ μάτια καὶ δὲν ἔβγαζε λέξι ἀπ' τὸ στόμα του.

*

Στὸ τμῆμα ὁ ἀστυνόμος σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ρώτησε τὸν ἐπιθεωρητὴ Μερβάλ:

—Ποιὸς εἶναι αὐτός; Τί τρέχει;

—Εἶναι ἕνας κοινὸς λωποδύτης, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μερβάλ. Εἶναι Ρῶσσος καὶ βρίσκεται στὰ Παρίσι ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες. Εἶναι ἄνεργος. Ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ ἔκανε μήνυσι... Τί πρέπει νὰ γίνη;

—Ἄκουσε, Μερβάλ. Κάνε μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι του κι' ὕστερα βλέπομε. Πρὸς τὸ παρόν, κλεῖστε τον στὸ κρατητήριο.

—Ποῦ κάθεσαι; ρώτησε ὁ Μερβὰλ τὸν νέο ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε στὸ κρατητήριο.

—Ὁδὸς Μπελβίλ 68.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ κλειδὶ τοῦ δωματίου σου;

—Μάλιστα...

Ὁ νέος ἔκλαιγε σιωπηλὰ κι' ἔτριβε τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν του ποὺ τοὺς εἶχαν πληγώσει οἱ χειροπέδες.

—Ἡ συνηθισμένη ἱστορία! ἔκανε ὁ Μερβὰλ κυττάζοντας μὲ οἶκτο τὸν νέο...

Κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του.

*

Στὸ δρόμο ὁ κόσμος κυκλοφοροῦσε εὔθυμος καὶ χαμογελαστὸς γιατὶ ἦταν μιὰ θαυμασία ἀνοιξιάτικη ἡμέρα. Φτάνοντας στὸ σπίτι τοῦ νεαροῦ Ρώσσου, ὁ Μερβὰλ βρέθηκε μπροστὰ στὴ θυρωρὸ ἡ ὁποία τὸν ρώτησε:

—Ποιὸν θέλετε;

—Τὸν κύριο Σέργιεβιτς.

—Τέταρτο πάτωμα, δεύτερη πόρτα ἀριστερά.

Ὁ Μερβὰλ ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ σὲ λίγο βρῆκε τὴν πόρτα πάνω στὴν ὁποία ὁ νεαρὸς Ρῶσσος εἶχε καρφώσει ἕνα ἐπισκεπτήριό του.

Τὸ δωμάτιο ἦταν παγερό, φτωχικό, σχεδὸν ἄδειο. Στὴ ντουλάπα ὑπῆρχε ἕνα θερινὸ κοστούμι καὶ σὲ μιὰ πολυθρόνα ἕνα παληὸ καπέλλο. Στὰ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ βρισκόντουσαν διάφορα χαρτιά. Ὁ Μερβὰλ τὰ πῆρε καὶ διάβασε τὶς ἐπικεφαλίδες: «Ἐνεχυροδανειστήριον».

—Φτώχεια! ψιθύρισε κυττάζοντας γύρω του. Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔβαλε ἐνέχυρο ὅλα του τὰ πράγματα. Ἕνα παλτὸ γιὰ ἑκατὸ φράγκα. Μιὰ βαλίτσα πενῆντα φράγκα... ἕνα ρολόϊ, μιὰ φορεσιά, ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα γραμμόφωνο, δώδεκα δίσκους γραμμοφώνου... Ὅλα τἄβαλε ἐνέχυρο!...

Στὰ συρτάρια δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ μόνον ὁ ἀστυνομικὸς βρῆκε ἄλλον ἕνα δίσκο γραμμοφώνου.

—Μπᾶ! Γιατί ἄραγε τὸν κράτησε αὐτόν; ἀναρωτήθηκε.

Τὸν κύτταξε καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη. Ἦταν γερός. Στὴν ἐτικέττα του ἔγραφε: «Τὸ βάλε τῆς Νανόν». Δυὸ χρόνια πρὶν τὰ τραγούδι αὐτὸ εἶχε ἀναστατώσει τὰ Παρίσι. Τὸ τραγουδοῦσε ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ Μερβὰλ κούνησε τὸ κεφάλι του. Ὁ χλωμὸς ἐκεῖνος νέος εἶχε ξεπουλήσει τὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν τὸ δίσκο τοῦ γραμμοφώνου. Κι' ὕστερα ἔκλεψε ἁψηφῶντας τὴ φυλακή, τὸ ντρόπιασμα.

Ὁ Μερβὰλ ἔκανε μερικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο, ὕστερα ἄνοιξε τὸ παράθυρα καὶ πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε στὴν πόρτα ἡ θυρωρός.

—Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ κ. Σέργιεβιτς; ρώτησε. Τὸν ζητοῦν ἀπὸ τὴν κλινικὴ τοῦ Κυανοῦ Σταυροῦ.

—Διάβολε! ἔκανε ὁ Μερβάλ. Γιὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί τρέχει. Καὶ κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα.

*

Ὁ δόκτωρ Παυλόβσκυ, τοῦ «Κυανοῦ Σταυροῦ» τὸν δέχτηκε στὸ γραφεῖο του. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μερβὰλ παρ' ὅλο τὸ πάχος του ἦταν εὐκίνητος καὶ γρήγορος. Εἶχε φτάσει στὴν κλινικὴ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὁ δόκτωρ τοῦ ἐξήγησε πὼς μιὰ ἄρρωστη ζητοῦσε ἐπίμονα τὸν Σάσα Σέργιεβιτς. Ἡ κατάστασί της ἦταν κρίσιμη. Ἔπρεπε νὰ τὸν δῆ. Ἀπ' αὐτὸν ἐξαρτᾶτο ἡ ζωή της. Ὁδήγησε κατόπιν τὸν Μερβὰλ στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης.

Ἦταν μιὰ ὁμορφη Ρωσσίδα, κατάχλωμη, σχεδὸν διαφανὴς ἀπὸ τὴν ἀδυναμία. Τὴν εἶχε φέρει ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ ὧρες μιὰ συγγενής της. Φαινόταν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀριστοκράτισσα ποὺ εἶχε δυστυχήσει.

—Μὰ ποιὸς νἆναι αὐτὸς ὁ Σέργιεβιτς; ρώτησε ὁ δόκτωρ.

—Τὸν ξέρω, ψιθύρισε ὁ Μερβάλ. Θὰ σᾶς τὸν στείλω. Κι' ἔφυγε μὲ βῆμα βιαστικό.

*

Ὁ φαρμακοποιὸς ποὺ εἶχε μηνύσει τὸν Σέργιεβιτς ἦταν σκυμμένος πάνω ἀπ' τὰ βιβλία του.

—Τί θέλετε; ρώτησε τὸν Μερβὰλ μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ φαρμακεῖο του.

—Πόσο κοστίζουν τὰ φάρμακα ποὺ σᾶς ἔκλεψαν; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

—Ὥστε πληρώνει ὁ κλέφτης; Μὰ πέντε χιλιάδες φράγκα!...

—Ὁρίστε... Καὶ τώρα πιστεύω πὼς δὲ θὰ ἐπιμένετε στὴ μήνυσί σας...

—Συμφωνῶ μαζί σας, κύριε Μερβάλ. Ἐγὼ ἤθελα μονάχα νὰ πληρωθῶ... Ἀποσύρω ἀμέσως τὴ μήνυσι.

*

Ὁ Σάσα Σέργιεβιτς ἔκλαιγε σιωπηλὰ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κρατητηρίου.

—Σέργιεβιτς! τοῦ φώναξε συγκινημένος ὁ Μερβάλ.

Ἐκεῖνος κατάχλωμος σὰν νεκρὸς τὸν πλησίασε μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπογνώσεως στὸ πρόσωπο. Ὁ Μερβὰλ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο καὶ τὸν ὡδήγησε στὴν ἔξοδο.

—Εἶσαι ἐλεύθερος! τοῦ εἶπε ὅταν ἔφτασαν στὸ δρόμο. Νά... πάρε κι' αὐτό.

Καὶ τοῦ ἔδωσε μερικὰ χιλιόφραγκα.

—Ὦ, κύριε ἀστυνόμε! ἔκανε κατάπληκτος ὁ Σάσα.

—Δὲν εἶμαι ἑκατομμυριοῦχος, παιδί μου, αὐτὰ ὅμως μοῦ περισσεύουν... εἶπε ὁ ἀστυνόμος στὸ Σάσα.

Καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Μερβάλ, χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

*

Πέρασαν ἕξη μῆνες ἀπὸ τότε. Ἕνα βράδυ ὁ Μερβὰλ ξαναεἶδε τὸν Σέργιεβιτς μπροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα κοσμηματοπωλείου. Μαζί του ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα.

Ὁ ἀστυνομικὸς περνώντας ἀπὸ κοντά του τὸν ἔσπρωξε ἐλαφρὰ μὲ τὸν ἀγκώνα. Ὁ Σέργιεβιτς γύρισε καὶ τὸν εἶδε ἐνῶ ἡ γυναίκα ἔσκυβε κοντὰ στὴ βιτρίνα γιὰ νὰ ἰδῆ κάποιο διαμάντι.

—Εἶναι ἡ Νανόν; τὸν ρώτησε σιγὰ ὁ Μερβάλ.

—Ναί! ψιθύρισε ὁ Σέργιεβιτς λαμποκοπῶντας ἀπὸ χαρά! Παντρευόμαστε τὴν Κυριακή! Τώρα ἐργάζομαι καὶ περνοῦμε καλά. Ὁ Μερβὰλ τὸν χαιρέτησε κι' ἔφυγε εὐχαριστημένος.

Εἶχε σώσει μὲ τὴν καλή του καρδιὰ δυὸ ἐρωτευμένους ποὺ ξαναφτιαξαν τὴν ζωή τους καὶ ζοῦσαν τώρα εὐτυχισμένοι.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Μ' ἕναν ἐπιτήδειο ξιφισμὸ κατάφερε νὰ κόψη τὴ μύτη τοῦ Τύχο...

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ μὲ τὴ χρυσὴ μύτη

Ὁ «πῦργος τῆς Οὐρανίας» στὴ νῆσο "Ὑβεν

Σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία τῆς Τεϋτονίας, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ἐκκλησίες τῆς Πράγας, βρίσκεται ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ κόκκινο γρανίτη, πάνω ἀπὸ μιὰ ἐπιτύμβια πλάκα. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ παριστάνει ἕναν πολεμιστὴ μὲ πανοπλία, ποὺ κρατάει μὲ τὸ δεξί του χέρι ἕνα βαρὺ σπαθί, ἐνῶ τὸ ἀριστερό του ἀκουμπάει πάνω σὲ μιὰ ὑδρόγειο σφαῖρα.

Κι' ὡστόσο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀναπαύεται κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν πλάκα, δὲν ὑπῆρξε ποτὲ πολεμιστής, ἀλλ' ἀστρονόμος. Τὸ ὄνομά του ἦταν Τύχο Μπράχε, ἢ, ὅπως ἔχει ἐξελληνισθῆ, Τύχων Βράχιος.

Ὁ Τύχο καταγόταν ἀπὸ μιὰ ἀριστοκρατικὴ καὶ πλούσια δανικὴ οἰκογένεια, ποὺ τὸν προώριζε γιὰ ἀξιωματικό. Ἦταν, ἄλλωστε, γιγαντόσωμος κι' ὁ πατέρας του ἔλεγε πὼς ἡ στολὴ τῶν βασιλικῶν σωματοφυλάκων, θὰ τοῦ πήγαινε πολύ. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ τὸν μαθαίνη ξιφασκία καὶ Ἱππασία, ἐνῶ ἕνας θεῖος του, ποὺ ἦταν ἀββᾶς, τοῦ παρέδιδε λατινικά, θεολογία καὶ φυσική.

Ἀλλά, στὶς 21 Αὐγούστου 1560, ἔγινε μιὰ ὁλικὴ ἔκλειψη τοῦ ἡλίου, ποὺ κράτησε πάνω ἀπὸ 4 λεπτά. Αὐτὴ ἡ ἔκλειψη ἔκαμε τόσο βαθειὰ ἐντύπωσι στὸ νεαρὸ Τύχο, ποὺ ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ ἐπιδοθῆ στὴ μελέτη τῶν ἄστρων. Ἦταν τότε μόλις 14 χρόνων.

Ὁ πατέρας του ἐναντιώθηκε σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί του, λέγοντάς του ὅτι, γιὰ ἕναν εὐπατρίδη, δὲν ὑπῆρχε ἄλλο ἐπάγγελμα ἀπὸ τὸ στρατιωτικό. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Τύχο ἦταν ἀμετάπειστος καὶ τελικὰ κατάφερε νὰ φύγη γιὰ τὸ πανεπιστήμιο τοῦ Ροστόκ. Γιὰ νὰ σπουδάση δῆθεν νομικά, Πραγματικά, ὅμως, ἐπεδόθη στὴ μελέτη τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς ἀστρονομίας.

Ὁ νεαρὸς φοιτητὴς μὲ τὸ γιγαντιαῖο ἀνάστημα, τὰ ὁλόξανθα μαλλιὰ καὶ τὰ γαλανὰ μάτια, εἶχε μεγάλες κατακτήσεις μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν τοῦ Ροστόκ. Κάποτε, λοιπόν, ἐξετόπισε ἀπὸ τὴν καρδιὰ μιᾶς ὄμορφης νέας, ἕνα Σάξωνα φοιτητή, ποὺ αὐτὴ ἀγαποῦσε ὡς τότε καὶ πῆρε τὴ θέσι του. Ἀλλ' ὁ Σάξωνας δὲν ἔμεινε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Προκάλεσε τὸν Τύχο σὲ μονομαχία καί, μ' ἕναν ἐπιτήδειο ξιφισμό, κατάφερε νὰ τοῦ κόψη πέρα ὡς πέρα τὴ μύτη.

Ὁ νεαρὸς Δανὸς ἔμεινε κάμποσες ἑβδομάδες στὸ κρεβάτι. Ὅταν, τέλος, ἐπουλώθηκε ἡ πληγή του, πῆγε σ' ἕνα χρυσοχόο καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ τοῦ φτιάξη μιὰ νοστὴ μύτη. Αὐτὴ τὴ μύτη τὴν προσήρμοσε κατόπιν στὸ πρόσωπό του.

Ὅταν τέλειωσε τὶς σπουδές του, ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του μὲ ἕνα δίπλωμα μαθηματικῶν καὶ δυὸ χρυσὲς μύτες, ποὺ τὶς φοροῦσε πότε τὴ μιὰ καὶ πότε τὴν ἄλλη. Ἀλλ' οὔτε ἡ οἰκογένειά του, οὔτε τὰ ἐπιστημονικὰ ἱδρύματα τὸν βοήθησαν γιὰ νὰ συνεχίση τὶς ἀστρονομικὲς παρατηρήσεις του. Ἔτσι παρέμεινε κάμποσο καιρὸ στὴν ἀφάνεια.

Στὶς 11 Νοεμβρίου τοῦ 1572, ὅμως, ὁ νεαρὸς Μπράχε, μὲ μερικὰ πρωτόγονα σύνεργα, ποὺ εἶχε ἐγκαταστήσει στὸν πύργο τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ, κατάφερε ν' ἀνακαλύψη ἕνα καινούργιο ἄστρο στὸν ἀστερισμὸ τῆς Κασιόππης. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ τὸν ἔκαμε ἀμέσως διάσημο κι' οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς, γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν, ἔδωσαν σ' αὐτὸ τὸ ἄστρο τὸ ὄνομά του. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, τὸ πανεπιστήμιο τῆς Κοπεγχάγης τὸν περιέλαβε μεταξὺ τῶν καθηγητῶν του.

Στὸ μεταξύ, ὁ Τύχο Μπράχε εἶχε ἀγαπήσει μιὰ νέα ἀπὸ μικροαστικὴ οἰκογένεια, τὴν ὁμορφη Χρηστίνα. Ἀλλ' ὁ πατέρας του κι' οἱ θεῖοι του ἀρνήθηκαν νὰ τοῦ δώσουν τὴ συγκατάθεσί τους σ' αὐτὸ τὸ γάμο.

— Προσέξετε καλά, γιατὶ θὰ σᾶς πάρω ὅλους καὶ θὰ σᾶς πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο! τοὺς φώναξε ὀργισμένος ὁ νεαρὸς Τύχο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ τὴ διάλεξα γιὰ νὰ γίνη μητέρα τῶν παιδιῶν μου, κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν ἔχει νὰ πῆ τίποτα.

Στὸ τέλος, οἱ δικοί του ὑποχώρησαν κι' ἔτσι ἔγινε ὁ γάμος του.

Ὁ Τύχο-Μπράχε προσεκλήθη κατόπιν ἀπὸ τὸν ἐκλέκτορα-δούκα τῆς Ἔσσης Γουλιέλμο 4ο, ποὺ ἦταν μανιώδης γιὰ τὴν ἀστρονομία, καὶ τοῦ ἔφτιαξε ἕνα μικρὸ ἀστεροσκοπεῖο γιὰ νὰ κάνη τὶς παρατηρήσεις του.

Ὁ βασιληᾶς τῆς Δανίας, γιὰ νὰ μὴν ὑστερήση ἀπὸ τὸν Γερμανὸ ἐκλέκτορα, παραχώρησε τότε στὸν Τύχο-Μπράχε τὴ νῆσο "Ὑβεν κι' ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν, γιὰ νὰ χτίση ἐκεῖ ἕνα ἀστεροσκοπεῖο. Ὁ Τύχο ὠνόμασε αὐτὸ τὸ ἀστεροσκοπεῖο «Οὐρανιμπουργκ», δηλαδὴ «πύργο τῆς Οὐρανίας», ποὺ ἦταν ἡ μούσα τῆς ἀστρονομίας, καὶ συγκέντρωσε γύρω του πολλοὺς ἐπιστήμονες καὶ φοιτητές, ποὺ τὸν βοηθοῦσαν στὶς μελέτες του.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἡ δανικὴ κυβέρνησι τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ Οὐρανιμπουργκ. Ὁ Τύχο περιπλανήθηκε τότε σὲ διάφορες χῶρες, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὸ γυιό του, ἱκετεύοντας τοὺς ἡγεμόνες τῆς ἐποχῆς νὰ τὸν βοηθήσουν γιὰ νὰ μὴν ἀφίση μισοτελειωμένο τὸ ἔργο του. Βρῆκε, τέλος, κατανόησι ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας Ροδόλφο 2ο, ποὺ τὸν προσκάλεσε στὴν Πράγα καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ ἀπαραίτητα μέσα γιὰ νὰ χτίση ἕνα ἀστεροσκοπεῖο.

Ἀλλ' ὁ Τύχο Μπράχε εἶχε κουραστῆ πιά. Γιὰ καλή του τύχη, ὅμως, βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς μαθητές του ὁ νεαρὸς Κέπλερος. Σ' αὐτὸν ὁ Δανὸς ἐπιστήμων ἐμπιστεύτηκε ὅλα τὰ μυστικά του καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ ταξινομήση τὶς παρατηρήσεις του.

— Προσισθάνομαι πὼς τὸ τέλος μου πλησιάζει, τοῦ εἶπε. Ἡ μοναδικὴ μου παρηγοριὰ εἶναι πὼς βρῆκα σὲ σένα τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ μπορέση νὰ συνεχίση τὸ ἔργο μου.

Βασιζόμενος σ' αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις, ὁ Κέπλερος διετύπωσε ἀργότερα τοὺς τρεῖς περιφήμους νόμους του γιὰ τὴν κίνησι τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Ἀλλ' ὁ μεγάλος δάσκολός του δὲ ζοῦσε πιά. Εἶχε πεθάνει. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ κρίσι εὐραιμίας, σὲ ἡλικία 55 χρόνων. Πάνω στὸν τάφο του, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του, χαράχτηκε ἡ φράσι: «Οὔτε ἡ δύναμις, οὔτε ὁ πόθος, μόνον ἡ ἐπιστήμη ζῆ αἰώνια».

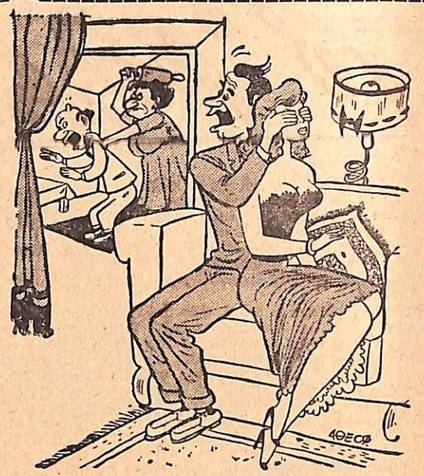

ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ ΔΙ' ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΟΥΣ

— Αὐτὸ δὲν εἶναι θέαμα γιὰ σένα, 'Αγλαΐτσα!
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

«ΤΕ ΛΕΦΤΑ ΣΟΥ "Η ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ... ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΣΟΥ "Η ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ... ΤΑ ΛΕΦΤΑ...»

— Βαρέθηκα νὰ ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...

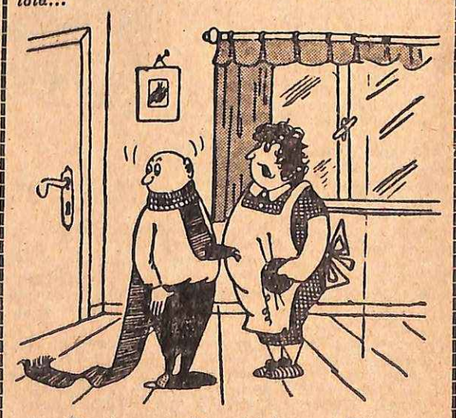

— Τί τὸ κυττᾶς ἔτσι, 'Ανάργυρε; Μὲ τὸ πλύσιμο θὰ μπῆ...

Γραμματοκιβώτιο

Γύρω ἀπὸ τὸ γάμο

Ἡ «ὡραία Πηνελόπη» γράφει, πὼς οἱ γονεῖς της θέλουν νὰ τὴν παντρέψουν μ' ἕνα καλὸ καὶ πλούσιο νέο, ἀλλὰ ἐκείνη διστάζει, γιατὶ δὲν ἔχει ἀν θὰ βρῆ τὴν εὐτυχία στὸ γάμο. Καὶ ρωτάει: Πῶς θὰ τὴν βρῆ;

Κάθε ὅμως γυναίκα ποὺ παντρεύεται, αὐτὸ περιμένει: τὴν εὐτυχία. Πῶς τώρα βρίσκεται ἡ εὐτυχία; Ἀπὸ ποιὸν ἐξαρτᾶται; Κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους.

Πρὶν παντρευτῆ ὡστόσο μιὰ κοπέλλα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξέρη ποιὸν παίρνει. Δηλαδή, τί ψυχικὰ χαρίσματα ἔχει ὁ σύντροφός της, τί ζωὴ κάνει καὶ ποιὸ εἶναι τὸ παρελθόν του. Αὐτὰ θὰ τὰ μάθη ἀπὸ τὶς ἀκριβεῖς πληροφορίες ποὺ θὰ πάρουν οἱ γονεῖς της ἀπὸ γνωστοὺς καὶ φίλους, γιατὶ ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τίποτα ἀπὸ τὰ τρυφερὰ του λόγια καὶ τοὺς εὐγενικούς του τρόπους. Συνήθως ἡ ἐμφάνισι καὶ τὸ χαμόγελο κρύβουν πολλὰ ἐλαττώματα, πολλὲς κακὲς συνήθειες καὶ ἀσχημο χαρακτῆρα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν αὐτά. Ποιὸ τὸ ὄφελος νὰ βρῆτε ἕνα καλό, εὐγενικό, σοβαρὸ ἄντρα κι' ἐσεῖς νὰ μὴν τοῦ δείχνετε κανένα σεβασμὸ καὶ νὰ μὴν τὸν ἀγαπᾶτε; Τὶς περισσότερες φορὲς ἡ εὐτυχία τῆς γυναίκας, ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτὴν τὴν ἴδια. Λίγο χαμόγελο, λίγο ἐνθουσιασμό, λίγο ἐνδιαφέρον ὅταν βρίσκεστε σ' αὐτὸν καὶ στὴ δουλειά του, νὰ εἶστε βέβαιη ὅτι θὰ τὸν εὐχαριστῆτε. Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ κερδίσετε σιγὰ - σιγὰ τὴν εὐτυχία στὸ γάμο σας.

Πέτρα: Συνδεθῆκατε, ὅπως γράφετε, πρὶν ἑνάμισυ χρόνο, μ' ἕνα νέο ἀρκετὰ σοβαρό, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲ συζητάει ποτὲ γιὰ γάμο. Στ' ἀναμεταξὺ ἕνας ἄλλος μὲ καλλίτερες διαθέσεις σᾶς πλησιάζει τώρα καὶ δὲν ξέρετε τί νὰ κάνετε. Νὰ τοῦ πῆτε ὅτι ἀγαπᾶτε ἄλλον, ποὺ δὲν ὑπόσχεται ὅμως γάμο; Κι' ἂν σᾶς πῆ ὅτι αὐτὸς θέλει νὰ σᾶς παντρευτῆ, τί νὰ τοῦ ἀπαντήσετε; Αὐτὰ μὲ ρωτᾶτε κι' ἀπ' αὐτὰ καταλαβαίνω ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὸν πρῶτο. Μιὰ σχέσι ὅμως δίχως καμμιὰ βεβαιότητα γιὰ τὸ μέλλον σας, εἶναι ἐπικίνδυνη, γιατὶ στὸ μεταξὺ ἐκτίθεστε. Ἀντί, λοιπόν, νὰ πῆτε στὸ δεύτερο τὶς σχέσεις ποὺ ἔχετε μὲ τὸν πρῶτο, προτιμώτερο εἶναι νὰ ρωτήσετε τὸν πρῶτο γιὰ τὶς διαθέσεις του. Ἂν σᾶς ἐξηγήση ὅτι σᾶς ἀγαπάει κι' ὅτι σᾶς σκέπτεται ὡς σύντροφο τῆς ζωῆς του, τότε μὴν παραλείψετε νὰ τοῦ ὑποδείξετε νὰ ἔρθη στὸ σπίτι σας νὰ μιλήση μὲ τοὺς γονεῖς σας. Ἂν ἀρνηθῆ ἢ ἂν δὲν ἔρθη, τότε πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ σταματήσετε αὐτὸ τὸ παιχνίδι καὶ νὰ μαζευτῆτε στὸ σπίτι σας. Ἔτσι θὰ ἔχετε περισσότερες πιθανότητες σεβασμοῦ, ἀπὸ ἐκείνον, ποὺ πραγματικὰ θὰ σκεφτῆ νὰ σᾶς κάνη γυναῖκα του.

Μελαχροινὸ Ἀθηναῖο: Ἔπειτα ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε, γιὰ τὴν ἡλικία σας, τὴ μόρφωσί σας, τὴν ἐργασία σας καὶ τὴν πλήρη ἱκανοποίησί σας ἀπὸ τὴ ζωή, δὲν περίμενα τὸ δίλημμά σας. Δὲν βρίσκω λογικὰ νὰ βασίζεστε σὲ ἕνα ἀπρόοπτο, τυχαῖο κεραυνοβόλο ἔρωτα! Ἡ ἀγάπη θάρθη μόνον ὅταν ἐκτιμήσετε τὰ ψυχικὰ χαρίσματα μιᾶς κοπέλλας. Τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματά της, τὸ ἐνδιαφέρον της, ἡ ἀνατροφή της, αὐτὰ θ' ἀποτελέσουν τὴν πρώτη ἀφορμὴ μιᾶς ἀγάπης. Δὲν πρέπει νὰ παρασυρόσθητε ἀπὸ ἐνθουσιασμούς, ποὺ ὁδηγοῦν σὲ ἀπογοητεύσεις. Οὔτε ἡ ἡλικία σᾶς **τὸ ἐπιτρέπει, οὔτε ἡ μόρφωσί σας.** Ἡ κοινωνικὴ τάξις, ἡ σειρά, ὅπως τὴ λέτε ἐσεῖς, δὲν παίζει κανένα ρόλο. Μπορεῖ νὰ εἶναι φτωχή, ὅπως μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ πλούσια.

Ἀγωνιστῆς Βουλιαγμένης, Α. Τ.: Καὶ σὲ μένα ἔκανε ἐντύπωσι ἡ στάσι του. Ἂν ὅμως, ὅπως γράφετε, τὸ γράμμα ἐπεστράφη ἀθίκτο καὶ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ δείχνη ἐνδιαφέρον, νομίζω πὼς, μ' ὅλο τὸ φάρρος ποὺ ἀποκτήσατε πρέπει νὰ τὸν σταματήσετε καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε ἐξηγήσεις. Νὰ τοῦ μιλήσετε γιὰ τὸ γράμμα καὶ τὴ γιαφτά του. Μπορεῖ νὰ συμβαίνη καμμιὰ παρεξήγησι. Ἔτσι θὰ σᾶς λυθῆ κάθε ἀπορία, γιατὶ ὅσο δὲν ὑπάρχει, μιὰ ἐξήγησι, οἱ ὑποψίες του θὰ μεγαλώνουν. Κατόπιν κανονίζετε πιὰ τὴ θέσι σας. Καὶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐκθέτη πιὸ πολύ, πρέπει νὰ σᾶς ζητήση ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας.

Ἀπελπισμένη μικρούλα Β. Τ.: Μὲ ρωτᾶτε, ἐσεῖς, τὸ «ξέγνοιαστο πουλί», τώρα ποὺ ἤρθε «κάποιος κυνηγὸς καὶ σᾶς αἰχμαλώτισε», τί νὰ κάνετε. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, κι' εὐτυχῶς δὲ σᾶς αἰχμαλώτισε ἀκόμη. Ἔπειτα, ὁ κυνηγὸς αὐτὸς εἶναι πολὺ ἄπειρος καὶ ἀδέξιος. Λίγα πράγματα ἔχω νὰ σᾶς συμβουλέψω: οὔτε γράμμα του νὰ δεχτῆτε, οὔτε νὰ τοῦ ἀπαντήσετε. Εἶστε μόλις 16 ἐτῶν καὶ φτωχή. Σὲ δυὸ χρόνια θὰ εἶστε ἕτοιμη γιὰ παντρειὰ μ' ἕνα σοβαρὸ νέο. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ ἐκτεθῆτε, παίζοντας μὲ ἀσυλλόγιστα παιδιά, ποὺ δὲν εἶναι ἱκανὰ γ' ἀναλάβουν καμμιὰ ὑποχρέωσι.

Ρόζα: Δὲν ἔχετε καμμιὰ βεβαιότητα οὔτε γιὰ τὴν ἀγάπη του, οὔτε γιὰ ἕνα προσεχῆ γάμο μαζί του. Ἐπίσης, τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ ἐκεῖνον δὲ μπορεῖ νὰ λογαριαστῆ ὡς προξεβλήθησι καὶ τῶν δικῶν του αἰσθημάτων. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ κάνετε κρίσεις πάνω στὴν οἰκογενειακή σας ζωὴ καὶ στὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ ἔκανε ἡ ἀλήθεια τῆς πραγματικῆς σας καταστάσεως. Δὲν ἔχετε καμμιὰ κατωτερότητα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φανῆτε εἰλικρινῆς στὶς ἐρωτήσεις του, δίχως νὰ παρουσιάζετε μὲ τραγικότητα τὶς περιπτώσεις καὶ τὰ ἀτυχήματα, ποὺ συνέβησαν καὶ σᾶς συμβαίνουν. Διατηρῆστε, λοιπόν, τὴ φιλία αὐτὴ κι' ὅταν δῆτε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἐνδιαφέρεται πραγματικὰ γιὰ σᾶς, γιὰ ἕνα γάμο, τότε ἐξηγηθῆτε καὶ κανονίσετε μεταξύ σας. πρῶτα τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ὁλ' αὐτὰ ποὺ ἔχετε, δὲν θὰ φανοῦν ἀπρόοπτα καὶ δυσάρεστα γιὰ τὴν οἰκογένειά του.

Εὐτυχισμένη καστανομάτα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές σας καὶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Ὁ τρόπος ὅμως μὲ τὸν ὁποῖον σκέπτεστε δὲν εἶναι λογικός. Μιὰ νέα λέει ὅτι «ἔχομε ὁρκιστῆ πὼς θὰ ζοῦμε ἑνωμένοι καὶ πιστοὶ σ' ὅλοι μας τὴ ζωή, καὶ ὅτι ὁ θάνατος δὲ θὰ μπορέση νὰ μᾶς χωρίση», ὅταν εἶναι βεβαία, πὼς τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶ κρατεῖ τοὺς ὅρκους του κι' ἀξίζει τὴν ἀγάπη της. Ἀπ' αὐτά, ὅμως ποὺ μοῦ γράφετε, ἐκεῖνος ἔχει ἤδη παραβῆ τὸν ὅρκο καὶ δὲ σᾶς σέβεται. Εὐτυχία, δὲν εἶναι τὰ φιλιὰ καὶ οἱ ὑποσχέσεις, πάνω στὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν συναντήσεών σας. Τότε μόνο, θὰ μπορούσατε νὰ λέτε ὅλα αὐτά, ποὺ μοῦ γράφετε, ὅταν θὰ εἴχατε τὸ θάρρος, νὰ τὰ ἐμπιστευτῆτε στοὺς γονεῖς σας. Ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ σᾶς ἀγαποῦν, θὰ ἐξέταζαν ὅλα ὅσα ἀφορροῦν αὐτὸν τὸ νέο καὶ νὰ εἶστε βεβαία ὅτι θὰ τὸν ἀπέκλειαν, γιατὶ θὰ περάσετε δυστυχισμένη ζωή, ἂν τὸν παντρευτῆτε. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλή μου κι' ἂν τὴν συλλογισθῆτε καλά, **θὰ μὲ δικαιώσετε καὶ θὰ ἀπαλλαγῆτε** ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ σᾶς περιμένει.

Ἄτυχη Σίση: Ἀνεμοστρόβιλος σωστὸς εἶναι αὐτὴ ἡ ζωή σας καὶ τὸ ξερριζωμένο δέντρο εἶστε σεῖς. Μὲ ρωτᾶτε γιὰ λεπτομέρειες ἀσήμαντες καὶ δὲ βλέπετε τὸ πέσιμό σας, τὴν δύσκολη θέσι σας. Ἕνας πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπός σας: πῶς ν' ἀναστηθῆτε τὸ ταχύτερο, γιατὶ κινδυνεύετε νὰ χαθῆτε... Συγκεντρώσετε, λοιπόν, ὅσες δυνάμεις σᾶς μένουν, στηλώσετε λίγο τὸν ἐγωϊσμό σας καί... παντρευτῆτε γρήγορα, χωρὶς ἀναβολή, χωρὶς ἀργοπορία. Κάθε ἀναβολὴ εἶναι εἰς βάρος σας. Ἀδιαφορήσετε ἂν εἶναι αὐτὸς ἢ ὁ ἄλλος. Ζητῆστε τὴν ἄμεση ἀποκατάστασί σας καὶ φύγετε μαζί του γιὰ νὰ πᾶτε κάπου ἀλλοῦ νὰ ζήσετε.

Ἕναν ποὺ θὰ οὐγιᾶ: Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε. Τὲ εὐγενικὰ σας αἰσθήματα ξεχειλίζουν «μέσ' ἀπ' τὶς γραμμὲς του, καθὼς καὶ ὁ μεγάλος, σας ἀλτρουισμός. Λαίρομαι ὅταν βλέπω νέους σὰν καὶ σᾶς τόσον εἰλικρινεῖς καὶ τόσο ἔντιμους στὰ αἰσθήματα καὶ στὰ καθήκοντά τους. Ἐκτιμῆσατε τὸ πρόσωπο καὶ ὄχι τὸ περιβάλλον καὶ πολὺ λογικά, βέβαια, σκεφτήκατε ὅτι «δὲ φταίει ἐκείνη γιὰ ὅσα ἔγιναν γύρω της...». Καὶ βέβαια, δὲ μπορεῖ νὰ σέρνη στοὺς ὤμους της τὶς ἁμαρτίες τῶν γονέων, οὔτε νὰ παραιωρίζεται ἐπειδὴ ἡ κακὴ φήμη βαρύνει τοὺς γονεῖς της μὲ μιὰ διαφωνία. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι διαφωνεῖ ἡ δική σας μητέρα. Ἂν δὲ διαφωνοῦσε ἢ ἂν μπορούσατε νὰ τὴν πείσετε, θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργον, νὰ τὴν ἐπαιρνε ἀπὸ τώρα κοντά της γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἤρεμη ζωὴ καὶ νὰ ξήση μαζί της τὴν ἀναμονὴ τὴ δική σας. Ὑπωσδήποτε, μὴ φιλονεικῆστε μὲ τὴ μητέρα σας. Καταβάλετε κάθε προσπάθεια νὰ τὴ μεταπείσετε. Ἂν ἐπιμένη, ἀφῆστε στὸ χρόνο νὰ διορθώση τὴν κατάστασι. Πάντως, σᾶς συγχαίρω καὶ πάλι γιὰ τὰ αἰσθήματά σας.

Ρένα: Οὔτε τὴν τύχη νὰ χάσετε, οὔτε τὴν ἀγάπη τῶν γονέων καὶ τῶν θείων. Ὅπως κατάλαβα, ὅλοι σᾶς ἀγαποῦν. Ἐπομένως, ἂν ἐξηγήσετε στοὺς γονεῖς σας τὴν κατάστασι, θὰ σᾶς διευκολύνουν. Ἀλλὰ καὶ οἱ θεῖοι σας, δὲν πιστεύω νὰ μὴ θέλουν τὸ καλό σας. Χωρὶς νὰ δυσαρεστῆσετε οὔτε τοὺς μὲν οὔτε τοὺς δέ, ἀφῆστε τους νὰ ἐροῦν τὸν κατάλληλο τρόπο, νὰ σᾶς εὐχαριστήσουν. Ἀλλὰ καὶ σεῖς πρέπει νὰ φανῆτε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο ὑποχωρητική.

Δυστυχισμένο Πορτοχέλι, Λ. Α.: Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεστε, ἀφοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς φανήκατε τόσο εἰλικρινὴς καὶ τόσο τίμιος στὴν οἰκογένειά της. Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ μυαλό σας τὶς κακὲς σκέψεις. Δὲν πρέπει νὰ ρεζιλέψετε τὴν οἰκογένεια, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ δυσφημήσετε τὴν κοπέλλα. Ἐλπίζω, πὼς ὅταν ἀπολυθῆτε μὲ τὸ καλό, καὶ ξαναρχίσετε τὴ δουλειά σας, ἡ ἐποίκα εἶναι τόσο ἱκανοποιητική, ὥμα τὴν ξαναζητήσετε, θὰ σᾶς τὴν δώσουν, γιατὶ ἔτσι ἐκτιμήσουν τὴν ἀγάπη σας καὶ τὴν ἐπιμονή σας. Μὴ παραλείψετε ἐπίσης νὰ μιλήσετε σὲ μερικοὺς φίλους τῆς οἰκογενείας νὰ σᾶς βοηθήσουν. Οἱ γέροι καμμιὰ φορὰ ἀκοῦνε πιὸ πολὺ τοὺς ξένους, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς.

Καταστρεμένο ἀπὸ τὶς ἀγάπες. Ν.: Ἀδιαφορήσατε γιὰ ὅλα καὶ γιὰ τὰ μαθήματά σας ἀκόμη. Αὐτὸ τὸ βλέπω καλὰ ἀπὸ τὸ γράμμα σας καὶ τὴν ὀρθογραφία του. Πῶς θὰ βγάλετε τὸ γυμνάσιο, ὅταν σᾶς παιδεύουν νύχτα μέρα ἐρωτικὲς σκέψεις: Δὲν ἀνεθῶμαι ὅτι πολλὰ ζευγάρια ἀγαπήθηκαν ἀπὸ νεαρὰς ἡλικίας καὶ ὅτι σήμερα μετὰ ἀπὸ τὶς σπουδές τους ζοῦν εὐτυχισμένα ὡς ἀνδρόγυνα. Ἀλλά, ἐκεῖνοι δὲν ἔκαναν σὰν καὶ σᾶς. Ὁ σκοπός "τους ἦταν ἕνας: Πότε νὰ τελειώσουν τὶς σπουδές τους καὶ νὰ πετύχουν στὴ ζωή, τὸ γρηγορώτερο, γιατὶ ἤξεραν ὅτι κάθε βιοσύντη, στὶς ἐρωτικὲς σχέσεις θὰ κατέληγε σὲ ἀπογοήτευσι. Κρατῆστε καὶ σεῖς τὸ αἴσθημά σας, συνεχίσετε τὶς σπουδές σας, ἐμπιστευτῆτε στοὺς γονεῖς σας τὸ μυστικό καὶ ἂν δὲ σᾶς συμβῆ κανένα ἀπρόοπτο, νὰ ξεχάσετε τὴ σημερινὴ νέα, νὰ εἶστε βέβαιος ὅτι κι' ἐκεῖνη καὶ οἱ δικοί της θὰ ἐκτιμήσουν τὴν πρόοδό σας καὶ τὴ διαγωγή σας καὶ θὰ συγκατατεθοῦν, ἐν καιρῷ, νὰ σᾶς τὴ δώσουν γιὰ γυναίκα σας.

MIPANTA

Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΡΑΙΝΙΕ

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη φωτογραφία τῆς Γκρέης Κέλλυ μὲ τὴν κορούλα της Καρολίνα στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ὁποία πῆρε ὁ ἴδιος ὁ πρίγκηψ Ραινιέ. Ἡ Καρολίνα, ποὺ θὰ εἶναι τὸ διαδηλότερο παιδὶ τοῦ 1957, ζύγιζε ὅταν γεννήθηκε 3 κιλὰ 730 γραμμάρια. Ἐὰν δὲν γεννηθῆ ἐν τῷ μεταξὺ κανένας ἀδελφός, ἡ Καρολίνα—Λουΐζα—Μαργαρίτα, θὰ ἀνέβη μιὰ μέρα στὸ θρόνο τοῦ Μονακό, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκτασις φτάνει μόλις τὰ δυὸ τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ο γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Σ. Δ. Κ. 73, Πάτρα: Τὸ φαινόμενο ποὺ μοῦ περιγράφετε στὴν ἐπιστολή σας εἶναι σύνηθες καὶ δὲν συνεπάγεται ἀπαλλαγὴ ἐκ τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων. Δὲ γνωρίζω ἂν εἶναι ἐμπόδιο γιὰ τὴν εἰσαγωγή σας στὴν Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία. Ἡ κατάστασις ὅμως αὐτὴ ἐπανέρχεται στὴ φυσιολογική, κατόπιν χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. Δὲν εἶναι ὑπόθεσις ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ πᾶτε νὰ σᾶς δῇ ἕνας χειρουργὸς γιατρός.

Δ. Τ. Μ., Λέσβο: Διάβασα μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπιστολή σας. Θὰ ἦτο βεβαίως προτιμότερον ἂν εἶχα καὶ προσωπικὴν ἀντίληψι τοῦ πράγματος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ περιγραφὴ τοῦ ἱστορικοῦ σας εἶναι σαφής, φτάνω στὸ συμπέρασμα ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μικροενοχλήματα ἔχουν ὡς ἀφορμὴ τὴν κολίτιδα. Ὁ γιατρὸς ποὺ μοῦ ἀναφέρετε εἶναι γνωστὸς μου καὶ καλὸς καταρτισμένος ἐπιστημονικῶς. Σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε ἐπτὰ 3—4 μῆνες 10—15 ἐνέσεις Superbee καὶ ἀνὰ 2 μῆνες 30 tabl. Enterovioforme.

Στρατιώτη Π. Γ.: Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἀτροφικὴ ρινῖτις, δὲν εἶναι πάθησι ἁπλῆ καὶ εὔκολος στὴ θεραπεία. Χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ ἐκ μέρους καὶ τοῦ ἀρρώστου καὶ τοῦ γιατροῦ. Σᾶς συνιστῶ νὰ μὴν παραμελήσετε τὴ θεραπεία της, διότι ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος ἐπιπλοκῶν καὶ μάλιστα σοβαρῶν. Κάνετε ,λοιπόν, ὑπομονὴ καὶ δεχτῆτε τὴ θεραπεία τῶν γιατρῶν σας.

Ἀρκάδι, Γ. Σ. Γ.: Τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ ἀναφέρετε εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μόνον ὁ γιατρὸς ποὺ θὰ σᾶς ἐξετάσῃ εἶναι ὁ ἁρμόδιος νὰ κάνῃ διάγνωσι. Μὲ τὴν περιγραφὴ μόνον τῶν συμπτωμάτων, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ ἐκφέρω οὔτε σχετικὴ γνώμη. Θὰ σᾶς συνεβούλευα μόνον νὰ σᾶς δῇ ἕνας γαστροεντερολόγος, διότι πολλὲς φορὲς παθήσεις τοῦ γαστροεντερικοῦ συστήματος, παρουσιάζουν τὶς ἐκδηλώσεις ποὺ ἀναφέρετε.

Ἄτυχο νέο: Δὲ συμφωνῶ μαζί σας στὸ ὅτι ἕνας νέος 18 ἐτῶν, μὲ ἀνάστημα 1,70 εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἀντικείμενον χλευασμοῦ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων. Πάντως μὴν ἀπελπίζεστε, διότι καὶ χρόνον ἀκόμα γιὰ ἀνάπτυξι τοῦ σώματός σας ἔχετε καὶ ἐκ παραλλήλου μπορεῖτε νὰ συντελέσετε σ' αὐτὸ μὲ τὴ συνεχῆ γυμναστική, σπὸρ καὶ τὴν καλὴ διαιτητικὴ ἀγωγή. Νὰ παίρνετε πρωῒ - μεσημέρι - βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ,μιὰ κουταλιὰ σούπας Tonique.

Ἀθλητὴν Α. Ε.: Τὸ φαινόμενο ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶναι σύνηθες καὶ ἔχει ὡς ἀφορμὴ πλημμελῆ λειτουργίαν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Ἐφόσον μένετε στὸν Πειραιᾶ, θὰ ἦταν εὔκολο νὰ σᾶς ἔβλεπε ἕνας εἰδικὸς ἐνδοκρινολόγος γιατρός. Ἐὰν δὲν σᾶς εἶναι δυνατόν, τότε θὰ κάμετε τὴν κατωτέρω θεραπεία καὶ θὰ μοῦ γράψετε ἐν καιρῷ: 10 ἐνέσεις τῶν 10 μλγρ. Teston, 2 τὴν ἑβδομάδα. Ἐν συνεχείᾳ μεσημέρι - βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ὑπογλωσσίως ἀπὸ ἕνα χαπάκι τοῦ Ἰδίου φαρμάκου, τὸ ὅλον 30.

Μελαγχολικὸ νέο: Διάβασα μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπιστολή σας καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ καταλάβω σὲ τί συνίσταται ἡ πάθησι, τὴν ὁποία προσπαθεῖτε νὰ μοῦ περιγράψετε. Νὰ ἐπαναλάβετε τὴν ἐπιστολή σας μὲ ὀλιγώτερα λόγια καὶ περισσότερη σαφήνεια. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταβολή, θὰ παίρνετε πρωῒ - μεσημέρι - βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ σας, ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ Hepavite ἢ Solepar, ὅποιο βρῆτε ἐκεῖ.

Γαλέριον, Θεσ)νίκη: Δὲν εἶναι δυνατόν, χωρὶς νὰ σᾶς ἐξετάσω, νὰ σᾶς πῶ γιὰ ποιὸ λόγο ἡ θερμοκρασία σας εἶναι κάτω τῶν 36ο καὶ γιατὶ συγχρόνως ἔχετε εὐαισθησία στὸ ψῦχος. Πῆγατε νὰ σᾶς ἐξετάσῃ κανένας γιατρός; Ἐμετρήσατε ποτὲ τὴν ἀρτηριακή σας πίεσι; Ἐκάματε καμμιὰ ἐξέτασι τοῦ αἵματος; Κάνετε αὐτὰ ποὺ σᾶς λέγω καὶ πάρετε τρεῖς κουτάλιὲς τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα Solepar ἢ Hepavite καὶ ξαναγράψτε μου.

Φοιτητή, Ἐνταῦθα: Τὸ ἀντιαισθητικὸ αὐτὸ φαινόμενο τῆς παχυσαρκείας, ἀσφαλῶς ὀφείλεται στὴν κακὴ λειτουργία ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Θὰ πρέπῃ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως μετρηθῇ βασικὸς μεταβολισμός σας, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου καὶ θὰ καθορίσῃ τὸ θεραπευτικὸ σχῆμα ποὺ θὰ ἀκολουθήσετε.

Ἐσμεράλδα, Κρήτη: Ἄλλο μέσον μὲ ριζικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ἀντιαισθητικὴ περίπτωσι ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, πλὴν τῆς χειρουργικῆς αἰσθητικῆς ἐπεμβάσεως, δὲν ὑπάρχει. Ἐφόσον εἶναι τόσο ὑπερτροφικοί, πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ πλεονάζον λίπος των. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερο, 3 φορὲς τὴν ἡμέρα θὰ τὸ πουδράρετε μὲ poudre Fissan du Soufre, χωρὶς πλύσιμο.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

J. Α. Λ. 7, Καλάμας: Νὰ σταματήσετε κάθε τοπικὴ θεραπεία, διότι ἡ ἀκμὴ αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ γενικώτερη αἰτία. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε δύο ἐνέσεις Amp. Procyclo καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην, ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου μετὰ τὴ λῆξι τῆς ὁποίας θὰ παίρνετε καθημερινῶς πρωῒ, μεσημέρι καὶ βράδυ ἀνὰ δυὸ χάπια καὶ ἕνα ἐξ ἑκάστου χρώματος, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Μετὰ τὴν ἐξάντλησι τοῦ φαρμάκου θὰ συνεχίσετε μὲ τὰ ἴδια χάπια τὴν ἡμέρα Caps E - Vita. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Α. Β. Γ. 145, Κω)πολι: Ἡ ἀτροφία τοῦ τμήματος αὐτοῦ προῆλθε ἀπὸ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴν ἀνεπάρκειαν καὶ κακὴν συντήρησι τοῦ ὀργανισμοῦ. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε ἕνα χάπι τὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps Dayalets Abbott καὶ θὰ ἐπαλείφετε τὰ μέρη ποὺ μοῦ γράφετε, πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὸ φάρμακο Pommade Ovocycline Ciba. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀλοιφῆς θὰ γίνεται ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου καὶ θὰ διαρκῇ δέκα πέντε ἡμέρες. Ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε δύο ἐνέσεις Amp. Lutocycline τῶν 10 μλγρ. καὶ μία καθ' ἑκάστην. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἀτυχη Γιαννιώτισσα, Ἰωάννινα: Πράγματι πρόκειται περὶ ἀτυχοῦς περιπτώσεως. Ἡ αἱμορραγία ποὺ ἐνεφανίσθη κατόπιν ἦτο ἀποτέλεσμα τραυματισμοῦ τοῦ ἐπουλωθέντος εἴς τινα σημεῖα τραύματος.

Γ. Μπ. Γ. Κ., Θεσσαλονίκη: Θὰ συνεχίσετε ἐπὶ δίμηνο τὴ θεραπεία διὰ τῶν τριῶν ἐνέσεων Hogival τῶν 5 μλγρ. καὶ Lutocycline τῶν 10 μλγρ. Νο 3. E - Vita θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα κατὰ τὰ μεσοδιαστήματα τοῦ μηνός.

Π. Μ. Β., Καλάμας: Λόγω τοῦ θέματος ἀπαντῶ δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς στὴ διεύθυνσι, ποὺ μοῦ στείλατε.

Μαρία — δυστυχισμένη — Ἠνορία: Τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴν ἀνεπάρκεια ἐπιμόνου μορφῆς. Ἡ ὁρμονοθεραπεία, ὅταν ἐφαρμόζεται χωρὶς σύστημα, μπορεῖ νὰ προξενήσῃ σοβαρὲς διαταραχές. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, τρεῖς ἐνέσεις καὶ κάθε τέσσερις ἡμέρες μιά, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovocycline τῶν 5 μλγρ. Συγχρόνως κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, θὰ κάνετε κάθε δυὸ ἡμέρες —καὶ ἐν ὅλῳ τέσσερις ἐνέσεις— μιὰ ἔνεσι, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Primandron τῶν 1000 Δ.Μ. Ὀχτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Lutocycline τῶν 10 μλγρ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps S - Vita. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ τὸν προσεχῆ μῆνα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐνέσεις Primandron.

Χωρὶς χαρὰ Ζ. Θ., Ἐνταῦθα: Ἡ ὁμαλὴ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν, πρέπει νὰ συμβαδίζῃ καὶ μὲ καλὴ γενικὴ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς λοιποὺς ἀδένες ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρες δυὸ κουτάλια τῆς σούπας ἡμερησίως ἀπὸ τὸ φάρμακο Wheat - Germ Kretschmer, τὶς ὑπόλοιπες δὲ δέκα πέντε ἡμέρες θὰ παίρνετε δυὸ δισκία τὴν ἡμέρα, ἐκ τοῦ φαρμάκου Viten Tabl. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Ε. Μ., Ἁγία Παρασκευή: Οἱ πόνοι καὶ σφοδροὶ ἔμετοι κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἐμμήνου ροῆς, ὀφείλονται σὲ πρωτοπαθῆ δυσμηνόρροια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ διαλύετε ὑπὸ τὴν γλῶσσαν καθημερινῶς καὶ κατὰ τὶς δέκα ἡμέρες ποὺ προηγοῦνται τῆς ἐμμήνου ροῆς, ἓν δισκίον Linguettes Lutocycline τῶν 5 μλγρ. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν πόνων ὡς καὶ τὴν προηγουμένην θὰ τοποθετῆτε δὶς τῆς ἡμέρας ἀνὰ ἓν ὑπόθετον στὸ ἔντερο ἀπὸ τὸ φάρμακο Supp. Nealgyl. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Μιὰ κυρία, Ἐνταῦθα: Ὀφείλονται σὲ κολπίτιδα ἐκ τριχομονάδων καὶ μονίλια. Θεραπευτικῶς, ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, θὰ τοποθετῆτε κάθε βράδυ βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς, δυὸ δισκία ἐκ τοῦ φαρμάκου Mycostatine Tablettes Vaginales καὶ ἀμέσως κατόπιν θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin Ointment. Πρὸ τῆς τοποθετήσεως τῶν δισκίων ὡς καὶ τὸ πρωῒ θὰ κάνετε κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ σὲ μισὴ ὀκὰ νερὸ ζεστό, ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution. Ἡ θεραπεία θὰ διαρκῇ ἐπὶ δεκαήμερον καὶ θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Μικρὴ ἄγνωστη Ε. Γ., Ἐνταῦθα: Ἡ περίπτωσί σας εἶναι ἡ ἴδια μ' αὐτὴ τῆς «Μιᾶς κυρίας». Λόγω ὅμως τῆς εἰδικῆς περιπτώσεώς σας, ἡ τοπικὴ θεραπεία διὰ κολπικῶν ὑποθέτων, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ παρὰ μόνο ὑπὸ γυναικολόγου. Θεραπευτικῶς θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Mycostatine τῶν 500.000 Δ.Μ. καὶ τοπικῶς θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὸ φάρμακο Mycostatin Ointment, ἀφοῦ προηγουμένως καθαριότητα μ' ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ σὲ μισὴ ὀκὰ νερὸ ζεστό, ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution. Ἡ θεραπεία θὰ γίνῃ ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδο καὶ θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ τοποθετῆτε στὸ ἔντερο δυὸ ὑπόθετα τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Supp. Nealgyl, καὶ θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Avacan.

Κλέλια, Ἐνταῦθα: Οἱ ἀπορίες καὶ τὰ ἐρωτήματά σας εἶναι τοιαῦτα τῆς φύσεως, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ «Θησαυροῦ».

Τριαντάφυλλο Γ. Ν., Θεσ)νίκη: Ὅπως σᾶς εἶπε καὶ ὁ γιατρὸς τῆς πόλεώς σας, τὰ ἀνοχλήματά σας ὀφείλονται σὲ τριχομονάδες καὶ μονίλια, παρουσιάζουν δὲ μεγάλην ἐπιμονὴν κατὰ τὴ θεραπεία. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ὅ,τι γράφω καὶ στὴ «Μιᾶς κυρίας», συμπληρωματικῶς δὲ θὰ παίρνετε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θεραπείας ἀνὰ ἓν καψούλιον καὶ δισκίον, πρωῒ, μεσημέρι καὶ βράδυ ἀπὸ τὰ φάρμακα Mycostatin Tabl. τῶν 500.000 Δ.Μ. καὶ Steclin τῶν 250 μλγρ. Ἐλπίζω ἡ θεραπεία αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματική.

Ἀδικημένη, Αἴγιο: Μόνη σας δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ τὸ διαπιστώσετε. Μόνο μιὰ γυναικολογικὴ ἐξέτασις θὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ ζήτημα.

«Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο.», Θεσ)νίκη: Μόνο μιὰ λεπτομερὴς ἐξέτασις θὰ τὸ ἐξακριβώσῃ καὶ σὲ περίπτωσι θετικῶν εὑρημάτων, ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις μπορεῖ νὰ ἀποβῇ λυτρωτική.

Σύζυγον Κ., Ἡράκλειο: Ὅπως καὶ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἔτσι καὶ τώρα σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρόκειται περὶ ἁπλῆς ἀλλὰ ἐντόνου μαστωδυνίας. Αὐτὰ ἀλλωστε ἀπεδείχθη καὶ ἀπὸ τὶς ἐξετάσεις τῶν συναδέλφων μου καὶ ἀπὸ τὰ φάρμακα ποὺ χορήγησαν στὴ σύζυγό σας. Ἡ μαστωδυνία εἶναι ἔνα ἀπὸ τὰ ὀδυνηρὰ συμπτώματα τῆς δυσμηνόρροιας καὶ ὀφείλεται σὲ ὑπερέκκρισι τῆς ὁρμόνης ὠοθυλακίνης. Θεραπευτικῶς ἡ σύζυγός σας κατὰ τὶς δέκα ἡμέρες ποὺ προηγοῦνται τῆς περιόδου, θὰ διαλύῃ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν καθημερινῶς, ἓν ὑπογλώσσιον δισκίον ἐκ τοῦ φαρμάκου Linguettes Protandren τῶν 25 μλγρ. καὶ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνῃ τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tablettes E - Vit. Forte. Ἂν τὰ ὀδυνηρὰ συμπτώματα δὲν ὑποχωρήσουν ἐπαρκῶς, κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα θὰ κάνῃ καὶ δύο ἐνέσεις — μιὰ καθ' ἑκάστην— ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Protandren τῶν 50 μλγρ. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἀπογοητευμένη Φ. Π., Πρέβεζα: Ἡ ἄτακτη ἐμφάνισις τῆς περιόδου μὲ τάσεις ἀργοπορίας ὀφείλεται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴν ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, νὰ σταματήσετε ὅλα τὰ ἄλλα καὶ νὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις τὸ μῆνα καὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην. Κατὰ τὸ δεύτερο δὲ δεκαπενθήμερο τοῦ κύκλου, θὰ παίρνετε τρεῖς κάψουλες τὴν ἡμέρα, E - Vita Caps. Ἡ Θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Α. Λ., Πύργον: Ἡ ἔμμηνος ροή (ἐμφωσις) ἐμφανίζεται στὰ κορίτσια τοῦ ζοῦν σὲ εὔκρατα κλίματα, ὅπως τὸ δικό μας, στὴν ἡλικία συνήθως τῶν 13—14 χρόνων. Συχνὰ ὅμως παρατηρεῖται καὶ ἡ ὄψιμος ἐγκατάστασις τῆς ἤδης, ὅπως στὴν περίπτωσι τῆς κορούλας σας. Ἡ κληρονομικότης παίζει κάποιο σχετικὸ ρόλο. Μὲ τὴν πρώτη ἐμφάνισι τῆς ἐμμήνου ροῆς θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀνάπτυξις τῶν μαστῶν. Γιὰ τὴ χορήγησι ὁρμονῶν, πρέπει νὰ ἀναμείνωμε τουλάχιστον ἐπὶ ἑξάμηνον ἀκόμη.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Πλάτων, Θεσ)νίκη: Τὸ σύμπλεγμα κατωτερότητος μπαίνει σὲ κίνησι καὶ σᾶς προκαλεῖ ὅλες τὶς ἀρροστημένες ἀντιδράσεις, ποὺ μοῦ γράφετε. Οἱ φοβίες ἐμφανίζονται κάθε φορά, ποὺ νομίζετε, πὼς σᾶς κρίνουν κατὰ τὸν ἕνα, ἢ τὸν ἄλλο τρόπο. Ἡ προηγηθεῖσα ζωή σας καὶ οἱ φοβίες, κατὰ τὸν αὐτὸν μηχανισμόν, εὐθύνονται γιὰ τὴν ἀνεπάρκειαν. Νὰ κάμετε Amp. Testoviron Dépot 100 μλγρ. Νο 6, ἀπὸ μιὰ κάθε εἰκοσαι ἡμέρες. Νὰ ἐπισκεφθῆτε δὲ ψυχίατρο καὶ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ψυχανάλυσι. Σᾶς χρειάζεται χέρι βοηθείας, γιὰ νὰ βγῆτε μέσα ἀπὸ τὸ τέλμα τῆς σημερινῆς ψυχοσωματικῆς σας καταστάσεως.

Α. Β. Γ., Αἴγιον: Τὸ αἴσθημα τῆς κατωτεράτητος βεβαίως ὑπάρχει στὴ νεαρὰ ἡλικία καὶ εἶναι φυσιολογικὸ φαινόμενο. Προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπειρία τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὴν ἡλικία φεύγει. Τὸ ὑπερβολικὸ ὅμως κοκκινίσμα, τὸ φούντωμα καὶ οἱ ἐφιδρώσεις στὴν ἡλικία τῶν 20 ἐτῶν, εἶναι κάτι, ποὺ πρέπει ν' ἀντιμετωπιστῆ σὰν ἀνώμαλη ψυχικὴ ἐκδήλωσι. Ἔχετε ἀνάγκη ψυχιατρικῆς ἐξετάσεως, ὥστε νὰ γίνῃ ἡ πρέπουσα αἰτιολογικὴ θεραπεία. Ἂν αὐτὸ δὲ σᾶς εἶναι δυνατό, νὰ κάμετε Amp. Calcibromine No 10 καὶ Amp. Multi - B. No 10. Ἐσωτερικῶς δὲ Tabl. Miltown 400 μλγρ. fl. No 2, ἀπὸ τρία ἡμερησίως.

Ι. Κ., Κόρινθο: Ἀσφαλῶς πρόκειται γιὰ ὑποτροπὴ τῆς παλαιᾶς ἀρρώστειας σας. Οἱ διάφορες μορφὲς τῆς φοβίας πολλὲς φορὲς δὲ φτάνουν στὸ σημεῖον, ὥστε νὰ προκαλοῦν ἔντονες ἀντιδράσεις, ἀλλὰ μποτρόπο μὲ τὶς λιγώτερες ἐκδηλώσεις. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀρρώστεια καὶ ἐνδεχομένως νὰ ἐντιδεικνυθῆ. Νὰ πάρετε Tab. Miltown 400 μλγρ. No 100 καὶ Tab. Largactil fl. No 1, σὲ συνδυασμό.

Π. Κ., Αἴγιον: Οἱ διάφορες θεραπεῖες τοῦ κέντρου, τὰ σόκ, ἡ ψυχανάλυσις κλπ. ἀσφαλῶς ἐνδείκνυνται σὲ διάφορες περιπτώσεις. Ὅπου ἀποτυγχάνει τὸ ἕνα εἶδος θεραπείας, ἐφαρμόζεται τὸ ἄλλο. Σεῖς νὰ κάμετε Amp. Testoviron Dépot 250 μλγρ. No 5, ἀπὸ μία κάθε εἴκοσι ἡμέρες ἐνδομυϊκῶς. Ἐσωτερικῶς δὲ νὰ πάρετε Tab. E - Vita fl. No 1 ἀπὸ τρία ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητό.

Φοιτητὴν, Κ. Ψ., Θεσσαλονίκη: Νὰ κάμετε ὠτορινολαρυγγολογικὴ ἐξέτασι. Ἐφόσον θἆναι ἀρνητική, νὰ κάμετε Amp. Calcibromine No 10 καὶ Amp. Multi - B. No 10. Ἐσωτερικῶς δὲ νὰ πάρετε Tab. Sedamyl fl. No 2, ἀπὸ τρία ἡμερησίως. Τὰ ἐνοχλήματά σας δὲν εἶναι ὀργανικά. Μὲ τὴν ὡς ἄνω θεραπεία θὰ ὑποχωρήσουν ἀμέσως.

Γ. Π. Δ. Π. 5 Κ. Θ., Θεσ)νίκη: Ἡ ἀνδρικὴ ὁρμόνη μαζὶ μὲ τὴν ἐπίδρασί της στὸν σεξουαλικὸν τομέα, ἔχει εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν καὶ στὸν ψυχικόν. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι περισσότερο ἐμφανῆ, ὅταν ὑπάρχῃ ὑπολειτουργία τῶν ἀδένων τοῦ φύλου καὶ κυκλοφορεῖ μικρότερο ποσὸν ὁρμόνης στὸ αἷμα. Νὰ κάμετε κάθε μῆνα ἐνδομυϊκῶς μία Amp. Testoviron Dépot de 100 μλγρ. Ἐπίσης νὰ γίνουν ὑποδορείως Amp. S.P.A. No 1, No 10. Καὶ πάλι εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

Π. Κ. Β., Ἐνταῦθα: Κατ' ἀρχὴν νὰ μετρήσετε βασικὸ μεταβολισμό. Ἐφόσον αὐτὸς βρίσκεται σὲ φυσιολογικὰ ἐπίπεδα, νὰ κάμετε Amp. Largactil 5 c.c. μία δεκαπενθήμερο βράδυ συνεχῶς ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ἔτσι θὰ μειωθῇ ἡ ὑπερευαισθησία καὶ θὰ φύγουν οἱ φοβίες καὶ ἡ τάσις πρὸς αὐτοκτονίαν. Ἂν μὲ τὰ φαρμακευτικὰ μέσα τῆς θεραπείας δὲν ὑποχωρήσουν, νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας, γιατὶ ἴσως νὰ χρειαστῇ ἠλεκτροσόκ.

Ε. Δ. Σ., Χαλκίδα: Ἐφόσον μὲ τὴν δι' ἐνέσεων θεραπεία δὲν ὑπερχώρησαν τὰ φαινόμενα, θὰ πρέπῃ νὰ ἐξετασθῆτε, γιὰ νὰ καθοριστῇ ἐπακριβῶς ἡ πάθησίς σας καὶ ὁ τρόπος ἀντιμετωπίσεώς της. Ἴσως πίσω ἀπὸ τὰ ἐνοχλήματα νὰ κρύβεται κάτι τὸ πολὺ πιὸ σοβαρό, ποὺ χρειάζεται ἄμεσον δρᾶσι. Μὴν ἀναβάλλετε τὴν ἐξέτασί σας.

Ἄντυ Χόμερ, Κύπρο: Ἡ κάλασις ποὺ ἔχει σχηματιστῆ γύρω σας, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ δημιούργημα νοσηροῦ δικό σας ἢ μᾶλλον τοῦ ἀχαλίνωτου ἐγωισμοῦ σας. Καὶ τὸ ψευδώνυμό σας δείχνει τὴν τάσι ν' ἀπαρνηθῆτε κάθε δικό σας, κάθε τί ποὺ ἀνήκει στὴν οἰκογένειά σας. Οἱ φοβίες, τὸ ἄγχος ποὺ ἐπακολουθεῖ καὶ ὅλες οἱ λοιπὲς ἀντιδράσεις, ὅλα ἔνα ἔχουν σκοπόν, νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸ ὑπερτροφικὸ σας ἐγώ. Νὰ πάυσετε νὰ βλέπετε ἔτσι τὴ ζωή σας. Νὰ συμβιβαστῆτε μὲ τὴν ὑπάρχουσα καταστασι, ἀφοῦ δὲ μπορεῖτε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτήν. Σκεφτῆτε, ὅτι στὴ θέσι τῆς μητέρας σας δυνατὸν νὰ βρεθῆτε σεῖς. Θ' ἀποτελέσετε τὸ αἴσχος τῆς οἰκογενείας; Νὰ ἐπισκεφτῆτε ὁπωσδήποτε ψυχίατρο. Νὰ πάρετε Tab. Miltown 400 μλγρ. Νο 100, ἀπὸ τρία ἡμερησίως.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Κ. Ζ. Χ., Ὀρχομενό, Βοιωτία: Πολλὲς φορὲς πονοῦν τὰ ὀῦλα τοῦ παιδιοῦ τὴν ἐποχὴ τῆς ὀδοντοφυΐας καὶ ὁ πόνος αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ κάπως τὸ θηλασμό. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπάλειψι τῶν οὐλων μὲ τὸ Gencivol.

Ἀνήσυχη μητέρα, Καρδίτσα: Δὲ σᾶς συμβουλεύω νὰ χειρουργήσετε τὴν πρόπτωσι τοῦ ὀρθοῦ. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ τονώσετε τὸ παιδί μὲ καλὸ φαγητὸ μὲ βιταμίνες, μὲ ἀσθέστιο, μὲ μουρουνέλαιο, τώρα τὸ χειμῶνα καὶ σιγὰ - σιγὰ ἡ πρόπτωσι θὰ ὑποχωρήσῃ. Κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἔντερο βγαίνει, νὰ ἔχετε μιὰ ἀποστειρωμένη γάζα καὶ μὲ προσοχὴ νὰ ὠθῆτε τὸ ἔντερο πρὸς τὰ μέσα. Νὰ φροντίζετε ἐπίσης τὸ παιδὶ νὰ μὴν εἶναι πολὺ δυσκοίλιο, χορηγόντας τακτικὰ φρούτα καὶ κομπόστες.

Π. Λ. Τ., Πάτρα: Ἡ πλατυποδία δὲν εἶναι τόσο τρομερὸ πρᾶγμα, γιὰ νὰ σᾶς ἀνησυχῇ πολύ, μάλιστα σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἡλικία. Νὰ χρησιμοποιῆσετε τὰ πέλματα ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ ὁ ὀρθοπεδικὸς σας καὶ σιγὰ - σιγὰ τὰ πόδια θὰ διορθωθοῦν.

Νίκη Ε. Κάρυστο: Θὰ πρέπῃ νὰ ἔχετε λάβει τὸ γράμμα μου, μὲ τὸ ὁποῖο καὶ σᾶς ἀναλύω λεπτομερῶς τὴν περίπτωσι τοῦ μικροῦ σας.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

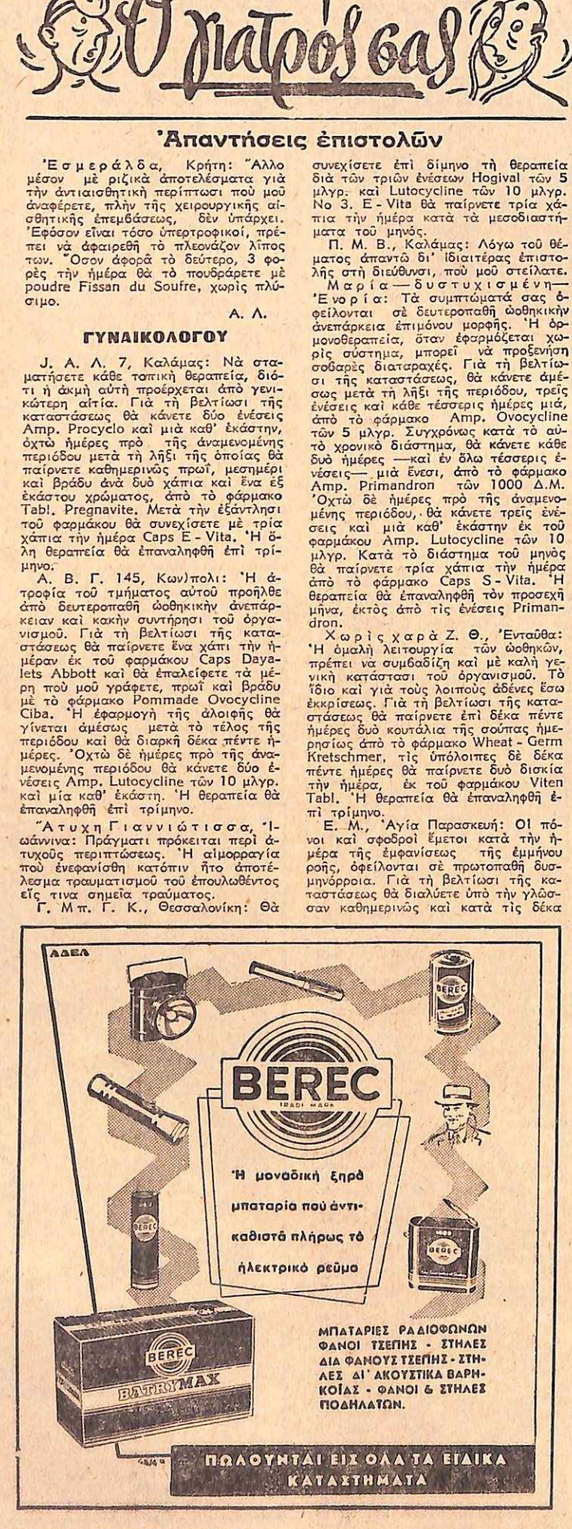
ΑΔΕΛ
BEREC
Ἡ μοναδικὴ ξηρὰ μπαταρία ποὺ ἀντικαθιστᾶ πλήρως τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα
ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ ΦΑΝΟΙ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ ΔΙΑ ΦΑΝΟΥΣ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ ΔΙ' ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΝΙΚΟΙΑΣ - ΦΑΝΟΙ & ΣΤΗΛΕΣ ΠΟΔΗΛΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἐκδίκησι

Κάποτε ὁ Ναστραδὶν βρέθηκε στὸν ὀντὰ τοῦ πλούσιου πασᾶ Χουσεΐν, γιὰ νὰ κάνη τὸ γραμματικὸ καὶ νὰ διασκεδάζη μὲ χωρατὰ κι' ἐξυπνες ἱστορίες τοὺς μουσαφίρηδες.

—Μὰ τὸν Ἄλλάχ, μπρὲ Χότζα μου, τοῦλιεγε κάθε τόσο σκασμένος στὰ γέλια ὁ πασᾶς, δὲ θὰ σ' ἄλλαζα οὔτε μ' ὅλα τὰ πλούτη τῆς Ἀνατολῆς, οὔτε μ' ὅλα τὰ οὐρὶ τοῦ Παραδείσου! Ἐσὺ μοῦ ἀλαφρώνεις τὴ καρδιὰ καλύτερα κι' ἀπὸ τὴν πιὸ ὁμορφη χανούμ τοῦ χαρεμιοῦ μου...

Κι' ὁ Ναστραδὶν καμάρωνε γιὰ τὰ καλὰ λόγια τοῦ Χουσεΐν καὶ περνοῦσε γιὰ σπουδαῖος μέσα στὸν ὀντά.

—Ἐγὼ κι' ὁ πασᾶς εἴμαστε σὰν ἕνα χρυσὸ φλουρί! Ἔλεγε συχνὰ ὁ Χότζας. Ὁ πασᾶς εἶνε ἡ κορώνα κι' ἐγὼ τὰ γράμματα!

Μὰ οἱ ἄλλοι ἀγάδες καὶ μπέηδες κορόϊδευαν τὸν Ναστραδὶν γιὰ τὴ μεγάλη ἰδέα ποὺ εἶχε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἄφηναν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν ρεζιλεύουν.

«Ἔννοια σας, χαραμοφάηδες καὶ θὰ σᾶς κανονίσω ἐγὼ μιὰ καὶ καλή», ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ Ναστραδὶν ἔξω φρενῶν καὶ σχεδίαζε μὲ ὑπομονὴ τὸν τρόπο γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ.

Ὁ πασᾶς, ποὺ καταλάβαινε τὴν ὀργὴ τοῦ Χότζα γιὰ τοὺς φίλους του, τοῦ ἔλεγε:

—Γιατί, μπρὲ Ναστραδίν, τάχεις βάλει μὲ τοὺς ἀγάδες καὶ τοὺς μπέηδες; Αὐτοὶ εἶναι τὸ κεφάλι τοῦ τόπου!

—Τὸ κεφάλι τοῦ τόπου εἶσαι ἐσὺ ὁ πασᾶς! ἀπαντοῦσε ἀμέσως ὁ Χότζας. Κι' αὐτοὶ ὅλοι εἶναι ἀκαμάτηδες, ποὺ ζοῦν ἀπ' τοὺς φόρους ποὺ πληρώνει ὁ κοσμάκης...

—Μὰ κι' ἐγὼ τὴν ἴδια δουλειὰ κάνω... Ἀπὸ τοὺς φόρους ζῶ καὶ καλοπερνῶ...

—Ἐσὺ μὲ τὸ δίκηο σου καλοστερνᾶς ἀπὸ τοὺς φόρους τοῦ κοσμάκη, γιατί εἶσαι ὁ πασᾶς... Ἀλλὰ τὸ σκυλολόϊ αὐτὸ δὲ χρειάζεται.

Ὁ πασᾶς, ποὺ ἔβλεπε τὴν ἀλήθεια στὰ λόγια τοῦ Χότζα, ἄλλαζε κουβέντα μιὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη διαφορετικά.

—Ὡς που μιὰ μέρα, αὐτὸ ποὺ σχεδίαζε ἀπὸ καιρὸ τώρα ὁ Ναστραδίν, ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ γίνη. Κι' ἀφορμὴ ἔδωσε ἡ ἐπίσκεψι τοῦ Σουλτάνου στὸν ὀντὰ τοῦ Χουσεΐν πασᾶ. Ἔφτασε, λοιπόν, ὁ Πατισὰχ μὲ μεγάλη συνοδεία.

—Ἤρθα γιὰ νὰ 'δῶ τί γίνεται στὴν ἐπαρχία σου, ἄρχισε νὰ λέη μὲ αὐστηρὴ φωνὴ ὁ σουλτάνος στὸν πασᾶ. Μὰ πρὶν ἀπ' ὅλα, θέλω νὰ μοῦ παρουσιάσης τοὺς συνεργάτες σου.

Φοβισμένος ὁ Χουσεΐν, ἔτρεξε στὸ Χότζα:

—Ἀμάν, Ναστραδίν, σῶσε με, γιατὶ ὁ Πατισὰχ ἦρθε μὲ γνάτι γιὰ νὰ μὲ ξεκάνη!

—Ἔννοια σου, πασά μου, κι' ἄφησε τὸ βάρος ὅλο σὲ μένα! τοῦ εἶπε ὁ Ναστραδίν.

Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ πῆγε κατ' εὐθεῖαν καὶ παρουσιάστηκε στὸν Σουλτάνο.

—Ποιὸς εἶσαι ἐσὺ μπρέ, ποὺ ἔχεις τὴν ἀναίδεια νὰ παρουσιάζεσαι μπροστά μου, χωρὶς νὰ γονατίζης;

—Ἔτσι κάνουμε ἐμεῖς ἐδῶ, πολυχρονεμένε μου. Κανεὶς δὲ γονατίζει σὲ ἀνώτερό του!

—Μπά; ἀπόρησε ὁ σουλτάνος. Τοὐλάχιστον κρατᾶτε τὴ νηστεία στὸ Ραμαζάνι;

—Οὔτε τὴ νηστεία δὲ συνηθίζουμε ἐδῶ, πολυχρονεμένε μου, εἶπε ὁ Ναστραδίν.

—Στὸ τζαμὶ πηγαίνετε;

—Μονάχα ὁ λαὸς πηγαίνει... Ἐμεῖς ἐδῶ τὸ χουμε σὲ κακὸ νὰ πᾶμε...

—Τοὺς φόρους ποὺ ἀναλογοῦνε στὸ σουλτάνο σας τοὺς στέλνετε ταχτικά;

—Στὴ χάση καὶ στὴ φέξη στέλνουμε ὅ,τι περισσέψη στὴν ἀφεντιά σου...

—Ἔξω φρενῶν τότε ὁ σουλτάνος ρωτάει:

—Δὲν μοῦ λές, σχέδια τοῦ Χουσεΐν πασᾶ εἶναι ὅλ' αὐτά;

—Ὄχι! Ὁ πασᾶς δὲν ἔχει ἰδέα! ἀπάντησε ὁ Ναστραδίν. Ὁ κάθε ἀγὰς καὶ ὁ κάθε μπέης ἔχει ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη δουλειά. Ἄλλος κανονίζει τοὺς φόρους, ἄλλος τὰ τζαμιὰ καὶ τὰ δικαστήρια, ἄλλος τὴν ἐθιμοτυπία, ἄλλος τὴ μόρφωσι τοῦ λαοῦ...

Ἐξοργισμένος ὁ σουλτάνος πρόσταξε ἀμέσως νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του ὁ Χουσεΐν πασᾶς.

—Ἄκου δῶ, πασά, ἂν θέλης νὰ μὴ χάσης τὴ θέσι σου, ἄρχισε νὰ τοῦ λέη, θὰ διώξης ὅλους τοὺς μπαταξῆδες (ἀπατεῶνες) ποὺ σὲ τριγυρίζουν, εἴτε μπέηδες εἶναι, εἴτε ἀγάδες καὶ θὰ πάρης ἐσὺ ἐπάνω σου ὅλες τὶς εὐθύνες. Ὅσο γι' αὐτὸν ἐδῶ—κι' ἔδειξε τὸν Χότζα—καλύτερα νὰ τὸν πετάξης στὴ θάλασσα, γιατὶ εἶναι σὲ θέσι μὲ τὴ κονταμάρα ποὺ τὸν θένει νὰ σὲ καταστρέψη!

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

Ο ΓΡΟΥΣΟΥΖΗΣ

Κουζούμ, τὸ φίλος μου τὸ Ἀντωνάκης πολὺ γρουσούζη ἄντρωπο ἔνεται. Χὶτς ἀπὸ τὸ στόμα του μιὰ καλὴ κουβέντα ποτὲ ντὲν ἰβγαίνει. Βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ, πάντα, ὅτι καὶ νὰ ἔνεται ἐκεῖνος τὸ κακὸ θὰ σὲ λέη. Ἄμα λιγάκι τὰ κεφάλι σου πονεμένο ἔνεται, σὲ λέει φαίνεται ὄγκος ἔχεις, ἄμα τὸ κοιλιά σου λιγάκι πονάει, σὲ λέει ἄϊντε, καρκίνος ἔχεις, καὶ ἄμα τὸ ἰστήθος σου πονεμένος ἔνεται, σὲ λέει γιαβρούμ, ἐσὺ φτιζικὸς εἶνες καὶ τέτοια ἄλλα πολλά. Καταλαβαίνεις; Ἀπὸ τὸ στόμα του καλὴ κουβέντα ποτὲ ἀκουσμένο ντὲν θὰ ἐκάνης.

Ἐγὼ ἰστὲ τέτοιος ἄντιρωπος ντὲν χωνεύω. Γιατὶ τὸ φίλος μου τὸ Ἀντωνάκης ὅλο μοῦτρα του κατεβασμένο ἔνεται, καὶ ὅλο ἀπὸ μέσα του ἀναστεναγμένος ἔνεται.

—Κουζοὺμ τί ἔχεις, Ἀντωνάκη;

—Ἄχ, ἄχ, ἄχ, σὲ λέει. Δὲ βαρυέσαι. Στὸν κόσμο αὐτὸν ὅλα μάταια εἶναι.

Βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ, τί μάταια μπέ; Ἐγὼ ἄμα στὸ ἰσπίτι μου εἶμαι, πιλάϊ μου τὸ οὐζάκι, τὰ πασταρμαδάκι, τὸ Σουρπουΐτσα μου, ἰστέ, μοῦτρα μου γελασμένος ἔνονται, νὰ μὰ τὸ Θεός, σὲ λέω, ἄλλο τίποτα ντὲν ἠθέλω, ὅλα ὅμορφα μὲ φαίνονται καὶ ἰφτυχισμένος ἐνομαι. Τί μάταια καὶ ξεμάταια, μπὲ ἀβανάκ ἐρίφ; Ἰστὲ αὐτὸς ὁ κόσμος ἔτσι εἶναι. Λίγο καλὸ φαγάκι, λίγο οὐζάκι, λίγο πασταρμαδάκι, φελιὰν φιστίκ, κανένα στιρουμπουλὰ κοριτσάκι —αὐτὸ πιροπάντων!— νάτο, αὐτὸ ἐφτάνει καὶ περισσεύει. Τί ἄλλο θέλεις μπὲ κιοπόγλου κιοπέκ; Ἀντιρωπος αἰώνιος ντὲν ἔνεται. Ἄντιρωπος πενῆντα, ἑκατὸ χρόνια θὰ ζήση, αὐτὸ εἶναι ἰστέ. Ὕστερα ντὲν βαρύνεσαι. Ὑπάρχει ἄλλος κόσμος, ντὲν ὑπάρχει, νεμέλιαζιμ, μπέ; Τί μὲ νοιάζει; Τὸ φίλος μου τὸ Ἀντωνάκης, λοιπόν, ἀναστεναγμένος ἔνεται καὶ σὲ λέει: «Δὲν βαρυέσαι, μιὰ μέρα ὅλοι θὰ πεθάνουμε». Ἔ, ἰστέ, κιοπόγλου κιοπέκ, καὶ βέβαια θὰ πεθάνουμε, μπέ! Τί ἠθέλεις; Κορακοζώντοι νὰ ἑνόμαστε;

Ποὺ λές, τὰ λοιπόν, ἰπροχτὲς μεάλο κέφι εἶχα, στὸν διρόμο ἐπήαινα, καιρὸς ὡραῖος ἦτανε, μέσα μου χαρὰ εἶχα, ἰστὲ ἔτσι μὲ ἐρχότανε νὰ τιραγουδάω. Τὸ λοιπόν, νάτος καὶ τὸ φίλος μου τὸ Ἀντωνάκης.

—Καλημέρα, λέω, Ἀντωνάκη μου, τί κάνεις;

—Δὲν βαρυέσαι! μὲ λέει.

Ὕστερα καλὰ καλὰ στὸ πιρόσωπο κυτταγμένο μὲ κάνει καὶ λέει:

—Τί ἔχεις ἐσύ: Δὲ σὲ βλέπω καλά. Ἀρωστος εἶσαι;

Βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ!

—Ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστος; λέω. Τί λὲς γιαβρούμ; Πολὺ καλὰ εἶμαι.

—Κάτι ἀβύνατο σὲ βλέπω. Καὶ τὸ χρῶμα σου κίτρινο, δὲν εἶναι;

—Ποιὸ χρῶμα μου εἶναι κίτρινο μπέ; Πολὺ ὡραῖο χρῶμα ἔχω.

—Δὲν πῆγες νὰ κυτταχτῆς σὲ κανένα γιατρό;

Αἷμα μου στὸ κεφάλι μου ἀνεβασμένο ἦτανε.

—Γιατί νὰ πηαίνω σὲ γιατρὸ μπέ; Χὶτς τίποτα ντὲν ἔχω. Πολὺ καλὰ εἶμαι.

Καὶ τότε τί μὲ λέει—ἐσόγλου ἐσέκ!

—Ἔτσι νόμιζε κι' ὁ Παπαδόπουλος πὼς ἦταν καλὰ καὶ δὲν πήγαινε σὲ γιατρό. Τὸ ἴδιο τὸ χρῶμα τὸ δικό σου εἶχε καὶ πιὸ κεφάτος ἀπὸ σένα ἦτανε.

—Καὶ τὸ λοιπόν: Τί ἔϊνε;

—Τὸ λοιπὸν ξαφνικὰ ἐκεῖ ποὺ καθότανε τὸν πιάνει ἕνας πόνος, τὸν πᾶνε σὲ μιὰ κλινικὴ καὶ μένει τέζα.

—Τί ἔπαθε;

—Πέθανε!

—Φτοῦ νὰ φᾶς τὸ γλῶσα σου,ἐσόγλου ἐσὲκ λέω! Μὰ δὲ φταῖς ἐσὺ μπὲ γρουσουζόστομε, ἐγὼ φταίω ποὺ κάθομαι μαζί σου καὶ κουτὴ κουβέντα ἐκάνω τόσες ὧρες! Φτοῦ κιοπόγλου κιοπέκ!

Ὕστερα μιὰ μούντζα τοῦ ἔδωσα καὶ δρόμο ἰπῆρα. Καλὰ ντὲν ἔκανα, γιάχο;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἡ «καλὴ»

Τέλος πάντων τί θὰ γίνη, χρυσέ μου, μὲ σένα: Θὰ σταματήσης καμμιὰ φορὰ αὐτὴ τὴ διαρκῆ καὶ ἀσταμάτητη κατεργασία τῆς «καλῆς»: Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μοῦ συνέβη τὸ ἀτύχημα νὰ συνάψω ἐλαφρῶς τὴν περιττὴ γνωριμία σου καὶ νὰ τὴν ἀνέχωμαι ἐνίοτε, δὲν ἀκούω νὰ λὲς τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὴ φράσι: «Ὅταν θὰ πιάσω τὴν καλή». Καὶ ἐρωτήσας νὰ ἐμβαθύνω στὸ μυστήριο τῆς ρεμπετοειδοῦς αὐτῆς φράσεως, ἐπληροφορήθην, ὅτι αὐτὴ σημαίνει, λέει, τὴν «οἰκονομησιά», ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον τὴν ἐπιτυχία ὡρισμένων ἐπιχειρηματικῶν σχεδίων ἢ «κομπίνας»,ἡ ὁποία θ' ἀποδώση ἕνα σοβαρὸν χρηματικὸν ποσόν, ποὺ θὰ ἐπιφέρη τὸ ὁριστικὸ ξελάσπωμα τοῦ ἐνδιαφερομένου. Αὐτὴ εἶναι, λέει, ἡ «καλή», ποὺ πρόκειται νὰ πιάσης καὶ μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἐνοχλεῖς τὰ ὦτα συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως.

Ποιὰ «καλὴ» νὰ πιάσης, βρὲ ἀχαΐρευτε: Καὶ πῶς θὰ πιάσης τὴ καλή: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πιάνει τὴν καλή, ἐργάζεται, ἀγωνίζεται, ἱδρώνει, τρέχει, κοπιάζει, σκοτώνεται. Καὶ ἡ «καλὴ» ἔρχεται ὡς κορωνὶς καὶ ἐπιστέγασμα τῶν ἀόκνων προσπαθειῶν του. Ἐσὺ πῶς θὰ πιάσης τὴν καλή, ὅταν, καθὼς μανθάνω, ξυπνᾶς στὶς δέκα τὸ πρωῒ καὶ διημερεύεις στὸν καφενέ, πρεφαδορίζων καὶ ταβλοκοπῶν κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας, ρίπτων ντόρτια καὶ ἑξάρες, ἢ ξαπλώνων ὡς ἀγᾶς σὲ τρεῖς καρέκλες καὶ κομβολογῶν ἀρειμανίως; Μήπως ἔχεις τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἡ «καλὴ» θὰ περάση ἀπὸ τὸ καφενεῖο νὰ σὲ βρῆ καὶ νὰ σοῦ ἀφίση καμμιὰ βαλίτσα χιλιάρικα; Γιατί, καθὼς ἀποδεικνύει ἡ στάσις σου καὶ ἡ ἐν γένει πολιτεία σου, κάτι τέτοιο φαίνεται ὅτι περιμένεις. Καί, ἐν τῷ μεταξύ, καθὼς ἐπίσης μανθάνω, ἐξασκεῖς καὶ τὴν ἀπαισία βιοποριστικὴ μέθοδο τῆς τράκας, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐξοφλήσης τὰ ἀνεξόφλητα χρέη σου, ὅταν θὰ πιάσης τὴν «καλή».

Τί εἶπες: Ἡ «καλὴ» πιάνεται μὲ καμμιὰ ἐξυπνη κομπίνα; Ἔστω. Ἂς τὸ παραδεχτοῦμε πρὸς στιγμήν, γιατὶ πολλὰ βλέπουν τὰ μάτια μας καὶ οἱ «καλὲς» αὐτοῦ τοῦ εἴδους οὐδόλως ἀποκλείονται. Ἀλλὰ καὶ ἡ λεγομένη «κομπίνα» ἀπαιτεῖ ὡρισμένα οὐσιώδη προσόντα, τὰ πρῶτον δὲ εἶναι ἡ ἐξυπνάδα καὶ τὸ δεύτερον ἐπίσης ἡ τρεχάλα. Ὁ κομπινατὸρος σκέπτεται, ἐφευρίσκει συνδυασμοὺς καὶ τρέχει νὰ τοὺς ἐφαρμόση. Ἐσύ, ὅμως, ποῦ τὴν ἔχεις κρυμμένη τὴν ἐξυπνάδα: Ὅλη σου ἡ ἐξυπνάδα περιορίζεται στὸ νὰ διαχειρίζεσαι ἐπιτυχῶς τὴν πρέφα καὶ στὸ νὰ ξεκολλήσης κανένα διακοσάρι μὲ διάφορα παραμύθια.

Θέλεις νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή; Κύττα νὰ βρῆς καμμιὰ δουλίτσα, νὰ στρωθῆς, νὰ γίνης ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος καὶ νὰ προσφέρης μιὰ χρήσιμη ὑπηρεσία σ' αὐτὴ τὴ δύστυχη τὴν κοινωνία ποὺ σὲ ἀνέχεται, ἔστω καὶ ἀσχολούμενος μὲ τὸ στρώσιμο δρόμων. Νὰ ἰδῆς πῶς βγαίνουν τὰ λεφτά. Καὶ ἄσε τὴν «καλὴ» ποὺ ἔχεις ἐφεύρει ὡς δικαιολογητικὸ τῆς τεμπελιάς σου, παράσιτο. Καί, ποὸ παντός, παράτα αὐτὴ τὴν «καλή», γιὰ νὰ μὴ σοῦ πῶ τὸν κακό σου τὸν καιρό. Μὴν ξανακούσω αὐτὴ τὴν ἀηδῆ φράσι «θὰ πιάσω τὴν καλή», γιατὶ θὰ πιάσω κι' ἐγὼ καμμιὰ ράβδο καὶ θὰ σοῦ τὴ φέρω στὸ κεφάλι. Ἐλεεινέ, τεμπέλαρε, κατακάθι τῆς κοινωνίας.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Θὰ πετάη μέσα σὲ γυάλινους σωλῆνες

ΤΟ "ΑΤΟΜΟΚΙΝΗΤΟ„ ΤΡΑΙΝΟ

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ ταξίδια σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις θὰ μποροῦν νὰ γίνουν μὲ τραῖνα ποὺ θὰ κινοῦνται μέσα σὲ τεράστιους σωλῆνες. Τὰ τραῖνα αὐτὰ θὰ συνδυάζουν ἰλιγγιώδη ταχύτητα (400 ἢ 500 χιλιόμετρα τὴν ὥρα), ἰδεώδη ἄνεσι καὶ ἀσφάλεια ἀπόλυτη. Θὰ στηρίζωνται δὲ σὲ μιὰ καινούργια καὶ θαυμαστὴ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ ἑνὸς ὑλικοῦ πολὺ παλιοῦ: τοῦ γυαλιοῦ.

Πραγματικά, τὸ γυαλὶ ἔχει πάψει πιὰ σήμερα νὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον ἕνα ὑλικὸ εὔθραυστο, προωρισμένο γιὰ τζάμια, γιὰ ποτήρια καὶ γιὰ βάζα... Ἔχει πάρει διάφορες καινούργιες μορφὲς κι' ἔχει γίνει ἐλαφρό, εὐλύγιστο καὶ ἀνθεκτικώτερο ἀπ' τὰ μέταλλα.

«Βρισκόμαστε στὴν ἀρχὴ τοῦ αἰῶνος τοῦ γυαλιοῦ» λέει ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Ὄσκαρ Μπούρτις, ἀντιπρόεδρος καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐργαστηρίου ἐρευνῶν μιᾶς μεγάλης ἀμερικανικῆς ἑταιρίας ὑελουργίας. Προβλέπει δὲ ὅτι στὸ προσεχὲς μέλλον θὰ κατασκευάζωνται γέφυρες, κτίρια καὶ καροσερὶ αὐτοκινήτων ἀπὸ γυαλί, ἀνθεκτικώτερο κι' ἐλαφρότερο ἀπ' τὸ ἀτσάλι.

Τονίζει ὅτι ἔχομε ἐκμεταλλευτῆ ὡς τώρα μόλις 1% τῶν δυνατοτήτων ποὺ μᾶς προσφέρει τὸ γυαλί. Μιὰ μικρὴ αὔξησι τοῦ ποσοστοῦ αὐτοῦ σὲ 10% θὰ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ δοῦμε πραγματοποιημένες ὅλες αὐτὲς τὶς προβλέψεις, ποὺ φαίνονται σὰν παράτολμα ὀνειρα καὶ χίμαιρες.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα σοβαρώτατο ἄνθρωπο, εἰδικὸ καὶ τέλεια κατατρισμένο στὴν ἐπιστήμη του.

Δικό του σχέδιο εἶναι λοιπὸν καὶ τὰ τραῖνα ποὺ θὰ τρέχουν, ἢ μᾶλλον θὰ πετάνε, μέσα σὲ γυάλινους σωλῆνες, ἀθραυστους, ποὺ θὰ περιζώνουν ὁλόκληρες ἠπείρους. Δυσικά, τὰ τραῖνα αὐτὰ θὰ προορίζωνται μόνο γιὰ μακρυνὲς διαδρομές, θ' ἀποτελέσουν δὲ ἕνα ἐπικίνδυνο ἀνταγωνιστὴ τοῦ ἀεροπλάνου. Θὰ ταξιδεύουν μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα μ' αὐτό, ἀλλὰ χωρὶς τοὺς κινδύνους του καὶ δίχως νὰ ἐπηρεάζωνται καθόλου ἀπὸ κιόνια ἢ καταιγίδες.

Θὰ κινοῦνται μὲ πεπιεσμένο ἀέρα, ποὺ θὰ ἐκσφενδονίζεται μὲ ὁρμὴ ἀπ' τὸ πίσω μέρος τους, ὅπως τὰ ἀέρια τῆς καύσεως ἀπ' τὰ ἀεριωθούμενα ἀεροπλάνα, κι' ἔτσι θὰ τοὺς δίνη μιὰ συνεχῆ καὶ δυνατὴ ὦθησι πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ ἀέρας αὐτὸς θὰ ἀπορροφᾶται ἀπ' τὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ τραίνου, θὰ συμπιέζεται ἀπὸ τὶς μηχανές του καὶ θὰ βγαίνη ἀπὸ πίσω. Ἔτσι, θὰ δημιουργῆται ἕνα μερικὸ κενὸ μπροστὰ ἀπ' τὸ τραῖνο καὶ θὰ αὐξάνεται ἡ πίεσι πίσω του, μ' αὐτὸ δὲ τὸ συνδυασμὸ θ' αὐξάνεται ἀπόμα περισσότερο ἡ ταχύτης του.

Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῆ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι μιὰ συνηθισμένη μηχανὴ ἀεριωθουμένου ἀεροπλάνου, ποὺ καίει βενζίνη ἢ πετρέλαιο. Γιατὶ οἱ ἐξατμίσεις της θὰ γέμιζον τὸν ἀέρα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ σωλήνα καὶ θὰ τὸν ἔκαναν πολὺ γρήγορα δηλητηριῶδη. Προβλέπεται λοιπὸν νὰ θερμαίνεται ὁ ἀέρας μέσα στὴ μηχανὴ τοῦ τραίνου μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ θὰ χρησιμεύη ἕνας ἀτομικὸς ἀντιδραστήρ, καταλλήλου σχήματος, ὥστε νὰ ἀπαιτουμένη θωράκισι γιὰ τὴν προστασία τῶν ἐπιβατῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια. Ἡ θερμότης τῆς ἀτομικῆς διασπάσεως θὰ παραλαμβάνεται ἀπὸ λυωμένο νάτριον καὶ θὰ μεταφέρεται ἀπ' αὐτὸ στὸ θάλαμο θερμάνσεως τοῦ ἀέρος.

"Οπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, ὁ ἀέρας θὰ μπαίνη ἀπ' τὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ τραίνου. Θὰ περνάη ἀπὸ σωληνώσεις ποὺ θὰ βρίσκωνται στὸ κάτω μέρος κάθε βαγονιοῦ, καθὼς κι' ἀπὸ εὐλύγιστους σωλῆνες, ποὺ θὰ συνδέουν τὸ ἕνα βαγόνι μὲ τὸ ἄλλο. Στὸ τελευταῖο βαγόνι, θὰ φτάνη σὲ δυὸ θαλάμους θερμάνσεως, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν ἀτομικὸ ἀντιδραστῆρα. Ἐκεῖ θὰ θερμαίνεται ἰσχυρὰ κι' θὰ συμπιέζεται, χωρὶς ὅμως νὰ ἔρχεται σὲ ὁπ' εὐθείας ἐπαφὴ μὲ τὸ λυωμένο νάτριον. Τέλος, θὰ βγαίνη μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὰ στόμια ἐκτονώσεως, ὁλοκλήρου πάντα καὶ ἀμύλυντος, καὶ θὰ δίνη ἔτσι τὴν κίνησι στὸ τραῖνο.

Οἱ τροχοὶ τοῦ τραίνου αὐτοῦ θὰ εἶναι πτυσσόμενοι καὶ θὰ λειτουργοῦν σὰν ἕνα σύστημα προσγειώσεως. Θὰ κατεβαίνουν καὶ θὰ συγκρατοῦν τὸ βάρος τῶν βαγονιῶν μόνον ὅταν αὐτὰ θὰ εἶναι ἀκινητισμένα ἢ ὅταν θὰ κινοῦνται μὲ μικρὴ ταχύτητα, ὁπότε μετὰ τὸ ξεκίνημα. Ἔπειτα ὅμως, μὲ τὴν αὔξησι τῆς ταχύτητος ὁ ἀέρας θὰ συμπιέζεται τόσο δυνατὰ ἀνάμεσα στὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα τῶν βαγονιῶν καὶ τὸ γυάλινο σωλῆνα, ὥστε θὰ συγκρατῆ ὅλο τὸ βάρος τοῦ τραίνου, ποὺ θ' ἀρχίζη νὰ πετάη κυριολεκτικά. Οἱ τροχοὶ θὰ εἶναι ἄχρηστοι τότε πιά. Θὰ συμπτύσσωνται λοιπὸν καὶ θὰ κρύβωνται στὸ ἐσωτερικὸ τῶν βαγονιῶν.

Τὰ βαγόνια θὰ ἔχουν μῆκος 20 μέτρων περίπου, πολὺ χαμηλὸ κέντρον βάρους, τροχοὺς σὰν τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἕνα εἶδος «καρίνας» στὸ κάτω μέρος τους γιὰ τὴν καλύτερη ἐξασφάλισι τῆς ἰσορροπίας τους. Θὰ ἑνώνωνται δὲ μεταξύ τους μὲ ἁρθρωτοὺς συνδέσμους. Θὰ ἔχουν δυὸ (ὀρόφους), γιὰ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἐκμετάλλευσι τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρου. Οἱ ὀροφοι αὐτοὶ θὰ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους μὲ σκάλες. Στὸν κάτω ὄροφο θὰ βρίσκεται ἡ δευτέρα θέσις τοῦ τραίνου, μὲ φτηνότερο εἰσιτήριο. Τὰ καθίσματα θὰ εἶναι τοποθετημένα στὴ φορά, δυὸ ὀξιὰ καὶ δυὸ ἀριστερά, μ' ἕνα διάδρομο στὴ μέση, ὅπως στὰ λεωφορεῖα. Θὰ εἶναι δὲ ὑπερμοντέρνα, ἐξαιρετικὰ ἄνετα, μὲ ἀρκετὸ χῶρο γιὰ τὰ τέντωμα τῶν ποδιῶν, καὶ θὰ μποροῦν νὰ γείρουν πρὸς τὰ πίσω, γιὰ περισσότερη ἄνεσι. Ἡ πρώτη θέσις ἢ ἀκριβώτερη, θὰ βρίσκεται στὸν ἐπάνω ὄροφο. Ἐκεῖ θὰ ὑπάρχη μεγαλύτερη πολυτέλεια. Τὰ καθίσματα, τοποθετημένα ἀνὰ δυὸ ἀλλὰ διαγωνίως, θὰ ἐπιτρέπουν στοὺς ἐπιβάτες νὰ κυκλοφοροῦν ἀνάμεσά τους μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦν καθόλου ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ νὰ βλέπουν διαρκῶς ἔξω, ἀπ' τὰ παράθυρα. Τὰ νύχτα θὰ μποροῦν νὰ πάρουν ὁριζοντία θέσι καὶ νὰ μεταβληθοῦν σὲ μαλακώτατα κρεβάτια. Φυσικά, θὰναι λιγώτερα ἀπὸ τῆς δευτέρας θέσεως, ἀφοῦ θ' ἀφήνουν τόσο ἀδειανὸ χῶρο ἀνάμεσά τους.

Τὰ παράθυρα, καὶ στὶς δυὸ θέσεις, θὰ εἶναι μονοκόμματα, ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ βαγονιοῦ καὶ θὰ ἔχουν τζάμια γερὰ σὰν ἀτσάλι.

Θὰ ὑπάρχη ἀκόμα ἰδιαίτερο φῶς πάνω ἀπὸ κάθε κάθισμα, γι' αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ διαβάσουν. Κάθε θέσις θὰ ἔχη τὸ δικό της μαγειρεῖο, στὸ ὁποῖο θὰ χρησιμοποιῆται ἡ θερμότης τοῦ ἀτομικοῦ ἀντιδραστῆρος. Μὲ τὴν ἀτομικὴ θερμότητα θὰ παράγεται καὶ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ τραίνου.

Αὐτὸ θὰ εἶναι στὶς γενικὲς του γραμμές, τὸ ἀτομοκίνητο τραῖνο ποὺ προβλέπει ὁ χημικὸς Ὄσκαρ Μπούρτς.

Ὁ ἴδιος προφητεύει ὅτι τὸ γυαλὶ θὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ σὲ ἀμέτρητες ἄλλες ἐκπληκτικὲς χρήσεις, ἀντικαθιστῶντας τὰ μέταλλα ποὺ ἔχουν ἀρχίσει νὰ σπανίζουν.

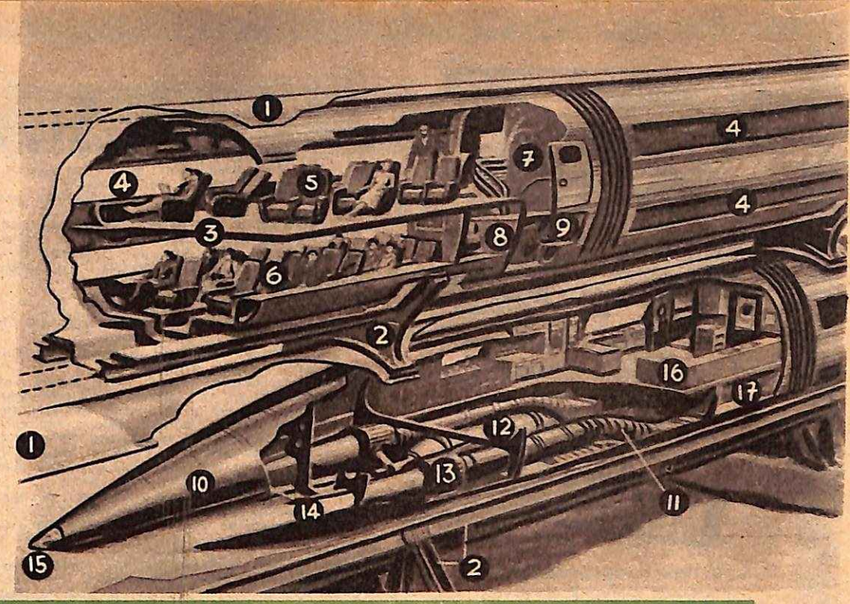

1) Σωλήνας ἀπὸ γυαλί. 2) Ὑποστηρίγματα τοῦ σωλήνα. 3) Πάτωμα ποὺ χωρίζει τὶς δύο θέσεις. 4) Μονοκόμματα καὶ ἀθραυστα παράθυρα. 5) Χῶρος πρώτης θέσεως 6) Χῶρος δευτέρας θέσεως. 7) Σκάλα ἐπικοινωνίας τῶν δύο θέσεων. 8) Τουαλέτα 9) Χῶρος συμπυσσομένων τροχῶν. 10) Οὐρὰ τοῦ τελευταίου βαγονιοῦ, μὲ τὶς μηχανές. 11) Σωλῆνες διοχετεύσεως ἀέρος στὶς μηχανές. 12) Ἀτομικὸς ἀντιδραστήρ. 13) Θάλαμος θερμάνσεως καὶ συμπιέσεως ἀέρος. 14) Στόμιον ἐκτονώσεως. 15) Πίσω φῶς. 16) Μαγειρεῖα πρώτης θέσεως. 17) Μαγειρεῖα δευτέρας θέσεως.

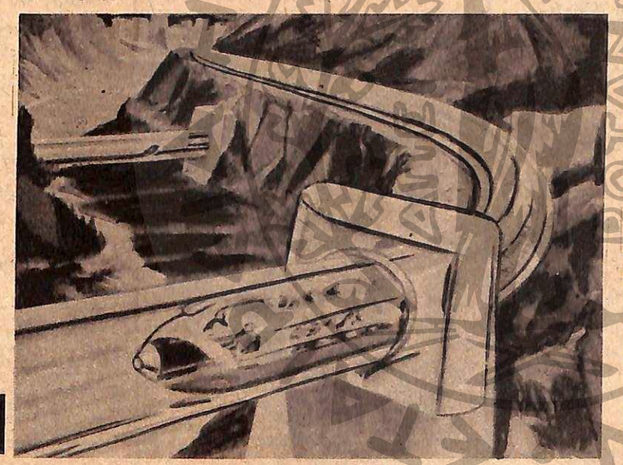

Πετώντας μέσα σ' ἕνα γυάλινο ἀθραυστο σωλῆνα, τὸ ἀτομοκίνητο τραῖνο θὰ κάνη μακρυνὰ ταξίδια σ' ἐλάχιστη ὥρα

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ εξήγησε ευγενικά στη Μις Μπρίτζ ότι δεν ήθελε να μείνη μαζί της, γιατί ήταν μια κλέφτρα. Εκείνη τότε δώρησε όσα χρήματα είχε στο γαλλικό νοσοκομείο και κατόπιν πήγε μαζί με το μικρό φίλο της στα γραφεία του πρακτορείου Περέζ...

23ον Κάθε δέκα λεπτά της ώρας, από ένα γραφείο που βρισκόταν στο βάθος του χώλ, έβγαιναν άνθρωποι που δίπλωναν κάτι χαρτιά. "Ισως ήταν τα συμβόλαιά τους.

Η Μις Μπρίτζ εξήγησε στον Ραούλ, ότι εκεί ήταν τα γραφεία του πιο μεγάλου πρακτορείου της Νοτίου Αμερικής, που έπαιρνε καλλιτέχνες για ιπποδρόμια και για μουζικ χώλ.

Ο μικρός τότε κατάλαβε το σχέδιο της Αμερικανίδας. Για να κερδίξη τη ζωή της, άφού χάρισε πιά την περιουσία της, έρχόταν, μιά κι' ήταν δεινή σκοπεύτρια, να ζητήση εργασία στο πρακτορείο.

Η ώρα όμως περνούσε κι' ακόμη να έρθη η σειρά τους. Τότε ο Ραούλ έβγαλε από την τσέπη του το λεύκωμα και τα μολύβι του, που είχε τόσον καιρό να τα χρησιμοποιήση, κι' άρχισε να ζωγραφίζη τον κωμικό νάνο. Και δείχνοντας σε λίγο τα σκίτσα του στη Αμερικανίδα, της είπε:

— Μοιάζουν, Μις Μπρίτζ;

— Είναι πολύ επιτυχημένα, μπού! απάντησε η Αμερικανίδα. Μου φαίνεται ότι θα μπορούσαμε να εκμεταλλευτούμε και το δικό σου ταλέντο... Άφησε να δούμε!...

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ένας υπάλληλος του πρακτορείου. Βλέποντας την όμορφη και κομψοντυμένη Μις Μπρίτζ να στέκεται πλάι στον Ραούλ, πλησίασε και την ρώτησε τι θέλει.

— Επιθυμώ να μιλήσω στο διευθυντή, απάντησε η Αμερικανίδα.

— Πολύ καλά.

Πραγματικά σε λίγα λεπτά ο υπάλληλος γύρισε και ωδήγησε τη Μις Μπρίτζ και τον Ραούλ στο γραφείο του κ. Περέζ.

Μπαίνοντας έκει, είδαν τους τοίχους γεμάτους από γεωγραφικούς χάρτες κι' ένα χονδρό και φαλακρό άνθρωπο να κάθεται στη πολυθρόνα του.

Μπροστά του είχε ένα μεγάλο τραπέζι φορτωμένο με κάθε είδους χαρτιά. Δεξιά του ένας γραμματέας κρατούσε σημειώσεις. Πλάι σ' αυτόν, καθόταν μπρός στη γραφομηχανή της η δακτυλογράφος.

Ο κ. Περέζ δεν έδωσε καμμιά σημασία στους επισκέπτες του, γιατί ήταν απασχολημένος με τη δουλειά του.

Η Μις Μπρίτζ, σάν να βρισκόταν σπίτι της, άκούμπησε πάνω στο τραπέζι την δερμάτινη μακρουλή τσάντα της και πήγε και κάθισε σε μιά καρέκλα, περιμένοντας με υπομονή ώσπου να σηκώση τα μάτια του ο διευθυντής και να την προσέξη. Ο Ραούλ όμως βλέποντας την αδιαφορία του κ. Περέζ, άρχισε ν' ανησυχή. Ο τρόπος αυτός της υποδοχής δεν του καλοάρεσε.

Επί τέλους ο φαλακρός κύριος είδε την ωραία κυρία που καθόταν απέναντί του. Και νομίζοντας από το θάρρος και το ύφος της ότι θά ήταν κανένα «άστέρι» του ιπποδρομίου, τη ρώτησε απότομα:

— Πώς ονομάζεστε;

— Μις Μπρίτζ...

Όνομα άγνωστο στον καλλιτεχνικό κόσμο. Και τί κάνετε;

— Σκοποβολή μέ πιστόλι και καραμπί α!

— Άσχημα νούμερο, ψιθύρισε έκείνος, κυπνίζοντας το πούρο του. Πολύ συνηθισμένο... Τε κοινόν τε έχει βαρεθή... Ποιά εργαστήκατε ώς τώρα; Τα προγράμματά σας, παρακαλώ, να τελειώνουμε.

— Δέν εργάστηκα ποτέ σε κανένα θέατρο, του άπάντησε ήσυχα η Μις Μπρίτζ.

Ο κ. Περέζ χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι, λέγοντας:

—Τότε, κυρία μου, κάνετε λάθος στη διεύθυνσι. Το πρακτορείο Περέζ δέν είναι γιά άδοκίμαστους. Άγκαζάρει μόνο νούμερα γνωστά, φημισμένα στις διάφορες εύρωπαϊκές χώρες... Άλλος! Νά έρθη άλλος!...

Κι' ο κ. Περέζ γύρισε στο Ραούλ.

—Έσύ, μικρέ, τί κάνεις; τον ρώτησε.

Ο μικρός, φοβισμένος άκόμη, ψιθύρισε ότι συνώδευε άπλώς την Μις Μπρίτζ.

— Πολύ καλά! φώναξε ο διευθυντής. Πηγαίνετε! Νά έρθη άλλος!...

Η Αμερικανίδα φαινόταν τόσο ήσυχη και γελαστή, σάν να της είχαν κάνει ώραία υποδοχή. Είχε σηκωθή κι' ο Ραούλ. Την είδε τότε να βγάζη άπό τη μακρυά τσάντα της γρήγορα κάτι και να προχωρή στο βάθος του γραφείου. Άπό έκεί, πρίν άκόμη άντιληφθή κανείς τί έπρόκειτο να κάνη, χαμήλωσε ένα πιστόλι και πυροβόλησε.

— Στο διάβολο! φώναξε ο διευθυντής τρέμοντας. Μούκοψε το πούρο μου!...

Πραγματικά, το μισό πούρο έμεινε στο στόμα του και τ' άλλο μισό το είχε πάρει η σφαίρα της Αμερικανίδας.

Η κάποιαιρα αύτη τις Μις Μπρίτζ άναστάτωσε όλους που βρισκόντουσαν στο γραφείο. Μερικοί κι' ο γραμματέας μαζί έτρεξαν να την πιάσουν. Αύτη όμως χωρίς να φοβηθή κανένα, τους φώναξε:

—Ό πρώτος που θά πλησιάση δυό μέτρα, θά πέση κάτω!

Κανείς δέν τόλμησε να προχωρήση. Κι' εκείνη βρίσκοντας καλή την εύκαιρία, είπε στο διευθυντή:

— Μίστερ Περέζ, μη φοβάσαστε. "Θέλα μόνο να σάς δείξω ότι ή «άγχωστη» μπορεί να έργαστή σ' οποιοδήποτε θέατρο και σ' οποια δήποτε πόλι του κόσμου, όπως π.χ. έκεί!

Νέος πυροβολισμός άκουστήκε. Η σφαίρα της έκανε μιά τρύπα στον χάρτη του τοίχου.

— Κυπιδέτε! ξαναείπε. Αύτη η τρύπα είναι το Παρίσι!

Ο χάρτης είχε τρυπηθή άκριβώς στη θέσι του Παρισιού!

— Μπορώ επίσης να έργαστώ κι' έδώ! είπε, η Μις Μπρίτζ.

Και σήκωσε ψηλά το πιστόλι της. Είχε σημαδέψει τώρα στο χάρτη το Μπουένος Άϋρες.

"Οσοι ήταν στο γραφείο του διευθυντού, τά είχαν χαμένα. Κατάλαβαν μιά ότι είχαν μπροστά τους μιά πρώτης τάξεως σκοπεύτρια.

Ο ίδιος ο διευθυντής έκανε νόημα στους άνθρώπους του να την άφίσουν να συνεχίση.

Η Μις Μπρίτζ, παίρνοντας τότε θάρρος, γύρισε στη δακτυλογράφο και της είπε:

— Μίς, ξέρω ότι θά πατούσατε στο ψηφίο Α. Μήπως θέλετε να σάς βοηθήσω;

Και πρίν προφτάση η δακτυλογράφος να κάνη λίγο πίσω, μιά σφαίρα χτύπησε άκριβώς στο Α της γραφομηχανής!

Η Μις Μπρίτζ συνέχισε έτσι δείχνοντας τις σκοπευτικές της ικανότητες. Σε μιά στιγμή μάλιστα γύρισε το όπλο της στον Ραούλ, ο οποίος χωρίς να κινηθή, περίμενε να δή τί έπρόκειτο να κάνη η κυρία του.

— Μπού, του φώναξε, το τρίτο κουμπί της μπλούζας σου πρέπει να ξαναρραφτή. Άς το ξυλώσουμε τώρα!...

Μπούμ! Και μαζί με τον πυροβολισμό, άκούστηκε και ο κρότος του κουμπιού πού πέσε κάτω.

— Φτάνει! φώναξε τότε ο διευθυντής. Δέ χρειάζεται άλλη επίδειξι!...

— Βλέπετε, λοιπόν, πώς μπορώ να έργαστώ όπου θέλετε; είπε η Μις Μπρίτζ.

— Ναί! άπάντησε ο διευθυντής. Θά προσθέσουμε ένα νούμερο, που θά παρουσιάζη στη σκηνή το ίδιο γύμνασμα, που πέτυχε κι' έδώ. Θά κάνη μεγάλη έντύπωσι!...

—Ώλ ράϊτ! έκανε η Αμερικανίδα, κρύβοντας στην τσάντα της το πιστόλι της. Και τώρα δέ μένει παρά νά συζητήσουμε τους όρους...

— Στις διαταγές σας, κυρία μου! είπε ο διευθυντής προσφέροντας στην Αμερικανίδα ένα κάθισμα απέναντί του.

Ο γραμματέας κι' οι άλλοι του γραφείου βγήκαν γιά νά καθησυχάσουν τον κόσμο έξω, που είχε άναστατωθή άπό τους πυροβολισμούς.

Η Μις Μπρίτζ είχε πολλές άξιώσεις. Ο διευθυντής όμως μη θέλοντας νά χάση το περίφημο νούμερό της, τους δέχτηκε.

Άλλά κι' ο Ραούλ, θέλοντας νά μιμηθή το παράδειγμα της κυρίας του, έβγαλε το λεύκωμά του. Και πρίν τελειώση καλά καλά η συζήτησι της Μις Μπρίτζ με τον Περέζ, αύτος είχε σκαρώσει κιόλας το σκίτσο του διευθυντού, τη στιγμή που η σφαίρα περνούσε και έκοβε στο δύο το πούρο του!

Η εικόνα αύτη άρεσε καταπληκτικά στον Περέζ. Και κρατώντας το σκίτσο του Ραούλ, είπε γελώντας:

— Νά κι' ο μικρός, που θέλει νά μάς δείξη τήν τέχνη του. Μπράβο!...

— Κύριε Περέζ, συνέχισε τότε η Αμερικανίδα, θά μοΰ δίνετε, όπως συμφωνήσαμε, δεκάσια πιάστρα τη βραδυά. Θά πληρώνετε όμως χωριστά το μικρό μου μπόϋ, που θά έργάζεται μαζί μου.

— Πόσα;...

— Δέκα πιάστρα τη βραδυά. Θά κάνη και γελοιογραφίες τών θεατών.

— Πολύ καλά, Μις Μπρίτζ, είμαστε σύμφωνοι! Άλήθεια μέ καταφέρατε... Άγαπώ όμως πολύ τους τολμηρούς άνθρώπους!...

Κι' ο διευθυντής διάταξε τον γραμματέα να συντάξη το συμβόλαιο άμέσως. Στη γραφομηχανή όμως δέν μπορούσαν να το γράψουν, γιατί έλειπε το Α. Το έγραψαν, λοιπόν, μέ το χέρι κι' η Μις Μπρίτζ, άφού το διάβασε μέ προσοχή, το ύπόγραψε. Έβαλε ύστερα να ύπογράψη κι' ο Ραούλ.

Έτσι η ύπόθεσι αύτη τελείωσε.

Η χαρά του Ραούλ ήταν άπερίγραπτη. Ήταν πλούσιος τώρα! Και τί ώραία ζωή πού θά έκανε!...

Νέα ζωή

Ένας χρόνος είχε περάσει άπό την ήμερα που η Μις Μπρίτζ κι' ο Ραούλ ύπόγραψαν το συμβόλαιο με τον κ. Περέζ.

Ο ίμπρεσάριος ήταν ικανοποιημένος με το νούμερο της Αμερικανίδας. Για πρώτη φορά στο θέατρο είχε έπαναλάβει την ίδια σκηνή, που είχε παιχτή και στο γραφείο του διευθυντού του Περέζ. Το νούμερο αύτο είχε μεγάλη έπιτυχία πρώτα πρώτα στο «Καζίνο» του Μπουένος Άϋρες, όπου η Μις Μπρίτζ έργάστηκε πολλές έβδομάδες. Ύστερα άρχισαν τα ταξίδια.

Άλλα κι' ο Ραούλ δέν πήγαινε πίσω. Δούλευε μέ την καρδιά του. Τα πορτραίτα κι' οι γελοιογραφίες που έκανε, την ώρα της παραστάσεως, είχαν μεγάλη έπιτυχία. Και όλοι μιλούσαν μέ θαυμασμό γιά τη δεινή αύτη σκοπεύτρια και γιά τον μικρό καλλιτέχνη που την συνώδευε.

Πέρασαν έτσι τις κυριώτερες πόλεις της Αργεντινής.

Μονάχα σέ μία δέν είχαν πάει: Τη Μεντόζα. Η Μις Μπρίτζ, στα συμβόλαια της μέ τους ιμπρεσάριους άπόφευγε να την άναφέρη. Κι' όταν αύτοί τη ρωτούσαν, γιατί δέν ήθελε νά έπισκεφτοΰν και τη Μεντόζα, η Αμερικανίδα τους έξηγοΰσε ότι προσωπικοί λόγοι την άνάγκαζαν να μήν έμφανιστή στην πόλι έκείνη. Τους λόγους αύτους τους γνωρίζουμε...

Η καλλιτεχνική αύτη ζωή άρεσε έξαιρετικά στον Ραούλ. Μέσα σ' ένα χρόνο είχε έπισκεφτή όλη την Αργεντινή, είχε πάει στη Χιλή, κι' άκόμη στην Ούρουγουάη. Και πάντα μαζί μέ την Μις Μπρίτζ, καθώς και μέ τον σέρ Ράλφ, που δέχτηκε να άποκύψη στην τρέλλα αύτή, όπως την έλεγε, της άδελφής του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Ευχαριστήστε τον κύριο παιδια... Χωρίς αύτόν θά τρώγαμε γκολ!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

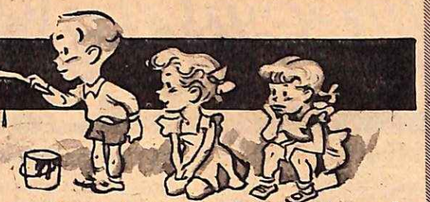

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τό Μαυρούλι καί ή μάννα του

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζοΰσε μιά φτωχή γρηά, η κυρά-Μαργίτσα, όπως την έλεγαν, που δέν είχε κανένα στον κόσμο. Η μόνη της συντροφιά ήταν τα ζώα της. Μ' αύτά περνοΰσε όλη την ήμέρα της και μ' αύτά κουβέντιαζε. Κι' αύτά πάλι της δίνανε το ψωμί της. Γιατί άπό την κατσίκα πουλοΰσε το γάλα, άπό τις κόττες τ' αύγά κι' έτσι κουτσοπερνοΰσε. Η κυρά-Μαργίτσα τά λάτρευε. Πού νά τη βλέπατε, όταν ξυπνοΰσε το πρωί κι' άνοιγε την πόρτα της καλύβας της. Όλα έτρεχαν άμέσως κοντά της. Τα είχε μάλιστα βαφτίσει και καθένα άκουγε τ' όνομά του.

Η κυρά-Μαργίτσα όμως συμπαθοΰσε ιδιαιτερα ένα πουλάκι, που το φώναζε Μαυροΰλι. Κι' όχι γιατί οι άλλες κόττες ήταν άσχημες. Η μάννα του, μάλιστα, η Κοκώ η Σκουφάτη, ήταν κατάσπρη κι' είχε ένα λοφίο στο κεφάλι. Μά έκείνο το Μαυροΰλι ήταν πάρα πολύ έξυπνο. Είχε ώραία ματάκια και μαΰρα γυαλιστερά φτερά, σάν βελοΰδο. Τα παδαράκια που είχαν μαΰρα πουπουλα, που έκαναν την κυρά-Μαργίτσα να το παίρνη στην ποδιά της και μέ καμάρι νά το λέη:

— Έσύ θά μοΰ γίνης μιά σκαλτσουνάτη, που όλες θά σέ ζηλεύουν!

Το Μαυροΰλι ήξερε πώς ήταν όμορφο και το είχε πάρει άπάνω του. Γι' αύτο δέν τοΰ άρεσε νά μένη μέ τη μάννα του και τ' άδερφάκια του. Προτιμοΰσε νά γυρίζη μόνο του στην αύλή και νά κάνη παρέα μέ την κατσίκα και το γαϊδουράκο.

Πολλές φορές, περίεργο καθώς ήταν, πηδοΰσε στη μάντρα γιά νά δή τί γίνεται έξω άπ' την αύλή. Κι' η πιό μεγάλη του έπιθυμία ήταν νά πάη νά κουβεντιάση μέ τον Κίτσο, το γάτο της κυρά-Μαργίτσας. Ζήλευε μάλιστα τη θέσι του, που σάν βασιληάς έπιθεωροΰσε πάνω άπό τά κεραμίδια τά άλλα ζώα.

Το Μαυροΰλι ήθελε πολύ νά πιάση φιλία μέ τον Κίτσο. Μά η μάννα του δέν τ' άφηνε νά πάη κοντά του. Αύτό, όμως, το Μαυροΰλι, τόφρισκε παράλογο. Τί θά τοΰκανε ό Κίτσος; Ήταν τόσο ήμερος και καλός! Δέν τον είχε δή νά κάνη κακό σέ κανένα. Άλλά πάλι πώς νά παρακούση τη μητέρα του; Ήξερε, ότι η παρακοή δέ βγαίνει ποτέ σέ καλό.

Μιά μέρα, όμως, που η μάννα του βρισκόταν στην άλλη άκρη της αύλής, το Μαυροΰλι δέ βάσταξε. Έρριξε μιά ματιά γύρω μήπως τό βλέπει κανείς και πήδησε σέ μιά σανίδα, που βρισκόταν κοντά στο παράθυρο. Έτσι βρέθηκε κοντά στο Κίτσο. Ο γάτος το κύτταξε παραξενεμένος και του είπε:

— Μπά! Καλώς το το Μαυροΰλι! Πώς ήταν αύτό; Δέ σ' έχω ξαναδή κοντά μου...

— Δέν έχω ξανάρθει, γιατί δέν μ' άφίνει η μάννα μου, άποκρίθηκε έκείνο.

— Δέ σ' άφίνει; Και μέ ποιό δικαίωμα; άπόρησε ο Κίτσος, γουρλώνοντας τά γαλαζοπράσινα μάτια του. Πώς μπορεί νά μή σ' άφίνη νά κάνης ό,τι θέλεις;

Μά είμαι μικρό άκόμα και δέ μπορώ νά μην άκούω τις συμβουλές της μητέρας μου... άποκρίθηκε το Μαυροΰλι.

— Πρώτα-πρώτα δέν είσαι μικρό, του παρατήρησε ο Κίτσος. Είσαι κιόλας μεγάλο πουλάκι. Κι' έπειτα, και μικρό άν ήσουν, δέ μπορεί ποτέ νά σοΰ άπαγορεύση η Κοκώ, μιά και δέν είναι μάννα σου...

— Δέν είναι μάννα μου! Τι λές, Κίτσο; ρώτησε μέ άπορία το Μαυροΰλι.

— Ναί, η Κοκώ δέν είναι μάννα σου! Έσένα κι' όλα σου τ' άδερφια, σάς πήραν, όταν ήσαστε άκόμη αύγά, άπό την κυρά Λένη κι' έβαλαν τη Κοκώ νά σάς κλωσσήση. Δέν είχε αύγά τότε η κυρά-Μαργίτσα κι' άναγκάστηκε νά δανειστή. Έτσι η Κοκώ είναι μόνο ψυχομάννα σου. Το ίδιο θά σκάνε άν τής έβαζαν νά κλωσσήση παπάκια ή χηνάκια. Μέ κατάλαβες;

Το Μαροΰλι τάχε χαμένα. Το πράγμα τοΰ φαινόταν άπίστευτο.

— Μά πού το ξέρεις έσύ, ότι δέν είναι μάννα μου; ψιθύρισε.

— Το ξέρω, το ξέρω, τη βεβαίωσε ο Κίτσος! Άν ήσουν παιδί της, θά τής έμοιαζες. Έκείνη είναι άσπρη κι' έσύ μαΰρο. Έκείνη έχει σκοΰφια στο κεφάλι κι' έσύ έχεις φτερά στά πόδια.

Τη στιγμή έκείνη άκούστηκε τρόχισμα μαχαιριοΰ. Κάτι καλό μυρίστηκε ο Κίτσος κι' έτρεξε στην κουζίνα.

Το Μαυροΰλι στάθηκε σκεφτικό. Ώστε δέν είχε μάννα; Θά μποροΰσε, λοιπόν, νά κάνη ότι θέλει, χωρίς νάχη το δικαίωμα κανείς νά τό μαλλώση;...

Συλλογίστηκε τότε νά ρωτήση κανένα πιό μεγάλο. Άλλά ποιόν; Την Κοκώ; Δέν τοΰκανε καρδιά. Τότε τον κόκκορα!

Σέ μιά στιγμή, το Μαυροΰλι, βλέπει τον κόκκορα νά περπατά καμαρωτός. Τον πλησίασε μέ τρόπο, γιατί τον φοβόταν.

— Τί θέλεις, Μαυροΰλι; ρώτησε έκεΐνος.

— Ήθελα κάτι νά σέ ρωτήσω. Θά μοΰ κάνης τη χάρι νά μοΰ άπαντήσης; Νά, θέλω νά μάθω άν ή Κοκώ είναι μάννα μου;

Το λειρί τοΰ κόκκορα έγινε κατακόκκινο. Ψήλωσε το κεφάλι του και ναί φώναξε:

— Τί κουταμάρες είν' αύτές; Ποιός σοΰ είπε αύτές τις άνοησίες; Φΰγε άπό δώ και δέ θέλω νά ξανακούσω τέτοια λόγια άπ' το στόμα σου!...

Το Μαυροΰλι, τρομαγμένο, πήγε και χώθηκε στό κοττέτσι.

— Κρρρ! έκανε μιά φωνή.

Ήτανε μιά γρηά κόττα, μισότυφλη, που δέν έβγαινε άπό έκεί μέσα. Η κυρά-Μαργίτσα δέν την έσφαζε, γιατί τη λυπόταν.

— Τί έπαθες, Μαυροΰλι; τό ρώτησε έκείνη.

— Ό κόκκορας μ' έδιωξε!

— Και γιατί; Τί τοΰκανες;

Το Μαυροΰλι τότε άρχισε νά λέη μέ παράπονο:

— Τον ρώτησα άν ή Κοκώ είναι μητέρα μου, γιατί ό Κίτσος μοΰ είπε πώς δέν είναι... Πές μου, έσύ που είσαι πιό μεγάλη έδώ μέσα, είναι στ' άλήθεια μάννα μου η Κοκώ, ή μέ φέρανε άπ' την κυρά-Λένη, όταν ήμουνα άκόμα αύγουλάκι;

Η γρηά κόττα, γύρισε το κεφάλι της πρός τό Μαυροΰλι και τοΰ άπάντησε:

— Μπορεί ό Κίτσος νάχη δίκηο, γιατί βλέπεις έγώ κλεισμένη έδώ μέσα, δέν βλέπω τί γίνεται έξω... Άλλά κι' άπό την κυρά-Λένη νά σέ πήραν, τί έχει νά κάνη; Μήπως γι' αύτο η Κοκώ σ' άγαπάει λιγώτερο; Μήπως δέ σέ πήρε όταν ήσουν ένα μικρό στρογγυλό πραγματάκι και σέ σκέπασε μέ τις φτεροΰγες της; Δέν κουνήθηκε άπό κοντά σου οΰτε γιά νά πιή νερό έπι τρείς βδομάδες! Κι' έδωσε την άγάπη της και τη ζεστασιά της γιά νά βγή ένα ζωντανό πλάσμα άπ' το άσπρο αύγό! Κι' όταν άνοιξες τά ματάκια σου, ποιόν πρωταντίκρυσες μπροστά σου; Τη Κοκώ! Ποιός σοΰ έμαθε νά φάς το πρώτο ψιχουλάκι; Πάλι η Κοκώ! Και κάθε βράδυ, σέ ποιανοΰ τις φτεροΰγες πηγαίνεις νά χωθής; Κι' όταν βρέχη η όταν σέ κυνηγά κανείς, ποΰ κρύβεσαι; Κι' άν αύτην ποΰ σοΰ έχει κάνει τόσα, δέ θέλεις νά την ξέρης γιά μάννα σου, τότε ποιά είναι η δική σου μάννα;

Το Μαροΰλι ένοιωσε ένα κόμπο στο λαιμό. Τη στιγμή έκείνη άκούστηκε μιά φωνή:

— Κά, κά, κά! Μαυροΰλι μου, παιδάκι μου, που είσαι;

Το Μαυροΰλι τινάχτηκε σάν νά ξύπνησε άπό βαθύ ΰπνο. Έτρεξε γρήγορα στη μαννοΰλα του και χώθηκε κάτω άπό τη φτερούγα της.

— Πόσο χαίρομαι που σέ ξαναβρίσκω, μαννοΰλα μου! της είπε. Πόσο χαίρομαι που είμαι πάλι κοντά σου!...

Κι' η Κοκώ, ελόχαρη, σκέπασε καλύτερα το Μαυροΰλι, σάν νά τό έσφιγγε στη στοργική άγκαλιά της...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω...

Τα δυό άδελφάκια, η Μαιρούλα κι' ο Τοτός, είναι προσκαλεσμένα άπ' τή γιαγιά τους, νά φάνε το μεσημέρι μαζί της.

— Θά μάς έχη κοτόπουλο κι' ένα σωρό λικουδιές! λεέι ό Τοτός καί τρέχουν τά σάλια του...

— Θά μάς έχη κι' ένα σωρό γλυκά! συμπληρώνει η Μαιρούλα καί γλύφει προκαταβολικά τά δάχτυλά της.

Μά η μητέρα τους, πού τ' άκούει, γυρνά καί λέει αύστηρά:

— Ντροπή νά κάνετε έτσι! Θά νομίζη η γιαγιά σας πώς μένετε γητσικά έδώ! Γι' αύτό, κυττάξτε νά λέτε κάθε τόσο: «Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω άλλο».

— Μάλιστα, μαμά... άπαντοΰν ύπάκουα καί τά δυό άδελφάκια.

— Κι' όπως είπαμε, τους θυμίζει πάλι η μητέρα τους. Γιατί άλλοιώς δέν θά ξαναπάτε στη γιαγιά σας!

Μά τά δυό άδελφάκια, μόλις κάθισαν στο τραπέζι καί είδαν τά φαγητά καί τις λικουδιές, ξέχασαν γρήγορα τις ύποσχέσεις τους καί πέσανε μέ τά μοΰτρα στό φαΐ.

Έπειτα, γύρισαν στό σπίτι. Η μητέρα τους άμέσως ρώτησε τά δυό άδελφάκια:

— Είπατε καμμιά φορά («εὐχαριστῶ, δὲν θέλω»);

— Πῶς... πῶς... είπαμε... άποκρίθηκε κομπιάζοντας ό Τοτός.

— Καί πότε τό είπατε;

— Τήν ώρα πού πάνε... νά φύγουμε! ψιθύρισαν καί τά δυό άδελφάκια μαζί.

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Τὸ μυστικὸ

Δέν είχε σουρουπώσει άκόμα
σάν άνταμώσανε σέ μονοπάτι:
Είχε τό γέλοιο ό φτωχός στό στόμα,
κι' ό πλούσιος τό δάκρυ είχε στο μάτι.

★

Γύρισε τότε ό πλούσιος τό κεφάλι
καί τοΰπε μέ παράπονο πικρό:
«Μέ τή ζωή σέ ζέρω σ' άγρια πλάη
κι' όμως γιατί σέ βλέπω χαρωπό;

★

Ποιό εἶν' αὐτό, γιά πές μου, σέ ίκετεύω
ποΰ τή χαρά στο πρόσωπό σου δίνει;»
Κι' είπ' ό φτωχός άμέσως: «Μά πιστεύω
πώς είναι πάντα ή ψυχική γαλήνη».

Μ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Χιοῦμορ

Η Νίνα γράφει μιά σημείωσι στη φίλη της:

«Άγαπητή μου έλένη...

— Μπά! Δέν ντρέπεσαι, της λέει η μαμά της, μέ μικρό ψιλο γράφεις το 'Ελένη;

Κι' η Νίνα:

— Μά, μαμά, η 'Ελένη είναι πολύ μικρή!

★

— Λοιπόν Τάκη, πώς πήγε χθές η πάλη σου μέ το Νίκο;

— Έ, καλά... πότε έγώ ήμουν άπό κάτω, πότε έκείνος άπό πάνω μου... Στο τέλος όμως φοβήθηκε καί τώκοψε λάσπη. Νά ίδής όμως πού τον περνούσα καί στο τρέξιμο... Ήμουνα πολύ πιό μπροστά έγώ!

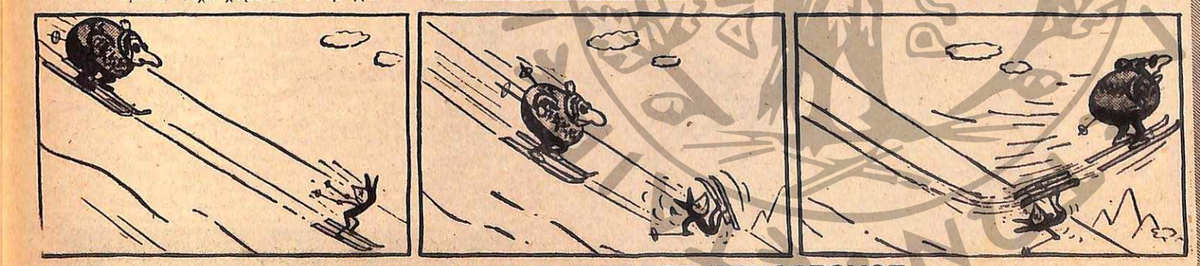

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ Ο ΧΟΝΔΡΟΣ ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

Η ΕΒΔΟΜΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὴν ἐποχὴ τῶν ἀπογευματινῶν καὶ βραδυνῶν συγκεντρώσεων καὶ ἡ μόδα εἶναι, ὅπως πάντοτε, ἑτοιμη νὰ βοηθήση γιὰ τὴν κομψή μας ἐμφάνισι.

Ἀλλά, πρὶν προχωρήσωμε σὲ λεπτομέρειες, ἂς ρίξωμε μιὰ ματιὰ στὰ ὑφάσματα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὶς τουαλέττες ποὺ θὰ φιγουράρουν στὰ φωτόλουστα σαλόνια.

Τὸ φάϊγ, ὁ ταφτᾶς, τὰ κρὲπ καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ἡ μουσλίνα καὶ ἡ δαντέλλα, παίζουν μεγάλο ρόλο. Ἂς μὴ παραλείψωμε ὅμως ν' ἀναφέρωμε καὶ ὅλη τὴν γκάμμα τῶν φασονὲ ὑφασμάτων καὶ τῶν μπροσσέ, ὅπως καὶ τὸ τόσο κατάλληλο γιὰ ντραπαρίσματα σατέν.

Τὰ χρώματα, ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν στὶς τουαλέττες τῆς τελευταίας αὐτῆς περιόδου τοῦ φετεινοῦ χειμῶνος, θὰ εἶναι τὸ μαῦρο καὶ τὸ ἄσπρο κατ' ἀρχήν, γιατὶ εἶναι τὰ χρώματα ποὺ δὲ χάνουν ποτὲ τὴν ἐπικαιρότητά τους. Ἔπειτα ἔρχονται τὸ πόρτο, τὸ νουαζέτ, τὸ κανελλί, τὸ κοράϊν καὶ ὅλες οἱ ἀποχρώσεις τοῦ ζωηροῦ μπλὲ καὶ τοῦ ζωηροῦ πράσινου.

Ὅσο γιὰ τὶς διάφορες κοῦπ, ἡ κάθε μία θέλει καὶ τὸ εἰδικό της ὕφασμα ἢ, ἂν προτιμᾶτε, κάθε ὕφασμα τὴν ἀνάλογη κοῦπ.

Λ. χ. τὸ σατέν, ὅπως καὶ τὸ βελοῦδο, χρησιμοποιοῦνται ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ φορέματα «στὺλ» καὶ γιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ γραμμὴ «ντιρεκτουάρ».

Τὸ τοῦλι, ἡ μουσλίνα καὶ ἡ δαντέλλα, χρησιμοποιοῦνται γιὰ φλοῦ τουαλέττες ἢ τουαλέττες «στύλ», μὲ πολὺ φάρδος στὴ φούστα.

Τὸν ταφτὰ τὸν βλέπομε σὲ τουαλέττες ποὺ ἔχουν γιὰ βάσι τὸ φουρὸ συμπληρωμένο μὲ ριχτὰ πανὼ ἢ ντραπαρίσματα.

Μὴν ξεχνᾶμε ἐπὶ πλέον πὼς ἡ κορδέλλα παίζει στὶς φετεινὲς τουαλέττες πολὺ σημαντικὸ ρόλο, πότε δένοντας φιόγκους, πότε περνῶντας ἀνάμεσα σὲ θηλειές.

Τὸ μάκρος στὶς βραδυνὲς τουαλέττες ἔχει κι' αὐτὸ τὶς ἰδιοτροπίες του. Μόνον γιὰ τὶς πολὺ ἐπίσημες συγκεντρώσεις κάνουν τουαλέττες μὲ ἐντελῶς μακρειὲς φοῦστες. Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες συγκεντρώσεις, οἱ φοῦστες φθάνουν ἀρκετὰ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο.

Γιὰ βραδυνὸ ἐπανωφόρι, γίνεται μεγάλη χρῆσις τῆς κάπας. Προτιμοῦνται τὰ οὐδέτερα χρώματα, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ συνδυάζωνται μὲ δυὸ καὶ τρεῖς τουαλέττες.

Συνηθίζονται πολὺ οἱ βελούδινες κάπες, ἀλλὰ καὶ ἄλλες ἀπὸ ντρὰ, φαδραισμένες μὲ ζωηρὰ χρώματα.

Ἂν ἡ κάπα χρησιμεύη γιὰ πολὺ ἐπίσημες βραδυές, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσωμε γιὰ τὴν κατασκευή της μπροκάρ, λοιμὲ ἢ καὶ γούνα.

Ὑπογραμμίζομε τὴ μεγάλη μόδα τῆς «οὐατινὲ» φόδρας στὶς κάπες, δηλαδὴ τῆς μεταξωτῆς φόδρας, ποὺ ἔχοντας ἀπὸ μέσα βάτα, σχηματίζει μὲ σχετικὰ πιασίματα ἢ γαζιά, τὸ οὐατινέ, ποὺ ἀναφέραμε.

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΠΕΡΑΣΑΝ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΝΕΟΤΗΤΑ

Τὰ νειάτα δὲν εἶναι αἰώνια... Δὲν ἔχει ὅμως κάθε ἡλικία τὴ χάρι της, τὴν ὁμορφιά της, τὶς ἀπολαύσεις της: Τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου δὲν ἔχει κι' αὐτὸ μερικὰ εὐχάριστα ἀπρόοπτα, ποὺ δίνουν κάποια ἰδιαίτερη νοστιμιὰ στὴ ζωή:

Ἂς μὴν ἀπελπίζωνται, λοιπόν, ὅσες ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας πέρασαν τὴν πρώτη νεότητα καὶ ἰδίως ἂς μὴ νομίζουν, ὅτι ἡ μόδα ἀδιαφορεῖ γι' αὐτές.

Θέλετε ἀμέσως νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξωμε; Ἀκοῦστε τὶς γνῶμες τῶν ρυθμιστῶν τῆς μόδας γιὰ τὸ ντύσιμο τῆς γυναίκας ποὺ ἔχει περάσει τὰ σαράντα.

Ὁ Ζὰν Πατού, λέει: «Μιὰ γυναῖκα ποὺ πέρασε τὰ σαράντα, δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆ ποτέ, ὅτι πρέπει νὰ παύση νὰ προσέχη τὴν ἐμφάνισί της. Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: Πρέπει νὰ προσέχη πιὸ πολύ. Ἀπὸ ἀπ' ὅλα θὰ φροντίζη νὰ μὴ παίρνη κιλά, γιατὶ τὸ πάχος προσθέτει ἡλικία καὶ ἐπιβουλεύεται τὴν κομψότητά της.

»Δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποφεύγη τὰ χρώματα, θὰ τὰ φορῆ ὅμως μὲ κάποια διάκρισι».

Καί, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώση τὰ λεγόμενά του ὁ Παρισινὸς καλλιτέχνης, μᾶς παρουσιάζει μιὰ τουαλέττα γιὰ βράδυ, ποὺ μπορεῖ νὰ φορεθῆ σ' ἕνα γεῦμα, στὸ θέατρο ἢ σὲ μιὰ συγκέντρωσι. Εἶναι ἕνα μαῦρο φουρὸ ἀπὸ σατὲν μ' ἕνα στρογγυλὸ ντεκολτέ, κάπως περιωρισμένο, ἀλλὰ χωρὶς μανίκια. Γιὰ συμπλήρωμα ἔχει μιὰ ἐσάρπα-κάπα, ποὺ σκεπάζει τοὺς ὤμους καὶ φτάνει ὡς τὴ μέση, δένοντας στὸν ἕνα ὦμο, ἀφοῦ σχηματίσῃ μερικὰ ντραπαρίσματα. Στὰ μαλλιὰ μπαίνει ἕνα στολίδι ἀπὸ «ζαΐ», ποὺ συμπληρώνεται μ' ἕνα βελάκι, ποὺ ρίχνει ἀπαλότητα στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου.

Ὁ Ζὰν Ντεσὲ φρονεῖ πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει περάσει τὴν πρώτη νεότητα, πρέπει νὰ παίρνη μιὰ δυναμικὴ στάσι ἀπέναντι στὴ μόδα.

Θὰ ἀποφεύγη τὸ στύλ, ποὺ θεωροῦσε ὡς νέα, ὅτι ἦταν αὐτὸ ποὺ τῆς ταίριαζε, καὶ θὰ ἀκολουθῆ μὲ θάρρος κάθε νεωτερισμό, ἀποφεύγοντας τὴν στερεότυπη καὶ ὁλέθρια φράσι: «Αὐτὸ δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία μου». Κι' ἂν ὑπάρχουν πράγματα, ποὺ δὲν τὰ κάνει, γιατὶ τὸ ἐνστικτό της τῆς λέει νὰ μὴ τὰ κάνη, ἂς μὴ τὸ λέη ποτέ. Ὁ Ζὰν Ντεσὲ πρεσβεύει πὼς ἡ κάθε μόδα ἐφαρμόζεται στὴν κάθε ἡλικία.

Γιὰ νὰ ζωντανέψη τὴν ἄποψί του, μᾶς παρουσιάζει μιὰ μουσουλινένια τουαλέττα σὲ χρῶμα νουαζέτ, τῆς ὁποίας ἡ φούστα εἶναι ὅλη πλισσαρισμένη μὲ λεπτὸ πλισσὲ τῆς μηχανῆς, τὸ δὲ ντεκολτὲ κορσὰζ εἶναι ντραπαρισμένο μὲ τὴν ἴδια πλισσαρισμένη μουσλίνα. Μιὰ ἐσάρπα-κάπα, κι' αὐτὴ ἀπὸ μουσλίνα, σκεπάζει τοὺς ὤμους καὶ εἶναι γαρνιρισμένη μὲ μιὰ φάσα ἀπὸ βιζόν.

Ἕν' ἄλλο μοντέλο τοῦ Ζὰν Ντεσὲ χρησιμοποιεῖ τὸ λοιπὸν μπροσὲ γιὰ μιὰ τουαλέττα, τῆς ὁποίας τὸ κορσὰζ σχηματίζει ὁριζόντιες ντεκοὺπ, ποὺ φθάνουν λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὴ μέση. Ἀπὸ κεῖ ἡ φούστα, σχηματίζοντας κορσελέ, ἁπλώνεται φαρδειὰ πρὸς τὰ κάτω. Τὸ συμπλήρωμα αὐτῆς τῆς τουαλέττας εἶναι ἕνα μαντὸ σὲ κοῦπ κιμονὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ λαμέ. Ἔχει πολὺ φαρδιὰ μανίκια κι' ἕνα γούνινο γιακά, ποὺ συνεχίζεται σὲ μιὰ φαρδειὰ φάσα ἑκατέρωθεν τοῦ ἀνοίγματος.

Ὁ Ζὰκ Χάϊμ λέει πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶναι πιὰ νέα, εἶναι, ἐν τούτοις, ἀκόμη νέα, ἂν τὸ θέλη. Φθάνει νὰ μὴ ἀφίση τὸν ἑαυτό της νὰ πιστέψη, ὅτι δὲν εἶναι πιὰ νέα. Ἂς μὴν ξεχνᾶ, ὅτι ἂν ἔχασε κάπως τὴ φρεσκάδα της, ἐκέρδισε σὲ ἀτομικότητα. Τονίζει, ὅμως, συγχρόνως, ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγη τὰ πολὺ φαρδιὰ φορέματα καὶ νὰ προτιμᾶ τὴν ἴσια γραμμή, καθὼς καὶ κάθε τι ποὺ ἀναδεικνύει τὴν ἀτομικότητά της.

Μᾶς παρουσιάζει γι' αὐτὴ τὴν ἡλικία μιὰ τουαλέττα

Κομψὸ καὶ χαριτωμένο ἀμπιγιὲ ἀπογευματινὸ φόρεμα. Μὲ τὴ ζακετοῦλα του μεταβάλλεται σ' ἕνα ἀμπιγιὲ ταγιέρ.

Πρωϊνὸ φορεματάκι ἀπὸ λαινάζ, μοντέλο τοῦ Πιὲρ Μπαλμαὶν. Μιὰ ἰδιόρρυθμη ντεκοὺπ τὸ γαρνίρει, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ καταλήγει σὲ ζώνη.

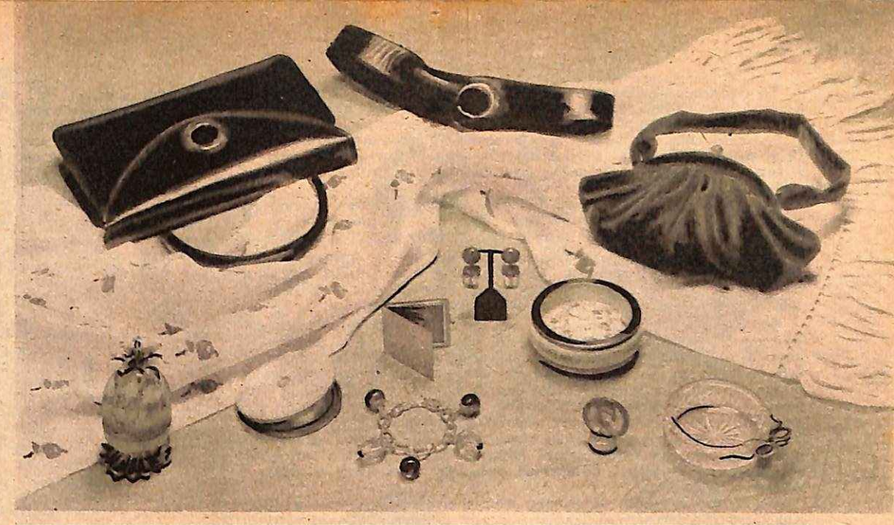

Ἀριστερ: Κολλιὲ στολίδι στὰ μαλλιὰ καὶ σκουλαρίκια ὁμοιόμορφα ἀπὸ πέρλες καὶ στράς. Δεξιά: Τσάντες καὶ ζώνη τῆς μόδας.

ἀπὸ ταφτὰ μὲ ντεκολτὲ λαιμό, ἐλαφρὰ πεστοὺς ὤμους καὶ ντραπαρίσματα διαγώνια στὸ στῆθος. Ἡ φούστα ἀκολουθεῖ τὴν ἴσια γραμμὴ μὲ παρόμοια διαγώνια ντραπαρίσματα στοὺς γοφοὺς καὶ αὐτὰ δίδουν φάρδος σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Ὁ Ζὰκ Γκρὴφ, τέλος πιστεύει πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ ἔπαυσε νὰ εἶναι νέα, πρέπει νὰ παίρνη ἀπὸ τὴν κάθε μόδα ὅ,τι τῆς πηγαίνει, χωρὶς νὰ ὑποτάσσεται τυφλὰ σ' αὐτήν. Δὲν πρέπει νὰ παραβλέπη ὅ,τι μπορεῖ νὰ τῆς προσθέτη ὕψος καὶ νὰ ἐπιδιώκη τὴν ἴσια γραμμή. Θὰ ἀποφεύγη φορέματα καὶ ταγιὲρ ἐφαρμοστά, ντεκολτέ, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα γαρνίρισμα, καὶ θὰ ἐπιδιώκη γενικῶς στὸ ντύσιμό της τὴν ἄνεσι, ποὺ προσδίδει χάρι στὶς κινήσεις της.

Μιὰ τουαλέττα τοῦ Ζὰκ Γκρὴφ ἀπὸ βελοῦδο, σχηματίζει μιὰ φούστα εὐθύγρισιμη καὶ μακρειά, ἡ ὁποία εἶναι ἐλαφρῶς φαρδειὰ πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ κορσὰζ εἶναι ἀπὸ σατὲν καὶ σχηματίζει ἕνα ντραπαρισμὸ «φισύ», ποὺ, σταυρώνοντας μπροστὰ κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος, κλείνει πρὸς τὰ πίσω.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ Η ΓΟΥΝΑ

Μᾶς ἔτυχε νὰ παρακολουθήσωμε τὸ ταγιὲρ στὶς διάφορες φάσεις, ποὺ μᾶς τὸ παρουσιάζει ἡ μόδα, ἄλλοτε ἁπλὸ καὶ σπορτίφ, ἄλλοτε φανταζί καὶ ἄλλοτε ἀμπιγιέ. Σήμερα θὰ ρίξωμε μιὰ ματιὰ στὸ ταγιέρ, ποὺ παίρνει ἕναν ἰδιαίτερο χαρακτῆρα, χρησιμοποιώντας τὴ γούνα γιὰ στόλισμά του. Τὸ καστόρ, τὸ ἀστρακάν, τὸ δέρμα πάνθηρος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλὸ δέρμα τοῦ ἀρνιοῦ ἢ τοῦ κουνελιοῦ, χρησιμοποιοῦνται γιὰ γαρνίρισμα τῆς ζακέττας ἑνὸς ταγιέρ.

Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῦμε αὐτὲς τὶς γοῦνες, παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία.

Ἀκοῦστε μερικὰ γαρνιρίσματα καὶ διαλέξετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ταιριάζει:

Σ' ἕνα ταγιὲρ μὲ ζακέττα κλειστὴ ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, βλέπομε τὴ γούνα νὰ σχηματίζη ὁλοτρίγυρα στὸ λαιμὸ ἕνα στρογγυλὸ διπλωτὸ γιακὰ ψηλὸ καὶ ἐβαζέ. Ἡ ἴδια γούνα σχηματίζει δυὸ φαρδιὰ ρεβὲρ στὰ μανίκια.

Σ' ἕνα ἄλλο ταγιὲρ ἡ γούνα σχηματίζει ἕνα σηκωτὸ γιακὰ καὶ συνεχίζεται σὲ μιὰ φάσα, κατὰ μῆκος τοῦ κουμπώματος μὲ τὰ κουμπιά, ποὺ κουμπώνουν πάνω στὴ γούνινη φάσα.

Γιὰ συμπλήρωμα, ἔχομε ἀπὸ τὴν ἴδια γούνα, ἕνα μανσὸν καὶ μιὰ μικρὴ τόκα στὸ κεφάλι.

Ἕνα ἄλλο ταγιέρ, μὲ τὴ ζακέττα του ριχτὴ αὐτό, χρησιμοποιεῖ τὴ γούνα σὲ μιὰ φαρδειὰ φάσα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ κούμπωμα, ἀφίνοντας ὅση ἀπόστασι χρειάζεται γιὰ τὸ κούμπωμα τῆς ζακέττας καὶ ἡ φάσα αὐτὴ συνεχίζεται χαμηλὰ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς ζακέττας καὶ γύρω ἀπὸ τὸ κάτω της ἄκρο, κάπως φαρδύτερη μάλιστα, σχηματίζοντας συγχρόνως τσέπες στὰ δυὸ μπροστινὰ πλάγια. Ἕνα γούνινο μανσὸν ἢ ρεβὲρ γούνινα στὰ μανίκια, συμπληρώνουν τὸ σύνολον.

Ἕνα ἄλλο χαριτωμένο γούνινο συμπλήρωμα σ' ἕνα ταγιέρ, εἶναι ὁ γιακὰς ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ ἴσια φαρδειὰ καὶ ἀρκετὰ μακρειὰ γούνινη φάσα, ποὺ δένει στὸ πλάϊ τοῦ λαιμοῦ. Ἕνα γούνινο μπερέ, ὅπως καὶ γούνινα ρεβὲρ στὰ μανίκια, συμπληρώνουν αὐτὸ τὸ ταγιέρ.

Εἶναι ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας τὸ γούνινο γαρνίρισμα ποὺ σκεπάζει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζακέττας μπροστά, σχηματίζοντας ἕνα εἶδος ζιλέ. Συγχρόνως περιβάλλει τὸ λαιμό, κατεβαίνοντας καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πλάτης. Στὰ κάτω ἄκρα μπροστά, δυὸ κομμάτια γούνας σχηματίζουν τὶς τσέπες.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ

Ποιὰ γυναῖκα δὲν ἐκτιμᾶ τὴ μόδα τῶν συνδυασμῶν, ποὺ προσφέρει τόσες πολύτιμες ὑπηρεσίες στὸ γυναικεῖο ντύσιμο;

Μὲ τὴ μικρότερη δαπάνη, ἔχετε στὴ διάθεσί σας διάφορες ἐμφανίσεις, πότε συνδυάζοντας τὸ κορσάζ ἑνὸς φορέματος μὲ τὴ φούστα ἑνὸς ἄλλου, πότε συνδυάζοντας μιὰ βέστα μὲ τὴ φούστα κάποιου ταγιέρ, κ. ἄ.

Θὰ σᾶς δώσωμε μερικὲς ἰδέες γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα:

Ἔχετε μιὰ τουαλεττίτσα σὲ τύπο σεμιζιὲ καὶ τὴ ράβετε σὲ τρόπο ποὺ τὸ κορσὰζ νὰ εἶναι ξέχωρο ἀπὸ τὴ φούστα καὶ αὐτοτελές, ἀλλὰ καὶ μόνιμο του τὸ κάθε κομμάτι. Δηλαδὴ ἡ φούστα, μ' ἕνα ἄλλο κορσάζ ἢ μπλούζα. Ἔτσι ἔχετε μὲ μιὰς τρεῖς διαφορετικὲς ἐμφανίσεις.

Ἂν ἡ τουαλεττίτσα σας εἶναι γκρίζα, συνδυάζετε τὸ κορσὰζ μὲ μιὰ μαύρη φούστα ἢ τὴ φούστα τῆς τουαλέττας μὲ μιὰ μπλούζα μπέζ.

Τοὺς ἴδιους συνδυασμοὺς μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ μὲ μιὰ τουαλέττα ἀμπιγιέ.

Ἔχετε π. χ. μιὰ τουαλεττίτσα ἀπὸ μπροσέ, ποὺ ἔχει τὸ κορσὰζ σὲ κοῦπ κιμονό, μὲ μιὰ ντεκοὺπ, κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος. Αὐτὴ ἡ ντεκοὺπ κάνει τὸ κορσὰζ νὰ συνεχίζεται ἐφαρμοστὸ ὡς τὴ μέση. Ἡ φούστα, ξέχωρη ἀπὸ τὸ κορσάζ, εἶναι καμωμένη σὲ φορμα κλός.

Τὸ ἴδιο αὐτὸ κορσάζ μπορεῖτε νὰ τὸ συνδυάσετε μὲ μιὰ φούστα ἀπὸ σατὲν μεταξωτὸ ταφτᾶ ἢ σατέν, σὲ διαφορετικὸ χρῶμα, στὴν ἴδια πάντοτε φορμα κλός. Ἀντιθέτως, τὴ μπροσὲ φούστα μπορεῖτε νὰ τὴ συνδυάσετε μ' ἕνα κορσὰζ ἀπὸ σατέν, ποὺ μπορεῖ κι' αὐτὸ μὲ τὴ σατὲν φούστα ν' ἀποτελέση ἄλλη τουαλέττα.

Γιὰ νὰ κάνετε ὅμως τέτοιους συνδυασμούς, πρέπει νὰ διαλέγετε τὴν κοῦπ καὶ τὰ χρώματα, ποὺ μποροῦν νὰ συνδυάζωνται, γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνετε πάντα μιὰ ἐμφάνισι ἁρμονική.

ΣΤΟΛΙΔΙΑ ΣΕ ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὅμορφα καὶ τὰ πιὸ ταιριαστὰ στολίδια στὰ μωρουδίστικα καὶ παιδικὰ φουστανάκια εἶναι ἡ Βελονιά, ποὺ λέγεται «σφηκοφωλιά».

Τὸ στόλισμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ γαρνίρῃ φουστανάκια ἀπὸ μάλλινα βουαλάζ, φουστανάκια μεταξωτά, φουστανάκια ἀπὸ πικέ, ἀπὸ βατίστα, ἀπὸ ὀργκαντί.

Ἄπειρα εἶναι τὰ σχέδια ποὺ μπορεῖτε νὰ πραγματοποιήσετε μὲ βάσι αὐτὴ τὴ βελονιά, σχηματίζοντας γαρνιρίσματα γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, μανσέτες, ἢ καὶ ὁλόκληρο τὸ κορσὰζ τῆς παιδικῆς τουαλεττίτσας.

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνωμε, θὰ σᾶς ὑποδείξωμε πῶς πρέπει νὰ προετοιμάσετε τὴν ἐργασία, πρὶν ἀρχίσετε τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη βελονιά, ποὺ θὰ κάνῃ τὸ πραγματικὸ στόλισμα στὸ φουστανάκι.

Καθὼς ξέρομε, κάθε στόλισμα σχετικὸ μὲ τὴ «σφηκοφωλιά», ἔχει ὡς βάσι τὶς σουρίτσες. Οἱ σουρίτσες ὅμως πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως κανονικές, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ κέντημά σας. Νά, λοιπόν, πῶς θὰ πετύχετε τὴ βασικὴ αὐτὴ προετοιμασία:

Θὰ ἔχετε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὑπ' ὄψι σας, ὅτι σᾶς χρειάζεται τριπλάσιο σὲ φάρδος ὕφασμα ἀπὸ τὸ φάρδος λ. χ. ποὺ θὰ ἔχῃ τὸ κορσὰζ σὰν τελειώσῃ. Ἀπὸ τὴν ἀνάποδη τότε τοῦ ὑφάσματος, μ' ἕνα ἑκατοστόμετρο κι' ἕνα μολύβι, σημειώνετε σὲ κάθετη κατεύθυνσι, ἀπὸ μιὰ τελεία σὲ κάθε ἕνα ἑκατοστὸ τοῦ μέτρου καὶ σὲ ὕψος τόσο, ὅσο θάχῃ τὸ στόλισμα ποὺ θὰ ἐκτελέσετε. Αὐτὸ καὶ στὰ δυὸ ἄκρα τοῦ ὑφάσματος. Κατόπιν, τεντώνοντας τὸ ἑκατοστόμετρό σας ἀπὸ τὴ μιὰ τελεία στὴν ἄλλη, ὁριζοντίως, κάνετε μιὰ ὁριζόντια γραμμὴ ἀπὸ τελεῖες κάθε ½ ἑκατοστόμετρο καὶ ἐπαναλαμβάνετε σὲ τόσες ὁριζόντιες γραμμές, ὅσες εἶναι οἱ κάθετες τελεῖες.

Τὸ σχέδιο γιὰ τὶς σουρίτσες σας εἶναι ἕτοιμο. Περνᾶτε τώρα μιὰ κλωστὴ ἀντοχῆς στὴ βελόνα σας καὶ σὲ κάθε ὁριζόντια γραμμὴ κάνετε ἕνα εἶδος πατητῆς, πιάνοντας κανονικὰ μὲ τὴ βελόνα κάθε σημαδεμένη τελεία.

Ὅταν περάσετε ἔτσι ἰσόμακρες κλωστὲς σὲ ὅλες τὶς ὁριζόντιες γραμμές, δὲν ἔχετε πιὰ παρὰ νὰ σουρώσετε τὸ ὕφασμά σας, τόσο, ὅσο χρειάζεται νὰ εἶναι τὸ τελικὸ φάρδος, πάνω στὸ ὁποῖο θὰ ἐφαρμόσετε τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη βελονιὰ σφηκοφωλιᾶς.

Ἀκόμη μιὰ λεπτομέρεια, ἀπαραίτητη κι' αὐτὴ γιὰ νὰ πετύχετε τὴν ἐργασία σας:

Κόψετε ἕνα λεπτὸ χαρτόνι στὸ ὕψος καὶ φάρδος τοῦ κεντήματός σας καὶ ἀνάλογα φυσικὰ μὲ τὸ σχῆμα του. Ἂν δηλαδὴ πρόκειται νὰ στολίσετε ἕνα ἀμπισσὰν γύρω στὸ λαιμὸ τῆς παιδικῆς τουαλεττίτσας, τὸ χαρτόνι θὰ ἔχῃ κι' αὐτὸ σχῆμα στρογγυλὸ σὰν βεντάλια, στενώτερο δηλαδὴ κάτω καὶ φαρδύτερο ἐπάνω. Ἂν, ἐξ ἄλλου, πρόκειται νὰ γαρνίρετε τὸ μικρὸ κορσὰζ σ' ὅλο του τὸ μῆκος, τὸ χαρτόνι τότε θὰ εἶναι εὐθύγραμμο.

Πάνω στὸ χαρτόνι θὰ ἐφαρμόσετε τὴν ἐργασία σας, πιάνοντάς την κάθε τόσο μὲ βελονιὲς πάνω σ' αὐτό, ἀφοῦ προσέξετε νὰ σκορπίσετε παντοῦ τὶς σοῦρες κανονικὰ καὶ συμμετρικά.

Μὲ τὴν προετοιμασία αὐτὴ δὲν κινδυνεύετε νὰ ἀποτύχετε, ὁποιοδήποτε σχέδιο θελήσετε νὰ κάμετε.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Οἱ σημερινὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς ἐξασφαλίζουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μιὰ κανονικὴ θερμοκρασία στὰ δωμάτια τῶν παιδιῶν κι' ἐκεῖ ποὺ κοιμοῦνται κι' ἐκεῖ ποὺ περνοῦν τὶς ὧρες τους, παίζοντας, πρὶν φθάσῃ ἡ ὥρα τοῦ σχολείου.

Ἀποφεύγετε, λοιπόν, τὰ βαρειὰ ντυσίματα μέσα στὸ σπίτι, γιατὶ διαφορετικά, παίζοντας τὰ παιδάκια, ἱδρώνουν καὶ τότε ὑπάρχει φόβος νὰ κρυολογήσουν.

Ὅταν εἶναι ἐσωτερικῶς ντυμένα στὰ μάλλινα, τοὺς χειμωνιάτικους μῆνες, τὰ φουστανάκια ποὺ θὰ φοροῦν ἀπ' ἔξω μποροῦν νὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρά.

Ἐπιδιώκετε ἐπίσης εὐρύχωρες κοῦπ, ὥστε ν' ἀφίνετε στὰ παιδιὰ ἐλεύθερες τὶς κινήσεις. Προτιμᾶτε τὰ ἁπλὰ ὑφάσματα, ποὺ πλένονται καὶ σιδερώνονται εὔκολα, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκάζεστε νὰ τοὺς λέτε κάθε στιγμή: «Πρόσεχε τὸ φόρεμά σου».

Ἡ κοῦπ, ποὺ ἔχει ἕνα νωμίτη καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸν σουρωτὸ φουστανάκι, εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτωμένες γιὰ τὰ μικρὰ κοριτσάκια.

Ὁ τύπος, ἐξ ἄλλου, τῆς μπαρμπωτέζ, τόσο γι' ἀγοράκια, ὅσο καὶ γιὰ κοριτσάκια, εἶναι κι' αὐτὸς χαριτωμένος καὶ πρακτικός. Ἐδῶ τὰ σταμπάτα ὑφάσματα, εἴτε λεπτὰ μάλλινα βουαλάζ, εἴτε ποπλίνες, βρίσκουν τὴ θέσι τους. Στάμπες ποὺ παρουσιάζουν βοῦλες, λουλουδάκια, ζωαφάκια, παιχνιδάκια, εἶναι ὅλα κατάλληλα γιὰ τὶς μπαρμπωτὲζ τῶν μικρῶν.

Ἄλλο νόστιμο κοστουμάκι, εἶναι ὁ συνδυασμὸς μονόχρωμου ὑφάσματος καὶ καντριγιέ.

Γιὰ ἀγοράκια, τὸ κοντὸ παντελονάκι ἀπὸ καντριγιὲ ὕφασμα, συνδυάζεται μ' ἕνα μονόχρωμο μπλουζάκι, ποὺ γαρνίρεται μὲ τὸ καντριγιὲ ὕφασμα τοῦ παντελονιοῦ στὸ γιακαδάκι, στὰ ρεβὲρ καὶ στὶς τσέπες.

Ἄλλος ἐπίσης χαριτωμένος συνδυασμός, εἶναι τὸ κοντὸ ἢ μακὺ παντελονάκι, ποὺ συνεχίζεται μπροστὰ μ' ἕνα πλαστρὸν συγκρατημένο ἀπὸ δυὸ τιράντες σταυρωτὲς στὴν πλάτη. Μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ παντελονάκι, φορεῖ ὁ μικρὸς ἕνα λεπτὸ πουλόβερ καὶ ἔχει γιὰ συμπλήρωμα μιὰ ριχτὴ βέστα.

Στὰ ἁπλὰ φουστανάκια γιὰ τὰ κοριτσάκια, ἄλλοτε τὰ σειρητάκια κι' ἄλλοτε οἱ σουρίτσες, ποὺ πιάνονται μὲ τὴ βελονιὰ τῆς σφηκοφωλιᾶς, προσθέτουν μιὰ ἐπὶ πλέον χάρι στὴν ἐμφάνισι τῆς μικρούλας.

Γιὰ τὰ φουστανάκια τοῦ σπιτιοῦ, προτιμοῦμε τὰ κοντὰ μανικάκια, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκλείωμε καὶ τὰ μακρυά.

Γιὰ τὰ κοντά, εἶναι πολὺ κατάλληλες οἱ φουστίτσες.

Ὁ τύπος παντελονιοῦ καὶ πλαστροῦ μὲ τιράντες, ποὺ ἀναφέραμε γιὰ ἀγοράκια, μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστῇ καὶ στὶς κοπελλίτσες, ἀντικαθιστῶντας φυσικὰ τὸ παντελονάκι μὲ τὴ φουστίτσα. Ἡ φουστίτσα τότε γίνεται ἢ σουρωτὴ ὁλοπρίγυρα ἢ μὲ πιέτες πιασμένες ὡς τὴ μέση καὶ ἀφημένες κάτω ἐλεύθερες.

Κάτω ἀπὸ τὸ πλαστρὸν καὶ τὶς τιράντες τῆς φουστίτσας, τὸ κοριτσάκι φορεῖ μιὰ στοιμπάτη μπλουζίτσα ἢ, σὰν τὸν ἀδελφούλη της, ἕνα πουλοβεράκι.

Τὰ λευκὰ γιακαδάκια, χωριστὰ ἀπὸ τὰ φουστανάκια, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ πλένωνται ὅποτε εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ εἶναι πάντα τῆς ὥρας, γαρνίρουν πολλὰ παιδικὰ φορεματάκια. Συγχρόνως χρησιμοποιοῦμε πολὺ καὶ τὶς κορδέλλες, ἄλλοτε γιὰ ἕνα φιογκάκι κάτω ἀπὸ τὸ κατεβαστὸ γιακαδάκι, ἄλλοτε γιὰ μιὰ ζωνίτσα

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Τὰ παιδάκια, ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι, ἔχουν κι' αὐτὰ τὶς ὧρες τους τῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ μάλιστα ἰδιαιτέρως αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μὲ τὶς ἀποκρηές.

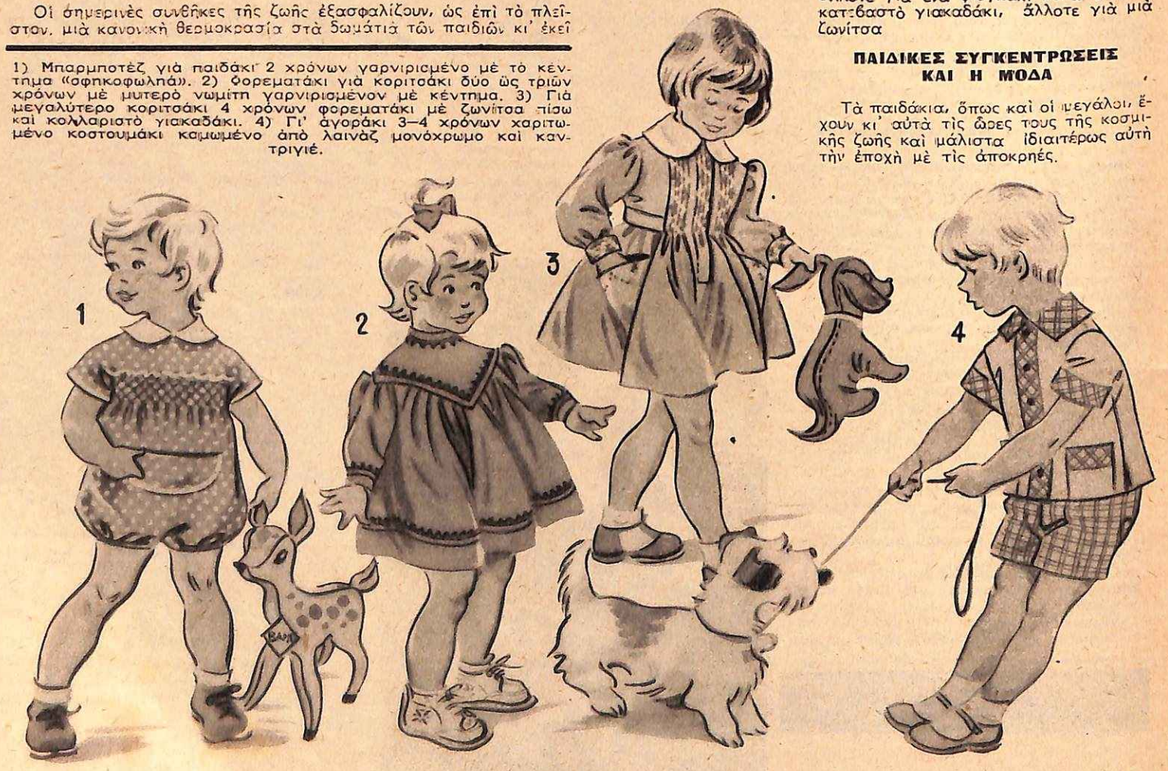

1) Μπαρμπωτὲζ γιὰ παιδάκι 2 χρόνων γαρνιρισμένο μὲ τὸ κέντημα «σφηκοφωλιά». 2) Φορεματάκι γιὰ κοριτσάκι δύο ὡς τριῶν χρόνων μὲ μυτερὸ νωμίτη γαρνιρισμένον μὲ κέντημα. 3) Γιὰ μεγαλύτερο κοριτσάκι 4 χρόνων φορεματάκι μὲ ζωνίτσα πίσω καὶ κολλαριστὸ γιακαδάκι. 4) Γι' ἀγοράκι 3—4 χρόνων χαριτωμένο κοστουμάκι καμωμένο ἀπὸ λαινὰζ μονόχρωμο καὶ καντριγιέ.

1) Ἄλλο ἕνα ἐπανωφόρι καθημερινὸ ἀπὸ χονδρὸ ἀνοιχτόχρωμο λαινὰζ μὲ ἐξωτερικὲς τσέπες καὶ τρουβα-κὰρ μανίκια. 2) Πρακτικὸ ριχτὸ ἐπανωφοράκι μὲ μανίκια ραγκλάν. Γίνεται ἀπὸ λαινὰζ καὶ γαρνίρεται μὲ γαζιά. 3) Ρεδιγκότα σταυρωτὴ ἀπὸ ντρὰ μὲ 4 κουμπιά. 4) Ζακετοῦλα ριχτὴ μὲ ντεκοὺπ κάτω ποὺ σχηματίζουν τὶς τσέπες. 5) Ζακετοῦλα ριχτὴ μὲ κάθετες τσέπες. 6) Καὶ ἄλλο ἐπανωφοράκι πολὺ φαρδὺ μὲ πάτ πίσω πλάϊ καὶ στὰ μανίκια. 7) Ἐνιτελῶς πρωτότυπη ρεδιγκότα μὲ βαθειὲς κουφόπιετες καὶ μαρτεγκὰλ σταυρωτή.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν κομψή τους ἐμφάνισι στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, ὅπου ἡ κάθε μαμὰ θὰ φιλοδοξῇ νὰ παρουσιάσῃ τὴ μικρούλα της ὡραιότερη καὶ πιὸ χαριτωμένη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες.

Ὁ ταφτὰς καὶ τὸ βελοῦδο εἶναι ἴσως τὰ ὑφάσματα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται πιὸ πολὺ γιὰ παιδικὰ φορεματάκια. Κοντὰ σ' αὐτὰ ὅμως, βλέπουμε καὶ τουαλεττίτσες ἀπὸ μουσλίνα, ἀπὸ ὀργκάντζα καὶ ἀπὸ στοιμπάτα μεταξωτά.

Ἡ κοῦπ γιὰ τὰ λουσάτα φορεματάκια, ἀκολουθεῖ πάντα τὴν ἐβαζὲ γραμμή.

Οἱ πολὺ φαρδειὲς καὶ πεταχτὲς φουστίτσες εἶναι αὐτὲς ποὺ ταιριάζουν στὴν παιδικὴ σιλουέττα. Αὐτὸ τὸ φάρδος ἐπιτυγχάνεται μὲ σοῦρες, ποὺ συγκεντρώνονται γύρω ἀπὸ τὴ μέση ἢ καὶ χαμηλότερα, ὅταν τὸ κορσὰζ τοῦ φορέματος, σχηματίζοντας μπροστὰ καὶ πίσω μύτες, κατεβαίνει πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὴν κανονικὴ θέσι τῆς μέσης, ὑπογραμμίζοντας τὴ μέση μὲ πένς.

Οἱ παιδικὲς τουαλεττίτσες μποροῦν νὰ σχηματίζουν ἀνοικτὸ ἄνοιγμα στὸ λαιμό, δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἔχουν καὶ κλειστὸ λαιμὸ μὲ τελείωμα ἕνα κατεβαστὸ γιακαδάκι, ἢ ἕνα ρελάκι ἢ ἕνα κεντητὸ γαρνίρισμα.

Τὰ κοντὰ μανικάκια στὶς λουσάτες τουαλεττίτσες, ἐφαρμόζουν πάντα τὴ φουσκίτσα, ποὺ καταλήγει ἢ σ' ἕνα ρεβεράκι ἢ σ' ἕνα βολανάκι, ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο τοῦ φορέματος.

Τὰ βολανάκια εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα γαρνίρισματα στὶς παιδικὲς τουαλέττες, γιατὶ συντελοῦν κι' αὐτά, ἀκόμη περισσότερο, στὴ φλοὺ ἐντύπωσι ποὺ ἐπιδιώκεται γιὰ τὰ φουστανάκια τους.

Ἄλλο χαριτωμένο γαρνίρισμα εἶναι ἡ κορδέλλα. Τὴ βλέπομε βέβαια, νὰ σχηματίζῃ τὴ ζωνίτσα καὶ νὰ δένῃ φιόγκο πίσω ἢ στὸ μπροστινὸ πλάϊ, ἀλλὰ τὴ βλέπομε ἐπίσης νὰ γαρνίρῃ τὸ φόρεμα, φουστίτσα ἢ κορσάζ, σχηματίζοντας διάφορα σχέδια καὶ δένοντας ἐφαρμοστὰ φιογκάκια σὲ ἀποστάσεις, ἔτσι ποὺ ν' ἀποτελοῦν τὸ κύριο στολίδι τῆς τουαλεττίτσας.

Ὅλες οἱ λουσάτες τουαλεττίτσες, χρησιμοποιοῦν καὶ ζωηρὰ χρώματα καὶ ἁπαλὰ ἰδίως στοὺς τόνους τῶν παστέλ.

Πολὺ συχνά, βλέπομε καὶ συνδυασμοὺς χρωμάτων, ὅπως λ. χ. λευκὸ μὲ ρόζ, ρὸζ μὲ σιέλ, κίτρινο μὲ λευκό.

Συνηθίζονται ἐπίσης τὰ δαντελλένια γαρνιρίσματα, ἰδίως γιὰ βελουδένια φορεματάκια.

Φανταστῆτε μιὰ βελουδένια τουαλεττίτσα μαύρη, μπλὲ μαρὲν ἢ μαρόν, μὲ γιακαδάκι καὶ ρεβεράκια ἀπὸ δαντέλλα.

Στὶς τουαλέττες ἀπὸ ὀργκάντζα βλέπομε νὰ παίζῃ μεγάλο ρόλο τὸ κέντημα. Τοποθετοῦμε δυὸ καὶ τρία βολὰν στὴ φουστίτσα, ποὺ καταλήγουν σὲ κεντητὸ φεστόνι ἐνῶ πάνω στὸ κάθε βολὰν σκορπιοῦνται κεντητὰ ἀνθάκια. Τὸ ἴδιο βλέπουμε καὶ στὸ κορσάζ, ποὺ κι' αὐτὸ γαρνίρεται μὲ σκόρπια κεντητὰ ἀνθάκια, ἐνῶ ἕνα βολανάκι ὁλοτρίγυρα ἀπὸ τὸ λαιμό, καταλήγει κι' αὐτὸ σὲ κεντητὸ φεστόνι.

Πολὺ ὄμορφο καὶ πολὺ τῆς μόδας συγχρόνως, εἶναι νὰ ἔχωμε κάτω ἀπὸ τὴ διάφανη τουαλεττίτσα ἀπὸ ὀργκαντίνα ἕνα ἁπαλὸ χρῶμα ρόζ, σιέλ, κίτρινο ἢ συκλαμέν, ἐνῶ μιὰ ζώνη ἀπὸ κορδέλλα στὸ χρῶμα τοῦ φόντου, δένει ἕνα μεγάλο φιόγκο πίσω. Ἂν ὅμως ἡ διάφανη τουαλεττίτσα ἔχῃ λευκὸ φόντο, τότε κεντοῦμε τὴν ὀργκάντζα μὲ χρωματιστὸ μετάξι σὲ ἁπαλὰ χρώματα. Ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κεντήματα, εἶναι μικρὰ μοτίβα, ποὺ σχηματίζουν σκόρπια ἀνθάκια ἢ σκόρπια μπουκετάκια ἢ στεφανάκια. Θὰ προτιμήσωμε τότε γιὰ τὴ φασδειὰ ζώνη νὰ χρησιμοποιήσωμε λευκὴ ὀργκάντζα.

Δυὸ λόγια ἀκόμη γιὰ τὰ χτενίσματα τῶν παιδιῶν, ποὺ συμπληρώνουν τὴν ὅλη τους ἐμφάνισι.

Στὰ μικρὰ κοριτσάκια τὰ χτενίσματα α-λὰ-πάζ, εἶναι πάντοτε πολὺ τῆς μόδας. Δηλαδὴ τὰ μαλλάκια κόβονται ὁλόισια καὶ πολὺ κοντὰ μὲ φράντζα στὸ μέτωπο.

Γιὰ τὶς μεγαλύτερες κοπελλίτσες, τὰ μαλλιὰ ἀφίνονται λίγο μακρύτερα, φθάνουν σχεδὸν ὡς τοὺς ὤμους ὁλόισια, μὲ ἕνα γύρισμα μόνον στὶς ἄκρες.

Τὰ ὀντουλασίματα ἀποφεύγονται πάντα γιὰ τὰ μικρὰ κοριτσάκια. Τὸ καλὸ πλύσιμο καὶ τὸ καλὸ βούρτσισμα, ἀποτελοῦν τὴ μόνη τους κοκετσιὰ ὅσον ἀφορᾶ τὸ κτένισμα.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ἀδελαΐδα: Ὑπάρχουν τέτοιοι δίσκοι, μπορεῖτε νὰ ζητῆστε κατάλογο καὶ νὰ διαλέξετε.

Κοκέττα Μικρούλα: Ἀγοράστε καθαρὸ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν καὶ ρίξετε μέσα ἄρωμα τῆς ἀρεσκείας σας (ἐσᾶνς φουζέρ, λεμόνι ἢ ὅ,τι ἄλλο σᾶς ἀρέσει). Θὰ ἔχετε τὴν καλύτερη κολώνια.

Νέα μαμᾶ, Χαλάνδρι: Καλύτερα νὰ συμβουλευτῆτε τὸν παιδίατρό σας. Θὰ σᾶς δώσῃ ἔγκυρη γνώμη.

Μιμὴ Δαριέντου, Ἀργοστόλι: Μπορεῖτε νὰ στείλετε τὴν κορούλα σας στὴ ΧΕΝ οἰκότροφο καὶ νὰ ἀκολουθῇ τὰ μαθήματά της στὴ Σχολὴ Κοπτικῆς.

Ἄλφα Γάμμα, Ν. Κηφισιά: Ἀφῆστε τὰ νύχια σας νὰ ξεκουραστοῦν ἀπὸ τὰ βερνίκια καὶ κάνετε μερικὲς ἐντριβὲς τὰ βράδυα μὲ λάδι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ἐκδίκηση τῆς Μαλβίνας

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Γάλλος πρόξενος Ζὰν Βερνὸν εἶχε φτάσει σ' ἐκεῖνο τὸ νησὶ τῶν Ἀντιλλῶν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὅταν ἄρχισε τὴ διπλωματικὴ καριέρα του. Τὸ κλῖμα ἦταν ἀπαίσιο. Μὰ ἡ ἐλαχίστη δουλειὰ τοῦ προξενείου δὲν τὸν κούραζε καθόλου. Κι' ὕστερα, εἶχε τὴν εὐχάριστη συντροφιὰ μιᾶς κρεολῆς φιλενάδας του, τῆς Μαλβίνας, μιᾶς γυναίκας φλογερῆς, ἰδιότροπης κι' ἀπαιτητικῆς.

Τώρα ὅμως εἶχε ἐρωτευτῆ παράφορα τὴ Σολὰνζ Σεναί, τὴ μοναχοκόρη μιᾶς παληᾶς γαλλικῆς οἰκογενείας τοῦ τόπου, ποὺ εἶχε γυρίσει μόλις ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀφοῦ τέλειωσε τὶς σπουδές της σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ παιρθεναγωγεῖο. Μιὰ βδομάδα μετὰ τὴ γνωριμία τους εἶχε ἀραβωνιαστῆ μὲ τὴν πεντάμορφη καὶ ξανθειὰ αὐτὴ κοπέλλα. Κι' ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦταν νὰ τὴν παντρευτῆ γρήγορα καὶ νὰ γυρίση στὴν Εὐρώπη, γιατὶ διαισθανόταν πὼς τὸν ἀπειλοῦσε κάποιος μεγάλος κίνδυνος...

Ἡ Μαλβίνα, ποὺ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ τὴ Σολάνζ, τὸν κυνηγοῦσε διαρκῶς μὲ τὶς φοβέρες της. Τοῦλεγε πὼς δὲ θὰ γινόταν ποτὲ ὁ γάμος του καὶ τὸν ἀπειλοῦσε πὼς θὰ ζητοῦσε ἀπ' τὸν «παπᾶ - Λοά», τὸ μαῦρο μάγο, νὰ τὴ βοηθήση μὲ τὰ μάγια του.

Δὲν πίστευε ὁ Βερνὸν στοὺς φοβεροὺς θρύλους καὶ τὶς δεισιδαιμονίες αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ. Κι' ὡστόσο ἦταν ἀνήσυχος, ἔτρεμε γιὰ τὴν εὐτυχία του... "Ἐπρεπε, δίχως ἄλλο, νὰ ἐπιταχύνη τὸ ταξίδι του στὴν Εὐρώπη...

"Ἕνα ἀπόγεμα, ὅταν ἔφτασε στὴ βίλλα τῶν Σεναί, βρῆκε νὰ τὸν περιμένη μ' ἀγωνία ἡ ἀρραβωνιαστικιά του. Ἦταν χλωμὴ καὶ δακρυσμένη.

— Πρέπει νὰ χωρίσουμε, Ζάν! τοῦ εἶπε. Σ' ἀγαπῶ πάρα πολὺ καὶ δὲ θέλω νὰ κινδυνέψης γιὰ μένα... Ξανάσβησε ἐδῶ ἐκείνη ἡ σατανικὴ γυναίκα, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἐκδικηθῆ! Τὴν εἶδα νὰ τριγυρίζη κοντὰ στὴ βίλλα, μαζὶ μ' ἕνα γέρο μαῦρο.... Ζάν, ἀγάπη μου, ἄφισέ με ἐδῶ, ἐμένα, καὶ φύγε μονάχος σου γιὰ τὴν Εὐρώπη, γρήγορα!...

Ὁ Ζὰν τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, πλημμυρισμένος ἀπὸ τρυφερότητα.

— Ὄχι, Σολάνζ, δὲ θέλω νὰ σὲ χάσω! ἀπάντησε. Ἄλλωστε δὲ μὲ φοβίζει τίποτε. Ἡ Μαλβίνα δὲ μπορεῖ νὰ ἐμποδίση τὸ γάμο μας. Θὰ πάω νὰ τῆς μιλήσω, ἀπόψε κι' ὅλας, κι' εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ μᾶς ἐνοχλήση πιά.

Πραγματικά, τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν εἶχε βγῆ πιὰ τὸ φεγγάρι, ὁ Ζὰν ἔφτασε μὲ τ' ἄλογό του στὸ χωριὸ τῶν μαύρων, ποὺ ἀπείχε καμμιὰ δεκαριὰ χιλιόμετρα. Χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Μαλβίνας.

Ἡ ἄμορφη κρεολὴ ἄνοιξε ἀμέσως.

— Σὲ περίμενα, Ζάν! τοῦ εἶπε. "Ἤξερα καλὰ πὼς θαρχόσουνα... Ἐκεῖνος ἀκούμπησε τὰ χέρια του στοὺς μισόγυμνους ὤμους της καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Θέλω νὰ μ' ἀφίσης ἥσυχο, Μαλβίνα, τῆς εἶπε. Θὰ σοῦ δώσω ὅσα λεφτὰ ζητήσης...

Ἕνα μυστηριῶδες χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη της.

— Ἔλα νὰ καθήσης λίγο, τοῦ εἶπε. Ἐλπίζω νὰ συνεννοηθοῦμε...

Τὸν τράβηξε μέσ' στὸ σπίτι της κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἰθαγενὴς ὑπηρέτης τοῦ Βερνὸν βρῆκε ἀδειανὴ τὴν κρεβατοκάμαρά του. Παραξενεύτηκε, γιατὶ ὁ ἀφέντης του δὲ συνήθιζε νὰ κοιμᾶται ἔξω! "Εψαξε νὰ τὸν βρῆ, πῆγε στὴ βίλλα τῶν Σεναί. Μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτα γι' αὐτόν.

Μόλις ἔμαθε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ἡ Σολὰνζ ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς. "Ἤξερε πὼς θὰ πήγαινε νὰ βρῆ τὴ Μαλβίνα... Ποιὸς ξέρει τί εἶχε συμβῆ, μ' αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη γυναῖκα!

Ὑπόδειξε λοιπὸν στὸν ὑπηρέτη νὰ εἰδοποιήση ἀμέσως τὴν ἀστυνομία.

Ἡ Μαλβίνα φάνηκε πὼς ἀπόρησε, ὅταν πήγαινε στὸ σπίτι της οἱ ἀστυνομικοί.

— Ναί, ὁ πρόξενος ἦρθε ἐδῶ χτὲς τὸ βράδυ, τοὺς εἶπε. Μὰ δὲν ἔμεινε πολλὴ ὥρα. "Εφυγε πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Περίεργο πὼς δὲ γύρισε στὸ σπίτι του!

Οἱ ἀστυνομικοὶ ψάξανε στὸ σπίτι της καὶ σ' ὅλο τὸ χωριό. Μὰ δὲν ἀνακαλύψανε κανένα ἴχνος τοῦ Ζὰν Βερνόν.

Μόνο ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες βρέθηκε τὸ 'καστοῦμι του κι' ἡ κάσκα του στὴν ὄχθη τοῦ Ρίο Μπιάνκο. "Ολοι πίστεψαν τότε πὼς θάχε κάνει μπάνιο στὰ παγωμένα νερὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ θάχε πάθει συγκοπή. "Υστερα ἀπὸ τὸ ρεῦμα θᾶχε παρασύρει μακρυὰ τὸ σῶμα του, ὡς τὴ θάλασσα.

Ἡ Σολὰνζ ἀρρώστησε βαριὰ ἀπ' τὴ λύπη της. Οἱ γονεῖς της ἀποφάσισαν νὰ τὴ στείλουν στὴν Εὐρώπη, γιὰ ν' ἀλλάξη κλίμα.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ θἄφευγε, καθόταν μονάχη στὴ βεράντα της καὶ συλλογιζόταν τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε μπροστά της τὴ Μαλβίνα.

— Τί θέλετε ἐδῶ; τῆς φώναξε τρέμοντας. Μὲ ποιὸ δικαίωμα μπήκατε στὸ σπίτι μου; Φύγετε ἀμέσως!

— Δεσποινὶς Σολάνζ, ἀπάντησε ἡ κρεολή, ἔμαθα πὼς φεύγετε αὔριο γιὰ τὴν Εὐρώπη. Ἀκολουθῆστε με λοιπόν, ἂν θέλετε νὰ μάθετε τί ἀπόγινε ὁ ἀρραβωνιαστικός σας.

Ἡ Σολάνζ τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθια.

— Θεέ μου! φώναξε. Βοήκαν τὸ σῶμα του; Μιλῆστε, ἐξηγῆστε μου!

— Ἀκολουθῆστε με! ξαναπῆε ἡ Μαλβίνα, ἁπλὰ καὶ σοβαρά.

Ἡ Σολάνζ, τρελλὴ ἀπ' τὸ πόνο της, πῆγε μαζί της στὴν ἐξοχή, ὅπου ὑπῆρχαν ἀπέρασντες φυτεῖες ἀπὸ ζαχαροκάλαμα. Στὸ βάθος μιᾶς ἀπ' αὐτές, τῆς πιὸ μακρυνῆς, βοισκότανε μιὰ καλύβα, ὅπου ἔκαιγε μιὰ μικρὴ φωτιά.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή. Φωτιζότανε μόνο ἀπ' τ' ἀστέρια.

Ἡ Σολάνζ ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο της. Μὰ πρόμαξε ἀκόμα πιὸ πολύ, ὅταν εἶδε νὰ περνᾶνε κάτι μυστηριώδεις σκιὲς ἀνάμεσα στὰ ζαχαροκάλαμα.

Ἦταν μαῦροι ποὺ ἐργόζονταν καὶ τὴ νύχτα στὴ φυτεία; Ἡ συμφορά τους τὴν παραξένεψε.

— Θέλω νὰ φύγω, νὰ γυρίσω πίσω... εἶπε στὴν κρεολή.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως, ἄρχισαν νὰ περνᾶνε ἀπὸ μπροστά της οἱ σκιές. Ἦταν μεσηκοὶ μαῦροι, ποὺ περπατοῦσαν σὰν αὐτόματα, μὲ τὴ ματιὰ σβυσμένη, ὅπως στὰ μάτια ἑνὸς νεκροῦ...

— Τί εἶν' αὐτοί; φώναξε μὲ τρόμο ἡ Σολάνζ.

— Εἶναι «Ζομπία»! ἀπάντησε μ' ἀπόθεια ἡ Μαλβίνα.

Καὶ τῆς ἐξήγησε, γιατὶ ἐκείνη δὲ φαντόνταν νὰ καταλαβαίνη:

— Εἶναι πεθαμένοι! Δὲν ἔχουν ψυχή. Οἱ μωροὶ, μὲ τὰ μυστηριώδη μάγια τους, τοὺς κρατᾶνε ἔτσι στὴ ζωή. Τὸ κορμί τους ὅμως δὲν ἔχει πιὰ αἴσθησες. Εἶναι μιὰ μηχανή.

»Ὅλοι αὐτοὶ οἱ νεκροζώντανοι εἶναι σκλάβοι μου. Δουλεύουν τὴ νύχτα στὰ χωράφια μου καὶ τὸ πρωῒ ξαναγυρίζουνε στοὺς τάφους τους. Κανεὶς δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τοὺς ξυπνήση. Εἶναι νεκροί!...

Τὰ δόντια τῆς Σολὰνζ χτυποῦσαν ἀπ' τὸν τρόμο.

— Διαβολογυναῖκα! φώνιξε. Ψεύτρα! Γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ; Ποῦ εἶν' ὁ Ζάν;

— Θὰ τὸν δῆς! ἀπάντησε σαρκαστικὰ ἡ κρεολή.

Κι' ἐνῶ ἡ Σολὰνζ πάλευε γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπ' τὰ χέρια της καὶ νὰ φύγη, ἡ Μαλβίνα πρόσθεσε:

—Εἶν' ἀογὰ πιά! Τώρα πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ... Νά τος, ὁ ἀγαπημένος σου!

Πραγματικά, ἐκείνη τὴ στιγμή, πέρασε ἀπὸ κοντά τους ἕνας νεκροζώντανος. Ἡ Σολὰνζ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ φρίκης. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ Ζὰν Βερνόν!

Αὐτὸς δὲν τὴν εἶχε προσέξει καθόλου. Ἀκολουθοῦσε τοὺς ἄλλους, μὲ σβυσμένα μάτια καὶ μὲ πρόσωπο νεκροῦ...

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα, ἡ Σολὰνζ λιποθύμησε...

... Τὸ πρωῒ, ὅταν ψύξειανε καὶ τὴ βρήκαινε μέσα σπὴ φυτεία, ἦταν τρελλή. Ἀπ' τὸ μεγάλο πόνο της εἶχε χάσει τὰ λογικά της.

Ἔτσι ἐκδικήθηκε ἡ Μαλβίνα. Μά, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, πέθανε κι' αὐτὴ ἀπὸ μαρασμό, γιατὶ τὴ βασάνιζαν διαρκῶς οἱ τύψεις της.

Ι. ΦΩΜΠΕΡ

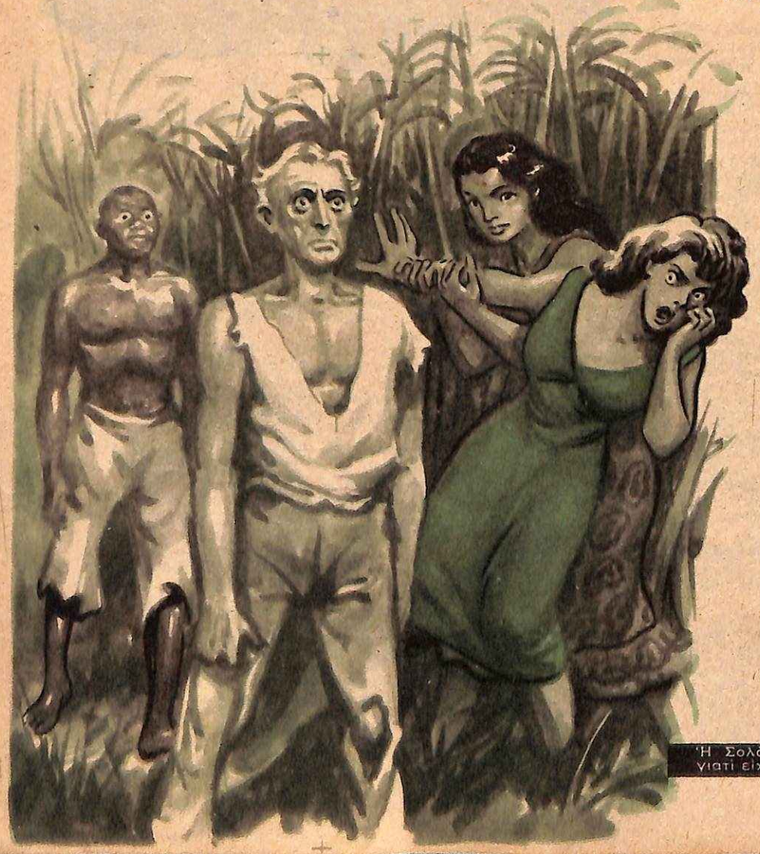

Ἡ Σολάνζ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ φρίκης γιατὶ εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Ζὰν Βερνόν

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Τζέϊμς Τσέϊζ

Ὁ δολοφόνος-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

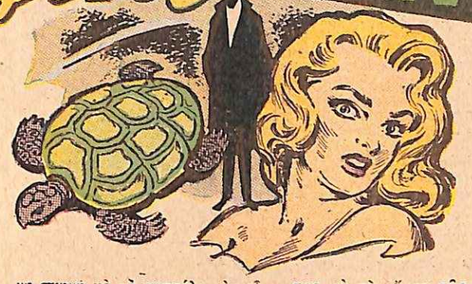

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Λορέλι φανερώνει στὴ Μάριαν ὅτι ἡ συμμορία σκοπεύει νὰ σκοτώση τὸ Μίκλεμ, προτείνει δὲ νὰ τὸν φυγαδεύση ἂν τῆς δώσουνε 250.000 δολλάρια. Ἡ Μάριαν δέχεται τὴν πρότασι. Τ' ἀκούει ὅμως ὅλα ἀπ' ἔξω ὁ Γουίλλυ καὶ φεύγει γιὰ νὰ δώση ἀναφορὰ στὸν Ἀλσκόνι. Ἡ Λορέλι ἐξηγεῖ καὶ στὸ Μίκλεμ τὴ συμφωνία της μὲ τὴ Μάριαν καὶ τὸν βοηθεῖ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὶς ἀλυσίδες του. Ὁ Ἀλσκόνι κάνει στὸ Φελὶξ κάτι ὑπαινιγμούς, ποὺ τοῦ γεννοῦν τὴν ὑπόνοια ὅτι ξέρει τὴν ἐπιθυμία τῆς Λορέλι νὰ ἐγκαταλείψη τὴ συμμορία. "Υστερα διατάζει τὸν Κέρλος νὰ κόψη τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ποὺ ἀνοιγοκλείνει τὶς πόρτες τοῦ ὑπογείου. Πρὶν παρουσιασθῆ στὸν Ἀλσκόνι, ὁ Γουίλλυ μιλάει στὸ Φελὶξ γιὰ τὴν προδοσία τῆς Λορέλι. Κι' ἐκεῖνος, ποὺ τὴν ἀγαπάει πάντα, τὸν σκοτώνει γιὰ νὰ τὴν σώση. Ὁ Μίκλεμ παρακολουθεῖ ἀπὸ ἕνα κρυφὸ παραθυράκι τὴ συνομιλία τῆς Λορέλι μὲ τὸ Φελίξ, στὸ ὑπόγειο δωμάτιό της.

8ον

— Πάληωσε πιὰ αὐτὴ ἐδῶ, συνέχισε.

— Σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ την! φώναξε ἡ Λορέλι μὲ στριγγὴ φωνή.

Ὁ Φελὶξ τὴν κύτταξε. Πρόσεξε τὴ, χλωμάδα της, τὸ ψυχρὸ κι' ἀποφασιστικὸ ὕφος της.

— Εἶσαι πολὺ νευριασμένη.. τῆς εἶπε στριφογυρίζοντας τὴν τσάντα στὰ χέρια του. Σκέπτομαι λοιπὸν νὰ σοῦ πάρω μιὰ καινούργια, ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου. Εἶναι πολὺ τῆς μόδας..

Ἄνοιξε τὴν τσάντα κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ πιστόλι.

Ἡ Λορέλι τὸν κύτταξε, ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα.

— Θὰ χάση τὸ σχῆμα της ἡ τσάντα σου, ἂν βάζης μέσα τέτοια πράγματα, συνέχισε ὁ Φελίξ.

Ἄφισε πάλι τὴν τσάντα πάνω στὴν τουαλέτα, κράτησε ὅμως τὸ πιστόλι στὸ δεξιό του χέρι, μὲ τὴν κάνη γυρισμένη κατὰ τὰ πόδια τῆς Λορέλι.

Ἐκείνη ἔμενε ἀκίνητη, βουβή, μὲ τὰ χέρια της ἑνωμένα πάνω στὰ γόνατά της.

— Ὡραῖο παιχνιδάκι... πρόσθεσε ὁ Φελίξ, κυττάζοντας τὸ ὅπλο. Ἀπὸ κοντά, μπορεῖ νὰ κάνη πολὺ κακό.

"Εβγαλε τὸ γεμιστῆρα, ἄδειασε τὶς ἕξη σφαῖρες μέσα στὴ φούχτα του κι' ἄφησε ὕστερα πάνω στὴν τουαλέτα τὸ πιστόλι.

— Εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνο, ὅταν δὲν ἔχη τίποτα μέσα. Δὲ συμφωνεῖς καὶ σύ; εἶπε, βάζοντας τὶς σφαῖρες στὴ σειρὰ κοντὰ στὸ ὅπλο.

Ἡ Λορέλι παρακολουθοῦσε τὶς παραμικρότερες κινήσεις του. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε τόσο δυνατά, ὥστε δυσκολευότανε ν' ἀναπνεύση.

— Ναί, πρέπει νὰ φροντίσω νὰ σοῦ βρῶ μιὰ ἄλλη τσάντα... εἶπε ἐκεῖνος, ἐνῶ ξαναπήγαινε νὰ καθήση πάνω στὸ κρεβάτι.

Ἡ Λορέλι ἔτρεμε τώρα ἀπὸ ἀνακούφισι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε ἀναρωτηθῆ μὲ τρόμο μήπως εἶχε μαντέψει ὁ Φελὶξ πὼς τὸν εἶχε προδώσει... Ἡ μικρὴ ἐκείνη σκηνὴ μὲ τὸ πιστόλι τὴν εἶχε συγκλονίσει.

"Αρχισε τώρα νὰ γυαλίζη τὰ νύχια της μ' ἐπιμέλεια.

Ἁπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Ἐκείνη τὸν κύτταζε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ. Αὐτὸς εἶχε γείρει πρὸς τὰ πίσω, ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ταβάνι. Ἡ ἔκφρασί του διάβαζε στὸ πρόσωπό του, ἔκανε καὶ πάλι νὰ χτυπήση γρηγορώτερα ἡ καρδιά της.

— Ἀνησυχοῦσα γιὰ σένα, τῆς εἶπε ξαφνικά, ὁ Φελίξ. Δὲ μοῦ συμβαίνει συχνὰ ν' ἀνησυχήσω γιὰ κάποιον, ἐσὺ ὅμως μ' ἐνδιαφέρεις...

— Δὲ καταλαβαίνω, παρατήρησε ἀπότομα ἡ νέα γυναῖκα. Γιατί ἀνησυχοῦσες;

'Αλλ' ὁ Φελὶξ συνέχισε, χωρὶς νὰ φονὴ πὼς εἶχε ἀκούσει τὴν ἐρώτησί της:

— Εἶσαι ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ μ' ἐνδιέφερε ποτέ. "Οταν σὲ γνώρισα, δὲν τὸ περίμενα πὼς θὰ σοῦ ἀφοσιωνόμουνα τόσο... Ἀναρωτιέμαι ὅμως κάποτε ἂν μ' ἀγαπᾶς καὶ σὺ ὅσο σ' ἀγαπάω ἐγώ. "Εχω δίκηο;

Ἡ Λορέλι ἔβρεξε τὰ χείλη της μὲ τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας της. Τὸ ὕφος ποὺ εἶχε πάρει ὁ Φελίξ, ἡ ἠλεκτρισμένη ἀτμόσφαιρα ποὺ βασίλευε μέσ' στὸ δωμάτιο, κι' ἡ παράξενη ἐκείνη ἐρωτικὴ ἐκδήλωσί του τὴν προειδοποιοῦσαν πὼς συνέβαινε κάτι σοβαρό..

— Εἶσαι πολὺ αἰσθηματίας, εἶπε μὲ φωνὴ λίγο βραχνή. Ὁ ἔρωτας δὲ μετριέται μὲ τὸ μέτρο. Πῶς θέλεις νὰ ξέρω ἂν σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἢ λιγώτερο ἀπ' ὅσο μ' ἀγαπᾶς ἐσύ;

Ὁ Φελὶξ ἔσβυσε τὸ ἀποτσιγαρό του στὸ τασάκι κι' ἀπάντησε:

— Ναί, ἴσως νάχης δίκηο. Μὰ μ' ἀγαπᾶς πάντως... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Καὶ βέβαια!

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Μὰ τί συμβαίνει, Φελίξ; φώναξε ἐκείνη. Γιατί μὲ κυττάζεις ἔτσι; Τί τρέχει;

— Θυμᾶσαι ποὺ μοῦλεγες νὰ τὸ σκάσουμε γιὰ τὸ Μπουένος "Αϋρες; Τὸ ξανασκέφτηκα ἀργότερα. "Αν τ' ἀποφασίζαμε νὰ φύγουμε, ποὺ θὰ βρίσκαμε λεφτά;

Ἡ Λορέλι τὸν κύτταζε μ' ἀμηχανία.

— Μὰ ἐσὺ μοῦ εἶπες πὼς δὲ φεύγεις... παρατήρησε.

— Ἔχω δικαίωμα, νομίζω, ν' ἀλλάξω γνώμη. "Αν ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ βροῦμε κάμποσα λεφτά...

Σταμάτησε, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ πρόσθεσε:

— Κοστίζουν ἀκριβὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ταξείδια. Θὰ πρέπει νὰ φύγουμε ἀεροπορικῶς. Θέλουμε ἕνα σωρὸ λεφτά..

— Μὰ ἔχω τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ, ἔσπευσε ν' ἀπαντήση ἡ Λορέλι. "Εχω κάνει κάτι οἰκονομίες. Κι' ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶμε, θὰ μπορῶ νὰ κερδίζω λεφτά.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φελὶξ πῆρε μιὰ ἔκφρασι τραχειά.

— Πόσα ἔχεις ἀκριβῶς; ρώτησε.

— Πεντακόσιες χιλιάδες λιρέτες. Μὰς φτάνουνε γιὰ νὰ φύγουμε καὶ γιὰ νὰ ζήσουμε ἕνα μήνα, ὥσπου νὰ βρῶ μιὰ δουλειά.

Ὁ Φελὶξ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Δὲν εἶν' ἀρκετά. Ὁ Ἀλσκόνι θὰ φάξη νὰ μὰς βρῆ.. Μὰς χρειάζονται πολὺ περισσότερα γιὰ νἀμαστε ἀσφαλισμένοι.. Δὲ θὰ τολμοῦσες ποτὲ νὰ παρουσιαστῆς, νὰ ζητήσης δουλειά. "Εχει παντοῦ κατασκόπους του!

— Μᾶς φτάνουνε, σοῦ λέω! Ὦ, Φελίξ, σὲ παρακαλῶ, ἔλα μαζί μου! Πρέπει νάρθῆς!

— Κι' ἂν δὲν ἔρθω, θὰ φύγης μόνη σου; ρώτησε ὁ Φελὶξ χωρὶς νὰ τὴν κυττάζη.

Ἡ Λορέλι δίστασε. "Υστερα νίκησε τὴ συγκίνησί της κι' ἀπάντησε:

— Ὄχι, δὲ θὰ σ' ἐγκαταλείψω, δὲ μπορῶ... Μὰ θἄρθῆς μαζί μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Φελὶξ σηκώθηκε καὶ πρόφερε:

— Ἔχω ἐπιτέλους μιὰ ἀπάντησί σου στὴν πρώτη ἐρώτησί μου. Τώρα ξέρω ἀκριβῶς πόσο μ' ἀγαπᾶς.

— Μά... βέβαια! εἶπε διστακτικὰ ἡ Λορέλι.

— Δὲν εἶδες λοιπὸν τὸ Γουίλλυ στὴ βίλλα Τριόνι; πρόσθεσε μαλακὰ ὁ Φελίξ.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔμεινε μιὰ στιγμὴ δίχως νὰ καταλαβαίνη. Ὕστερα δοκίμασε ξαφνικὰ τὴν ἐντύπωσι πὼς τῆς χώνανε στὴν καρδιὰ μιὰ παγωμένη βελόνα...

Τὸ πρόσωπό της ἔχασε τὸ χρῶμα του, κάτω ἀπ' τὸ μακιγιάζ του. Κύτταξε τὸ Φελίξ, μὲ μάτια μεγαλωμένα ἀπ' τὸν τρόμο.

— Τὸ Γουίλλυ; ψιθύρισε. Ἦταν στὴ βίλλα;

— Καὶ βέβαια. Φαντάστηκες πὼς θὰ σ' ἄφηνα νὰ πᾶς ἐκεῖ ὁλομόνοχη, χωρὶς κανένα γιὰ νὰ σὲ προστατέψη, ἂν σοῦ τύχαινε κάτι;

Ἡ Λορέλι πήδησε ὄρθια καὶ κύτταξε γύρω της, ξετρελλαμένη, σὰν νὰ ζητοῦσε μιὰ διέξοδο γιὰ νὰ φύγη.

— Ὁ Γουίλλυ γύρισε ἐδῶ, πρόσθεσε ὁ Φελὶξ κυττάζοντάς την στὰ μάτια. Τὸν περιμένει ὁ Ἀλσκόνι. Θέλει νὰ τοῦ ἐπιβεβαιώση κι' αὐτὸς πὼς πήγανε ὅλα καλὰ στὴ βίλλα.

Μικρὲς ἱστορίες

Μετακόμισι στὸ... νοῖκι

Ἡ κυρία Γκρινιαρίδου εἶχε ἡσυχάσει τελευταία, γιατὶ ὁ σύζυγός της δὲν τῆς ἔδινε καμμιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ...ξεσπάνε τὰ νεῦρα της. Κουβαλητής, ὑπομονετικός, γεμάτος ἀρετὲς ἦταν ὁ χριστιανὸς καὶ ἡ κ. Γκρινιαρίδου δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ τρόπο γιὰ ν' ἀκονίση τὴ... γκρίνια της.

Ὡς ποὺ στὸ τέλος ἀνακάλυψε κάτι γιὰ νὰ ἐκραγῆ.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι σπίτι, ποὺ καθόμαστε! εἶπε μιὰ μέρα, μόλις ξύπνησε, στὸν ἐμβρόντητο σύζυγό της.

— Ἐμ τότε τί εἶναι; ἀπόρησε ἐκεῖνος.

— Ἀκοῦρι εἶναι... Ἀκοῦς τί εἶναι; Ἕνα ἀκοῦρι καὶ μισό! φώναξε ἡ Γκρινιαρίδου ἔξω φρενῶν.

Καὶ συνέχισε στὴ διαπασῶν τὴ γκρίνια της.

Ὁ δύστυχος ἄντρας της τὴν ἄκουγε χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ βγάλη τσιμουδιά. Μόνο ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα νὰ πάη στὸ γραφεῖο του, τῆς εἶπε:

— Ἀντίο, ἀγάπη μου... Κι' ὅσο γιὰ τὸ σπίτι, θὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνη...

Μὰ ὁ φουκαρᾶς δὲν εἶχε καμμιὰ δυνατότητα νὰ νοικιάση μεγαλύτερο. Γι' αὐτὸ τὸ μεσημέρι, γυρνῶντας πίσω, ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸν... τρελλό.

— Ἐν τάξει, γυναῖκα! "Ολα τακτοποιήθηκαν! Βρῆκα σπίτι μεγαλύτερο, ἀκριβώτερο καὶ πολυτελέστερο! τῆς φώναξε ὁλόχερος.

— Ἐπὶ τέλους! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη ψυχρά. Καιρὸς ἦτανε νὰ ζήσουμε καὶ μεῖς σὰν ἄνθρωποι! Καὶ πότε μὲ τὸ καλὸ μετακομίζουμε;

— Α! Τὸ κανόνισα κι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ἐνθουσιασμένος ὁ σύζυγος. Δὲν θὰ χρειαστῆ νὰ μετακομίσουμε!

— Καὶ πῶς θὰ γίνη αὐτό; ἀπόρησε ἡ κ. Γκρινιαρίδου.

Ἐκείνος τότε μὲ μιὰ ἔκφρασι... τρελλῆς χαρᾶς:

— Ἁπλούστατα, γυναικούλα μου, ὁ ἰδιοκτήτης θὰ μᾶς αὐξήση τὸ νοῖκι!

'Η Λορέλι ἔκαμε δυὸ βήματα πίσω, τρέμοντας, ἐνῶ ἐκεῖνος ξέσπαζε πιά:

—'Ανόητη! 'Ηλιθία! Φαντάστηκες πὼς θὰ ξεμπέρδευες ἔτσι ἁπλά;... 'Ο Γουΐλλυ τ' ἄκουσε ὅλα!

Προχώρησε καταπάνω της, τὴν ἀνάγκασε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὡς τὸν τοῖχο, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὴν τράνταξε δυνατά.

'Εκείνη ἔνιωσε νὰ λυγίζουνε τὰ γόνατά της. "Αν δὲν τὴν κρατοῦσε ἐκεῖνος, θἄπεφτε... Τὴν τράβηξε ὡς τὸ κρεβάτι καὶ τὴν ἔρριξε πάνω σ' αὐτό. "Υστερα συνέχισε, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες:

—'Ηλιθία! "Θελες νὰ μὲ παρατήσῃς, ἔ;... Διακόσιες πενῆντα χιλιάδες δολλάρια! Μεγάλη ὀρεξὶ ἔχεις, ἀλήθεια! Μὰ πιστεύεις πὼς θὰ τὰ πάρῃς;...

—Ναί, θὰ μοῦ τὰ δώσουνε, τὸ ξέρω! φώναξε ἡ Λορέλι. Εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα μας γιὰ νὰ γλυτώσουμε. Θἄναι γιὰ τοὺς δυό μας, αὐτὰ τὰ λεφτά.

—Μπᾶ, ἔτσι; πρόφερε σαρκαστικὰ ὁ Φελίξ. Μὰ προσπάθησα πρὶν ἀπὸ λίγο νὰ σὲ κάνω νὰ μοῦ τὰ προσφέρῃς, καὶ σὺ δὲν τ' ἀνάφερες καθόλου!...

»Εἶπες πὼς δὲ μπορεῖς νὰ μὲ παρατήσῃς! Τὶ ἀστεῖο!.. Κι' ὅμως ἑτοιμαζόσουνα συγχρόνως νὰ φύγῃς γιὰ τὸ Μπουένος "Αϋρες... Εἶσαι παλαβή, ἂν φαντάζεσαι πὼς θὰ μπορέσῃς νὰ τὰ καταφέρῃς ἔτσι εὔκολα! Δὲ θὰ φτάσῃ οὔτε ὡς τὸ πλοῖο. Δὲ θὰ προλάβῃς κὰν νὰ φύγῃς ἀπ' τὴ Σιέννα!

'Η νέα γυναῖκα ἀνασηκώθηκε, μὲ τὴ φυσιογνωμία της ἀλλοιωμένη ἀπ' τὸν τρόμο.

—Δὲν πιστεύω νὰ τοῦ τὸ πῆς! τραύλισε. Δὲ θὰ μὲ προδώσῃς!...

"Επεσε γονατιστὴ μπροστά του καὶ τοῦ πιασε τὰ χέρια.

—"Οχι, δὲ μπορεῖς νὰ κάνῃς τέτοιο πρᾶγμα, Φελίξ! πρόσθεσε. 'Ισχυρίστηκες πὼς μ' ἀγαπᾶς... Ξέρεις τί θὰ μ' ἔκανε, ἂν τὸ μάθαινε!...

'Ο Ντὸν παρακολουθοῦσε δλη αὐτὴ τὴ σκηνή, ἀθέατος.

'Ο Φελὶξ ἐλευθέρωσε τὸ χέρι του, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, κι' ἀπομακρύνθηκε λίγο.

—Μὲ ρώτησε ὁ 'Αλσκόνι ἂν θἄθελες νὰ πᾶς στὸ Μπουένος "Αϋρες. Πρόκειται — μοῦ εἶπε — ν' ἀρχίσῃ «δουλειὲς» κι' ἐκεῖ καὶ σκέφτηκε νὰ στείλῃ ἐσένα...

'Η Λορέλι ἔκλεισε τὰ μάτια της.

—Ξέρει λοιπόν;... φιθύρισε.

—Πιθανόν. "Ισως νᾶναι καὶ σύμπτωσι, μὰ ὀπωσδήποτε ἀποδεικνύει πόσο παράλογο ἦταν τὸ σχέδιό σου.

—Μποροῦμε νὰ βροῦμε καταφύγιο κάπου ἀλλοῦ! 'Υπάρχουνε τόσα καὶ τόσα μέρη, ἀσφαλισμένα...

—Δὲν πρόκειται νὰ πᾶς πουθενά, διέκοψε ἀπότομα ὁ Φελίξ.

—"Αν τοῦ τὸ πῆς, θὰ σκοτωθῶ. Δὲ θ' ἀφήσω νὰ μ' ἀγγίξῃ ὁ "Ενγκλεμαν!

—"Ασε τὰ μελοδράματα τώρα... "Αν σοῦ κάνῃ κέφι νὰ σκοτωθῇς, εἶσ' ἐλεύθερη.

'Η Λορέλι ἔβαλε τὰ κλάματα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της. 'Ο Φελὶξ ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Τὸ χέρι του ἔτρεμε τόσο δυνατά, ὥστε δυσκολεύτηκε νὰ κρατήσῃ τὸ σπίρτο.

— Καλά, καλά, δὲ θὰ τοῦ πῶ τίποτα, τὴν καθησύχασε. Εἶναι τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάνω γιὰ χάρι σου... μὰ δὲ θὰ τοῦ τὸ πῶ!

Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε.

—Λὲς ἀλήθεια;

—'Αλήθεια. Πᾶψε τώρα τὰ κλάματα.

— Κι' ὁ Γουΐλλυ;... Αὐτὸς τὰ ξέρει ὅλα. Δὲ μποροῦμε νὰ τοῦ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη. Θὰ τὰ πῇ ὅλα στὸν 'Αλσκόνι.

'Ο Φελὶξ χαμογέλασε κρῦα.

—"Εννοια σου, φρόντισα ἐγὼ γι' αὐτόν, ἀπάντησε.

— Μὰ δὲ μποροῦμε νὰ τοῦ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη... ἐπέμεινε ἡ Λορέλι.

Ξαφνικὰ ὅμως πρόσεξε τὸ ὕφος ποὺ εἶχε πάρει ὁ Φελὶξ κι' ἐπηρεάστηκε μιὰ κραυγή.

— Σοῦ εἶπα πὼς φρόντισα γι' αὐτόν... πρόφερε ἐκεῖνος πηγαίνοντας κοντά της. Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ ἄσχημα μπλεγμένοι! 'Ο 'Αλσκόνι περιμένει τώρα τὸν Γουΐλλυ, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἀναφορά. Αὐτὸς ὅμως βρίσκεται στὴν κάμαρά του, μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι... Γιὰ πές μου τώρα, ἐσὺ ποὺ εἶσαι τόσο ἔξυπνη, πῶς θὰ ξελασπώσουμε;

— Σκότωσες τὸ Γουΐλλυ; ψιθύρισε ἡ Λορέλι, κυττάζοντάς τον μὲ φρίκη.

— Τί ἤθελες νὰ κάνω;... Πόσα λεφτὰ ἔχεις ἁπάνω σου;

— Δὲν ξέρω... "Οχι πολλὰ πάντως.

'Ο Φελὶξ πῆρε τὴν τσάντα της, τὴν ἄνοιξε κι' ἄδειασε τὸ περιεχόμενό της πάνω στὴν τουαλέτα.

— Αὐτὰ εἶν' ὅλα; Πέντε χιλιάδες λιρέτες; ρώτησε.

— Ναί.

— Πόσα ἔχεις στὴν Τράπεζα;

— Σοῦ εἶπα: πεντακόσιες χιλιάδες λιρέτες.

—'Εγὼ ἔχω τέσσερα ἑκατομμύρια. "Ισως μπορέσουμε νὰ καταφέρουμε κάτι μ' αὐτά... Πρέπει νὰ φύγουμε, πρὶν ἀναλάβουνε τὸ πτῶμα τοῦ Γουΐλλυ.

"Ενα κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου τοὺς ἔκανε νὰ σωπάσουν καὶ νὰ κυτταχτοῦνε μὲ ἀγωνία.

—'Απάντησε ἐσύ... εἶπε ὁ Φελίξ.

'Η Λορέλι σήκωσε τ' ἀκουστικό, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε.

— Εἴν' ἐκεῖ ὁ κ. Φελίξ; ρώτησε ὁ Κάρλος. Τ' ἀφεντικὸ θέλει νὰ τοῦ πῇ δυὸ λόγια.

'Η νέα γυναῖκα στράφηκε καὶ κύτταξε μὲ τρόμο τὸ Φελίξ.

—'Ο 'Αλσκόνι θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ... τοῦ εἶπε, δίνοντάς του τ' ἀκουστικό.

'Απ' τὸ κρυφὸ παραθυράκι ὁ Ντὸν κύτταξε τὸ ἱδρωμένο πρόσωπο τοῦ Φελίξ. Τὸ μυαλό του δούλευε γοργά. Προσπαθοῦσε νὰ προβλέψῃ τὶς μεταβολὲς ποὺ μποροῦσε νὰ φέρῃ στὴ θέσι του ἡ καινούργια αὐτὴ τροπὴ τῶν πραγμάτων.

"Αν αὐτοὶ οἱ δυὸ τρόμαζαν καὶ φεύγανε, θἄχαινε τὴ βοήθεια τῆς Λορέλι καὶ δὲ θἄχε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα νὰ δραπετεύσῃ ἀπ' τὴν ὑπόγεια φυλακή του!

Εἶδε τὸ Φελὶξ νὰ διασχίζῃ τὸ δωμάτιο καὶ νὰ παίρνῃ τ' ἀκουστικὸ ἀπ' τὰ χέρια τῆς Λορέλι ποὺ τρέμανε.

— Περιμένω τὸ Γουΐλλυ, τοῦ εἶπε ἡ φωνὴ τοῦ 'Αλσκόνι. Ποὺ βρίσκεται;

— Τὸν περιμένω κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Φελίξ. Ποιὸς ξέρει τί νὰ τοῦ συνέβη... Θἄκανα καλὰ ἴσως νὰ πάρω τ' αὐτοκίνητο καὶ νὰ πάω νὰ δῶ...

— Δὲν ὑπάρχει λόγος. "Εστειλα τὸ Μενότι νὰ τὸν βρῇ. Μοῦ εἶπε λοιπὸν πὼς τ' αὐτοκινητο εἶναι στὴν ἄκρη τῆς ἀλλέας, ἀλλ' ὁ Γουΐλλυ ἔγινε ἄφαντος.

— Θ' ἀνεβῶ ἀπάνω, πρότεινε ὁ Φελίξ.

— Δὲ χρειάζεται. Καλύτερα νὰ μείνῃς ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι. "Αλλωστε, δὲ θὰ μπορέσῃς ἀσφαλῶς νὰ κάμῃς ἀλλοιῶς!

Κι' ἀφοῦ ὁ 'Αλσκόνι πρόφερε αὐτὲς τὶς τελευταῖες λέξεις μ' ἕνα τόνο σαρκαστικό, ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Βλέποντας τὴν ἔκρασι τῆς ματιᾶς τοῦ Φελίξ, ἡ Λορέλι πήδησε ὄρθια.

— Μὴν κουνιέσαι! τῆς εἶπε ἐκεῖνος ξερά.

Καὶ βγῆκε γρήγορα ἀπ' τὸ δωμάτιο.

'Η Λορέλι ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Τὴν ἄνοιξε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ διάδρομο κι' ὕστερα ξαναμπῆκε στὴν κάμαρα.

'Ο Ντόν, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε, κατάλαβε πὼς κόντευε νὰ πάθῃ νευρικὴ κρίσι. Σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ πάρουν ἀμέσως τὴν ἀπόφασι, νὰ δράσουνε!

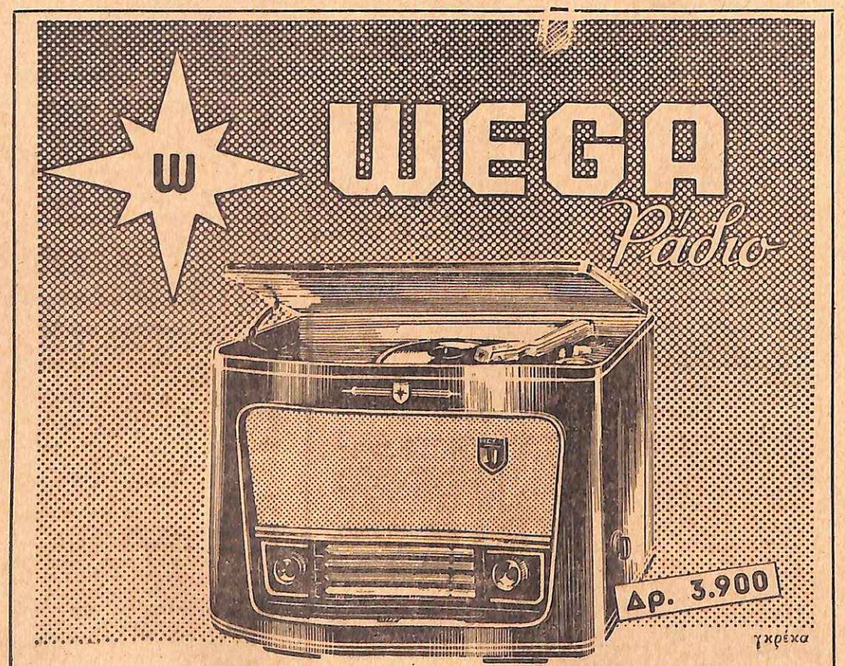

"ΒΕΓΚΑ„ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

Κατασκευασμένο μὲ τὶς πιὸ σύγχρονες μηχανικὲς ἐξελίξεις καὶ τὴ πιὸ αἰσθητική, γραμμὴ εἶναι τὸ κόσμημα καὶ ἡ ὑπερηφάνεια κάθε σπιτιοῦ.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

— Λορέλι! πρόφερε δυνατὰ κι' ἐπιτακτικά.

'Η νέα γυναῖκα ἔμπηξε μιὰ φωνή, στράφηκε ἀπότομα καὶ κύτταξε γύρω της σὰν τρελλή.

—'Εδῶ, πρόσθεσε ὁ Ντόν. Εἶμαι ὁ Μίκλεμ.

'Εκείνη ἀνακάλυψε ἐπιτέλους τὴν τρύπα τοῦ τοίχου, ἀπ' ὅπου τὴν κύτταζε.

— Μὴ χάνετε τὴν ψυχραιμία σας! τῆς σύστησε. "Εχετε ἀνάγκη ἀπὸ λεφτὰ γιὰ νὰ φύγετε. Θὰ σᾶς τὰ δώσω ἐγώ. Πρέπει νὰ βοηθήσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο... Δῶστε μου τὸ πιστόλι σας.

"Οχι, δὲ θὰ σᾶς βοηθήσω! ἀπάντησε ἡ Λορέλι. Θὰ φύγω ἀπὸ δῶ, τώρα ἀμέσως.

— Καὶ πιστεύετε πὼς θὰ μπορέσετε νὰ πᾶτε μακρυά; παρατήρησε ὁ Ντόν. 'Αφῆστε τὶς ἀνοησίες. Δῶστε μου αὐτὸ τὸ πιστόλι... 'Ο φίλος σας θὰ σᾶς ξεκάνῃ, ὅπως καὶ τὸ Γουΐλλυ, ἂν τοῦ γίνετε ἐνοχλητική. Δὲ μπορεῖτε νὰ βασιστῆτε σ' αὐτόν... Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ σᾶς. Δῶστε μου τὸ πιστόλι.

'Ο ἐπιτακτικὸς τόνος του φάνηκε νὰ τὴν ἐπηρεάζῃ. Πῆρε τὸ ὅπλο.

— Καὶ τὶς σφαῖρες... γρήγορα! πρόσθεσε ὁ Ντόν.

'Η νέα γυναῖκα πῆγε κοντὰ στὸ κρυφὸ παραθυράκι, κρατῶντας τὸ πιστόλι καὶ τὶς σφαῖρες.

— Γρήγορα! πρόσθεσε ὁ Ντόν, βλέποντάς την νὰ διστάζῃ. Δῶστε μοῦ τα πρὶν ξαναγυρίσῃ!

'Εκείνη ὑπάκουσε.

— Μὴ χάνετε τὸ ἠθικό σας, τῆς σύστησε. Θὰ φροντίσω γιὰ σᾶς.

Τότε μονάχα φάνηκε νὰ καταλαβαίνῃ ἡ Λορέλι τί εἶχε κάνει: τοῦ εἶχε προσφέρει τὸ μόνο μέσον προστασίας της, ὄχι μόνο ἐναντίον τοῦ Φελίξ, ἀλλὰ καὶ — ἀκόμα χειρότερα — κατὰ τοῦ "Ενγκλεμαν.

—"Οχι! Δῶστε μοῦ το πίσω! φώναξε. Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς τὸ δώσω...

Θέλησε νὰ χώσῃ τὸ χέρι της στὴν τρύπα. Μὰ ὁ Ντὸν πρόλαβε νὰ κλείσῃ τὴ μετάλλινη πλάκα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ξανάμπαινε στὸ δωμάτιο ὁ Φελίξ.

'Η Λορέλι στράφηκε. Βλέποντας τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τοῦ Φελίξ μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα, ἔφερε τὰ χέρια της στὸ στόμιασ της, γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ.

— Δὲ μπόρεσα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου! τῆς ἐξήγησε ἐκεῖνος, ἀνοστατωμένος. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔχουνε κόψει τὸ ρεῦμα!

'Η Λορέλι ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. 'Ο Φελὶξ πῆγε ὡς τὸ τηλέφωνο καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Κάρλος, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

—"Επαθε βλάβη, φαίνεται, ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου... εἶπε ὁ Φελίξ, προσπαθῶντας νὰ μὴ προδίνῃ ἡ φωνή του τὴ συγκίνησί του. Δὲ καταφέρνω νὰ τὴν ἀνοίξω.

— Τὸ ἀφεντικὸ μὲ διάταξε νὰ κόψω τὸ ρεῦμα, κύριε Φελίξ.

'Ο Φελὶξ ἐνοιωσε σὰν ἕνα χέρι νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ στομάχι..

—"Α, καλά, εἶπε. Θὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ. Δὲ θὰ ξέρῃ βέβαια πὼς εἶμ' ἐδῶ.

— Τὸ ξέρει πολὺ καλά. Μὲ ρώτησε ποιὸς ἦταν κάτω, πρὶν μοῦ δώσῃ τὴ διαταγὴ νὰ διακόψω τὸ ρεῦμα.

— Σύνδεσέ με μαζί του!

—'Αμέσως, κύριε Φελίξ.

'Ο Κάρλος πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν 'Αλσκόνι.

—'Ο κ. Φελὶξ θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ, ἀφεντικό, τοῦ ἀνάγγειλε.

— Πές του πὼς εἶμαι ἀπασχολημένος τώρα. Θὰ μιλήσουμε αὔριο τὸ πρωΐ.

— Μάλιστα, ἀφεντικό.

'Ο Κάρλος χαμογέλασε, δείχνοντας τὰ δόντια του. "Υστερα πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ Φελίξ.

— Λυπᾶμαι πολύ, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ τὸ ἀφεντικὸ εἶναι ἀπασχολημένο. Θὰ σᾶς μιλήσῃ αὔριο τὸ πρωΐ.

'Ο Φελὶξ ἔκλεισε ἀπότομα τὸ τηλέφωνο. Χοντρὲς στάλες ἱδρῶτα κυλοῦσανε στὸ μέτωπό του. Στράφηκε στὴ Λορέλι καὶ τῆς φώναξε:

— Πιαστήκαμε στὴ φάκα! 'Ο 'Αλσκόνι ἔκοψε τὸ ρεῦμα, καὶ δὲν ὑπάρχει πιὰ τρόπος νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ! Μιὰ χαρὰ τὰ κατάφερες μὲ τὶς ἐμπνεύσεις σου!

'Η νέα γυναῖκα σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια.

'Ο Φελὶξ βγῆκε κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν κάμαρα τοῦ Γουΐλλυ. "Εσπρωξε τὴν πορτα καὶ μπῆκε. Δὲν ἔρριξε οὔτε μιὰ ματιὰ στὸ πτῶμα τοῦ Γουΐλλυ, ποὺ ἦταν πεσμένο δίπλα στὸ νιπτῆρα. Εἶδε τὸ πιστόλι του πάνω στὸ κομμό. Τ' ἅρπαξε καὶ θέλησε νὰ τὸ βάλῃ μέσα στὴ θήκη ποὺ φοροῦσε κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα του, ὅταν ξαφνικὰ ἔμεινε ἀκίνητος. 'Απ' τὸ βάρος τοῦ πιστολιοῦ εἶχε καταλάβει πὼς ἦταν ἀδειανό!

Κι' ὅμως ἦταν βέβαιος πὼς τὸ εἶχε ἐξετάσει, πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, προτοῦ σκοτώσῃ, τὸ Γουΐλλυ, γιὰ νὰ πειστῇ πὼς ἦταν γεμάτο!

Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, ἔβγαλε τὸ γεμιστῆρα καὶ βεβαιώθηκε πὼς δὲν εἶχε σφαῖρες. Στράφηκε καί, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τοῦ κομμοῦ, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κουτὶ μὲ τὶς σφαῖρες ποὺ ἤξερε πὼς βρισκόταν πάντα ἐκεῖ μέσα, κάτω ἀπὸ μιὰ στοίβα πουκάμισα. Μετατόπισε αὐτὰ τὰ ροῦχα κι' εἶδε πραγματικὰ τὸ σημάδι τοῦ κουτιοῦ. Τὸ κουτὶ ὅμως εἶχε χαθῆ!

'Ο Φελὶξ εἶχε μεταχειριστῆ τὸ πιστόλι τοῦ Γουΐλλυ, γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ κεφάλι. "Υστερα τὸ εἶχε ἀφήσει νὰ πέσῃ κοντὰ στὸ πτῶμα του.

"Εψαξε τώρα μὲ τὰ μάτια, ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκε. "Εσπρωξε μὲ τὸ πόδι του τὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ Γουΐλλυ. Τὸ πιστόλι δὲν ἦταν ἐκεῖ.

"Εμεινε ἀκίνητος μιὰ στιγμή, μὲ καρδιοχτύπι, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες. Κάποιος εἶχε μπῆ στὴν κάμαρα — ὁ Κάρλος πιθανώτατα — ἐνῶ αὐτὸς ἔχανε τὸν καιρὸ του κουβεντιάζοντας μὲ τὴ Λορέλι, εἶχε ἀδειάσει τὸ ὅπλο του καὶ εἶχε πάρει τὶς σφαῖρες καὶ τὸ πιστόλι τοῦ Γουΐλλυ.

Δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ παρὰ τὸ ὅπλο τῆς Λορέλι. "Ηταν μικρό, παιχνιδάκι, πάντως ὅμως προτιμότερο ἀπὸ τὸ τίποτε.

Μποροῦσε τώρα νὰ προβλέψῃ εὔκολα τὴ συνέχεια: "Οταν θἄταν ἕτοιμος ὁ 'Αλσκόνι, θἄδινε στὸν Κάρλος τὴ διαταγὴ νὰ ξεκάνῃ τὸ Φελίξ.

"Ηξερε καλὰ αὐτὸς ὁ τελευταῖος ὅτι δὲν εἶχε καμιὰ ἐλπίδα νὰ σωθῇ — ἐκτὸς ἂν εἶχε τὸ πιστόλι τῆς Λορέλι ποὺ μποροῦσε, ἂν ὄχι νὰ σταματήσῃ τὸν Κάρλος, τοὐλάχιστον ὅμως νὰ τὸν κάνῃ νὰ διστάσῃ.

Ξαναγύρισε στὴν κάμαρα τῆς νέας γυναίκας.

'Εκείνη εἶχε μείνει στὴν ἴδια θέσι, μὲ τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της. Δίχως νὰ τὴν κυττάξῃ κἂν, ὁ Φελὶξ πῆγε ὡς τὴν τουαλέτα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πιστόλι. Τὸ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ πάνω, μαζὶ μὲ τὶς ἑπτὰ σφαῖρες. "Οταν εἶδε πὼς δὲν ὑπῆρχε πιά, δὲ μπόρεσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του...

— Ποῦ εἶναι τὸ πιστόλι σου; τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ πνιγμένη.

'Εκείνη ἀνασκίρτησε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Ποῦ εἶναι τὸ πιστόλι; τὴν ξαναρώτησε.

— Γιαί; Τί τὸ θέλεις;...

"Οταν εἶδε τὴν ἔκφρασι τῆς ματιᾶς του, πήδησε ὄρθια.

— Ποῦ εἶναι; μούγκρισε ἐκεῖνος πηγαίνοντας κοντά της.

— Μὴ μὲ κυττάζῃς ἔτσι! τραύλισε ἡ Λορέλι ὀπισθοχωρώντας ὡς τὸν τοῖχο. Μὴ μὲ πλησιάζῃς!

'Ο Φελὶξ βρισκότανε τώρα πολὺ κοντά της. Τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὰ πέτα τῆς ρόμπας της καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ποῦ εἶναι; ξαναρώτησε.

— Τόδωσα... τόδωσα στὸ Μίκλεμ!

— Πὼς!...

— Μοῦ τὸ ζήτησε... Δὲ σκέφτηκα... Τοῦ τόδωσα...

— Στὸ Μίκλεμ; Τρελλάθηκες; Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;... Θέλω τὸ πιστόλι! Ποῦ εἶναι;

Καὶ τὴν τράντοξε δυνατά.

—"Ηταν μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο... 'Ο Μίκλεμ...

'Η Λορέλι ἔμπηξε μιὰ φωνή. 'Ο Φελὶξ τὴν εἶχε χαστουκίσει, τόσο δυνατὰ ὥστε τὸ κεφάλι της τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω.

— Ποῦ εἶναι τὸ πιστόλι; οὐρλιασε. 'Ηλιθία!... Κάποιος ἄδειασε τὸ δικό μου... 'Ο Κάρλος μπορεῖ πιὰ νὰρθῇ νὰ μᾶς ξεκάνῃ μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία! Πῶς νὰ τὰ βάλουμε μ' αὐτὸ τὸ γορίλλα, ἂν δὲν εἴμαστε ὁπλισμένοι;... Ποῦ εἶναι τὸ πιστόλι; Μ' ἀκοῦς; Ποῦ εἶναι;

'Η Λορέλι ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔπεσε λιπόθυμη.

'Ο Ντὸν εἶχε δῆ κι' εἶχε ἀκούσει ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή. Ξανάκλεισε ἀθόρυβα τὸ φεγγίτη.

Τώρα ποὺ εἶχε τὸ πιστόλι, θὰ βρισκότανε σὲ ἴση μοῖρα μὲ ὁποιον θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν πιάσῃ.

'Η Λορέλι μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μονάχη της γιὰ τὴν ὥρα. Θὰ φρόντιζε ἀργότερα γι' αὐτήν.

Γέμισε τὸ πιστόλι, ἀκολούθησε τὸ τοῦννελ, μπῆκε στὸν πλάγιο ἀνηφορικὸ διάδρομο, ἔφτασε μπροστὰ στὴ θωρακισμένη πόρτα καὶ πίεσε τὸ ἐλαστικὸ κουμπί. 'Η πόρτα ἄνοιξε μπροστά του.

Κρατῶντας τὸ πιστόλι, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη, προχώρησε στὸ φωτισμένο διάδρο-

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΟΜΠΕΪΑ

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ

Ἐξαλείφει τὸ ἴχνη τοῦ χρόνου καὶ δίνει ἕνα δροσερὸ καὶ νεανικὸ δέρμα. Ἐκτὸς τῶν ἐξ σταθερῶν χρωματισμῶν προσφέρεται καὶ σὲ τρεῖς εἰδικοὺς χρωματισμοὺς γιὰ τὶς Ἑλληνίδες ΡΕΣΗΣ - ΜΑΤΓΙΤΑΝ.

Εἶναι εἰδικὴ συνθέσει ἀναλογῶ μὲ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες καὶ τὸν ἡλιακὸ φωτισμὸ τῆς Ἑλλάδος.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Δίνει μιὰ φυσικὴ στιλπνότητα στὸ μάλλια καὶ τὰ διατηρεῖ πάντα καλοχτενισμένα.

Ζητήσατε ἐπιμόνως τὸ κουτὶ νὰ γράφῃ τὴν λέξιν NEON

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Καλλυντικὰ σπιτιοῦ μεγάλης ἀριστοκρατίας

PIVER - PARIS

"Γνωμη,,

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P,,

Τὰ καλλυντικὰ «LYDIA P» εἶναι προϊόντα μακρᾶς ἐρεύνης καὶ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, παρασκευασμένα μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης. Ἐβδομάδηκεν καὶ συνιστῶνται ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους δερματολόγους. Δοκιμάσατε. Ὀδηγίαι ὑπάρχουν ἐντός.

Γάλα καθαρισμοῦ εἰς τρεῖς πυκνότητας No 1, διὰ ξηρόν, No 2 διὰ κανονικόν, No 3 διὰ λιπαρὸν δέρμα. Κρέμα βιταμίνης Α. Διὰ κανονικὸν ἢ στεγνὸν καὶ ἀφυδατωμένον δέρμα. Κρέμα λεκιθίνης προλαμβάνει τὰς ρυτίδας. Τονωτικὴ λοσιόν. Τονώνει τὸ χαλαρὸν δέρμα. Στυπτικὴ λοσιόν. Σφίγγει καὶ ἀπολυμαίνει τοὺς πόρους. Κρέμα χεριῶν. Σᾶς προφυλάττει ἀπὸ σκάσιμο, πρήξιμο καὶ χιονίστρες. Κρέμα ἡλίου. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεῖα Τηλ. 612—450.

Διατηρῆστε τὴν ὀμορφιὰ σας ΜΕ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΤΟΥ Stephens

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ἐλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέχεται 9—1 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ. ὁδὸς Μεταξᾶ 19 (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975

μο. Κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ὕστερα ξανάκλεισε τὴν πόρτα, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἀπὸ μέσα μ' ἕνα ἄλλο κουμπί.

Πλάϊ του βρισκόταν ἡ πόρτα τοῦ μπάνιου, καὶ δίπλα ἡ εἴσοδος τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἐνγκλεμαν. Ἡ ἀντικρυνὴ πρέπει νάταν ἡ πόρτα τοῦ θαλάμου ἐλέγχου.

Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, εἶδε κι' ἀναγνώρισε τὴ θωρακισμένη πόρτα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ διαμέρισμα τοῦ Ἀλσκόνι. Πῆγε ὣς ἐκεῖ, μὲ γρήγορα κι' ἀθόρυβα βήματα καὶ πίεσε τὸ καουτσουκένιο κουμπί της. Μὰ δὲν ἔγινε τίποτα.

Δοκίμασε ἄλλη μιὰ φορά, δίχως ἀποτέλεσμα καὶ πάλι.

Ὕστερα ξαναγύρισε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου ἐλέγχου καὶ σταμάτησε μπροστά της γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Ἦταν ἀτσαλένια, συμπαγής, χωρὶς χερούλι ἢ σύρτη.

Ὁ Ντὸν ἔκρινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ βιαστῇ. Θὰ ἐπιχειροῦσε τὸ βράδυ νὰ δραπετεύσῃ. Θἄταν πιὸ εὔκολο τότε νὰ δραπετεύσῃ, μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω. Ὑπῆρχαν ἄλλες τρεῖς πόρτες ἀριστερά του.

Ὁ Κάρλος θὰ βρισκόταν ἀσφαλῶς στὸ θάλαμο ἐλέγχου κι' ὁ Ἐνγκλεμαν στὸ ἐργαστήριό του.

Πλησίασε στὴν πόρτα ποὺ βρισκόταν ἀριστερὰ ἀκριβῶς ἀπ' τὸ λουτρό. Ἀφουγκράστηκε, δὲν ἄκουσε τίποτα, γύρισε τὸ πόμολο κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Τὸ δωμάτιο ἦταν κατασκότεινο. Μπῆκε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του.

Ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του καὶ περπάτησε τὴ φωτεινὴ δέσμη στὸ μικρὸ ἐκεῖνο δωμάτιό, ποὺ ἦταν ἐπιπλωμένο σὰν κρεβατοκάμαρα. Βρῆκε τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ κι' ἄναψε τὸ φῶς.

Τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης ποὺ σκέπαζε ἕνα ἀπ' τοὺς τοίχους, δείχνονε πὼς ἦταν ἡ κάμαρα τοῦ Ἐνγκλεμαν.

Τὸ τηλέφωνο ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ κομμοδίνο, τράβηξε τὴ μοιτὶδ τοῦ Ντόν. Πῆγε κοντὰ καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό. Ἕνα χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπό του, ὅταν ἄκουσε τὸ ἠχητικὸ σῆμα ποὺ ἔδειχνε πὼς συνδεότανε μὲ ἐξωτερικὴ γραμμή.....

Κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, κρατώντας τὸ πιστόλι στ' ἀριστερό του χέρι, καὶ σχημάτισε τὸν ἀριθμὸ τῆς βίλλας Τριόνι. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Χάρρυ:

—Ἀλλό! Ποιὸς διάβολος εἶναι;

—Ἔτσι μιλᾶνε στὸν ἀφεντικό τους; εἶπε σιγανὰ ὁ Ντόν. Μπορεῖτε νάσαι λίγο πιὸ εὐγενής!

Ὁ Χάρρυ πῆγε νὰ πνιγῇ ἀπ' τὴν κατάπληξι.

—Ἐσεῖς... ἐσεῖς εἴσαστε, κύριε Μίκλεμ; φώναξε.

—Ποιὸς ἄλλος θέλεις νἆναι; ἀπάντησε ὁ Ντόν, ἀπομακρύνοντας λίγο τ' ἀκουστικὸ ἀπ' τ' αὐτί του. Μὰ τί ξελαρυγγιάζεσαι ἔτσι; Βάλθηκες νὰ μὲ κουφάνῃς;

—Ποῦ εἴσαστε, κ. Μίκλεμ; ρώτησε ὁ Χάρρυ, χαμηλώνοντας λιγάκι τὴ φωνή του. Πήγαμε νὰ τρελλαθοῦμε ἀπ' τὴν ἀγωνία μας!

—Βρίσκομαι πάντα κάμποσα μέτρα κάτω ἀπ' τὴ γῆ. Μὰ τὰ κανόνισα ὥστε ν' ἀποκτήσω κάπως περισσότερη ἐλευθερία, κι' εἶχα τὴν καλὴ τύχη νὰ βρῶ ἕνα τηλέφωνο... Δὲ βλέπω ὅμως ἀκόμη πῶς θὰ μπορέσω νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ!

—Θὰ φροντίσουμε ἐμεῖς, ἀφεντικό! ὑποσχέθηκε ὁ Χάρρυ. Τάχουμε ὅλα ἕτοιμα γι' ἀπόψε. Φτάνει ὁ Γκιουζέπε, μαζὶ μὲ κάμποσους συντρόφους του. Πήραμε μὲ τὸ μέρος μας καὶ τὴν κοκκινομάλλα.

—Ναί, ξέρω, διέκοψε ὁ Ντόν. Μὰ χάλασε ἡ δουλειά. Ἕνας κάποιος Γουΐλλυ τἄχε ἀκούσει ὅλα καὶ τὴν ἀποκάλυψε στοὺς ἄλλους. Τώρα εἶναι κλεισμένη κι' αὐτὴ ἐδῶ κάτω, μαζὶ μὲ μένα, τὸ νέγρο καὶ κάποιο Φελίξ.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Χάρρυ ἔσβυσε ἀπότομα.

—Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; ρώτησε.

—Πρέπει νὰ φροντίσω νὰ βρῶ μονάχος μου τὴν ἔξοδο, ἀπάντησε ὁ Ντόν. Πόσους θὰ φέρῃ μαζί του ὁ Γκιουζέπε;

—Ἄλλους ἕξη.

—Ὡραῖα. Ἄκουσε λοιπόν, Χάρρυ. Ἡ δική σου δουλειὰ θἄναι ν' ἀναλάβῃς τοὺς τέσσερες φύλακες καὶ τὰ σκυλιά, ὥστε νὰ βρῶ ἐλεύθερο τὸ δρόμο ὅταν θὰ βγῶ ἀπ' τὸ σπίτι. Προπάντων κύτταξε νὰ ξεκάνῃς τὰ λυκόσκυλα.

»Δὲν πιστεύω νὰ μπορέσῃς νὰ κατεβῇς στὰ ὑπόγεια. Οἱ πόρτες εἶναι ἀτσαλένιες, δέκα πόντους χοντρές, κι' ἀνοιγοκλείνουν μὲ ἠλεκτρικὸ μηχανισμό... Θὰ προσπαθήσω νὰ βγῶ ἀπόψε κατὰ τὴ 1½. Τὴν ὥρα αὐτή, νἄναι συγκεντρωμένοι οἱ ἄνθρωποί σου μπροστὰ στὸν τοῖχο. Περίμενε εἴκοσι λεπτὰ κι' ὕστερα ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι.

»Εἶμαι ὁπλισμένος. Ἂν ἀκούσῃς πιστολιές, νὰ μπῇς στὸ σπίτι... Ἂν δὲν ἔχῃ συμβῇ τίποτα ὣς τὶς 2 καὶ τέταρτο, θὰ πῇ πὼς ἀπέτυχα.

—Στὴν περίπτωσι αὐτή, θαρθοῦμε ἐμεῖς νὰ σᾶς βροῦμε, ἔστω κι' ἂν χρειαστῇ νὰ γκρεμίσουμε ὁλόκληρο τὸ σπίτι!

—Μὴ τὸ νομίζῃς τόσο εὔκολο, Χάρρυ... Ἡ εἴσοδος τοῦ ὑπογείου ὅπου μ' ἔχουν φυλακίσει, βρίσκεται σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα, ποὺ τὰ παράθυρά της βλέπουνε στὴ βεράντα. Μπαίνοντας ἀπ' τὴ βεράντα, θὰ βρῇς ἀριστερὰ τὴν πόρτα αὐτή. Μὰ δὲ φαίνεται εὔκολα. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν τὴν εἶδανε.

—Ἔννοια σας, ἐμεῖς θὰ τὴν ξετρυπώσουμε, καὶ θὰ τὴν τιν-άξουμε στὸν ἀέρα μὲ τὴ δυναμῖτι ποὺ φέρνει μαζί του ὁ Γκιουζέπε. Θὰ σᾶς ἐλευθερώσουμε ὁπωσδήποτε!

—Ἄφησε ὅμως πρῶτα νὰ προσπαθήσω νὰ βγῶ μονάχος μου. Ἂν δὲ μὲ δῇς ὡς τὶς 2½, κάνε πιὰ ὅ,τι καταλαβαίνεις.

—Σύμφωνοι, ἀφεντικό, καὶ καλὴ τύχη! φώναξε ὁ Χάρρυ. Θαρθοῦμε ὁπωσδήποτε!

Ὁ Ντὸν ἄφησε στὴ θέσι του τ' ἀκουστικό. Σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ξαφνικὰ ὅμως ἄκουσε πίσω του, ἐπιτακτική, τὴ φωνὴ τοῦ Ἐνγκλεμαν:

—Μὴν κουνηθῆτε, κύριε Μίκλεμ, γιατὶ θ' ἀναγκαστῶ νὰ πυροβολήσω!

Ἔμεινε ἀκίνητος, ἐνῶ ὁ Ἐνγκλεμαν πρόσθεσε:

—Πετάχτε τὸ ὅπλο σας.

Ὁ Ντὸν ἄνοιξε τὰ δάχτυλά του, καὶ τὸ πιστόλι ἔπεσε πάνω στὸ χαλί, μ' ἕνα πνιγμένο κρότο. Ὕστερα γύρισε σιγὰ τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε πίσω του.

Ἕνα μέρος τῆς βιβλιοθήκης εἶχε περιστροφῇ, ξεσκεπάζοντας ἕνα φωτισμένο ἀνοιγμα, ὅπου στεκόταν ὁ Ἐνγκλεμαν, μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφινε τ' ἀκουστικὸ ὁ Χάρρυ, μπῆκε ὁρμητικὰ στὸ σαλόνι ἡ Μάριαν.

—Ἦταν ὁ κ. Μίκλεμ! τῆς ἀνήγγειλε ὁ Χάρρυ, καὶ χαμογέλασε βλέποντας νὰ φωτίζεται τὸ πρόσωπό της.

—Τὸ φαντάστηκα, ἀκούγοντάς σας νὰ φωνάζετε ἔτσι, εἶπε ἡ Μάριαν. Τί κάνει, Χάρρυ; Ποῦ βρίσκεται;

—Εἶναι καλά, μίς. Τὸν ἔχουν ὅμως πάντα φυλακισμένο ἐκεῖ κάτω, στὸ ὑπόγειο. Κατάφερε νὰ βρῇ ἕνα πιστόλι κι' ἐλπίζει νὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ. Λέει πὼς θὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ ἀπόψε στὴ 1½.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του καὶ συνέχισε:

—Εἶναι σχεδὸν 6½ τώρα. Ὁ Γκιουζέπε θὰ φτάσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή... Πρέπει νὰ βρισκώμαστε ἐκεῖ, ἕτοιμοι νὰ τὸν βοηθήσουμε ὅταν δραπετεύσῃ...

Ἡ ἔξαψι τῆς φωνῆς τοῦ Χάρρυ τράβηξε καὶ τὸν Τσέρρυ στὸ σαλόνι. Τὸν κατατοπίσανε γιὰ τὸ τί συνέβαινε. Ὁ Χάρρυ τοῦ ἐπανέλαβε, λέξι πρὸς λέξι, τὴ συνομιλία του μὲ τὸ Ντόν.

—Ἂν ἐπέβλεπε τὴ βίλλα αὐτὸς ὁ Γουΐλλυ, παρατήρησε ἡ Μάριαν, εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ μᾶς κατασκοπεύῃ καὶ τώρα ὁ ἴδιος ἢ κάποιος ἄλλος.

Ὁ Χάρρυ χτύπησε τὸ μέτωπό του.

—Ἔχετε δίκηο! φώναξε. Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα;... Πάω νὰ δῶ ἂν θὰ τσακώσω κανένα.

—Προσέχετε, Χάρρυ! τοῦ σύστησε ἡ Μάριαν μ' ἀνησυχία. Θὰ κάναμε καλύτερα, νομίζω, νὰ περιμένουμε νὰ φτάσῃ ὁ Γκιουζέπε...

—Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ μένα ἀπάντησε ὁ Χάρρυ χαμογελῶντας. Ἂν ὑπάρχῃ κάποιος κατάσκοπος, θὰ τὸν δῶ πρὶν νὰ μὲ δῇ αὐτός... Δὲν πρέπει νὰ πάῃ νὰ πῇ στοὺς συντρόφους του πὼς πήραμε ἐνισχύσεις.

—Ἔρχομαι κι' ἐγὼ μαζί σου, δήλωσε ὁ Τσέρρυ.

—Δὲν εἶναι δική σου δουλειά, διαμαρτυρήθηκε ὁ Χάρρυ. Ἐσὺ μεῖνε ἐδῶ, μὲ τὴ μὶς Ρίγκμπυ. Ἄφισέ με ἐμένα νὰ τὰ καινονίσω.

Ὁ Τσέρρυ πῆρε μιὰ ἔκφρασι πεισμωμένη.

—Θὰ κατεβῶ ὡς τὴν καγκελόπορτα, δήλωσε. Μπορεῖ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸ σκάσῃ ὁ φίλος, ἂν σὲ δῇ. Πρέπει νὰ τοῦ κόψῃ κάποιος τὴν ὑποχώρησι.

—Ἄσε με ἐμένα, σοῦ λέω. Εἶν' ἐπικίνδυνοι αὐτοὶ οἱ τύποι! Θὰ σοῦ μαυρίσουνε κανένα μάτι.

—Θὰ πάρω μαζί μου τὸ μπαστοῦνι - σπαθί μου. Ξέρω ν' ἀμυνθῶ, ἐναντίον τους!

Καί, χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸν καιρὸ στὸ Χάρρυ νὰ τοῦ φέρῃ ἄλλες ἀντιρρήσεις, ὁ Τσέρρυ βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι μ' ἀξιοπρέπεια, φόρεσε τὴ μαύρη ρεπούμπλικά του, πῆρε τὸ μπαστοῦνι-σπαθί του κι' ἀπομακρύνθηκε στὴν ἀλλέα.

Ὁ Χάρρυ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

—Εἶναι πεισματάρης σὰν μουλάρι, ἀλλὰ ἔχει κουράγιο...

Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου κι' ἔβγαλε τὸ πιστόλι τοῦ Ντόν.

—Πᾶρτε αὐτὸ ἐδῶ, δεσποινίς, πρόσθεσε. Ἴσως νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του ἀπὸ δῶ ὁ Γουΐλλυ ἢ κάποιος ἀπ' τοὺς συντρόφους του. Ρίχτε του στὰ πόδια, ἂν τὸν δῆτε. Μὴν κλείσετε ὅμως τὰ μάτια σας, ὅταν θὰ πατᾶτε τὴ σκανδάλη!

—Δὲ μοῦ χρειάζεται, Χάρρυ. Πᾶρτε το ἐσεῖς καλλίτερα.

—Ἐγὼ ἔχω τὸ ὅπλο μου!

Κι' ὁ Χάρρυ ἔβγαλε χαμογελῶντας τὶς χοντρὲς γροθιές του

★

Μὴ μπορῶντας νὰ φαντασθῇ τί τὸν περίμενε, ὁ Τζάκοπο καθότανε στὸν ἴσκιο ἑνὸς δέντρου, καμμιὰ ἑξηνταριὰ μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴ βίλλα. Ὁ ἥλιος τὸν ζέσταινε εὐχάριστα. Ἔτρωγε ἕνα ὥριμο καὶ γλυκὸ μῆλο κι' ἠνοιωθε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένο τὸν ἑαυτό του, ἀπ' ὅλες τὶς ἀπόψεις.

Τίποτα δὲν τοῦ ἄρεσε ὅσο ἡ ἀνάπαυσι κι' ἡ τεμπελιά. Περηφανευότανε μάλιστα γιατὶ ἦταν τὸ λιγώτερο σπουδαῖο μέλος τῆς ὀργανώσεως. Δὲν εἶχε καμμιὰ φιλοδοξία. Ἀντίθετα μὲ τὸ Γουΐλλυ, δὲν ὀρεγότανε οὔτε τὰ πλούτη, οὔτε τὶς γυναῖκες, οὔτε τ' αὐτοκίνητα... Τὸ μόνο ποὺ ζητοῦσε, ἦταν νὰ περνᾷ μιὰ ἥσυχη ζωὴ καὶ νὰ δουλεύῃ ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο.

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ὄργανα ποὺ μεταχειριζόταν ὁ Ἀλσκόνι ἀποκλειστικὰ γιὰ παρακολουθήσεις. Ἡ δουλειά του ἦταν νὰ μένῃ ὧρες ὁλόκληρες στὰ καφενεῖα, στὰ χώλλ τῶν ξενοδοχείων ἢ μέσα στ' αὐτοκίνητα, περιμένοντας νὰ παρουσιαστῇ ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ Ἀλσκόνι.

Εἶχε γεννηθῆ γιὰ νὰ κάνῃ αὐτὸ μονάχα. Δὲ διέθετε καμμιὰ ταλέντο, καμμιὰ ἱκανότητα γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του.

Εἶδε τώρα τὸν Τσέρρυ νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὴ βίλλα καὶ νὰ κατεβαίνῃ πρὸς τὴν καγκελλόπορτα, μὲ μεγάλες δρασκελιές. Ἀναρωτήθηκε ποῦ νὰ πήγαινε ἄραγε... Μὰ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει νὰ ἐπιβλέπῃ ἁπλῶς τὴ βίλλα καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Φελίξ μονάχα ἂν ἔφτανε ἐκεῖ ἡ ἀστυνομία.

Ἡσύχασε, μὲ τὴ σκέψι πὼς ὁ Τσέρρυ πήγαινε νὰ κάνῃ ἕνα περίπατο γιὰ νὰ χωνέψῃ.

Δὲν εἶδε τὸ Χάρρυ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι, γιατὶ αὐτὸς εἶχε περάσει ἀπ' τὴν πίσω πόρτα κι' εἶχε κρυφτῇ μέσα στὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους, σὰν σκιά.

Στὸν πόλεμο, ὁ Χάρρυ ἀνῆκε στοὺς «κομμάντος», καὶ δὲν εἶχε ξεχάσει τὴν εἰδικὴ ἐξάσκησί του. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἦταν ἀφθαστος στὸ μαχαίρωμα τῶν Γερμανῶν σκοπῶν.

Τόσες φορὲς εἶχε δράσει μαζὶ μὲ τὴν ὁμάδα του, στὶς γαλλικὲς ἀκτές. Προχωροῦσε τότε μονάχος, ἀθόρυβα, ὥσπου νὰ βρῇ τὸ σκοπό. Τὸν πλησίαζε χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὶς ὑποψίες του κι' ἔχωνε τὸ μαχαίρι του στὴν πλάτη του. Κι' ὁ Γερμανὸς πέθαινε, δίχως νὰ ξέρῃ κὰν ποιὸς τὸν εἶχε χτυπήσει.

Δὲ θὰ μποροῦσε τόσο ἥσυχα τὸ μῆλο του ὁ Τζάκοπο, ἂν μποροῦσε νὰ φανταστῇ πὼς ὁ Χάρρυ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του, σιωπηλά, σὰν φάντασμα... Πέταξε μακρυὰ τὰ κουκούτσια κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται τὸ Γουΐλλυ.

Ἀνησυχοῦσε σὰν τί νἄχε ἀνακαλύψει ἄραγε, ποὺ τὸν εἶχε τόσο ἀναστατώσει.

Ἔτριψε τὴ μύτη του μὲ ἀηδία. Αὐτὸς ὁ Γουΐλλυ ἦταν ἕνας τύπος ἀξιοθρήνητος, ποὺ δὲν εἶχε στὸ μυαλό του παρὰ τὰ λεφτά, τὶς γυναῖκες καὶ τ' αὐτοκίνητα. Ἐνῶ τὸ μοναδικὸ πάθος τοῦ Τζάκοπο ἦταν τὸ τραγούδι. Εἶχε πραγματικὰ προικιστῇ ἀπ' τὴ Φύσι μὲ ὡραία φωνή, κι' ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἡ ἀγιάτρευτη τεμπελιά του, θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἕνας τενόρος καλούτσικος.

Ἄρχισε τώρα νὰ σιγοτραγουδᾷ τὸ γνωστὸ σκοπὸ τοῦ «Ρογολέτου»:

«Φτερὸ στὸν ἄνεμο...».

Μὰ ἦταν ἕνα μοιραῖο λάθος του, γιατὶ ὁ Χάρρυ βρισκότανε μόλις σαράντα μέτρα μακρυά του. Δὲν τὸν εἶχε δῆ ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ ἐξασκημένο αὐτί του ἄρπαξε τὸ τραγούδι του. Κι' ἕνα χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπό του.

Ὁ Τζάκοπο ἔψαξε στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βγάλῃ καὶ δεύτερο μῆλο. Μετάνοιωνε ποὺ δὲν εἶχε πάρει μαζί του καὶ μιὰ μπουκάλα κρασί. Εἶχε νὰ περάσῃ ἄλλες δυὸ ὧρες ἐκεῖ, ὥσπου νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ὁ Μενότι.

Αὐτὸς ὁ Μενότι ἔκανε τὴν ἴδια δουλειὰ μὲ τὸ Τζάκοπο. Τὰ πήγαιναν πολὺ καλὰ οἱ δυό τους, γιατὶ ἦταν τεμπέληδες, φιλήσυχοι καὶ δίχως φιλοδοξίες.

Ὁ Τζάκοπο βρῆκε τὸ μῆλο. Τἄτριψε πάνω στὸ μανίκι του καὶ τὸ κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ τὸ δάγκανε, πήδησε πάνω του ὁ Χάρρυ, σὰν νάχε ξεφυτρώσει ἀπ' τὴ γῆ.

Λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸν τρόμο του ὁ Τζάκοπο, ὅταν τὰ ἀτσαλένια δάχτυλα τοῦ Χάρρυ τοῦ σφίξαν τὸ λαιμό! Τάνοιωσε νὰ χώνωνται στὴ σάρκα του... Μόλις πρόλαβε νὰ καταλάβῃ πὼς τὸν πνίγανε...

Ὕστερα μιὰ κόκκινη λάμψι πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ τρομαγμένα μάτια του, κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Χάρρυ σηκώθηκε τότε, ἔκανε μὲ τὰ χέρια του χωνὶ καὶ φώναξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι:

—Ἐϊ, Τσέρρυ!... Ἔλα δῶ!

Ἔβγαλε ἔπειτα ἀπ' τὴν τσέπη του δυὸ κομμάτια λεπτὸ σκοινί, ποὺ εἶχε πάρει μαζί του ἐπίτηδες, κι' ἔδεσε χειροπόδαρα τὸ Τζάκοπο.

Ὁ Τσέρρυ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τους, λαχανιάζοντας, ἱδρώνοντας καὶ κρατώντας στὸ χέρι τὸ σπαθὶ του γυμνό. Ὁ Χάρρυ τοῦ ἔκανε νόημα.

—Τὸν κρατῶ, τοῦ εἶπε. Δέν ἤθελα νὰ σ' ἀφίσω χωρὶς λόγο νὰ περιμένῃς μέσ' στὸν ἥλιο...

Ὁ Τσέρρυ πῆγε κοντὰ στὸν ἀναίσθητο Τζάκοπο καὶ τὸν τρύπησε λίγο μὲ τὸ σπαθί του.

—Ἔ, πρόσεξε! τοῦ φώναξε ὁ Χάρρυ. Δὲ θέλω νὰ κακοπάθῃ!

Η ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ

Η ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ

Τὸ ΣΕΡΦ σᾶς δίδει καὶ τὰ ΔΥΟ!

X-SUR

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

στὴν

ΙΤΑΛΙΑ

ἀπὸ 16 μέχρι 28 Ἀπριλίου μὲ τὸ νέον πολυτελὲς τουριστικὸν ἀτμόπλοιον

«ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ»

τῆς Ἀτμοπλοΐας «ΑΙΓΑΙΟΥ» Ἀδελφῶν Τυπάλδου

★

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι κι' ἐφέτος, τὸ Γραφεῖον μας σᾶς προσφέρει τὴν ἐκδρομὴ σας τοῦ ΠΑΣΧΑ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

★

Πρόγραμμα — Πληροφορίαι — Ἐγγραφαί

"ΟΡΙΖΩΝ,,

Γραφεῖον Ταξιδίων: Νίκης 14 (Πλατ. Συν)ματος) Τηλέφωνα: 31.444 καὶ 36.500

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ

ΤΑΧΥΤΗΤΑ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ

ΡΙΖΙΚΗ 100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ESTHETIQUE MODERNE

Mlle KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ Τηλ. 612-010

ΡΟΥΣΑ

ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος · Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Δάφνη

Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

γκρέκα

Γιὰ νὰ ἔχετε δόντια λευκὰ καὶ γερὰ σὰν τὰ δικά μου, μεταχειρίζεσαι πάντοτε τὴν ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ

Kolynos TOOTHPASTE

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

'Ο Χάρρυ σήκωσε τὸν Τζάκοπο καὶ τὸν φορτώθηκε στὸν ὦμο του.

— Πρέπει νὰ τὸν κάνουμε τώρα νὰ μιλήση, εἶπε. Ἐμπρός, πᾶμε στὸ σπίτι... Ὅταν συνέλθη, θὰ μᾶς πῆ ἴσως πῶς μποροῦμε νὰ φτάσουμε ὡς τὴ φυλακὴ τοῦ κ. Μίκλεμ.

—Ἂν δὲ μιλήση, θὰ τὸ μετανοιώση! πρόφερε ὁ Τσέρρυ ποὺ φαινόταν διψασμένος γιὰ αἷμα.

'Ο Χάρρυ τράβηξε πρὸς τὴ βίλλα. 'Η Μάριαν τὸν περίμενε στὴ σκάλα τῆς βεράντας. Γούρλωσε τὰ μάτια της ἀπὸ ἔκπληξι, βλέποντάς τον νὰ κουβαλάη στὸν ὦμο του τὸ ἀναίσθητο ἐκεῖνο κορμί, κι' ἀπὸ πίσω του τὸν Τσέρρυ, μὲ τὸ ξεγυμνωμένο σπαθὶ του ποὺ ἔλαμπε στὸν ἥλιο...

— Τὸν κρατάω! τῆς φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ Χάρρυ.

'Ανέβηκε στὴ βεράντα, ξάπλωσε χάμω τὸ Τζάκοπο καὶ στράφηκε στὸν Τσέρρυ.

— Πιστεύω πὼς μ' ἕνα κουβᾶ νερὸ θὰ συνέλθη ἀμέσως, τοῦ εἶπε.

— Πάω νὰ τὸν φέρω! ἀπάντησε πρόθυμα ὁ καμαριέρης.

'Η Μάριαν κύτταζε τὸ χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ κλειστὰ μάτια τοῦ Τζάκοπο.

— Λέτε νὰ συνέλθη, Χάρρυ; ρώτησε.

— Σὲ δυὸ λεπτά, θἄναι περίκι! τὴ βεβαίωσε ἐκεῖνος. Δὲν ἔχει τίποτα σπουδαῖο. Τοὔσφιξα μονάχα λιγάκι τὸ καρύδι του. Λιποθύμησε μάλλον ἀπ' τὸ φόβο του.

'Ο Τσέρρυ ξαναγύρισε φέρνοντας τὸν κουβᾶ μὲ τὸ νερό, καὶ τὸν ἄδειασε πάνω στὸ κεφάλι καὶ τοὺς ὤμους τοῦ Τζάκοπο.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, ὁ 'Ιταλὸς ἀνασηκώθηκε κι' ἀκούμπησε τὴν πλάτη του στὸ πεζούλι τῆς βεράντας, βήχοντας καὶ φτύνοντας.

'Ο Χάρρυ γονάτισε κοντά του.

—Ἄκου δῶ, κτῆνος! πρόφερε. Καταλαβαίνεις τὰ ἀγγλικά;

'Ο Τζάκοπο ἔγνεψε καταφατικά.

— Καλά. Θέλω νὰ μάθω πῶς μποροῦμε νὰ φτάσωμε ὡς τὸν κ. Μίκλεμ. Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς μπορεῖς νὰ μὲ πληροφορήσης ἐσύ.

Κόλλησε τὴν τεράστια γροθιά του κάτω ἀπ' τὴ μύτη τοῦ Τζάκοπο καὶ πρόσθεσε:

— Πές μου το μὲ τὸ καλό, ἀλλοιῶς θὰ σὲ κάνω νὰ μιλήσης μὲ τὸ ζόρι! Ὅπως προτιμᾶς...

'Η παγωμένη ἔκφρασι τῶν γκρίζων ματιῶν του ἔκαμε τὸ Τζάκοπο ν' ἀνατριχιάση ὡς τὸ κόκκαλο.

— Θὰ σᾶς πῶ ὅλα ὅσα θέλετε νὰ μάθετε, τραύλισε.

—Ἔτσι μπράβο! εἶπε ὁ Χάρρυ.

Τοὔλυσε τὰ πόδια, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ στῆθος τοῦ μουσκεμένου πουκάμισου του καὶ τὸν ἔστησε ὄρθιο.

— Πᾶμε μέσα νὰ μᾶς τὰ πῆς ὅλα, πρόσθεσε.

Τὸν πῆγε στὸ σαλόνι, τὸν πέταξε πάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ σύστησε στὴ Μάριαν:

— Καλὰ θὰ κάνετε, μὶς νὰ σημειώνετε ὅ,τι θὰ μᾶς λέη.

Στράφηκε πάλι στὸν Τζάκοπο.

— Ξέρω ποῦ βρίσκεται ὁ κ. Μίκλεμ, πρόσθεσε. Τοῦ μίλησα μὲ τὸ τηλέφωνο ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα. Μὴν προσπαθήσης λοιπὸν νὰ μὲ γελάσης! Μὲ τὸ πρῶτο ψέμμα ποὺ θὰ ξεστομίσης, θὰ σὲ πνίξω! Κατάλαβες;

'Ο Τζάκοπο ζάρωσε φοβισμένα στὸ καθισμά του καὶ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

★

'Ο 'Αλσκόνι ἑτοίμαζε ἕνα οὐΐσκυ μὲ σόδα, ὅταν μπῆκε ἀπ' τὴ μπαλκονόπορτα ὁ Μενότι. Γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.

— Τί θέλεις ἐδῶ; τὸν ρώτησε. Ποιὸς σὲ φώναξε;

'Ο Μενότι ἦταν κατάχλωμος. Χοντρὲς στάλες ἱδρώτα γυαλίζανε στὸ μέτωπό του. Τὰ μαῦρα καὶ καστανὰ μαλλιά του πέφτανε ὁλόγυρα καὶ τὰ μεγάλα του μάτια ἦταν γεμᾶτα τρόμο.

—Τσακώσανε τὸ Τζάκοπο! τραύλισε.

'Ο 'Αλσκόνι πῆρε ἕνα παγάκι καὶ τὸ ρριξε μέσα στὸ ποτήρι του.

— Ποιός τὸν τσάκωσε; ρώτησε ἤσυχα, ἐνῶ πήγαινε νὰ καθήση στὴν πολυθρόνα του.

—Αὐτοί... οἱ ἄνθρωποι τῆς βίλλας! Εἶχα πάει νὰ τὸν ἀντικαταστήσω... καὶ τοὺς εἶδα νὰ τὸν κουβαλᾶνε μέσα στὸ σπίτι... Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, φτάσανε δυὸ αὐτοκίνητα. Εἴχανε μέσα ἕξη ἀνθρώπους... 'Ιταλούς... Δὲν φαινόντανε γιὰ ἀστυνομικοί...

'Ο 'Αλσκόνι ἤπιε τὸ μισὸ οὐΐσκυ του, ἄφισε τὸ ποτῆρι κι' ἔξυσε τὸ πηγούνι του, χωρὶς νὰ μιλήση. Εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο. 'Ο Μενότι τὸν κύτταζε, φοβισμένος.

Εἶχε καταλάβει ἀμέσως ὁ 'Αλσκόνι ὅτι τελείωνε πιὰ ἡ καρριέρα του στὴ Σιέννα! Κατάλαβε ἐπίσης πὼς εἶχε κάνει ἕνα λάθος ἀνεπανόρθωτο, στέλνοντας τὸ Τζάκοπο νὰ κατασκοπεύση τὴ βίλλα.

'Ο Γουίλλυ δὲ θὰ πιανόταν ποτέ. Ἦταν ἐπαγγελματίας, αὐτός, ἐνῶ ὁ Τζάκοπο ἦταν ἐρασιτέχνης. Θὰ μιλοῦσε τώρα. Κι' ἤξερε πάρα πολλά!

—Ἤξερε ποῦ βρισκόταν ὁ Μίκλεμ. Ἤξερε ὅλη τὴ δράσι τοῦ 'Αλσκόνι.

Ἦταν, μὲ λίγα λόγια, ὅ,τι χρειαζόταν ἡ ἀστυνομία!

'Ο 'Αλσκόνι κύτταξε τὸ Μενότι.

— Θὰ φύγουμε οἱ δυό μας σὲ μισὴ ὥρα, τοῦ εἶπε. Φέρε τ' αὐτοκίνητο μπροστὰ στὴ μικρὴ πόρτα... Θὰ δρῆς στὸ γραφεῖο μου ἕξη ζύλινα κουτιά. Βάλε τα μέσα στ' αὐτοκίνητο... Στὴν κάμαρά μου ὑπάρχει μιὰ μικρὴ βαλίτσα, ἐτοιμη. Φόρτωσέ την κι' αὐτὴν στ' αὐτοκίνητο... Πάρε ὅλα τὰ πράγματά σου. Δὲ θὰ ξαναγυρίσουμε πιὰ ἐδῶ.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ Μενότι.

Καὶ βγῆκε βιαστικὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο.

'Ο 'Αλσκόνι σηκώθηκε καὶ πῆγε ὣς τὸ μπάρ, γιὰ νὰ ξαναγεμίση τὸ ποτῆρι του μὲ οὐΐσκυ.

'Εδῶ κι' ἕνα χρόνο ἦταν προετοιμασμένος γι' αὐτὸ ποὺ συνέβαινε τώρα. Εἶχε νοικιάσει μιὰ βίλλα στὸ Παλέρμο κι' εἶχε ἐγκαταστήσει ἐκεῖ ἕνα θησαυροφυλάκιο, ὅπου βρισκόταν τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς περιουσίας του.

Θὰ πήγαινε ἐκεῖ ἀπόψε, μὲ τ' ἀεροπλάνο. Τὸ γιὸτ του τὸν περίμενε στὸ λιμάνι. Δὲ θἄχε παρὰ νὰ φορτώση τὰ λεφτά του στὸ πλοῖο καὶ νὰ βάλη πλώρη γιὰ κάποιο μακρυνὸ λιμανάκι τῆς Βορείου Ἀφρικῆς. Ἦταν ἁπλούστατο...

Ξαφνικὰ ὅμως, θυμήθηκε πὼς ὁ Κράντορ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ φέρη 15 χιλιάδες λίρες, σὲ χαρτονομίσματα πεντόλιρα. Δὲν ἤθελε νὰ τὰ χάση.

'Ο Κράντορ θἄφτανε μ' ἕνα ἀεροπλάνο-ταξί. Θὰ ξεκινοῦσε, ἀσφαλῶς, ἀπὸ κάποιο μικρὸ ἀεροδρόμιο, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν διάκριτοι κι' ἐνοχλητικοὶ τελωνειακοὶ γιὰ νὰ ἐλέγξουνε τὶς ἀποσκευές του. Καὶ θὰ προσγειωνόταν σ' ἕνα ἐγκαταλελειμένο γήπεδο τῆς ἀμερικανικῆς στρατιωτικῆς ἀεροπορίας, ἑξήντα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴ Σιέννα.

'Ο 'Αλσκόνι ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ τὸν περιμένη. Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τοῦ χαρίση ἕνα τόσο μεγάλο ποσόν.

Τὸ καλύτερο θἄταν νὰ πάρη ὕστερα τὸ ἴδιο ἀεροπλάνο - ταξὶ καὶ νὰ προσγειωθῆ κάπου κοντὰ στὸ Παλέρμο, προστατευόμενος ἀπ' τὸ σκοτάδι. Μὰ τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ ἦταν μικρό. Δὲ χωροῦσε, παρὰ μονάχα ἕνα ἐπιβάτη. Θἄπρεπε λοιπὸν νὰ πάη ὁ Κράντορ στὸ Παλέρμο μὲ τ' αὐτοκίνητο.

"Εμενε ὁ Μενότι... 'Ο 'Αλσκόνι κούνησε τὸ κεφάλι του. Δὲ μποροῦσε νὰ ἐμπιστευτῆ στὸ Μενότι, ὅσο δὲν τὸν εἶχε κοντά του... Κρῖμα, γιατὶ ἦταν ἕνας περίφημος μάγειρος! Κι' ὅμως ἔπρεπε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτόν! Θἄτον ἀσυγχώρητο σφάλμα, ἂν τὸν ἄφινε νὰ πέση στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας.

Θἄταν ἐπίσης καταστροφή, ἂν ἄφινε νὰ συλλάβη ἡ ἀστυνομία τὸν "Ενγκλεμαν καὶ τὸν Κάρλο. Θὰ μιλούσανε τότε...

'Ο 'Αλσκόνι ἔξυσε τὸ πηγούνι του. 'Αγαποῦσε πολὺ τὸν Κάρλος, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ τὸν πάρη μαζί του. Ἦταν ἕνας τύπος χαρακτηριστικός, ποὺ θὰ τὸν ἀναγνώριζαν ἀμέσως, ὅπου κι' ἂν πήγαινε. Ἔτσι, ἡ ἀστυνομία θὰ μποροῦσε νὰ παρακολουθήση τὰ ἴχνη τοῦ 'Αλσκόνι..

"Οχι, ὄχι, ἔπρεπε νὰ λείψη κι' ὁ Κάρλος!

"Επρεπε ἀκόμη νὰ ξεκάνη τὸ Φελὶξ καὶ τὴ Λορέλι. Καὶ τὸ Μίκλεμ, φυσικά.

Εὐτυχῶς, τοὺς εἶχε συγκεντρωμένους καὶ τοὺς πέντε μέσα στὸ ὑπόγειο. Θὰ μποροῦσε νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτοὺς εὔκολα καὶ μεμιᾶς.

Βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρα καὶ πῆγε γρήγορα σ' ἕνα ἄλλο δωνικὸ ταμπλὼ ὅλης τῆς πολύπλοκης ἠλεκτρικῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ὑπογείων.

Κατέβασε τέσσερες διακόπτες, ἀχρηστεύοντας ἔτσι τελείως τὸ θάλαμο ἐλέγχου.

"Υστερα ξαναγύρισε στὸ σαλόνι. Πλησίασε στὶς μπαλκονόπορτες κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω.

'Ο Μενότι τοποθετοῦσε μέσα στὴν «Καντιλλὰκ» τὰ πέντε ξύλινα κουτιὰ ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ 'Αλσκόνι.

'Ο 'Αλσκόνι σήκωσε τ' ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

— Διατάξετε, ἀφεντικό, ἀπάντησε ἀμέσως ἡ φωνὴ τοῦ Κάρλος.

— Σύνδεσέ με μὲ τὸ Φελίξ. Πιστεύω πὼς βρίσκεται στὴν κάμαρα τῆς μὶς Λορέλι. Ἀφοῦ τοῦ μιλήσω, ἔχω νὰ πῶ καὶ σὲ σένα δυὸ λόγια.

— Μάλιστα, ἀφεντικό, Περιμένετε στ' ἀκουστικό σας.

Σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα, ὁ 'Αλσκόνι ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Φελίξ.

— Εἶχα ἀποφασίσει νὰ σοῦ μιλήσω αὐριο, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα ἐξελίχθηκαν γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι πρόβλεπα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἀπότομα ὁ Φελίξ. 'Ο Κάρλος λέει πὼς τὸν διατάξατε σεῖς νὰ κόψη τὸ ρεῦμα... Θέλω ὅμως νὰ σᾶς μιλήσω! Ἔχω νὰ σᾶς πῶ κάτι.

— Αὐτὸ ποὺ ἔχεις νὰ μοῦ πῆς, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ μ' ἐνδιαφέρη καθόλου, ἀπάντησε ὁ 'Αλσκόνι. Δὲν ἔχω παρὰ ἐλάχιστη ὥρα στὴ διάθεσί μου. Φεύγω γιὰ πάντα ἀπὸ δῶ.

»'Ο Τζάκοπο ἔκανε τὴ βλακεία ν' ἀφίση νὰ τὸν τσακώσουνε. Περιττὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τί σημαίνει αὐτό... Δὲν πρόκειται νὰ σὲ πάρω μαζί μου. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ εἶχαν ἱκανοποιήσει οἱ περασμένες ὑπηρεσίες σου, θὰ χάσω τώρα μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω γιατί θὰ μείνης ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι.

»Μάθε λοιπὸν πὼς εἶχα ἐγκαταστήσει μικρόφωνα στὴν κάμαρά σου, καθὼς καὶ στὸ δωμάτιο τῆς Λορέλι, καὶ τὰ εἶχα συνδέσει μὲ μαγνητόφωνα. Κάθε τόσο δέ, ἄκουγα τὶς κουβέντες σας... 'Η προδοσία τῆς Λορέλι κι' ἡ στάσι σου ἀπέναντί της μ' ἐνδιέφερε πολύ. "Αν τῆς φερνόσουν ἀμείλικτα, ὅπως καὶ στὸ Γουίλλυ, δὲ θὰ βρισκόσουνα τώρα σ' αὐτὴ τὴ θέσι...

»Μὴν ξεχνᾶς πὼς σ' εἶχα καταστήσει ὑπεύθυνο γιὰ τὶς πράξεις τῆς φιλενάδας σου. Πρέπει τώρα νὰ πληρώσης γιὰ τὴν ἀδυναμία της. Θ' ἀνοίξω τοὺς κρουνοὺς ποὺ φέρνουνε στὸ ὑπόγειο τὸ νερὸ τῆς γειτονικῆς λίμνης, καὶ θὰ σᾶς πνίξω ὅλους. Θὰ βρῆτε τὸ τέλος ποὺ σᾶς ἀξίζει!

Κι' ὁ 'Αλσκόνι ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, ἀφίνοντας τὸ Φελὶξ νὰ βλαστημᾶη καὶ νὰ οὐρλιάζη.

'Ο Μενότι μπῆκε καὶ τὸν εἰδοποίησε πὼς τ' αὐτοκίνητο ἦταν ἕτοιμο.

—Ἄ, καλά... εἶπε ὁ 'Αλσκόνι.

Δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ πάρη μαζί του τὸ Μενότι. Θἄταν πιὸ εὔκολο δὲ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὸν τώρα ἀμέσως, παρὰ ἔξω ἀπ' τὴ βίλλα.

— Στάσου λίγο δεξιώτερα, Μενότι, τὸν διάταξε.

— Δεξιώτερα;... ἀπόρησε ἐκεῖνος.

—Ναί. Δὲν ξέρεις ποιὸ εἶναι τὸ δεξί σου χέρι;

'Ο Μενότι ὑπάκουσε: "Εκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ βρέθηκε ἔτσι ἀκριβῶς ἀντίκρυ ἀπ' τὸ ρεβόλβερ ποὺ ἦταν κρυμμένο μέσ' στὸ γραφεῖο.

— Καλὰ εἶσ' ἐκεῖ, τοῦ εἶπε ὁ 'Αλσκόνι.

"Ενα ἀπ' τὰ μακρειὰ δάχτυλά του, μὲ τὰ περιποιημένα νύχια, χαϊδεψε μιὰ στιγμὴ τὸ φλυντσένιο κουμπί. "Υστερα χαμογέλασε στὸ Μενότι, ποὺ τὸν κύτταζε σαστισμένος, καὶ πάτησε τὸ κουμπί.

★

'Ο Φελὶξ πέταξε χάμω μὲ μανία τ' ἀκουστικό.

Τὸ ὡραῖο πρόσωπό του εἶχε γίνει ἄσπρο σάν πανί. Δὲν προσπαθοῦσε καθόλου νὰ κρύψη τὸν πανικὸ ποὺ φανέρωνε ἡ ματιά του.

— Θὰ μᾶς ξεκάνη ὅλους, πρόφερε μὲ φωνὴ βραχνή. Θ' ἀνοίξη τοὺς κρουνούς, καὶ θὰ μᾶς πνίξουνε τὰ νερὰ τῆς λίμνης!

'Η Λορέλι ἔμπηξε μιὰ φωνή. "Ωρμησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ πετάχτηκε ἔξω, στὸ διάδρομο. 'Ο Φελὶξ τὴν ἀκολούθησε.

'Ενῶ ἐκείνη χτυποῦσε μὲ τὶς γροθιές της τὴν ἀτσαλένια πόρτα, στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, αὐτὸς ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, ὡς μιὰ ἀποθήκη ποὺ βρισκότανε στὸ βάθος. Βρῆκε ἐκεῖ ἕνα λοστό, τὸν ἄρπαξε, ξαναγύρισε πίσω τρέχοντας, παραμέρισε τὴ Λορέλι κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ τὸ ἐργαλεῖο τὴν πόρτα, μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

— Κύτταξε! φώναξε ξαφνικὰ ἡ Λορέλι. "Αρχισε νὰ μπαίνη τὸ νερό!..

'Ο Φελὶξ ἔρριξε μιὰ μοτιὲ πίσω του. Σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ διαδρόμου ὑπῆρχαν τρύπες μὲ διάμετρο 15 πόντων. Ἀπ' αὐτὲς λοιπὸν εἶχε ἀρχίσει νὰ τρέχη λίγο νερό.

'Ο Φελὶξ βλαστήμησε καὶ ξανάρχισε νὰ χτυπᾶ τὴν πόρτα μὲ τὸ λοστό.

'Ο Κάρλος ἄκουγε τὰ χτυπήματα αὐτά, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα. Εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ θάλαμο ἐλέγχου καὶ κύτταζε γύρω, ἀναποφάστιστος, ψάχνοντας νὰ βρῆ κάποιο μέσον γιὰ νὰ γλυτώση...

'Ο Ντὸν κι' ὁ "Ενγκλεμαν εἶχαν ἀκούσει κι' αὐτοὶ τὰ χτυπήματα, καθὼς στέκονταν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο. Μιὰ σύσπασι πέρασε ἀπ' τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο τοῦ γιατροῦ.

— Κάποιος χτυπάει, νομίζω, τοῦ εἶπε μαλακὰ ὁ Ντόν. Δὲν πάτε νὰ δῆτε ποιὸς ἐναι; Μὴν ἐνοχλήσης γιὰ μένα...

— Καθῆστε σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα, τὸν διάταξε ὁ "Ενγκλεμαν.

'Εκεῖνος ὑπάκουσε, δίχως ἀντίρρησι. 'Ο "Ενγκλεμαν προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Ντὸν εἶδε τὸ νερὸ ποὺ εἰσχωροῦσε κάτω ἀπ' τὴν πόρτα, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας.

— Τί λέτε γι' αὐτό, γιατρέ; εἶπε, δείχνοντάς το μὲ τὸ δάχτυλό του.

'Ο "Ενγκλεμαν κύτταξε... καὶ τὸ πρόσωπό του κιτρίνισε. "Υστερα ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα κι' ὥρμησε ἔξω, στὸ διάδρομο.

'Ο Ντὸν σηκώθηκε, πῆρε ἀπὸ χάμω τὸ πιστόλι του καὶ βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Τὸ νερὸ εἶχε φτάσει κι' ὅλας σὲ ὕψος δυὸ ἢ τριῶν πόντων.

'Ο "Ενγκλεμαν ἀκουμποῦσε τὴ ράχη του στὸν τοῖχο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀλλοιωμένο ἀπ' τὸν τρόμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΒΙΒΛΙΑ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΖΟΥΡΑΡΙ
'Ιατροῦ Σεξολόγου
τοῦ 'Ινστιτούτου Σεξουαλικῶν ἐρευνῶν τοῦ Βερολίνου

'Απὸ τὰ 13 πολύκροτα βιβλία τὰ κυκλοφοροῦντα σήμερον: 1) «"Ερως ἐκλογὴ συζύγου, Γάμος» δραχ. 40. 2) «'Η σεξουαλικὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων. 'Η 'Ελληνικὴ ἐπιστήμη ἀπαντᾶ εἰς τὸν Κίνσεϋ» δραχ. 50. 3) «Σεξουαλικὴ ζωή, ἀποχή, ἐγκράτεια, ἀκολασία καὶ ἐξασθένησις τῆς ὁρμῆς» δραχ. 40. 4) «Σεξουαλικὴ ὁρμὴ ἀνικανότης καὶ σεξουαλικαὶ διαστροφαί» δραχ. 40. 5) «Σεξουαλικὴ ὁρμή, ἀρχομένη ἀνικανότης καὶ ἀναφροδισία εἰς τὰς γυναῖκας» δραχ. 40. 6) «Τὰ ἐλιξήρια τῆς ζωῆς πηγαὶ ζωῆς, ὁρμόναι καὶ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες» δραχ. 25. 7) «'Η στείρωσις εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὸ θαῦμα τῆς συλλήψεως» δραχ. 25. 8) «Αὐνανισμός, τὸ πάθος εἰς τὸ φῶς τῆς 'Επιστήμης» δραχ. 20. 9) «Φλὲρτ καὶ ἐρωτικὴ ζηλοτυπία» δραχ. 20. 10) «Ψυχανάλυσις καὶ ψυχοβιολογία» δραχ. 20.

Πωλοῦνται εἰς τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον «Μέλισσα» 'Ακαδημίας 34, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν ἀποκλειστικότητα ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ὄχι εἰς τὸ ἰατρεῖον τοῦ συγγραφέως, 'Ακαδημίας 3, ὅπως ἐγίνετο μέχρι σήμερον.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΜΕΛΙΣΣΑ»

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ἀρρώστειες τῶν κυνηγετικῶν πουλιῶν τοῦ τόπου μας

Α μιλήσουμε τώρα γιὰ μερικὲς ἀρρώστειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες προσβάλλονται συνήθως τὰ κυνηγετικὰ πουλιὰ τοῦ τόπου μας: γιὰ τὴ χολέρα, τὴ διφθερίτιδα, τὴ φυματίωσι καὶ γιὰ τὴν ἀρρώστεια ποὺ γενάει τὸ σκουλήκι «σύγγαμος», τὴν «ἀσφυξία» τῆς τραχείας».

Η ΧΟΛΕΡΑ.— Ἡ χολέρα εἶναι πάθησι μολυσματική. Ἐκδηλώνεται μὲ διάρροια συνοδευόμενη ἀπὸ αἱμορραγία. Ἡ νόσος αὐτὴ ἐμφανίζει τρεῖς τύπους: τὸν κεραυνοβόλο, τὸν ὀξύ, ποὺ εἶναι καὶ ὁ συνηθέστερος καὶ προκαλεῖ τὸν θάνατο σὲ δυὸ ἢ τρεῖς μέρες, καὶ τὸν χρόνιο. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ τύποι διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐπιδημιῶν τῆς νόσου.

Η ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΣ.— Ἡ διφθερίτις εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ βαρειὲς καὶ τὶς πιὸ θανατηφόρες ἀσθένειες, ποὺ προσβάλλουν τὰ κυνηγετικὰ πουλιά.

Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕνα δέρμα ἄσπρο ἢ κιτρινωπὸ ποὺ σχηματίζεται εἴτε σὲ διάφορες θέσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ στόματος τοῦ ἄρρωστου πουλιοῦ εἴτε στὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ του καθὼς καὶ στὰ ἐντερά του καὶ ἰδίως στὸ πυφλὸ ἔντερο. Ἄλλα συμπτώματα προγνωστικὰ τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς δὲν ὑπάρχουν.

Τὸ ἄρρωστο πουλὶ χάνει τὴ ζωηρότητά του καὶ τὴν ὄρεξι γιὰ φαΐ καὶ ἀδυνατίζει. Ἀναπνέει δύσκολα καὶ βήχει. Στὸ τέλος ψοφάει.

Η ΦΥΜΑΤΙΩΣΙ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ.— Τὰ κυνηγετικὰ πουλιὰ τοῦ τόπου μας, πέρδικες καὶ φασιανοί, προσβάλλονται συχνὰ καὶ ἀπὸ φυματίωσι.

Ἡ φυματίωσι τῶν πουλιῶν χαρακτηρίζεται ἀπὸ κοκκιάσεις ὑποκίτρινες, ποὺ ἐδρεύουν στὸ σηκότι, στὴ σπλήνα, στὸ περιτόναιο, στὰ γάγγλια καὶ στὴν ἐπιφάνεια τῶν ἐντέρων. Ἡ φυματίωσι μεταδίδεται στὰ ὑγιὰ πουλιὰ ἀπὸ τὶς τροφὲς καὶ τὸ νερὸ ποὺ ἔχουν μολυνθῆ ἀπὸ ἀποπατήματα καὶ ἐκκρίσεις τῆς χοληςς φυματικῶν πουλιῶν. Ἡ φυματίωσι τῶν πουλιῶν δὲν μεταδίδεται στὸν ἄνθρωπο. Οὔτε καὶ τοῦ ἀνθρώπου στὰ πουλερικά. Τὸ φυματικὸ πουλὶ εἶναι κατάδικασμένο νὰ ψοφήση ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Η ΑΣΦΥΞΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΧΕΙΑΣ.— Ἡ ἀσφυξία τῆς τραχείας προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα κόκκινο σκουλήκι ποὺ ὀνομάζεται ἐπιστημονικὸς «σύγγαμος». Ἀπὸ ἀσφυξία τῆς τραχείας παθαίνουν κυρίως οἱ φασιανοί. Προσβάλλονται ὅμως ἀπὸ αὐτὴν καὶ οἱ πέρδικες καθὼς καὶ τὰ οἰκόσιτα πουλερικά.

Ἡ ἀρρώστεια αὐτή, ποὺ εἶναι ἡ φοβερότερη γιὰ τὰ κυνηγετικὰ πουλιά, ἰδίως τὰ νεαρά, μᾶς εἶναι ἄγνωστη. Δὲν προδίδει τὴν παρουσία της γιατὶ τὸ προσβεβλημένο πουλὶ διατηρεῖ τὴν ζωηρότητά του καὶ τὴν ὄρεξί του. Μόνο ποὺ ἀνοίγει τὸ στόμα του ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ σὰν νὰ χασμουριέται καὶ βήχει σὰν νὰ θέλη ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κάτι ποὺ τὸ ἐμποδίζει ν' ἀναπνέη.

Τὸ ἄρρωστο πουλὶ ψοφάει αἰφνιδίως χωρὶς νὰ φουσκώση τὸ πτέρωμά του σὰν μπάλα, ἢ νὰ ἐμφανίση ἄρρωστη ὄψι, ὅπως συμβαίνει στὶς παθήσεις τῶν ὀργάνων τῆς πέψεως, κυκλοφορίας καὶ ἀναπνοῆς.

Κυνηγετικὰ ἀνέκδοτα

Ἡ ζωὴ τῶν κυνηγῶν εἶναι γεμάτη περιπέτειες. Περιπέτειες τὶς περισσότερες φορὲς διασκεδαστικὲς ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ καὶ πολὺ δυσάρεστες.

Τὸ ὡραῖο καὶ ὑποβλητικὸ περιβάλλον τῆς φύσεως ὅπου οἱ κυνηγοὶ ἀσκοῦν τὸ κυνήγι τοὺς πλουτίζει τὴ φαντασία καὶ μᾶς παρουσιάζουν πολλὰ ἐπεισόδια τῆς κυνηγετικῆς ζωῆς τους μὲ ἀρκετὴ δόσι ὑπερβολῆς. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς κυνηγοὺς καὶ φυσικὰ καὶ μὲ τοὺς Ἕλληνας κυνηγούς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι οἱ κυνηγοὶ μας μπορεῖ νὰ εἶναι κάπως ὑπερβολικοὶ ἀλλὰ δὲν εἶναι φαντασιόπληκτοι. Τὰ ἐπεισόδια τῆς κυνηγετικῆς ζωῆς τους εἶναι πραγματικὰ καὶ ὄχι φανταστικά. Ἀλλὰ τί νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τὶς περιπέτειες ποὺ διηγεῖται ὁ περίφημος Βαρῶνος Μυγχάουζεν; Οἱ περιπέτειές του ξεπερνοῦν κατὰ τὸ πιὸ εὐφάνταστο μυαλό. Εἶναι, ὅμως, πολὺ τερπνὲς καὶ συγχρόνως διδακτικές. Διδάσκουν ὅτι ὁ κυνηγὸς ὅταν βρεθῆ ἀπροσήπτως σὲ δύσκολη θέσι δὲν πρέπει νὰ τὰ χάση. Πρέπει νὰ ἔχη ἑτοιμότητα πνεύματος γιὰ νὰ μπορέση νὰ βγῆ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο.

Οἱ τερατολογίες τοῦ Μυγχάουζεν εἶναι ἀναρίθμητες. «Μιὰ ἡμέρα, λέει ὁ Βαρῶνος, ποὺ ἐγύριζα στὸ σπίτι μου, ἔπειτα ἀπὸ κυνήγι, ξεπετάχτηκε μπροστά μου ἕνα κοπάδι πέρδικες. Οἱ πέρδικες, ἀφοῦ ἐπέταξαν σὲ μικρὸ διάστημα κάθισαν πιὸ κάτω. Ἐσκέφτηκα τότε ὅτι ἔπρεπε νὰ σκοτώσω μερικές. Εἶχα ὅμως μόνο μπαροῦτι καὶ μόνο μ' αὐτὸ δὲν σκοτώνονται τὰ πουλιά. Χρειάζονται καὶ σκάγια. Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Βρῆκα ἀμέσως τὴ λύσι: Νὰ χρησιμοποιήσω ἀντὶ γιὰ σκάγια τὴ βέργα τοῦ ὅπλου μου. Τὸ ὅπλο μου ἦτανε ἐμπροσθογεμὲς καὶ τὸ γέμιζα ἀπ' τὸ στόμιο τῆς κάννης του μὲ μιὰ βέργα. Ἔρριξα, λοιπόν, συνεχίζει ὁ βαρῶνος τὸ μπαροῦτι μέσα στὴν κάνη ἔβαλα τὴν τάππα καὶ πέταξα ἔπειτα μέσα στὴν κάνη τὴν βέργα. Πῆγα κοντὰ στὶς πέρδικες καὶ ὅταν ξεπετάχτηκαν τὶς ντουφέκισα. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ διακρίνω, ἂν τὶς εἶχα πετύχει καὶ πόσες εἶχα χτυπήσει ἀπ' τὸ κοπάδι. Ἐκυνηγοῦσα μὲ μαῦρο μπαροῦτι καὶ τὸ μπαροῦτι αὐτὸ ἀφήνει πυκνὸ καπνὸ ποὺ ἐμποδίζει νὰ δῆ ὁ κυνηγὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ντουφεκιᾶς του. Ὅταν διαλύθηκε, ὅμως, ὁ καπνός, εἶδα κατάπληκτος, ὅτι ἡ βέργα τοῦ ὅπλου μου εἶχε σουβλίσει ἑπτὰ πέρδικες.

»Στὴν ἀρχὴ δὲν πίστευα στὰ μάτια μου, συνεχίζει ὁ βαρῶνος, ἀλλὰ κατόπιν ποὺ σκέφτηκα ψύχραιμα βρῆκα τὴν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου αὐτοῦ. Τὴ στιγμὴ ποὺ ντουφέκισα τὶς πέρδικες πετοῦσαν ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη σὲ εὐθεῖα γραμμή. Ἔτσι ἡ βέργα μου μπόρεσε νὰ σουβλίση τὶς ἑφτὰ πέρδικες. Ἂν ἦτανε πιὸ μεγάλη ἀσφαλῶς θὰ εἶχε σουβλίσει ἀκόμα κι' ἄλλες!...»

★

Μιὰ ἄλλη μέρα εἶδε μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἕνα μεγάλο κοπάδι ἀγριόπαπιες. Στενοχωρήθηκε πολὺ ποὺ δὲν εἶχε μπαρουτόσκαγα γιὰ νὰ γεμίση τὸ ντουφέκι του. Τὸ μυαλό του ὅμως ἦτανε θηλυκὸ καὶ γεννοῦσε ἀμέσως ἰδέες ποὺ τὸν ἔβγαζαν ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι κάθε φορά. Ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ βρῆκε τὴ λύσι.

Θυμήθηκε πὼς στὸν κυνηγετικό του σάκκο εἶχε ἕνα κομμάτι χοιρινὸ λίπος καὶ λίγα μέτρα σπάγγο. Δένει, λοιπόν, τὸ λαρδὶ στὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου καὶ τὸ ρίχνει μέσα στὴ λίμνη, ἐνῶ αὐτὸς κρατῶντας τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπάγγου κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα βάτο καὶ παρακολουθοῦσε νὰ δῆ τί θὰ γίνη. Καί, ὢ τοῦ θαύματος! Βλέπει νὰ πλησιάζη στὸ λαρδὶ μιὰ ἀγριόπαπια καὶ νὰ τὸ καταπίνη. Ἡ πάπια ὅμως εἶναι μονάντερη, ὅπως λέει ὁ λαός. Σὲ λίγο τὸ ἔβγαλε ἀχώνευτο καὶ δεμένο, ὅπως ἦτανε στὸ σπάγγο. Τότε τρέχει ἄλλη πάπια τὸ καταπίνει κι' αὐτή, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὸ βγάζει. Τὸ ἁρπάζει κατόπιν τρίτη πάπια καὶ ἐν συνεχείᾳ καὶ πολλὲς ἄλλες.

Ὅταν ὁ βαρῶνος εἶδε πὼς ὁ σπάγγος ἦτανε γεμάτος ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ περίπου, πάπιες ποὺ ἦσαν περασμένες σὰν κομπολόϊ, τὸ τράβηξε ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὸ τύλιξε γύρω στὴ μέση του. Μὲ τὶς πάπιες κρεμασμένες τοῦδωσε γιὰ τὸ σπίτι του ὅλος χαρὰ γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Οἱ πάπιες, ὅμως, δὲν ἦσαν ψόφιες. Εἶχαν μόνο λιποθυμήσει καὶ σὲ λίγο, ἀφοῦ ἤρθαν στὰ σύγκαλά τους, ἄρχισαν νὰ πετοῦν, σηκώνοντας ψηλὰ καὶ τὸ βαρῶνο! Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τάχασε. Ἄνοιξε ἀμέσως τὶς ἄκρες τοῦ παλτοῦ του καὶ τὶς κουνοῦσε σὰν νὰ εἶχε στὰ χέρια του τιμόνι. Ἔτσι μπόρεσε νὰ ὁδηγήση τὶς πάπιες στὸ σπίτι του.

Μόλις ἔφτασε ἐπάνω ἀπ' τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ του ἔπνιξε τὶς πάπιες, μία-μία, στρίβοντας τὸ λαιμό τους καὶ κατώρθωσε νὰ κατεβῆ στὴ στέγη!...

★

Ἀλλ' ἂς ἀφηγηθοῦμε καὶ μιὰ περιπέτεια, ποὺ εἶχε ἕνας δικός μας κυνηγός, ποὺ εἶναι πραγματικὴ καὶ ὄχι φανταστική...

Πρὶν ἀπ' τὸν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο ἕνας ἀνώτερος διπλωματικὸς ὑπάλληλος τῆς πρεσβείας μας τοῦ Βερολίνου εἶχε προσκληθῆ μαζὶ μὲ ἄλλους σὲ κυνήγι ἀλεπούς στὸ ἰδιόκτητο κτῆμα ἑνὸς πλουσίου Γερμανοῦ. Στὸ κυνήγι αὐτὸ δὲν ἐπετρέπετο νὰ σκοτώσουν οἱ κυνηγοὶ τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο ἀλεπούδες.

Καθὼς κυνηγοῦσαν, λοιπόν, ξεπετάχτηκε μπροστὰ στὸν Ἕλληνα διπλωμάτη ἕνας λαγός. Σηκώνει ἀμέσως τὸ ντουφέκι του, σημαδεύει, πυροβολεῖ καὶ κατὰ σύμπτωσι σκοτώνει τὸ λαγό.

Τοὺς κυνηγοὺς παρακολουθοῦσε ὁ ἀρχικυνηγὸς τοῦ Γερμανοῦ γαιοκτήμονος, ὁ ὁποῖος μόλις ἄκουσε τὸν πυροβολισμὸ ἔστρεψε κοντὰ στὸν Ἕλληνα κυνηγό, γιὰ νὰ δῆ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ντουφεκιᾶς του. Ὅταν, ὅμως, ἀντὶ ἀλεποῦς εἶδε λαγὸ σκοτωμένο, γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ ἦτανε ἕτοιμος νὰ ἐκφράση τὴν ἔκπληξί του στὸν Ἕλληνα διπλωμάτη γιὰ τὸ «ἀνοσιούργημά» του, ὁπότε τὸν ἄκουσε νὰ λέη γερμανικὰ στὸ σωφέρ του, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε:

— Φλάϊσερ — ἔτσι λεγόταν ὁ Γερμανὸς σωφὲρ— πάρε τὴν ἀλεποῦ καὶ πήγαινέ την στὸ αὐτοκίνητό μου!

Ἡ ἑτοιμότης αὐτὴ τοῦ Ἕλληνα διπλωμάτη ἔσωσε, βέβαια, τὴν κατάστασι, γιατὶ ὁ ἀρχικυνηγὸς πίστεψε ὅτι ὁ Ἕλληνας κυνηγὸς δὲν παρέδη τὸν κανονισμὸ τοῦ κυνηγιοῦ ἐν γνώσει του, ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἦτανε σὲ θέσι νὰ ξεχωρίση τὸ λαγὸ ἀπ' τὴν ἀλεπού!...

Σχολιάστηκε, ὅμως, τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κυνηγοὺς δυσμενῶς γιὰ τοὺς Ἕλληνες συναδέλφους τους, γιατὶ παρουσιάστηκαν στὰ μάτια τους ὅτι εἶναι ἀμαθεῖς, ἀφοῦ δὲ μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν τὴν ἀλεποῦ ἀπ' τὸ λαγό.

Τώρα πῶς συνέβη στὸν διπλωματικὸ ὑπάλληλο νὰ σκοτώση τὸ λαγὸ καὶ νὰ παραδῆ ἔτσι τὸν κανονισμὸ τοῦ κυνηγιοῦ τῆς ἀλεποῦς; Ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ ὅτι σὰν ἄπειρος κυνηγὸς ποὺ ἦτανε, τάχασε μόλις ξεπετάχτηκε ὁ λαγὸς καὶ τούρριξε. Τὸν πέρασε γιὰ ἀλεπού!

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ μᾶς διδάσκει ὅτι ἀπὸ τὸν κυνηγὸ δὲν πρέπει νὰ λείπη ἡ ἑτοιμότης τοῦ πνεύματος. Καὶ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀνάγκη ὅπως οἱ κυνηγοὶ μας ἀποκτήσουν κυνηγετικὴ συνείδησι μὲ κατάλληλη διαπαιδαγώγησι.

Στὸν κυνηγετικὸ νόμο μας, πρέπει νὰ μπῆ διάταξι περὶ προσόντων τῶν κυνηγῶν. Οἱ μέλλοντες κυνηγοὶ πρέπει νὰ περνοῦν ἀπὸ ἐξετάσεις πρῶτα καὶ ἔπειτα νὰ παίρνουν ἄδεια θήρας.

Ἅμα γίνη αὐτό, θὰ πάψη ἡ γελοιοποίησι τῶν κυνηγῶν μας στὰ μάτια τῶν ξένων συναδέλφων τους καὶ κυρίως θὰ πάψουν νὰ γίνωνται τὰ διάφορα κυνηγετικὰ δυστυχήματα, ποὺ διαβάζουμε κάθε μέρα στὶς ἐφημερίδες.

Τότε οἱ κυνηγοὶ δὲ θὰ περνοῦν τὰ παιδιὰ γιὰ τρυγόνια, ὅπως συνέβη κάποτε μὲ τρεῖς (!!) κυνηγούς, ποὺ ντουφέκισαν ἕνα πενταετὲς παιδάκι, ἐπειδὴ τὸ πέρασαν γιὰ... τρυγόνι!

ΘΡΙΩΝ

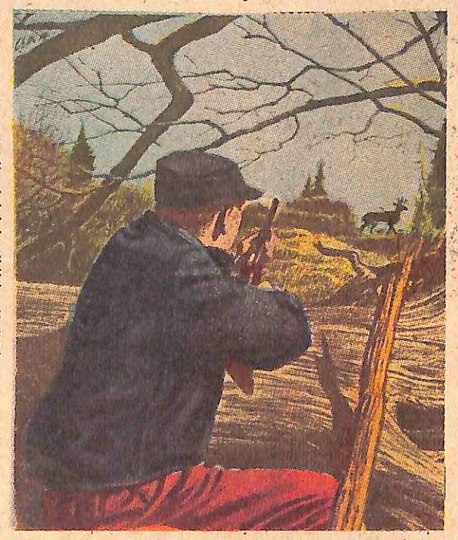

Τὸ κυνῆγι τῆς ἐλάφου ἀπαγορεύεται μέχρι 15 Αὐγούστου 1957 σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΕΛΟΣ

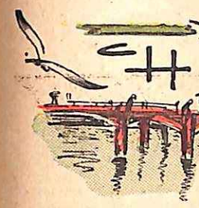

Ἡ Βενετία τῶν ΚΟΡΜΟΡΑΝΩΝ

Τὸ παράξενο νησί, ποὺ δημιούργησε ἕνας Ἑλβετὸς μετανάστης στὶς ἀκτὲς τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἀφρικῆς

Τὸ («Μπέρντ's Ρόκ»), ποὺ βρίσκεται στὰ ρηχὰ νερὰ τῶν ἀκτῶν τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἀφρικῆς, λίγο βορειότερο ἀπὸ τὸ [illegible] καὶ σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατοντάδων μόλις μέτρων ἀπὸ τὴν παραλία μπορεῖ νὰ διεκδικήση τὸν τίτλο τοῦ πιὸ παράξενου νησιοῦ τοῦ κόσμου.

Τὸ ὄνομά του σημαίνει στὰ ἀγγλικὰ «Βράχος τῶν πουλιῶν». Καὶ πραγματικά, τὰ θαλασσοπούλια, κυρίως οἱ κορμοράνοι, ποὺ ἀφθονοῦν σ' αὐτὲς τὶς θάλασσες, εἶναι οἱ μόνοι κάτοικοί του. Ἐκεῖ κάνουν τοὺς ὁμαδικούς τους γάμους, ἐκεῖ ἀφήνουν τὰ μικρά τους, ποὺ δὲ μποροῦν ἀκόμη νὰ πετάξουν, ὅταν αὐτοὶ φεύγουν, γιὰ νὰ φαρέψουν τὴν τροφή τους, ἐκεῖ γυρίζουν τὶς νύχτες γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Τὸ «Μπέρντ's Ρὸκ» εἶναι τὸ ἀποκλειστικό τους βασίλειο, τὸ σπίτι τους, ἡ πατρίδα τους...

Ἂν, ὅμως, τὸ ὄνομα τοῦ νησιοῦ ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικόπητα ὡς πρὸς τὸ πρῶτο συνθετικό του, δὲν ἀνταποκρίνεται καθόλου ὡς πρὸς τὸ δεύτερο! Γιατὶ ὁ (Βράχος τῶν πουλιῶν») κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ βράχος: Ὁλόκληρος ἀποτελεῖται ἀπὸ... ξύλο! Καὶ τὴν ξύλινη ἐπιφάνειά του, ποὺ φτάνει σὲ ἔκτασι τὰ 17.000 τετραγωνικὰ μέτρα, τὴν στηρίζουν 1007 πάσσαλοι, μπηγμένοι στὸν βυθό!

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ δημιούργησε τὸ παράξενο αὐτὸ ἔργο, τὴν Βενετία αὐτὴ τῶν Κορμοράνων, ποὺ μοιάζει σὰν πιστὴ ἀντιγραφὴ τῆς θρυλικῆς πολιτείας τῶν Δόγηδων, εἶναι ἕνας Ἑλβετός, ὁ Ἄντολφ Βίντερ, ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, ποὺ ἦρθε ὡς μετανάστης τὸ 1911 στὴν — γερμανικὴ τότε — ἀποικία τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ Βίντερ εἶδε τοὺς μικροὺς ἀκοπέλους, ἔξω ἀπὸ τὸ γιαλό, ποὺ μόλις ξεχωρίζανε πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, εἶδε τοὺς κορμοράνους, τοὺς πελεκάνους καὶ τ' ἄλλα θαλασσοπούλια, ποὺ τοὺς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ καταφύγιό τους καὶ ξεκινοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ φαρέψουν — καὶ τοῦ γεννήθηκε ἡ ἰδέα νὰ δημιουργήση τὸ «Μπέρντ's Ρόκ»).

Γιὰ νὰ συμπληρωθῆ αὐτὸ τὸ ἔργο, χρειάστηκε μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Ἀλλά, χάρις στὴν πραγματοποίησί του, ὁ Ἄντολφ Βίντερ, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἑλβετία σὰν ἕνας ἄσημος νεαρὸς ξυλουργός, εἶναι σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους καὶ τοὺς πιὸ πλούσιους ἀνθρώπους στὴν καινούργια πατρίδα του. Γιατὶ τὸ«Μπέρντ's Ρόκ»), ὅπως θὰ δοῦμε σὲ λίγο, δὲν τὸ δημιούργησε μονάχα ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τοὺς κορμοράνους, ἀλλὰ λογαριάζοντας ἐπίσης καὶ τὸν ἑαυτό του—κυρίως, μάλιστα, τὸν ἑαυτό του!

Στὴν ἀρχή, ὅταν προσπάθησε νὰ βρῆ βοηθοὺς καὶ συνεργάτες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἰδέας του στὴν πρᾶξι, ὅλοι, σὲ δοους ἀπευθύνθηκε, ὄχι μόνο τὸν ἀπέκρουσαν, ἀλλὰ καὶ τὸν εἰρωνεύτηκαν. Ὁ Βίντερ δὲν ἄργησε νὰ ἀποκτήση φήμη φαντασιόπληκτου καὶ πολλοὶ ἀμφιβάλλανε ἂν λειτουργοῦσε ἐντελῶς ὁμαλὰ τὸ μυαλό του!

Ἔτσι, ἀναγκάστηκε νὰ ξεκινήση μόνος του, μὲ τὰ περιωρισμένα οἰκονομικὰ μέσα ποὺ διέθετε. Τὸ ἔργο προχώρησε ἀρκετὰ γρήγορα, δὲν ἄργησε, ὅμως, νὰ καταλήξη σὲ μιὰ δραματικὴ ἀποτυχία. Ὁ Βίντερ εἶχε στηρίξει τὸ «νησί» του σὲ πολὺ κοντοὺς πασσάλους, ποὺ μόλις ξεπερνοῦσαν σὲ ὕψος τὸ ἕνα μέτρο, ὅσο ἦταν τὸ βάθος τῆς θάλασσας σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Καὶ εἶχε ξεχάσει νὰ ὑπολογίση πῶς, μὲ τὴν πρώτη φουσκοθαλασσιά, τὰ κύματα θὰ σκέπαζαν τὸ «Μπέρντ's Ρὸκ) καὶ θὰ τὸ καθιστοῦσαν ἀπρόσιτο γιὰ τοὺς κορμοράνους!

Γιὰ νὰ ξαναρχίση ἀπὸ τὴν ἀρχὴ χρησιμοποιώντας πασσάλους ἀρκετὰ μεγαλύτερους ἀπὸ τοὺς πρώτους, χρειαζόντουσαν κεφάλαια ποὺ ὁ ἐξαντλημένος οἰκονομικὰ ξυλουργὸς δὲν τὰ εἶχε. Κατέφυγε στὶς τράπεζες, ἀλλὰ ἐκεῖνες ἀρνήθηκαν κατηγορηματικὰ νὰ χρηματοδοτήσουν ἕνα ἔργο ποὺ τὸ ἔκριναν ἀπρόσφορο, περιττὸ καὶ ἀνόητο!

Ἔτσι, ὁ Βίντερ βουτήχτηκε ὡς τὸ λαιμὸ στὰ ἰδιωτικά χρέη, δανειζόμενος μὲ ἐξαιρετικὰ ὑψηλὸ τόκο — ποὺ τοῦ τὸν κατέβαλλαν, ὡστόσο, εὐσυνείδητα... εἰς εἶδος, οἱ φίλοι του οἱ κορμοράνοι!

Τὸ τεχνητὸ νησὶ ἔγινε, ἐπιτέλους, πραγματικότητα. Στερεωμένο στοὺς 1007 πασσάλους του, ποὺ εἶναι ἐνισχυμένοι καὶ μὲ οἰδερο καὶ ἐξέχουν ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ἀντιμετώπιζε ἀκλόνητα πιὰ τὰ κύματα καὶ τὶς φουσκοθαλασσιές, προσφέροντας ἕνα σίγουρο ἄσυλο στοὺς φτερωτούς του κατοίκους. Ὁ Ἄντολφ Βίντερ εἶχε ἀκόμη καὶ τὴν «καλλιτεχνικὴ ἐμπνευσι» νὰ μὴ τὸ μεταβάλη σὲ μιὰ τετράγωνη ἢ ὀρθογώνια ἐξέδρα, ἀλλὰ νὰ τὸ σχεδιάση μὲ ἀλλεπάλληλες γωνίες καὶ ἐσοχές, ὥστε νὰ μὴ προδίδη πὼς ἔχει δημιουργηθῆ ἀπὸ ἀνθρώπινο χέρι καὶ νὰ φαίνεται σὰν ἀληθινὸ νησί.

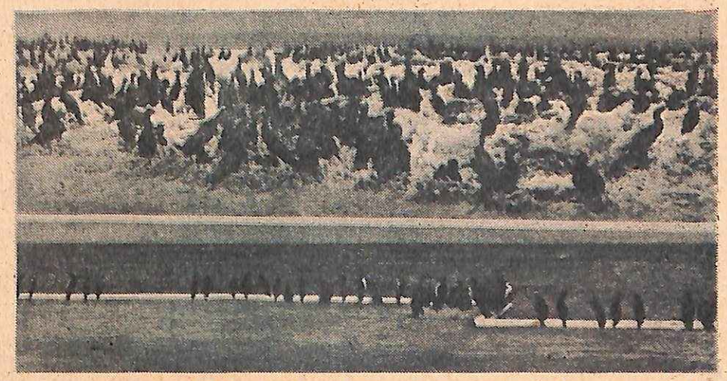

Ἐπάνω: Πρὶν καὶ μετὰ τὴν συγκομιδὴ τοῦ «γκουάνο») ἀπὸ τὸ «Βράχο τῶν πουλιῶν»). Ἀριστερά: Ὁ Ἄντολφ Βίντερ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Μπέρντ's Ρόκ»).

Πραγματικά, ὅταν κυττάξη κανεὶς τὸ «Μπέρντ's Ρὸκ) ἀπὸ ψηλά, ἡ ψευδαίσθησι εἶναι τέλεια. Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ὑποψιαστῆ πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα νησὶ διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἀπὸ τὸ πλοῖο, ὅμως, οἱ ἐπιβάτες ξεχωρίζουν, ἀκόμη καὶ ἀπὸ πολὺ μακρυά, τοὺς πασσάλους ποὺ τὸ στηρίζουν. Τὸ νησὶ ἀκτινοβολεῖ καταλεύκο στὴ θάλασσα καὶ ἡ ἐκτυφλωτικὴ αὐτὴ λευκότητα προδίδει τὸ μυστικό του — ποὺ εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ μυστικὸ τοῦ πλουτισμοῦ τοῦ Ἄντολφ Βίντερ,

Ἡ λευκὴ ἀκτινοβολία τοῦ «Βράχου τῶν πουλιῶν») ὀφείλεται στὸ παχὺ στρῶμα τοῦ («γκουάνο») ποὺ τὸ σκεπάζει. Καὶ («γκουάνο») εἶναι ἡ κοπριὰ τῶν φτερωτῶν, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ ἀποδοτικώτερα γιὰ τὴν καλλιέργεια λιπάσματα.

Ὁ Βίντερ, λοιπόν — εἶναι καιρὸς νὰ τὸ ἀποκαλύψωμε, ἔστω κι' ἂν ἀπογοητεύση πολλοὺς τὸ ὅτι ἕνα τόσο ποιητικὸ ἔργο εἶχε μιὰ τόσο πεζὴ ἀφορμή! — δημιούργησε τὸ καταφύγιο αὐτὸ γιὰ τοὺς κορμοράνους, λογαριάζοντας, καὶ πολὺ σωστά, πὼς οἱ κορμοράνοι δὲ θὰ παραλείπανε νὰ τοῦ πληρώσουν σὲ («γκουάνο») τό... νοίκι ποὺ τοῦ χρωστούσανε! Καὶ πὼς αὐτός, πουλώντας στοὺς ἀγρότες τὸ («γκουάνο») ποὺ θὰ μάζευε ἀπὸ τὸ «Μπέρντ's Ρόκ», θὰ κατώρθωνε, ὄχι μόνο νὰ ξοφλήση τὸ κεφάλαιο καὶ τοὺς τόκους γιὰ τὴν κατασκευή του, ἀλλὰ καὶ ν' ἀποκτήση μιὰ στρογγυλὴ περιουσία!

Ἡ παραγωγικότητα τῶν κορμοράνων καὶ τῶν πελεκάνων ξεπερασε καὶ τὶς πιὸ αἰσιόδοξες προβλέψεις τοῦ Ἑλβετοῦ μετανάστη. Στὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου, ὁ («Βράχος τῶν πουλιῶν») σκεπάζεται μ' ἕνα στρῶμα ἀποξηραμένου («γκουάνο») πάχους πέντε ὡς δέκα ἑκατοστῶν. Πρᾶγμα, ποὺ σημαίνει γιὰ τὸν Βίντερ τὸ ἐτήσιο κέρδος τῶν 900.000 δραχμῶν, κατὰ μέσον ὅρο!

Γιὰ νὰ ἀποκτήση τὸ ἐπιβλητικὸ αὐτὸ ποσό, ποὺ τοῦ ἀποφέρει τὸ πανάκριβο λίπασμα, ὁ Ἄντολφ Βίντερ δὲν χρειάζεται νὰ κοπιάση παρὰ λίγες μέρες τὸν χρόνο — ὅταν γίνεται ἡ («συγκομιδή»), δηλαδή, ἡ περισυλλογὴ τοῦ («γκουάνο») ἀπὸ τὸ «Μπέρντ's Ρόκ) καὶ ἡ μεταφορά του στὴν ἀκτή, ποὺ δὲν ἀπέχει, καθὼς εἴπαμε, παρὰ λίγες ἑκατοντάδες μέτρα. Ὅλο τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ ὁ ἐπιμοντικώτατος ἀρχιτέκτονας τῆς Βενετίας τῶν Κορμοράνων δὲν ἔχει ἄλλη ἀπασχόλησι ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιλέπη ποῦ καὶ ποῦ τὶς κατάστασι τῶν πασσάλων ποὺ στηρίζουν τὸ νησὶ του — καὶ ...νὰ κάθεται!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὶς πρῶτες μέρες μετὰ τὴν συγκομιδὴ τοῦ «γκουάνο»), οἱ κορμοράνοι δείχνονται δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ μεταβολὴ τῆς γνώριμης φυσιογνωμίας τοῦ νησιοῦ τους καὶ φτερουγίζουν ἀνήσυχοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Δὲν ἀργοῦν, ὅμως νὰ προσαρμοστοῦν στὴ νέα κατάστασι καὶ νὰ... ἐξακολουθήσουν ἐκφράζοντας τὴν εὐγνωμοσύνη τους μὲ τὸν ἰδιότυπο αὐτὸ τρόπο, γιὰ τὸν φιλόξενο σπιτονοικοκύρη τους!

Τὸ βέλος στὸ χάρτη δείχνει ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ Βενετία τῶν Κορμοράνων.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γιάννην Παρίσαλην, Πειραιά καί Λάτριδα τών ήθοποιών, Θεσσαλονίκη: 'Ο ήθοποιός πού σάς ἄρεσε τόσο στά φίλμ «Στέλλα» καί «Ἀγαπητικός τῆς βοσκοπούλας» ἦταν ὁ Κώστας Κακαδάς. Ἡ διεύθυνσις τῆς κατοικίας του εἶναι: Χρυσανθέμων 8, Ψυχικό, Ἀθῆναι.

Ἡλίαν Μιχαλάκην, Νιγρίτα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Λάμτρου Κωνταντάρε εἶναι: Θέατρον «Ἰντεάλ», ὁδός Ἑλ. Βενιζέλου 36, Ἀθῆναι.

Ἀντοτεινὸν ἀναγνώστην, Κύπρος: Ἡ διεύθυνσις τῆς Lana Turner εἶναι: 540 N. Beverly Glen Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A. Μερικές ἀπό τίς μεγαλύτερες τελευταίες ἐπιτυχίες της ἦσαν: «Ἡ μοῖρα δέν ξεχνᾶ» (1949) μέ τόν Τζόν Γκάρφιλντ, «Ὁ δρόμος τοῦ γυρισμοῦ» (1949) μέ τόν Κλάρκ Γκέημπλ, «Τό νησί τοῦ Πράσινου Δελφινιοῦ» (1949) μέ τόν Βάν Χέφλιν, «Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες» (1950) μέ τόν Τζόν Κέλλυ καί τόν Βάν Χέφλιν, «Μετανοῶ» (1950) μέ τόν Σπένσερ Τρέϊσυ. «Τό ἡρολόγιο τῆς ζωῆς μου» (1951) μέ τόν Ραίη Μίλλαντ, «Μίστερ Ἰμπέριουμ» (1952) μέ τόν "Εζιο Πίζα. 1953: «Ἐρασιτεχνί τοῦ Ρίο» μέ τόν Ρικάρντο Μονταλμπάν, «Εὐθυμη χήρα» μέ τόν Φερνάντο Λάμας καί «Ἡ ὡραία καί τό κτῆνος» μέ τόν Κέρκ Ντάγκλας. 1954: «Φλόγα καί σάρκα» μέ τόν Κάρλος Τόμψον, 1955: «Ἡ ξανθή κατάσκοπος» μέ τόν Κλάρκ Γκέημπλ καί «Ἄσωτος υἱός» μέ τόν "Εντμοντ Πάρτομ. Θά τήν ξαναδῆτε ἐφέτος στήν ἔγχρωμη δημιουργία της «Ντιάνα, ἡ εὐνουμένη τοῦ Βασιλέως» μέ τόν Πέντρο Ἀρμεντάρη.

Ἡ διεύθυνσις τῆς Jennifer Jones εἶναι: 1400 Tower Grove, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Κέρδισε τό «Ὄσκαρ» τό 1943 χάρις στήν ὑπέροχη δημιουργία της στό φίλμ «Οὐράνια ὀπτασία». Ἄλλες μεγάλες ἐπιτυχίες της ἦσαν: «Ἐρωτικά γράμματα», «Μονομαχία στόν ἥλιο», «Τό πορτραῖτο τῆς Τζέννυ», «Μαντάμ Μποβαρύ», καί «Συντρίμμια τοῦ ἔρωτα» μέ τόν Λώρενς Ὀλίβιε.

Θαυμαστήν τῆς Μαρίας Φελίξ: 'Ο Χορχὲ Νεγκρέτε, πρώην σύζυγος τῆς ἀγαπημένης σας στάρ ἦταν κι' αὐτός ἠθοποιός καί μάλιστα ἀπό τούς πιό μεγάλους τοῦ μεξικανικοῦ κινηματογράφου. Ἡ Μαρία Φελίξ εἶχε μάλιστα γυρίσει μαζί του τό φίλμ «Ὅταν κοχλάζουν τά πάθη».

Ντίνα Χατζοπούλου: 'Ο Γκάρυ Κούπερ ἔχει κερδίσει δυό φορές τό «Ὄσκαρ». Τό 1941 μέ τό φίλμ «Ἀθάνατε λοχία» (Λοχίας Γιόρκ) καί τό 1952 μέ «Τό τραῖνο θά φυρίξη τρεῖς φορές» μέ τήν Γκρέης Κέλλυ. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: Gary Cooper 11940 Chaparal, Brentwood, Calif. U.S.A.

Ζιζάγιοτοῦ σκότους, Ἐνταῦθα: 'Εκτός τοῦ Ρόμπερτ Τέϊλορ καί τοῦ Στιούαρτ Γκρέϋντζερ στό φίλμ «Ἀντίπαλοι μέχρι θανάτου», εἴδατε καί τούς ἑξῆς ἠθοποιούς: Ντέμπρα Πέϊτζετ: ἡ μικρή Ἰνδιάνα, Λόϋντ Νόλλαν: Γκαμπαμάτα, Ρὰς Τάμπλιν: Τζίμμυ καί Τζό ντέ Σάντις: Μπλάνκ.

Ἑλλη Ἀμαραντίδου, Θεσσαλονίκη, Χαρά Ν. Κ, Ἀντυ Μάρφυ, Λάρισα, Ἐλεονόρα Δημητρίου, Λαμία, Χριστίνα καί Ἰωάννα, Παγκράτι, Μάγδα Οἰκονόμου, Λάρισα, Ἀιμιλία Θεσσαλονίκη καί Δημήτριον Ζιώγαν, Λάρισα: Θά βρῆτε πιό πάνω τή διεύθυνσι τοῦ Κώστα Κακαδᾶ. 'Ο νεαρός καλλιτέχνης δέν τελείωσε ἀκόμα τή Δραματική Σχολή τοῦ Ἐθνικοῦ μας Θεάτρου, ὀφείλει δέ τήν πρώτη του ἐμφάνισι στό φίλμ «Στέλλα» στό φίλο καί συνάδελφό του, Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη. Θά τόν ξαναδῆτε στό πρῶτο σκέτο του φίλμ «Τῆς τύχης τά γραμμένα», ἀπό ὁποῖο ἔχει γιά παρτεναίρ τήν Ἀντιγόνη Βαλάκου.

Χιωτοπούλα, Βροντάδες: Πρόκειται γιά δυό ἐντελῶς ἄχαρτα πρόσωπα.

Τ. Κ. Γ. 19, 'Ενταῦθα: 'Αποταμθῆτε στήν «Ἀνωτέρα Ἐπαγγελματική Σχολή καλλιτεχνῶν καί τεχνικῶν κινηματογράφου», 'Αριστοτέλους 37, Ἀθῆναι, ζητῶντας ὅλες τίς πληροφορίες πού σάς ἐνδιαφέρουν.

Μιλτιάδην Τούναν, Βόλο: Ἡ διεύθυνσις τῆς Antonella Lualdi εἶναι: Via Monte Parioli 25, Roma, Italia. Καί τῆς Μαργαρίτας Παπαγεωργίου: Κεχαγιᾶ 32, Νέο Φάληρο, Ἀθῆναι.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Δυό φίλες, ἡ Ρέα καί Λέλα Χριστοδούλου (κι' οἱ δυό 17 χρόνων), Πολυδίου 27, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφίες μέ μορφωμένους νέους ἀπό τήν 'Ελλάδα καί τήν 'Αμερική στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ἡ Ρούλα Ἐλευθεριάδου, (20 χρόνων), Κερκύρας 6, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους 20—28 χρόνων ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

Ἡ Τζέννυ (18 χρόνων) καί ἡ Νέλλη Σαδειρίδου (22), Ταχ. Κιδ. 79, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφίες μέ νέους ἀπό ὅλη τήν 'Ελλάδα. Ἡ Τζέννυ προτιμᾶ νέους ἀπό τό Χαλάνδρι, 'Αθήνα καί Κόρινθο.

Τέσσερις φίλες, ἡ Γιολάντα Δημητριάδου, 'Αστέρω Δημητριάδου, Κούλα Γεωργιάδου καί Βίκη Μαυροπούλου, Βασιλίσσης Καρλόττας Νο 6, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφίες μέ μαθητές καί μαθήτριες ἀπό τήν 'Ελλάδα, ἡλικίας 15—20 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν, νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα καί μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Εἰρούλα Μιχαηλίδου (16 χρόνων), Γ. Κυριακίδη 11, Στρόβολος, Βαρώσια, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ἡ Νέδη Χρυσοστόμου (18 χρόνων), 'Ολύμπου 12, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησι ἀπό τήν 'Ελλάδα, στήν ἑλληνική, ἀγγλική ἤ γαλλική γλῶσσα.

Ἡ Στέλλα Ἑλληνα (19 χρόνων), Ἑλένης Παλαιολόγου 3, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες τῆς ἡλικίας της ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί ἰδιαιτέρως ἀπό τήν 'Ελλάδα.

Ἡ Βανέσα Γεωργίου (15 χρόνων), καί ἡ Ἐλευθερία Θεοχάρους (18), Περίνθου 19, "Αγιος Μέμνων, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ἡ Ἀνδρούλλα Κυριακου, Ἀτταλείας 3, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ἡ κ. Γιαννούλα Νικολαΐδου (25 χρόνων), δασκάλα, 'Αγλαντζιᾶ, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ κυρίες καί δεσποινίδες, δασκάλες ἤ μή, ἀπό τήν 'Ελλάδα, τήν Αἴγυπτο, τήν 'Ιταλία καί τήν 'Αμερική, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ὡραίας καί διαρκοῦς φιλίας.

Ἡ Τούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων), Νοσοκομεῖον Κ.Μ.Ε., Σκουριώτισσα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἡλικίας 20—30 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νά στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ἡ 'Ανδρούλλα Θεοδοσίου (18 χρόνων), 'Ομορφίτα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους, ἡλικίας 22—26 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. "Οσοι γράψουν, νά ἐσωκλείσουν ἀτό γράμμα καί μιά φωτογραφία τους.

Δυό φίλες, ὁ «Γαλάξιος Δούναβις», (24 χρόνων), καί ἡ «Νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ» (18), ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους ἀπό τήν 'Αμερική καί τήν 'Αφρική μέ σκοπό τό γάμο. Τό «Ἀγκαθάκι» (16 χρόνων), μαθήτρια, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων. "Οσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς δώσουν τή διεύθυνσι ἀπό τίς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

'Ο Χρῆστος Κυριάκου (20 χρόνων), Εὐριπίδου 10, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν 'Ελλάδα.

'Ο Σταύρος Σταυρινός, Λεοντίου Α' 8, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ "Ελληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 11—13 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Παναγιώτης Σανταφιανός, (19 χρόνων), Τ. Κ. 238, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν 'Ελλάδα, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

'Ο Ἀντωνάκης Γεωργίου (17 χρόνων), μαθητής, Γυμνάσιον Λεοναρίσσου, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες ἀπό τήν 'Ελλάδα, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Δυό φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Χριστοδούλου (19 χρόνων), καί ὁ Χριστάκης Κυριάκου (18), Σκυλλούρα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

'Ο Δημητράκης Κωνσταντίνου, Τ. Κ. 614, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

'Ο Παναγιώτης Χριστοφόρου (20 χρόνων), 'Ηρακλέους 10, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ μιά μορφωμένη 'Ελληνίδα, ἀπό καλή οἰκογένεια, κατά προτίμησιν ἀπό τόν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—20 χρόνων.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Μιχαλάκης Σεραφίδης, Εὐθύβουλος Φονιάς καί Τάφος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

'Ο Τάκης Χαραλάμπους, 'Αμπελικόν Λευκωσίας, Κύπρος, ὁ Δημήτριος Φυσέντζος, Ἐμπεδοκλέους 8, Βαρώσια, Κύπρος, ὁ "Αδωνις Χαραλάμπους, 'Αργάκι Μόρφου, Κύπρος, καί ὁ Θεμιστοκλῆς Νικολαΐδης, 20 χρόνων, Παλαμᾶ 6, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τήν ἀναγνώστριά μας τοῦ τεύχους 945, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «'Αλκυονίς».

'Ο Θεόδωρος Μιχαηλίδης (20 χρόνων), Ταχ. Κιδ. 259, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

'Ο 'Ανδρέας Ἡρακλέους (19 χρόνων), Γεωργίου ΣΤ' 146, Λεμεσός, Κύπρος, ἀπόφοιτος τοῦ Γυμνασίου Κυρηνείας, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν ἀναγνώστριά μας «Ζαΐρα» ἀπό τή Θήβα τοῦ τεύχους 944. Τήν παρακαλεῖ νά τοῦ γράψη σύντομα.

'Ο Γιώργος Χαραλάμπους (22 χρόνων), 'Αποστόλου Βαρνάβα 11, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ μιά μορφωμένη 'Ελληνίδα, ἡλικίας 17—21 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Προτιμᾶ ἀπό τή Θεσσαλονίκη ἤ τήν Ξάνθη. Οἱ ἴδιος εἶναι ἀπό τόν Πειραιᾶ καί εἶναι ἀπό καιρό καλά ἐγκατεστημένος στήν Κύπρο.

'Ο Φαίδων Θεοδοσιάδης, Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν «Ξανθή γόησσα» τοῦ τεύχους 944.

'Ο Χάρης Διαμαντόπουλος (16 χρόνων), μαθητής, Θησέως 2, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ μαθήτριες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 17 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

'Ο 'Ανδρέας Χριστοδούλου (17 χρόνων), Παλέμι, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων γιά τόν κινηματογράφο καί τή μουσική.

'Ο Νίκος Παναγιώτου (17 χρόνων), Ξενοδοχείον 'Αφροδίτη, Κτῆμα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους καί νέες ἀπό τήν 'Ελλάδα, ἡλικίας 15—19 χρόνων.

'Ο Γιάννης Γιάγκου (28 χρόνων), 'Ονούφριος Πολυκάρπου (29), Πέτρος Λοζοράς (32), καί Γεώργιος Σοφοκλῆς (35), ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν 'Ελλάδα, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

'Ο Χαράλαμπος Κωντάκης (14 χρόνων), ὁδός Πεισιστράτου, "Αγιος Παῦλος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν «Νεράϊδα τῆς Κεφαλληνίας» καί τό «Ρόδον τῆς Κύπρου», μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Κάκος Χαραλάμπους (22 χρόνων), Λεοντίου Μαχαιρᾶ 11, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν 'Ελλάδα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νά στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

'Ο Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης (18 χρόνων), Ρ. Ο. Box 441, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν 'Ελλάδα καί ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

'Ο Γεώργιος Ἐλλαδίου, Δημοφῶντος 50, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τό γάμο.

'Ο Αἰμίλιος Παυλίδης, Ι. 'Ανδρούτσου, "Αγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «'Αλκυονίς».

'Ο Χρῆστος Καλαφάτης, "Εγκωμη, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν «Ζητῶ μιά ἀγάπη ποὺ νά μέ νοιώσῃ». Τό ἴδιο ἐπιθυμεῖ καί ὁ Κ. Κούδης, Τ. Κ. 244 Λευκωσία, Κύπρος.

Οἱ δυό φίλοι, Τάκης Σωκράτους καί Κωστάκης Πιερῆς, (καί οἱ δυό 24 χρόνων), Δυρίλλου Νο 13, Βαρώσια, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας τοῦ τεύχους 944, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «'Αρετή» καί «Κάκια».

'Ο Α. Α. 'Αβραμίδης, Ταχ. Κιδ. 32, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

'Ο Μιχάλης Γεωργίου (18 χρόνων), Κόκκος Εὐαγγέλου (23), Λάκης Παρνερίδης (17), Μιχάλης Παρνέρου (21), Τάκης Σόουρου (20), Παραλίμνη, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες ἀπό τήν Αἴγυπτο καί τήν 'Ελλάδα.

'Ο Κώστας Πρωτοπαπᾶς (17 χρόνων), Σαλαμίνος Νο 3, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπ' τήν 'Ελλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

'Ο Χαράλαμπος Ἀβραμίδης (17 χρόνων), μαθητής, Κολλέγιου Λευκωσίας, Κορατ 4, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν ἀναγνώστριά μας τοῦ τεύχους 943, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «'Αλκυονίς».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ingrid Reher, Tsarstrasse 80, Bremen, Germany, ζητεῖ ἀλληλογραφία ἀποκλειστικά καί μόνο μέ "Ελληνες τῆς 'Ελλάδος στήν ἀγγλική, γερμανική ἤ γαλλική γλῶσσα, μέ σκοπό τό γάμο. "Οσοι γράψουν, νά εἶναι 22—30 χρόνων καί νά τῆς στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Lena Theodoridou καί ἡ Mary Papadopoulou, Sait Hakim pasa Cad. No 69, Yeni Köy Bogazici, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί παρακαλοῦν ὅσους θά τούς γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία μαζί μέ τό πρῶτο τους γράμμα.

Ἡ Mina Kioulou (23 χρόνων), 266 Sherbrooke West, Montreal, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες καί νέους ἀπό τήν 'Ελλάδα.

Ἡ Mele, Ketty Lambrinoudaki, Ecole de l' Alliance Française, 101, Boul. Raspail, Paris 6, France, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες καί νέους ἀπό τήν 'Ελλάδα καί ἀπ' ὅλον τόν κόσμο στήν ἑλληνική ἤ γαλλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή κάρτ - ποστάλ.

Ἡ «Μαύρη τουλίπα» (25 χρόνων) ἀπό τήν Κωνσταντινούπολι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή μετανάστευσι καί τό γάμο.

«Τά δακρυσμένα μάτια» θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ "Ελληνες ναυτικούς ποὺ νά κατάγωνται κατά προτίμησι ἀπό τά νησιά μας. "Οσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα ἀπό τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς δώσουν τή διεύθυνσί τους ἀπό τίς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Juliette Kissglou (16 χρόνων) 9ne Sheffeild Str., Turffontein, Johanesburg, S. Africa, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο 16—18 χρόνων, στήν ἑλληνική, γαλλική, ἰταλική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Δυό φίλες, ἡ Bayan Rita Dendrinou (17 χρόνων) καί ἡ Eliza Georgiou (16), Bakirkoy- Elu Zoga Caddesi No 22 Bakirkoy, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες καί νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική, γαλλική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία φιλίας, τήν ἀνταλλαγή κάρτ - ποστάλ καί σκέψεων ἐπί διαφόρων θεμάτων. "Οσοι γράψουν, παρακαλοῦνται νά στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Kallistheni Fessa (29 χρόνων), ἀπό τήν Κύπρο, ἡ ὁποία βρίσκεται τώρα στό Λοιδῖνο, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ κυρίες καί δεσποινίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή ἐργοχείρων, καθώς ἐπίσης καί μέ νέους ποὺ ν' ἀσχολοῦνται μέ τά λογιστικά. Ἡ διεύθυνσίς της εἶναι: 10 Park View, Crescent, London N. 11, England.

Ἡ Luisa Belta, Via Vit. Emanouelle 187, P.O. Martino, Messina, Italia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες καί νέους ἀπό τήν 'Ελλάδα στήν ἑλληνική ἤ ἰταλική γλῶσσα.

Τρεῖς φίλες ἀπό τήν Αὐστραλία, ἡ Amalia Parou (18 χρόνων), ἡ Aglaia Kazanou (19) καί ἡ Persefoni Efstathiou (17), 24 A. Wilmott St., Ethelton, S. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπό τήν 'Ελλάδα. "Οσοι γράψουν, παρακαλοῦνται νά ἐσωκλείσουν μιά φωτογραφία στό πρῶτο τους γράμμα.

Ἡ Φαίδρα Μιχαηλίδου, C)o Chariklia Anagnostou, Rue Salmi 6, Choubrah, Le Caire, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν ἀναγνώστριά μας «Γκρίζο φθινόπωρο».

Ἡ Νεράϊδα τοῦ Νείλου (26 χρόνων) ἀπό τήν Αἴγυπτο, ζητεῖ μιά φιλική ἀλληλογραφία μέ σοβαρούς νέους ἀπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ἡ «Ἄννα ἀπό τό Ὀχάϊο» (26 χρόνων), καλῆς οἰκογενείας, καλῶς ἐγκατεστημένη καί μέ προίκα, ζητεῖ ἀλληλογραφία μ' ἕναν "Ελληνα γιατρό 26—35 χρόνων. "Οσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς δυό αὐτές ἀναγνωστριές μας, ἄς στείλουν τίς διευθύνσεις τους στά γραφεῖα μας. Θά τίς διαβιβάσωμε στίς ἐνδιαφερόμενες χωρίς νά τίς δημοσιεύσωμε.

Μιά ὡραία Ἰταλίδα, ἡ Marisa Giurissa, 4)163 [illegible] Bassanello, Johannesburg, S. Africa, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἰταλική, ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Ἡ Erenoula Evangelides, 62 Bryanston Str. W. b, London, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

Ἡ Arapina Mary, Beyoglu Mis Sok. Mimoza Ap. No 6)1, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες καί νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ Ketty Chryssoboyea, 27 Drummond St., Calton, Melbourne, Vic. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους τῆς 'Αθήνας καί τοῦ Πειραιῶς, κατά προτίμησιν τεχνίτες, ποὺ νά γνωρίζουν λίγα ἀγγλικά, μέ σκοπό τό γάμο. 'Αποστολή φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ἡ Clairy Papadopoulou (17 χρόνων) Hamalbasi 72, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους ἄνω τῶν 20 χρόνων, ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν ἀπό τήν Καναδᾶ, τήν Αὐστραλία ἤ τή Γαλλία, στήν ἑλληνική, ἤ γαλλική γλῶσσα.

Ἡ Nadia Zirekian (21 χρόνων), Tarlabasi, Kirechane Sok., No 14, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες καί μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἄνω τῶν 25 χρόνων, στήν ἑλληνική, τουρκική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Δυό νέες ἀπό τήν Κωνσταντινούπολι, ἡ Ersi (17 χρόνων) καί ἡ Lida (17) Cihangir Defterdar Sok., No 53—55, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ποὺ ν' ἀσχολοῦνται μέ τή ζωγραφική ἤ μέ τόν ἀθλητισμό, στήν ἑλληνική, γαλλική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

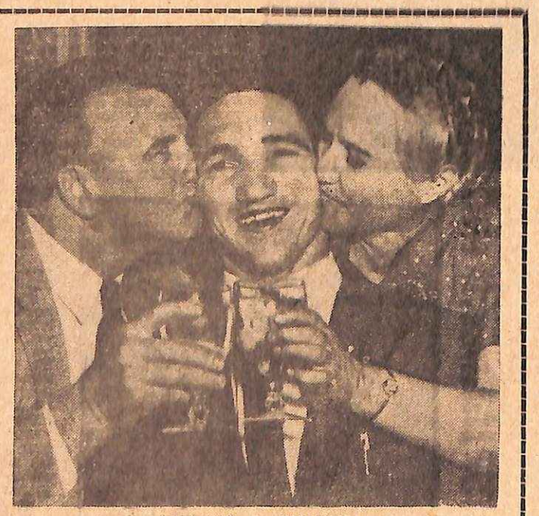

ΦΟΥΛΜΕΡ Ο «ΚΥΚΛΩΝ»

Μετά τόν θρίαμβό του στή Νέα Ὑόρκη, ὁ νέος πρωταθλητής μέσων βαρῶν «Κυκλών» Φούλμερ, δέχεται τά συγχαρητήρια τῶν γονέων του Λώρενς καί Μαίρη Φούλμερ. Ὁ νέος πρωταθλητής γεννήθηκε πρίν ἀπό 25 χρόνια στό Γουέστ Τζόρνταν καί πρωτοεργάστηκε στά ἀνθρακωρυχεῖα τῆς πατρίδας του. Ὁ Φούλμερ, εἶναι Μορμόνος στό θρήσκευμα καί διαθέτει τό ἕνα δέκατο τῶν ἐσόδων του ὑπέρ τῶν ἀπόρων ὁμοθρήσκων του, τά δέ ὑπόλοιπα τά ἐπενδύει σέ μιά μεγάλη ἐπιχείρησι γουναρικῶν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Georges Yannopoulos, 28 rue du 26 Juillet, Le Caire, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες 17—25 χρόνων ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

'Ο 'Ιταλός Cesare Favero C)o Northern Const Co, J. W. 10177, 104 St. Site 10, Edmonton, Alberta, Canada, ἐλεύθερος, 35 χρόνων καί μέ μηνιαῖο εἰσόδημα 400 δολλαρίων, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ μιά 'Ελληνίδα ἐγκατεστημένη στήν 'Ελλάδα, στήν Ἰταλική γλῶσσα. Τήν παρακαλεῖ νά τοῦ στείλη μιά φωτογραφία μαζί μέ τό πρῶτο της γράμμα.

'Ο Panayiotis Karaginnis, 137 Hindley St., Adelaide, S. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο.

'Ο Georges Katsios (26 χρόνων), Hellenic Datachment, Halfsee P.K. 527, NATO Forces, Izmir, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ μορφωμένες νέες καί νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων πάνω σέ διάφορα κοινωνιολογικά θέματα.

'Ο James Stanley (31 χρόνων) καί ὁ Van Wells, (24), 177 Wood Aven, Brideport, Conn, U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ μορφωμένες νέες τῆς 'Ελλάδος, στή γαλλική, ἰταλική, γερμανική, ἱσπανική, ἀγγλική ἤ ἑλληνική γλῶσσα. Ὁπωσδήποτε γράψη στόν πρῶτο νά εἶναι κάτω τῶν 24 χρόνων καί στό δεύτερο κάτω τῶν 22.

'Ο Christos Kokolis, Blessdale, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο.

'Ο Odysseas Pavlidis (19 χρόνων) LO1, 8 Theodore Str., St. Albans, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ

ΣΥΝΤΑΓΗ ΜΠΑΤΟΝ ΣΑΛΕ

Τὴν συνιστᾶ ἡ γνωστὴ εἰδικὴ συνεργάτις ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν Κυρία ΧΡΥΣΑ ΠΑΡΑΔΕΙΣΗ

Κοσκινίζετε 2 φλυτζ. τσαγιοῦ ἀλεύρι, προσθέτετε μιὰ κουταλιὰ τσαγιοῦ κοφτὴ σάλατι, τρίβετε μέσα 3/4 φλυτζ. τσαγιοῦ Φυτίνη καὶ ραντίζετε τὸ μίγμα μὲ 7 ἕως 8 κουταλιὲς τῆς σούπας μπύρα. Ζυμώνετε ἐλαφρὰ τὴ ζύμη καὶ τὴν ἀνοίγετε σὲ φύλλο πάχους 2/3 ἑκατοστοῦ. Ἀλοίφετε τὴν ἐπιφάνεια μὲ κροκάδι αὐγοῦ καὶ πασπαλίζετε ἀπαλὰ μὲ ψιλὸ ἁλάτι καὶ γλυκάνισο. Κόβετε τὸ φύλλο σὲ μακρόστενα κομμάτακια μὲ ὀδοντωτὴ ροδαλίτσα

Τὰ βάζετε σὲ ταψὶ καὶ τὰ ψήνετε σὲ δυνατὸ φοῦρνο (400° Φαρενάιτ) ἐπὶ 14 περίπου λεπτά.

Ἡ μπύρα εἶναι ἕνα τονωτικὸ ποὺ ὑποβοηθεῖ τὰ ἀντέχουμε καλλίτερα τὴν κούραση. Εἶναι τὸ πιὸ πλούσιο ποτὸ σὲ θιαμίνες. Εἶναι ἐπίσης ἡ πιὸ πλούσια τροφὴ σὲ ἔνζυμα ποὺ διευκολύνουν τὴν πέψη. Ἀπὸ σήμερα πίνετε τακτικὰ μπύρα στὰ γεύματα σας καὶ θὰ σᾶς ἐπιφυλάσσῃ ὡρα δίψῃτε. Προσφέρετε τὴν ἐπίσης καὶ στοὺς φίλους σας. Εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀπόλαυσις ἡ γευστικὴ καὶ δροσιστικὴ μπύρα ΦΙΞ.

Διασθζοντας αὐτὴ τὴν συνταγὴ κερδίσατε καὶ ἕνα ὡραῖο παιγνίδι συνομαστροφῶν. Γιὰ νὰ τὸ λάβετε δωρεὰν, κόψτε τὸ κείμενο αὐτὸ καὶ ἀποστεῖλατε το ἐντὸς 8 ἡμερῶν μὲ τὴν διεύθυνσίν σας στὴν Α. Ε. Κάρολο Φίξ, ὑπηρεσία Α Π 12, Λεωφ. Συγγρού 53, Ἀθῆναι.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΔΟΡΜΙΑΣ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen's

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ γνωστὴ ἀπὸ 28ετίας αἰσθητικὸς Mme KETTY - ROSA, ἰδιοκτήτρια τοῦ πρωτοπόρου καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ 44 φημισμένου ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ MME KETTY, γνωστοποιεῖ πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν πελατείαν της, ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἢ συνεργασίαν ἔχει μὲ ἄλλα Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς τῶν Ἀθηνῶν, δέχεται δὲ πάντοτε αὐτοπροσώπως, τηλέφ. 22-088. Ἡ θεωμένη κατασκευάστρια τοῦ θαυματουργοῦ LOTION GELLEE ROYAL μὲ CONCOMBRE τοῦ NICOLE BERMOND, καθὼς καὶ ὅλα τὰ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένα καὶ ἐγκεκριμένα ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο Ὑγειονομικὸ Συμβούλιο καλλυντικὰ Mme KETTY, πωλοῦνται μόναν στὸ Ἰνστιτοῦτον της, Ἐρμοῦ 44. Τὸ θαυματουργὸν ΤΣΑΙ· ΜΑΤΕ PAMPERO, ποὺ εἶναι Γεν. Ἀντιπρόσωπος γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ Mme KETTY - ROSA, πωλεῖται μόνον εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον της, Ἐρμοῦ 44. Διατίθεται ἐπίσης ἀπὸ τὴν Mme KETTY καὶ καθαρὸς Βασιλικὸς Πολτός, προϊὸν Μελισσοκόμου Ἰατροῦ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραδεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Δέχεται καθ' ἑκάστην, 9—1 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει ὁδὸς Φλωρίνης 8 αὐτοκίνητον Ἀχαρνῶν. Στάσις Ἁγίου Παντελεήμονος. Ἀριθ. τηλ. 872.624.

Ἀδυνάτισμα ταχὺ καὶ χωρὶς κίνδυνο. Ἐξαφάνισις τῆς κυτταρίτιδος καὶ ρυτίδων. Ξανάνειωμα προσώπου καὶ σώματος διὰ ἐντελῶς νέων θεραπειῶν τοῦ Φυσιοθεραπευτηρίου Αἰσθητικῆς καὶ ἀνανεώσεως τῶν Ἰστῶν MEGALOFON, ὁδὸς Ἀκαδημίας 19, 2ος ὄροφος. Τηλ. 612-728. Ἀποτρίχωσις ριζική. Θεραπεία φαλάκρας ἀκμῆς, couperose, ἐλιῶν. Πλύνγκ βιολογικό.

Ὁ Christos Kokolis, Blaesdale Vineyard's, Langhornes Creek, South, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Σεισμόπληκτη Καΐτη» 19 χρόνων, τοῦ τεύχους τῆς 19ης Αὐγούστου 1956. Τὴν παρακαλεῖ νὰ ἐσωκλείσῃ καὶ φωτογραφία της στὸ πρῶτο της γράμμα.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ali Cevik καὶ ὁ Zafer Tekin, Dogu Mahhallesi T:ube Sok, No 6, Kirklareli, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφίαι μὲ νέες τῆς Δυτικῆς Θράκης, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν, μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἑλληνική, τουρκική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Smith Henderson, P.O. Box No 354, Port Sudan, Sudan, (25 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀμερική, τὴν Ἀγγλία, τὴ Γερμανία καὶ τὴν Ἰταλία, 18—24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα πάνω σὲ ὁποιοδήποτε θέμα. Δέχεται ἐπίσης ν' ἀνταλλάξῃ μαζί τους γραμματόσημα καὶ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ Tino Zafiriou, Café Hôtel Restaurant de l' Atlas, Ben Guerire, Maroc, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ "Ελληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Antoine Yiannakopoulos, 645 Dowling St., Moore Park, Sydney. N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ τοῦ στείλουν, μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ὁ Tasos Pantoulis (26 χρόνων) καὶ ὁ Nick Sameros (28), 266 Sherbrooke West, Montreal, Canada, ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Elias Xanthopoulos (23 χρόνων) Largo São Francisco 26, 8o Andar Sala 809, Rio de Janeiro, Brazil, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. "Οποια θὰ τοῦ γράψῃ, παρακαλεῖται νὰ ἐσωκλείσῃ μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο της γράμμα.

Ὁ Steve Thallas, 338 Flinder's Str., C. 1, Melbourne, Vic, Australia. (18 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνοπούλες κάτω τῶν 18 χρόνων, ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ George Triandafillis, P.O. Box 18, Namwera, Nyasaland, Rhodesia, S. Africa, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων, οἱ ὁποῖες ἐὰν συμπίπτουν ἴσως καταλήξουν σὲ γάμο. Παρακαλεῖ ὅποια τοῦ γράψῃ, νὰ ἐσωκλείσῃ στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Zenon καὶ ὁ Pandelis Papageorgiou Doruma, Congo Belge, (ἔμποροι 24 καὶ 22 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογραφίαι μὲ δυὸ Ἑλληνοπούλες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Καβάλα, 16—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς εἰλικρινοῦς φιλίας.

Ὁ Anthony Mavros, 441 W. 49th St. New York, U.S.A. (30 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. "Οποια τοῦ γράψῃ, νὰ τοῦ στείλῃ μιὰ φωτογραφία της καὶ ἕνα «Θησαυρὸ» μὲ τὴν ἀγγελία του αὐτή.

Ὁ Antis Vorkas, 149 Wornington Rd. London W. 10, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ χήρα 29 χρόνων τοῦ τεύχους 936, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαραμένα νειάτα» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ἢ μὲ τὴν «Πληγωμένη Κρητικοπούλα» (23 χρόνων) τοῦ τεύχους 935.

Ὁ Nick Kritsionis, 4 Francis Str., Richmond, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, 18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Vic Moshakis (23 χρόνων), Hill Tea Room, 52 Van Riebeek Ave, Edenvale, T.V.L. S. Africa, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ μορφωμένη νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, 17—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. "Οποια θὰ τοῦ γράψῃ, νὰ τοῦ στείλῃ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Steven Nicklas, 195 Moreland Road, Cobourg, Melbourne, Vic. Australia, (μορφωμένος, 34 χρόνων), μηχανικὸς αὐτοκινήτων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες κοπέλες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ Ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ὁ John Ghigiotis καὶ ὁ Sampson Papadelis, 139 Magnolia Av.x, J. C. N. J. U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δυὸ Ἑλληνίδες 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. "Οσες θέλουν νὰ πάρουν ἀπάντησι, πρέπει ἀπαραιτήτως, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἰωάννης Σπυρόπουλος, Ν. Χαλκηδόνος 22, Ἄνω Δάφνη, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, καὶ ὁ Παρασκευᾶς Καλαμάνος, Καμπανέως 22, Κολωνός, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ κοπέλλες ἀπὸ ὁποιαδήποτε γωνιὰ τῆς γῆς καὶ πάνω σὲ ὁποιοδήποτε θέμα.

Ὁ Βασίλειος Ἀποστολόπουλος, Πατησίων 36, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, φοιτητὴς τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «17χρονη Κυπριωπούλα». Ὁ Τάκης Καστανῆς, πτυχιοῦχος σχεδιαστής, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κοπέλλες ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: Poste- Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Ἑλλάς. Ὁ Κωνσταντῖνος Βασιλόπουλος, Γούναρη 4, Ἅγιον Ἰωάννην Ρέντην, Μοσχάτο, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Γεώργιος Μακαρονόπουλος (23 χρόνων), Ἀγίας Ἄννης 2, Μοσχάτο, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, καὶ ὁ Παν. Τριανταφυλλόπουλος, (25) Αἰδινίου 8, Χαραυγή, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Φίλιππος Ζώτος, Βασιλίσσης Σοφίας 114 Β, Πειραιεύς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ἀρετὴ» καὶ τὴν «Κακία». Ὁ Χρῆστος Τζιμόγιαννης (25 χρόνων), Μύρωνος 4, Πλάκα, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ 18—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας. "Οσες τοῦ γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Φλάμος, Κολοκοτρώνη 123, Πειραιεύς, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα 14—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ φωτογραφιῶν καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ σπουδαστὴς Ἰωάννης Στάσσης (25 χρόνων) Ἀμαλθείας 3, Κυψέλη, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Σοφία Λόρεν» ἢ μὲ τὸ «Καστανὸ Διαβολάκι» τοῦ τεύχους 939. Ὁ Ὀνούφριος Γ. Βλασσόπουλος (25 χρόνων) Ραιδεστοῦ 5, Βύρωνα, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅποια θὰ τοῦ γράψῃ, νὰ στείλῃ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Νίκος Σαρακηνός, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Βεατρίκη», ὁ Γιάννης Δούβαλης μὲ τὴν «Ἐντελβάϊς» καὶ ὁ Ἀνέστης Βασιλειάδης μὲ τὴν «Μαίριλυν. Καὶ οἱ τρεῖς εἶναι ὑπάλληλοι τῆς Βασιλικῆς Προνοίας, Βατόλακκον Γρεβενῶν. Ὁ Γεώργιος Κοϊζάρης, Ν. Σ. Σωτηρία, 14η Κλινική, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ὁ Σωκράτης Ἀποστόλου, Ν.Σ. Σωτηρία, 15η Κλινική, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Λεωνίδας Μουμούρης, Πεισιστράτου 16, Ἐλευσίς, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Βεατρίκη» ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, τοῦ τεύχους 937.

Ὁ Κωνσταντῖνος Παναγιωτάτος, Νεοχωρίου 25Α, Ἀθῆναι, ὁ Μιχαὴλ Λάμπρου (φοιτητὴς) Poste Restante. Πειραιεύς, καθὼς καὶ οἱ τρεῖς φίλοι, Δημήτριος Παπαδόπουλος, Λάκης Χατζηαντωνίου καὶ Σπυρίδων Νικολάου, Θαρούπου 17, Νέος Κόσμος, Ἀθῆναι, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Σοφία Λόρεν», «Τζίνα Λολομπρίτζιντα» καὶ «Μαίριλυν Μονρόε» τοῦ τεύχους 939. Μόνο μὲ τὴν «Τζίνα Λολομπρίτζιντα» ζητοῦν ἀλληλογραφία ὁ Γεώργιος Θειακός, Ἐγκλουβῆ, Λευκάδος, μορφωμένος καὶ εὐπαρουσίαστος, καθὼς καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Κώτσιας, Ἡγουμενίτσα - Θεσπρωτίας, Ἤπειρος.

Ὁ Παναγιώτης Α. Τσαλῆς (20 χρόνων), Πουρνάριον Πύργου, Ἠλείας, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ Ἰδιαιτέρως τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ποὺ ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὴν λογοτεχνία. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Παναγ. Πανόπουλος, Πουρνάριον Πύργου Ἠλείας, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Καστανὸ Διαβολάκι» καὶ μὲ τὴ «Σοφία Λόρεν» τοῦ τεύχους 939.

Ὁ Δημήτριος Μητσόπουλος (30 χρόνων - γεωπόνος) καὶ ὁ Παναγιώτης Καρέλας (27 χρόνων, μηχανικὸς αὐτοκινήτων), Τύρναβον, Λάρισα, Ἑλλάς, ζητοῦν ἀλληλογραφίαι μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Χρῆστος Καλογιάννης, Βασιλ. Σοφίας 49, Ἁγία Παρασκευή, Ἀττικῆς, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἰδίως τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Ἴδιος εἶναι 18 χρόνων. Ὁ Συμεὼν Ἠλιάδης, (15 χρόνων), ὁδὸς Δεμίρ Ἰσὰρ 44, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Κώστας Δεκλερῆς, Κερατέα, Ἀττικῆς, περιμένει γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας «Δειλινὸ τοῦ Αἰγαίου» καὶ «Μαίριλυν Μονρόε». Ὁ Εὐάγγελος Καβαλλάρης Δημ. Γούναρη 3, Πειραιεύς, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία. Ὁ Σταῦρος Χρυσαλὰς (23 χρόνων) Αἰγινήτου 8, Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ περιμένει μιὰ φωτογραφία μαζὶ μὲ τὸ πρῶτο τους γράμμα.

Ὁ Φίλιππος Δετζώρτζης, Παναγῆ Τσαλδάρη 5, Βύρωνα, Ἀθῆναι, Ἑλλάς. Θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Χονολουλοῦ ἀπὸ τὴν Κύπρο». Ὁ Ἰωάννης Κακούρης, Ζαβλάνη 16, Πάτραι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ν. Παπαϊκολάου, 341 Μ. Δ. 114 Π. Μ., Ταγάρα, Βοιωτία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Γκρίζο φθινόπωρο». Ὁ Ἀναστ. Ἀνθόπουλος 113 Π. Μ., Ε.Μ., ΕΓΚ, ΣΤΓ 903, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ὑποσμηνίας Γεώργιος Κορώσης, Ἐπιτελεῖον, 113 ΠΜΕ, Β. Σ.Τ. 903, Σέδες, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὸ «Ξανθὸ διαβολάκι». Ὁ Ἰωάννης Γεωργίου καὶ ὁ Φοῖβος Ἀντωνόπουλος, 112 Π.Μ., Μ.Μ., ΑΒΕ, ΤΓΑ 1010, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ Παν. Γεωργίου, ὁ Νικ. Ἀναγνώστου καὶ ὁ Ι. Ἀποστόλου, 114 Π. Μ., 342 Μ.Α. Ταγάρα, Βοιωτίας, Ἑλλάς, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Παν. Ραυτόπουλος, 110 Π.Μ., Μ.Α.)Φ.Κ., ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νεράϊδα τοῦ Αἰγαίου».

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ ὑπαξ)κὸς Μίμης Δημητρίου, ΚΕΝΜ, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 907, ζητεῖ ἀλληλογρ.φία μὲ τὴν «Σύλβια Η.». Ὁ Θωμᾶς Κομπίνος καὶ ὁ Μίμης Λογοθέτης, ΚΕΤ)ΕΣΤ, Ἴλη Ἀνα)σεως, ΒΣΤ 902, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς «Μιρέλλα Κ.» καὶ «Ἀλίνη Π.» Μὲ τὴν «Νίκη Π.», θέλουν ἀλληλογραφήσουν. Ὁ Ντάνης Ροντήρης, ΣΦΜ, Λαύριον, καὶ ὁ λοχίας Κυρ. Τσαπαρλῆς, 957 Λ)ΕΣΑ, ΒΣΤ 903. Ὁ Θεοφάνης Διαμάντης, 619 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 917Β, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἄννα - Μαρία - Χριστίνα».

Οἱ τρεῖς φίλοι ὑπαξ)κοί, Βασίλειος Τριανταφυλλόπουλος, Μίμης Κωνσταντινίδης καὶ Κων. Ἀλεξόπουλος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς «Βεατρίκη», ἐ"Εντελβάϊς» καὶ «Μαίριλυν» κατὰ σειρὰν ἀντιστοίχως. Ἡ διεύθυνσίς τους εἶναι: 582 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 918Β. Μόνο μὲ τὴν «Μαίριλυν», ζητεῖ ἀλληλογραφία ὁ ὑπαξ)κὸς Παναγιώτης Δαράβαλης, 628 Τ.Π., Λ.Δ., ΣΤΓ 918. Μὲ τὴ «Βεατρίκη» καὶ τὴν «Ἐντελβάϊς», θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν οἱ ὑπαξ)κοί, Χριστόφορος Βλαχόπουλος καὶ Γ. Γαβριηλίδης, ΚΕΝ Κερκύρας, 2ος Λόχος, ΣΤΓ 910. Μὲ τὴν «Μαίριλυν», ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ ὁ ὑπαξ)κὸς Χρῆστος Πλακίδας, ΚΕΝ Κερκύρας, 5ος Λόχος, ΣΤΓ 910. Οἱ δυὸ φίλοι, Δημήτριος Κασίδης καὶ Ἀναστάσιος Φωτόπουλος, ζητοῦν ἀλληλογραφία ἀντιστοίχως μὲ τὶς «Μαίριλυν» καὶ «Βεατρίκη». Ἡ διεύθυνσίς τους εἶναι: 670 Ο.Α., ΣΤΓ 914.

Ὁ Δημήτριος Πατσούρας, 625 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 918Γ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ Εὐτύχιος Γερόντης, ΚΕΕΜ)Π.Ε., ΣΤΓ 909Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Μὲ τὶς δυὸ ἐξαδέλφες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὴ ψευδώνυμα «Κάρμεν» καὶ «Ἀγαπούλα», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν οἱ σημνίτες, Ἀλέξανδρος Δουζίνας καὶ Ἰωάννης Γκουβούσης, 111 Π. Μάχης, 408 ΜΠΑ, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος. Οἱ σημνίτες Χάρης Μαργιολάκης, Ἀναστάσιος Ἀλιφραγκῆς, Γεώργιος Μπερκουτάκης καὶ Παναγιώτης Γκούτης, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἰσχύει καὶ γι' αὐτοὺς ἡ προγουμένη διεύθυνσίς.

Οἱ ὑπαξ)κοί, Λάκης Κωνσταντίνου, Τάκης Ἐσμαηλιώνδας καὶ Ἰωάννης Δημητριάδης, ΚΕΝ Μεσολογγίου, 6ος Λόχος, ΣΤΓ 907, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων πάνω σὲ διάφορα θέματα. Οἱ ναῦτες, Κώστας Ἀρβανίτης, Γεώργιος Κοιλιαράκης καὶ Γεώργιος Λεκκάκης, Β)Π «Κρήτη», ΓΕΝ, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἠλικίας 18—20 χρόνων.

Ὁ Γεώργιος Σισκανίδης καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Πετρίδης, 157 ΜΠΠ, Πυρ)χίας Δ)σεως, ΣΤΓ 905, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τῆς Κύπρου, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. "Οσες γράψουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Δυὸ φίλοι, ὑπαξ)κοὶ τοῦ Βασ. Ναυτικοῦ, ὁ Τάκης Δέδες καὶ ὁ Τάσος Παπαδόπουλος, Α.Ν. 707 «Καρναδίας», ΔΝΑΡ, ΓΕΝ, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἠλικίας 18—22 χρόνων.

Ὁ σημνίτης Βρασίδας Μυλωνᾶς, 111 Π.Μ., Μ. Ἐγκ)σεων, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Φραντζέσκα» ἀπὸ τοὺς Γαργαλιάνους. Ὁ Β. Πετράκης, ὁ Λάκης Νούσας καὶ ὁ Ἄλκης Παπαϊωάννου, 4ος Σύνταγμα Εὐζώνων, Γραφεῖον Α2, ΣΤΓ 918Γ, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς τρεῖς ἀναγνώστριές μας «Μαίριλυν Μονρόε», «Τζίνα Λολομπρίτζιντα» καὶ «Σοφία Λόρεν» ἀντιστοίχως.

Ὁ Ἰωάννης Μαυρογενάκης, ΚΕΒΟΠ, 4ος Λόχος, ΒΣΤ 902, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι τοῦ ἐσωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ λοχίας Ἀντώνιος Θαρρενάκης, ΚΕΥ Χίου, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ ὑπαξ)κὸς Σπῦρος Λακουμετάκης, ΚΕΝ Κορίνθου, 13ος Λόχος, ΣΤΓ 909, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ Μπέμπα Λασκαράτου, τὶς ὁποίας ἔχει χάσει τὴ διεύθυνσί.

Ὁ Κων. Δέμος, 323 Σ.Ε., ΣΤΓ 915, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας «Νέα Ἑλλάς». Ὁ ναύτης Κλυάρης Λεμωνῆς, Β) Π «Ἀρματωλός», ΓΕΝ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἄννα - Μαρία - Χριστίνα».

Οἱ τρεῖς φίλοι ὑπαξ)κοί, Βασίλειος Τριανταφυλλόπουλος, Μίμης Κωνσταντινίδης καὶ Κων. Ἀλεξόπουλος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς «Βεατρίκη», ἐ"Εντελβάϊς» καὶ «Μαίριλυν» κατὰ σειρὰν ἀντιστοίχως. Ἡ διεύθυνσίς τους εἶναι: 582 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 918Β. Μόνο μὲ τὴν «Μαίριλυν», ζητεῖ ἀλληλογραφία ὁ ὑπαξ)κὸς Παναγιώτης Δαράβαλης, 628 Τ.Π., Λ.Δ., ΣΤΓ 918. Μὲ τὴ «Βεατρίκη» καὶ τὴν «Ἐντελβάϊς», θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν οἱ ὑπαξ)κοί, Χριστόφορος Βλαχόπουλος καὶ Γ. Γαβριηλίδης, ΚΕΝ Κερκύρας, 2ος Λόχος, ΣΤΓ 910. Μὲ τὴν «Μαίριλυν», ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ ὁ ὑπαξ)κὸς Χρῆστος Πλακίδας, ΚΕΝ Κερκύρας, 5ος Λόχος, ΣΤΓ 910. Οἱ δυὸ φίλοι, Δημήτριος Κασίδης καὶ Ἀναστάσιος Φωτόπουλος, ζητοῦν ἀλληλογραφία ἀντιστοίχως μὲ τὶς «Μαίριλυν» καὶ «Βεατρίκη». Ἡ διεύθυνσίς τους εἶναι: 670 Ο.Α., ΣΤΓ 914.

Ὁ Δημήτριος Πατσούρας, 625 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 918Γ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ Εὐτύχιος Γερόντης, ΚΕΕΜ)Π.Ε., ΣΤΓ 909Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Μὲ τὶς δυὸ ἐξαδέλφες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὴ ψευδώνυμα «Κάρμεν» καὶ «Ἀγαπούλα», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν οἱ σημνίτες, Ἀλέξανδρος Δουζίνας καὶ Ἰωάννης Γκουβούσης, 111 Π. Μάχης, 408 ΜΠΑ, Ν. Ἀγχίαλος

Ὁ πρώην κατάδικος χαίρεται τώρα τὴν ἐλευθερία του, παίζοντας τακτικὰ μὲ τὰ ἐγγονάκια του.

ΕΜΕΙΝΕ 16 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ!...

Γιὰ μιὰ ληστεία ποὺ δὲν ἔκανε

Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι ὁ Ρόϋ Ἤτον εἶναι δικαιολογημένος νὰ ζητάη ἀποζημίωσι ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ κράτος — ἔστω κι' ἂν τὸ ποσὸν ποὺ ἀπαιτεῖ (250.000 δολλάρια) φαίνεται τεράστιο.

Γιατὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι ἡ ἀποζημίωσι ποὺ ζητάει ὁ Ρόϋ Ἤτον γιὰ τὰ 16 χρόνια ποὺ ἔμεινε ἐντελῶς ἄδικα στὴ φυλακή, κατηγορούμενος γιὰ μιὰ ληστεία ποὺ δὲν ἔκανε!...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι σήμερα ἕνα σωματικὸ ἐρείπιο, ἀνίκανος νὰ ἐργαστῆ, καὶ συντηρεῖται στὴ ζωὴ χάρις στὴ γενναιοδωρία ἑνὸς φίλου του. Καὶ ἴσως νὰ ἦταν ἀκόμη στὴ φυλακή, ἂν κάποιος ἄγνωστος δὲν ἀναλάβαινε νὰ τὸν σώσῃ.

Ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1940 ποὺ καταδικάστηκε γιὰ τὴ ληστεία, ὁ Ρόϋ Ἤτον εἶχε κλεισθῆ κατὰ καιροὺς τρεῖς φορὲς σὲ φυλακή, γιὰ μικρὰ ἀδικήματα. Μετὰ τὴν τρίτη ἀποφυλάκισί του, ἀποφάσισε νὰ ἀλλάξῃ ὄνομα, γιὰ νὰ βρίσκῃ εὐκολώτερα δουλειά. Διάλεξε, λοιπόν, ἐντελῶς στὴν τύχη τὸ ὄνομα Κὰρλ Ρότζερς καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ Λόρντσμπουργκ.

Τὸ τραγικὸ παιχνίδι τῆς μοίρας εἰς βάρος του ἄρχισε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1938 στὴν πόλι Ρὸκ Ἄϊλαντ τοῦ Ἰλλινόϊς, ποὺ βρίσκεται ἑκατοντάδες χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ Λόρντσμπουργκ. Ἕνα ἀπόγευμα, δυὸ ἄνδρες, λήστεψαν τὸν Τζάϊμς Κρούκς καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν δεμένο σὲ ἕνα χαντάκι. Ὁ Κρούκς κατώρθωσε νὰ ἐλευθερωθῆ καὶ κατήγγειλε τὴ ληστεία στὴν ἀστυνομία. Περιέγραψε λεπτομερῶς τοὺς ἀπαγωγεῖς του καὶ πρόσθεσε, ὅτι ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐμφανιζόταν μὲ τὸ ὄνομα Ντὶκ Οὐέλλιγκτον.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ ἀναζητοῦν τοὺς δυὸ ληστὲς καί, ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη τους ἔμαθαν, ὅτι ὁ Ντὶκ Οὐέλλιγκτον εἶχε χρησιμοποιήσει καὶ τὸ ὄνομα Κὰρλ Ρότζερς, ὡς ψευδώνυμο. Ὁ πραγματικὸς Κὰρλ Ρότζερς βρέθηκε σὲ μιὰ ἄλλη Πολιτεία, ἀλλὰ ἀπέδειξε, ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ ληστεία... Ἀλλά, ἀπὸ ἀμέλεια τῆς ἀστυνομίας, τὸ ψευδώνυμο Κὰρλ Ρότζερς ἔμεινε δίπλα στὸ ὄνομα τοῦ Ντὶκ Οὐέλλιγκτον, στὸν κατάλογο τῶν καταζητουμένων.

Ἔτσι, ὅταν ἕνας πράκτωρ τοῦ F.B.I. ἀνεκάλυψε στὸ Λόρντσμπουργκ τὸν Ρόϋ Ἤτον, νὰ ἐμφανίζεται μὲ τὸ ψεύτικο ὄνομα Κὰρλ Ρότζερς, τὸν συνέλαβε, βέβαιος, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Ντὶκ Οὐέλλιγκτον. Ἡ ὑποψία τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐνισχύθηκε ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Ἤτον ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ ληστὴ Οὐέλλιγκτον, ποὺ εἶχε περιγράψει τὸ θῦμα. Ὁ Κρούκς, ἄλλωστε, βεβαίωσε, ὅτι αὐτὸς ἦταν, ὅταν εἶδε φωτογραφία του.

Ἀπὸ κεῖ καὶ ὕστερα, ἡ ἀλυσίδα τῶν σατανικῶν συμπτώσεων, ποὺ ὡδήγησαν στὴ σύλληψι τοῦ Ἤτον γιὰ τὴ ληστεία, ἔφερε καὶ στὴν καταδίκη του. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε χρήματα νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς τῶν ἀπαραιτήτων μαρτύρων, δὲ μπόρεσε νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι βρισκόταν στὸ Λόρντσμπουργκ, ὅταν ἔγινε ἡ ληστεία — δηλαδὴ ἑκατοντάδες χιλιόμετρα μακρυά. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲ μπόρεσε νὰ ἐξασφαλίσῃ καλὸ συνήγορο, ἀλλὰ ἀρκέστηκε σὲ δυὸ νεαροὺς δικηγόρους ποὺ τοῦ ὥρισε ὡς συνήγορους τὸ δικαστήριο, καὶ οἱ ὁποῖοι μόλις εἶχαν ἀποκτήσει τὰ διπλώματά τους.

Τὸ ἴδιο τὸ θῦμα τῆς ληστείας, ἄλλωστε, ὁ Κρούκς, βεβαίωσε ἀδίστακτα, ὅτι ὁ Ἤτον ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ληστές. ὅταν τοὺς ἔφεραν σὲ ἀντιπαράστασι. Γιατί, ὅπως ἐξακριβώθηκε μετὰ ἀπὸ χρόνια, ὁ Ἤτον καὶ ὁ πραγματικὸς ληστὴς — κάποιος κατάδικος ὀνόματι Τζὼν Νταίηβις — ἔμοιαζαν καταπληκτικά.

Ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτά, οἱ δικασταὶ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ ξεγελαστοῦν καὶ νὰ καταδικάσουν τὸν Ἤτον γιὰ τὴ ληστεία, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες του. Ἀργότερα, συνελήφθη, σὲ ἄλλη Πολιτεία, ὁ δεύτερος συνένοχος τῆς ληστείας. Ἀλλὰ εἶχε εἰς βάρος του ἄλλες σοβαρώτερες κατηγορίες καὶ δὲ δικάστηκε γιὰ τὴ ληστεία τοῦ Κρούκς. Ἔτσι, δὲν εἶδε κανένα δόλου τὸν Ἤτον, ὁπότε θὰ ἀποδεικνύοταν ἡ ἀθωότης του τελευταίου.

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς φυλακίσεώς του, ὁ Ρόϋ Ἤτον ὑπέφερε ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἀσθένειες καὶ δὲ μπόρεσε νὰ κάνῃ τίποτε γιὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἦταν ἀθῶος. Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, μὲ τὰ χρήματα ποὺ κέρδιζε ἐργαζόμενος στὴ φυλακή, ἀγόρασε νομικὰ συγγράμματα καὶ τὰ μελέτησε, ὥστε νὰ ἀνακαλύψῃ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ κατώρθωνε νὰ ἀνακινήσῃ τὸ ζήτημα τῆς δίκης του.

Βομβάρδιζε ὅλες τὶς ἐπίσημες ἀρχὲς μὲ αἰτήσεις γιὰ ἀναθεώρησι. ἀλλὰ πάντοτε ὑπῆρχαν διάφορα τυπικὰ ἐμπόδια καὶ ἐλλείψεις, ποὺ δὲν τὴν ἐπέτρεπαν.

Ὡστόσο ὁ Ρόϋ Ἤτον δὲν ἀπογοητεύοταν. Καί, στὸ τέλος, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, φάνηκε τὸ πρῶτο παρήγορο σημάδι. Ὁ δικαστὴς Μπέρναρντ Μόραν, ποὺ ἀντικατέστησε στὴ θέσι του τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου, ποὺ καταδίκασε τὸν Ἤτον, διάβασε μερικὲς ἀπὸ τὶς αἰτήσεις του καὶ συγκινήθηκε. Περισσότερο, ὅμως, τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ γεγονός, ὅτι στὴ γραπτὴ ἐξιστόρησι τῶν γεγονότων, ποὺ ἔκανε κατὰ καιροὺς ὁ κατάδικος, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, δὲν ἄλλαζε τίποτε ἀπὸ τὰ γεγονότα καὶ δὲν ἔπεφτε σὲ ἀντιφάσεις, ἐνῶ συνήθως, οἱ πραγματικοὶ ἔνοχοι μπερδεύουν διάφορες λεπτομέρειες, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

Ὁ δικαστὴς Μόραν φρόντισε νὰ τοῦ συναντήσῃ καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐξετάσῃ ὁ ἴδιος τὴν περίπτωσί του καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Χάρις στὶς προσπάθειές του, ὁ δεύτερος συνένοχος, συναντήθηκε μὲ τὸν Ἤτον καὶ βεβαίωσε, ὅτι δὲν ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν βοήθησε στὴ ληστεία. Διαπιστώθηκε, ἐπίσης, τὸ λάθος ποὺ εἶχε γίνει μὲ τὸ μοιραῖο ψευδώνυμο, στὸν κατάλογο τῶν καταζητουμένων. Διάφοροι μάρτυρες μπόρεσαν νὰ στηρίξουν μὲ καταθέσεις τους τὸ ἄλλοθι τοῦ Ἤτον. Καί, ἐπὶ πλέον, βρέθηκε ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, ποὺ ἦταν κλεισμένος σὲ φυλακὴ γιὰ ἄλλα ἐγκλήματα, καὶ ὡμολόγησε.

Ἔτσι, 16 χρόνια μετὰ τὴν ἄδικη καταδίκη του, ὁ Ρόϋ Ἤτον βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, μὲ ἀποκατεστημένο τὸ ὄνομά του. Τὰ 16 αὐτὰ χρόνια, ὅμως, τὸν ἔχουν καταντήσει, ὅπως εἴπαμε, σωστὸ ἐρείπιο. Καὶ ἡ μόνη του ἐλπίδα τώρα, εἶναι νὰ πάρῃ τὴν ἀποζημίωσι γιὰ νὰ ζήσῃ τὰ ὑπόλοιπα ἐλεύθερα χρόνια του μὲ κάποια ἄνεσι.

✪✪

Ὁ καφὲς τῶν κάου μπόϋς

Νά ἡ συνταγὴ τοῦ καφὲ τῶν κάου-μπόϋς, ὅπως δημοσιεύεται σ' ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικό:

Βάζετε ἕνα κιλὸ καφὲ μέσα σὲ τέσσερα κιλὰ νερό. Τὰ βράζετε ἐπὶ δυὸ ὧρες καὶ κατόπιν ρίχνετε μέσα στὴ χύτρα ἕνα ἀλογοπέταλο. Ἂν πάη στὸν πάτο, αὐτὸ σημαίνει πὼς πρέπει νὰ ρίξετε κι' ἄλλον καφέ.

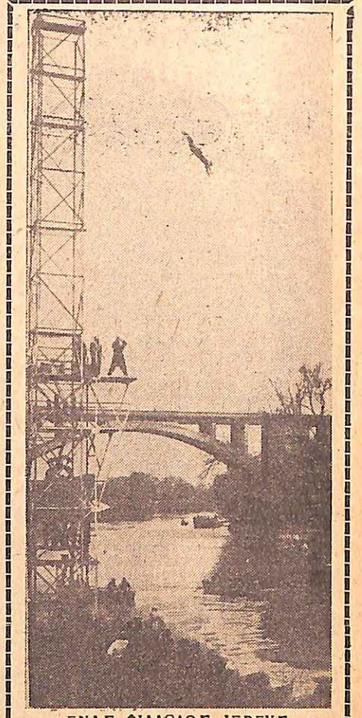

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΘΛΟΣ ΙΕΡΕΥΣ

Στὸ Νοζὰν τῆς Γαλλίας, ἕνας φιλαθλος ἐφημέριος τοῦ ὁποίου ἡ ἐκκλησία εἶχε ἄμεση ἀνάγκη ἀπὸ ἐπισκευή, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὰ χρήματα, ποὺ τοῦ χρειάζονταν σκέφτηκε νὰ προσφέρῃ μὲ εἰσιτήριο ἕνα ἐνδιαφέρον θέαμα στοὺς ἐνορίτες του. Ἔκανε ἀπὸ ὕψος 35 μέτρων μιὰ θεαματικὴ βουτιὰ στὰ παγωμένα νερὰ τοῦ Μάρνη. Μὲ τὰ χρήματα ποὺ συγκέντρωσε ὄχι μόνο ἐπισκεύασε τὴν ἐκκλησία του ἀλλὰ μπόρεσε νὰ βοηθήσῃ καὶ 13 δυστυχισμένες οἰκογένειες τῆς ἐνορίας του.

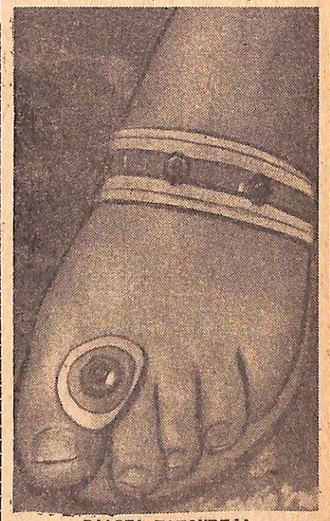

ΒΙΔΩΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας ἐφέτος τὸ καλοκαίρι θὰ εἶναι τὰ σανδάλια, ποὺ θὰ στερεώνωνται στὸ πόδι μὲ μιὰ βίδα, ὅπως βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Ἔτσι οἱ ὡραῖες κοπέλλες δὲν θὰ λένε πιὰ στὸ συνοδό τους: «Στάσου, γιατὶ μοῦ λύθηκε τὸ παπουτσι», ἀλλὰ «Στάσου νὰ σφίξω τὴ βίδα μου».

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ δοκιμασία

Ἡ νύχτα παραχωροῦσε ἁπαλὰ τὴ θέσι της στὴν ἡμέρα, ἀφήνοντας ἀνάγλυφα τὰ μικρὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ, πάνω στὴν δενδρόφυτη πλαγιά. Ὁ ἥλιος θ' ἀργοῦσε ἀκόμη νὰ βγῇ, μὰ ἕνας-ἕνας οἱ χωριάτες μὲ τὰ ζῶα τους, ἐπαιρναν τὸ δρόμο γιὰ τὰ μακρυνὰ κτήματα.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια ἄναψε ἕνα φῶς, ποὺ τὸ ξεθώριαζε ἡ αὐγή, καὶ μιὰ σκιὰ πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι ἄρχισε νὰ πηγαινόρχεται βιαστικά.

Τὸ κλάξον τοῦ πρώτου λεωφορείου, ποὺ θἄφευγε ἀπὸ τὸ χωριό, ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν πλατεία νὰ καλῇ τοὺς ἐπιβάτες, ἐνῶ τὸ σήμαντρο τῆς μικρῆς ἐκκλησίας χτυποῦσε γιὰ τὸν ὄρθρο τῆς γιορτινῆς ἐκείνης ἡμέρας.

Τὸ φῶς ἔσβυσε πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι καὶ μιὰ γυναικούλα βγῆκε στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ κι' ἀκούμπησε χάμω μιὰ βαλιτζούλα.

Δυὸ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά της. Τὰ σκούπισε καὶ ξαναπῆρε τὴ βαλίτζα στὸ χέρι της. Ἔπειτα βιαστικὰ κατηφόρισε πρὸς τὴν πλατεία καὶ ἀνέβηκε στὸ λεωφορεῖο ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ ξεκινήσῃ.

Ἡ Ἀγγελικὴ εἶχε λάβει ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ βραδὺς γιὰ νὰ πάη στὴν Ἀθήνα ἀμέσως, ὅπου ὁ ἄντρας της βρισκόταν, στὸ νοσοκομεῖο, ἄρρωστος κι' ἴσως ἑτοιμοθάνατος...

★

Ἀκουμπισμένη στὴ γωνιὰ ἡ Ἀγγελική, μὲ τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὸν καταπράσινο κάμπο, κύτταζε ἀφηρημένη, ὅσο φώτιζε καὶ πιὸ πολύ, νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά της οἱ ἐλπὲς καὶ τὰ ξυνόδεντρα, φορτωμένα ἀπὸ τὰ πορτοκάλια.

Οἱ σκέψεις της μπλέκονταν ἀνάμεσα στὰ κλαριά, ποὺ ἔφευγαν ἀπὸ μπροστά της μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ ἔτρεχαν, ὅλο καὶ πιὸ γρήγορα, ἀνυπόμονα, κοντὰ στὸν ἄρρωστο ἄντρα της.

Ἦταν πολὺ ἄρρωστος; Θὰ τὸν πρόφταινε; Θὰ τῆς μιλοῦσε; Βέβαια, κάτι θἄκανε νὰ τῆς πῇ.

Τρία χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε, ποὺ εἶχαν παντρευτῆ. Τὸν πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο χρόνο ἦταν εὐτυχισμένοι. Ἐκεῖνος, ὁ Λιάκος, εἶχε πάει ἀπὸ τὸ χωριὸ στὴν Ἀθήνα, τάχα κατάφερει μὲ εἴδη μαναβικῆς, νὰ προκόψῃ καὶ νὰ φτιάσῃ μαγαζὶ σὲ μιὰ γειτονιά. Ἐκεῖ γνώρισε τὴν Ἀγγελική. Ἦταν ντροπαλή, ὁμορφη, ἐργατική. Ἔρραβε ὁλόκληρη τὴ γειτονιὰ πρόχειρα φουστανάκια καὶ τὰ κατάφερνε νὰ πληρώνῃ τὸ μικρό της νοίκι καὶ νὰ ζῇ φτωχικὰ σὲ μιὰ καμαρούλα. Ὅταν ἦταν μικρή, καθόταν κοντὰ σὲ μιὰ θεία της. Ἔπειτα, ὅταν πέθανε ἡ θεία της, ἔπιασε δουλειὰ στὸ ἐργοστάσιο, ρίχτηκε στὴ βιοπάλη, χωρὶς παράπονο. Ἡ θεία της τῆς ἄφησε γιὰ κληρονομιὰ τὴν τέχνη της...

Ἔτσι, μιὰ μέρα ποὺ μπῆκε στὸ μανάβικο τοῦ Λιάκου, ἡ μοῖρα της ἄλλαξε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς, γιατὶ ἐκεῖνος τὴν ἀγάπησε καὶ τῆς ζήτησε νὰ παντρευτοῦνε. Κανένα δὲν εἶχε νὰ ρωτήσῃ ἡ Ἀγγελικὴ καὶ τ' ἀποφάσισε ἀμέσως. Ὁ Λιάκος ἦταν ἕνα ὁμορφο παλληκάρι, ἡλιοκαμένο, ποὺ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη. Καὶ δὲν εἶπε ψέμματα. Δὲν τὴν ἄφησε ποτὲ νὰ στενοχωρηθῇ.

Ἡ Ἀγγελικὴ παράτησε τὸ ράψιμο καὶ τὸν βοηθοῦσε στὸ μαγαζί. Ἔτσι, τὰ δυὸ πρῶτα χρόνια τους πέρασαν εὐτυχισμένα.

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ Λιάκος παρατήρησε, πὼς ἕνας φοιτητής, ποὺ καθόταν στ' ἀντικρυνὸ σπίτι, δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Διαρκῶς, βρίσκοντας ἀφορμὴ πὼς κάτι ἤθελε νὰ ψωνίσῃ, πήγαινε στὸ μανάβικο γιὰ νὰ γλυκοκουβεντιάζῃ μὲ τὴ γυναῖκα του. Αὐτὸ πείραξε τὸν ἐγωϊσμό του καὶ τάβαλε μὲ τὴν Ἀγγελική. Ἐκείνη διαμαρτυρήθηκε, θύμωσε, ἔκλαψε, μὰ τὸ κεφάλι τοῦ Λιάκου δὲ γύριζε. Ὥσπου στὸ τέλος τῆς πρότεινε νὰ πάη γιὰ μερικοὺς μῆνες στὸ χωριό του, στὴ μάνα του ὡς που νὰ ξεχαστῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Κι' ἡ Ἀγγελικὴ δέχτηκε ἀμέσως νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Οἱ πρῶτοι μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ ἦταν εὐχάριστοι, μὰ ὅταν ἔσφιξαν τὰ κρύα, ἡ ζωὴ ἄρχισε νὰ γίνεται ἀνυπόφορη στὸ χωριό. Ἄδικα ἔγραφε καὶ μάταια περίμενε μιὰν ἀπάντησι ἀπὸ τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ. Διαρκῶς τῆς ὑποσχόταν καὶ τὸ ἀνέβαλλε ἀπὸ γιορτὴ σὲ γιορτή, πὼς θἀρχόταν ὁ ἴδιος νὰ τὴν πάρῃ.

Ὥσπου ἔφτασε τὸ τηλεγράφημα. Τῆς τηλεγραφοῦσε ἕνας φίλος τους, πὼς ὁ Λιάκος ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος στὸ νοσοκομεῖο καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ ἀμέσως κοντὰ στὸν ἄντρα της.

★

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ὧρες ταξίδι, ἡ Ἀγγελικὴ βρέθηκε στὸ μεγάλο νοσοκομεῖο κι' ἔψαχνε ἀπὸ θάλαμο σὲ θάλαμο γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἄρρωστο ἄντρα της.

Δὲν τῆς ἐπέτρεψαν νὰ τὸν δῇ ἀμέσως γιατὶ μόλις τὸν εἶχαν χειρουργήσει.

—Μὰ τί ἔχει; ρωτοῦσε μὲ ἀγωνία.

Μιὰ νοσοκόμα θέλησε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ πὼς ἡ ἐγχείρησι ἦταν πολὺ δύσκολη, ὅτι πέτυχε, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν ἂν θἀντεχε ὁ ὀργανισμός του γιὰ νὰ ζήσῃ.

Ἡ Ἀγγελική, μὲ πλημμυρισμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὰ δάκρυα παρακάλεσε τὸ γιατρὸ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ τὸν δῇ.

Ἐκεῖνος ὅμως κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι καὶ τῆς ὑποσχέθηκε, πὼς μόνο ὅταν θὰ ἦταν καιρός, θὰ τὴν πήγαινε κοντά του...

★

Πέρασε ὅλο τὸ ἀπόγευμα σὲ μιὰ γωνιά, στὸ διάδρομο, περιμένοντας τὸ γιατρό, ἐνῶ τά' μάτια της παρακολουθοῦσαν τὶς νοσοκόμες, ποὺ μπαινόβγαιναν στὸ θάλαμο. Κατὰ τὶς πέντε εἶδε τὸ γιατρὸ μὲ δυὸ ἄλλους νὰ μπαίνουν ἐκεῖ μέσα καὶ σὲ λίγο, ἕνα φορεῖο βγῆκε στὸ διάδρομο.

Ὁ γιατρὸς πῆγε κοντά της. Ἡ Ἀγγελικὴ τότε τρόμαζε κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της, εἶδε ἀπὸ πάνω της τὸ γιατρό.

—Τί πάθατε; τῆς εἶπε.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε στὰ μάτια ἐπίμονα, περιμένοντας ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χείλη του τὰ μοιραῖα λόγια. Ἀργοῦσε ὅμως νὰ τῆς μιλήσῃ καὶ ἀνυπόμονη ψιθύρισε:

—Πέθανε;

Ἕνα χαμόγελο φώτισε τὰ χείλη τοῦ γιατροῦ, κι' ἀνασηκώνοντάς την, σιγὰ-σιγά, τὴν ὡδήγησε στὸ θάλαμο.

—Εὐτυχῶς ἄνθεζε... Κάθε κίνδυνος πέρασε πιά... τῆς εἶπε, μπροστὰ στὸ Λιάκο, ποὺ τῆς χαμογελοῦσε.

Γονάτισε τότε ἡ Ἀγελικὴ μπρὸς στὸ κρεβάτι τοῦ ἄντρα της καὶ φίλησε τὸ χέρι του, ποὺ ἁπλώθηκε νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὰ μαλλιὰ μὲ μιὰ κουραμένη κίνησι.

—Δὲ θὰ ξαναφύγῃς ἀπὸ κοντά μου, Ἀγγελική! τῆς εἶπε ἐκεῖνος μὲ ἀδύνατη φωνή.

—Ὄχι, Λιάκο... Ποτὲ δὲν θέλησα νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, καθὼς ἔσφιγγε μέσα στὰ δυὸ της χέρια τὸ δικό του χέρι καὶ τὸ φιλοῦσε ἀμέτρητες φορὲς μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

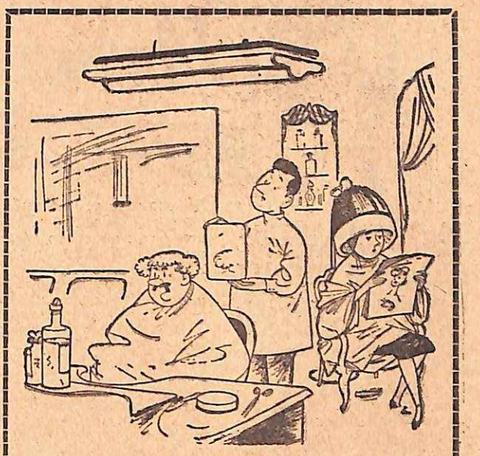

— *Μὰ γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε πὼς εἶσθε κομμωτὴς κυριῶν;*

Διαφήμισις τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Χωρὶς λόγια...

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΡΕΚΟΡ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΑΛΟΥ ΤΖΩΝ ΝΤΕΒΙΤΤ

Έκολύμπησε τὰ 100 μ. κρόουλ σὲ 54΄΄6 καὶ τὶς 100 γυάρδες σὲ 49΄΄1 σὲ γλυκὸ νερὸ καὶ σὲ κολυμβητήριο 50 μέτρων

Στὸ ὀλυμπιακὸ κολυμβητικὸ στερέωμα ἐλάμψαν τοὺς τελευταίους μῆνες τρία ἀστέρια, οἱ Αὐστραλοὶ Χένρικς, Ντέβιττ, Τσάπμαν. Σὲ πείσμα τῶν προβλέψεων τῶν ἀπαισιοδόξων ἐμπειρογνωμόνων κυριάρχησαν ὁλοκληρωτικὰ στὸ κρόουλ ταχύτητος. Τὰ ρεκόρ τους κατέπληξαν τοὺς διεθνεῖς κολυμβητικοὺς κύκλους. Τὸ πιὸ ἐντυπωσιακὸ ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ κατορθώματά τους ἦταν ἡ τριπλὴ νίκη τους στὰ 100 μ. ἐλευθέρως στὴν XVI Ὀλυμπιάδα τῆς Μελβούρνης.

Οἱ φίλοι τοῦ ὑγροῦ στοιχείου θὰ θυμοῦνται ἀσφαλῶς μὲ δέος τὸν ἄθλο τοῦ πρώτου Ὀλυμπιονίκου Χένρικς, ποὺ μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία σημείωσε τὸ νέο παγκόσμιο ρεκὸρ στὰ 100 μ. ἐλευθέρως μὲ 55΄΄4. Πολλοὶ εἰδικοὶ βιάστηκαν τότε νὰ προβλέψουν πὼς βάμενε γιὰ πολλὰ χρόνια ἀκατάρριπτο.

Ἤσθε ὅμως ἡ φωτεινὴ φυσιογνωμία τοῦ συμπατριώτου του Τζὼν Ντέβιττ γιὰ νὰ σκιάσῃ τὴ μεγάλη μορφὴ τοῦ Τζὼν Χένρικς εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1957 ὁ Ντέβιττ προκάλεσε παγκόσμιο ἐνθουσιασμὸ μὲ τὸν ὑπέροχο ἄθλο του νὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 100 μ. σὲ μεγάλο κολυμβητήριο 50 μ. μὲ τὸ καταπληκτικὸ 55΄΄2! Θρίαμβος τῶν Αὐστραλῶν κολυμβητῶν καὶ προπάντων χαρακτηρίστηκε τὸ νέο λαμπρὸ κατόρθωμα.

Δὲν εἶχαν σιγάσει ἀκόμη οἱ ἀλαλαγμοὶ χαρᾶς ἀπ' τὸ 55΄΄2 καὶ ὁ ἐξαίρετος Ντέβιττ ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀξία του ἄλλη μιὰ φορὰ καταρρίπτοντας τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 100 μ. κρόουλ σὲ 54΄΄6!

★

Ὁ Ντέβιττ, ἀθλητικὸς στὸ σῶμα, καστανός, ἡλικίας μόλις 19 ἐτῶν, ἀνεδείχθη στὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Μελβούρνης δεύτερος στὰ 100 μ. κρόουλ, Μουάγκα ὁ Χένρικς τὸν νίκησε. Φαίνεται πὼς τὸν περασμένο Νοέμβριο δὲν εἶχε ἔλθει στὸ μάξιμουμ τῆς φόρμας του.

Στὸ μεταξὺ βελτίωσε τὴν ταχύτητά του στὶς μικρὲς ἀποστάσεις καὶ στὸ θαλάσσιο νερὸ τοῦ κολυμβητηρίου τοῦ Βορείου Σίδνεϋ, κατέρριψε τὸ ρεκὸρ τῶν 55 γυαρδῶν (50,29 μ.) μὲ 24΄΄7.

Στὸ ἴδιο κολυμβητήριο μήκους 55 γυαρδῶν μιὰ βδομάδα ἀργότερα ἐπέτυχε στὶς 110 γυάρδες τὸ ὑπέροχο παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 55΄΄2. Μ' αὐτὸ κατέρριψε τὴν ἐπίδοσι τοῦ κόσμου στὰ 100 μ. κρόουλ, ποὺ εἶχεν ἐπιτύχει ὁ Τζὼν Χένρικς τὸ 1956 μὲ 55΄΄4. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἰσοφάρισε, ἀνεπίσημα καὶ τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 100 μ. κρόουλ σὲ μικρὸ κολυμβητήριο (25 μ.), ποὺ εἶχε σημειώσει τὸ 1954 ὁ Ἀμερικανὸς Κλήβελαντ μὲ 54΄΄8.

Σὲ λίγες μέρες, στὸ πρωτάθλημα τῆς Κουήνσλαντ καὶ στὸ κολυμβητήριο τῆς Μπρισμπάουν ὁ νεαρὸς Αὐστραλὸς ἐπέτυχε στὰ 100 μ. 54΄΄6. Χρονομέτρες τὸν «ἔπιασαν» νὰ περνᾶ τὶς 100 γυάρδες κρόουλ σὲ 49΄΄1, ποὺ εἶναι νέο παγκόσμιο ρεκὸρ σὲ μεγάλο κολυμβητήριο (50 μ.). Τὸ παλαιὸ κατεῖχεν ὁ Χένρικς μὲ 50΄΄9.

★

Τὸ κρόουλ ταχύτητος προκαλεῖ πάντα μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ζωηρὴ συγκίνησι στοὺς φιλάθλους. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὁ θρυλικὸς δοὺξ Χαχαναμόκου τῆς Χαβάης σημείωσε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 60΄΄4 στὰ 100 μ. πέρασαν 37 χρόνια (1920). Τὸ ἄστρο τοῦ Ἀμερικανοῦ Τζόννυ Βαϊσμύλλερ, τοῦ γνωστοῦ ὡς «Ταρζάν», ἐπεβλήθη καὶ τὸ ὑπερβίβασε σὲ 58΄΄6 τὸ 1922, σὲ 57΄΄4 τὸ 1924, ἀλλὰ σὲ κολυμβητήριο 25 μέτρων.

Εἰδικοὶ οἱ Ἀμερικανοὶ στὸ κρόουλ ταχύτητος παρουσίασαν τὸν Φὶκ τὸ 1934, ποὺ σὲ «πισίνα» 25 γυαρδῶν σημείωσε 56΄΄8. Ἕνα χρόνο ἀργότερα 56΄΄6. Καὶ τὸ 1936 56΄΄4.

Μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ὁ Ἀμερικανὸς Φὸρντ σὲ κολυμβητήριο 25 μ. βελτίωσε τὸ ρεκὸρ τοῦ κόσμου σὲ 55΄΄9, ὁ Γάλλος Ἀλὲξ Ζαννὶ τὸ 1947 σὲ 55΄΄8 καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Φὸρντ ἀκόμα μιὰ φορὰ κατέκτησε τὰ πρωτεῖα μὲ 55΄΄4. Τὸ 1954 ὁ Ἀμερικανὸς Κλήβελαντ σὲ κολυμβητήριο 25 μ. ἐδημιούργησε τὸ 54΄΄8.

Ἀπ' τὸ 1954 οἱ Αὐστραλοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀφαιρέσουν τὰ σκῆπτρα τῆς κολυμβητικῆς ἡγεμονίας στὸ κρόουλ ταχύτητος ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς.

Παρουσίασαν, λοιπόν, τὸν Χένρικς, ποὺ σὲ κολύμβησι 110 γυαρδῶν (100, 58 μ.) καὶ σὲ κολυμβητήριο 55 γυαρδῶν (50,29 μ.) πέτυχε 56΄΄1 τὸ 1954. Τὸ 1955 σημείωσε στὰ 100 μ. 55΄΄8. Τὸ 1956 55΄΄6 καὶ 55΄΄4.

Ὁ Τζὼν Ντέβιττ ὅμως τοῦ ἀφήρπσε τὸν τίτλο τοῦ ταχυτέρου κολυμβητοῦ τοῦ κόσμου μὲ τὰ νέα παγκόσμια ρεκόρ του 55΄΄2 στὶς 110 γυάρδες καὶ 54΄΄6 στὰ 100 μέτρα.

★

Οἱ εἰδικοὶ τῆς παγκοσμίου κολυμβήσεως ἐξετίμησαν ἰδιαίτερα τὸ τελευταῖο παγκόσμιο ρεκόρ τῶν 54΄΄6 τοῦ Ντέβιττ. διότι τὸ ἐπέτυχε σὲ γλυκὸ νερὸ καὶ σὲ κολυμβητήριο 50 μ.

Ἰδιαιτέρως ἐσχολίασαν καὶ τὸ νέο παγκόσμιο ρεκόρ τῶν 100 γυαρδῶν 49΄΄1, ὡς ἀνώτερο τοῦ 48΄΄9, ποὺ ἔχει ἐπιτύχει ὁ Ἀμερικανὸς Ρόμπιν Μούουρ, σὲ κολυμβητήριο μικρὸ 25 γυαρδῶν. Γιατὶ τὸ 49΄΄1 τὸ πέτυχε ὁ Ντέβιττ, μὲ μιὰ μονάχα στροφὴ (στὰ 50 μ.), ἐνῶ ὁ Μούουρ τὸ πέτυχε μὲ 3 στροφὲς (στὶς 25, 50, 75 γυάρδες).

Τ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

Παρὰ λίγο μακαρίτης!

Κάποιος Ὄλιβερ Στὶν εἶχε ἀγοράσει, στὶς νήσους Καρολίνες, μιὰ ποσότητα ἀχρηστου πολεμικοῦ ὑλικοῦ, γιὰ νὰ τὸ πουλήσῃ ὡς παληοσίδερα. Ἐνῶ παρακολουθοῦσε λοιπὸν τὴν ἐργασία τοῦ συνεργείου του, πρόσεξε πὼς ἕνας ἰθαγενὴς ἐργάτης ἀγοῦσε νὰ κόψῃ μὲ τὴ φλόγα ὀξυγόνου ἕνα σκουριασμένο σιδερικό, βάρους μισοῦ τόννου. Τὸν παραμέρισε τότε ἀπότομα κι' ἀνέλαβε αὐτὸς τὴ δουλειά. Φανταστῆτε ὅμως τὸν τρόμο του, ὅταν, ἀφοῦ ἔκοψε τὸ ἐξωτερικὸ μετάλλινο περίβλημα, ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ καὶ εἶδε, ὅτι ἐπρόκειτο... γιὰ τὸ ἐκρηκτικὸ μέρος μιᾶς γιαπωνέζικης τορπίλλης! Ἕνα θαῦμα ἀνεξήγητο τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τραγικὸ θάνατο,τόσο αὐτὸν ὅσο καὶ τὸν ἰθαγενῆ ἐργάτη ποὺ «τεμπέλιαζε», σὰν νὰ ξερε πὼς αὐτὸ θάταν ἡ σωτηρία του!

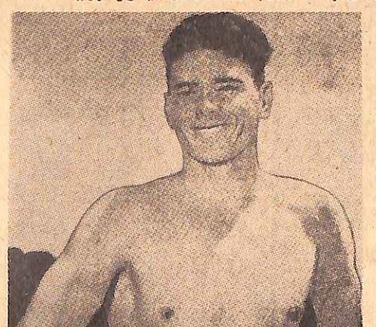

Ὁ καταπληκτικὸς ἄσσος τῆς κολυμβήσεως κρόουλ ταχύτητος Αὐστραλὸς Τζὼν Ντέβιττ, 19 μόλις ἐτῶν.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Διπλὸς κοχλίας

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΑΝΩ ΚΟΧΛΙΑ

1) ΑΡΑΛΙΚΙ. 2) ΡΑΣΑ. 3) ΝΑΒΑ. 4) ΡΑΚΙΝΑΣ. 5) ΤΟΚΙΟ. 6) ΝΑΜΑ. 7) ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ. 8) ΑΚΑΜΑΤΙΑ. 9) ΙΜΑΛΑΪΑ. 10) ΙΑΣΙΣ. 11) ΑΜΑΝΑΤΙ 12) ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ. 13) ΤΑΠΑ. 14) ΚΑΠΑΜΑΣ. 15) ΕΜΑ. 16) ΑΜΑΚΑΔΟΡΟΣ. 17) ΤΑΜΙΑΣ. 18) ΣΟΝΟΡΑ. 19) ΜΑΛΑΡΙΑ.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΚΟΧΛΙΑ

1) ΑΙΡΑ. 2) ΛΑΜΑΡ. 3) ΟΝΟΣ. 4) ΣΑΪ. 5) ΜΑΤΣΟ. 6) ΡΟΔΑ. 7) ΚΑΜΑ. 8) ΑΜΕΣΑ. 9) ΜΑΠΑ. 10) ΚΑΠΑΤΣΟ. 11) ΝΙΚΕΛ. 12) ΡΑΪΤ. 13) ΑΝΑΜΑ. 14) ΣΙΣ. 15) ΑΙΑΙΑ. 16) ΛΑΜΙΑ. 17) ΙΤΑΜΑ. 18) ΚΑΣΟΝΙ. 19) ΤΡΑΜ. 20) ΑΛΑΜΑΝΟΙ. 21) ΚΟΤΣΑΝΙ. 22) ΚΑΡΑΒΑΝΑ. 23) ΣΑΡΙΚΙ. 24) ΛΑΡΑ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Εἶχαν ἀπὸ 15 βαγόνια καὶ φεύγουν μὲ 10 ἡ Α, 15 ἡ Β καὶ 20 ἡ Γ.

2) Παῦλος: 200, Γιάννης: 300, Πέτρος: 600 καὶ Ἀνδρέας: 500.

3) Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἰσόγειο στὸ ὁποῖο μένει ὁ Γιῶργος, ἀκολουθοῦν ὁ Λάμπρος στὸ 1ο, ὁ Γρηγόρης στὸ 2ο, ὁ Γιάνης στὸ 3ο, ὁ Ἀνδρέας στὸ 4ο καὶ ὁ Κάρολος στὸ 5ο πάτωμα. Ἡ πολυκατοκία ἔχει συνεπῶς 5 πατώματα.

Συλλαβόγριφος

Φακὸς (Φὰ — Κὼς)

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 627 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΡΕΣΠΑ — ΙΔΙΩΜΑ. 2) ΚΟΡΤΕ — ΜΟΡΟΝ. 3) ΛΟ—ΜΟΙΡΑ—ΜΟΝΟΣ—ΑΑ. 4) ΑΜΑ — ΓΙΓΑΣ — ΑΛΣ. 5) ΜΟΧΘΗΡΟΣ — ΓΑΛΑΞΙΑΣ. 6) ΗΡΑ—ΝΩΠΟΣ — ΜΝΑ. 7) ΑΡΔΗΝ — ΝΑΙ—ΠΟΡΟΙ. 8) ΑΡΣΙΣ—ΘΑΣΟΣ. 9) ΝΙΚΑΝΩΡ. 10) ΑΜΜΟΣ — ΣΑΛΟΣ. 11) ΑΔΑΗΣ — ΠΑΣ — ΣΑΣΩΝ. 12) ΗΠΑ—ΒΑΣΙΣ — ΣΑΣ. 13) ΜΑΝΔΑΛΟΣ—ΝΕΡΑΝΤΖΙ. 14) ΕΛΑ — ΛΑΒΑΛ — ΑΙΝ. 15) ΡΑ — ΠΙΛΟΣ — ΣΑΝΙΣ — ΑΙ. 16) ΤΟΝΟΣ — ΣΑΝΟΣ. 17) ΣΥΣΤΑΣ — ΣΑΛΩΜΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΛΑΜΗ — ΗΜΕΡΟΣ. 2) ΟΜΟΡΑ — ΑΠΑΛΑ. 3) ΕΚ — ΑΧΑΡΑ — ΑΔΑΝΑ—ΤΣ. 4) ΣΟΜ — ΔΡΑΜΑ — ΠΟΤ. 5) ΠΡΟΦΗΤΗΣ — ΜΗΔΑΜΙΝΑ 6) ΑΤΙ — ΝΙΝΟΣ — ΛΟΣ. 7) ΕΡΓΟΝ — ΣΙΣ — ΒΟΛΟΣ. 8) ΑΙΣΩΝ — ΠΑΣΑΣ. 11) ΜΟΣΑΣ — ΘΩΣ — ΣΕΛΑΣ. 12) ΙΟΝ — ΠΑΡΑΣ — ΝΑΣ. 13) ΔΡΟΜΑΙΟΣ — ΛΑΜΑΡΙΝΑ. 14) ΙΟΣ — ΡΟΔΟΣ—ΣΟΛ. 15) ΩΝ — ΑΙΜΟΣ — ΣΩΣΤΑ — ΣΩ. 16) ΛΑΝΙ — ΝΑΖΙΑ. 17) ΑΝΑΣΑ—ΣΙΝΙΚΗ.

✪✪

Οὐΐσκυ στὴ σαμπρέλα

Στὰ σύνορα μεταξὺ ἀνεξάρτητης καὶ ἀγγλοκρατουμένης Ἰρλανδίας διεξάγεται ἕνα συστηματικὸ λαθρεμπόριο σὲ μεγάλη κλίμακα, μὲ εἴδη ποὺ σπανίζουν καὶ κοστίζουν ἀκριβώτερα στὸ ἕνα ἢ στὸ ἄλλο τμῆμα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ νησιοῦ. Οἱ 18 δρόμοι ποὺ περνοῦν τὰ σύνορα, ἔχουν ἀγρυπνο τελωνειακὸ ἔλεγχο. Ἀλλ' οἱ λαθρεμποροι ἀκολουθοῦν ὁρεινὰ μονοπάτια, γνωστὰ σ' αὐτοὺς μονάχα, ἀγηφώτας τὶς βαρειὲς ποινὲς ποὺ τοὺς περιμένουν ἂν ἀνακαλυφθοῦν.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχουν καὶ οἱ «ἐρασιτέχνες» λαθρέμποροι, ποὺ περιἀνε ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους, ἀλλ' ἐπινοοῦν χίλιων εἰδῶν πανουργίες γιὰ νὰ ξεγελάσουν τοὺς τελωνοφύλακες. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς π.χ. εἶχε γεμίσει μὲ λαθραῖο οὐΐσκυ μιὰ σαμπρέλα τοῦ ποδηλάτου του. Γιὰ κακὴ του τύχη ὅμως, τρύπησε ἡ σαμπρέλα ἐμπρὸς ἀκριβῶς ἀπ' τὸν τελωνειακὸ σταθμό!

Μιὰ γυναῖκα πάλι εἶχε κρύψει μιὰ ποσότητα βουτύρου κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα της. Ἀλλ' οἱ τελωνοφύλακες τὸ ὑποψιάστηκαν, τὴν ὡδήγησαν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο ὅπου ἔκαιγε μιὰ δυνατὴ φωτιά, καὶ τὴν ἀφισαν νὰ περιμένῃ ἐκεῖ μέσα... ὥσπου τὸ βούτυρο ἀρχισε νὰ λυώνῃ καὶ νὰ τρέχῃ κι' ἡ γυναῖκα ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχή της!

ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Στὰ πενῆντα τρία του χρόνια, ὁ Ἀμβρόσιος Κόρτι μποροῦσε νὰ περηφανεύεται γιὰ τὸν ἑαυτό του: ψηλός, ρωμαλέος, ὑγιής, ζοῦσε μιὰ ζωὴ γεμάτη δράσι καὶ πολυκίνησι. Ἦταν ἀρχιλογιστὴς σὲ μιὰ ἑταιρία γουναρικῶν κι' ὁ προϊστάμενός του, ὁ σινιὸρ Ἀντόνιο, ἐκτιμώντας τὶς ἱκανότητές του, εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐστελνε παντοῦ νὰ κλείνῃ αὐτὸς τὶς διάφορες δουλειὲς μὲ τοὺς πελάτες.

Ἡ ζωὴ ἑνὸς ὑπαλλήλου ποὺ ταξιδεύει εἶν' ἀλήθεια ὅτι δίνει τὴν εὐκαιρία σὲ πολλὴ πρωτοβουλία κι' ἀπόλυτη ἐλευθερία κινήσεων, ἔχει ὅμως καὶ τὴν ἀνάποδη ὄψι της, γιατὶ πρέπει νὰ ταξιδεύῃ μ' ὁποιοδήποτε καιρό, εἴτε βρέχει, εἴτε κάνει κρύο ἢ ζέστη, εἴτε ἔχει διάθεση ἢ ὄχι. Ὁ Ἀμβρόσιος τὰ κατάφερνε περίφημα. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ τριάντα πέντε χρόνια ὑπηρεσίας, ὅσο καὶ νάναι, εἶχε βαρεθῆ αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ νοσταλγοῦσε νὰ καθόταν καλύτερα γραφεῖο ἥσυχος καὶ τὸ βράδυ νὰ βρίσκεται σπίτι του μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του, τὰ παιδιὰ του καὶ τὸν ἐγγονό του, τὸ μικρὸ Τζιαννέτο, ποὺ τὸν λάτρευε.

Ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος εἶχε πάντρευτή πολὺ νέος καὶ ἡ τύχη τὸν εἶχε εὐνοήσει. Ἡ σινιόρα Ἄννα ἦταν μιὰ γυναῖκα μὲ καλὴ καρδιά, ὑπομονητική, ἐργατικὴ καὶ μὲ πολλὴ κρίσι. Εἶχαν ἀποκτήσει τρία παιδιά: τὴ Τζιοβάννα, παντρεμένη καὶ μητέρα τοῦ Τζιαννέτο, τὸ Μάριο, δέκα ἐννιὰ χρονῶν, ποὺ δούλευε σὲ μιὰ τράπεζα, καὶ τὴ Μαριούτσια, μιὰ κοπελλίτσα δέκα πέντε χρονῶν.

Ἔτσι, ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος ζοῦσε εὐτυχισμένος. Ἡ μόνη του διασκέδασι ἦταν κάθε Κυριακὴ νὰ παίρνῃ τὸ Τζιαννέτο μαζί του, νὰ πηγαίνουν περίπατο καὶ νὰ ἀγοράζῃ κάπου-κάπου κανένα λαχεῖο, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ μικρό.

★

Δευτέρα βράδυ. Ἡ μέρα σήμερα ἦταν ἀσκημη: βροχὴ κι' ἀέρας ἀπὸ τὸ πρωί. Οἱ δουλειὲς δὲν εἶχαν πάει καὶ τόσο καλὰ κι' ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος ἔβοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀδιάθετο. Καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸ χῶλ καὶ λογοκρινόταν. Μὰ νὰ στὸ χῶλ ποὺ σ' αὐτὰ τοὺ ἔρχονται ἤχοι δυνατοὶ ἀπ' τὸ ράδιο. Διάβολε! Τί φασαρία εἶν' αὐτὰ στὸ σπίτι του; Ὅλα τὰ παράθυρα εἶναι ἀνοιχτά, συμβαίνῃ ἄραγε; Τάχει καμέρα. Φωνάζει τὴ γυναῖκα του, τὰ παιδιά του, μὰ κανεὶς δὲν ἀπαντάει. Ἐπανωφωνίζει... Μπᾶ! Βλέπει τὸ Μάριο στὸ παράθυρο νὰ φωνάζῃ, νὰ γυναῖκα του, τὴ Τζιοβάννα, τὴ Μαριούτσια, μιὰ γειτόνισσα... Μὰ τί τρέχει ἐπὶ τέλους; Ὁ Μάριος ἀνέβηκε τὶς σκάλες τρέχοντας, τὸν ἀγκαλιάζει, φαίνεται συγκινημένος:

—Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ... κέρδισες, κερδίσαμε, εἴμαστε πλούσιοι! Ἔλα, ἔλα, κέρδισες! Τὸ λαχεῖο μπαμπᾶ!

—Κέρδισα εἶπες;

Ναί, τώρα θυμᾶται, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Τζιαννέτο εἶχε πάρει ἕνα λαχεῖο.

—Ναί, μπαμπᾶ, κέρδισες! Ὀγδόντα ἑκατομμύρια! μπαμπᾶ, ἀκοῦς, ὀγδόντα ἑκατομμύρια!

Ἔπειτα ἀρχίζουν τὰ σχέδια, πόσα σχέδια! Ἡ Τζιοβάννα θέλει ἕνα σπίτι κοντὰ στὴ θάλασσα, γιατὶ ὁ Τζιαννέτο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα, ἡ Μαριούτσια θέλει ἕνα σπίτι στὸ Μιλάνο, μέσα στὸ κέντρο, ὁ Μάριος θέλει ἕνα αὐτοκίνητο ἀμερικανικῆς μάρκας, ἀεροδυναμικό, ἡ σινιόρα Τζιοβάννα θέλει ν' ἀλλάξῃ ὅλη τὴν ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ, γιατὶ πάλιωσε κι' ὁ Τζιαννέτο, τραβῶντας τὸ σινιὸρ Ἀμβρόσιο ἀπ' τὸ σακάκι τοῦ φωνάζει: «Θὰ μοῦ ἀγοράσῃς ἕνα ἠλεκτρικὸ τραινάκι;»

Μόνο ἡ γυναῖκα του, ἡ σινιόρα Ἄννα δὲν ἐκφράζει ἐπιθυμίες. Εἶναι βέβαια συγκινημένη, μὰ δὲ μιλάει. Ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος, πὴν πλησιάζει, τῆς καϊδεύει τὰ μαλλιὰ καὶ τὴ φιλάει στὸ μάγουλο. Ἔπειτα τῆς λέει σιγὰ γιὰ νὰ κρύψῃ καὶ τὴ δική του συγκίνησι:

—Πεινῶ... Τί φᾶμε!...

★

Ἐδῶ καὶ δυὸ ὧρες τὸ ἀντρόγυνο συζητάει μὰ δὲ συμφωνεῖ. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, ποὺ δὲ συμφωνοῦν οἱ δυό τους. Ἡ σινιόρα Ἄννα ἀπαιτεῖ νὰ παρατήσῃ πιὰ ὁ ἄντρας της κάθε δουλειά, γιατὶ κουράστηκε, μιὰ κι' ὁ θεὸς τὸν λυπήθηκε καὶ τοὺδωσε κάμποσα ἑκατομμύρια γιὰ τὰ γεράματά του. Ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος τῆς λέει πὼς δὲ μπορεῖ νὰ τεμπελιάζῃ καὶ θὰ ἐξασκολουθήσῃ νὰ δουλεύῃ ὅπως καὶ πρίν. Ὁ σινιὸρ Ἀντόνιο, ὁ προϊστάμενός του, γέρος πιά, δὲν ἔχει παιδιά, καὶ θὰ δεχτῇ νὰ τὸν κάνῃ συνεταίρο του. Ἡ κοὐνένη ἡ Ἄννα δέν τὰ καταλαβαίνει αὐτὰ κι' ἐπιμένει στὴν ἀπόφασί της:

—Ἔχουμε κερδίσει ὀγδόντα ἑκατομμύρια, Ἀμβρόσιε. Τί ἀνέγκη νὰ δουλεύῃς ἀκόμα; Δὲν κουράστηκες πιά;

Ὁ Ἀμβρόσιος λέει πὼς τὰ λεφτὰ μεύνουν γρήγορα, τρώγονται. Καὶ ἡ συζήτησι συνεχίζεται, συνεχίζεται. Καὶ τὴ νύχτα τὸ ἀντρόγυνο ἀποκοιμιέται μὲ δυσκολία.

★

Πέρασαν δυὸ μέρες, δυὸ μέρες γεμάτες ἀγωνία, γιατὶ ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος θέλει νὰ βεβαιωθῇ στὰ σίγουρα ὅτι κέρδισε. Καὶ νὰ ἡ ἀπάντησι! Νὰ ἡ καταστροφή! Ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου ποὺ δημοσίευσε ἡ ἐφημερίδα δὲν ἦταν σωστός. Εἶχε γίνει ἕνα τυπογραφικὸ λάθος. Ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος δὲν κέρδισε τίποτα.

Τώρα κάθεται στὸ τραπέζι ἡ οἰκογένεια μὰ ὅλοι τους εἶνε μελαγχολικοί. Στὸ βάθος, ὁ Ἀμβρόσιος εἶναι εὐχαριστημένος, γιατὶ δὲ θὰ χῃ πιὰ συζητήσεις ἀσκοπες μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ἄννα. Τώρα, ὅπως καὶ πρίν, θὰ συμφωνοῦν πάντα σὲ ὅλα. Τί νὰ τὰ κάνῃ τὰ ἑκατομμύρια; Καλύτερα νὰ βασιλεύῃ στὸ σπίτι ἡ γαλήνη, ὅπως πρίν.

Ὁ Τζιαννέτο ὅμως κάθεται στὰ γόνατά του καὶ τὸν ρωτάει:

—Δὲν θὰ μοῦ ἀγοράσῃς τὸ ἠλεκτρικὸ τραῖνο;

—Ὄχι, μικρούλη μου, κοστίζει πολὺ ἀκριβά.

—Μὰ μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες!

—Ὄνειρα, χρυσό μου, κάρτινοι πύργοι...

—Τί εἶναι οἱ κάρτινοι πύργοι;

—Θὰ τοὺς μάθῃς ὅταν μεγαλώσῃς.

Ὁ Τζιαννέτο κατεβαίνει ἀπ' τὰ γόνατά του, δυσαρεσημένος.

Ὅλα περνοῦν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἔτσι ὅλη ἡ οἰκογένεια συνῆλθε πιὰ ἀπ' τὶς φοβερὲς συγκινήσεις τῶν ἑκατομμυρίων.

Ἔτσι, ἕνα βράδυ, καθὼς καλνυχτίζει τὴ γυναῖκα του, ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος, φιλῶντας τὴν στὸ μάγουλο, τῆς λέει φιλοσοφικά:

—Βλέπεις, ἀγαπημένη μου; Ἂν ἦταν ἀλήθεια, θὰ συζητούσαμε ἀκόμα τί θὰ κάναμε μ' αὐτὰ τὰ καταραμένα ἑκατομμύρια. Τώρα εἴμαστε ἥσυχοι κι' ἀγαπιόμαστε ὅπως πρίν. Αὐτὸ ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τοῦ κόσμου!

Α. ΡΟΣΣΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἑτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Λίρες 7.—
Ἑτησία ..... Δολλάρια 20.—
» ..... Φρ. Γαλ. 7.000
» ..... Φρ. Βελγ. 1.000
» .....

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης ὑπὲρ τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Καθαρὸς ἀέρας καὶ ὑγεία

Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων, ἀναγκασμένοι ἀπὸ τὴν ἐργασία τους νὰ εἶναι κλεισμένοι ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα σὲ περιωρισμένους χώρους μαζὶ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, ἀναπνέουν μολυσμένο ἀέρα. Ἡ συγκέντρωσι σὲ καφενεῖα ἢ σὲ σπίτια, ὅπου δὲν ἀνανεώνεται συχνὰ ὁ ἀέρας, κουράζει τὸν ὀργανισμὸ καὶ τὸν καταστρέφει. Σὲ χαρτοπαίγνια καὶ χαρτοπαιχτικὲς συγκεντρώσεις, ὅπου ἡ συγκίνησι ποὺ προκαλεῖ τὸ παιχνίδι, ἀναγκάζει τοὺς παίχτες νὰ κατπίζουν συνεχῶς, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πολὺ μολυσμένη καὶ ὁ καθένας ἀναπνέει τὴν ἐκπνοὴ τοῦ ἄλλου. Οἱ περισσότεροι ξενύχτηδες ποὺ περνοῦν τὶς βραδυὲς τους μέσα σὲ τέτοιους μολυσμένους χώρους, γάνουν τὸ χρῶμα τους, γίνονται ὠχροὶ καὶ εὐκόλα προσβάλλονται ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες. Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου χάνει τὴ φρεσκάδα καὶ τὴ λάμψι του, ζαρώνει, γεμίζει ρυτίδες καὶ γίνεται πλαδαρὸ χωρὶς ζωή.

Οἱ χωρικοί, ποὺ ζοῦν στὸ ὕπαιθρο καὶ στὸν καθαρὸ ἀέρα, ἔχουν ζωηρὸ καὶ φρέσκο πρόσωπο. Τὰ πνεμόνια τους ἀναπνέουν ἐλεύθερα. Ἂν πάρουν μερικὲς προφυλάξεις γιὰ τὸ κρύο καὶ τὸν δυνατὸ ἀέρα, οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν ζοῦν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν πόλεων. Καὶ αὐτὸ τὸ χρωστοῦν στὸν καθαρὸ ἀέρα ποὺ ἀναπνέουν, ποὺ περιέχει ἀφθονο ὀξυγόνο. Τὸ ὀξυγόνο εἶναι τὸ ἀπαραίτητο στ

«Σπάστα, γκρέμιστα μια δόαι κι' ὁ λεβέντης θὰ πληρώση...»

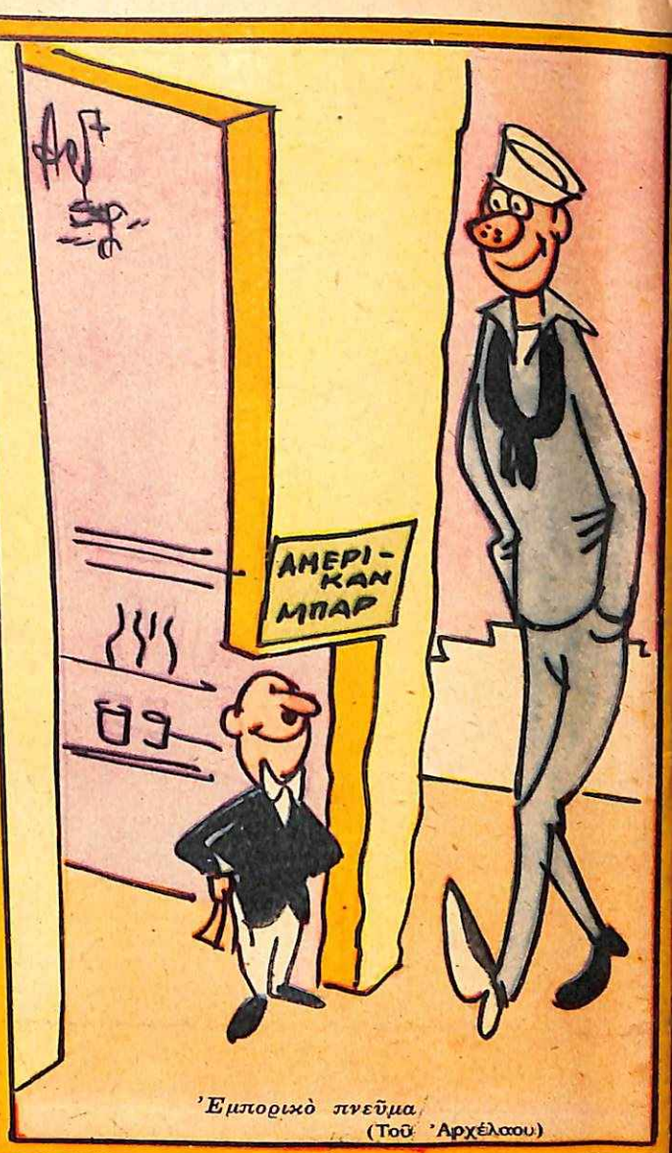

'Εμπορικὸ πνεῦμα
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— Γιὰ τὸ καροτσάκι μὴ στενοχωριέσαι, Κατίνα... Φέρτο ὅταν σοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία!

— 'Επὶ τέλους, φεύγουν οἱ προσκεκλημένοι μας!...

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ